

Giới thiệu Câu Hồn

Truyện Câu Hồn của tác giả Liễu Tàn Dương thuộc thể loại truyện kiếm hiệp đặc sắc với nội dung khá là hấp dẫn. Chưa bao giờ Tiểu Cát Tử phấn khích như lúc này. Có lẽ phu nhân cũng nhận thấy và không còn oán trách ta đã quá nuông chiều y?

Đề đáp lời nam nhân đang buông lỏng dây cương cho đôi tuần mã đi song hành, nữ nhân ngồi trên lưng tuần mã đi bên cạnh chọt buong tiếng thở dài :

- Thiếp nào dám trách tướng công nuông chiều Tiểu Cát Tử. Huống chi có cho Tiểu Cát Tử đi theo chúng ta lần này cũng giúp y mở rộng tầm kiến văn. Nhưng dầu sao thiếp vẫn lo và hằng mong Tiểu Cát Tử cố gắng khổ luyện, không bị gián đoạn công phu dù chỉ một ngày.

Nam nhân gật đầu và nở một nụ cười trấn an :

- Vấn đề này thiết nghĩ phu nhân đã cùng ta bàn luận khá nhiều, nên lần này không cần đề cập đến. Tuy nhiên cách phu nhân giáo huấn Tiểu Cát Tử xem ra quá khắc khe, chỉ lợi sẽ bất cập hại.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giữa tiệc mừng thọ: Điền trang chủ - Biến cố phát sinh: Hoạt Động Nhân

Chưa bao giờ Tiểu Cát Tử phấn khích như lúc này. Có lẽ phu nhân cũng nhận thấy và không còn oán trách ta đã quá nuông chiều y?

Đề đáp lời nam nhân đang buông lỏng dây cương cho đôi tuần mã đi song hành, nữ nhân ngồi trên lưng tuần mã đi bên cạnh chọt buong tiếng thở dài :

- Thiếp nào dám trách tướng công nuông chiều Tiểu Cát Tử. Huống chi có cho Tiểu Cát Tử đi theo chúng ta lần này cũng giúp y mở rộng tầm kiến văn. Nhưng dầu sao thiếp vẫn lo và hằng mong Tiểu Cát Tử cố gắng khổ luyện, không bị gián đoạn công phu dù chỉ một ngày.

Nam nhân gật đầu và nở một nụ cười trấn an :

- Vấn đề này thiết nghĩ phu nhân đã cùng ta bàn luận khá nhiều, nên lần này không cần đề cập đến. Tuy nhiên cách phu nhân giáo huấn Tiểu Cát Tử xem ra quá khắc khe, chỉ lợi sẽ bất cập hại.

Đề thay cho lời mình chứng, nam nhân hát hăm, hướng về phía một tiểu đồng nam đang hí hửng trên lưng tuần mã khác, vừa tung tăng đi tiếp vừa đưa mặt qua lại nhìn dọc nhìn ngang. Nam nhân bảo :

- Cũng vì phu nhân quá khắc khe nên mãi đến lúc này Tiểu Cát Tử dù đã mười ba nhưng đây là lần đầu tiên mới được hưởng thụ thú vui du sơn ngoạn thủy. Phu nhân không thấy cảm thông cho tâm trạng một đứa bé hay sao?

Một lần nữa nữ nhân lại thở dài :

- Thiếp cũng biết làm như thế là tổn hại cho quãng đời vô tư hồn nhiên của nhi tử. Nhưng vì đường đời hiểm ác khó lường khiến thiếp không thể không lo lắng cho tương lai. Tướng công thử nghĩ xem, nhớ ngày nào đó có người tình cờ phát hiện ra một xuất xứ sư thừa của Cát gia, lỡ có chuyện gì khiến phu thê chúng ta mệnh chung, nếu chỉ còn lại một mình Tiểu Cát Tử thì sao đây?

Nam nhân vụt nghiêm giọng :

- Đã trăm năm trôi qua, mấy đời Cát gia đều nom nớp lo sợ điều này nhưng may thay tất cả đã chôn vùi vào dĩ vãng. Sở học bá đạo thuở nào của tiên nhân vẫn chưa một hậu nhân nào của Cát gia chịu bỏ công tìm tòi và thử luyện. Ta nghĩ sẽ không ai dễ dàng liên tưởng và nhận biết có mối liên quan giữa Cát gia và nhân vật trăm năm trước từng nhờ Câu Hồn Phi Liên Sách gây chấn động khắp võ lâm. Can có gì phu nhân cứ nghĩ mãi đến chuyện không hay?

Cười gượng, nữ nhân vừa nói vừa lắc đầu từng chớp :

- Thiếp là nữ nhân, dóm lược và dừng khí đầu thế sánh bằng tướng công. Vì thế, thật tâm mà nói, thời gian mười lăm năm trở thành người nhà của Cát gia, được tướng công cho biết toàn bộ ẩn tình lâu này Cát gia vẫn giấu, thì cũng làm mười lăm năm thiếp sống trong tâm trạng phập phồng lo sợ. Và cho dù thiếp đã từng tự trấn an, cho dù cho là nỗi lo sợ huyền thoại đó sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng không hiểu sao cứ mỗi lần ngắm nhìn Tiểu Cát Tử, hậu nhân duy nhất lúc này của Cát gia thì thiếp lại thấy bồn chồn.

Nói đến đây, nữ nhân chọt nghiêng người và nắm lấy bàn tay nam nhân đi bên cạnh, giọng nói đầy ý cầu khẩn :

- Hay là... chúng ta quay về thôi tướng công. Tiệc mừng thọ lục tuần của Điền gia, chúng ta không đến cũng không sao. Huống chi giữa Điền gia và Cát gia nào có giao tình trọng hậu gì cho cam. Mong tướng công chịu ý thiếp lần này.

Nam nhân nọ thoáng rúng động. Nhưng sau đó, bằng cử chỉ vừa bực vừa quả quyết, nam nhân hất tay nữ nhân ra :

- Phu nhân đình biến Cát Hiếu Kỳ này thành người bất nghĩa ư? Hay nổi lo vô nghĩa đã làm cho phu nhân mù quáng? Phu nhân đừng quên, đây là chúng ta đi mừng khánh thọ lục tuần của Điền gia. Điền đại hiệp tiền bối, đâu phải đi giao phong với đại địch và không có ngày trở về.

Thái độ của nam nhân làm cho nữ nhân giận dữ. Thu tay về, nữ nhân gay gắt :

- Nếu là vậy, thiếp sẽ đưa Tiểu Cát Tử về. Tướng công cứ tùy tiện làm theo ý tướng công.

Và để chứng tỏ bản thân luôn có tính khí cương cường quyết đoán, nữ nhân lập tức giục ngựa tiến lên, đi nhanh về phía tiểu đồng vẫn đang tung tăng ngồi trên lưng tuấn mã với vẻ hớn hờ ra mặt.

Nhưng trước khi nữ nhân có thêm bất kỳ phản ứng nào khác, ở xa xa phía trước bỗng có chuỗi thanh âm sang sảng vang lên :

- Phu phụ Cát gia, Hứa Xương Nghĩa Hiệp Cát Hiếu Kỳ và Tư Đồ Lan tiên từ đến.

Đó là tiếng xướng danh và điều này làm cho tiểu đồng bỗng quay đầu lại cười khanh khách :

- Chúng ta từ Hứa Xương xa xôi đến đây, không ngờ họ vừa nhìn thoáng qua đã biết rõ từng tính danh của mẫu thân và phụ thân. Chứng tỏ bốn chữ Hứa Xương Nghĩa Hiệp chẳng phải tầm thường.

Trong quãng thời gian đó Cát Hiếu Kỳ cũng kịp giục ngựa tiến lên đuổi theo nữ nhân nọ là Tư Đồ Lan, vừa gật đầu tán đồng nhận định của tiểu đồng :

- Đã là nhân vật hữu danh thì bất kỳ chúng ta ở đâu, quần hùng khắp Tam sơn Ngũ nhạc đều biết. Nhưng Cát nhi đừng quên, nhân vật chúng ta sắp đến bái phỏng. So về uy danh còn bao trùm rộng khắp hơn Cát gia chúng ta nhiều. Cát nhi chớ quá đắc ý vội.

Nụ cười vẫn tiếp tục đọng trên môi Cát Hiếu Kỳ khi nghe Tư Đồ Lan thở dài vì thấy một nhóm người vận y phục gia nhân đang từ xa tiến lại gần :

Họ lần lượt dỡ lấy từng sợi dây cương do Cát Hiếu Kỳ và tiểu đồng giao cho. Không chỉ có thế, họ còn nghiêm cẩn cúi mình thủ lễ, dù đối với tiểu đồng chỉ là một đứa bé :

- Ất hẳn đây là lệnh lang của phu phụ Cát đại hiệp. Chỉ còn một quãng ngắn nữa là đến tể trạng. Công tử xin cứ giao tuần mã cho bọn tiểu nhân chăm sóc.

Được gọi là công tử, tiểu đồng đắc ý, vừa nhảy rời khỏi tuần mã vừa cất cao giọng huênh hoang :

- Bỏn thiếu gia là Cát Hiếu Phong, lần đầu gặp chư vị quả là tam sinh hữu hạnh.

Cũng miễn cưỡng trao dây cương cho gia nhân Điền gia, Tư Đồ Lan chột chính sắc nhìn và trách tiểu đồng :

- So về niên kỷ và bối phận, sao ngươi không lễ độ gọi họ là thúc thúc? Ai cho phép ngươi hóm mình, xưng là thiếu gia? Ta đã dạy ngươi như thế sao?

Cát Hiếu Phong sợ hãi cúi đầu và len lén nhìn, như không hiểu vì sao mẫu thân lại có sắc mặt nghiêm nghị, không đúng với cảnh ngộ thực tại là Cát Hiếu Phong đang được song thân đưa đi du sơn ngoạn thủy.

Cát Hiếu Kỳ vội tiến đến gần, chòai tay lên vai Cát Hiếu Phong, cao vừa đứng ngang tầm ngực Hiếu Kỳ :

- Làm người sống trên đời cần phải giữ lễ nghi tiết tháo, lời giáo huấn của mẫu thân tốt nhất hải tử luôn ghi nhớ trong lòng. Còn bây giờ, nào, chúng ta mau theo mọi người nhập trang. Rồi hải tử sẽ được tận mắt chiêm ngưỡng uy phong凛冽 của Điền trang chủ Điền đại hiệp, cùng nhiều nhân vật thành danh khác trên giang hồ.

Lời của Hiếu Kỳ khiến Hiếu Phong phấn khích, mọi sợ hãi về sự nghiêm khắc của mẫu thân vụt tan biến đi. Nó hớn hờ đi theo phụ thân bắt đầu nhập vào đoàn người đông đảo từ mọi hướng đang tiến về Điền gia trang. Và Hiếu Phong nào biết rằng suýt chút nữa mẫu thân đã đưa nó quay về nếu những gia nhân Điền gia trang không kịp lúc xuất hiện và xướng rõ tính danh song thân nó.

Chính vì lẽ này, dù bây giờ buộc phải đi cùng phụ tử Hiếu Phong, nhưng suốt quãng đường ngắn ngủi còn lại dẫn vào Điền gia trang, sắc mặt của Tư Đồ Lan lúc nào cũng trầm mặc, lộ vẻ miễn cưỡng rõ rệt.

Nhận thấy điều đó, Cát Hiếu Kỳ liền nhân lúc mọi người xung quanh không một ai để tâm, nghiêm đầu phụ nữ và nói vào tai Tư Đồ Lan :

- Nhất bang, Tam bang, Nhị giáo và Thất đại phái đều đủ mặt, cho thấy nổi lo lắng của phu nhân là vô căn cứ. Nếu vẫn còn ưu tư, phu nhân nên giữ kín trong lòng, đừng để mọi người thấy chúng ta, phu phụ Hứa Xương Nghĩa Hiệp lại có lúc không đồng tâm hiệp lực.

Thở hắt ra một hơi, Tư Đồ Lan cố tạo ra vẻ mặt tươi tỉnh :

- Đa tạ tướng công nhắc nhở. Nhưng chỉ lần này thôi, từ nay về sau chỉ khi nào Tiểu Cát Tử đến tuổi trưởng thành thiếp mới yên tâm cho y bồn tẩu giang hồ.

Cát Hiểu Kỳ mỉm cười :

- Phu nhân cứ yên tâm. Sau lần này ta sẽ giao hết mọi việc cho phu nhân định liệu. Tốt lắm, có tươi tỉnh như thế chúng ta mới đúng là đôi phu phụ nghĩa hiệp thành Hứa Xương vẫn được quần hùng ngưỡng mộ.

Cát Hiểu Kỳ vừa dứt lời, từ xa xa phía trước liền có tràng cười hào sảng cất lên vang dội :

- Cát lão đệ nói như thế e chưa đúng lắm. Vì nào phải quần hùng chỉ ngưỡng mộ thanh danh của phu phụ Hứa Xương Nghĩa Hiệp mà thôi. Trái lại, hầu như bất kỳ một bang môn phái nào cũng có chí ít một người từng tiếp nhận hành vi nghĩa hiệp của phu phụ Cát lão đệ. Lời nói của lão phu Điền Tử Khẩu này là đúng hay sai, chư vị?

Tiếp nối theo câu phát thoại hàm chứa luồng trung khí hùng hậu đo, thì hầu hết mọi người đương diện đều cất lời phụ họa hò reo :

- Điền lão trang chủ nói không sai.

- Suốt đời bồn ba, vì giang hồ trừ ma vệ đạo, không ai không biết đến uy danh lẫy lừng Hứa Xương Nghĩa Hiệp. Phu phụ Cát đại hiệp quả đúng là đôi thân tiên hiệp lữ, là nhân trung chi kiệt, là ngọc thụ lâm phong của giang hồ đương đại.

Tuy tươi cười hơn hờ nét mặt, nhưng khi đáp lời, phong thái của Cát Hiểu Kỳ vẫn biểu lộ khiêm nhu :

- Cát mẫu và chuyết thể xin đa tạ lòng hậu ái của chư vị. Tuy nhiên phu thể mẫu vẫn còn nhiều áy náy, thẹn với lòng vì là chưa làm được gì nhiều cho võ lâm như tâm tư hằng mong muốn. Mai hậu xin nhờ chư vị đồng đạo chỉ giáo thêm.

Lúc Cát Hiểu Kỳ đang nói, dòng người phía trước đã tản hai, phân khai về hai bên, để lộ lối đi chính giữa cho một lão nhân uy nghi quắc thước và khả kính sải từng bước dài về phía Cát Hiểu Kỳ.

Vẫn đi bên cạnh Cát Hiểu Kỳ, Hiểu Phong bỗng vang lên :

- A, chỉ cần nhìn thần thái này hài nhi cũng biết lão bá đây chính là Trang chủ Điền gia trang, Nhất Tự Thiên Kim Điền đại hiệp.

Đi phía bên kia của Cát Hiểu Phong, Tư Đồ Lan một lần nữa chỉnh sắc, nghiêm nghị nhìn Hiểu Phong :

- Danh tự của Điền đại hiệp đâu thể để một đứa bé như ngươi lấy làm trò đùa. Hãy khấu đầu tạ lỗi Điền đại nhân mau.

Bị mẩu thân quở mắng, Cát Hiểu Phong lấm lét lo sợ.

Thật may, lão nhân uy nghi nọ đã vội sải thêm một bước dài, dừng ngay trước mặt Cát Hiểu Phong và vừa cười vừa ngấm ngấm khắp thân nó :

- Dường như phu nhân đã trách oan lệnh lang rồi. Khá lắm, đúng là hồ phụ sinh hồ tử, thoát nhìn đã đoán biết lão phu là ai, kiến văn như lệnh lang quả hiếm có.

Nói xong, lão nhân chợt giương mắt nhìn Cát Hiểu Kỳ :

- Cốt cách của lệnh lang chính lão phu đây cũng ngưỡng mộ. Nếu Cát lão đệ không chê bỏ, lão quyết đem tâm pháp Ngự Phong kiếm tặng cho lệnh lang gọi là quà diện kiến.

Mọi người đương diện vừa nghe thế đều tò vò sững sờ, ngay chính Cát Hiểu Kỳ cũng có tâm trạng tương tự. Và điều này làm cho Cát Hiểu Phong vỡ lẽ, ắt hẳn tâm pháp Ngự Phong kiếm phải là tuyệt học hữu danh từng làm nhiều người kinh tâm vỡ mặt, đồng thời có lẽ chưa hề có bất luận ai được lão nhân nọ ưu ái như bản thân Cát Hiểu Phong đang thụ hưởng.

Vì hiểu như thế nên Hiểu Phong ngược mắt nhìn phụ thân rồi nhìn qua mẫu thân. Và nhờ nhìn thế này, Hiểu Phong mới biết phản ứng của song thân không hoàn toàn giống như nhau. Vì trái lại với nét mặt tươi vui của phụ thân, Hiểu Phong phát hiện ở mẫu thân đang lộ vẻ miễn cưỡng không thể giấu được nó. Do đó, niềm vui của Hiểu Phong không được thập toàn dù có nghe phụ thân hăng giọng bảo :

- Trong mọi sở học của Điền trang chủ chỉ có Ngự Phong kiếm mới được xem là tuyệt học thượng thừa và chưa hề gặp đối thủ. Sao hài tử không mau khấu tạ lòng hậu ái của Điền lão bá?

Với thái độ kém vui, Hiểu Phong vội khom người thủ lễ và tìm lời từ khước :

- Tiểu đệ nhi Cát Hiểu Phong ấu trĩ vô tri, nào dám tiếp nhận sự tài bồi của Điền lão bá, tâm pháp này...

Nhưng lão nhân nọ đã xoa đầu và mỉm cười với Hiểu Phong :

- Cát thể đệ đệ chính là Nhân Trung Chi Long Phụng, hoàn toàn xứng đáng tiếp nhận tâm pháp này. Trừ phi...

Lão nhân chuyển mục quang nhìn qua Tư Đồ Lan :

- Có người chê, cho sở học của lão phu không cao minh bằng sở học truyền đời của Cát gia.

Chạm phải mục quang của lão nhân, Tư Đồ Lan rung mình và đành mở miệng hồi thúc Cát Hiểu Phong :

- Điền lão bá đã nói thế. Hiểu Phong, hài tử hãy nhận cho Điền lão bá vui.

Bật cười dài mãn nguyện, lão nhân họ Điền liền lấy từ trong người ra một quyển sách mỏng và trao cho Cát Hiểu Phong. Không cần chờ nghe Hiểu Phong nói lời tạ ân. Sau đó, Điền lão nhân cất cao giọng gọi mọi người :

- Chư vị không quản ngại đường xá xa xôi, đã nể mặt và cùng đến đông đủ thế này, nếu tề xá đón tiếp có chỗ nào không chu đáo cũng xin chư vị lượng thứ cho. Còn bây giờ, hãy để lão phu làm tròn trách nhiệm gia chủ, cung thỉnh chư vị cùng lão phu nhập trang. Mời!

Và Điền lão nhân đi trước khai lộ, đưa quần hùng đủ mọi thành phần cùng tiến vào trang.

Điền gia trang có lối kiến trúc được gọi là Tứ Hợp Thiện, vừa kín đáo vừa tỏ rõ bề thế, xứng đáng với danh xưng Đại hiệp của chủ nhân. Khiến cho quần hùng khi đã bước vào trong cửa ngõ là tứ bề đã bị vây bọc bằng những dãy nhà thâm nghiêm cổ kính.

Với một sảnh rộng ở trung tâm và bốn bề Đông Tây Nam Bắc đều có các dãy nhà che ngang tầm nhìn, địa hình của Điền gia trang như ai ai cũng thấy là chỉ có một lối nhập xuất duy nhất thuộc phương vị Đông nam, làm cho quần hùng có chung tâm trạng ngưỡng mộ phong thái quang minh lỗi lạc của vị chủ nhân Điền gia trang.

Vì nếu không phải thế và nếu Điền lão trang chủ là nhân vật có thái độ đề phòng tất vị thế của Điền gia trang phải có thêm lối hậu, một lối thoát thân cần phải có giá như Điền gia trang bị cường địch uy hiếp tấn công.

Đang này Điền gia trang không hề có lối hậu. Đủ hiểu danh vị đại hiệp của Trang chủ Điền gia trang không phải ngẫu nhiên mà có và Điền lão trang chủ quả đúng là hạng người hiệp cốt nhân tâm.

Giữa sân rộng vốn kê sẵn mấy mươi bàn và lúc này gia nhân của Điền gia trang tất bật sắp bày mọi thứ sơn hào hải vị để khoản đãi hàng trăm khách.

Trong cương vị Thọ tinh, chủ nhân của tiệc thọ lục tuần, Điền lão trang chủ một lần nữa sang sảng khoa tay mời :

- Cùng chư vị đồng đạo giang hồ, kể cả Hắc Bạch lưỡng đạo. Để hôm nay chư vị có thể phóng tâm cùng lão phu chung vui bữa tiệc mừng. Lão phu xin kính báo, đến chính Ngọ, Điền Tự Khẩu này sẽ rửa tay gác kiếm. Và từ giờ khác đó trở đi lão phu sẽ bỏ ngoài tai mọi chuyện giang hồ, mãi mãi vui hưởng thú tiêu dao, nguyện sống kiếp hạc nội mây ngàn, cho đến ngày hưởng hết tuổi thọ trời ban.

Đoạn nâng cao chén rượu, Điền lão nhân cười hào sảng :

- Chén rượu đầu tiên lão phu xin mời toàn thể chư vị bằng hữu vô lâm. Nào, cạn.

Khác với lúc nguyện ý trao tâm pháp Ngự Phong kiếm cho Cát Hiểu Phong, lời tuyên cáo lần này của Điền lão nhân không làm cho quần hùng sững sờ, vì có vẻ như ai ai cũng biết trước việc này. Và không ít người đã lấy đó làm mừng, nhất là những nhân vật Hắc đạo. Bởi từ nay về sau họ sẽ không còn ngại những hành vi có phần bất minh của họ bị Điền lão nhân gây khó dễ nữa.

Và diễn biến xảy ra quá đúng như lời Điền lão nhân vừa nói. Những nhân vật chánh phái vì mừng cho Điền lão nhân rồi sẽ có những ngày tiêu dao tự tại nên ai ai cũng hơn hờ cùng chủ nhân chung vui tiệc mừng. Số còn lại, mừng cho bản thân sẽ không còn bị Điền lão nhân sau này quấy rầy, họ cũng hể hả nâng chén và thật sự phóng tâm, hưởng dụng mọi sơn hào hải vị luôn được gia nhân Điền gia hầu dịch chu đáo.

Cảm khái trước cảnh này, Cát Hiểu Kỳ bỗng đứng lên :

- Suốt một đời hành hiệp giang hồ, được tận hưởng thời gian còn lại như Điền trang chủ quả là phúc phận mà ai ai cũng mong muốn. Sao Điền trang chủ không nhân dịp này, đưa Trang chủ phu nhân và lệnh thiên kim cùng đến dự phần cho vui?

Câu nói của Cát Hiểu Kỳ lập tức được nhiều nhân vật hưởng ứng. Họ thay nhau tán dương và nài nỉ Điền lão nhân cho họ một lần được diện kiến dung nhan thiên kiều bá mị của Điền phu nhân và ái nữ duy nhất của Điền gia.

Và điều này làm Điền lão nhân bối rối, chỉ biết gượng gượng biện minh :

- Mong chư vị lượng thứ cho. Thứ nhất, chuyết kính chỉ là hạng thường nhân, vừa không biết võ công vừa xa lạ với giới giang hồ chúng ta, dù có muốn dự phần cũng ngại làm mất tửu hứng của chư vị. Thứ hai...

Bỗng có người lên tiếng, ngắt lời Điền lão nhân :

- Vậy còn lệnh ái? Nghe nói lệnh ái năm nay đã được mười lăm, mười sáu tuổi, được thừa hưởng dung nhan trăm ngư lạc nhận của Trang chủ phu nhân. Không lẽ lệnh ái cũng không thừa hưởng luôn sở học thượng thừa của Điền đại hiệp?

Đưa mắt nhìn về hướng phát thoại, Điền lão nhân gượng cười :

- Đây là nguyên do thứ hai lão phu chưa kịp nói đến. Nhưng vì U Minh lão đại đã hỏi, lão phu phải thừa nhận tin tức của U Minh song lão quả thật tình mình. Bất quá vẫn còn một chỗ thiếu sót. Đó là tề nhi Điền Tú Tú ngoài sự thừa hưởng dung nhan của mẫu thân còn hưởng luôn tuyệt chủng Hàn Âm Lục Mạch. Do đó, ân tình này lão phu nào dám tỏ cùng ai, mãi đến tuổi tứ tuần lão phu mới lập thành gia thất, được mỗi một cốt nhục lại không thể chân truyền sở học. Bời vậy, đành mạo muội xin chư vị lượng thứ, chốn náo nhiệt này thật sự không phù hợp với thể chất của thê nhi.

Nang cao chén rượu khác, Điền lão nhân cất cao giọng, đề gấu đi nỗi thất vọng về đường thê tử như vừa giải bày :

- Lão phu xin mượn hoa hiến Phật, tự phạt một chén rượu vì đã phụ lòng thương tưởng của chư vị. Xin cặn.

Nhìn Điền lão nhân dù sâu muộn vẫn phải cạn chén rượu đầy. Cát Hiểu Phong bất nhân, xạ tia mắt oán ghét về phía hai lão nhân vốn ngồi cạnh nhau và một trong hai lão này chính là nhân vật vừa nài ép Điền lão nhân phải thổ lộ nỗi thống khổ trong lòng. Và Hiểu Phong ngang nhiên hỏi phụ thân :

- U Minh song lão nào vậy phụ thân? Như hài nhi chỉ nghe phụ thân đề cập đến hai nhân vật U Minh khác, gọi là U Minh nhị ma thì phải?

Hai lão nhân nọ nghe thế sầm nét mặt, khiến Cát Hiểu Kỳ phải vội mắng át Hiểu Phong :

- Đây nào phải nơi cho tiểu tử nguoi buông tuồng loạn ngữ? Trước mặt mọi người, hài tử phải gọi họ là U Minh song lão như cách Điền lão bá vừa gọi, Nghe chưa?

Và một lần nữa Cát Hiểu Phong lại gặp may. Điền lão nhân chợt lên tiếng biện minh hộ Hiểu Phong :

- Đã là người bốn tẩu giang hồ và nhất là có hạng phong độ võ lâm như U Minh song lão đây, thì theo lão phu, xin chớ chấp nhất từng lời nói của trẻ con. Và lại, có gọi là U Minh nhị ma thì đã sao? Chẳng phải nhị vị đây từng tự hào là đi không đổi tên, ngồi không thay họ và còn đặc ý với danh xưng như thế đó sao? Một lần nữa, mong nhị vị nể mặt lão phu, qua việc Cát thê diệt vừa được lão phu tin cậy phó thác tuyệt nghệ, chén rượu này lão phu xin được bồi tội thay cho Cát thê diệt. Cặn.

Phong thái và khí độ bất phàm của Điền lão nhân làm cho mọi người đương diện đều reo hò ngưỡng mộ. Vô tình xóa bỏ đi chút hiềm khích suýt xảy ra giữa Cát gia và U Minh song lão.

Tiệc vui vẫn kéo dài và người người đều chờ đợi thời khắc Điền lão nhân rửa tay gác kiếm như đã tuyên cáo.

Bỗng từ bên ngoài có một người tiến vào và đi thẳng đến chỗ Điền lão nhân.

Từ Đồ Lan cau mặt, thăm thẳm với Cát Hiểu Kỳ :

- Tướng công thử đoán xem, Thiết Định Đoạn Kiếm Hạ Vi Lợi vì việc gì phải khẩn trương bẩm báo với Điền trang chủ vào lúc này?

Cát Hiểu Kỳ phì cười :

- Một người là Trang chủ, người còn lại là Tổng quản Điền gia trang, hôm nay là ngày Điền đại hiệp tuyên cáo thoái ẩn, thiếu gì những việc họ phải bàn định cùng nhau? Phu nhân chớ quá đa nghi khiến bữa tiệc kém vui.

Nhưng Từ Đồ Lan vẫn nghi nghi ngờ ngờ :

- Phận làm Tổng quản, đương nhiên họ Hạ phải tất bật với nhiều bận bịu lo toan. Nhưng dù sao mọi việc vẫn được chuẩn bị từ trước khó thể nào chấp nhận hành vi phá ngang bữa tiệc vui như thế này của họ Hạ. Thiếp nghĩ, ắt đã có chuyện bất ổn xảy ra.

Như mình chứng rằng sự nghi ngờ của Từ Đồ Lan là sự thật, mọi người đương diện chợt nhìn thấy Điền lão nhân đứng lên, sang sảng nói với mọi người :

- Điền lão phu chờ đợi rốt cuộc vẫn xảy ra. Xin chư vị cứ khoan tâm và tiếp tục bữa tiệc vui. Lão phu sẽ quay lại, ngay sau khi kết liễu xong chút ân oán cuối cùng. Hầu mai hậu thành thoi vui hưởng thú điền viên.

Quần hùng chưa kịp xao động thì đến lượt Hạ Vi Lợi lên tiếng. Họ Hạ vừa nói vừa nhìn Điền lão nhân đi khuất dần ra ngoài Trang :

- Tề Trang chủ hành sự lúc nào cũng cẩn trọng. Mọi việc ôn cả và đúng chính Ngọ Điền trang chủ vẫn tiến hành việc rửa tay gác kiếm. Và trong lúc chờ đợi, Hạ mỗ với cương vị Tổng quản Điền gia trang xin mạn mời chư vị bằng hữu cùng cạn chén. Nào!

Nhưng với tâm trạng lo ngại mơ hồ, Từ Đồ Lan vội cất tiếng hỏi :

- Hạ tổng quản có thể cho mọi người biết Điền trang chủ cần phải kết liễu ân oán với nhân vật nào không? Vì với sở học thượng thừa như Điền trang chủ, người dám tìm đến tận đây ắt không phải nhân vật tầm thường.

Câu nói của Từ Đồ Lan lập tức gọi tính hiếu kỳ cho mọi người. Và nhất loạt họ reo lên, đòi hỏi Hạ Vi Lợi phải cho họ biết tính danh của nhân vật dám tìm đến tận cửa Điền gia trang.

Không chịu nổi áp lực này, Thiết Định Đoạn Kiếm Hạ Vi Lợi đành miễn cưỡng giải thích :

- Chư vị có vận hồi Hạ mỗ cũng vô ích thôi. Vì mỗ chỉ biết đó là một nhân vật đến từ vùng Tái Bắc xa xôi, không báo danh cũng không có bái thiếp đệ trình.

Một câu niệm Phật chợt vang lên :

- Nếu là vậy, Vô Lượng Thọ Phật, Diên trang chủ làm sao biết đây là ai để bảo rằng sẽ cùng nhân vật đó kết liễu ân oán giữa họ?

Hạ Vi Lợi mỉm cười :

- Tất cả đều được Diên trang chủ tiên liệu. Và mỗ làm đúng những gì Diên trang chủ căn dặn. Hễ thấy nhân vật nào có hình dạng như thế, sắc phục như thế thì lập tức vào bẩm báo, vì đó chính là nhân vật Diên trang chủ đang chờ đợi.

Một câu niệm Phật khác lại vang lên :

- A di đà Phật, dựa theo những gì Hạ thí chủ vừa giải bày, lão nạp càng nghĩ càng cảm phục Diên lão thí chủ.

Từ Đồ Lan cau mặt :

- Giác Tuệ thiền sư có thể giải thích rõ hơn được không? Hà có gì Thiền sư có lời này.

Lão tăng được Từ Đồ Lan đặt câu hỏi liên đứng lên với một nụ cười từ hòa :

- Tiên tử đã đoán đúng khi nhận định nhân vật tìm đến không phải hạng tầm thường. Vậy sao Tiên tử không nghĩ thêm vì sao Diên lão thí chủ phải bỏ đi ra ngoài, thay vì cứ ở lại đây và cho vùi nhân vật đó vào để song phương tha hồ kết liễu ân oán.

Ngồi cạnh lão tăng Giác Huệ là một lão đạo. Và đến lượt lão đạo này đứng lên :

- Bàn đạo hiểu rồi. Ý Phật huynh Giác Huệ muốn nói Diên trang chủ vì không muốn chút ân oán đó ảnh hưởng đến bữa tiệc vui hôm nay nên đã đơn thân ra ngoài, không làm mất từ húng của mọi người.

Giác Huệ gật gù :

- Diên lão thí chủ thật xứng danh đại hiệp, thà hứng chịu mọi hiểm họa một mình, quyết không thể để vạ lây cho những người không liên quan. Thạch Hư đạo huynh có thừa nhận lời nói của lão nạp lúc này là hoàn toàn đúng chăng?

Lão đạo Thạch Hư thở hắt ra một hơi dài cảm khái :

- Vô Lượng Thọ Phật, tính khí của Diên trang chủ là thế nào ở đây ai ai cũng biết. Hà tất Phật huynh hỏi bàn đạo câu đó, và nếu là vậy, có sao chúng ta không ra ngoài, một phần để trợ oai cho Diên trang chủ, phần khác là được tận mục sở thị lần cuối cùng bản lãnh thượng thừa cao minh của một bậc đại hiệp danh bất hư truyền?

Hạ Vi Lợi nghe thế thất kinh :

- Mong chư vị hãy nghe lời Hạ mỗ. Đó là trước hết mỗ xin thay mặt tể Trang chủ cảm kích chư vị đã có dạ quan hoài. Tuy nhiên, như lời Diên trang chủ căn dặn, Hạ mỗ mong chư vị cứ bình tâm. Một chuyện còn con như thế này Diên trang chủ thừa năng lực giải quyết, nào dám phiền đến đại giá của chư vị bằng hữu vô lâm?

Một trung niên đại hán vụt đứng lên :

- Hạ tổng quản bất tất phải lo ngại. Nhưng chính vì Diên đại hiệp thừa năng lực tự giải quyết mọi ân oán nên những kẻ hiếu võ như Kiều mỗ đây quyết không bỏ qua cơ hội cuối cùng này, để xem cho bằng được thần võ uy phong của Diên trang chủ. Và Kiều mỗ còn đoán chắc, nếu có thêm sự hiện diện của mọi người, Diên trang chủ sẽ vui hơn trong thời khắc tuyên cáo thoái ẩn. Nào chư vị, chúng ta đi thôi!

Được đại hán họ Kiều cổ súy, Từ Đồ Lan vội kéo Cát Hiểu Phong đứng lên :

- Đó là Kiều trang chủ của một trong Tam trang oai chấn giang hồ. Nếu hài tử muốn tận mắt kích sở học uyên thâm của Diên lão bá thì hãy mau đi theo mẫu thân.

Mọi người bắt đầu bước đi, vô tình làm nghẽn lối xuất nhập duy nhất của Diên gia trang. Cát Hiểu Kỳ giữ tay Từ Đồ Lan lại :

- Nếu phu nhân muốn nhân cơ hội này chúng ta quay về thì tốt hơn nên chờ cho dòng người vẫn bớt. Có nôn nóng đến mấy cũng cố nhẫn nại.

Từ Đồ Lan thở dài :

- Liệu tướng công có tin không, nếu thiếp bảo cứ càng lúc thiếp càng thêm mơ hồ sợ hãi, chỉ muốn mau chóng cùng tướng công an toàn hồi gia?

Cát Hiểu Kỳ gượng cười và nhìn quanh :

- Nơi đây có đến trăm người và đều là cao thủ đệ nhất nhân của toàn thể các bang hội võ lâm. Ta thật không hiểu điều gì đã khiến phu nhân lo sợ. Nhưng cũng không hề chi, vì chỉ một lúc nữa thôi mọi việc rồi cũng kết thúc.

Bất đồ từ phía sau Cát Hiểu Kỳ bỗng có chuỗi thanh âm lạnh lạnh vang lên :

- Mọi việc sẽ không dễ kết thúc như ngươi nghĩ đâu, Cát Hiểu Kỳ.

Phu phụ Cát Hiểu kỳ quay phắt lại và sừng sững trước mặt họ là hai gương mặt lạnh như băng của U Minh song lão.

Tư Đồ Lan cười nhạt :

- Nhi vị vẫn đề tâm lời nói vô tri lúc nãy của tệt nhi Cát Hiểu Phong? Cũng không hề gì, vì bốn chữ U Minh nhị ma đầu đủ để dọa nạt Hứa Xương Nghĩa Hiệp?

Một tiếng hừ lạnh bỗng vang lên và bây giờ là xuất phát từ phía sau đôi phu phụ Nghĩa Hiệp Hứa Xương, là hướng mà họ chỉ mới vừa quay lưng lại :

- Nhưng nếu có thêm Miêu Cương tam quái thì sao? Đã đủ để dọa nạt Nghĩa Hiệp Hứa Xương chưa?

Tình thế bỗng trở nên bất ổn lúc Tư Đồ Lan phát hiện thêm một nhân vật nữa chợt tiến đến đứng bên cạnh U Minh nhị ma. Và nhân vật này vừa tùm tùm cười vừa tự đưa tay xoa vào cái đầu trọc bóng của chính bản thân y :

- Nếu là chưa đủ, hi hi... xin hãy cho Thốc Đầu Ông này dự chung phần.

Họ đã bị vây kín, phía trước là U Minh nhị ma và nhân vật kỳ quái tự xưng là Thốc Đầu Ông, còn phía sau thì qua thanh âm vừa nghe lại chính là Miêu Cương tam quái. Cát Hiểu Kỳ lập tức đưa mắt nhìn quanh. Sau đó vui mừng vỗ tay gọi Hạ Vi Lợi :

- Hạ tổng quản!

Nghe Cát Hiểu Kỳ gọi, Hạ Vi Lợi mới nhìn qua đã hiểu ngay chuyện gì xảy ra. Nhưng Hạ Vi Lợi chưa kịp tiến lại gần thì bỗng nghe từ ngoài trang vang lên nhiều tiếng hô hoán náo loạn :

- Chao ôi...

- Lãnh Tuyệt Khi - Hoạt Độc Nhân?!

Những tiếng hô hoán này làm cho Hạ Vi Lợi tái mặt :

- Không thể nào, trừ phi Lãnh Độc Ma Quân sau cái chết năm mươi năm trước bây giờ lại hồi sinh tái thế.

Kể cả những nhân vật đang vây quanh phu phụ Cát Hiểu Kỳ cũng động dung biến sắc, chứng tỏ bốn chữ Lãnh Độc Ma Quân ngay khi được Hạ Vi Lợi đề cập đã có chứa uy lực làm họ khiếp đảm.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, họ còn nghe từ ngoài trang dội vào hàng loạt những tiếng kêu thất thanh :

- Hãy mau chạy tránh y?!

- Chạy mau, kẻ cả hơi thở của y cũng có độc!

Tư Đồ La đưa mắt nhìn ra ngoài và hoàn toàn rụng động khi phát hiện có một thân hình dù lao đảo vẫn gắng gượng tiến vào mỗi lúc một nhanh.

Tư Đồ Lan nắm chặt tay Cát Hiểu Phong, run rẩy nói với Cát Hiểu Kỳ :

- Bằng bất cứ giá nào chúng ta vẫn phải tìm lối thoát ra. Càng chần chừ, sinh mạng của chúng ta càng khó bảo toàn.

Cát Hiểu Kỳ vội kéo Tư Đồ Lan cùng lùi lại.

- Nơi nào có Hoạt Độc Nhân, nơi đó chỉ còn là tử khí. Chúng ta chỉ còn cách vượt qua dãy nhà, tìm lối thoát theo hướng khác mà đi thôi.

Nhưng Hạ Vi Lợi chợt ngăn lại :

- Không lẽ Cát đại hiệp chưa hề am hiểu địa hình Điền gia trang? Đây là một tuyệt cốc, phía sau có vực sâu muôn trượng và hai bên tả hữu đều bố trí trận đồ. Ngoại trừ Điền trang chủ, chính Hạ mỗ cũng không thông tỏ cách xuất nhập trận.

U Minh nhị ma đồng quát mắt nhìn Hạ Vi Lợi :

- Ngươi nói thế nghĩa là sao? Ngươi là Tổng quản, mọi người đến đây đều là khách mời của Điền gia. Điều này đồng nghĩa với việc ngươi phải nghĩ cách mau mau đưa bọn ta an toàn ra ngoài. Nếu không..

Hạ Vi Lợi lập tức lấy vũ khí thành danh ra, đó là cây Thiết Dịch với một đầu được luyện nhọn và sắc như phần chót đầu của một thanh kiếm.

Ngờ họ Hạ muốn động thủ, U Minh nhị ma cùng cười vang :

- Người định vì lão thất phu họ Điền, đơn thân độc lực giao thủ với bọn ta ư?

Nào ngờ, Hạ Vi Lợi với vũ khí trên tay, chợt ngang nhiên lao đến, chặn đường nhân vật đang lao đảo tiến vào :

- Nhị vị nói không sai. Hạ mỗ sẽ vì Điền gia, không phải để giao đấu với nhị vị mà là để giúp tất cả an toàn sinh mạng.

Đoạn Hạ Vi Lợi vận lực, quát thật to vào nhân vật nọ :

- Bạch hộ vệ. Ta là Hạ Vi Lợi, Hạ tổng quản đây. Người có nghe ta nói không?

Tiếng quát quá lớn, khiến nhân vật nọ khựng lại :

- Lạnh! Ta nghe lạnh khắp toàn thân! Người là ai? Hãy ôm ta, hoặc đốt hộ ta một đồng lửa để sưởi ấm.

Hạ Vi Lợi rúng động, lùi lại một bước :

- Bạch Nhật Quang. Điều gì đã xảy ra cho người? Vì sao người bỗng biến thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân?

Nhân vật nọ bỗng bật cười hăng hắc :

- Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân?! Ta là Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân?!

Cát Hiểu Kỳ càng thêm rúng động, vội gọi Hạ Vi Lợi :

- Hạ tổng quản mau lùi lại. Mọi biểu hiện của y đều cho thấy y đã hóa thành Hoạt Độc Nhân. Xung quanh y toát đầy độc khí. Đừng đến quá gần y.

Nghe thế, Hạ Vi Lợi đâm hoảng, vội nhảy lùi lại.

Bất chợt Tư Đồ Lan kêu lên :

- Không đúng rồi. Họ Bạch chưa thật sự hóa thành Hoạt Độc Nhân, mọi người thử nhìn xem khóm hoa bên cạnh y thì rõ.

Cạnh nhân vật họ Bạch đang được xem là Hoạt Độc Nhân quả nhiên có một khóm hoa. Và lúc này khóm hoa vẫn tươi xanh mon mơn.

Thốc Đầu Ông mừng rỡ gào vang :

- Không sai. Vì theo lời đồn đại trên giang hồ, mọi cỏ cây quanh nơi Hoạt Độc Nhân di chuyển cũng bị Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân làm cho héo úa. Khóm hoa vẫn tươi xanh, chứng tỏ họ Bạch chẳng hề là Hoạt Độc Nhân như chúng ta sợ. Hay quá.

Lập tức, ba nhân vật tự xưng là Miêu Cương tam quái đều đồng loạt tung mình lao vọt qua đầu họ Bạch. Họ hăm hở chạy ra ngoài trang.

Cùng lúc đó, U Minh nhị ma cũng lao đi. Chỉ có Hạ Vi Lợi và Thốc Đầu Ông cùng đứng lại với phu phụ Cát Hiểu Kỳ. Họ đang hoang mang đứng nhìn Bạch Nhật Quang, nhân vật không hiểu vì sao lại có những biểu hiện như thế y đã biến thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân, và vừa vô tình gây khiếp đảm cho mọi người.

Bỗng họ nghe từ bên ngoài có một tiếng quát cực lớn vọng vào :

- Miêu Cương Tam Quái kia! Mau ngăn chúng lại, một khi chúng cũng biến thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân.

Sau tiếng quát là hàng loạt tiếng chấn kinh vang dội.

Và chỉ một thoáng sau, Miêu Cương tam quái thất thểu quay lại với thương tích đầy người. Trong đó có một người mang thương thế nghiêm trọng và sinh mạng khó có thể kéo dài.

Hạ Vi Lợi càng thêm biến sắc khi nghe ở ngoài Trang lại có thanh âm khác vọng vào :

- Chúng ta không cần biết bây giờ còn bao nhiêu người ở bên trong vẫn chưa thoát ra. Nhưng lúc này đây chắc chắn họ đều biến thành Hoạt Độc Nhân. Vì đại cục vô lâm, chúng ta cần phải hủy diệt tất cả.

Hạ Vi Lợi kinh hoàng, vội phóng người lao ra.

Nào ngờ chỉ sượt chút nữa Hạ Vi Lợi chạm phải U Minh nhị ma cũng đang kinh hoàng chạy ngược vào.

Vừa nhìn thấy họ Hạ, một trong U Minh nhị ma liền gầm lên :

- Đây chính là thủ đoạn bí ối của lão Điền thất phu. Người muốn thoát trước khi toàn bộ nơi này bị lũ gia nhân lão Điền phóng hỏa thiêu hủy ư? Đâu dễ thế. Đỡ!

Bị tấn công bất ngờ, Hạ Vi Lợi vội lùi lại, hai tay thì xua loạn :

- Nhị vị đã ngộ nhận rồi. Với thân phận Tổng quản, Hạ mẫu có thể đoán chắc toàn bộ vụ việc này không liên quan đến Điền gia trượng. Hãy ngừng tay nào.

Đột nhiên họ nghe Cát Hiểu Phong cất giọng thỏ thẻ kêu thất thanh :

- Mẫu thân, đây nhà kia như có người phóng hỏa.

Dù chỉ là thanh âm trẻ thơ, nhưng câu nói của Cát Hiểu Phong đối với những người đương diện như hóa thành tiếng sấm nổ bên tai.

Và họ đều nhìn thấy ở đây nhà phía Đông đang bắt đầu bùng rực lửa.

Cát Hiểu Kỳ vội quàng tay quanh người Cát Hiểu Phong, đồng thời vận lực hô vang :

- Chạy mau. Tất cả chúng ta cùng chạy. nào.

Theo tiếng hô hoán của Hiểu Kỳ, bọn Miêu Cương tam quái đành vất lại người duy nhất đã bị thương tích nghiêm trọng, để hồi hã cũng những người còn lại lao ra.

Nào ngờ, chính lúc đó họ nghe thanh âm của Điền lão nhân từ bên ngoài vang vào rõ mồn một :

- Cát lão đệ và những ai còn ở bên trong xin hãy lượng thứ cho lão phu. Vì chư vị đã biến thành Hoạt Độc Nhân, để vẫn hồi đại kiếp cho giang hồ ắt sẽ do chư vị gây ra, lão phu đành lực bất tòng tâm, bên trong cho gia nhân phóng hỏa, bên ngoài thì lập kỳ trận phong tỏa, ngăn ngừa toàn bộ hậu họa về sau.

Thất kinh, Cát Hiểu Kỳ vận lực gào vang :

- Sự thật không phải như thế đâu. Bạch Nhật Quang, gia nhân của Điền đại hiệp hoàn toàn không phải là Hoạt Độc Nhân. Nếu không tin, Cát mẫu xin mời Điền đại hiệp đích thân vào đây xem xét.

Tiếng gọi của Cát Hiểu Kỳ nào phải nhỏ, thế nhưng ở bên ngoài không hiểu sao vẫn không có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp.

Thấy Cát Hiểu Kỳ định gọi lại nữa, Hạ Vi Lợi vội xua tay ngăn lại :

- Chỉ vô ích thôi Cát đại hiệp à. Kỳ trận của Điền trượng chủ là biến hóa vô lượng. Chỉ có thanh âm từ bên ngoài lọt vào, kỳ dư mọi thanh âm từ bên trong không hề vang thấu ra.

Cát Hiểu Kỳ rùng mình :

- Càn Khôn Gián Cách trận?! Cứ thế này mà nói mấy người chúng ta đây đã lâm cảnh gọi trời không thấy, đều đất đất chẳng nghe?

Gương mặt của Tổng quản Điền gia trượng Hạ Vi Lợi vụt méo xệch :

- Hạ mẫu e đó chính là sự thật.

Nhị Quái Miêu Cương phần nộ nhìn Hạ Vi Lợi :

- Người nói thế là lý gì? Bọn ta không biết, người muốn làm thế nào thì tùy nhưng nếu không có cách cứu thoát bọn ta, mạng người cũng hưu hi.

Hạ Vi Lợi bấu môi :

- Cảnh ngộ của Hạ mẫu có khác gì chư vị. Nhưng nếu chư vị muốn toàn mạng, chỉ ít vào lúc này, thì nên làm theo Hạ mẫu nào.

Tư Đồ Lan đã kịp trấn tĩnh, vội lên tiếng :

- Chẳng hay Hạ tổng quản có diệu kế gì chăng?

Họ Hạ nhún vai :

- Chúng ta sẽ thoát cảnh bị hỏa thiêu nếu có cách dập tắt ngọn lửa đang càng lúc càng phát mạnh, hoặc giả...

U Minh nhị ma đưa mắt nhìn đây nhà phía Đông :

- Ngọn lửa đã bao trùm toàn bộ ngôi nhà, người định đùa hay sao mà bảo tìm cách dập tắt?

Hạ Vi Lợi cười lạt :

- Nhưng Hạ mỗ đã nói hết đâu? Vẫn còn cơ cứu vãn nếu chúng ta đừng để những dây nhà còn lại bén lửa.

Thốc Đầu Ông vội lướt mắt nhìn quanh :

- Hai dây nhà cạnh đó, ở phía Nam và Bắc e không thể bảo toàn. Chỉ còn dây nhà phía chính Tây là khả dĩ biến thành chỗ cho chúng ta dung thân.

Vừa nghe đến đây, Hạ Vi Lợi giật mình thảng thốt :

- Dây Tây sương là nơi Trang chủ phu nhân cùng Điền tiểu thư lưu ngụ. Nguy tai, vẫn không ai nhớ đến họ. Hạ mỗ cần phải đi, xem họ thế nào.

U Minh nhị ma ngăn họ lại :

- Ngươi định một mình tẩu thoát ư? Đừng mong dùng thủ đoạn đó đối với bọn ta.

Cát Hiểu Kỳ cau mặt, giải thích với Hạ Vi Lợi :

- Chúng ta cứ y cách Thốc Đầu Ông vừa đề xuất mà thực hiện. Chỉ cần giữ nguyên vẹn lại dây nhà phía Tây. Hạ tổng quản sẽ yên tâm hơn nếu quả thật Điền trang chủ phu nhân và quý tiểu thư vẫn còn lưu lại đây như chúng ta.

Hạ Vi Lợi lập tức gạt đầu :

- Cát đại hiệp nói rất đúng. Nhưng lúc này cần phải làm gì, mong chư vị góp ý cho. Hạ mỗ quá bối rối, nhất thời không nghĩ ra cách gì.

Tư Đồ Lan bảo :

- Chúng ta mau phân khai, chia nhau ra phá hủy hai dây nhà lân cận. Chỉ có cách đó mới ngăn cách được ngọn lửa bén sang, lan đến dây nhà chính Tây.

U Minh nhị ma tán thành :

- Đúng là chỉ còn mỗi cách đó. Thực hiện đi. Nào.

Dứt lời, U Minh nhị ma cùng Nhị Quái Miêu Cuồng hăm hở lao đến dây nhà phía Nam và hùng hực phát kinh phá hủy từng gian nhà.

Tương tự, phu phụ Cát Hiểu Kỳ và Hạ Vi Lợi được Thốc Đầu Ông giúp sức cũng bắt đầu phá hủy dây nhà phía Bắc.

Do đây là hai dây nhà liền kề với dây nhà phía Đông đang phát hỏa nên sức nóng từ biển lửa cứ hùng hực phả tạt vào mặt mọi người.

Ai trong họ cũng xuất hạn đầy người, bị tro bụi từ biển lửa bết vào và sau đó tất cả bị sức nóng làm cho khô đi, chỉ một thoáng đã đủ biến mọi người thành những hình hài đen nhem, lấm lem bụi đất.

Đã thế họ còn phải tận lực bình sinh, phá hủy mọi vật dụng có thể bén lửa ở liền kề dây nhà đang cháy, sức lực của họ dần suy kiệt.

Tư Đồ Lan đang mệt mỏi, bỗng nghe Cát Hiểu Phong hớn hờ gọi :

- Mẫu thân hãy tạm nghỉ tay, hài nhi có đem nước đến cho mẫu thân dùng đây.

Quay người lại, Tư Đồ Lan biến sắc vì nhìn thấy một trong U Minh nhị ma đã nhanh tay, chớp ngay trên tay Cát Hiểu Phong số nước quý báu được mang đến bằng cả tấm lòng hiếu thảo.

Đang lo sợ Cát Hiểu Phong vì có phản ứng kháng lại ắt bị gây phương hại, Tư Đồ Lan vụt thở phào nhẹ nhõm khi nghe Cát Hiểu Phong nói một cách vui vẻ :

- Nếu lão bá mệt hơn thì cứ dùng trước. Nước vẫn còn nhiều, tiểu đệ cũng định tuần tự mang đến cho mọi người dùng.

Bầu đựng nước khá to và lão ma sau khi uống no đã ngang nhiên tự dội ướt khắp người. Sau đó lão ném bầu nước rỗng cho Cát Hiểu Phong :

- Nếu sự thật đúng như ngươi nói, hãy mau đưa nước đến cho Nhị đệ ta. Vì trước sau ai cũng có đủ nước để dùng, phải không?

Nước dùng để uống lại đem dội vào người, thái độ của lão Đại U Minh chính Tư Đồ Lan cũng giận.

Thế nhưng, thay vì giận, Cát Hiểu Phong lại bật cười :

- Nước để tắm rửa cũng đủ nữa là. Xem ra sau khi hoàn thành công việc, lão bá cần phải tắm lại cho sạch. Chứ dội thế này, toàn thân lão bá đã bẩn lại càng bẩn thêm, nhìn mà không nhịn được cười.

Đến lúc đó Tư Đồ Lan mới có dịp nhìn lại mình và nhìn qua diện mạo lấm lem của lão Đại, Tư Đồ Lan cố nén cười, vội quát mắng Hiểu Phong :

- Mọi người ai ai cũng bận tay bận chân. Đừng đứng đó nói nhảm nữa, hãy mau đem nước đến cho mọi người dùng đi.

Hiểu Phong gật đầu :

- Hải nhi tự biết chỉ có cách này là giúp cho mọi người. Mẫu thân yên tâm, lần sau hải nhi sẽ đưa nước đến cho mẫu thân.

Sau đó Hiểu Phong vội chạy đi, không hề biết U Minh lão đại đang nhìn theo bằng ánh mắt kỳ quái.

Riêng Tư Đồ Lan vì nhìn thấy nên từ lúc đó trở đi cứ len lén nhìn chừng lão Đại, hầu kíp can thiệp nếu lão ma bất ngờ có hành vi tà ác đối với Hiểu Phong.

Được Hiểu Phong nhanh tay nhanh chân tiếp nước, độ một khắc sau toàn bộ hai dãy nhà ở phía Nam và Bắc đã bị mọi người triệt hạ.

Họ chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì từ bên ngoài lại có thanh âm vang vào :

- A di đà Phật, xem ra ngọn lửa đã bị chặn đứng, những Hoạt Độc Nhân bên trong đó chưa thật sự bị hủy diệt.

U Minh lão đại phần nộ hết vang :

- Lão trọc Giác Tuệ mau câm miệng lại. Bằng không, chó trách bọn ta lôi cả mười tám đời tổ tông lũ trọc bọn ngươi ra thóa mạ đó.

Và Lão Đại càng phần nộ hơn khi nghe rõ thanh âm của Điền lão nhân vang vào :

- Giác Tuệ thiền sư sẽ không lo ngại nữa nếu biết rằng bên trong kỳ trận lão phu đã cho người chọn rất nhiều hóa được. Những Hoạt Độc Nhân trong đó dù có liều lĩnh xông ra cũng không thoát khỏi kết cục bi thảm. Chỉ hận một điều là đến cả thê nhi lão phu cũng thúc thủ, không có cách nào cứu vãn.

Quần hùng các võ phái có lẽ vẫn đứng bên ngoài, họ hò reo :

- Điền đại hiệp dám vì đại nghĩa diệt thân, giúp võ lâm tiêu trừ đại kiếp. Công đức này là vô tiền khoáng hậu, tuyệt đối không ai sánh bằng.

Tiếng quần hùng hò reo nếu có làm Hạ Vi Lợi và phu phụ Cát Hiểu Kỳ rung động do họ đã lâm vào tuyệt lộ, thì lại làm cho U Minh nộ ma phần nộ. Cả hai rống lên, trút mọi giận dữ vào những lời thóa mạ, không chút úy kỵ cho dù đứng cạnh còn có Tư Đồ Lan là nữ nhân và Cát Hiểu Phong chỉ làm đứa bé chưa am hiểu chuyện đời.

Không muốn tâm trí non nớt của Cát Hiểu Phong bị vấy bẩn, Tư Đồ Lan vội cùng Cát Hiểu Kỳ đưa Hiểu Phong lánh vào dãy nhà duy nhất còn lại. Họ theo chân Hạ Vi Lợi đi tìm Điền phu nhân và Điền Tú Tú tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Điền gia trung bảo hóa tử lộ - Vật báu truyền gia vật bất thường

Cảnh thương tâm chợt đập vào mắt họ, Điền Tú Tú với diện mạo xanh xao nhợt nhạt đang ngồi im lìm như pho tượng bên cạnh hình hài một nữ nhân cũng nhợt nhạt xanh xao không hiểu đã nằm bất động từ lúc nào.

Có lẽ Điền Tú Tú sẽ cứ ngồi mãi như thế nếu như không nghe thanh âm của Hạ Vi Lợi chợt vang lên thì thảo :

- Tú Tú, điều gì đã khiến Điền phu nhân lâm tử?

Ngược đôi mắt đã sưng húp có lẽ vì khóc lâu, Điền Tú Tú bàng hoàng khi nhìn thấy Hạ Vi Lợi đang khễ khàng vuốt mắt cho nữ nhân vốn vẫn nằm cạnh nàng :

- Thúc thúc bảo gia mẫu đã chết ư? Không thể nào. Mẫu thân sẽ tỉnh lại thôi nếu thúc thúc chịu giúp như vẫn giúp gia mẫu thuở nào. Hạ thúc thúc, Tú nhi khẩn thiết cầu xin thúc thúc, hãy giúp mẫu thân Tú nhi tỉnh lại như bao lần trước thúc thúc đã làm.

Hạ Vi Lợi thở dài :

- Đã muộn rồi, Tú Tú. Lệnh đường sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Điền Tú Tú chợt hết văng, vật vờ và không tin đó là sự thật :

- Thúc thúc nói dối. Thúc thúc chỉ không muốn giúp mẫu thân của Tú Tú thôi. Vậy mà bấy lâu nay diệt nữ vẫn cứ tin vào thúc thúc, rằng lúc nào thúc thúc cũng quan tâm đến mẫu tử của Tú Tú. Hóa ra tất cả đều dối trá. Hóa ra tất cả đều dối trá.

Hạ Vi Lợi đặt cả hai tay lên hai vai Điền Tú Tú và phát thoại bằng giọng nghẹn ngào nhưng không kém phần nghiêm khắc :

- Hãy thôi nào, Tú Tú. Nào có ai dối trá gì Tú Tú. Trái lại, bất luận là ai cũng hết lòng quan tâm đến Tú Tú và lệnh đường. Nhưng tất cả đều đã muộn, thúc thúc dù rất muốn nhưng vẫn không thể giúp được gì cho Điền phu nhân.

Là thiên kim tiểu thư, lại chưa từng luyện qua võ nghệ - đó là theo lời Điền lão nhân nói - vậy mà Điền Tú Tú với thể chất bạc nhược đã bắt chợt vùng dậy, hất mạnh hai tay Hạ Vi Lợi ra khỏi vai. Tú Tú bảo :

- Diệt nữ sẽ đi tìm phụ thân. Nhất định phụ thân sẽ có cách làm cho gia mẫu tỉnh lại, một khi thúc thúc đã khước từ lời khẩn cầu của Tú Tú.

Giương mặt Hạ Vi Lợi vệt méo xệch và Hạ Vi Lợi cũng đứng lên :

- Người muốn tìm cứ tìm, cho dù phụ thân người có thể đến đây cũng phải thúc thủ thôi. Vì bất luận là ai, một khi chỉ là phạm nhân chứ không phải là thân tiên hạ phạm, thì cũng không thể có năng lực cải tử hoàn sinh, làm cho người chết sống lại. Người đi đi.

Sắc mặt của Tú Tú càng thêm nhợt nhạt và nàng bắt chợt nhìn lại hình hài bất động của mẫu thân nàng. Có thái độ có lẽ vì câu chữ “Người chết có thể sống lại” đã đánh động mạnh vào tâm thức nàng.

Bất nhất và nhất là cảm thông, Tư Đồ Lan nhè nhẹ tiến lại gần Tú Tú :

- Những gì Hạ thúc thúc vừa nói đều là sự thật. Lệnh đường vốn sẵn có thể chất suy nhược, có lẽ vì không chịu nổi quá nhiều những thanh âm náo nhiệt, cộng thêm vào đó là có quá nhiều biến cố liên tiếp xảy ra, tất cả mọi đã kích đều là quá sức chịu đựng của lệnh đường, nên...

Tú Tú ngoa ngoắt đưa mắt nhìn Tư Đồ Lan :

- Nương nương là ai? Nương nương biết gì mà bảo gia mẫu vốn sẵn có thể chất suy nhược?

Ánh mắt nhìn của Điền Tú Tú làm cho Tư Đồ Lan chùng lòng :

- Ta là ai, điều này không quan trọng, nhưng việc ta biết rõ thể chất của lệnh đường là do tự miệng lệnh tôn nói ra. Hãy đừng cảm nhìn vào sự thật, tình thế của lệnh đường là vô phương cứu vãn.

Điền Tú Tú hốt hoảng bước lùi :

- Nhảm nhí, các người đều nói những lời nhảm nhí. Điền Tú Tú này nhất quyết không thể tin. Gia mẫu rồi sẽ tỉnh lại. Không chóng thì chầy người cũng phải tỉnh lại với Tú Tú thôi.

Đang bước lùi, Điền Tú Tú chợt dừng lại vì vô tình chạm phải Cát Hiểu Phong đã đứng sẵn phía sau. Và toàn thân Tú Tú bỗng chấn động nhẹ khi nghe thanh âm của một đứa bé là Cát Hiểu Phong vang lên :

- Thư thư, gia mẫu và Hạ thúc thúc không nói nhảm nhí đâu. Nhưng nếu tiểu thư muốn. Đệ sẽ đưa thư thư đi tìm Điền lão bá. Chỉ cần Điền lão bá có mặt ắt sẽ phương pháp giúp Điền bá mẫu hồi tỉnh. Chúng ta đi nào, thư thư.

Do vị thế là đứng ở phía sau Điền Tú Tú nên Hiểu Phong vừa nói vừa nháy mắt nhìn Tư Đồ Lan và Hạ Vi Lợi, những ám hiệu đó chỉ có mỗi một mình Điền Tú Tú là không nhìn thấy.

Hiểu ẩn ý của Hiểu Phong qua những ám hiệu này, Hạ Vi Lợi vội gật đầu :

- Cát công tử nói không sai. Vậy thì phiền công tử hãy đưa Điền tiểu thư đi tìm tậ Trang chủ.

Tư Đồ Lan cũng phụ họa :

- Điền thư thư đan trong cánh tâm thần bất định, hài tử có đưa đi cũng nên tìm cách làm cho Điền thư thư khuây khỏa. Đi đi, ở đây đã có chúng ta lo liệu.

Với sắc thái phản nào ngờ ngạc, Điền Tú Tú hề nghe ai nói là đưa mắt nhìn người đó, là cung cách nghe nhưng không hiểu gì. Và sau cùng, ngay khi Tư Đồ Lan dứt lời, Điền Tú Tú liền quay lại, có phần yên tâm khi Cát Hiểu Phong quả nhiên chỉ là một đứa bé với vóc dáng cũng nhỏ và không cao hơn nàng là bao nhiêu. Tú Tú chộp vào tay Hiểu Phong :

- Hào đệ đệ. Thư thư thật yên tâm nếu có đệ đệ đi cùng. Chúng ta đi thôi.

Khác với Điền Tú Tú hoàn toàn vô tâm cho dù có nhìn thấy U Minh nhị ma và hai nhân vật còn lại trong Miêu Cương tam quái đang cùng Thốc Đầu Ông hăm hở đi vào. Cát Hiểu Phong với thái độ kính nhi viễn chi vội nắm tay Tú Tú bước tránh qua một bên, nhường lối cho bọn họ. Sau đó, tuy vẫn cùng Tú

Tú đi ra ngoài nhưng không lúc nào Cát Hiểu Phong lại không nghĩ đến năm nhân vật nọ. Đồng thời Cát Hiểu Phong luôn tự hỏi, liệu từng ấy người với những tính khí hoàn toàn khác biệt nếu cùng chạm mặt nhau ở chung một dãy nhà phía Tây duy nhất còn lại thì giữa họ có chuyện gì xảy ra bất ổn không?

Do bị mối nghi vấn này dằn vặt, Cát Hiểu Phong đã vô tình trầm mặc, không nói một lời nào, cho dù vẫn tiếp tục đi cùng Điền Tú Tú dạo quanh khắp nơi.

Và điều này không ngờ lại phù hợp với tâm trạng hiện giờ của Điền Tú Tú. Vì nếu cái chết bất đắc kỳ tử của mẫu thân vẫn còn làm Điền Tú Tú hoang mang thì hiện trạng lúc này của Điền gia trang càng làm cho Điền Tú Tú rơi vào cảnh khủng hoảng.

Cả hai không nói gì, chỉ lặng yên đi bên nhau, cho đến lúc Cát Hiểu Phong tình cờ nhìn thấy hai thảm trạng liên tiếp xảy ra và ở kề bên nhau.

Đầu tiên là thảm trạng xảy ra cho Bạch Nhật Quang, nhân vật có nhiều biểu hiện kỳ quái khiến mọi người ngộ nhân, xem y là Hoạt Độc Nhân.

Tiếng bước chân của Hiểu Phong và Tú Tú làm cho họ Bạch đang nằm bất động bỗng giật mình cất tiếng gọi :

- Tiểu Thư...

Hiểu Phong vội bước đến gần, vô tình kéo theo Tú Tú cùng đi.

Lúc Hiểu Phong và Tú Tú sắp đến gần thì họ Bạch hốt hoảng kêu lên :

- Mau đứng lại, chớ đến gần, cũng đừng bắt cần chạm vào ta.

Hiểu Phong hoang mang :

- Thúc thúc vẫn tỉnh táo đấy chứ? Không còn cuồng loạn như lúc nãy nữa ư?

Họ Bạch vẫn nằm, miệng cười héo hắt :

- Nếu lúc nãy ta có phát cuồng có lẽ vì do ta quá kinh hoàng đó thôi. Điều gì đã xảy ra cho Điền gia trang? Ta đang cần gặp Điền trang chủ.

Hiểu Phong đủ tinh khôn để vấn tất thuật lại mọi chuyện cho họ Bạch nghe, cũng là gián tiếp giúp Điền Tú Tú tỏ tường hư thực.

Sau khi nghe xong, họ Bạch chợt chép miệng luyến tiếc :

- Cũng do ta quá kinh hoàng, vô tình gây ngộ nhận cho quần hùng. Kỳ thực ta chỉ bị một hung thủ vô danh dùng chất độc gọi là Ngũ Sắc Độc Trùng Mao hạ thủ. Với năm sắc màu như có liên quan đến ngũ hành, toàn thân ta có lúc nóng lúc lạnh, khiến mọi biểu hiện thoát nhìn cứ ngỡ ta đã hóa thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân.

Diễn tiến của câu chuyện đã dần dần cuốn hút Điền Tú Tú. Và với kiến văn sau quảng khó ngờ. Tú Tú chợt hỏi :

- Ngũ Sắc Độc Trùng Mao như là độc thủ thành danh của Ngũ Sắc bà bà vốn đã về Tái Bắc ẩn thoái, sao lại xuất hiện ở đây?

Học Bạch gật đầu :

- Đây là điều thuộc hạ cần bẩm báo cho Điền trang chủ. Vì thuộc hạ e rằng, nhân vật mà Điền trang chủ đang đợi, nguyên cũng đến từ vùng Tái Bắc, giá như y chính là hung thủ đã hạ độc thuộc hạ, Điền trang chủ cần phải đề phòng. Nếu không ắt đến lượt Điền trang chủ cũng bị Ngũ Sắc Độc Trùng Mao gây họa.

Hiểu Phong chậm chậm lắc đầu :

- Qua những gì đã xảy ra như tiểu đệ vừa thuật lại, có vẻ như Điền lão bá vẫn bình an vô sự cho dù đã cùng nhân vật nọ hội diện. Còn lúc này, vì sự lăm lăm của mọi người, tất cả chúng ta đây đều lâm cảnh cá chậu chim lồng, e khó có ngày thoát.

Họ Bạch gượng cười :

- Đối với ta, mọi việc kể như xong. Chỉ cần Điền trang chủ bình an vô sự là ta yên lòng nhắm mắt. Tiểu thư, thuộc hạ xin đi trước một bước. Mong tiểu thư tự bảo trọng, hự!

Vì không thể chi trì lâu hơn, họ Bạch vừa dứt lời thì đã vật nghèo đầu qua một bên và hôn du tiên cảnh.

Hiểu Phong và Tú Tú chưa kịp biểu lộ phản ứng bàng hoàng thì ở cách đó không xa bỗng có tiếng thì thào vang lên :

- Được chết vì chủ nhân - chết như y quả không có gì để nuối tiếc. Đầu phải như ta, chết vì bị bằng hữu bỏ rơi, Đình Thất này dù chết cũng không thể nào nằm yên trong mộ.

Hiểu Phong quay đầu nhìn và thấy người phát thoại chính là nhân vật trong Miêu Cung tam quái đã bị thương tích nghiêm trọng.

Hiếu Phong tiến lại gần chỗ Đình Thát :

- Mọi người bây giờ đều đã chung hội chung thuyền. Chỉ một lúc nữa thôi, thế nào bằng hữu của tôn giá cũng nhớ và tìm cách giúp tôn giá hồi phục.

Đình thát thay vì nhìn hoặc đáp lời Hiếu Phong, chợt quắc mắt mắng Tú Tú cũng đang cùng Hiếu Phong tiến lại gần :

- Tiểu liễu đầu nguoi nhìn cái gì? Ta lâm thảm cảnh này là do lão thất phu họ Điền, phụ thân nguoi ban cho. Ta nói thật, nếu như chết đi, ta hận bằng hữu của ta một nhưng riêng hận phụ thân nguoi thì đến mười. Cút đi, đừng để ta đến tận lúc chết vẫn cứ bị bọn Điền gia bọn nguoi ám ảnh. Mau đi khuất mắt ta.

Bất nhân thay cho Tú Tú, Hiếu Phong vội quay nguoi và lời Tú Tú bỏ đi :

- Thử thử đừng để tâm đến những lời lẽ không thông tình đạt lý đó, lão muốn hận ai cũng được nhưng đâu thể vì thế mà hận lây đến thử thử, là nguoi vừa không có võ công vừa chịu chung cảnh ngộ như mọi người hứng chịu?

Chợt Hiếu Phong nghe Đình Thát gọi :

- Nguoi hãy ở lại, tiểu oa nhi. Ta là người sắp chết, không lẽ nguoi cũng không ở lại với ta một chút sao? Nguoi là hậu nhân của Cát đại hiệp, lẽ nào nguoi không có chút nghĩa khí nào như song thân nguoi từng có? Nguoi nhẫn tâm để ta chết một mình trong cô quạnh sao?

Có chút dao động, Hiếu Phong quay đầu lại :

- Nhưng chính tôn giá đã nhẫn tâm trước. Điền Tú Tú thử thử nào có hại gì tôn giá, sao tôn giá trút giận vào thử thử?

Đình Thát cố gượng dậy nhưng thất bại :

- Á ở họ Điền và chính họ Điền đã hại tám người bọn ta, trong đó có cả song thân nguoi. Nguoi bảo ta không hận sao được.

Hiếu Phong lắc đầu :

- Tôn giá đừng quá hồ đồ quả quyết. Đây là chuyện ngoài ý muốn của Điền lão bá. Tôn giá không thấy sao, chính Điền tiểu thư cũng chung cảnh ngộ như vậy?

Tú Tú chợt gỡ tay Hiếu Phong ra :

- Ta muốn quay lại chỗ mẫu thân. Ta ổn rồi và đã hiểu tất cả rồi. Cát lão đệ cứ ở lại đây với lão. Dù sao lão cũng nói đúng, nếu gia phụ không vì nôn nóng, đã cho mừng thọ lục tuần sớm hơn ngày thọ nhật đích thực, có lẽ mọi biến cố này đã không xảy ra. hoặc có xảy ra cũng không gây họa cho mọi người. Cát lão đệ hãy ở lại cho lão khỏi cô quạnh lúc cuối đời. Nghĩa tử là nghĩa tận, Cát đệ đừng bao giờ quên chuyện đó.

Nói xong, Điền Tú Tú cứ một mình bỏ đi, cho Hiếu Phong hiểu rằng nàng đã thật sự ổn và đã hiểu toàn bộ câu chuyện xảy ra.

Và Hiếu Phong có lẽ sẽ mãi nhìn theo Tú Tú nếu như không nghe Đình Thát bắt đầu kêu lên :

- Lão họ Điền đã cố tình mừng khánh thọ lục tuần sớm hơn ngày ấn định? Chao ôi, không lẽ đây là mưu mô của lão?

Hiếu Phong đi đến gần Đình Thát :

- Tôn gia lại hồ đồ nữa rồi. Mưu mô gì chứ nếu như Điền lão bá vì mưu nào đó đã vô tình hại luôn đến thế nhỉ?

Đình Thát cười khùng khục :

- Vô độc bất trượng phu, tiểu oa nhi nguoi có nghe câu này bao giờ chưa? Nếu chưa thì bây giờ đã nghe rồi đó. Cũng như chuyện đang xảy ra đến cho ta vậy, huynh đệ ta vì tâm địa nham hiểm, chỉ biết lo cho mạng sống bản thân nên sẵn sàng bỏ rơi ta lúc ta lâm nạn. Nguoi nghe đây, đừng bao giờ tin bất kỳ ai, cho dù đó là người đã cùng nguoi lập thế, thế đồng sanh đồng tử.

Hiếu Phong lắc đầu quầy quậy :

- Đó là hai phương diện khác nhau, đúng với câu chính tà bất lưỡng lập. Vì là tà nên khi có lợi, những bằng hữu mới sẵn sàng bỏ rơi tôn giá. Đổi lại, có lẽ tôn giá cũng có thái độ tương tự nếu nguoi lâm nạn không phải tôn giá.

Đình Thát bị đuối lý, cố cãi bừa :

- Trong tam quái, ta là lão đại. Đương nhiên ta phải lo cho họ nếu họ thật sự lâm nạn. Đâu như họ, vì nghĩ ta là lão đại nên họ chỉ chờ ta lo cho họ chứ họ nào đoái hoài đến ta?

Nói đến đây, Đình Thát vươn tay kéo Hiếu Phong ngồi xuống bên cạnh :

- Hãy nghe ta, chỉ có lời của người sắp chết mới đáng để tin, đừng bao giờ tin ai khác ngoài bản thân. Tương tự, ta chỉ tin ở ta. Chỉ lúc này, vì cái chết đã

đến gần, ta đành chọn người để gửi gắm. Ta chỉ tin ở một đứa bé như người.

Hiếu Phong cố rứt tay về nhưng không được :

- Tôn giá muốn trần trời điều gì?

Đình Thất thì thào :

- Ta vốn sợ cảnh tử vô địa táng, người có hứa là sẽ an táng ta cẩn trọng?

Hiếu Phong mỉm cười :

- Nghĩa tử là nghĩa tận, dù tôn giá không nói, tiểu đệ cũng tin mọi người ở đây, nhất là song thân, sẽ không để tôn giá bộc lộ thi hài.

Đình Thất bấu môi :

- Đừng nói gì họ Hạ, vốn là người của Điền gia, đến song thân người luôn ghét cái ác như kẻ thù, sẽ không ai an táng cho ta, người đừng giả giọng đó với ta.

Và đột nhiên Đình Thất gần giọng :

- Người phải hứa là tự tay người an táng ta. Nếu không, ta sẽ hóa thành ma, hiện về bóp chết người. Thế nào?

Hiếu Phong giật mạnh tay về :

- Tôn giá đừng mong dọa tiểu đệ. Cho tôn giá biết, từ lâu tiểu đệ đã không tin chuyện oan hồn báo oán. Nhưng nếu cần, tiểu đệ xin hứa sẽ tự tay tìm nơi yên tĩnh để an táng cho tôn giá.

Đình Thất chỉ tin có nửa phần :

- Đó là người tự hứa nha?

Hiếu Phong gạt đầu quả quyết :

- Nhất ngôn cửu đỉnh. Người của Cát gia không hứa thì thôi, một khi đã hứa thì quyết không sai lời.

Bỗng có tiếng Tư Đồ Lan vang lên :

- Hài tử hứa gì với họ Đình?

Chưa kịp quay đầu lại nhìn, Cát Hiếu Phong bỗng nghe Đình Thất thì thào như người sắp đứt hơi :

- Họ đã đến rồi... Vì người đã hứa chỉ cần người giữ lời... Ta sẽ đền đáp người... bằng một vật được giấu ở gót giày bên tả... Đây là điều bí mật, chỉ có ta và thêm một mình người...

Thanh âm của Tư Đồ Lan vang lên gần hơn :

- Sao hài tử không đáp lời ta? Nên nhớ, đừng bao giờ hứa điều gì vượt quá năng lực. Bằng không, chính hài tử tự biến mình thành người bội tín.

Hiếu Phong quay đầu lại nhìn. Quả đúng như Đình Thất vừa nói, ngoại trừ Điền Tú Tú không thấy đâu, hầu như mọi người đều đã xuất hiện.

Hiếu Phong chậm chậm đứng lên :

- Hài nhi chỉ hứa là tự tay an táng cho Đình tiên bối. Như thế có được không, mẫu thân?

Tư Đồ Lan gạt gù :

- Tưởng là chuyện gì. Nếu chỉ là chuyện hậu sự của Đình Thất...

Nhị quái Miêu Cương chợt bước đến chỗ Đình Thất. Cả hai tranh nhau nói :

- Có bọn đệ ở đây, sao đại ca nhờ người ngoài?

- Nghe đây, chuyện của Tam quái để Tam quái lo. Không cần bất kỳ ai khác xen vào.

Nào ngờ, họ vừa dứt lời thì U Minh nhị ma chợt nhảy xổ vào. Và cả hai, một thì chop giữ Đình Thất, một còn lại thì nâng cao song thủ. Đại Ma quát :

- Bọn người đã không giữ nghĩa khí, nhẫn tâm bỏ rơi Đình Thất lúc hoạn nạn, việc Đình Thất không nhờ bọn người lo hậu sự là phải rồi. Cứ giao Đình

Thất cho bọn ta là ổn.

Hạ Vi Lợi nghi hoặc :

- Chúng ta còn lưu lại đây không biết là bao nhiêu ngày, đương nhiên phải có những bố trí hợp lý ổn thỏa, không để bất kỳ thì hải nào bộc lộ gây bất lợi cho những người còn lại. Cần gì chur vị tranh nhau phần lo lắng hậu sự cho Đinh Thất? Trừ phi...

Nhị quái Miêu Cương chột gắt :

- Bọn ta có tranh nhau thì liên quan gì đến ngươi?

Đại Ma cười phụ họa :

- Không sai. Việc của Đinh Thất đã có bọn ta và Nhị quái cùng lo. Hạ Vi Lợi ngươi bắt tất xen vào.

Hiếu Phong lập tức có phản ứng, kêu toáng lên :

- Nhưng tiểu diệt đã hứa sẽ tự tay an táng cho Đinh tiền bối. Đừng để tiểu diệt sai lời.

Nhưng tiếng Hiếu Phong kêu đã bị chìm vào cơn hỗn loạn bỗng xảy ra. Đó là Nhị quái Miêu Cương hùng hổ lao vào Đại Ma, khai diễn ngay một trận loạn chiến chỉ để giành Đinh Thất là người sắp từ giã cõi đời.

Nhị Ma quát vang :

- Chính bọn lão ma các ngươi mới không nên xen vào. Hãy mau giao lão Đinh cho bọn ta, bằng không, chết!

Vội ác tính thành danh, ngay chiều đầu công kích Nhị quái lập tức phân khai, kẻ thì đánh vào thượng bẹn Đại Ma, người thì tấn công hạ bẹn, đưa Đại Ma vào tình huống bất lợi ngay tức khắc.

Có phần nao núng, Đại ma vội dịch bộ bước sang một bên, miệng hô hoán gọi Nhị Ma tiếp ứng :

- Bọn quái các ngươi định liên thủ hợp kích, đấu với một mình ta ư? Không dễ thế đâu. Lão nhị, tiếp ta một tay nào.

Nhờ Đại Ma kịp thời dịch bộ, tạo cơ hội cho Nhị Ma có khoảng trống giao chiến, lão Nhị tuy vẫn giữ khư khư Đinh Thất trong tay nhưng cũng kịp tạt chéo một kinh, đỡ thẳng vào một trong hai chưởng đã được Nhị quái liên thủ phát chiêu.

Phần lão Đại vì biết chắc có lão Nhị tiếp ứng nên ung dung xuất chiêu, đối đầu với chiêu chưởng còn lại của Nhị quái.

Tiếng chạm kinh vang động và dư kinh lan tỏa, tạo áp lực đẩy bật Cát Hiếu Phong lùi sát vào người vừa thì thảo chỉ điểm :

- U Minh nhị ma thành danh nhờ U Minh Ngoại Hồn bộ pháp. Hải tử hãy nhân cơ hội này để ý phần hạ bẹn, theo dõi cách di chuyển linh hoạt của Nhị ma trong khi đối địch.

Trong khi Hiếu Phong chú ý nhìn vào cước bộ của Nhị Ma theo lời mẩu thân căn dặn. Nhị quái vì biết U Minh Ngoại Hồn bộ pháp là lợi hại nên đã bắt ngờ thay đổi đấu pháp.

Cả hai xuất thủ nhanh như thổi đưa, quạt liên tiếp hết ngọn kinh này đến ngọn kinh khác, tạo thành luồng cuồng phong bất tận, vây hãm đối phương vào hàng trăm bóng chưởng chấp chùng.

Và điều này làm cho cước bộ của hai lão Ma có phần rối loạn, khiến lão Nhị Ma điên tiết quát vang :

- Nếu không vì muốn giữ lại sinh mạng Đinh Thất cho bọn ngươi, lão Nhị ta đâu đến nỗi bị Quái Phong chưởng gây khó dễ. Hay là bọn ngươi muốn Đinh Thất chết thảm? Nói đi.

Câu nói của lão Nhị làm lão Đại Ma cười khùng khục :

- Lão Nhị nói rất hay. Sao không mau dùng sinh mạng Đinh Thất, buộc lũ quái này thúc thủ? Hãy thử xem nào, lão Nhị.

Lập tức lão Nhị đặt hữu thủ lên lồng ngực Đinh Thất :

- Mau dùng tay. Bằng không, chớ trách lão Nhị ta độc ác.

Nào ngờ một trong Nhị quái đang giao chiến với lão Nhị Ma, thấy lão Nhị thu tay về để thực hiện trò uy hiếp, đối thủ của lão Nhị Ma liền cười sảng sặc :

- Chuyện Đinh Thất sống hay chết nào có liên quan gì đến Truyền nhị quái này. Lão Ma ngươi muốn giết cứ giết. Sau đó thì nạp mạng cho Truyền mỗ. Xem chiêu!

Hiếu Phong thấy vậy gào vang :

- Sao lại có hạng người vô si như thế này.

Tư Đồ Lan càng thêm giữ chặt Hiểu Phong :

- Bọn họ sẵn có tâm địa độc ác, đâu còn biết thế nào là vô si hay không. Yên tâm đi, theo mẫu thân đoán, Đình Thất không dễ bị lão Nhị Ma lấy mạng đâu. Chỉ sợ Đình Thất trong lúc tuyệt khí, khó chịu đựng nổi tác động của trận giao phong, thế nào cũng bị tổn hại ít nhiều.

Và diễn biến xảy ra đúng như Tư Đồ Lan đoán, lão Nhị Ma thấy uy hiếp Truyền nhị quái không được đành dùng U Minh Ngọa Hồn bộ pháp lạng người tránh bị nguy đến tính mạng.

Lão Đại Ma phần vì thất vọng, thấy chuyện uy hiếp của lão Nhị bất thành, phần vì giận dữ do cứ bị bọn quái lần lượt, lão Đại Ma gầm vang :

- Quả thật lão Đại ta chưa thấy ai vô si như bọn quái người, đến sinh mạng của nghĩa huynh cũng bỏ mặc. Hay báu vật gia truyền của họ Đình đã từ lâu lọt vào tay bọn người, nên sinh mạng Đình Thất là bất cần?

Hạ Vi Lợi chợt động dung, bước lùi lại và cố tình ngừng ngay bên cạnh Tư Đồ Lan và Cát Hiểu Kỳ :

- Tuy chưa biết đúng sai nhưng Hạ mỗ nghe lời đồn đại rằng Đình Thất như có giữ báu vật truyền đời của Đình gia. Cát đại hiệp và phu nhân nghĩ sao về chuyện này?

Cát Hiểu Kỳ gật đầu và thăm thì như đang đề cập đến vấn đề hệ trọng :

- Trăm năm trước từng có một dị nhân, chỉ với một ngọn quái đao đã làm chấn động khắp võ lâm thời bấy giờ. Và nghe đâu dị nhân đó cũng ở họ Đình. Phải chăng Hạ tổng quản muốn nhắc đến chuyện này?

Hạ Vi Lợi gật gù và đột nhiên lẩm bẩm :

- Nhất Câu Hồn - Nhị Quái Đao - Tam Ma Kiếm - Tứ Bát Tiên. Câu ca này thiết tưởng sau trăm năm sẽ bị người người quên lãng. Nào ngờ hậu nhân của Quái đao lại làm cho câu ca đó sống dậy.

Và thật vô tình Cát Hiểu Phong chợt nhìn thấy mẫu thân nó - Tư Đồ Lan bỗng rùng mình nhè nhẹ. Và cùng với cảm xúc này, Tư Đồ Lan còn liếc mắt thật nhanh nhìn phụ thân nó - Cát Hiểu Kỳ - bằng ánh mắt vô cùng khác lạ.

Thế nhưng, chỉ thoát một cái là hết. Cát Hiểu Phong nghe mẫu thân lên tiếng :

- Tuy cùng họ Đình nhưng vị tất Đình Thất đã là hậu nhân của Đình Quái Đao. Bằng chứng là Đình Thất chưa hề dùng đao bao giờ và đâu có ai ngu ngốc bỏ sở trường lấy sở đoản, có đao phổ thượng thừa trong tay nhưng không luyện, lại đi luyện Quái Phong chương với uy lực khó thể sánh bằng tuyệt học Quái Đao.

Hạ Vi Lợi chợt cau mày hoang mang :

- Cát phu nhân nói cũng phải. Nhưng không hiểu sao, Hạ mỗ nghĩ Đình Thất đâu phải ngẫu nhiên chọn ngoại hiệu bằng chữ Quái? Rất có thể Đình Thất vì tiếc nuôi uy danh thuở nào của tiên nhân, nên tuy Đao phổ thất truyền nhưng nhất quyết không bỏ chữ Quái đã từng giúp Đình gia vang danh thiên hạ.

Tại tuy nghe nhưng mắt Hiểu Phong vẫn mãi mê dõi theo trận chiến. Và bất thần Hiểu Phong kêu lên :

- Nguy rồi. Như Đình tiên bối đã hồn du Địa phủ?!

Đứng bên cạnh Hiểu Phong ở phía bên kia, Cát Hiểu Kỳ vỗ vỗ vào đầu vai Hiểu Phong :

- Đình Thất đã như đèn cạn dầu, dù không bị trận giao phong tác động thì sớm muộn gì lão cũng có kết cục đó. Hải tử yên tâm, phụ thân sẽ giúp hải tử thực hiện lời đã hứa với lão Đình.

Đúng lúc này, Tư Đồ Lan bỗng hét vang :

- Tướng công đừng chần chừ nữa. Dường như bọn họ định phân thây xẻ thịt, qua việc tranh giành thi hài của Đình Thất kia.

Hiểu Phong cũng nhìn thấy như thế, từ thi của Đình Thất đang bị Nhị quái, Nhị ma thay nhau tranh giành, kẻ nắm tay người giữ chân, bọn họ đang giằng co về tứ phía. Đồng thời họ cũng dùng những cánh tay rảnh rỗi nhưng tham lam, tranh giành nhau quyền mò tìm khắp người Đình Thất.

Quá bất nhẫn, Hiểu Phong thét lên :

- Dừng tay ngay. Vì nếu mọi người muốn tìm vật bí ẩn gì đó của Đình lão tiên bối thì cứ hỏi Cát Hiểu Phong này, xin đừng hành hạ thi thể người đã chết.

Đang giằng co, vừa giằng vừa trở tài cận chiến, nhưng khi nghe Hiểu Phong thét như thế, bọn họ bốn người liền nhất loạt dừng tay.

Và như tâm lý tương đồng, bốn người bọn họ đồng loạt nhún chân, chỉ thoáng mắt đã mang thi hài Đình Thất đến đứng trước mặt Hiểu Phong.

Tuy vậy, khi lên tiếng hỏi, họ đã không tương đồng được nữa. Trái lại, ai cũng nhao nhao hỏi, tạo thành chuỗi âm thanh náo loạn, không ai chịu nhường ai dù chỉ là một câu hoặc nửa lời :

- Người biết lão Đinh cất họa đồ ở đâu ư?

- Lão Đinh đã tiết lộ những gì với người?

- Bọn ta là huynh đệ kết nghĩa với lão Đinh. Người chỉ nên nói với bọn ta. Đừng để U Minh nhị ma biết.

- ....!!

Thái độ của lũ Quái - Ma làm cho Tư Đồ Lan vội lời Hiểu Phong ra phía sau và dùng thân mình để tạm thời che giấu Hiểu Phong. Sau đó, Tư Đồ Lan lên tiếng :

- Chỉ vì bất nhẫn nên tệ nhi Hiểu Phong mới nói bừa như vậy, không lẽ chur vị tin?

Lão Đại Ma cười lạnh :

- Chính Tiên tử cũng nhìn thấy, chẳng phải lúc Đinh Thất hấp hối chỉ có một mình lệnh lang ở bên cạnh họ Đinh đó sao? Nhất định họ Đinh vì biết mình khó sống, đã tiết lộ nơi cất giấu Đạo phổ Đinh gia cho lệnh lang. Hay Tiên tử định một mình chiếm hữu?

Nhìn vẻ mặt của hai Quái một Ma còn lại, đều tỏ ra tin vào nhận định của lão Đại Ma. Tư Đồ Lan vẫn thản nhiên ứng đối :

- Cứ cho là như thế đi. Nhưng thử hỏi, chur vị biết nơi cất giấu Đạo phổ thì sao nào? Ai trong chúng ta cũng đều lâm vào tử lộ, sống hôm nay nhưng khó biết ngày mai sẽ ra sao. Chur vị còn mơ tưởng đến chuyện thoát đi để tìm nơi cất giấu Đạo phổ ư? Thật nực cười!

Đó là sự thật và “huych”, cả bọn Quái - Ma đều rùng động, đã tự ý buông rơi thi hài Đinh Thất, cho nặng nề gieo vào mặt đất.

Ở phía sau mẫu thân, Cát Hiểu Phong nhanh chân tiến ra.

Nhớ hành vi Hạ Vi Lợi từng thực hiện cho mẫu thân Điền Tú Tú, Cát Hiểu Phong cũng nhẹ vuốt mặt cho họ Đinh. Vừa vuốt, Hiểu Phong vừa khản thành tiếng :

- Tiền bối cứ yên tâm nhắm mắt. Tiểu đệ đã hứa quyết giữ lời, sẽ chu tất mọi hậu sự cho tiền bối. Còn sự đền đáp của tiền bối, tiểu đệ không cần đâu. Tiểu đệ sẽ giao cho họ. Miễn sao họ hối hận vì đã đối xử không đúng với tiền bối.

Và thật bất ngờ, nếu đôi mắt đang mở trừng trừng của Đinh Thất phải nhắm lại do được Hiểu Phong đưa tay vuốt qua, thì lời khản cầu của Hiểu Phong lại làm cho hai khóe miệng của Đinh Thất bỗng rí máu thành dòng.

Nhìn thấy và thất kinh, lão Truyền nhị quái vụt kêu lên thất thanh :

- Ôi chao, lão Đại uất hận đến phải thổ huyết thế sao? Làm thế nào bây giờ lão Tam? Không khéo lão Đại sẽ hóa thành oan hồn, hỏi tội bất nghĩa của chúng ta.

Một người tuy đã chết, nhưng vẫn rỉ máu ở khóe miệng thì chỉ là hiện tượng bình thường. Tuy nhiên, với thái độ và tiếng kêu thất thanh của Truyền nhị quái thì sự việc đã đổi khác, không còn là bình thường nữa. Trái lại, đã gây cảm giác rờn rợn cho mọi người. Huống chi, với quang cảnh lúc này của Điền gia, một dãy nhà bị thiêu hủy và hai dãy nhà bị phá vỡ tan tành, cảnh thể lương hoang vắng càng làm tăng thêm vẻ ghê rợn.

Tuy nhiên không hổ danh là Quái, là Ma, U Minh nhị ma và lão Tam Quái chỉ sau một thoáng bị tiếng kêu của Truyền nhị quái làm cho dao động đã kịp trấn định. Họ vùng cười lên, hàm ý chế diễu hành vi thiếu đờm lược của lão Truyền. Riêng phần lão Tam Quái, lão nói như quát vào mặt Truyền lão Nhị :

- Lão Nhị đừng hồ đồ nữa có được không? Lão Đại đã bị Điền thất phu dùng công phu thượng thừa hạ thủ, chúng ta dù không muốn bỏ mặc thì cũng không có cách nào khác cứu vãn tính mạng của lão Đại. Đâu phải chúng ta hại chết lão Đại.

Toàn thân Truyền nhị quái bỗng run bắn lên từng cơn :

- Lão Tam nói sai rồi. Chúng ta có lỗi vì đã bất nhân bất nghĩa, không giữ đúng những gì trước đây chúng ta đã cùng lão Đại lập thệ, kết giao. Đó! Lão Tam không nghe thấy gì ư? Hãy nghe đi, không phải đó là lời lão Đại đang oán trách chúng ta sao? Đó! Đó! Đúng là lão Đại đang nói đó.

Thần thái của Truyền lão nhị càng lúc càng kích động và lão cứ liên tục đảo mắt nhìn quanh, như đang đảo dắc tìm và nghe thanh âm của lão Đại Đinh Thất, một thứ âm thanh rõ ràng chỉ có một mình lão Truyền nghe.

Và điều này làm cho bao đờm lược của lão Tam Quái tan biến. Đến lượt lão Tam cũng đón dắc ngó quanh với sắc diện tỏ ra khiếp hãi thực sự.

Cảm giác ghê rợn này ngay lập tức tăng lên đỉnh điểm, khi Truyền nhị quái đột ngột tự bưng chặt hai tai, vừa cuống cuồng bỏ chạy vừa kêu la ầm ĩ :

- Ta biết lỗi rồi. Lão Đại đừng oán trách nữa. Ta không muốn nghe. Lão Đại đừng nói nữa có được không? Ta không muốn nghe... Ta không muốn

nghe...

Chính Cát Hiểu Phong cũng rung mình kinh hoàng và giương mắt sợ hãi hết nhìn lão Truyền đang bỏ chạy lại đưa mắt nhìn qua hình hài bất động của Đinh Thất, vẫn đang an tường nằm cạnh nó.

Cử chỉ của Hiểu Phong lẽ đương nhiên không thể nào lọt qua ánh mắt lúc nào cũng dò xét của U Minh nhị ma.

Và với một động tác thần tốc, lão Đại Ma bỗng chộp vào Hiểu Phong :

- Là ngươi đã giờ trò, chủ ý là làm cho bọn ta sợ?

Tư Đồ Lan thất kinh bước đến :

- Dừng lại ngay! Đinh Thất thổ huyết là do bọn Quái - Ma các ngươi giao đấu, khiến dư kinh tác động vào. Đầu liên quan đến Tiểu Cát Tử tị nhi.

Lão Đại Ma cười hềnh hếch, nháy nhó với đồng bọn là lão Nhị Ma :

- Lão đệ đã nghe Tiên tử Cát phu nhân giải thích rồi chứ? Vậy thì tốt, phiền lão Nhị để mắt đến họ. Dích thân ta sẽ có cách làm cho tiểu oa nhi tiết lộ điều bí ẩn của họ Đinh Cát Hiểu Kỳ rừng mình :

- Đến Tiểu Cát Tử chỉ là một đứa bé, U Minh nhị ma cũng không chịu buông tha ư? Thật vô sỉ.

Lão Đại Ma vẫn cười hềnh hếch :

- Đến bây giờ Cát đại hiệp mới biết bọn ta vô sỉ ư? Đáng tiếc thay, vì đối với bọn ta đó là lời tán dương không hơn không kém. Nếu Cát đại hiệp muốn lệnh lang an toàn thì tốt hơn hết đừng nên xen vào.

Đang giương giương đắc ý, lão Đại Ma bỗng nghe tiếng lão Nhị ma đề tỉnh :

- Lão Đại hãy tránh mau. Còn Vệ tam quái, đỡ!

Chợt hiểu đang bị lão Tam Quái ám toán. Lão Đại Ma vội nhắc Cát Hiểu Phong lên và nhảy qua một bên.

Thật may cho lão Đại Ma vì cùng lúc đó hai tiếng chấn kinh như vang lên cùng lúc.

Và khi ngoảnh đầu nhìn lại, lão Đại Ma rung mình vì thấy chỗ lão đứng lúc nãy bây giờ hiển hiện một hố đất sâu hoắm. Và lão hiểu đó là kết quả từ ngọn chường tập kích bất ngờ của lão Tam Quái họ Vệ.

Phản Quái lão Vệ do bị hụt kinh nên mất đà, khiến không kịp né tránh chiêu chường phản ứng thần tốc của lão Nhị Ma. Và kết quả là Vệ lão Quái đang xiềng niềng, miệng thổ huyết lai láng không sao kềm nén được.

Đang phấn khích và được lão Nhị Ma tiếp ứng kịp lúc, lão Đại Ma bỗng thất kinh khi nghe thanh âm của Tư Đồ Lan lạnh lạnh bên tai :

- Còn không mau buông tị nhi ra ư? Đỡ!!

Và một ngọn kinh lợi hại cũng theo đó phủ xuống khắp người lão Đại Ma.

Không dám chần chừ, lão Đại Ma vừa nhảy lui vừa hối hả gọi lão Nhị Ma :

- Mau ngăn tiện nhân Tư Đồ Lan lại, lão Nhị.

Nhưng tiếng quát của Cát Hiểu Kỳ đúng lúc này cũng vang lên lờng lờng :

- Có muốn ngăn cũng không còn cơ hội. Hãy xem chiêu!

Diễn biến xảy ra thật nhanh và phụ phụ Cát Hiểu Kỳ đã phân khai. Chia nhau giao đấu với hai lão U Minh nhị ma.

Không những thế, vì không muốn lão Đại Ma có cơ hội dùng sinh mệnh Cát Hiểu Phong để uy hiếp ngược lại, Tư Đồ Lan đã tận lực bình sinh, tấn công và phát chiêu dồn dập vào đối thủ.

Bị dồn bức đến luống cuồng tay chân, lão Đại Ma liền bộc lộ hung tánh qua đôi mắt phát xạ hung quang. Và lão bất ngờ dụng lực ném Hiểu Phong vào giữa luồng chường phong Tư Đồ Lan đã thi triển trọn đà. Đồng thời với hành động này, lão Đại Ma còn cười độc ác :

- Để xem Tư Đồ tiên tử bản lĩnh cao minh sẽ làm thế nào để bảo toàn tính mạng cho tiểu oa nhi. Hừ!

Lời của lão Đại Ma hoàn toàn đúng. Vì Tư Đồ Lan dù thừa biết U Minh nhị ma vốn có tâm địa độc ác nhưng bản thân nàng bất ngờ trước thủ đoạn ngoài sức tưởng tượng này của đối phương. Do đó, Tư Đồ Lan vừa hối hả thu bớt kinh về vừa rụng rời tứ chi khi biết rằng với ngọn kinh chỉ được thu hồi một ít là quá đủ để xé toang thân hình nhỏ nhoi của Hiểu Phong.

Đúng lúc sinh mệnh của Hiểu Phong sắp đến hồi hi hữu bỗng có một bóng nhân ảnh thần tốc lao vào giữa bóng kinh của Tư Đồ Lan.

Và sau một tiếng kinh vang dội buộc phải xảy ra, ai ai cũng nhìn thấy Hạ Vi Lợi tuy lão đảo nhưng vẫn kịp ôm gọn Cát Hiểu Phong vào vòng tay rắn chắc.

Chợt hiểu Hạ Vi Lợi đã mạo hiểm bất kể sinh mạng để cứu nguy cho Hiểu Phong. Tư Đồ Lan bàng hoàng nhìn họ Hạ bằng đôi mắt đầy cảm kích :

- Hạ huynh hãy mau tọa công dưỡng thần, kéo thương thế càng để lâu càng thêm nguy hiểm

Hạ Vi Lợi gượng cười và chậm chậm hít vào một hơi thật sâu như muốn đè nén những đợt khí chực chờ trào dâng :

- Đến bây giờ Hạ mới mới biết danh xưng Nghĩa Hiệp Hứa Xương không phải ngoa truyền. Cũng may lệnh lang vẫn bình yên vô sự.

Chợt có tràng cười vang lên :

- Vị tất đã bình yên vô sự như lời người nói đâu. Hay bọn người quên rằng vẫn còn Thốc Đầu Ông ta ở đây?

Và để chứng tỏ sự lợi hại của lời nói đó, thanh âm của Thốc Đầu Ông một lần nữa vang lên tiếp nói :

- Họ Hạ thì đã bị thương, Nhị quái thì không còn gì để nói. Sao chúng ta không nhân cơ hội này liên thủ, vĩnh viễn loại trừ bọn tự xưng là chính nhân quân tử? Lão Trương, lão Khả, động thủ nào!

Rồi chính Thốc Đầu Ông là người đầu tiên lao vào Tư Đồ Lan với một chương kinh thập phần thâm hậu.

Chợt hiểu ý của Thốc Đầu Ông, ngoài lão Nhị Ma họ Khả cũng vội cùng Cát Hiểu Kỳ tái diễn trận đấu, lão Đại Ma lập tức lao vào Hạ Vi Lợi với tiếng quát tràn đầy phẫn hận :

- Thốc Đầu Ông nói không sai. Chính tà bất lưỡng lập, nơi nào đã có bọn ta thì không thể cùng một lúc tồn tại bọn chính nhân quân tử.

Và ngọn chương kinh liền ào ào quạt vào Hạ Vi Lợi.

kinh tâm và phẫn nộ, Hạ Vi Lợi cấp tốc đẩy Hiểu Phong ra ngoài, đồng thời vận lực quạt trả vào lão Đại Ma một chương.

Tiếng chạm kinh vang lên náo loạn, biến khung cảnh đồ nát của Điện gia trang thành nơi sinh tử một mất một còn giữa hai nhóm người thuộc hai phe Hắc Bạch luôn đối đầu nhau.

Hai phe sau năm bảy loạt chạm chiêu đã tạm thời phân chia cao thấp. Và nếu lão Nhị ma và Thốc Đầu Ông chưa có cách nào chiếm thượng phong trước bản lĩnh danh bất hư truyền của phu phụ Cát Hiểu Kỳ thì Hạ Vi Lợi đã càng lúc càng kém thế, suýt mấy lần bị lão Đại Ma lấy mạng.

Đắc ý về kết quả này, Đại Ma cười khoái trá :

- Lão Nhị và Thốc Đầu Ông hãy yên tâm chi trì cục diện. Chỉ cần ta hóa kiếp xong tên họ Hạ vô dụng này sẽ cùng nhau kết liễu đôi cầu nam nữ họ Cát.

Lời nói của Đại Ma U Minh ngay lập tức gây kinh hoàng cho Tư Đồ Lan.

Nhưng thật đúng lúc, tràng cười đầy hàm ý của Cát Hiểu Kỳ đã vang lên, đem lại niềm tin cho Tư Đồ Lan. Và Cát Hiểu Kỳ chợt lên tiếng, bộc lộ rõ ý đồ :

- Trương lão đại khoan đắc ý vội. Hãy chờ xem thủ đoạn của phu phụ Cát Hiểu Kỳ đã. Phu nhân, Nhật Nguyệt Hợp Chiếu, nào!

Vừa nghe phu quân dứt lời, Tư Đồ Lan lập tức đẩy thốc một kinh và mượn đà di hình hoán vị về phía Hạ Vi Lợi.

Cùng lúc đó, Cát Hiểu Kỳ sau khi quạt bừa một kinh vào Khả nhị ma cũng cấp tốc lao về phía họ Hạ.

Sự xuất hiện bất ngờ của đôi phu phụ Nghĩa Hiệp thành Hứa Xương lập tức gây ngỡ ngàng cho lão Trương đại ma.

Thế nhưng lão Trương còn bất ngờ hơn nữa khi thấy Cát Hiểu Kỳ và Tư Đồ Lan sau khi chiếm lĩnh hai phương vị tả hữu ở hai bên họ Hạ, đã cùng nhau hợp kinh, xuất phát hai đạo chương phong, một dương cương một âm nhu, tạo thành hai gọng kìm uy bức gắt.

Đến bây giờ mới hiểu thế nào là Nhật Nguyệt Hợp Chiếu, Trương đại ma lập tức thoái hồi cước bộ. Miệng gầm vang :

- Được. Để xem hợp kinh của bọn người liệu có sánh nổi hợp lực của bọn ta không. Lão Nhị, đánh...

Vừa dứt lời, cũng là lúc Khả nhị ma và Thốc Đầu Ông kịp lao đến tiếp ứng, lão Đại lập tức hất kinh, hòa vào hai ngọn chương đã được lão Nhị Ma và Thốc Đầu Ông cùng xô ra.

Tiếng chạm chương vang lên ầm ầm và kết quả ngoài sức tưởng tượng của U Minh nhị ma và Thốc Đầu Ông.

Đó là do nhị kinh hợp lại của phu phụ Cát Hiểu Kỳ bao gồm đủ âm dương nên uy lực bỗng tăng lên gấp bội. Khiến hợp kinh của bọn ác ma tuy có đến ba người nhưng vẫn chỉ tạo kết quả bình thủ, không bên nào kém bên nào.

Cảm nhận được công phu Nhật Nguyệt Hợp Chiếu của phu phụ Cát Hiểu Kỳ là biến bảo, khó đối phó và nhất là khó thủ thắng trong lúc nhất thời, một lần nữa Thốc Đầu Ông lại chứng tỏ bản thân có thủ đoạn hơn người. Lão quát :

- Đừng để họ hợp lại, phải phân chia họ ra và nhất là tránh cùng họ chạm chường.

Chợt hiểu nhận định của Thốc Đầu Ông là đúng. U Minh nhị ma lập tức phụ họa và đồng loạt vận dụng bộ pháp U Minh Ngọa Hồn chia nhau ra, bám sát vào Cát Hiểu Kỳ và Tư Đồ Lan.

Đấu pháp này của U Minh nhị ma lập tức phá vỡ thế Nhật Nguyệt Hợp Chiếu, khiến phu phụ Cát Hiểu Kỳ hầu như không còn cách nào tiếp ứng cho Hạ Vi Lợi, cho dù cả hai cùng nhìn thấy Hạ Vi Lợi đang bị Thốc Đầu Ông uy hiếp sinh mạng.

Chính Hạ Vi Lợi cũng cảm thấy cái chết đã cận kề khi bị Thốc Đầu Ông dồn dập tấn công.

Bỗng có tiếng Cát Hiểu Phong vang lên :

- Nếu mọi người không chịu dừng tay, bức họa đồ bí ẩn này lập tức sẽ bị phá hủy.

Đây là lần thứ hai thanh âm của Cát Hiểu Phong tuy nhỏ bé nhưng lại có tác động như tiếng sấm nổ ngang tai. Tất cả cùng dừng lại và tất cả đều nhìn thấy Cát Hiểu Phong đang hươ hươ một mảnh hoa tiên ngay trên đầu. Cạnh đó là thi hài của Đinh Thất đã bị lột bỏ chiếc giày bên tả.

Tất cả cùng hiểu, vậy là trước lúc chết Đinh Thất đã điểm chỉ chỗ cất giấu họa đồ cho Cát Hiểu Phong biết và đó là ở chân giày bên tả không thể nào khác.

Bị mảnh hoa tiên cuốn hút. U Minh nhị ma và Thốc Đầu Ông từ từ dịch chuyển, tiến dần về phía Cát Hiểu Phong.

Vội chú ý là dùng họa đồ để cứu nguy cho Hạ Vi Lợi và bây giờ chú ý đã đạt. Cát Hiểu Phong cũng từ từ đi về phía U Minh nhị ma, cũng thu dần khoảng cách với Thốc Đầu Ông.

Để khi song phương sắp chạm mặt với nhau, Cát Hiểu Phong chợt hát hàm, nói với U Minh nhị ma :

- Họa đồ chỉ có một, tiểu diệt biết giao cho ai trong chư vị đây?

Vụt hiểu, U Minh nhị ma liền từ hai phía cùng quật kinh vào Thốc Đầu Ông là nhân vật vô tình đứng giữa họ :

- Đừng trách bọn ta nha?

- Bọn ta đâu còn sự lựa chọn nào khác. Đờ!

Bất ngờ bị lâm vào tình thế này, Thốc Đầu Ông hoàn toàn thúc thủ, đành hứng chịu đủ hai kinh của U Minh nhị ma.

Tuy nhiên, thay vì lấy đó làm oán hận, Thốc Đầu Ông bỗng há miệng cười vang :

- Bọn ngươi thật ngốc mới không nhận ra kế mọn của một đứa bé miệng còn hôi sữa. Để xem bọn ngươi rồi sẽ đối phó thế nào nếu chỉ còn lại hai người bọn ngươi.

Vẫn cười như thế, Thốc Đầu Ông quay người chạy đi.

Và đúng như Thốc Đầu Ông nói, ngay khi lão đi khuất dạng, U Minh nhị ma liền bị phu phụ Cát Hiểu Kỳ xông đến phát chiêu tiếp diễn trận động thủ.

Thừa dịp này, Cát Hiểu Phong vội chạy về phía Hạ Vi Lợi :

- Nhờ Hạ thúc thúc kịp giải nguy, lúc này tiểu diệt mới toàn mạng. Đại ân của Hạ thúc thúc...

Hạ Vi Lợi buông phịch người ngồi xuống, thất vọng nhìn Cát Hiểu Phong :

- Chỉ vì muốn vấn hồi cục diện, Cát công tử không biết rằng dùng thủ đoạn như vừa rồi là bôi nhọ thanh danh nghĩa hiệp của song thân ư?

Cát Hiểu Phong ngơ ngác :

- Nhưng đó nào phải chủ ý của tiểu diệt? Thúc thúc cứ xem đây thì rõ, chính Đinh tiên bối lưu tự, bảo phải dùng kế ly gián để phân hóa địch nhân nếu có nhiều người muốn cùng mưu đoạt họa đồ.

Lời nói của trẻ thơ làm Hạ Vi Lợi bất ngờ, buộc Hạ Vi Lợi phải đưa tay, định cầm lấy bức họa đồ đang được Cát Hiểu Phong trao ra để xem cho rõ.

Nhưng trước khi Hạ Vi Lợi chạm tay vào bức họa đồ bỗng bị một bàn tay khác nhanh hơn đoạt mất.

Hạ Vi Lợi thất kinh, đưa mắt nhìn và thấy kẻ chiếm đoạt bức họa đồ là Vệ tam quái.

Không hề thất kinh như Hạ Vi Lợi, Cát Hiểu Phong lại bất ngờ vỗ tay reo :

- Đình tiền bồi liệu việc quả như thần. Kẻ bất nghĩa tất bị trừng phạt, đúng như Đình tiền bồi lưu tự.

Lập tức Vệ tam quái buông rơi tấm họa đồ và dùng cả hai tay dụi liên hồi vào hai mắt :

- A... Độc Phấn Vô Nhân Châu?! A... a...

Vệ tam quái càng dụi hai mắt càng ngầu đỏ. Sau cùng, có lẽ không chịu đựng nổi sự đau đớn đang hành hạ hai mắt, Vệ tam quái vừa kêu la vừa cuống cuồng chạy bừa, như người đang gặp cảnh tâm thần thác loạn.

Hạ Vi Lợi bàng hoàng nhìn theo và thấy Vệ tam quái sau nhiều lần tự vấp ngã đã đâm đầu chạy thẳng về phía Đông Nam, lối xuất nhập duy nhất của Điện gia trang và là nơi đã bị Điện trang chủ dùng kỳ trân phong tỏa với nhiều hỏa dược chôn vùi lấp, giấu bên trong trận.

Và chuyện gì đến phải đến.

“Đoàng”, một tiếng nổ chói tai đã vang lên, kéo theo một bùng bụi mù bay thốc lên từ giữa trận.

Tiếng nổ đã làm U Minh nhị ma và phu phụ Cát Hiểu Kỳ giật mình dừng tay.

Sau một lúc ngơ ngác nhìn nhau, Tư Đồ Lan và Cát Hiểu Kỳ tranh nhau hỏi và cất vấn Hạ Vi Lợi và Cát Hiểu Phong :

- Có phải đó là hỏa dược ở bên trong kỳ trận đã phát nổ?

- Chuyện gì xảy ra, Hiểu Phong? Sau mảnh họa đồ đó không ở trong tay hài tử?

Câu hỏi sau của Tư Đồ Lan vô tình đã giúp U Minh nhị ma nhìn thấy mảnh họa đồ rơi chổng chơ trên mặt đất.

Cả hai lập tức nhảy xổ đến, cùng giành giật bức họa đồ.

Quá hối hận vì điều đã xảy ra cho Vệ tam quái, Cát Hiểu Phong bắt nhãn kêu lên :

- Trên mảnh họa đồ có độc, nhị vị tiền bối chớ chạm vào.

Nghe Cát Hiểu Phong kêu, lão Đại ma lập tức thu tay về, chỉ để một mình lão Nhị Ma ung dung đắc thủ vật báu.

Tay vừa chạm vào bức họa đồ, thái độ của lão Nhị ma hoàn toàn giống như Vệ tam quái khi nãy.

Lão cũng sợ hãi, buông rơi bức họa đồ, rồi dùng cả hai tay đưa lên dụi vào mắt. Kể đó, lão Nhị Ma cũng kêu lên :

- Độc Phấn Vô Nhân Châu?! A... ta bị mù mắt rồi, lão Đại. Lão hãy mau giúp ta. Lão không được bỏ mặc ta.

Lão Đại Ma bối rối, hết nhìn vào bức họa đồ lại nhìn về mặt đang càng lúc càng tỏ ra đau đớn của lão Nhị.

Phần vì đau, phần vì không nghe lão Đại Ma lên tiếng đáp ứng, lão Nhị Ma phát cuồng và bất ngờ bật lao về phía lão Đại Ma :

- Sao lão không lên tiếng? Lão bỏ mặc ta thật sao?

Vì phát cuồng nên lão Nhị Ma cũng quật kinh tới tấp vào phương vị lão Đại Ma đang đứng.

Cổ nhăn nheo, lão Đại Ma vừa hồi bộ tránh chiêu vừa ôn tồn khuyên giải lão Nhị :

- Hãy bình tĩnh nào, lão Nhị. Nào ai bỏ mặc lão. Nhưng chỉ ít lão phải cho ta thời gian để tìm cách giúp lão phục hồi thị lực. Lão Nhị đừng quá xúc nộ như thế.

Bị huyệt chiêu vì lão Đại Ma kịp tránh, lời của lão Đại chỉ càng khiến lão Nhị Ma phát cuồng. Lão Nhị cứ chiếu theo nơi xuất phát thanh âm của lão Đại Ma mà tiếp tục xuất kinh :

- Lão bảo ta không xúc nộ được sao? Vì đâu phải lão mà chính ta đang chịu đau đớn tột cùng ở đôi mắt, lão muốn bỏ ta thì lão phải chết!

Biết khó lòng khuyên giải và càng không thể nhẫn tâm cùng lão Nhị tạo cảnh huynh đệ tương tàn. Lão Đại Ma đành âm thầm thoái bộ, không xuất chiêu cũng không phát thoại, hầu tránh lão Nhị phát hiện phương vị.

Đánh mãi nhưng không thu kết quả, cũng như Vệ tam quái lúc nãy, lão Nhị Ma vì không chịu nổi sự đau đớn, bỗng tung thân chạy bừa. Nhưng thay vì

chạy về phía Đông Nam như Vệ tam quái, lão Nhị Ma vô tình chạy thẳng về phía hậu.

Bị cảnh thương tâm gây kích động. Cát Hiểu Kỳ vội đuổi theo lão Nhị Ma :

- Hướng lão chạy là hướng có vực sâu. Sao lão không nghe lão Đại, dừng lại và bình tâm chờ mọi người tìm phương cứu vãn?

Động thái của Cát Hiểu Kỳ khiến người người cảm phục và kết quả là tùy theo năng lực còn lại của mỗi người, ai ai cũng vội chạy theo.

Và Cát Hiểu Phong chợt nhận ra sự thật, mọi người vì vội đuổi theo Cát Hiểu Kỳ, phụ thân nó, đã vô tình bỏ quên, không ai đưa Hiểu Phong cùng đi. Nó đành lúi thủi chạy theo. Do chưa luyện được bao nhiêu công phu nên Hiểu Phong dù đã cố sức nhưng vẫn không sao đuổi kịp Hạ Vi Lợi vốn đã bị nội thương khi liều thân cứu nó, nói gì đến lão Đại Ma hoặc mẫu thân nó vẫn còn đủ đầy công lực.

Đến khi nó định há miệng gọi mẫu thân thì vỡ lẽ rằng mẫu thân không phải vô tình bỏ quên nó. Trái lại, dù có nhớ, mẫu thân vẫn cố tình không đếm xỉa gì đến nó. Nguyên nhân chỉ vì nó đã có những hành vi bất minh, như lời Hạ Vi Lợi lúc này có hỏi, và đó là những hành vi mà những bậc chính nhân quân tử không thể chấp nhận.

Hoang mang vì suy nghĩ này, Hiểu Phong đâm sợ, đến nỗi hai chân cũng chậm dần lại vì không dám đuổi theo.

Do đó nó đã chậm càng thêm chậm. Đến khi đến chỗ mọi người đang đứng, một cơn chấn động đột nhiên xuất hiện và lập tức lan tỏa khắp chân thân Hiểu Phong.

Cử chỉ của mọi người thật khác lạ. Ai nấy đứng yên với nửa thân trên hơi nghiêng về phía trước và cúi xuống, như thể họ đang nhìn ngó vật gì đó ở một nơi sâu thật sâu trước mặt họ.

Có tất cả năm người đứng chắn ngang trước mặt Hiểu Phong. Và tuy họ đều đưa lưng về phía này nhưng nó vẫn có thể thấy qua vóc dáng bên ngoài để tuần tự nhận ra họ là ai.

Có mẫu thân nó, Tư Đồ Lan. Bên mẫu thân nó là Hạ Vi Lợi. Đứng phía bên kia mẫu thân là Truyền nhị quái. Kế Nhị Quái là Thốc Đầu Ông. Nhân vật đứng ngoài cùng là lão Đại Ma.

Không thấy phụ thân nó đâu. Kể cả lão Nhị Ma họ Khả cũng không thấy.

Hiểu Phong vụt hiểu. Chấn phía sau Điện gia trang là vực sâu, năm nhân vật nọ đầu phải ngẫu nhiên cùng nghiêng đầu nhìn xuống vực sâu. Đủ cho Hiểu Phong hiểu phụ thân nó và cả lão Nhị Ma nữa có lẽ đã cùng rơi xuống và tan xác dưới đáy vực.

Nhận thức được sự thật phũ phàng này và nhất là sự thật đó bắt nguồn từ hành vi không được quang minh lỗi lạc của bản thân, khiến lúc này trước sau đã có ba nhân vật thăm tử - trong đó có phụ thân nó - Cát Hiểu Phong bỗng bật ré lên một tiếng và ngã vật ra hôn mê bất định :

- Phụ thân...

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Trong tử cảnh bày mưu phục hận - Giữa nguy nan thấu hiểu tình thâm

Lúc hồi tỉnh, Cát Hiểu Phong thấy chỉ có một mình Điện Tú Tú ở bên cạnh. Nỗi sợ hãi và bàng hoàng một lần nữa xuất hiện, Cát Hiểu Phong ngồi bật dậy thật nhanh :

- Thư thư, mọi người đâu cả rồi?

Giật mình vì thanh âm của Hiểu Phong vang lên quá bất ngờ, Điện Tú Tú đưa tay ôm ngực như cổ đề nén nhịp hô hấp dồn dập chợt đến :

- Cát đệ tỉnh rồi ư? Đừng quá hoảng lên như thế. Mọi người vẫn bình yên, đang cùng Hạ thúc thúc bàn định cách thoát thân, nếu có thể được. Sẽ không còn tình trạng nào xảy ra như đã xảy đến cho lệnh tôn đâu.

Cát Hiểu Phong tái mét mặt mày :

- Thư thư cũng biết chuyện, vì đệ nên trước sau đã có ba người thăm tử, trong đó có cả gia phụ?

Điện Tú Tú thở dài :

- Lệnh tôn vì hùng tâm hiệp khí cao ngất trời, chỉ muốn cứu Khả nhị ma, nên vô tình làm thảm họa, cùng lão Khả rơi xuống đáy vực. Biến cố đã xảy ra cho Điền gia, làm cho ta và Cát đệ đều mất đi mỗi người một thân nhân. Sẽ không ai trách Cát đệ, kể cả lệnh đường cũng vậy.

Cát Hiểu Phong bỗng rơi lệ và lắc đầu hối hận :

- Thử thử đừng an ủi đệ. Tự đệ biết, mẫu thân và nhất là Hạ thúc thúc sẽ không bao giờ tha thứ cho đệ. Có lẽ gia phụ cũng vậy, người càng không tha thứ cho một khi đệ đã làm ô uế thanh danh nghĩa hiệp của người.

Điền Tú Tú nhoen cười :

- Ta không hề an ủi đệ. Trai lại, mọi người đã minh bạch tỏ tường và hiểu rằng, Cát đệ chỉ vô tình làm theo những gì mà Đình Thất đã lưu tự căn dặn. Mọi chuyện xảy ra đều do Đình Thất có chủ mưu sắp xếp từ trước. Giả như người thực hiện không phải Cát đệ, mà là ai đó trong số những người hiện diện ở đây thì hậu quả càng thêm nghiêm trọng hơn.

Nói đến đây Điền Tú Tú bỗng nghiêm giọng chính dung, phát thoại bằng giọng quả quyết :

- Mọi người vì nhìn thấy Cát đệ do quá đau lòng, bị ngất lịm đi, nên có ngồi lại với nhau và nhận định lại toàn bộ những gì đã xảy ra. Nhờ đó, không những họ hiểu và thông cảm cho Cát đệ mà giờ đây, giữa họ như không còn tồn tại những mâu thuẫn hiềm khích nữa. Họ đã quyết định, vì hoàn cảnh đây đưa khiến mọi người đều rơi chung số phận, họ phải hiệp lực nhau, thay vì cứ kình chống nhau, vô tình lún sâu hơn vào âm mưu thâm độc của kẻ đã cố ý gây ra thảm biến này.

Cát Hiểu Phong khắp khỏi mừng :

- Thật thế sao, thử thử?

Từ bên ngoài, mẫu thân của Cát Hiểu Phong chợt bước vào, tay cầm mảnh hoa tiên chính là bức họa đồ của Đình Thất :

- Tất cả đều là sự thật.

Và khi tiến đến thật gần, Tư Đồ Lan gật đầu khen Điền Tú Tú :

- Mọi việc đều đúng như Điền tiểu thư đoán. Và theo nhận định của lão Truyền, tự dạng trên bức họa đồ này hoàn toàn khác với tự dạng của lão Đình. Rất có thể do tiền nhân nào đó của họ Đình có ý lưu lại. Vì ai ai cũng khâm phục cơ trí thông tuệ của Điền tiểu thư nên quyết định trao bức họa đồ này cho tiểu thư xem xét. Đa tạ tiểu thư đã giúp mọi người thôi oán trách Tiểu Cát Tử, cũng có công giúp mọi người dẹp bỏ mọi tỵ hiềm, chịu ngồi lại với nhau để bàn định chuyện mai sau.

Thấy Điền Tú Tú sắp sửa cầm lấy mảnh hoa tiên, Cát Hiểu Phong kinh hãi :

- Trên mảnh hoa tiên có độc, thử thử đừng...

Tư Đồ Lan mỉm cười với Cát Hiểu Phong :

- Chất độc đã bị giải trừ, hài tử bất tất quá lo lắng.

Nhận lấy mảnh hoa tiên, Điền Tú Tú thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Thấy mọi người không còn hiềm khích nữa chính tiểu nữ mới là người cần nói lên lời đa tạ. Bằng không, với cảnh ngộ bế tắc như thế này, người tiếp theo sau phải mất mạng có lẽ không ai khác ngoài tiểu nữ. Xin Nương nương đừng bao giờ khách sáo với tiểu nữ như thế này nữa.

Tư Đồ Lan thở dài cảm khái :

- Nghĩ lại càng thêm then, bọn ta vừa cao niên vừa tự hào có võ công thâm hậu nhưng phải nhờ đến lời lẽ minh triết của Điền tiểu thư mới thức ngộ đâu là điều cần phải làm trong hoàn cảnh này. Nhưng thôi, vì Điền tiểu thư đã muốn thế, ta sẽ không khách sáo nữa, có lẽ sau khi thức suốt đêm tiểu thư cũng mệt, cần nghỉ ngơi. Ta không dám làm phiền tiểu thư nữa.

Điền Tú Tú từ từ đứng lên, mắt liếc nhìn Cát Hiểu Phong. Nhưng khi lên tiếng, Tú Tú lại nói với Tư Đồ Lan :

- Cát đệ cũng đã thông suốt rồi. Hy vọng tình mẫu tử giữa Nương nương và Cát đệ không vì những gì đã xảy ra mà giảm sút đi so với thuở nào. Tiểu nữ xin mạn phép lui chân.

Cát Hiểu Phong ngờ ngác nhìn Điền Tú Tú đi khuất dần.

Và sau đó, Cát Hiểu Phong chuyển ánh mắt ngờ ngác đó qua mẫu thân :

- Điền thử thử vừa nói câu đó là có ý gì, mẫu thân?

Không như Cát Hiểu Phong chờ đợi, thái độ vui vẻ và từ hòa như một hiền mẫu chợt biến mất, Tư Đồ Lan nghiêm khắc nhìn Hiểu Phong :

- Mau quỳ lên!

Đó là mệnh lệnh và vì Hiểu Phong từng nghe quen những loại mệnh lệnh như thế này từ mẫu thân nên lập tức nhóm người quỳ lên :

- Hải nhi xin nghe lời mẫu thân giáo huấn.

Tư Đồ Lan hừ lạnh :

- Phụ thân ngươi vì muốn chuộc lại lỗi lầm do ngươi gây ra nên đã uống mạng dưới vực sâu muôn trượng. Ngươi biết rõ điều đó chứ?

Cát Hiểu Phong giật nảy người :

- Đó là lỗi của hải nhi. Xin mẫu thân cứ trách phạt. Hải nhi quyết không một lời oán trách.

Tư Đồ Lan cười khẩy :

- Trách phạt ngươi thì có ích gì, một khi phụ thân ngươi đã ra người thiên cổ. Còn oán thán, ngươi dám ư? Hừ.

Cát Hiểu Phong vừa sợ vừa nhớ thương phụ thân nên chực sa lệ. Chợt :

- Là nam nhi đại trượng phu, ngươi không thể mỗi chút mỗi roi lệ. Thôi ngay. Nếu ngươi là hậu nhân đích thực của Cát gia thì hãy hứa với ta một lời. Thế nào?

Tuy mẫu thân luôn nghiêm khắc khi giáo huấn nhưng nghiêm khắc như lúc này thì Hiểu Phong chưa từng nghe thấy bao giờ. Vì thế, Hiểu Phong sợ đến thất thần :

- Mẫu thân muốn hải nhi hứa gì, xin cứ dạy. Hải nhi quyết không để mẫu thân thất vọng.

Nghiêm mặt lần nghiêm giọng, Tư Đồ Lan bảo :

- Đưa cao tay hữu lên.

Và ngay khi Cát Hiểu Phong thực hiện, Tư Đồ Lan ra lệnh :

- Hãy lập theo ta đi. Nào. Hoàng thiên tại thượng, phụ thân Cát Hiểu Kỳ thiên tại chi linh...

- Hoàng thiên tại thượng, phụ thân Cát Hiểu Kỳ thiên tại chi linh...

- Hải nhi Cát Hiểu Phong xin hứa...

- Hải nhi Cát Hiểu Phong xin hứa...

- Quyết báo thù cho phụ thân...

- Quyết báo thù cho phụ thân...

- Quyết không bao giờ dùng những thủ đoạn gian xảo như hạng tà ma...

- Quyết không bao giờ dùng những thủ đoạn gian xảo như hạng tà ma...

- Dầu phải chết cũng chết như bậc anh hùng. Không vì tham sanh úy tử mà đầu phục ác nhân, tự biến mình thành kẻ ác ma, làm ô uế thanh danh nghĩa hiệp của phụ thân.

Chờ khi Cát Hiểu Phong lập thệ theo đúng những gì đã nhắc trước. Tư Đồ Lan bỗng thở dài :

- Tốt rồi. Mẫu thân hy vọng mãi mãi sau này lúc nào hải tử cũng nhớ đến lời thề hứa hôm nay. Đừng để phụ thân hải tử thất vọng, chết không nhắm mắt. Ngồi xuống đi.

Thần thái của mẫu thân quá nghiêm trọng, khiến Cát Hiểu Phong dù đã ngồi nhưng vẫn không dám mở miệng lên tiếng, dù có rất nhiều điều cần hỏi.

Hiểu ý, Tư Đồ Lan vừa ngồi xuống vừa giải thích :

- Tuy mọi chuyện xảy ra là không do ý muốn của hải tử nhưng tác nhân gây họa vẫn là do hải tử. Vì thế, từ nay về sau hải tử luôn ghi nhớ, phạm bất kỳ việc gì định làm cũng nên cân nhắc và suy xét cẩn trọng. Như những gì đã ghi trên mảnh hoa tiên kia chẳng hạn, hải tử nếu chịu suy xét thì đâu đến nỗi mù quáng, cứ nhắm mắt làm theo và không lường trước hậu quả là như thế nào?

Lại thở dài, Tư Đồ Lan bảo :

- Cũng may nhờ có Điền Tú Tú kịp thời nhắc nhở và cảnh tỉnh. Cuối cùng mọi người đều biết, tất cả là do sự sắp xếp từ trước của Đình gia. Nên không còn ai oán trách hải tử nữa. Cả mẫu thân cũng vậy. Tuy nhiên, đừng để chuyện như thế này tái diễn, cho dù là vô tình như lần này. Nhớ chưa?

Cát Hiểu Phong vội vã gạt đầu :

- Hải nhi ghi nhớ rồi. Nhưng mẫu thân, chuyện chất độc trên mảnh hoa tiên là thế nào? Sao hải nhi không trúng độc? Và ai đã hóa giải chất độc trên mảnh hoa tiên? Nếu có thể hóa giải, sao trước đó không giúp Vệ tam quái, Khả nhị ma?

Tư Đồ Lan xua tay :

- Biết hỏi những câu này chứng tỏ hải tử đã có thêm nhiều hiểu biết. Mai hậu, mẫu thân mong hải tử cũng tự hỏi như thế trước khi định tiến hành bất kỳ chuyện gì. Và để đáp những nghi vấn của hải tử vừa hỏi, đã đến lúc hải tử rời chỗ này, tự tìm đến với Truyền nhị quái. Lão Truyền sẽ là người đầu tiên truyền thụ toàn bộ y bát cho hải tử. Đi đi, hãy chuyên tâm tiếp thụ những gì lão dạy, chỉ riêng những mưu mô thủ đoạn của lão thì không cần nghe theo. Vì hải tử đã cùng ta, vừa lập trọng thệ như thế nào, nhớ chứ?

Cát Hiểu Phong hoang mang gạt đầu :

- Tại sao hải nhi phải luyện theo võ học ngoại nhân? Còn võ học của Cát gia thì sao?

Tư Đồ Lan cười gượng :

Hải tử cứ làm theo lời mẫu thân là được. Còn muốn hỏi, hãy đến mà hỏi lão Truyền. Đi đi, lão đang chờ hải tử ở hậu liêu. Và đừng quên những gì mẫu thân vừa dặn.

Hoang mang đến vô tướng, Cát Hiểu Phong từ từ đi về phía hậu liêu.

Và khi vừa nhìn thấy lão Truyền, Cát Hiểu Phong chưa kịp hỏi gì thì đã nghe lão ra lệnh :

- Quỳ xuống và lập thệ theo ta. Mau!

Hốt hoảng, Cát Hiểu Phong đành quỳ xuống. Vì không phải mẫu thân vừa dặn là phải nghe theo những gì lão dạy ư?

Lão Truyền cười lạt :

- Ngươi là Cát Hiểu Phong? Được, lập thệ đi, hãy lập thệ là sẽ báo thù cho huynh đệ ta, Miêu Cương tam quái. Phải báo thù dù bằng bất kỳ thủ đoạn nào. Sao?

Cổ vận dụng những hiểu biết từ đầu óc non nớt, Cát Hiểu Phong lập thệ :

- Tiểu đệ Cát Hiểu Phong xin đem tính mạng ra lập thệ. Sẽ bằng mọi cách báo thù cho tam vị tiền bối Tam quái Miêu Cương. Nếu sai lời sẽ bị Ngũ Lôi phanh thây, tử vô địa táng.

Bằng cách này, Cát Hiểu Phong vừa làm hài lòng lão Truyền, vừa tránh không dùng đến chữ thủ đoạn - những thủ đoạn có thể là rất gian xảo theo ẩn ý của lão Truyền là hạng người có lẽ đã quen dùng quen nghĩ - như lời mẫu thân đã căn dặn.

Tiếp đó, vẫn không để Hiểu Phong kịp hỏi gì, lão Truyền nói luôn một thôi dài :

- Đã có quyết định. Từ người trong bọn ta sẽ truyền toàn bộ y bát cho một mình ngươi. Vì thế, do không thể để phí thời gian. Ta hạn cho ngươi trong vòng một vài tuần trăng phải thấu triệt toàn bộ sở học của huynh đệ ta. Do đó, ngươi đừng bao giờ mở miệng ca thán, cũng đừng phân tâm, hỏi những chuyện đầu đầu. Nếu ngươi vi phạm, đừng trách ta sao quá độc ác. Ta sẽ trừng trị ngươi và không ai khác có thể can thiệp, kể cả mẫu thân ngươi. Để bắt đầu hãy đọc cho ta nghe tâm pháp ngươi đã được luyện. Xem ngươi đã được song thân ngươi đào luyện đến mức nào.

Cát Hiểu Phong lo ngại :

- Nhưng đó là sở học của Cát gia, tiểu đệ không thể...

“Chát”, câu nói của Cát Hiểu Phong bị cắt ngang giữa chừng bởi một cái tát tai khá mạnh chọt giáng vào một bên mặt. Và người xuất thủ không ai khác ngoài lão Nhị Quái họ Truyền :

- Đừng để ta phí thời gian. Chỉ một lời cãi lại nữa thôi, trước hết ta giết ngươi để trả thù cho lão Tam. Sau đó sẽ bỏ mặc những gì ta đã khờ khạo, tin vào sự sắp xếp quá ư viễn vông của tiểu nha đầu họ Điền chắc chắn sẽ làm ta mất mạng. Hừ!

Dù rất muốn hỏi sự sắp đặt như thế nào là viễn vông có lẽ do Điền Tú Tú nghĩ ra, nhưng chực nhớ đến lời hăm dọa đầy giận dữ của lão Truyền, Cát Hiểu Phong thật sự không dám mở miệng.

Thấy vậy, lão Truyền hắt đầu :

- Ngươi câm rồi ư? Còn chờ gì nữa không làm theo lời ta bảo.

Nuốt giận, Cát Hiểu Phong đành đọc cho lão nghe tâm pháp truyền đời của Cát gia.

Nghe xong, lão bữu môi :

- Ta thật không hiểu sao lại có người vì phân biệt nên chỉ tán dương cái gọi là tâm pháp chính tông. Chẳng trách phụ thân ngươi phải khổ luyện gần hai mươi năm trời mới dám bồn tẩu giang hồ nhưng bản lĩnh vẫn không hơn bọn ta là bao nhiêu. Cho dù bọn ta chỉ luyện chưa đến mười năm và luyện bằng thứ tâm pháp mà bọn danh môn chính phái cho là thứ tà mà, bàng môn tà đạo.

Nói xong, Lão hắng giọng :

- Nhưng để tuân thủ hiệp ước, cũng may ngươi đã có sẵn căn cơ, cứ để nguyên tâm pháp chính tông ngươi đã luyện, ta sẽ bắt đầu chỉ dạy công phu quyền chưởng. Hãy chú tâm nghe đây.

Buộc phải nghe và luyện theo sở học của lão, với đường lối có nhiều phần khác với những gì đã được song thân chỉ điểm, Hiểu Phong vẫn phải phòng chờ đợi đến lúc gặp mẫu thân. Nó sẽ hỏi mẫu thân những gì đang làm bản thân nghi ngại.

Tuy nhiên, ngày tiếp ngày trôi qua, cứ như đã có những toan tính gì đó đằng sau nó mà nó không hề biết. Hiểu Phong vẫn chưa một lần gặp lại mẫu thân. Cho dù, Hiểu Phong biết một cách chắc chắn, phạm vi của Điện gia trang là có giới hạn và mọi người tất cả còn lưu ngụ quanh đây, nhưng thủy chung không một ai xuất hiện. Quanh đi quẩn lại, Hiểu Phong chỉ gặp và đối mặt với một mình lão Truyền.

Cho đến một hôm, khi thời gian đã là ba tuần trăng trôi qua, cũng là lúc lão Truyền không còn gì để chỉ điểm cho Hiểu Phong, nó nghe lão dặn :

- Đêm nay ngươi cứ ngủ ở đây một mình. Dù có nghe hoặc phát hiện bất kỳ một tiếng động gì khác lạ cũng không được manh động. Rõ chưa?

Cát Hiểu Phong nghi ngờ :

- Tiểu đệ đã luyện xong những gì thúc thúc dạy, sao đêm nay không để tiểu đệ quay lại chỗ mẫu thân?

Lão cười nhạt :

- Ngươi là ai? Là nam tử hán đại trượng phu hay là hạng chỉ biết nấp sau váy quần hồng? Ta bảo thế nào thì cứ làm theo thế ấy. Bất tất hỏi nhiều. Trừ phi ngươi thích bị ta trừng trị thì khác, ngươi cứ thử xem?

Đâu phải chỉ ít lần Cát Hiểu Phong bị lão Truyền trừng trị. Và biết lão nói thật nên Cát Hiểu Phong hết dám cãi.

Đêm đó, vì bị câu căn dặn của lão Truyền làm cho thao thức khó ngủ, khoảng canh ba, Cát Hiểu Phong bỗng nghe một vài tiếng chấn động ị ị vang lên xé toang màn đêm.

Tuy rất hoang mang nhưng chính câu căn dặn của lão Truyền đã đè chặt Cát Hiểu Phong vào chỗ nằm. Nó định tâm đến sáng sẽ tìm cách dò hỏi lão Truyền xem đó có phải tiếng hỏa dược phát nổ do đang đem có người lên thoát đi theo lối kỳ trận ngay bên ngoài Điện gia trang.

Nhưng khi vầng dương vừa ló dạng, lúc Cát Hiểu Phong cố ngủ nán, để bù lại giấc ngủ chập chờn đêm qua, thì người lay gọi nó dậy chính là mẫu thân.

Nửa mừng nửa lo, Cát Hiểu Phong lom còm ngồi dậy :

- Cuối cùng hài nhi cũng gặp lại mẫu thân. Hài nhi có rất nhiều điều muốn hỏi mẫu thân.

Tư Đồ Lan xua tay :

- Thời gian hãy còn nhiều, muốn hỏi gì thì sau này hãy hỏi. Còn bây giờ nghe đây.

Và Tư Đồ Lan chợt hạ thấp giọng :

- Vì mọi người đang tạo cơ hội cho một mình hài tử thoát thân, hãy chú ý nghe lời mẫu thân căn dặn.

Bỗng có tiếng hắng giọng vang lên, và Trương đại ma xuất hiện :

- Điều cần nhất là không được để lệnh lang phân tâm. Mong Tiên tử luôn ghi nhớ, đừng bao giờ tự phá bỏ hiệp ước giữa chúng ta. Và còn điều này nữa, Tiên tử cũng chỉ có độ ba tuần trăng mà thôi.

Cát Hiểu Phong phân vân, nhìn Tư Đồ Lan đang cố biện bạch với lão họ Trương :

- Trước kia chúng ta chỉ ảng chừng để ước định thời gian. Nhưng sự thật thì thế nào. Với sở học của một mình lão Truyền cũng phải mất đến ba tuần trăng. Đủ thấy Tư Đồ Lan ta nếu chỉ có từng ấy thời gian là không đủ để truyền toàn bộ sở học Cát gia và Tư Đồ gia cho Tiểu Cát Tử.

Họ Trương cười nhạt :

- Vậy Tiên tử muốn kéo dài bao lâu?

Tư Đồ Lan quả quyết :

- Một năm.

Họ Trương bật cười khà khà :

- Một năm? Được thôi. Một năm thì một năm. Chính Trương nữa cũng muốn kéo dài sinh mạng, đâu phải chỉ có một mình Tiên tử.

Vừa cười, lão vừa bỏ đi, để lại cho Cát Hiểu Phong nỗi sợ hãi mơ hồ, vì cứ nhìn thấy toàn thân mẫu thân không hiểu sao cứ run bắn lên từng cơn.

Cát Hiểu Phong đến gần, chạm vào người mẫu thân :

- Sao lão nói đến câu “kéo dài sinh mạng”?

Tư Đồ Lan kịp trấn định, nhoen cười nhìn Cát Hiểu Phong :

Lão chỉ nói nhảm nhí thế thôi, hải tử cần gì để tâm. Xem nào, khá lắm, chỉ mới thời gian ngắn không gặp, hải tử đã cao lớn hơn nhiều. Sắp bằng mẫu thân rồi còn gì.

Được thái độ hiền hòa của mẫu thân an ủi, Hiểu Phong bỗng hỏi :

- Như đêm qua có người định vượt qua kỳ trận thoát ra ngoài. Phải chăng đó là Thốc Đầu Ông?

Tư Đồ Lan vụt thay đổi thái độ, nghiêm mặt nhìn Hiểu Phong :

- Chẳng phải lão Truyền đã dặn hải tử đừng hỏi đó ư? Bạn tâm làm gì những chuyện không liên quan đến võ học, là bổn phận duy nhất lúc này của ngươi? Hãy nói đi, suốt thời gian qua lão Truyền đã chỉ điểm cho ngươi được những gì?

Mỗi khi mẫu thân nghiêm khắc là Cát Hiểu Phong biết phải làm gì.

Nó nghiêm cần đáp lại và không bỏ lỡ cơ hội đặt những nghi vấn cần thiết :

- Về tâm pháp nội công, lão bảo hải nhi cứ tiếp tục luyện theo tâm pháp của Cát gia. Tuy vậy, lão vẫn luôn miệng bảo thứ tâm pháp chính tông gì đó nếu muốn luyện đại thành e rằng phải mất nhiều thời gian, không sớm thu được kết quả như tâm pháp của lão!

Tư Đồ Lan gật gù :

- Còn các loại công phu khác thì sao?

Chỉ nghe mẫu thân hỏi và nghi vấn cần nghe giải đáp lại không được đề cập đến, Hiểu Phong thất vọng ra mặt :

- Ngoài tâm pháp, các thứ khác đều được Truyền thúc thúc chỉ điểm toàn bộ. Lão còn mong sau này, nếu có may mắn hải nhi đừng bỏ qua luyện pho Quái Đạo, mới đích thực là công phu thượng thừa giúp hải nhi thay lão bảo thù cho cả Tam quái.

Vẫn không thay đổi thái độ, Tư Đồ Lan bảo :

- Khẩu thiết vô bằng. Ngươi hãy diễn luyện một lần toàn bộ những gì Truyền lão quái đã chỉ điểm.

Hiểu Phong vờ lẽ, thật đúng như lời mẫu thân nói, bổn phận duy nhất lúc này của nó ắt chỉ có luyện và luyện. Đồng thời cũng đúng như lời Truyền lão quái đã nói ngay từ đầu, tuân tự mọi người sẽ trao truyền y bát cho y. Và bây giờ là đến lượt mẫu thân nó phải dốc lực trao truyền, trong kỳ hạn không thể kéo dài quá một năm như đã trao đổi với Trương Nhị Ma khi này.

Do hiểu nên Cát Hiểu Phong chỉ còn biết thể hiện tâm trạng giận dữ qua việc diễn lại toàn bộ mọi công phu đã học từ lão Truyền.

Trong thâm tâm nó cũng nghĩ, vì mẫu thân muốn nó luyện thì nó sẽ luyện, quyết không hỏi han gì nữa, bất luận người truyền thủ có là mẫu thân hay một nhân vật nào khác không phải mẫu thân.

Là mẫu tử tình thâm đương nhiên Tư Đồ Lan thừa biết Cát Hiểu Phong đang có tâm trạng như thế nào. Tuy vậy, như những sắp đặt ngầm ngầm đã được thể hiện qua một vài lời đối đáp mơ hồ giữa Tư Đồ Lan và Trương đại ma, kể từ hôm đó trở đi Tư Đồ Lan đã kiên quyết bắt Cát Hiểu Phong phải luyện. Không để phí chút thời gian nào, như thái độ lão Truyền từng có.

Thời gian lại vẫn trôi qua và Cát Hiểu Phong một lần nữa không nhìn thấy ai ngoài mẫu thân là người duy nhất có bổn phận truyền toàn bộ sở học cho nó. Điều này cho Cát Hiểu Phong minh bạch, như Trương đại ma từng nói, mọi người vì không muốn Cát Hiểu Phong phân tâm nên cố tình lạnh mặt. Kể cả lão Truyền vì đã thực hiện xong bổn phận nên cũng không cần ra mặt.

Và với thời gian dần trôi, Cát Hiểu Phong từ từ rồi cũng hiểu mẫu thân tuy nghiêm khắc nhưng vẫn thương yêu nó như thuở nào.

Mỗi ngày một ít đi, Hiểu Phong cũng được mẫu thân cho biết sự khác biệt không thể xem nhẹ giữa tâm pháp chính tông và tâm pháp nội công có xuất xứ từ bàng môn tà đạo.

Như hôm nay chẳng hạn, mẫu thân đã mượn cớ trách nó để giải thích :

- Dục tốc bất đạt. Ta mong ngươi chuyên cần khổ luyện nhưng không hề bảo ngươi luyện ầu luyện bừa. Phải nhớ, phạm việc gì cũng tuân tự nhi tiền, gắng sức mỗi ngày một ít. Không được đốt giai đoạn và càng không nên lấy cứu cánh cuối cùng làm lý do biện minh cho hành vi luyện tâm không theo phương pháp của ngươi. Có thể hiểu đây cũng là sự khác biệt khiến kết quả sau này của những môn công phu chính tông vẫn luôn vượt trội hơn những môn công phu có xuất xứ tâm thường khác. Hiểu chưa? Tiếp tục luyện đi.

Do càng lúc càng hiểu biết nên vô hình chung giữa Cát Hiểu Phong và mẫu thân đã hình thành mối dây thân ái mật thiết. Nó ngầm ngầm hiểu rằng, những gì mẫu thân muốn nhắn nhủ qua những lời nói hoặc những cử chỉ đầy hàm ý. Đối ngược lại, Tư Đồ Lan cũng luôn tìm cách truyền đạt cho Hiểu Phong tất cả mọi điều, chỉ dựa vào những lời bóng gió, do không thể hoặc không có quyền đề cập thẳng.

Tương tự như thế, đến một hôm, Tư Đồ Lan bỗng trao cho nó một vật, tựa như một mũi phi tiễn với một đoạn dây dài cột dính vào chuỗi :

- Từ hôm nay trở đi ngươi phải luyện thêm thuật sử dụng vật này. Để khi gặp đối thủ hoặc thiện dụng vũ khí hoặc có thân pháp quá khinh linh, vật này chính là khắc tinh đối với những kẻ đó.

Dứt lời, Tư Đồ Lan tự vung tít đoạn dây. Sau đó bắt ngờ ngoặt tay làm cho mũi phi tiễn lao cắm vào một thân cây cạnh đó.

Cát Hiểu Phong chưa kịp vỗ tay khen ngợi thì nghe mẫu thân hét :

- Phần quan trọng nhất là thủ thuật thu phi tiễn về. Để sau đó tiếp tục ném ra, bất kể phương vị kế tiếp là địch nhân khác hay cũng địch nhân đó nhưng lại ở một bộ vị khác. Xem đây.

Giật mạnh cổ tay để thu mũi phi tiễn về. Sau đó Tư Đồ Lan khẽ đảo người và tìm cách điều động cho đoạn dây có cột mũi phi tiễn lao đi theo hướng khác.

Nhưng không hiểu sao, mũi phi tiễn lúc thu về bỗng lao sượt ngang qua người Tư Đồ Lan, chỉ suýt chút nữa là từ cắm vào thân Tư Đồ Lan rồi.

Cát Hiểu Phong hốt hoảng chạy đến :

- Mẫu Thân không sao chứ?

Vội đẩy Cát Hiểu Phong ra và tiện tay ném mũi phi tiễn có đoạn dây cho Hiểu Phong, Tư Đồ Lan lạnh lùng bảo :

- Không được tỏ ra bán loạn. Đó là điều tối kỵ nhất vào lúc cùng địch nhân giao đấu. Hãy nhặt vật đó và tự luyện đi. Sao cho mỗi lần phát ra là trúng đích, kể cả lúc thu về cũng đừng để gây họa cho bản thân hoặc bất kỳ ai khác đứng bên cạnh nhưng không phải địch nhân.

Hiểu Phong đành tuân theo.

Nhưng nói thì dễ, thực hành mới khó. Muốn ném mũi phi tiễn trúng đích thì đối với người từng luyện võ như Hiểu Phong là chuyện khá dễ dàng. Nhưng đến khi thu về thì một là mũi phi tiễn theo đà bị giật mạnh cứ ào ào lao ngay vào người đang điều động nó, hai là văng loạn sang một bên, không thể kèm chế được.

Sau một lúc cố gắng nhưng vẫn thất bại, Hiểu Phong buộc lòng hỏi mẫu thân :

- Hải nhi không thể điều động. Sao mẫu thân không chỉ điểm khẩu quyết cho hải nhi?

Tư Đồ Lan cười nhạt :

- Chỉ ném ra và sau đó thu về nếu ngươi không luyện được thì ta còn trông mong gì ở ngươi? Không lẽ Cát gia lại có hạng hậu nhân vô dụng là ngươi? Hừ!

Nó ngầm ngầm hiểu - theo cách bấy lâu nay đã từng tự tìm hiểu - mẫu thân chỉ muốn có luyện và luyện, đừng hỏi gì cả. Cứ luyện rồi khắc sẽ tự tìm ra cách điều động, thay vì đòi hỏi phải có khẩu quyết.

Cát Hiểu Phong luyện. Chỉ độ đôi ba ngày sau, nó hiểu đây là môn công phu không hề có khẩu quyết. Và càng lạ hơn là mẫu thân nó chỉ hỏi thúc nó luyện thuật ném phi tiễn cứ mỗi khi chiều về, không sớm hơn giờ Dậu cũng không luyện quá nửa thời gian của giờ Tuất. Sau đó, mẫu thân nó thu vật đó lại, để đến đầu giờ Dậu ngày hôm sau mới tiếp tục trao ra cho nó luyện.

Và theo thời gian, đoạn dây cột dính vào mũi phi tiễn càng dài. Đến khi đoạn dây dài quá một trượng, Tư Đồ Lan bỗng đổi lại một đoạn dây ngắn như lúc đầu nhưng ở hai đầu dây đều có cột phi tiễn.

Tư Đồ Lan bảo :

- Để sử dụng linh hoạt hơn và tạo hiệu quả nhiều hơn. Thử luyện xem!

Mức độ khó khăn khi sử dụng loại khí giới này bỗng tăng lên thập bội. Khiến Cát Hiểu Phong dù cố tránh đến mấy vẫn bị sây sướt khắp mình.

Chỉ khi đêm đến, lúc mẫu thân tự tay chăm sóc những vết trầy sướt, Hiểu Phong mới phát hiện mấy lần mẫu thân quay mặt đi, cố che giấu những giọt lệ bi thương vì không thể gánh chịu những đau đớn cho Hiểu Phong.

Càng biết rõ lòng mẫu thân từ ái, Hiểu Phong càng hiểu mẫu thân đang có những điều còn che giấu, không thể nói thật cho Hiểu Phong nghe.

Vì không thể hỏi, Hiểu Phong tự hứa, sau này bằng mọi giá nó quyết không để mẫu thân thất vọng.

Lần lần thành nếp, ngoài những loại công phu thông thường cần phải luyện như: quyền, chưởng, chỉ, trảo, kiếm, đao và khinh công. Thì mỗi khi về chiều Hiểu Phong lại gắng sức rèn luyện thêm cách sử dụng loại khí giới kỳ quái đó. Chỉ là hai mũi phi tiễn được nối kết bằng một đoạn dây ở giữa. Nó luyện cho đến khi không còn tự gây vết thương cho bản thân nữa thì cũng là lúc thời gian dài một năm đã trôi qua.

Đêm đo, tiếng nổ chấn động vang lên từ phía có kỳ trận làm Cát Hiểu Phong tỉnh giấc.

Ngồi bật dậy và nhìn quanh, mơ hồ Hiểu Phong gọi :

- Mẫu thân?!

Thay vì chờ và nghe tiếng mẫu thân đáp. Hiểu Phong phát hiện có một mảnh hoa tiên được đặt ngay bên dưới đĩa đèn dầu lạc đang leo lét cháy.

Cảm nhận thấy có điều bất ổn đã xảy ra cho mẫu thân, Hiểu Phong vội vội mảnh hoa tiên và nhét vào người. Sau đó bật lao ra ngoài thật nhanh.

Hiểu Phong nghi ngờ không sai. Dưới ánh trăng hạ tuần mờ ảo, cũng bị tiếng nổ vang dội gây kinh động như Hiểu Phong, Hạ Vi Lợi, Trương đại ma và Thốc Đầu Ông cũng đã xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Hiểu Phong, lão họ Trương nhăn mặt :

- Mẫu thân ngươi không dặn ngươi đừng vọng động sao? Ngươi ra đây làm gì?

Hiểu Phong nhìn quanh quất để tìm một lần nữa, sau đó dừng mục quang ở Hạ Vi Lợi :

- Hạ thúc thúc, sao không thấy gia mẫu hoặc Truyền thúc thúc chạy đến? Chuyện gì đã xảy ra liên quan đến kỳ trận?

Hạ Vi Lợi chưa kịp đáp, Thốc Đầu Ông bỗng cười sằng sặc :

- Nhất định tiểu liễu đầu họ Điền đoán không sai. Hòa được kia nếu từng gây bất lợi cho bọn ta thì có lẽ lúc này chính hỏa dược đó đã thay bọn ta phá hủy kỳ trận. Ta không thể chờ được nữa. Thời gian hơn một năm đã quá đủ cho ta rồi. Ta đi đây.

Vừa cười, Thốc Đầu Ông vừa tung người về phía có kỳ trận và cũng là nơi vừa phát ra mấy loạt nổ kinh hoàng.

Không như Trương đại ma vẫn đứng yên bất động, Hạ Vi Lợi thất thanh gọi Thốc Đầu Ông :

- Sao lão Thốc cố tình quên những gì chúng ta đã thỏa ước? Dừng lại mau, đừng xuẩn động như thế. Kỳ trận không dễ bị hủy như lão nghĩ đâu.

Nhưng Thốc Đầu Ông đã khuất dạng. Tuy nhiên, lão Thốc không hề bất vô âm tín, vì chỉ một lúc sau, từ phía có kỳ trận bỗng vang lên tiếng gào thét loạn của lão :

- A... a...

Hạ Vi Lợi rùng mình chấn động :

- Sinh mạng của lão Thốc vậy là lưu hi rồi.

Đúng như lời Hạ Vi Lợi vừa lầm bầm, mấy loạt tiếng nổ nữa lại vang lên, to không khác gì mấy loạt nổ lúc này đã làm Cát Hiểu Phong thức giấc.

Và hậu quả của những loạt nổ này đã làm cho Trương đại ma động nộ.

Lão gầm vang :

- Tiểu liễu đầu đâu rồi? Ngươi nói mau, phải bao nhiêu người hi sinh nữa kỳ trận mới bị phá hủy? Ta muốn nghe ngươi giải thích, hay ngươi quá sợ đã trốn biệt rồi! Hãy ra đây mau.

Đến lượt Cát Hiểu Phong bị chấn động. Quay qua nhìn Hạ Vi Lợi, Hiểu Phong hỏi một cách nôn nóng :

- Mẫu thân của tiểu diệt đâu rồi Hạ thúc thúc? Có phải người cũng như Thốc Đầu Ông. Vì muốn phá hủy kỳ trận này nên tự ý làm cho hòa dược phát

nổ, bất chấp cái chết là điều chắc chắn?

Trương đại ma lại gầm vang một lần nữa :

- Tất cả đều do ả họ Điền sắp đặt. Tiểu liễu đầu đầu rồi? Đã ba người lần lượt mất mạng, theo ngươi còn bao nhiêu người nữa mới đủ? Ngươi đâu rồi? Ngươi không lên tiếng, ta xé xác ngươi ra.

Hiếu Phong bàng hoàng, vừa lao đao vừa đưa tay bưng kín mặt :

- Đã ba mạng người uống tử. Vậy là Truyền thúc thúc, là mẫu thân và vừa rồi là Thốc Đầu Ông? Sao lại thế này? Sao lại có chuyện như thế này? A... a...

Quá bi thương, Hiếu Phong vừa gào vang vừa bật tung người lao về phía đã cướp đi sinh mạng mẫu thân :

- Mẫu thân...

Hạ Vi Lợi lập tức tung người chặn lối :

- Ngươi mau bình tâm lại, không được làm chuyện hồ đồ và đừng làm trái lại ước nguyện duy nhất của mẫu thân ngươi.

Bị Hạ Vi Lợi chặn lối, Cát Hiếu Phong do quá phần uất lập tức xuất kinh động thủ :

- Lão tránh ra. Đừng xen vào việc của Cát Hiếu Phong này.

Do không ngờ hành vi này của Hiếu Phong, Hạ Vi Lợi theo bản năng cũng với xuất thủ :

- Dừng tay! Dừng...

Tiếng chấn kinh vang dội đã át đi những âm thanh sau đó của Hạ Vi Lợi và đồng thời với tiếng chấn kinh, Cát Hiếu Phong kinh tâm khi nhìn thấy Hạ Vi Lợi bị đẩy lùi vài lượt.

Hiếu Phong hoang mang nhìn họ Hạ :

- Thúc thúc có sao không? Sao thúc thúc cố tình nhân nhượng, nhờ bị tiểu diệt đã thương thì sao?

Không hề hoang mang như Cát Hiếu Phong, Hạ Vi Lợi thay vì vậy lại tỏ ra hóm hờ :

- Cung hi Cát công tử chỉ sau thời gian ngắn đã đắc thành sở học. Thành tựu của Cát công tử khiến ta đây cũng bất ngờ.

Trương đại ma nghi hoặc, tiến lại gần cả hai người :

- Muốn có thành tựu này ắt hẳn Tư Đồ Lan đã trao truyền cho tiểu tử không ít nội nguyên chân lực. Khi cùng mọi người bàn định, đâu ai đề cập đến chuyện này?

Hạ Vi Lợi bật cười :

- Không đề cập không có nghĩa là Tư Đồ tiên tử không được phép trao truyền nội lực. Mà có như thế thì đã sao? chỉ tốt hơn cho Cát công tử thôi. Và nếu muốn sau này Cát công tử báo thù cho mọi người như đã đến lượt lão Trương phải truyền thụ toàn bộ y bát cho Cát công tử. Đúng thế không?

Trương đại ma cười lạt, thần nhiên phản bác :

- Làm như thế liệu có ích gì một khi trong chúng ta không ai dám đoan chắc phương cách của tiểu liễu đầu họ Điền có thể đưa kết quả như ý? Ta không tán thành nữa chuyện truyền toàn bộ sở học cho tiểu tử.

Hạ Vi Lợi tái mặt :

- Chúng ta ai cũng đối chường lập trọng thệ và Truyền lão nhị đã cùng Tư Đồ tiên tử tuân theo thỏa ước. Lão muốn phủ nhận chuyện đó sao?

Cát Hiếu Phong càng hiểu rõ thêm :

- Đã đối chường lập trọng thệ như thế nào, Hạ thúc thúc? Có phải từng người sau khi dốc túi truyền toàn bộ y bát cho tiểu diệt sẽ tự dùng sinh mạng bản thân, quyết làm cho hỏa được phát nổ và nhờ đó phá hủy kỳ trận? Mục đích chỉ là để một mình tiểu diệt thoát thân? Vì thế mới có chuyện buộc tiểu diệt lập thệ phải báo thù cho mọi người?

Lão Trương cười khanh khách :

- Ngươi tự hiểu thế cũng hay, khỏi phí công ai khác giải thích. Và vì người hiểu nên ta muốn hỏi ngươi, liệu ngươi có tán thành biện pháp đó không nếu chỉ vì cứu một mình ngươi mà khiến mọi người tuân tự hy sinh tính mạng?

Hạ Vi Lợi cau mặt :

- Lão Trương chớ phí hoài tâm cơ vô ích. Trước kia, theo ý lão, chúng ta đã tán thành và đã sắp đặt theo thỏa thuận ai trước ai sau. Bây giờ là đến lượt lão. Chớ dùng xảo kế này mong thoái thác trách nhiệm của lão.

Trương đại ma trừng mắt nhìn họ Hạ :

- Ta chỉ muốn hỏi ý tiểu tử, việc gì ngươi xen vào? Và nếu muốn, ta có thể làm theo ý ta, cần gì hỏi tiểu tử cho phí công.

Càng hiểu rõ thêm, Cát Hiểu Phong chợt bảo Hạ Vi Lợi :

- Tiểu diệt không muốn tiếp tục lãnh nhận ân tình của mọi người một cách vô ích nữa đâu. Đừng miễn cưỡng gì nữa, thúc thúc. Cứ để lão Trương muốn làm gì tùy ý. Tiểu diệt chỉ mong gặp Diên Tú Tú tiểu thư.

Lão Trương tươi cười :

- Ta cũng muốn tìm ả. Để ta đưa ngươi đi.

Hạ Vi Lợi vội ngăn lão lại :

- Với tâm tính của lão lúc này, thiết nghĩ, lão không nên gặp Tú Tú thì hơn. Nhược bằng lão vẫn muốn đi, ta hy vọng lão nhớ cho những gì lão đã hứa.

Cát Hiểu Phong nghi ngờ :

- Diên thư thư không cho ai gặp ư?

Hạ Vi Lợi lắc đầu và dành cái bữu môi cho lão Trương :

- Làm gì có chuyện đó. Chỉ có điều, ai ai trong chúng ta đều đã hứa, sẽ không gây bất kỳ tổn hại nào dù nhỏ cho Tú Tú. Ta chỉ sợ lão Trương không tuân thủ.

Cát Hiểu Phong cười nhạt :

- Vậy nếu chính Diên thư thư tự ý gây họa cho người khác thì sao? Chẳng lẽ tất cả đành bỏ qua?

Hạ Vi Lợi giật mình :

- Cát công tử muốn ám chỉ cái chết của lệnh đường là do Diên Tú Tú có ý? Không phải như thế đâu.

Hiểu Phong đáp nhẹ :

- Phải hay không. Tiểu diệt cần nghe Diên thư thư tự miệng giải thích và nếu lời giải thích không thông...

Bất chợt có thanh âm nhỏ nhẹ của nữ nhân vang lên :

- Đã lâu không gặp, Cát công tử đã thay đổi và đã cứng chạc hơn trước bội phần. Diên Tú Tú này sẵn lòng đáp ứng mọi nghi vấn của công tử.

Hiểu Phong đưa mắt nhìn. Diên Tú Tú cũng đã biến thành tiểu thư xinh đẹp. Một vẻ đẹp không kém phần ma mị do Tú Tú có vóc dáng gầy yếu và càng thêm tha thướt trong bộ xiêm y màu nhạt nổi bật rõ dưới nền trời về đêm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chốn sanh cầm vẫn lâm tử địa - Lúc nguy nan nghĩ kế thoát thân

Đó vào nơi ẩn náu của Diên Tú Tú mọi người mới biết thâm tình của Diên lão nhân dành cho ái tử và ái nữ.

Càng danh vọng càng đầy gian nan, thấu triệt điều này và lo có ngày Diên gia bị cường địch vây hãm ắt gây tổn hại cho mẫu tử Tú Tú - là những người

có thể chất bạc nhược và không biết võ công - Điền lão nhân đã dày công sắp đặt, cho kiến tạo một mật thất ngay bên trong khuê phòng Điền Tú Tú.

Không quen cảnh náo nhiệt, kể từ ngày có mật thất, Điền Tú Tú đã biến nó thành giang san riêng biệt. Thuận tiện và phù hợp với tính khí thích cô độc của nàng.

Dưới bàn tay bày biện của Tú Tú, gian mật thất vừa là thư phòng và vừa là khuê phòng thứ hai mang đậm nét nữ tính. Khiến Cát Hiểu Phong ngay lúc đầu đặt chân vào liền cảm thấy ngỡ ngàng, mặc dù ở độ tuổi mười lăm cảm giác đó có lẽ không thể có ở Hiểu Phong.

Sau khi đã giải thích tường tận những suy nghĩ trước kia và bây giờ, Điền Tú Tú còn nói :

- Vì không hề nghĩ bản thân có ngày va vào những chuyện có liên quan đến giới giang hồ cho nên bây giờ Tú Tú hối hận, do đã bỏ qua cơ hội tìm hiểu về thuật kỳ môn được chính gia phụ đề xuất chỉ điểm. Thế cho nên, theo Tú Tú nghĩ, chỉ còn mỗi một cách để phá hủy kỳ trận, tạo lối thoát cho mọi người là cần phải làm sao cho hỏa được được chôn ngay bên trong kỳ trận tự phát nổ.

Nói đến đây, tuy vẫn nhìn Hiểu Phong nhưng cái nhìn của Tú Tú lúc này chợt thể hiện nỗi niềm áy náy khôn tả, Tú Tú nói một cách nuối tiếc :

- Đề xuất phương cách là Tú Tú còn thực hiện thế nào là do lệnh đường và Hạ thúc thúc đã cùng mọi người bàn định, và nếu như đêm nay mọi chuyện không vỡ lở có lẽ Tú Tú không bao giờ biết mọi người lại chọn cách thức vừa tàn nhẫn vừa bá đạo này để thực hiện. Nếu biết, Tú Tú sẽ không khi nào chấp nhận.

Cát Hiểu Phong hít vào một hơi thật dài, đưa mắt nhìn Hạ Vi Lợi :

- Để làm hỏa được phát nổ cần phải đánh đổi bằng sinh mạng của từng người, đây là đề xuất của ai, Hạ thúc thúc?

Hạ Vi Lợi liếc nhìn Trương đại ma :

- Người đầu tiên gợi ý chính là lệnh đường. Nhưng thúc thúc đẩy và làm cho mọi việc mau chóng xảy ra lại là lão Trương.

Cát Hiểu Phong lại chuyển mục quang qua lão Trương.

Tuy nhiên, lão Trương đã nhanh miệng nói trước :

- Người không cần nhìn ta. Không sai, đúng là ta từng tán đồng phương cách đó. Nhưng với kết quả cho đến lúc này. Hừ, đã ba người uống mạng nhưng lối thoát vẫn chưa thấy đâu buộc ta phải suy nghĩ lại.

Hạ Vi Lợi giận dữ :

- Lão Trương không cần biện bạch. Vì theo ta, lão chỉ là người tham sống sợ chết thế thôi. Lão từng thúc bách, buộc lão Truyền và sau đó là hối thúc Tư Đồ tiên tử mau mau tiến hành mọi việc như đã bàn định. Đề bây giờ đến lượt, lão vì không muốn chết thảm như những người đi trước nên nói là cần phải nghĩ lại. Lão nói thế mà nghe được sao? Lão không hổ thẹn vì đã bội tín sao?

Lão Trương bật cười :

- Hạ Vi Lợi người nói rất hay, nhưng thử hỏi, giả như bây giờ là đến lượt người chứ không phải ta, liệu người có cam tâm truyền hết toàn bộ sở học cho tiểu tử họ Cát, sau đó thân nhiên bước vào kỳ trận, dùng thân mình để làm cho hỏa được phát nổ không? Hãy đáp một cách thật tâm xem nào.

Hạ Vi Lợi đáp ngay, không hề tỏ ra chần chừ :

- Đến Tư Đồ tiên tử, dù là phận nữ nhân mà cũng dám hy sinh liều chết thì sá gì mà Hạ Vi Lợi ta không dám.

Họ Trương khinh khinh bĩu môi :

- Mụ ta dám vì người mà mụ ta hy sinh không phải ai khác ngoài cốt nhục của chính mụ và kẻ ngu xuẩn Cát Hiểu Kỳ. Việc gì ta cứ đại dột, như lão Truyền hy sinh tính mạng vì một người hoàn toàn không có liên quan gì đến ta?

Hạ Vi Lợi cảm phẫn :

- Vậy là ngay từ đầu lão đã có chủ ý này? Lão chỉ thích người khác đại dột cho lão hưởng lợi, do lão nghĩ chỉ cần vài lượt hỏa được phát nổ là toàn bộ kỳ trận sẽ bị phá hủy?

Họ Trương đắc ý cười phá lên :

- Thế người không nghĩ là họ đại dột ư? Đến cả Thốc Đầu Ông cũng có ý nghĩ đó. Và khi mụ Tư Đồ liều mình làm cho hỏa được phát nổ lần thứ hai, người cũng tận mắt nhìn thấy rồi đó, không phải Thốc Đầu Ông đã chạy ngay vì cho rằng kỳ trận đã bị phá hủy rồi sao? Đầu phải chỉ có mình ta nghĩ như vậy?

Cát Hiểu Phong đưa mắt khinh thị nhìn lão :

- Cát Hiểu Phong này giờ mới hiểu thế nào là chánh là tà. Nhưng lão có suy nghĩ đó cũng không hề gì. Vì như ta đã nói, bản thân ta cũng không tán thành phương cách này.

Lão nhún vai :

- Người hiểu như thế là tốt. Bằng không, hừ, điều gì một khi ta không muốn sẽ không ai miễn cưỡng được ta.

Và lão nhìn quanh :

- So về nhân số, tuy lúc này ta kém vì chỉ có một mình, nhưng nói về bản lĩnh thì dù có thêm người, họ Hạ kia cũng không làm gì được ta. Hãy luôn ghi nhớ điều đó và từ nay về sau đừng có ai đến quấy rầy ta.

Lão chưa kịp bỏ đi thì nghe Cát Hiểu Phong gọi giật lại :

- Chờ đã.

Lão bĩu môi :

- Người muốn động thủ ư?

Hiểu Phong vừa lắc đầu vừa trầm giọng :

- Điều đó rồi sẽ có, nhưng không phải lúc này, ta chỉ muốn nghe lão giải thích, vì sao lão lại bảo gia phụ là người ngu xuẩn.

Lão cười sáng sặc :

- Người không hiểu thật sao? Vậy người nói đi, có phải câu chính tà bất lưỡng lập luôn luôn là đạo lý?

Hiểu Phong ậm ừ :

- Lão nói rõ xem.

Lão cười cười :

- Ta thừa nhận phụ thân người quả đúng là bậc nghĩa hiệp. Nhưng nghĩa hiệp như phụ thân người, sẵn sàng liều mạng để cứu một kẻ không ra gì là Nhị đệ ta, thử hỏi, có kẻ nào quá ư ngu xuẩn như phụ thân người không?

Hiểu Phong vặn lại :

- Người gia phụ định cứu chính là nghĩa đệ lão. Đã không hàm ân, lão còn bảo gia phụ ngu xuẩn là sao?

Lão căng căng nét mặt :

- Người quên ngoại hiệu của ta là gì ư? Kẻ đã tự nhận là tà, là ma hoặc là quái cũng vậy, đó là những kẻ không bao giờ hành sự theo lẽ thường. Đạo lý này hạng người luôn tự xưng là danh môn chính phái, như người và song thân người sẽ không bao giờ hiểu được.

Lời của lão vừa dứt, chợt có một thanh âm xa lạ từ bên ngoài vang vọng vào :

- Chính vì không hiểu nên vô lâm sẽ lấy làm mừng nếu không còn ai như Trương Vô Tuệ tồn tại gây họa cho giang hồ.

Lão họ Trương giật bắn thân mình, vừa lao ra ngoài thật nhanh vừa gầm lên :

- Chúc Lâm Cô? Người vào đây bằng cách nào? A... ta hiểu rồi, Thiên Y giáo của người vốn có một bảo vật trấn sơn gọi là Thiên Y Phi Áo. Họ Chúc người đến đây thật đúng lúc!

Câu nói của Trương Vô Tuệ cũng làm Hạ Vi Lợi giật thót người. Và đến khi Hạ Vi Lợi lao bắn ra ngoài chỉ nghe thấy thanh âm không hiểu là dành cho ai :

- Chúc Lâm Cô là Giáo chủ với bảo pháp Thiên Y Phi Áo, họ Chúc có thể tự hành trên không, bay như chim diều và thừa năng lực bay vượt quá khoảng cách không dưới năm mươi trượng chiều dài. Hy vọng đây sẽ là cơ hội cho bọn ta thoát thân.

Ngay khi Hạ Vi Lợi cũng lao ra ngoài trước lúc Cát Hiểu Phong chưa quyết định phải làm gì, Điền Tú Tú bỗng hỏi :

- Hạ thúc thúc nói đúng. Với bảo pháp Thiên Y Phi Áo, ít nhất sẽ giúp một người trong chúng ta thoát thân. Sao Cát công tử không ra ngoài dự phần, biết đâu may mắn sẽ thuộc về công tử?

Trút tiếng thờ dài chán ngán, Cát Hiểu Phong lắc đầu :

- Sẽ không đến phần đệ đầu. Huống chi, như đệ vừa nghĩ ra. Sự xuất hiện của Giáo chủ Thiên Y giáo vào lúc này dường như có điều gì bất ổn. Đệ cảm thấy rất nghi ngờ tuy không thể giải thích?

Thật không ngờ Điền Tú Tú lại tỏ ra tán đồng nhận định của Hiểu Phong :

- Quả nhiên Cát công tử đã có sự cân trọng khác trước. Không sai, chính Tú Tú cũng lầy lăm lẹ về diễn biến bất ngờ này. Vì với Thiên Y Phi Áo, Giáo chủ Thiên Y giáo sao phải đợi đến lúc này mới chịu bỏ công vào tận đây? Đã hơn một năm trôi qua, có quá nhiều cơ hội cho Chúc giáo chủ tiến vào nhưng lại không vào, tại sao?

Chợt có thanh âm khác, cũng xa lạ không kém gì thanh âm trước, bỗng len lỏi vang vọng vào tận mặt thất :

- Bọn ngươi hà tất phải hỏi nhau tại sao. Muốn rõ hư thực, chờ đến lúc gặp Diêm Vương hãy hỏi.

Cát Hiểu Phong giật mình :

- Vậy là không phải chỉ có một mình Giáo chủ Thiên Y giáo tiến vào? Cũng không phải nhờ có bảo pháp Thiên Y Phi Áo nên người ở bên ngoài mới có thể vào đây?

Có tiếng không khí xao động và lập tức có một bóng người toàn thân được che kín dưới một lần vải đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Cát Hiểu Phong và Điền Tú Tú. Thần bí nhân lên tiếng phát thoại :

- Sau hơn một năm bị sanh cầm, không ngờ vẫn còn mấy người bọn ngươi vẫn ngang nhiên tìm cách chi trì sinh mạng. Bọn ngươi thọ mạng quá lâu khiến Môn chủ môn không còn nhẫn nại được nữa, đã hạ lệnh cho bản nhân đến tiến đưa bọn ngươi về nơi chín suối đây. Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi.

Cát Hiểu Phong lập tức lao xộc đến và phát kinh :

- Thư thư mau chạy đi, phải có ai đó trong chúng ta sống sót để sau này cáo giác với quần hùng về mưu đồ thần bí của bọn người Thiên Y giáo. Đờ chiêu.

Trước hành vi động thủ của Cát Hiểu Phong, Thần bí nhân cười khanh khách :

- Để xem hơn một năm qua Cát tiểu tử ngươi đã lãnh hội được bao nhiêu phần sở học từ tên thất phu Cát Hiểu Kỳ. Đờ!

Nhưng tràng cười của Thần bí nhân vụt tắt khi tiếng chạm kinh vang lên, cho một kết quả hầu như khác với ý nghĩ của Thần bí nhân.

Thần bí nhân cau gắt :

- Quái Phong chương của Tam quái Miêu Cương? Xem ra bản nhân đã quá xem nhẹ so với bản lĩnh thật sự của tiểu tử. Mau nạp mạng đi nào!

Nhìn thấy Thần bí nhân lần này phát kỳ chiêu, Cát Hiểu Phong càng thêm hồi thúc Điền Tú Tú :

- Thư thư không nghe đệ nói ư? Hãy mau tự tìm lối đào sinh cho một mình thư thư. Nhanh lên.

Vẫn đứng yên một chỗ, không nhúc nhích, Điền Tú Tú vừa nhìn Cát Hiểu Phong giao đấu với đối phương vừa bảo :

- Họ đã có âm mưu, đã có sẵn mọi chuẩn bị từ trước. Đừng nói gì đến hai chúng ta, e Hạ thúc thúc và lão Trương phen này cũng không mong toàn mạng.

Sau vài chiêu đã chiếm được thượng phong, Thần bí nhân vùng cười lên :

- Tiểu liễu đầu xem ra cũng có đôi chút kiến thức. Và sự thật sẽ đúng như ngươi đoán, Hạ Vi Lợi và Trương Vô Tuệ nếu chưa chết vì hỏa được thì lần này bốn môn cũng hóa kiếp cả hai. Bọn ngươi có chết cũng không cô quạnh đâu. Hãy chờ!

Cát Hiểu Phong càng giao đấu càng nhận thức rõ yếu kém của mình. Vì sở học tuy phong phú nhưng nếu thiếu nội lực và nhất là thiếu về kinh nghiệm giao chiến, Cát Hiểu Phong tự biết bản thân khó có thể đối địch lâu với địch nhân. Vì thế, Cát Hiểu Phong phần nộ gầm vang :

- Hóa ra toàn bộ âm mưu đều do lũ thói tha bọn ngươi bày ra, khiến song thân ta uổng mạng. Trước khi chết, chí ít phải có một người trong bọn ngươi mất mạng, gọi là đền báo thù cho song thân ta. Hãy xem chiêu.

Do tận lực bình sinh phát chiêu, uy lực dũng mãnh của Cát Hiểu Phong làm cho cục diện nhất thời trở nên quân bình.

“Ầm” sau tiếng chạm kinh vang dội. Thần bí nhân gào thét :

- Ngươi có nội lực này ắt là nhờ có người trao truyền chân nguyên. Có lưu ngươi lại chỉ là lưu hậu họa. Chớ trách bản nhân độc ác.

Bằng một chiêu chương thần tốc, Thần bí nhân chợt vây phủ khắp người Cát Hiểu Phong bằng một vàng cương kinh kinh thể hải tặc, khiến Cát Hiểu Phong bối rối.

Nhưng đúng lúc này, có tiếng người từ bên ngoài bấm báo vào :

- Nhiệm vụ đã hoàn thành, họ Hạ và lão Trương đã hồn du Địa phủ. Hộ pháp sứ giả có cần thuộc hạ tiến vào tiếp tay?

Thần bí nhân ứng tiếng đáp :

- Không cần đâu... Bản nhân...

Phát hiện đối phương để lộ sơ hở do bận đối đáp, từ tay Cát Hiểu Phong liền bật nhanh ra một vật.

Tiếng xé gió của vật là làm cho Thần bí nhân giật mình :

- Ngươi...

Và Thần bí nhân trần người tránh về một bên, thoát vật đó trong gang tấc.

Nhưng Cát Hiểu Phong đã kịp bật quát :

- Tránh đâu cho khỏi.

Và từ tay Cát Hiểu Phong, vật lạ thứ hai lại bay ra. Trong khi đó vật lạ thứ nhất cũng được Hiểu Phong thần tốc thu hồi.

Sự xuất chiêu liên tiếp của hai vật lạ bay liên hoàn làm cho Thần bí nhân kêu thất thanh :

- Câu Hồn Phi Liên Sách?!

Miệng tuy kêu thế nhưng với bản lĩnh thật sự cao minh, Thần bí nhân lại kịp đảo người một lần nữa và tránh thoát vật thứ hai như đã tránh vật thứ nhất lúc đầu.

Không ngờ thứ vũ khí tầm thường do mẫu thân truyền thụ lại có kết quả lợi hại, Cát Hiểu Phong phấn khích, vừa thu hồi vật thứ hai vừa nhanh nhẹn vẩy xạ cho vật thứ nhất bay ra :

- Không cần biết đó có phải là Câu Hồn Phi Liên Sách hay không, cứ nạp mạng cho ta là được rồi. Đờ!

Thần bí nhân sau hai lượt dịch người lần tránh đã vô tình tạo cơ hội cho Điền Tú Tú thoãn thoát tiến đến góc khuất của mặt thất.

Bằng một động tác mơ hồ, Điền Tú Tú vừa làm cho góc khuất thật sâu vào, để lộ ra một bí đạo nhỏ hẹp, vừa hối hả gọi Cát Hiểu Phong :

- Chúng ta mau thoát theo lối này, Cát công tử.

Động thái và nhất là tiếng kêu của Điền Tú Tú làm cho Thần bí nhân chú tâm. Và khi thấy Điền Tú Tú đang khuất dần vào bí đạo, Thần bí nhân giận dữ hùng hổ lao vào Cát Hiểu Phong :

- Bản nhân không thu nạp được ngươi, sao đáng gọi là Hộ pháp sứ giả. Đờ chiêu!

Không ngờ ở mặt thất lại có thêm điểm vi diệu và lợi hại, Cát Hiểu Phong vội tìm cách di chuyển về phía có bí đạo. Để toại nguyện, lần này Cát Hiểu Phong liêu lĩnh, cùng một lúc ném cả hai vật lạ ra :

- Hãy xem thủ pháp của ta.

Bị hai vật là cùng một lúc xô đến uy hiếp, Thần bí nhân phần nộ gầm vang :

- Tiểu tử muốn chết. Hãy xem tuyệt học của bản nhân.

Bằng một thủ pháp bất phàm, từ làn chuông của Thần bí nhân bỗng cuộn cuộn bay ra một luồng kinh phong trắng đục, với áp lực như muốn san đồi bạt núi.

Cát Hiểu Phong thất kinh, vội nhảy bừa vào bí đạo, hy vọng kịp thoát mạng khỏi kỳ chiêu tuyệt học của Thần bí nhân.

Tuy nhiên, luồng kinh phong trắng đục vẫn thừa năng lực cuốn ào theo Cát Hiểu Phong.

Đang bàng hoàng khôn xiết vì ngỡ phen này khó mong toàn mạng, Hiểu phong chợt nghe giọng nói của Tú Tú vang nhẹ bên tai :

- Vào được đây là ổn rồi. Cát công tử chớ quá hốt hoảng.

Và sự thật đúng như Điền Tú Tú khẳng định. Một tiếng chấn động vang lên và dư lực tuy có làm Cát Hiểu Phong lão đảo, xô ngã cả vào Điền Tú Tú, nhưng bầu không khí xung quanh chợt yên tĩnh lạ thường.

Phát hiện xung quanh cũng tối đen như mực, Hiểu Phong thì thào :

- Lối vào bí đạo đã được Điền thư thư phong tỏa?

Điền Tú Tú phì cười :

- Tuy chỗ này chưa phải là nơi bất khả xâm phạm nhưng cũng có thể xem là chúng ta tạm thời an toàn. Cát công tử xin cứ tùy tiện, không cần lo lắng, cứ phải thì thào to nhỏ.

Đề che giấu hồ thẹn, Hiểu Phong vờ nghiêm giọng :

- Bị lâm vào cảnh ngộ này. Điền thư thư cười được sao?

Chợt có một tia sáng bật lóe lên và Hiểu Phong nhìn thấy có một đốm hỏa quang leo lét xuất hiện từ ngọn hỏa tập trên tay Điền Tú Tú.

Với chút ánh sáng đó, Tú Tú cau mày nhìn Hiểu Phong :

- Vậy công tử muốn Tú Tú phải làm gì? Khóc ư? Nếu khóc có thể giải quyết mọi chuyện, Tú Tú sẽ không ngần ngại khóc cho công tử xem.

Hiểu Phong vụt lùi bước lại, do phát hiện đứng quá gần Tú Tú. Hiểu Phong bảo :

- Đệ không có ý đó. Chỉ muốn cùng thư thư bàn định cách đối phó thôi.

Tú Tú gật đầu và thông thả đi dần về phía trước, cũng theo bí đạo nhỏ hẹp :

- Cách đối phó thì khỏi phải bàn. Do chúng ta thân cô thế cô và đối phương thì có sẵn chuẩn bị từ trước. Tuy nhiên chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng. Cát công tử cứ theo Tú Tú thì rõ.

Bước theo sau, Hiểu Phong không khỏi ngầy ngất trước dáng đi yếu điệu và tha thướt của Tú Tú. Không những thế, dường như từ thân hình yếu điệu thực nữ đó của Tú Tú còn toát ra mùi hương lạ kỳ, làm cho Hiểu Phong cứ bần khoản. Muốn biết đó là loại u hương gì.

Vì mãi bần khoản nên lúc Tú Tú dừng lại Hiểu Phong vẫn không nhận ra.

Và chỉ suýt nữa Hiểu Phong đã xô luôn vào nàng, nếu như nàng không kịp chuyển mình bước vào một nơi đột nhiên phình rộng ở bên tả bí đạo.

Hiểu Phong bước theo :

- Lại là một mật thất khác? Lệnh tôn Điền trang chủ quả là một người có tâm cơ thâm mật, đã bố trí chỗ ẩn thân tuyệt đối an toàn cho thư thư.

Điền Tú Tú chuyển đốm hỏa quang từ đầu ngọn hỏa tập sang một ngọn đuốc đã được cắm sẵn ở vách mật thất :

- Chỉ sợ chính gia phụ cũng không biết chỗ này.

Hiểu Phong lấy làm lạ :

- Vậy là do thư thư tự kiến tạo?

Nàng ngồi xuống chiếc phản, là vật duy nhất có ở đây để ngả lưng hoặc ngồi nghỉ ngơi khi cần :

- Do tính khí của Tú Tú thích cô độc, lúc lên mười, Tú Tú có xin gia phụ cho toàn quyền sử dụng mật thất trên kia. Sau khi được gia phụ chấp thuận, Tú Tú đã nhờ Hạ thúc thúc giúp sức, đã tạo thành chỗ này, biến thành lãnh địa riêng của Tú Tú. Không ngờ nó lại trở nên đắc dụng vào lúc nguy cấp này.

Và Tú Tú chợt dịch người, ngồi về một bên chiếc phản :

- Cát công tử không thích ngồi sao? Đừng ngại, một khi đã có tâm đoan chính, dù Cát công tử có cận kề mỹ nhân cũng không phải là hành vi khiếm lễ.

Cát Hiểu Phong dè dặt ngồi ở phản còn lại của chiếc phản :

- Thư thư có tâm tư khoáng đạt, gặp lúc nguy nan cũng không lộ vẻ lo lắng. Đệ tự thẹn là chưa bằng thư thư.

Điền Tú Tú cười buồn :

- Không muốn có cũng phải có. Vì Cát công tử thử nghĩ xem, người chỉ còn sống trên dương gian này không quá một hoặc hai năm nữa như Tú Tú thì còn điều gì đáng sợ hơn.

Cát Hiểu Phong giật mình :

- Thư thư sao lại quá bi quan? Không phải thư thư vừa nói chúng ta có thể lọt vào đây là đã an toàn rồi sao?

Tú Tú lắc đầu :

- Tú Tú không ám chỉ điều đó. Mà là tuyệt chứng Hàn Âm Tuyệt Mạch được thừa hưởng từ gia mẫu. Với tuyệt chứng này, như gia phụ từng bảo, Tú Tú sẽ không thọ quá tuổi mười tám. Đó là nguyên do khiến gia phụ luôn chịu theo bất kỳ ý muốn nào của Tú Tú. Kể cả việc tự kiến tạo chỗ này cũng vậy.

Theo gương Tú Tú, Hiểu Phong cũng đưa mắt nhìn quanh và chợt phát hiện nhiều túi nhỏ được đặt ở cuối mật thất, Hiểu Phong hoang mang :

- Vì dự phòng trước tình huống này, thư thư đã chuẩn bị sẵn mọi vật thực?

Tú Tú mỉm cười :

- Cát công tử đoán sai rồi. Đó là số vật thực dành riêng cho Tú Tú vào lúc cuối đời. Vì Tú Tú đã định, ngay năm lên mười tám tuổi sẽ tự biến nơi này thành chỗ táng thân, không để gia phụ buồn vì thấy Tú Tú mỗi ngày một cận kề cái chết.

Hiểu Phong bàng hoàng :

- Thư thư tuy dừng cảm, sẵn sàng chấp nhận cái chết nhưng sao không dùng dưng khi đó đương đầu với số phận?

Nàng chợt gật gù :

- Xem ra Cát công tử còn có nhiều dũng lược, không đáng để tự hổ thẹn như lời vừa nói. Tú Tú cũng mới vừa nhận ra điều này. Do đó, thay vì bi quan, chờ cái chết ập đến như thái độ trước kia từng có. Tú Tú phen này quyết đương đầu. Việc đưa Cát công tử vào đây chính là để thể hiện sự thay đổi này.

Hiểu Phong ngạc nhiên :

- Nguyên nhân nào đã khiến thư thư chợt thay đổi? Có phải do không thích chết vì bị người khác áp đặt?

Nàng trầm ngâm :

- Một nửa nguyên nhân là vì thế. Và Tú Tú nhận ra rằng đang có một nhóm người đã lợi dụng kỳ trận của gia phụ, định biến Điện gia trang này thành nơi thực hiện mưu đồ có lẽ là gây bất lợi cho chính gia phụ. Tú Tú quyết phải sống và tìm cách cáo giác âm mưu này cho gia phụ biết.

Hiểu Phong cau mày :

- Thư thư muốn nói chính lệnh tôn cũng vì không lường trước âm mưu này nên khi thiết lập kỳ trận đã vô tình giúp ác nhân dễ thực hiện mưu đồ?

Tú Tú gật đầu :

- Cứ xem xét lại mọi việc thì rõ. Đã có kẻ giả thân giả quý, tận dụng sự sợ hãi của mọi người, cố tình tạo ra biến cố, gọi là Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân, gây náo loạn khắp Điện gia trang. Sau đó, cũng vì ngộ nhận, ngỡ có chuyện đó xảy ra thật, gia phụ đã lập kỳ trận, phong tỏa Điện gia, biến nơi này thành nơi vĩnh sinh giam cầm, vô tình giúp ác nhân toại nguyện.

Theo mạch nghĩ của Tú Tú, Hiểu Phong bật hỏi :

- Hiểu theo ý của thư thư thì chủ ý của họ là muốn chiếm đoạt khu vực này và nếu có thể thì càng làm cho quần húng xa lánh chốn này vì không dám leo lách đến, càng tốt?

Điện Tú Tú nhoen cười :

- Cát công tử hiểu đúng rồi đó. Chính vì lẽ đó, nếu Tú Tú đoán không lầm thì suốt thời gian qua nhóm người này vẫn ngấm ngầm mật phục quanh đây. Và chúng ta đã tạo cho họ cơ hội xâm nhập vào qua cửa ngõ có kỳ trận đã bị phá hủy.

Hiểu Phong bán tỉnh bán nghi :

- Thư thư đừng quên bảo pháp Thiên Y Phi Áo của Chúc Lâm Cổ, Giáo chủ Thiên Y giáo.

Nàng đáp :

- Tú Tú Không quên. Chỉ có điều, như Cát công tử đã thấy, họ đầu chỉ vào có một người. Đủ hiểu, sau bốn lần hỏa dược phát nổ, phải cho lão Trương Vô Tuệ đi đơm lược bỏ đi ngay sau khi lão Thốc Đầu Ông chết, ắt sẽ biết rằng kỳ trận đã bị vỡ, không còn tác dụng phong tỏa Điện gia trang nữa.

Hiểu Phong đột ngột hỏi :

- Sau mật thất này còn có bí đạo nào khác giúp chúng ta ra ngoài?

Tú Tú hiểu ý của Hiểu Phong :

- Đương nhiên là có. Nhưng Cát công tử nếu muốn thoát cũng không nên đi ngay lúc này.

Hiếu Phong giật mình :

- Bọn họ đang lùng sục chúng ta, đây quả là cơ hội tốt cho chúng ta lên ra ngoài, sao thư thư ngăn cản đệ.

Tú Tú nhún vai :

- Ngộ nhờ bên ngoài kỳ trận vẫn còn người của họ tiềm phục thì sao?! Huống chi, bí đạo ở đây chỉ dẫn đến một gian phòng khác, chính là nơi gần đây Hạ thúc thúc đã chọn làm nơi cư ngụ. Từ gian phòng đó muốn chạy đến chỗ kỳ trận cũng phải vượt qua một chặng đường khá xa. May ra một mình công tử là có thể chạy thoát.

Hiếu Phong đỏ mặt :

- Đệ không có ý định bỏ đi một mình. Tiểu thư chớ vội nghĩ như thế về đệ.

Nàng cũng đỏ mặt :

- Nếu là vậy. Cát công tử đành phải chờ lúc đêm về mà thôi.

Hiếu Phong hoang mang :

- Thư thư định lợi dụng lúc đêm tối để lên thoát đi sao? Nếu họ có người tiềm phục, vì họ đều có bản lĩnh cao cường, dù ban ngày hay đợi đến đêm cũng không khác gì nhau.

Tú Tú thờ hất ra :

- Chỉ vì công tử biết võ công nên cứ nghĩ theo chiều hướng phải đối phó với bọn người có võ công. Đâu phải như Tú Tú, do không am hiểu võ công nên có ý nghĩ khác.

Hiếu Phong gượng cười :

- Không phải đệ có ý chê bai thư thư không biết võ công. Vậy ý nghĩ của thư thư là thế nào?

Nàng giải thích :

- Phàm ai cũng vậy, hễ đêm xuống vẫn cần có ánh sáng. Tú Tú bảo công tử cố nán đợi đêm về là để công tử dễ dàng phát hiện ra họ nếu họ thật sự vẫn còn lưu lại ở đây vì chúng ta.

Hiếu Phong vỡ lẽ :

- Quả là cao kiến. Nhưng sao thư thư chỉ nói đó là trường hợp nếu? Họ đã muốn chiếm ngụ chỗ này thì đâu lẽ nào họ bỏ đi, không lưu lại đây.

Tú Tú bảo :

- Tú Tú cũng chỉ đoán thế thôi. Vì nếu là Tú Tú, một khi không biết tìm hai kẻ ẩn thân kia đang ở đâu, Tú Tú chỉ cần tạm thời bỏ đi, dụ cho hai kẻ kia xuất đầu lộ diện. Sau đó nhất võng đã tận, chỉ một lần xuất quân nữa là mã đáo thành công.

Hiếu Phong ngỡ ngàng :

- Những hiểu biết này từ đâu thư thư có?

Nàng mỉm cười :

- Tuy không ưa náo nhiệt và nhất là không thể học võ công, nhưng Tú Tú cũng có nguồn an ủi là tìm sinh thú ở những pho cổ thư. Trong đó đều lưu lại mọi mưu lược của tiền nhân, từng giúp họ tận trung báo quốc, cùng các Triều đại mở mang và giữ vững sơn hà. Tú Tú chỉ dựa theo đó mà đoán, rất có thể chỉ là trò cười của Cát công tử.

Hiếu Phong gật gù :

- Đệ đành đợi đến đêm vậy. Trong lúc chờ đợi sao thư thư không nói luôn nửa nguyên nhân còn lại khiến thư thư thay đổi ý định, quyết đương đầu với số phận?

Lần đầu tiên nàng tỏ ra bối rối :

- Cát công tử cần biết để làm gì? Tú Tú sẽ không nói đâu.

Càng nhìn thái độ của nàng, Hiểu Phong càng không nỡ miễn cưỡng. Do vậy, chợt nhớ đến mảnh hoa tiên chắc chắn do mẫu thân lưu lại, Hiểu Phong vội lấy ra.

Cử chỉ của Hiểu Phong làm cho Tú Tú hiểu kỳ. Nàng dò hỏi :

- Dường như là lệnh đường lưu tự, căn dặn công tử?

Vừa mở mảnh hoa tiên, Hiểu Phong vừa giải thích :

- Đệ cũng mong là thế. Vì không như lần lão Truyền chia tay, gia mẫu lúc bỏ đi đã không nói một lời. Đệ chỉ tìm thấy mảnh hoa tiên này sau khi thức dậy, do tiếng hóa được gây kinh động.

Và ai cũng háo hức cùng châu đầu xem chung mảnh hoa tiên. Quả thật đó là những di tự do Tư Đồ Lan lưu lại cho Cát Hiểu Phong như sau :

“Hải tử Lôi đầu tiên mẫu thân muốn nói ngay là hải tử đừng vì mệnh hệ của mẫu thân mà oán trách bất kỳ ai. Hãy hỏi Hạ thúc thúc hoặc Điền tiểu thư, hải tử sẽ hiểu chuyện gì xảy ra.

Chính mẫu thân đã có quyết định này, truyền toàn bộ sở học và hầu hết nội nguyên chân lực bản thân cho hải tử. Hãy biết trân trọng tấm thân hữu dụng hầu sau này báo thù cho song thân. Đừng vì quá bi phần mà có hành vi nông nổi khiến song thân ở chốn cửu tuyền sẽ mãi mãi thất vọng về hải tử.

Còn về thù nhân, mẫu thân có ý nghĩ này. Hãy ngấm ngấm dò xét, xem ai là kẻ muốn nhắm vào số nhân vật có liên quan đến câu: ‘Nhất Câu Hồn - Nhị Quái Dao - Tam Ma Kiếm - Tứ Bát Tiên’.

Nhắc đến câu đó, là câu đã có cách đây một trăm năm, vì nhân vật đầu tiên được câu nói đó đề cập chính là Tăng Tổ phụ nhân của Cát gia.

Câu Hồn Phi Liên Sách là hung khí từng làm chấn động giang hồ trăm năm trước. Cho đến khi nữ ma đầu này được tiên nhân Cát gia thu phục và làm cho trở thành Cát phụ nhân. Kể từ đó đến nay, mấy đời Cát gia đều nom nớp lo sợ. Cũng may mãi vẫn chưa có ai phát hiện chuyện nhân vật Nhất Câu Hồn là có liên quan đến Cát gia.

Nhưng đến lúc này thì khác rồi. Biến cố đã xảy ra cho Điền gia thật ngẫu nhiên lại có liên quan đến ba nhân vật đầu tiên trong câu nói kia. Nhất Câu Hồn là chúng ta, Nhị Quái Dao là Đinh Thất. Còn về Tam Ma Kiếm thì mẫu thân nhờ xem qua tâm pháp Ngự Phong kiếm do Điền trang chủ đã ban cho hải tử, nên ngờ ngợ đoán rằng Điền gia có thể là hậu nhân của Ma Kiếm.

Tóm lại, kẻ chủ mưu hãm hại chúng ta đã nhất cử tam tứ tiện. Một lần ra tay đã nhắm luôn vào Câu Hồn - Quái Dao - Ma Kiếm. Đó là manh mối có thể nói là duy nhất cho hải tử sau này truy tìm thù nhân.

Ở gian Từ đường của Cát gia có cất giấu khẩu quyết và nhất là hung khí Câu Hồn Phi Liên Sách.

Mẫu thân chỉ dựa vào lời kể của phụ thân hải tử để tạo ra thứ vũ khí kỳ quái như thời gian gần đây hải tử đã luyện. Do đó, khó có thể đoán một cách chuẩn xác uy lực thật sự của Câu Hồn Phi Liên Sách.

Muốn báo thù được cho song thân, ngay khi có cơ hội, hải tử hãy mau mau hồi trang, tìm cho được và luyện ngay công phu đó. Riêng về Quái Dao, Điền tiểu thư là người bẩm sinh thiên phú, có thể Điền tiểu thư sẽ cho hải tử biết rõ nơi ẩn chứa Dao phổ thượng thừa của Quái Dao.

Hãy đối xử với nàng thật tốt. Vì dù gì nàng cũng từng mất mẫu thân như hải tử sắp sửa mất. Hơn nữa, nếu mẫu thân đoán không lầm, chính sự hiện diện của tiểu tử đã góp phần tìm thấy những ý nghĩ đích thực của cuộc sống. Hay nói đúng hơn, là nhờ hải tử, Điền Tú Tú đã tìm ra sinh thú cho một kiếp người. Chỉ hận mẫu thân không có phúc phận để sống nốt cho đến ngày...”.

Chỉ mới xem đến đây, mảnh hoa tiên bỗng bị Điền Tú Tú giật mạnh về phía nàng. Đã thế, Tú Tú còn nói :

- Cát công tử xem bao nhiêu đó đủ rồi, phần còn lại vì liên quan đến Tú Tú, chỉ để một mình Tú Tú xem thôi.

Hiểu Phong nhăn mặt :

- Đó là di thư của gia mẫu, thư thư nên đệ đệ xem hết mới phải.

Nàng lúng túng, giấu vội mảnh hoa tiên vào người.

Nhân đó, khi lấy tay ra, Tú Tú dúi vào tay Hiểu Phong một mảnh hoa tiên khác :

- Cát công tử hãy tạm thời xem mảnh hoa tiên này. Lệnh đường đã đoán đúng, Tú Tú đã phát hiện ra nơi ẩn chứa bí phổ Quái Dao của Đinh gia.

Không còn cách nào khác, vì không lẽ dùng sức lực để giành giật với một nữ nhi yếu đuối - Cát Hiểu Phong đành tiếp nhận mảnh họa đồ.

Đây là vật không xa lạ gì với Hiểu Phong. Nhưng bây giờ, thay vì trên đó chỉ có một vài hàng lưu tự như trước kia Hiểu Phong từng thấy, thì không hiểu Điền Tú Tú đã làm cách nào mà mảnh họa đồ giờ đây còn lộ thêm những đường nét ngoằn ngoèo, cho thấy đúng là bức họa đồ điểm chỉ nơi ẩn giấu bí phổ Quái Dao.

Sau khi xem qua, Hiểu Phong động tâm hỏi :

- Nhận Đăng son thuộc địa phương nào?

Tú Tú cũng đã xem xong mảnh hoa tiên kia. Nàng lại bối rối giấu đi và đáp :

- Tú Tú chưa từng đến, nhưng biết Nhận Đăng son ở mãi tận biên thùy, phải vượt qua Nhận Môn Quan mới đến.

Hiểu Phong lại hỏi :

- Chất độc được tẩm trên bức họa đồ là do ai hóa giải?

Tú Tú đã trở lại vẻ trấn tĩnh trước đó :

- Không ai khác ngoài Đinh Thất. Có phải công tử đã vì lòng nhân từ đã tự tay vuốt mắt cho Đinh Thất.

Hiểu Phong thức ngộ :

- Hóa ra trên mặt Đinh Thất có thoa sẵn chất giải độc?

Nàng gật đầu :

- Vì lẽ đó công tử không bị nhiễm độc dù đã chạm tay vào bức họa đồ. Cách bố trí của Đinh Thất cũng hay, đã trừng phạt lão Vệ, vị nghĩa đệ bất nghĩa và trừng trị Khả nhị ma tham lam và bất nhân.

Hiểu Phong thán phục :

- Tất cả là do thư thư khám phá? Thư thư thật sự thông tuệ thế sao?

Nàng gượng cười :

- Công tử chỉ quá khen. Kỳ thực chỉ cần tinh ý một chút là ai ai cũng nhận ra cách bố trí của Đinh Thất, đâu cứ gì thông tuệ hay không thông tuệ. Còn về lời khen của công tử thì Tú Tú thật sự không dám nhận.

Hiểu Phong phì cười :

- Đâu phải đệ khen. Chính gia mẫu trong di thư cũng khen đấy thôi.

Nàng lắc đầu :

- Tú Tú không dám nhận. Vì qua bức họa kia, dù đã phát giác nơi ẩn chứa bí phổ Quái Dao nhưng theo phần hạ khoản lưu tự, Tú Tú nghĩ mãi vẫn không sao đoán được ẩn ý của người đề hạ khoản.

Hiểu Phong cau mặt :

- Có phải câu “Mục hạ vô nhân - Dao pháp thượng thừa”?

Tú Tú gật đầu :

- Phải chỉ là câu như thế nhưng viết ngược lại thì không có gì khó hiểu. Vì hễ đao pháp thượng thừa thì người đắc thủ đao pháp mới có quyền tỏ thái độ hạ mục vô nhân. Chứ đâu có thể mục hạ vô nhân trước rồi đao pháp mới đạt mức thượng thừa?

Chợt nhớ đến một việc, Điền Tú Tú vội đứng lên :

- Cát công tử cứ nghỉ ngơi trước, Tú Tú đi một lúc sẽ quay lại.

Và nàng bỏ đi sau khi mang theo một túi nhỏ có chứa những vật thực được dự trữ sẵn.

Do hiểu nàng đang lo bữa ăn, Hiểu Phong không những không ngăn cản mà còn ngồi yên nhìn theo nàng bằng ánh mắt cảm kích.

Tuy là thiên kim tiểu thư nhưng Tú Tú vẫn tỏ ra đảm đang và được việc. Vì khi quay lại, chỉ sau một thoáng bày biện là Tú Tú đã sắp bày ra đủ một bữa ăn.

Thái độ của Tú Tú càng lúc càng tạo thêm cảm kích cho Hiểu Phong. Nàng luôn quan tâm và gấp thức ăn cho Hiểu Phong, như sự ân cần của hiền mẫu hoặc hiền tỷ. Điều này vô tình làm cho Hiểu Phong nhớ đến mẫu thân.

Do đó, ngay khi ăn xong, Hiểu Phong chợt hỏi :

- Trong di thư, gia mẫu còn dặn thêm đề điều gì?

Sau một thoáng ấp úng, nàng đáp :

- Không có gì. À... có! Lệnh đường có nhắc công tử đừng bao giờ quên điều đã lập thệ. Nghĩa là đừng xử sự giống bọn ác ma.

Hiếu Phong nghi ngờ :

- Nếu chỉ có thế, sao thư thư không đề đề tự xem?

Nàng không đáp. Và để khóa lấp, nàng đứng lên, tự tay dọn dẹp sạch sẽ nơi vừa bày thức ăn. Sau đó, nàng bảo :

- Đêm nay cần phải thức để hành động, công tử nên nghỉ ngơi thì hơn. Tú Tú còn có việc phải làm, sẽ quay lại sau.

Cảm nhận nàng nói đúng, Hiếu Phong vội ngã lưng nằm xuống và chỉ một lúc sau là chìm vào giấc ngủ say nồng.

Đêm đến, ước chừng đã canh ba, Tú Tú vội cùng Hiếu Phong thận trọng bước đi.

Bí đạo chéch dần lên cao và kết thúc bằng một gác nhỏ, ẩn kín phía sau một gian phòng. Hiếu Phong nhẹ nhàng bước ra ngoài trước.

Sau một lúc lâu ngưng thần nghe ngóng, Hiếu Phong thì thảo nêu nghi vấn :

- Không một tiếng động. Không lẽ họ đã ngủ say vì cho rằng chúng ta không dám xuất đầu lộ diện?

Tú Tú cũng thì thảo :

- Có cách để biết hư thực. Cát công tử hãy ném mạnh một hòn đá về phía bên kia dãy nhà.

Cát Hiếu Phong gật đầu và lập tức làm theo.

Mẫu đá nhỏ chạm vào đất và sau vài lần nảy đã nằm yên nhưng không hề có thêm động tĩnh gì khác.

Hiếu Phong nghi ngờ :

- Không lẽ họ đã lui đi, đúng như thư thư đã đoán?

Tú Tú bảo :

- Hư hư thực thực khó lường. Tốt hơn hết chúng ta cứ án binh bất động, đừng quá nông nổi chỉ làm kẻ địch nhân.

Họ nép sát vào nhau và chờ mãi, chờ cho đến lúc trời dần sáng.

Không nghe động tĩnh gì từ phía Tú Tú, Hiếu Phong ngoảnh mặt nhìn sang thì thấy nàng an tường ngồi dựa đầu vào vai Hiếu Phong và đã ngủ yên từ lâu.

Cảnh tượng này khiến Hiếu Phong nhớ lại di tự của mẫu thân :

“... chính sự hiện diện của hải tử đã góp phần giúp nàng tìm thấy sinh thú của một kiếp người...”.

Và Hiếu Phong hiểu, Diên Tú Tú quen cô độc nên cho dù biết chắc phải chết vẫn không bận tâm. Nhưng từ khi có thêm sự hiện diện của Hiếu Phong, do hiểu kiếp nhân sinh còn nhiều lạc thú, nàng thay đổi thái độ và sẵn sàng đương đầu, chống lại số phận khắc nghiệt.

Cảm thương cho nàng, không nỡ đánh mất chút bình yên ngắn ngủi, Hiếu Phong đành ngồi yên và nhìn ngắm nàng ngủ.

Vàng dương rồi cũng ló dạng, nàng sức tỉnh :

- Ôi! Đã sáng rồi sao?

Để tránh sự ngượng ngập cho nàng, Hiếu Phong vừa nhìn ra ngoài vừa lên tiếng thản nhiên :

- Đề sẽ tự đi thám sát một vòng. Thư thư cứ yên tâm quay vào mật thất chờ đợi.

Tú Tú nhẹ nhàng lui ra :

- Nếu gặp tình huống bất lợi, Cát công tử hãy hứa là không được mạo hiểm. Trái lại hãy quay lại mật thất ngay.

Hiếu Phong vờn người đứng dậy :

- Đề hứa. Và đề sẽ không để thư thư chờ đợi lâu.

Nàng gật đầu :

- Bảo trọng.

Hiếu Phong nhẹ nhàng bước đi với thính lực luôn nghe ngóng khắp nơi.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, giúp Hiếu Phong an tâm hơn và bắt đầu dò xét khắp nơi.

Chợt mục quang Hiếu Phong chạm vào thi thể một người.

Hiếu Phong chạy đến :

- Quả nhiên lão Trương Vô Tuệ đã bị hạ thủ.

Thi thể của lão Trương trông thật thê thảm, như bị người dùng loạn kiếm phân thân.

Không nỡ nhìn lão thân phơi đồng nội, Hiếu Phong vội đào huyết cho lão. Khi hất thân lão xuống huyết, ở chỗ lão nằm bỗng rơi ra một quyển sách mỏng dính đầy máu huyết của chính lão.

Hiếu kỳ, Hiếu Phong khom người nhặt lấy.

Bỗng có tiếng quát vang lên :

- Cuối cùng lũ chuột nhắt cũng tự chui ra khỏi hang. Bồn Giáo chủ sẽ cho ngươi theo kịp lão Trương ở chốn cửu tuyền. Nạp mạng mau!

Một luồng chưởng phong cực mạnh bỗng ập đến, khiến Hiếu Phong chỉ còn cách nhảy lùi để tự cứu thân.

Nhưng từ phía sau Hiếu Phong lại vang lên tiếng quát thứ hai :

- Diêm vương đã định canh ba chết, tiểu tử ngươi đâu thể diên trì đến canh năm. Hãy đỡ!

Nhờ tránh thoát chưởng đầu tiên nên Hiếu Phong có cơ hội đưa mắt kiểm tìm đối thủ. Họ chỉ có hai người, đều ở độ tuổi ngũ tuần và có y phục rộng thùng thình trông thật lạ mắt.

Đoán chắc họ đều là người của Thiên Y giáo, qua câu tự xưng là “bồn Giáo chủ” lúc nãy đã nghe, Cát Hiếu Phong vội tung chiêu chống trả và tìm cách dò xét đối phương.

- Tự xưng là Giáo chủ Thiên Y giáo, sao nhị vị còn can tâm chịu để người khác sai khiến?

Tiếng chạm kinh vang lên và Hiếu Phong chỉ bị lão đảo chứ chưa mất mạng như lời đề quyết của nhân vật nọ. Cả hai nhân vật nọ cùng cười vang :

- Quả nhiên tiểu tử đã hưởng dụng không ít nội lực từ thiện nhân Tư Đồ Lan.

- Nhưng y cũng phải chết để bốn môn sau này không còn lo họa tâm phúc. Hãy xem tuyệt thủ của ta.

Tự biết không là đối thủ, Cát Hiếu Phong lập tức nhét quyển sách mỏng vào người và vội vàng dịch người tránh chiêu, làm cho hai ngọn kinh kia vô tình chạm vào nhau gây thành tiếng chấn động kinh hoàng.

Nhìn cả hai lão đảo, Hiếu Phong đặc ý vội chạy trở lại gian phòng có lối bí đạo dẫn vào mặt thất.

Chợt Hiếu Phong nghe hai lượt quát vang xuống từ trên cao, cùng một ý :

- Ngươi chạy đâu cho thoát? Đờ!

Hiếu Phong thất thần nhìn lên. Hai nhân vật lúc nãy bây giờ đang đảo lộn ngay trên đầu Hiếu Phong. Họ sử dụng một bộ y phục rộng thùng thình quái dị và di chuyển linh hoạt như đôi cánh chim bằng.

Kinh tâm tán đờm, Hiếu Phong định mạo hiểm tung kinh ngược lên không, bỗng nghe Điền Tú Tú kêu thất thanh :

- Mau chạy đến đây. Họ đã dùng Thiên Y Phi Áo, công tử không chống nổi đâu.

Tiếng kêu của Tú Tú càng làm cho Hiếu Phong hoảng sợ. Hiếu Phong vẫn lực quát lên :

- Sao thư thư mạo hiểm xuất đầu lộ diện? Chạy vào mau.

Do quá lo lắng cho Tú Tú, dũng lực của Hiếu Phong chợt tăng cao, giúp cước lực cũng tăng bội phần.

Hiếu Phong lao nhanh về phía Tú Tú, để lại phía sau hai tiếng chấn kinh ầm vang do quạt phải nền đất.

Bụi đất tung bay mịt mù và bất ngờ làm cho Hiếu Phong và Tú Tú tạm thời không nhìn thấy nhau.

Bất quá Hiếu Phong chỉ nghe tiếng Tú Tú hét :

- Lệnh đường có để lại vật này cho công tử. hãy mau đón lấy.

Chỉ dựa theo hướng phát thoại của Tú Tú, Hiếu Phong đưa bàn tay chụp bừa. Và khi vật đó lọt vào tay, Hiếu Phong bật cười vang :

- Hay lắm. Đã có Câu Hồn Phi Liên Sách, đệ sẽ cho họ nếm mùi lợi hại.

Hai nhân vật nọ vẫn vờ vờ trên không, nhờ bộ y phục kỳ lạ. Và do cũng bị bụi mù làm che mắt thị tuyến, họ chỉ nghe và không thể nhìn thấy Tú Tú đã trao cho Hiếu Phong vật gì.

Hiếu Phong nghe họ phẫn nộ gầm vang :

- Quả nhiên Cát gia có liên quan đến ma nữ Câu Hồn. Giết...!

Lớp bụi mù xung quanh Hiếu Phong chợt bay tán loạn, cho Hiếu Phong biết hai nhân vật đang trút hận và những ngọn kinh đầy uy lực.

Nhân lúc lớp bụi mỏng bớt giúp nhìn thấy phương vị của hai nhân vật nọ, Hiếu Phong lập tức tung cả hai mũi phi tiễn vào họ, tay thì nắm đoạn dây dài đã được cột hai đầu vào hai mũi phi tiễn.

Cùng một lúc với việc phát xạ hai mũi phi tiễn của Hiếu Phong, ai ai cũng nghe Điện Tú Tú kêu vang :

- Trên thân vật đó lệnh đường có tấm độc, dặn công tử hãy cẩn thận.

Tiếng Tú Tú kêu làm hai nhân vật nọ hốt hoảng thu chiêu :

- Có độc ư?

- Mau tránh!!

Không bỏ lỡ cơ hội, Hiếu Phong vội chạy đến và nắm tay Tú Tú lôi bừa vào gian phòng.

Chợt Hiếu Phong nghe hai nhân vật nọ gào lên phẫn uất :

- Tiểu liễu đầu đã lừa bọn ta?

- Không sai, Tư Đồ Lan là hạng người thế nào, ai cũng rõ. Làm gì có chuyện tấm độc để hại đối phương. Đuổi theo.

Hiếu Phong đã kịp đưa Điện Tú Tú lui vào bí đạo. Chưa kịp nghỉ chân, Hiếu Phong nghe Tú Tú hỏi hả bảo :

- Đừng dừng lại. Mau tiếp tục chạy sâu vào trong. Đề phòng họ đuổi theo vì bí đạo phía này không có cơ quan đóng lại.

Đúng như Tú Tú lo sợ, đuổi theo sau họ là một ngọn kinh, kèm theo một tiếng quát đặc ý :

- Hóa ra lũ chuột nhất các ngươi tự chui vào tuyệt lộ. Đờ!

Hiếu Phong thất kinh, vội ngoắc tay giữ chặt Tú Tú vào người và ngoắc tay còn lại về phía hậu :

- Câu Hồn Phi Liên Sách đây. Đờ!

Lập tức có tiếng hô hoán của nhân vật thứ hai :

- Giáo chủ cẩn thận. Cũng có thể vật đó có tấm độc.

Nhờ đó, ngọn kinh có phần giảm thiểu chân lực, tiếng chạm kinh chỉ làm Hiếu Phong cùng Tú Tú ngã dúi dụi về phía trước nhưng chưa đến nỗi mất mạng.

Không dám chậm trễ, Hiếu Phong vẫn cố gượng, đưa Tú Tú đi về phía trước càng lúc càng nhanh.

Không nghe thấy tiếng địch nhân đuổi phía sau, Tú Tú chợt bảo :

- Rất có thể họ sẽ dùng hỏa công, xông khói vào bí đạo như xông chuột. Cát công tử hãy nhân cơ hội này đi chậm lại, không việc gì phải khẩn trương.

Hiếu Phong giương mục quang cố nhìn Tú Tú qua màn đêm đen lúc nào cũng có trong bí đạo :

- Bí đạo chỉ có hai đầu. Một bị bịt kín và một sắp bị họ dùng hỏa công gây hại, sao thư thư không muốn đệ đi nhanh?

Tú Tú thì thảo :

- Nếu địa hình chỉ có thế. Tú Tú sao dám bảo công tử nếu gặp bất lợi cứ chạy vào bí đạo? Chúng ta còn một ngõ thoát dự phòng. Công tử chớ quá lo.

Hiếu Phong thờ phào :

- Chỉ mong họ đừng đuổi theo. Bằng không do kém thể hơn, trước sau gì chúng ta cũng bị họ sát hại.

Tú Tú lại bảo :

- Cách dụng binh có kế “không thành”. Họ vì sợ cơ quan bẫy rập, ắt sẽ không dám đuổi theo. Chỉ trừ khi dùng hỏa công nhưng không thu kết quả, ắt họ sẽ đuổi theo vì biết chúng ta không có lối thoát thứ ba.

Hiếu Phong động tâm :

- Ngõ dự phòng này sẽ đưa chúng ta đến đâu?

Tiếng Điền Tú Tú đáp làm cho Cát Hiếu Phong rụng rời :

- Lối này sẽ đưa chúng ta đến một chỗ lưng chừng miệng vực phía sau, vốn chỉ là cách cuối cùng giúp Tú Tú tự giải thoát cuộc đời khôn khổ.

Hiếu Phong bật hỏi :

- Đi đến đó thì sao? Không lẽ chúng ta vẫn sống sau khi cùng nhau nhảy bừa xuống đáy vực?

Tú Tú nghẹn lời :

- Tình thế đã lâm vào cảnh vạn bất đắc dĩ. Chúng ta còn sự lựa chọn sao?

Vụt hiểu, Hiếu Phong cố ý ôm sát Tú Tú vào lòng :

- Thư thư nói đúng. Chúng ta đâu thể làm gì khác trong tình thế hiểm nghèo này. Và nếu đây là thiện ý, đệ nguyện ý chấp thuận. Đi!

Theo chỉ điểm của Tú Tú, Hiếu Phong càng đi càng cảm nhận bí đạo đang chéch dần xuống dưới thấp. Và gió cứ thỉnh thoảng từ phía trước thổi ngược vào.

Đồng thời, ở phía sau họ đã ẩn hiện ánh sáng hòa quang, cho cả hai biết địch nhân đang đuổi theo.

Hiếu Phong đi nhanh hơn và bỗng thì thầm vào tai Tú Tú :

- Chúng ta chưa hẳn chịu chết. Đệ nghĩ ra cách rồi. Chính di vật của gia mẫu sẽ cứu chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Dưới vực sâu anh hùng lâm nạn - Họa hữu trung đắc ngộ kỳ duyên

Hà hà... toàn thể võ lâm còn bị bốn môn khổng chế lung lạc, không lẽ nào bọn ta lại thúc thủ, không có cách nào diệt trừ lũ oa nhi miệng còn hôi sữa hai người?

Bí đạo vốn hẹp, chỉ đủ cho một người đi thông dong, vậy mà Cát Hiếu Phong vì muốn bảo toàn sinh mạng cho Điền Tú Tú, một nữ nhi chân yếu tay mềm, nên phải vừa ôm nàng vừa đưa nàng cùng đi. Thế cho nên cước trình của cả hai không thể nhanh như ý.

Chính vì lẽ đó, đối phương vừa chỉ có hai người, vừa có bản lĩnh cao thâm, họ lại có thể đi kẻ trước người sau và còn có ánh sáng hòa quang rọi đường, nên lúc này họ đã đuổi kịp Hiếu Phong.

Lời nói ngông cuồng và đắc ý kia một khi vang lên thì đối phương hầu như đã sau lưng Hiếu Phong. Không những thế, một đợt sóng kinh cực kỳ uy mãnh cũng đã từ phía sau cuộn ào ào đến, gây cho Cát Hiếu Phong nỗi kinh hoàng không thể nào tả nổi.

Với tình thế xảy ra quá khẩn trương này, cho dù Hiểu Phong đã nghĩ ra cách toàn sinh như vừa nói cho Điền Tú Tú nghe thì cục diện đã buộc Hiểu Phong thay đổi cách ứng phó.

Càng thêm giữ chặt Tú Tú vào vòng tay, Hiểu Phong quát thật to, muốn Tú Tú nghe trong bối cảnh tiếng kinh phong rú rít hầu như che lấp thính lực của bất kỳ ai lúc này đang ở trong bí đạo, Hiểu Phong quát :

- Thử thử hãy ôm chặt đệ. Chúng ta chết cùng chết, sống cùng sống. Nào!

Và không cần biết Tú Tú có nghe hay không, hoặc giả nàng có tán thành hay phản đối, Hiểu Phong vừa quát xong lập tức bật người, thi triển khinh công cổ tình đưa nàng lao thật nhanh về phía trước.

Tuy vậy, Hiểu Phong vẫn có cảm giác xúc động trào dâng. Vì tuy mơ hồ nhưng dường như Tú Tú đã nghe và có thái độ đáp ứng lại câu nói của Hiểu Phong. Đôi tay mềm mại của Tú Tú giờ đây đã bắt đầu cuộn chặt quanh thân Hiểu Phong, chứng tỏ Tú Tú sẵn sàng chấp nhận cùng sống hoặc cùng chết với Hiểu Phong và xem đó là điều không còn gì để bàn cãi.

Ngon sóng kinh phía sau vẫn cứ cuộn đến, đuổi theo và bắt đầu tác động vào hành vi đang tháo chạy của Hiểu Phong. Áp lực của sóng kinh làm cho bầu không khí xung quanh Hiểu Phong chùng như cô đặc lại. Đến Hiểu Phong còn cảm thấy khó thở thì nói gì Điền Tú Tú ắt cảm thấy nặng nề hơn.

Cánh tay tả của Hiểu Phong càng thít chặt hơn nữa vào Tú Tú, thật đúng lúc ngon sóng kinh quật thật mạnh vào hậu tâm Hiểu Phong.

“Bùng”. Toàn thân Hiểu Phong cơ hồ vỡ vụn ra khi ngon sóng kinh quật vào như Thiên Lôi giáng.

Tuy vậy, quyết không để bản thân hôn mê - vì như thế có khác nào tự giao phó sinh mạng cho ác nhân và không cách gì ứng phó, Hiểu Phong nghiêng chặt răng vào nhau, vẫn ôm giữ Tú Tú trong tay và mặc nhiên để thân hình cả hai cho sóng kinh đưa đẩy quăng quật.

Bí đạo vẫn chệch dần xuống thấp, điều này làm cho Hiểu Phong sau một lúc chi trì với hi vọng sẽ ổn định cước bộ, đã phải ngã lăn lông lốc.

Như con ốc thu mình vào lớp vỏ. Tú Tú có lẽ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề, nàng cuộn tròn toàn thân, rúc sâu vào tấm thân vạm vỡ đầy nam tính của Hiểu Phong, phó mặc mạng sống cho cao xanh định đoạt.

Hiểu Phong bị lăn bao nhiêu thì Tú Tú cũng lăn bấy nhiêu. Và Hiểu Phong đối với tình huống này chỉ biết thẳm cầu mong sao cho sớm chấm dứt.

Hoặc bí đạo đột ngột chuyển hướng và điều đó sẽ làm cho đà lăn của cả hai bị chặn lại. Hoặc bí đạo thôi đừng kéo dài nữa, để đà lăn sau đó cứ ném cả hai vào đáy vực. Sống hay chết là tùy vào vận số và phúc phận của hai người.

Đang nghĩ như thế và đang ao ước được thế, chợt Hiểu Phong nghe áp lực của dư kinh đã đột ngột biến mất.

Điều này chỉ xảy ra khi và chỉ khi không gian xung quanh Hiểu Phong không còn bị bó hẹp nữa. Nghĩa là bí đạo đã đột ngột phình ra. Hoặc bí đạo đã chấm dứt và hiện giờ xung quanh Hiểu Phong phải là một vùng không gian rộng lớn vừa mới mở ra.

Không sai, một bầu không khí thông thoát đã hiện hữu quanh Hiểu Phong.

Vực sâu đây rồi - Hiểu Phong nghĩ như thế và tự thừa nhận như thế khi phát hiện toàn thân đang rơi, rơi vào một vùng trống không mênh mông vô tận.

“Đến lúc rồi!”.

Mệnh lệnh đó chợt đến và thôi thúc mãnh liệt, buộc Hiểu Phong phải có một hành động nào đó tức thời.

Do chỉ giữ Tú Tú trong cánh tay tả nên hữu thủ của Hiểu Phong được tự do và bất ngờ vùng mạnh ra phía trước.

Hai ngón phi tiễn bật lao đi với đoạn dây cột phía sau vẫn được Hiểu Phong giữ lại trong lòng bàn tay hữu.

Và đúng như Hiểu Phong liệu định, cả hai mũi phi tiễn đều lao cắm vào vách đá của vực sâu.

Tiếng kim thiết chạm mạnh vào vách đá chỉ làm cho Hiểu Phong thất vọng. Vì Hiểu Phong biết rằng lực đạo của bản thân khó lòng làm hai mũi phi tiễn cùng cắm sâu vào vách đá.

Quả nhiên tình thế xảy ra đúng như Hiểu Phong nghĩ. Cả hai vẫn tiếp tục rơi, vì không hề được lực nào giữ lại, vì cả hai mũi phi tiễn sau khi chạm mạnh vách đá đã văng bật trở ra, quay tít trên đầu Hiểu Phong.

Không nản lòng, một lần nữa Hiểu Phong dụng lực, ném mạnh hai mũi phi tiễn bay đi lần thứ hai.

“Coong coong”. Vẫn là hai tiếng chạm chất chứa chỉ tạo sự thất vọng nào nề cho Hiểu Phong.

Đã rơi của cả hai càng lúc càng nhanh.

Hiểu Phong định ném lần thứ ba thì nghe Tú Tú cự mình lên tiếng :

- Được Cát công tử quan tâm, Tú Tú mãn nguyện lắm rồi. Cát công tử hãy buông Tú Tú ra, một mình công tử sẽ dễ dàng ứng phó hơn.

Hiệu Phong bật gầm lên :

- Không bao giờ. Chết thì cùng chết, sống thì cùng sống. A...

Hau mũi phi tiễn lại được ném ra và điều bất ngờ đã xảy đến.

“Soạt... Soạt...”. Đó phải là tiếng chạm của hai mũi phi tiễn vào những tán lá cây mới gây ra những âm thanh sột soạt như thế.

Cát Hiệu Phong chợt hiểu đây có thể là cơ hội duy nhất và cuối cùng của cả hai. Do đó, thay vì thu hai mũi phi tiễn về, Hiệu Phong phát nhanh hữu thủ, làm cho đoạn dây trong tay xoay tít thành nhiều vòng.

Phản ứng của Hiệu Phong đã không vô ích, những tiếng sột soạt càng vang lên nhiều hơn, cho Hiệu Phong biết đoạn dây trong tay đã quấn ít nhất một hai vòng vào vật đã gây tiếng sột soạt!

Hiệu Phong vẫn rơi và một lực đạo chợt xuất hiện, gạt mạnh vào hữu thủ, níu mạnh vào toàn thân Hiệu Phong.

Đây là đoạn dây do vướng vào tán cây đã treo giữ Hiệu Phong lại.

Và lực trì kéo do phản lại đã rơi từ nãy giờ bỗng xuất hiện làm cho Hiệu Phong đau buốt, cứ ngỡ cả cánh tay hữu sẽ đứt rời ra nếu Hiệu Phong vẫn cứ tiếp tục đeo bám.

Nỗi đau cũng làm cho Hiệu Phong kêu rít lên, đến cả thần trí cũng vánh vất, đau thấu thiên đình.

Chợt :

- Được rồi. Tú Tú đã nắm vào một cành cây thật to rồi. Công tử không phải lo cho Tú Tú nữa.

Lời nói bất ngờ của Tú Tú vang lên khác nào hoàn đan được hồi sinh cho Hiệu Phong.

Hiệu Phong lập tức buông tay khỏi đoạn dây, dùng hữu thủ hươ loạn lên vào vùng không gian thâm u trước mặt.

Những cành lá sum xuê bắt đầu cọ xát vào khắp thân thể Hiệu Phong khiến người Hiệu Phong đau rất như đang chịu tra tấn cực hình.

Tuy nhiên, đúng như Tú Tú vừa nói, cuối cùng Hiệu Phong cũng chộp đúng hữu thủ vào một nhánh cây khá to, không thể gãy cho dù có chịu đựng trọng lượng của hai người.

Chưa kịp nghỉ ngơi cho lại sức, Hiệu Phong bỗng nghe Tú Tú đề xuất :

- Thế nào họ cũng mong chúng ta chết. Công tử nghĩ sao nếu chúng ta cùng kêu, giả vờ như đang lúc tử nạn?

Hiệu Phong thật sự thán phục, lập tức bật lên tiếng gào kéo dài và từ từ tắt lịm :

- A... a...

Và khi thanh âm của tiếng gào không còn vang vọng nữa. Hiệu Phong và Tú Tú nghe thanh âm của một tràng cười đắc ý vang lên đáp lại. Cho biết Tú Tú đã đoán đúng và còn kịp có biện pháp thích hợp làm cho đối phương nghĩ rằng họ đã loại trừ vĩnh viễn Hiệu Phong và Tú Tú.

- Thử thử!

Không nghe Tú Tú ừ hử, Cát Hiệu Phong thất kinh, vừa tiếp tục kêu vừa dùng cánh tay tả lay Tú Tú :

- Thử thử!?

Nàng đã ngất vì vừa trải qua một thảm họa kinh hoàng chưa từng có.

Nghĩ đến những thảm họa tương tự đã làm cho mẫu thân Tú Tú đột tử, Cát Hiệu Phong sợ đến thất thần, không biết phải làm sao bây giờ.

Nhưng sau đó, do kịp trấn định, Hiệu Phong vội tìm cách để đưa Tú Tú đến chỗ an toàn, không thể để nàng tiếp tục lơ lửng như thế này được nữa.

Hiệu Phong vẫn bám hữu thủ vào cành cây, cố vận lực kéo nàng cùng leo lên.

Hữu thủ bị đau buốt, do lực cản lúc này vẫn còn để lại hậu quả, khiến Hiệu Phong cứ ngỡ bản thân phải bỏ cuộc.

Nhưng vì lo cho Tú Tú, Hiệu Phong nghiêng rằng cố chịu đựng và từ từ thu thân mình lên cao.

Phải kéo dài như thế một lúc khá lâu Hiểu Phong mới biết rằng Tú Tú dù đã hôn mê nhưng bản năng sinh tồn vẫn được Tú Tú bấu chặt cả hai tay vào một nhánh cây.

Bản năng sinh tồn đã làm cho mười đầu ngón tay của Tú Tú co quắp lại, khiến Hiểu Phong muốn gỡ ra cũng gặp khó khăn không ít.

Nhưng cuối cùng Hiểu Phong cũng gỡ được và sau đó chỉ biết ôm rịt Tú Tú vào lòng, miệng thì lầm nhảm kêu :

- Thư thư...! Thư thư...!!

Có kêu cho lắm thì đáp lại Tú Tú vẫn im lìm bất động. Không những thế, như Cát Hiểu Phong đang cảm nhận, toàn thân Tú Tú không hiểu sao vẫn cứ lạnh như băng. Và đối với Hiểu Phong, điều này có nghĩa là Tú Tú đã chết. Hoặc không là thế thì Tú Tú cũng sắp tuyệt mạng, lại thêm tuyệt chứng Lục Mạch Hân Âm, năng đầu thế chịu nổi nhiều thảm biến kinh hoàng liên tiếp xảy ra.

Hiểu Phong vẫn kêu và không biết rằng hai dòng lệ đã tuôn trào :

- Thư thư...! Thư thư...

Kêu đến mòn môi, Hiểu Phong vật vờ chìm vào vô thức, không còn chút cảm nhận nào về thời gian và không gian.

Có một bàn tay nhẹ nhàng đang ve vuốt khắp mặt Hiểu Phong, từ từ đưa Hiểu Phong tìm lại nhận thức.

Đó là bàn tay dịu dàng của Tú Tú, nàng đang thay Hiểu Phong, lau sạch mọi ngấn lệ còn trên mặt. Hiểu Phong còn nghe nàng thủ thủ :

- Hai chúng ta chết cùng chết, sống cùng sống. Được chết cùng công tử thế này, Tú Tú không còn gì憾 nguyện hơn. Nhưng sao công tử lại sa lệ? Đừng như thế nữa, kéo Tú Tú lại áy náy vì đã lụy đến công tử. Có phải công tử không yên lòng, vì chưa kịp báo thù cho song thân? Chỉ tiếc chúng ta đã chết, bằng không, Tú Tú nguyện suốt đời hầu hạ công tử, cùng công tử nghĩ cách báo thù cho gia thân. Thôi thì hẹn đến kiếp sau vậy.

Hiểu Phong xúc động tâm linh, vội đưa tay lên, nắm vào tay nàng :

- Thư thư. Đệ thật cảm kích nếu suốt đời đệ có thư thư bên cạnh. Có phải thư thư cũng thật tâm nghĩ như thế không?

Tú Tú đáp lại, vẫn bằng giọng nói thủ thủ tâm tình :

- Sao công tử cứ mãi gọi Tú Tú như thế? Trong thâm tâm Tú Tú nghĩ gì, thật không ngờ lệnh đường đã đoán được hết. Không sai, từ thuở nhỏ Tú Tú chỉ quen sống cô độc. Mẫu thân yếu đuối, không thể chăm sóc gì Tú Tú. Người cần sự chăm sóc hơn cả Tú Tú cần. Vì thế, bao nhiêu yêu thương và lo lắng, cả Tú Tú và phụ thân đều đổ dồn cho mẫu thân. Khiến kiếp sống ở đời đối với Tú Tú chỉ là những chuỗi ngày buồn thảm. Nhưng từ khi có công tử bên cạnh, những lần lên nhìn xem công tử luyện công, mạch sống tràn trề của công tử làm Tú Tú thêm khát. Và Tú Tú chỉ ước ao, sẽ được công tử san bớt cho mạch sống đó. Để từ lúc nào không biết, Tú Tú đã nguyện sẽ mãi mãi ở bên cạnh công tử, được sống và được chết vì công tử.

- Thư thư, đệ cũng nguyện sẽ mãi mãi được quan tâm đến thư thư. Nhưng trước hết, chúng ta cần phải nghĩ cách thoát nạn.

Tú Tú giật mình :

- Thoát nạn? A... chúng ta vẫn còn sống sao công tử?

Và vì nhận ra bản thân vẫn sống, Tú Tú e thẹn, vội dịch người lui ra.

Hiểu Phong lập tức giữ nàng lại :

- Chúng ta đang ngồi trên một nhánh cây. Thư thư đừng cử động, kéo lại rơi xuống thì khôn.

Bị Hiểu Phong giữ chặt trong lòng, bản thánh nữ nhi làm cho Tú Tú ngại ngùng, khiến nàng cứ ngồi yên bất động.

Hiểu Phong tỏ ra nhè nhẹ :

- Thư thư đừng ngại, như đệ vừa nói, mãi mãi đệ xem thư thư là hồng nhan tri kỷ và chỉ một bóng hình của thư thư ngự trị trong tim đệ mà thôi. Thư thư cứ yên tâm, đệ sẽ không bao giờ phụ bạc hoặc hắt hủi thư thư, cũng như lệnh tôn chỉ yêu thương, bất chấp thể chất của lệnh đường như thế nào.

Nàng vòng tay ôm quện khắp người Hiểu Phong :

- Công tử...

Hiểu Phong đáp ứng và chỉ dám đặt một nụ hôn lên vầng trán thanh tú của nàng.

Tuy chỉ có vậy nhưng vẫn đủ làm cho toàn thân run rẩy, xiết vào nhau, như muốn cùng tan biến, hợp lại thành một.

Được một lúc, Hiểu Phong trong khi đưa mắt nhìn quanh bỗng phát hiện nẻo thoát sinh, Hiểu Phong khẽ kêu lên :

- Chúng ta thoát rồi. Thử thử thử nhìn vào vách đá xem, có phải nơi có thân cây mọc ra là một huyết khẩu? Và từ trong đó vang ra tiếng dòng nước chảy?

Trở lại thực tại, Tú Tú nhìn theo hướng Hiểu Phong chỉ điểm và gật đầu xác nhận. Nhưng khi lên tiếng, nàng lại nói với vẻ sợ hãi :

- Huyết khẩu thì đúng là có rồi. Nhưng công tử, đây là nơi có địa hình như thế nào, không ai trong chúng ta biết. Thật khó nói đây là néo thoát sinh.

Hiểu Phong cũng cảm thấy sợ nhưng vẫn gắng gượng trấn an :

- Thử thử, chúng ta đâu còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải mạo hiểm. Nơi chúng ta đang ngồi đây, trên không với tới trời, dưới thì không chạm đất. Nếu chúng ta cứ ngồi mãi đây có khác nào phó mặc cuộc sống cho trời. Chi bằng, hãy dùng cảm đương đầu với số phận. Dù còn một hơi thở để vẫn quyết vùng vẫy tới cùng.

Thở hắt ra một hơi và khẽ mỉm cười, Điền Tú Tú thò thè :

- Nếu có công tử bên cạnh, Tú Tú không còn sợ nữa. Và huyết khẩu kia cho dù có là tuyệt lộ, Tú Tú nguyện cùng công tử đối đầu.

Dứt lời, do Điền Tú Tú ở gần hơn - nếu tính từ tán cây đến huyết khẩu - nên nàng từ từ dịch chuyển, đi trước Hiểu Phong.

Với chút ánh sáng mờ nhạt đã xuất hiện quanh hai người từ lâu, Hiểu Phong nhìn Tú Tú chèo trên cành cây đu đưa một cách khốn khổ, như một sinh vật nhỏ ngoi đang đánh đu với quyền lực vạn năng của tử thần, mà thần phục và ngưỡng mộ chí khí mãnh liệt có lẽ luôn tồn tại trong thể hình nhỏ bé và yếu đuối của nàng. Đồng thời, Hiểu Phong cũng hiểu, Tú Tú có chí khí đó là nhờ nàng đã tìm ra nguyên do đáng sống cho cuộc sống, nàng không còn yếm thế bi quan, chỉ luôn nghĩ đến cái chết như thuở nào. Và có được mọi điều đó là vì bản thân nàng đã tìm thấy sinh lực từ bản thân Hiểu Phong. Nàng vừa nói: “Được, Tú Tú nguyện cùng công tử quyết đối đầu”. Dù hiểu, toàn bộ tâm tư nàng đã dành trọn cho Hiểu Phong.

Nghĩ và luôn luôn cảm kích, đột nhiên Hiểu Phong tự hứa với lòng, sẽ luôn luôn là chỗ dựa cho nàng, quyết không để nàng thất vọng.

Do mãi nghĩ nên Hiểu Phong cơ hồ không nhận ra Điền Tú Tú đã tự mình vượt qua chặng đường tuy ngắn nhưng rất nguy hiểm, Hiểu Phong chợt nghe nàng gọi :

- Có thể công tử đã đoán đúng. Trong này ngoài tiếng nước chảy, không khí cũng rất thông thoáng. Đúng là nẻo có thể giúp chúng ta thoát sinh.

Hiểu Phong mỉm cười và trước khi tiến vào huyết khẩu còn cố thu lại di vật của mẫu thân chính là hai mũi phi tiễn được cột chặt vào hai đầu của một đoạn dây.

Đoạn dây đã quấn quanh tàn cây um tùm, nhìn Hiểu Phong đu đưa thân mình, đứng trên một nhánh cây cheo leo để cố gỡ sợi dây, Điền Tú Tú phập phồng lo sợ :

- Nếu không lấy được thì thôi. Công tử đừng nên mạo hiểm với sinh mạng.

Hiểu Phong vẫn tiếp tục thực hiện ý định, miệng đáp :

- Để cần thu giữ lại vật này. Sẽ rất cần cho chúng ta nếu trong huyết khẩu có nhiều bất ngờ, hoặc nhiều nguy hiểm chực chờ. Để sẽ không sao đâu, thử thử chứ quá lo.

Cuối cùng Hiểu Phong cũng gỡ được đoạn dây. Sau đó, giữ đoạn dây trong tay, Hiểu Phong vừa di chuyển theo tàng cây đi dần vào trong vừa đưa mắt tìm kiếm hai mũi phi tiễn đã cắm vào.

Phía dưới vực chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt. Nhưng được thế cũng là may. Vì đó là ánh sáng có được từ vầng dương ở tít trên kia. Bằng không, nếu lúc này là ban đêm, e Hiểu Phong không thể nhìn thấy gì, như điều đã xảy ra lúc Hiểu Phong và Tú Tú mới rơi xuống vực - Và nếu hai mũi phi tiễn không được cột dính vào đoạn dây, có lẽ Hiểu Phong sẽ khó phát hiện nơi chúng cắm vào vách đá.

Và khi di chuyển đến gần, Hiểu Phong tự mỉm cười vì nhận ra chỗ mũi phi tiễn cắm vào chỉ là một đoạn gỗ sù sì như sắp mục. Đoạn gỗ chột nhô ra từ một kẽ đá, cao hơn huyết khẩu Tú Tú đang đứng đợi độ ba thước mộc mà thôi.

Hiểu Phong mỉm cười cũng phải. Vì nếu không nhanh trí và nhanh tay, làm cho đoạn dây nối sát từ hai mũi phi tiễn quấn thành nhiều vòng vào đoạn cây, có lẽ lực căng từ đoạn dây là không đủ giữ Hiểu Phong lại khi rơi xuống. Trái lại, nơi hai mũi phi tiễn cắm vào chỉ là đoạn gỗ mục, chúng sẽ rời ra và sẽ cùng Hiểu Phong rơi luôn xuống đến đáy vực đêm qua. Quả đó là lúc cái chết chỉ cách Hiểu Phong và Tú Tú trong gang tấc.

Thấy Hiểu Phong mỉm cười một mình, Điền Tú Tú ngẩng đầu nhìn lên :

- Điều gì khiến công tử mỉm cười thích thú? Phải chăng công tử vừa phát hiện điều gì rất thú vị?

Hiểu Phong vươn tay, vừa rút hai mũi phi tiễn ra vừa đáp :

- Thử thử có tin không nếu đệ bảo, đêm qua lúc nguy cấp, đệ đã ném bừa hai mũi phi tiễn và chỉ ném vào một đoạn gỗ mục.

Nàng thất kinh, đến nỗi cứ há hốc mồm nhìn lên :

- Thật thế sao? Nếu vậy, chúng ta phải nhiều may mắn lắm mới toàn mạng. Bằng không...

Đang há miệng nói, từ trên cao bỗng có dòng nước thăm đen không biết chảy từ đâu lại rơi đúng miệng nàng. Theo phản xạ, nàng nuốt mất một ngụm và nghiêng đầu tránh.

Dòng nước không hiểu từ đâu. Nàng còn lên tiếng hỏi Hiểu Phong :

- Dòng nước gì vừa chảy xuống vậy Cát công tử?

Định bước vào huyết khẩu thì lời nói của Tú Tú khiến Hiểu Phong dừng lại. Sau đó khẽ chú mục tìm kiếm và đã thấy nơi phát nguyên của dòng nước đen thăm. Hiểu Phong bật hoảng :

- Ôi sao?! Đây không phải đoạn gỗ mục? Mà là đầu của một con quái xà cực to. Thử thử mau lùi lại, đừng để dòng huyết của quái xà chạm vào. Nhớ đầu trong huyết của quái xà lại có độc thì khôn.

Đáp lại tiếng kêu cảnh tỉnh của Hiểu Phong, Điền Tú Tú chỉ kêu lên được mỗi một tiếng là ngã lăn ra nền động, suýt rơi luôn ra ngoài vực.

Hiểu Phong thất kinh, lập tức nhảy từ tán cây vào huyết khẩu :

- Thử thử! Thử thử?!

Không nghe nàng ư hử, chỉ thấy miệng nàng còn dính khá nhiều dấu vết của dòng huyết thăm đen có lẽ đã tình cờ chảy đúng vào miệng nàng. Hiểu Phong thêm thất kinh, tự vật vã và gào vang :

- Thử thử..! Là đệ đã hại thử thử rồi! A... đệ đâu ngờ đó là đầu của quái xà. Nếu biết vậy, đệ đâu rút hai mũi phi tiễn ra làm gì. Khiến độc huyết của quái xà tuôn chảy vào thử thử làm thử thử thiệt mạng. Đệ thật vô dụng, chính đệ đã hại thử thử...

Sau một lúc lâu gào thét, do quá bi phân, Hiểu Phong chợt đứng lên và đứng như Điền Tú Tú khi này, Hiểu Phong cũng ngẩng đầu há miệng, quyết tự uống vào một hoặc vài ngụm độc huyết để quyền sinh theo Tú Tú.

Tuy nhiên, dòng huyết đen thăm đã ngừng chảy, làm cho Hiểu Phong vỡ lẽ. Đó là đêm qua vì quá cấp bách nên Hiểu Phong đã đôi ba lần ném hai mũi phi tiễn vào vách đá. Và ở lần ném cuối cùng, vì vô tình nên ném đúng vào đầu con quái xà lúc đó đang nhô đầu ra từ kẽ đá. Quái xà bị hai mũi phi tiễn cắm vào nên mất mạng. Và do quái xà đã chết từ đêm qua nên máu huyết của nó chỉ còn lại một ít. Chỗ máu huyết này buộc phải tuôn chảy vì bị Hiểu Phong nhổ bật hai mũi phi tiễn. Quá nhiều cho một mình Tú Tú bị độc huyết làm hại nhưng lại không đủ cho Hiểu Phong định tìm cái chết theo nàng.

Không cam tâm để cho Điền Tú Tú chết một mình, nhất là cái chết đó do Hiểu Phong vô ý bất cẩn gây ra. Hiểu Phong lại phóng mình lên tâng cây.

Dùng hai mũi phi tiễn đâm loạn xạ vào đoạn gỗ mục chính là cái đầu cực to của quái xà, Hiểu Phong vừa hậm hực gầm gừ trong miệng :

- Ngươi đã hại chết thử thử của ta. Độc huyết của ngươi đâu? Hãy chảy thêm ra cho ta nhờ nào! Hử! Chỉ cần một vài giọt thôi, ngươi hãy giúp ta đi chứ, quái xà. Ta chỉ muốn chết theo thử thử, ngươi hãy cho ta toại nguyện đi chứ? Nào, chảy độc huyết của ngươi ra nào.

Nhưng quái xà chết đã lâu, bao nhiêu máu huyết trong thân nó có lẽ đã sánh đặc, nên không còn một giọt huyết nào tuôn chảy.

Không chịu bó tay, Hiểu Phong lại dùng hai mũi phi tiễn như một lợi khí, bắt đầu phanh phanh và vạch vạch khắp phần đầu của quái xà.

Được một lúc, từ một chỗ thấp hơn đầu quái xà một ít, từ thân quái xà đã bị phanh ra. Hiểu Phong vô tình nhìn thấy có một vật vừa tròn tròn vừa mềm vừa có màu ngà ngà, to cỡ quả trứng. Hiểu Phong hí hửng chụp vật đó và ném luôn vào miệng.

“Đã là độc xà thì ngoài máu huyết ắt túi chứa độc của nó là thứ có chất độc mãnh liệt nhất. Ta nuốt nguyên túi độc này, chắc chắn sẽ theo kịp thử thử, không để thử thử một mình cô độc đi đến hoàng tuyền”.

Độc của độc xà thường ở phần răng, vật tròn và mềm mại nọ chỉ cách đầu quái xà chỉ một thốn, Hiểu Phong có nghĩ đó là túi độc cũng không có gì quá đáng.

nhưng sau một lúc chờ đợi khá lâu và không thấy có biểu hiện gì khác lạ cho biết sắp đến lúc nguyên cái túi độc được nọ phát tác. Hiểu Phong vừa thất vọng vừa tự trách thân.

“Ta thật hồ đồ, sao lại nuốt nguyên túi chứa nọc độc? Phải chi trước khi nuốt ta đủ dóm lược cẩn võ ra, thử thử đâu phải chờ đợi ta lâu như thế này?”.

Đúng lúc quần trí, Hiểu Phong bỗng chạm mục quang vào một vật nằm tiềm ẩn trong một hốc đá nhỏ, chỉ cách đầu con quái xà độ một gang tay.

Vật đó màu sẫm, có tai xòe ra như hình chiếc nấm, Hiểu Phong tự chép miệng :

- Đúng là ngẫu nhiên vừa lúc tìm được tai nấm độc này nên quái xà mò ra ăn. Chuyện tình cờ xảy ra, khiến quái xà mất mạng. Vì bị ta ném cho hai mũi phi tiễn cùng một lúc.

Sau đó, với ý nghĩ, tai nắm đó là loại có độc và nhất định đã bị quái xà liếm vào nên mới có màu sẫm như dòng huyết đen thẫm của quái xà, Hiểu Phong không ngần ngại, bứt luôn tai nắm đó và cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Có lẽ Hiểu Phong đã đoán đúng, tai nắm nọ vừa nuốt qua khỏi miệng, từ lục phủ ngũ tạng của Hiểu Phong bỗng bắt đầu nóng ran lên. Sau đó cái nóng lan khắp thân thể, cho Hiểu Phong cảm nhận cái chết vì trúng độc đang đến gần.

Không một chút chần chừ, Hiểu Phong buông người nhảy vào huyết khẩu, bỗng xốc Tú Tú lên và chạy sâu vào lòng huyết khẩu.

Sức nóng vẫn tiếp tục lan tỏa khiến Hiểu Phong đoán biết thời gian không còn nhiều. Do vậy, khi chạy vào trong, phát hiện lòng động chột mở rộng và có một thạch bàn nằm cạnh kề dòng nước suối trong trẻo, Hiểu Phong tưởng như sẽ không tìm chỗ nào có địa hình lý tưởng như chỗ này.

Đặt Tú Tú nằm ngay ngắn trên bề mặt thạch bàn, Hiểu Phong tự nằm xuống bên cạnh và khoan khoái nghĩ :

“Cuối cùng ta vẫn toại nguyện là được cùng thư thư chết chung chỗ, chỉ mong kiếp sau ta vẫn được cùng thư thư thực hiện chí nguyện bình sinh, được sống cạnh nhau, mãi mãi sống cạnh nhau...”.

Thần trí dần mơ hồ và Hiểu Phong mãn nguyện, chấp nhận điều đang đến với một nụ cười vẫn đọng trên môi.

Toàn thân vụt lạnh thoát làm cho Hiểu Phong đột ngột tỉnh lại :

Tú Tú đang ôm Hiểu Phong, cùng trầm mình trong một vũng nước chỉ cao đến ngang ngực nàng. Tú Tú đang kêu khóc :

- Công tử nếu có mệnh hệ nào, Tú Tú này còn sinh thú gì để sống. Tú Tú nguyện đứng mãi đây, chúng ta quyết đồng sinh đồng tử, nguyện không xa lìa nhau.

Xúc động, Hiểu Phong choàng tay ôm lấy người nàng :

- Thư thư, chúng ta chưa chết ư?

Vui mừng khôn xiết, Tú Tú đưa đôi mắt nhòa lệ nhìn Hiểu Phong đang nằm ngang mặt nước do được nàng đỡ trên hai tay :

- Toàn thân công tử còn nóng nữa không? Nhìn thấy công tử cứ nóng như bị lửa nung, Tú Tú thật không biết làm gì, đành đưa công tử xuống nước, trầm mình như thế này có lẽ đã đến nửa ngày. Thấy công tử tỉnh lại, Tú Tú không còn gì mừng hơn.

Hiểu Phong giật mình, bật đứng dậy và vội vàng lôi Diên Tú Tú ra khỏi vũng nước :

- Vậy thì nguy mất. Thư thư vốn có thể chất suy nhược, ngâm lâu dưới nước như thế này rất nguy hiểm. Thư thư có lạnh không?

Một con rồng mình chột xuất hiện, làm cho Tú Tú phải choàng tay ôm rịt người Hiểu Phong :

- Vì mãi lo cho công tử, lúc này Tú Tú không cảm thấy lạnh. Nhưng bây giờ...

Không còn tỵ hiềm nữa, Hiểu Phong cũng ôm chặt lấy nàng :

- Thư thư lo cho đệ như thế, suốt kiếp này đệ biết đền đáp thư thư thế nào đây? Hãy đệ sưởi ấm cho thư thư.

Vừa nói, Hiểu Phong vừa vận nội công, hy vọng sức nóng của nguyên khí nội thể sẽ lan tỏa và giúp Tú Tú thoát cơn lạnh.

Tú Tú ngẩng đầu lên, mặt hoa kè mặt Hiểu Phong :

- Chúng ta đã thề nguyện cùng nhau sinh cùng sinh, tử cùng tử. Nếu cứ mãi mãi bên nhau thế này chính là công tử đã đền đáp và làm cho Tú Tú toại nguyện.

Rất muốn đặt nụ hôn vào khuôn mặt kiều diễm kia nhưng không dám, Hiểu Phong chỉ biết ngậy người nhìn mỹ nhân và ngậy ngô hỏi :

- Hóa ra thư thư vẫn chưa chết ư?

Nàng chột nhớ ra, cũng hỏi :

- Tú Tú có nhớ bản thân tự ngắt đi. Sau đó điều gì xảy ra? Vì sao toàn thân công tử, lúc Tú Tú tỉnh lại, thấy nóng như bị lửa đốt?

Hiểu Phong chau mày thuật lại :

- Lúc phát hiện thư thư ngã ngất, đệ nghĩ đây là do độc huyết của quái xà gây hại cho thư thư. Vì không muốn thư thư chết một mình, đệ mới có những hành động như thế này, thế này... quyết chết theo thư thư.

Nghe câu chuyện do Hiểu Phong thuật, Diên Tú Tú chột bảo :

- Tú Tú chưa chết, chứng tỏ máu huyết của quái xà không có độc. Nhưng việc Tú Tú bị ngắt nhất định có ẩn tình. Công tử, hay chúng ta thử tìm xem, hi vọng sẽ biết đó là quái xà gì.

Hiệu Phong lắc đầu :

- Chúng ta không chết, đây là may mắn rồi. Cần gì phải tìm hiểu đó là loại quái xà gì cho mất công, thư thư?

Nàng nhẹ nhàng gỡ tay Hiệu Phong ra :

- Có một việc có lẽ công tử không thể nào hiểu nếu không nghe Tú Tú giải thích. Nhưng Tú Tú sẽ không nói gì nếu như chưa biết rõ điều mình đoán là đúng hay sai. hãy đưa Tú Tú đi tìm chỗ quái xà ẩn thân đi, công tử.

Hiệu Phong luyến tiếc vì không còn được ôm thân ngọc vóc ngà :

- Nhưng thư thư vẫn còn lạnh, y phục vẫn còn ướt. Vội gì đi tìm chứ?

Nàng nhún cười :

- Tú Tú hết lạnh rồi, thật đó. Nhưng nếu công tử muốn, sao không vừa ôm vừa đưa Tú Tú đi?

Hiệu Phong thoáng đỏ mặt, vội khước từ :

- Thư thư chớ hiểu lầm. Được rồi, để đệ đi tìm quái xà với thư thư.

Thấy Hiệu Phong định đi ra ngoài, Tú Tú ngăn lại :

- Qua những gì công tử kể, nếu đầu quái xà to thế, ắt thân của nó dài đến vài ba trượng. Chúng ta hãy tìm từ trong ra, Tú Tú tin chắc rằng sẽ tìm thấy phần thân của con quái xà ở gần đây.

Hiệu Phong gật đầu :

- Thư thư nói rất đúng, quái xà nhất định phải dài đến ba trượng là ít. Vì chi phần đầu không thôi đã to như một thân cây. Và lớp vảy của nó thì sù sù như đoạn gỗ mục, dù hiểu quái xà có tuổi thọ ít ra cũng vài trăm năm.

Tú Tú giật mình :

- Không lẽ chính là Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm?!

Hiệu Phong nghi hoặc :

- Sao thư thư lại gọi quái xà như vậy?

Thay vì lời giải thích, Tú Tú bỗng cất vấn Hiệu Phong :

- Tai nắm công tử đã ăn có phải to bằng này và có màu sẫm mốc như màu của vách đá lưu niên ẩm ướt.

Nhìn bàn tay Tú Tú vừa xò ra thật rộng để hỏi về kích cỡ của tai nắm nọ. Hiệu Phong gật đầu :

- Không lẽ thư thư cũng biết tên của loại nắm kỳ quái đó?

Nàng tươi cười :

- Thảo nào khắp thân công tử cứ nóng hừng hực. Vì đó chính là Vạn Niên Thạch Linh Chi, chỉ xuất hiện và tồn tại ở nơi có vách đá hiểm trở. Và nhất là phải có linh khí đất trời hội tụ. Do đó nó mới có danh xưng là Thạch Linh Chi.

Đoạn nàng nói tiếp với vẻ bàng hoàng khó tin :

- Còn hai chữ Vạn Niên của loại Thạch Linh Chi đó, do nó là thức ăn khoái khẩu của Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm. Không ngờ cả hai ta tuy ngộ nạn nhưng lại hữu trùng đắc phúc.

Hoang mang, Hiệu Phong hỏi ngược lại :

- Hữu trùng đắc phúc là thế nào?

Nàng kéo tay Hiệu Phong cùng ngồi xuống thạch bàn :

- Có lẽ công tử đã biết Tú Tú và gia mẫu có cùng một tuyệt chủng giống nhau là Hàn Âm Lục Mạch?

Hiếu Phong mơ hồ đoán ra :

- Thư thư muốn nói Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm chính là phương dược duy nhất giúp thư thư và lệnh đường chữa khỏi tuyệt chứng?

Nàng gật đầu :

- Có rất nhiều bậc danh y tài hoa đã điểm chỉ gia phụ điều này. Để có thể giúp gia mẫu hoàn toàn bình phục. Sau bao công sức bỏ ra tìm kiếm, cuối cùng gia phụ quyết định chọn địa phương này để định cư. Vì gia phụ nghĩ chỉ ở nơi có địa thế hiểm trở thế này thì may ra mới tìm thấy Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm. Chỉ tiếc, sau hai mươi năm lưu ngụ gia phụ vẫn không toại nguyện. Trong khi chúng ta chỉ vì tình cò, nhờ lâm nạn mới đạt cơ duyên.

Hiếu Phong lo lắng nhìn Tú Tú :

- Nhưng đệ đã lỡ sát hại quái xà, tuyệt chứng của thư thư biết lấy gì chữa trị?

Nàng mỉm cười :

- Chỉ cần một ngụm huyết của quái xà là đủ. Thảo nào vừa uống xong, do dược lực của huyết báu quá mạnh khiến Tú Tú ngất đi. Đủ hiểu đó chính là Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm và tuyệt chứng của Tú Tú cũng chữa khỏi. Chúng ta không cần tìm quái xà nữa.

Hiếu Phong vui mừng :

- Có thật là như thế không? Nghĩa là thư thư có thể sống mãi bên cạnh đệ?

Nàng đỏ mặt nhưng có nghiêm nghị, vội giải thích thêm :

- Phần Tú Tú kể như ổn rồi. Riêng công tử cần phải kiên nhẫn, nán lại đây thêm một thời gian. Vì công tử có biết bực mềm mềm công tử lỡ dùng là vật gì không?

Hiếu Phong nghi ngại :

- Không lẽ nó đúng là túi nọc thật sự?

Nàng phì cười :

- Nếu là chất độc, công tử đã chết lâu rồi. Nhưng nếu ngay lúc này công tử không lo điều công phát tán, nội đan của Vạn Niên Xà sẽ làm cho công tử khôn khổ rất nhiều về sau.

- Nội đan? Là thế nào?

Nàng giải thích :

- Theo gia phụ từng nói và cũng theo cổ thư Tú Tú từng đọc, loại quái thú nào thọ lâu năm, nhất là từ vài trăm năm trở lên đều tích tụ trong người một loại gọi là nội đan. Vì đó là tinh huyết lâu năm nên nếu biết sử dụng sẽ rất có lợi cho người luyện võ. Trái lại, nếu không biết vận dụng, hoặc cố tình bỏ qua cơ may hiếm có, dược lực cực mạnh của nội đan sẽ làm cho người nào ăn nó bị sung huyết đến đứt các kinh mạch mà chết. Do vậy...

Hiếu Phong giật nảy người vì sợ :

- Những gì thư thư nói đều là sự thật cả chứ? Vậy đệ phải làm thế nào để hậu hoạn không xảy ra?

Nàng bảo :

- Công tử chớ quá lo. Từ khi có chủ tâm truy tìm quái xà, gia phụ đã lường trước chuyện này. Người từng nói, nếu máy huyết của quái xà được dùng để chữa trị cho mẫu tử Tú Tú thì nội đan kia sẽ giúp người gia tăng công lực lẫn tuổi thọ. Người nói, người sẽ tọa công dài ngày, dùng nội nguyên chân khí bản thân giúp dược lực từ nội đan phát tán khắp chân thân. Vì cũng là người từng luyện võ, có lẽ công tử tự biết phải làm gì?

Hiếu Phong thờ phào và chột đưa mắt nhìn quanh :

- Nếu chỉ cần có thể, đệ đương nhiên sẽ lưu lại. Chỉ sợ nơi này không tiện cho thư thư, giả như cũng phải lưu lại như đệ.

Nàng mỉm cười :

- Có thể nói việc Tú Tú khỏi tuyệt chứng là do công lớn của công tử. Dĩ nhiên Tú Tú phải lưu lại, chỉ ít là lo lắng từng bữa ăn cho công tử. Huống chi, không phải chúng ta đã từng nói, sống cùng sống và chết cùng chết đó sao?

Và nàng nhìn quanh :

- Nơi này cũng không đến nỗi bất tiện. Nước uống thì có rồi, chỉ cần tìm ra vật thực nữa là đủ. Nhưng điều đó không khó một khi chúng ta đã có nguyên con quái xà sẽ là vật thực đủ dùng cho chúng ta.

Đoạn nàng đứng lên :

- Thôi, công tử cứ lo việc của công tử. Tú Tú sẽ tự đi tìm và lấy thịt quái xà về.

Kể từ đó, với sự quan tâm chăm sóc thật chu đáo của Điền Tú Tú. Cát Hiểu Phong ngày ngày chăm chỉ chuyên tâm cho việc tọa công. Họ không cảm thấy nơi âm u hoang vắng này là bất tiện nữa. Trái lại, do tin yêu lẫn nhau, nơi này nào khác gì Bồng Lai Tiên Cảnh cho chỉ riêng họ, hai người?

Đến một hôm, lúc giặt y phục cho Hiểu Phong, Tú Tú tìm thấy quyển sách mỏng nhuộm đầy huyết.

Nàng trao lại cho Hiểu Phong :

- Đây là vật gì?

Hiểu Phong nhớ ra :

- À, có lẽ là di vật của lão Trương Vô Tuệ. Đệ cũng chưa có dịp xem qua.

Miệng thì nói và tay thì lần mở quyển sách ra. Sau đó Hiểu Phong bật cười :

- Đúng là nhận định không thể thắng thiên, lão Trương Vô Tuệ tuy cố tình phủ nhận chuyện truyền thụ công phu cho đệ, như đã đối chọi lập thế với mọi người, nhưng rốt cuộc toàn bộ sở học của lão chứa đựng trong quyển sách này vẫn rơi vào tay đệ.

Điền Tú Tú cũng vui lây nỗi vui của Hiểu Phong. Và nàng đột nhiên đưa cho Hiểu Phong một quyển sách khác. Nàng giải thích :

- Lúc chỉ còn lại hai ta, trong khi công tử từ bí đạo đi ra để dò xét tình hình. Tú Tú lưu lại và có tìm thấy di vật này của Hạ thúc thúc.

Hiểu Phong nhận lấy :

- Vậy đây là di học của Hạ thúc thúc?

Tú Tú gật đầu :

- Cũng có thêm vài dòng di tự của Hạ thúc thúc nữa. Công tử cứ xem thì rõ. Thật không ngờ gia mẫu trước khi về làm người họ Điền cũng một thời tư tưởng và cùng Hạ thúc thúc luyện ái. Thảo nào từ lúc đó trở đi, chính Hạ thúc thúc đã nguyện ý về làm Tổng quản cho Điền gia trang và tính cảm của Hạ thúc thúc dành cho Tú Tú lúc nào cũng dư đầy.

Hiểu Phong đặt cả hai quyển sách qua một bên :

- Có phải vì tìm thấy di vật của Hạ thúc thúc nên thư thư nghĩ gia mẫu cũng có di vật lưu lại và đã mạo hiểm tìm về cho đệ?

Nàng gượng cười :

- Kỳ thực Tú Tú chỉ muốn tìm di học của Thốc Đầu Ông, vì lão chưa giữ lời, chưa trao truyền toàn bộ sở học cho công tử. Và cũng là tình cờ Tú Tú lại tìm thấy di vật của lệnh đường, là hai mũi phi tiễn kia. Vô tình vật đó đã giúp chúng ta thoát chết.

Hiểu Phong trách :

- Lần sau trở đi thư thư đừng bao giờ mạo hiểm như thế nữa. Nhớ lại lần vừa rồi, đệ vẫn còn sợ cho thư thư.

Nàng nhoen cười :

- Dù sao hai ta vẫn bình yên. Thôi, công tử tiếp tục luyện công đi, Tú Tú sẽ không quấy rầy nữa.

Nhìn nàng vui vẻ lui đi lo bữa ăn, Hiểu Phong càng thêm cảm kích.

Thời gian lưu lại của cả hai vì thế cứ kéo dài. Có vẻ như họ cứ lần lữa mãi, hoặc tìm lý do này, hoặc nại ra nguyên nhân khác để cả hai có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, và lý do lần này để Hiểu Phong khổ luyện di học của Đại Ma Trương Vô Tuệ và Tổng quản Điền gia trang Hạ Vi Lợi.

Họ thích thú được ở bên nhau và quên đi thời gian trôi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đắc thành tuyệt nghệ, duyên cùng bén - Vượt thoát vực sâu, ác nhân lai

Sự thật vẫn là sự thật, đến một hôm, Điền Tú Tú chợt bảo :

- Y phục của công tử vừa cũ kỹ vừa không thể che kín tấm thân đã cao lớn hơn nhiều. Tú Tú nghĩ, có lẽ đã đến lúc chúng ta quay trở lại dương gian chấp nhận cuộc sống gian khổ của một kiếp người.

Cát Hiểu Phong thở dài, luyến tiếc :

- Cũng đã hai năm trôi qua rồi. Đệ bây giờ đã mười tám. Thật tiếc khi từ bỏ chốn này.

Điền Tú Tú thở ra nhẹ nhẹ :

- Đối với nữ nhân, tuổi đôi mươi là tuổi sắp quá thi. Kiếp này Tú Tú chỉ còn biết mỗi một mình công tử.

Hiểu Phong cầm tay nàng :

- Đệ xin hứa, đệ sẽ không còn ai khác ngoài thư thư để gọi trọn tấm lòng. Ngay khi ly khai chốn này đệ quyết đưa thư thư đi tìm lệnh tôn. Và nếu lệnh tôn không khước từ, đệ sẽ mãn nguyện vì được làm tiểu tử của Điền gia.

Tú Tú ngả vào lòng Hiểu Phong :

- Công tử!

Hiểu Phong âu yếm đặt nụ hôn lên gò má phơn phớt hồng của nàng :

- Tú Tú!

Mọi lời nói lúc này là không cần thiết. Vì tiếng nói của con tim, thanh âm của tình yêu đã thay họ nói tất cả.

Nhưng tình yêu đòi hỏi sự trọn vẹn, vì thế, Hiểu Phong tự ý bước rời ra :

- Chúng ta đi thôi, thư thư. Đệ muốn chúng ta sớm gặp lại lệnh tôn. Chỉ có thế, chúng ta mới hoàn toàn thuộc về nhau, vì đã được nhạc phụ lão gia ưng thuận.

Thời gian lưu lại đây hai năm hoàn toàn không uổng phí cho cả hai. Điền Tú Tú sau nhiều lần dò xét và thám thính đã biết theo hướng dòng nước chảy là họ an toàn đến đáy vực.

Theo chỉ điểm của nàng, Cát Hiểu Phong sau khi lướt qua khắp đáy vực để kiểm tìm đàn thất vọng vì không tài nào phát hiện bất kỳ một dấu vết nào dù nhỏ cho thấy nơi phụ thân Cát Hiểu Kỳ và lão Nhị Ma U Minh họ Khả đã tuấn nạn.

Tú Tú an ủi :

- Chúng ta kiếm quá muộn. Một đáy vực vừa ẩm thấp vừa là nơi do loài sinh vật hạ đẳng sinh sôi phát triển, thi thể của bất luận ai rơi xuống đây e chỉ trong thời gian ngắn là bị hủy hoại. Công tử chớ quá đau lòng. Chờ khi hồi trang, Tú Tú sẽ cùng công tử lập đàn cầu siêu, an ủi cho vong linh song thân công tử cũng là huyện đường của Tú Tú này.

Nghe nàng vừa nhìn nhận bản thân nàng đã là người của Cát gia, Cát Hiểu Phong động tâm :

- Thư thư có nhắc đệ mới nhớ. Không biết bọn Thiên Y giáo đã chiếm ngụ Điền gia chưa? Nếu chưa, đệ rất muốn quay lại, thu thập hài cốt gia mẫu về. Để vong linh người khỏi tui hồ vì lâm cảnh tử vô địa táng.

Điền Tú Tú tán thành :

- Tú Tú cũng có ý đó. Chỉ mong sao bọn ác nhân dù có chiếm ngụ Điền gia cũng đừng vui dập hoặc hủy bỏ những gì còn sót lại của lệnh đường.

Chực nhớ cái chết của mẫu thân là do hòa dược phát nổ và hủy diệt, Cát Hiểu Phong bàng hoàng đến thù cả người.

- Thư Thư thử nói xem, liệu gia mẫu lúc chạm vào hòa dược, thi hài có còn lại chút gì không?

Tú Tú gượng cười :

- Công tử có hỏi Tú Tú cũng vô ích. Vì đâu phải việc gì ở Điền gia trang Tú Tú cũng am hiểu. Huống chi việc lập kỳ trận hoặc chôn hóa dược đều là những việc chỉ liên quan đến giới giang hồ, Tú Tú càng không thể rõ.

Với tâm trạng chột nỏ nóng bắt ngờ, Hiểu Phong nắm tay Tú Tú, vận dụng khinh công và cù nài nhanh nhẹn khắp đáy vực.

Và khi phát hiện nơi có thể thoát ra từ đáy vực, Cát Hiểu Phong chột nỏ nài :

- Tốt hơn hết thư thư nên nhắm mắt lại. Cách để đưa thư thư đi ắt hẳn chỉ làm thư thư kinh hãi.

Thân hình của Hiểu Phong giờ đã cao to, ra dáng một nam tử hán tuổi đã thành nhân. Vì thế, Điền Tú Tú an lòng nhắm mắt lại, nép sát vào người Hiểu Phong, ra vẻ hoàn toàn tin tưởng và phó mặc mọi sự cho ý trung nhân họ Cát.

Thái độ ngoan ngoãn của nàng càng làm Cát Hiểu Phong cẩn trọng hơn. Y giữ chặt nàng trong vòng tay và vận dụng toàn bộ chân lực, bật lao người lên không trung như một ngọn pháo thăng thiên.

Chỉ khi đã đặt chân an toàn trên địa hình bằng phẳng, Cát Hiểu Phong mới gọi nàng :

- Thư thư mở mắt được rồi, nhìn xem, chúng ta đã thoát.

Điền Tú Tú làm theo và thật sự vui sướng khi nhìn thấy ánh dương chan hòa.

Nhưng ngay sau đó, nàng bỗng thờ dãi thất vọng :

- Điền gia trang lại ở về bờ vực bên kia. Nếu muốn đến đó tìm di hài lệnh đường, e chúng ta phải mất nhiều ngày vì đi một vòng quá xa.

Hiểu Phong bảo :

- Để cũng đã nghỉ lại rồi. Với sức công phá của hỏa dược, vạn vật trong phạm vi sát thương e không còn lại chút gì, để sẽ theo lời thư thư, đưa thư thư về Cát gia. Thuận tiện, trên đường đi, chúng ta sẽ dò hỏi về tung tích của Điền bá bá.

Xuôi theo chiều dốc xuống của triền núi, khi thì Hiểu Phong đưa Tú Tú, lúc thì cùng với nàng vừa đi vừa ngắm cảnh mỹ quan của đất trời, mà họ ngỡ sẽ không bao giờ còn dịp nhìn ngắm.

Khi vượt hết vùng đồi núi cheo leo hiểm trở và rất gấp ghe, ngay lúc cả hai có cảm giác ngây ngất vì được nhìn thấy cả một vùng bình nguyên mênh mông vô tận, chột họ nghe từ góc khuất của vùng chân núi bỗng vang lên tiếng kêu cứu :

- Phụ thân mau cứu Thanh nhi! Phụ thân đừng để họ bắt Thanh nhi đi! Xin hãy cho Thanh nhi ở lại hầu hạ phụ thân!

Tiếng kêu quá khản bách khiến Điền Tú Tú động lòng. Nàng giật nhẹ tay Hiểu Phong :

- Đây là tiếng kêu của một đứa bé. Không hiểu vì sao lại có người nhẫn tâm bắt đứa bé phải lìa xa thân phụ. Chúng ta mau đến đó xem thử. Biết đâu sẽ có cánh giúp phụ tử họ không gặp cảnh ly tán như chúng ta đang gặp.

Hoàn toàn hiểu nàng chỉ vì cảm cảnh mà thương hại cho người, Cát Hiểu Phong lập tức đáp ứng :

- Gặp chuyện bất bằng, bạt đao tương trợ, đó là điều gia phụ và gia mẫu từng giáo huấn. Nay thư thư đã nói thế, để đâu nỏ chối từ.

Nhưng khi họ đi đến chỗ đó, chỉ thấy còn mỗi một lão nông. Và họ nghe lão nông vừa lầm bầm vừa hí hửng đếm đi đếm lại những nén bạc trắng ngần trong tay :

- Tu hú mà nuôi con quạ, ta giữ người chỉ tổ phí cơm. Chỉ bằng bán quách đi, vừa có ngân lượng tiêu xài vừa đỡ gai mắt vì mỗi ngày mỗi chạm mặt.

Điền Tú Tú sa sầm nét mặt, chột đánh tiếng :

- Hóa ra Thanh nhi không phải cốt nhục của lão?

Lão nông nỏ giật mình. Nhưng khi thấy kẻ hỏi chỉ là một trong hai nhân vật đến y phục cũng chẳng lành lặn gì, lão càng càng mặt :

- Lão hủ những tưởng Thanh nhi là do lão hủ cất công nuôi dưỡng từ thuở còn ẵm ngửa. Định đoạt số phận của Thanh nhi thế nào là tùy lão, hai người hà tất hỏi xen vào.

Cát Hiểu Phong trầm giọng :

- Thông thường, đã có công dưỡng tât phải có chỗ sở cậy. Bọn tại hạ nào dám xen vào những định đoạt của lão. Bất quá lão thứ cho nếu tại hạ hỏi thêm câu này.

Lão nông gật gù, tỏ ra độ lượng vì lời lẽ độ vừa nghe :

- Xem ra người cũng là kẻ thông tình đạt lý, không như cô ả kia, hỏi có vẻ xoi mói vẫn thường thấy ở mấy mụ bẻm mép, nhất là mụ què kệch nhà lão. Người muốn hỏi gì?

Hiếu Phong cười lạt :

- Mụ quê kệch lão vừa nói phải chăng là mẫu thân sinh thành ra Thanh nhi?

Lão chốt dạ vì nhận ra nụ cười có phần mỉa mai của Hiếu Phong :

- Phải thì sao? Hay ngươi cũng biết mụ, định bắt chết vì lão hủ vừa âm thầm tống khứ Thanh nhi? Ngươi muốn bao nhiêu? Nhưng không được đòi hỏi quá nhiều đấy.

Điền Tú Tú cảm giận :

- Công dưỡng sao bằng công sinh? Lão chỉ là cảm thú khi nhấm tâm chia lìa tình mẫu tử. Tiểu thư ta không cần ngân lượng của lão, chỉ khuyên lão mau trả ngân lượng cho người, đưa Thanh nhi về đoàn viên với mẫu thân.

Lão hốt hoảng, vội thu giấu hai bàn tay đang giữ những nén bạc quý báu vào người :

- Bọn ngươi là ai? Quanh đây chưa hề có cường đạo hoặc lục lâm thảo khấu, không lẽ hai ngươi vừa từ xa đến đây? Nếu muốn hoành hành ở đây thì không ổn đâu. Vì những kẻ vừa mua Thanh nhi đều là thủ hạ của Sơn Thần cốc chủ. Họ mua để cúng Sơn Thần và họ sẽ không tha thứ cho kẻ nào dám phá họ, như hai ngươi đây chẳng hạn.

Điền Tú Tú thất kinh, nhìn Hiếu Phong :

- Cúng Sơn Thần là hủ tục lâu lắm rồi không còn nghe đến nữa. Sao bây giờ lại có người tái diễn hủ tục man rợ đó? Thanh nhi e nguy mất nếu công tử không nhanh tay giải cứu.

Nghe thế, Hiếu Phong tuy nhìn thấy lão nông nọ co chân bỏ chạy nhưng vẫn đứng yên và hỏi rõ thêm :

- Họ sẽ làm gì Thanh nhi?

Điền Tú Tú càng thêm bồn chồn :

- Muốn cúng Sơn Thần cần phải tìm một nam đồng tử, tuổi không quá mười hai. Đứa bé chết là điều chắc chắn. Nhưng đã may nhất là người cúng tế còn chia nhau uống huyết của đứa bé. Công tử đừng chần chừ nữa, kéo lão nọ tẩu thoát chúng ta có muốn cứu đứa bé cũng không biết theo phương nào mà tìm.

Vút, chỉ một vài lượt nhún chân vận dụng khinh công là Hiếu Phong đã xuất hiện chắn đầu lão nông.

Đột nhiên thấy Hiếu Phong xuất hiện, lão kinh hoàng quỳ sụp xuống :

- Ôi...! Hóa ra công tử là bậc thần tiên hạ phàm. Tiểu nhân thật đắc tội vì không biết người là ai. Xin buông tha tiểu nhân, đừng bắt hồn tiểu nhân. Chỗ bạc này, tiểu nhân không dám nhận đâu, xin được hoàn lại cho người.

Hiếu Phong hắng giọng :

- Nói mau, những người kia có phải mua Thanh nhi là để cúng tế Sơn Thần?

Lão vãi lạy như té sao :

- Cứ mười ngày một lần cúng. Vì thủ hạ của người đã bảo, lần này là đến lượt Thanh nhi. Nhưng vì thương tiểu nhân đã già, sẽ khó khăn nếu sau này không có Thanh nhi để sai bảo, thủ hạ của người mới ban cho tiểu nhân năm mươi lượng. Và khuyên tiểu nhân phải dùng chỗ này làm cho mụ quê kệch, à không, làm cho mẫu thân của Thanh nhi được vui, không được kêu la ầm ĩ. Tiểu nhân biết thế nào xin hầu bẩm thế ấy, mong thần tiên giáng hạ tha thứ cho.

Hiếu Phong dẫn hiếu :

- Những người kia đã đưa Thanh nhi đi về hướng nào?

Lão quay lại phía sau và chỉ một cánh mơ hồ :

- Những hạng phàm tục như tiểu nhân nào dám để tâm dò xét chuyện của bậc thần tiên. Tiểu nhân chỉ thấy hai người bọn họ chỉ thoáng một cái là biến mất về phía đó.

Hiếu Phong gạt gù và xòe bàn tay ra :

- Vì nghĩ lão chỉ do mù quáng nên làm lỗi lần đầu, ta tạm tha cho lão. Đưa hết bạc đây.

Vừa nhận bạc xong, vút một cái Hiếu Phong đã quay lại chỗ Điền Tú Tú đang nóng lòng chờ đợi.

Hiếu Phong giữ bạc trong một tay, tay còn lại vội kéo Điền Tú Tú lao đi.

Nếu quay lại nhìn có lẽ Hiếu Phong sẽ phì cười vì thấy một lần nữa lão nông nọ cứ đập đầu như té sao. Ất là do lão đã lên thấy Hiếu Phong và Tú Tú di chuyển thần tốc như một bậc thần tiên.

Cũng may mà lão nông nọ chỉ đứng hướng, và một lúc sau Hiếu Phong và Tú Tú đã lại nghe tiếng kêu khóc của đứa bé vang lên :

- Xin nhị vị nhân gia tha cho Thanh nhi. Mầu thân của Thanh nhi đang bệnh, hãy cho Thanh nhi cơ hội chăm sóc từ mầu lần cuối, trước khi được đem cúng cho sơn thần.

Hiếu Phong chợt ngờ ngàng khi nghe rõ thanh âm đáp lại :

- Tiểu oa nhi ngươi lo gì chứ? Mầu thân ngươi bệnh thì có phụ thân ngươi lo; phần ngươi, chỉ một vài hôm được hầu cận Cốc chủ là ngươi quên ngay thôi. Ví thử bọn ta được trẻ lại ngư ngươi bây giờ, bọn ta cũng sẵn sàng bán mạng, miễn sao được hầu cận vị Cốc chủ đẹp như Thiên tiên giáng thế.

Thanh âm thứ hai cũng kế tiếp vang lên :

- Hãy ngoan ngoãn và ăn cho no, đâu phải đứa bé nào cũng tốt phúc như tiểu oa nhi ngươi lúc này. Rồi ngươi sẽ có y phục xinh đẹp, sẽ được Cốc chủ nương nung thương yêu. Và mai hậu, chắc chắn ngươi sẽ là người có quyền ra lệnh cho bọn ta. Một viễn cảnh tươi sáng như thế không lẽ ngươi không mong muốn?

Đứa bé vẫn kêu :

- Phụ thân chỉ là đường phụ, vị tất người lo lắng cho mầu thân như Thanh nhi tự lo. Xin nhị vị tạm dung cho Thanh nhi đôi ba ngày. Sau đó Thanh nhi sẵn sàng đi theo nhị vị.

Hai nhân vật nọ cười lớn :

- Đã đến hạn kỳ Cốc chủ nương nung cần hấp thụ khí nguyên dương của một đồng nam. Bọn ta tha cho ngươi thì được rồi, nhưng khi nương cần đến, liệu Nương nung có chịu dùng ai đó trong hai ta thay chỗ cho ngươi không?

- Phải chi có thể dùng bọn ta thay thế, bọn ta đâu phải mất công, lặn lội xuôi ngược, cứ mười ngày là tìm một đồng nam cho Cốc chủ nương nung? Để ta nói cho ngươi nghe, chỉ cần cùng Cốc chủ nương nung thân cận một lần, ta sợ khi Nương nung có cho ngươi quay về thì ngươi cũng không muốn đi nữa. Duy chỉ điều, nếu muốn sinh mệnh bảo toàn, ngươi khéo khéo giữ mồm giữ miệng. Đừng để cho lão Cốc chủ biết chuyện ngươi đã thân cận với Nương nung. Bằng không, soẹt một cái, đầu ngươi sẽ lia khỏi cổ, hồn ngươi sẽ lia khỏi xác tức thì, nhớ chưa?

Cát Hiếu Phong một mình xuất hiện :

- Thì ra chuyện cúng tế Sơn Thần chỉ được bịa ra để dọa người kém hiểu biết. Dám hỏi quý Cốc chủ là ai? Sao lại vô tâm, để quý phu nhân tác oai tác quái, hại những đứa bé vô tội mà không trừng trị?

Hai gã đại hán nọ đứng bật dậy và cùng loang kiếm nhảy xổ vào Hiếu Phong :

- Ngươi dám lên nghe ư? Vậy là ngươi tự tìm chết!

- Mau giết hán! Bằng không, chuyện này sẽ lan truyền ra ngoài, đến tai Môn chủ thì khôn. Đờ!

Bất ngờ bị tấn công, Hiếu Phong cảm thấy tiếc vì đã bỏ lại hai mũi phi tiễn ở chỗ từng ẩn thân suốt hai năm dài.

Tuy vậy, dù lo ngại vì đối phương đều dùng vũ khí, nhưng Hiếu Phong vẫn kịp định bộ tránh chiêu và đáp lại bằng một ngọn kinh được phát ra do thuận tay.

Hai gã nọ đang hăm hở bỗng thất kinh vì không thấy Hiếu Phong đâu nữa. Một gã kêu :

- Là bộ pháp U Minh Ngọa Hồn?!

Đang kêu, gã vụt trợn đứng hai mắt vì phát hiện gã và đồng bọn đột nhiên lọt vào vùng cương kinh kinh thể hải tặc.

Sự việc phát sinh khiến gã thứ hai cũng phải kêu :

- Ôi chao?! Là Quái Phong chương của Miêu Cương tam quái?!!

Ỉ... ỉ... Cương kinh chạm vào nhục thể, làm cho hai gã nọ đồng thời bị bắn bật ra xa.

Hai gã lần lượt rơi xuống, không một lần giãy giụa và cả hai cứ thế nằm yên bất động.

Hiếu Phong nghi hoặc tiến lại gần hai gã.

Hai gã cùng chết, chứng tỏ một kinh của Hiểu Phong là ngoài năng lực chịu đựng của cả hai.

Đang hoang mang vô tường vì kết cục này, Hiểu Phong chợt nghe âm thanh giọng nói của Thanh nhi vang lên ở ngay phía sau :

- Cô cô, bọn họ vì sao đột nhiên nằm lẫn ra ngủ vậy?

Hiểu Phong quay lại, thấy đứa bé Thanh nhi đang rụt rè đứng nép người ngay bên cạnh Điền Tú Tú.

Trong khi đó, thần sắc của Điền Tú Tú lại nhợt nhạt một cách kỳ quái, khiến Hiểu Phong lo ngại :

- Đệ chỉ thuận tay phát chương, đâu ngờ họ quá kém, nên...

Điền Tú Tú xua tay, kín đáo đưa mắt nhìn Thanh nhi :

Thanh nhi hãy còn bé, tốt hơn hết chúng ta nên đưa nó quay lại.

Đoạn Tú Tú nhẹ nhàng dìu Thanh nhi đi :

- Thanh nhi nói đúng, họ vì mệt nên cứ cho họ ngủ một lúc. Nhà của Thanh nhi ở phía nào? Để cô cô và thúc thúc đây đưa Thanh nhi về.

Chợt hiểu, Hiểu Phong vội tiến lên, đi ở phía bên kia Thanh nhi :

- Cô cô đây nói rất đúng, họ vì mệt nên cứ cho họ ngủ một lúc. Nếu Thanh nhi muốn về với mẫu thân thì nên nhân lúc họ ngủ say, phải đi ngay mới kịp. Nhà của Thanh nhi ở phía nào?

Đứa bé hớn hờ, chỉ ngay về phía trước. Khiến Tú Tú thở phào nhẹ nhõm vì không phải đưa Thanh nhi quay lại, vô tình để Thanh nhi nhìn lại thảm cảnh đã xảy ra cho hai gã đại hán nọ mà Thanh nhi vẫn ngỡ là họ đang ngủ.

Cảm thông cho Tú Tú và biết Tú Tú không muốn đầu óc non nớt của Thanh nhi bị hai cái chết kia gây tác động, Cát Hiểu Phong len lén nhìn nàng.

Thật lạ, sắc mặt của Tú Tú vẫn nhợt nhạt, khiến Hiểu Phong bật hỏi :

- Điều gì đã xảy ra với thư thư?

Tú Tú gượng cười và lắc đầu :

- Tú Tú sẽ giải thích sau. Hãy cứ đưa Thanh nhi về nhà đã.

Khi đã đến nhà của Thanh nhi, Điền Tú Tú nhìn quanh, sau đó bảo Hiểu Phong :

- Như lão nọ chưa quay về. Hoặc lão không dám quay về cũng nên. Công tử hãy đưa chỗ bạc kia cho Tú Tú.

Nhận lấy bạc, Tú Tú cùng đứa bé đi vào nhà. Lúc quay ra, nàng đã có y phục khác, tuy không đẹp nhưng được chỗ lành lặn. Nàng trao cho Hiểu Phong bộ y phục nam nhân :

- Tú Tú đã khuyên mẫu tử Thanh nhi mau bỏ đi. Họ đi rồi, chỉ để lại cho chúng ta mỗi người một bộ y phục. Công tử mặc vào đi.

Hiểu Phong cảm thấy lạ, vừa thay đổi y phục vừa hỏi :

- Như thư thư sợ đồng bọn của hai gã lúc này trút giận vào mẫu tử Thanh nhi? Thư thư biết họ ư?

Tú Tú thờ dãi :

- Họ từng là gia nhân Điền gia. Tú Tú mơ hồ nghĩ, có lẽ gia phụ đã gặp chuyện bất trắc. Bằng không, sao họ không theo gia phụ, lại làm tay sai cho nhân vật Cốc chủ có vị phu nhân nương nưong vừa dâm loạn vừa độc ác?

Hiểu Phong ân hận :

- Chỉ tại đệ lỗ tay. Chứ nếu họ còn sống ắt thư thư có cơ hội dò hỏi về tung tích lệnh tôn, cũng như lai lịch của nhân vật Cốc chủ nọ. Hay chúng ta thử đi tìm nơi lưu ngụ của bọn này?

Nàng lắc đầu :

- Không vội đâu. Trái lại, vì đang lo cho phụ thân, Tú Tú chỉ nóng lòng, muốn công tử mau giúp Tú Tú tìm thấy người!

Hiểu Phong vội đáp ứng :

- A...! Nếu muốn tránh tai bay vạ gọi, chúng ta nên đi ngay lúc này thì hơn. Hãy đệ đệ giúp thư thư đi cho nhanh.

Tú Tú bỗng có thái độ trầm ngâm tư lự một cách khác thường :

- Với ý phục của chúng ta hiện giờ, chỉ là hạng thường dân thôn dã, thiết nghĩ không nên tỏ bất kỳ thái độ nào lộ liễu. Chúng ta đi chậm thôi, cũng là cách âm thầm bám theo, hỗ trợ cho mẫu Thanh nhi.

Cát Hiểu Phong thán phục :

- Đưa Phật thì đưa đến Tây phương. Thử nghĩ thật chu đáo, đệ quá sơ suất, chỉ nghĩ đến bản thân, quên việc mẫu tử họ vị tất đã hết nguy hiểm. Tốt lắm, chúng ta cùng đi. Họ đi đứng như thường nhân và luôn giữ một khoảng cách vừa phải, đủ để nhìn thấy mẫu tử Thanh nhi vẫn cứ chậm chậm đi chuyên phía trước.

Thanh nhi đúng là một đứa bé chí hiếu. Tuy thân hình thấp bé nhưng vẫn tỏ ra mạnh mẽ, diu mẫu thân chỉ là một phụ nhân yếu đuối lại còn đang vương bệnh nên bước đi rất khó khăn, và Thanh nhi luôn là chỗ tựa cho mẫu thân.

Mục kích cảnh này, Hiểu Phong chợt nhớ đến mẫu thân. Vì thế, Hiểu Phong không thể không phát giận khi nhìn thấy có người xuất hiện ngăn lối mẫu tử Thanh nhi.

Hiểu Phong kéo Điền Tú Tú nép qua một bên, kín đáo quan sát diễn biến phía trước.

Vừa nhìn thấy người ngăn lối, Thanh nhi buột miệng kêu :

- Phụ thân.

Lão nông nọ đảo mắt nhìn quanh, sau đó cười gằn hai với hai kẻ yếu đuối :

- Sơn Thần cốc chủ đã chọn người, sao người cả gan kháng lại, đã thế còn định đưa mẫu thân người đi đâu? Nói mau.

Phụ nhân vừa ho sù sụ vừa tìm lời giải thích :

- Lúc Hoàng Nương này thuận tình ưng lão đã nói trước là lão phải yêu Thanh nhi như cốt nhục của chính lão. Có sao lão nhẫn tâm, nỡ bán Thanh nhi cho người? May nhờ có người giải cứu, nếu không Hoàng Nương này đâu còn cơ hội gặp lại Thanh nhi. Nay ta đưa Thanh nhi quay về cố thổ, sẽ không phiền đến lão nữa.

Lão nông nọ nhăn mặt :

- Mụ cam tâm lia xa lão ư? Từ đây quay về cố thổ của mụ, quãng đường không phải ngắn. Đi như mụ, nhờ gặp lúc đói lòng thì biết lấy gì mà ăn?

Phụ nhân vẫn ho :

- Hạng như lão, hễ mở miệng ra là đề cập đến những gì liên quan đến ngân lượng. Đâu phải vì quan tâm nên lão mới hỏi câu như thế! Yên tâm đi, chỗ ngân lượng mẫu tử ta đang có đủ để chi dụng suốt đời. Lão hà tất bận tâm.

Lão nông nọ lại đảo mắt nhìn quanh :

- Ngân lượng ở đâu mụ có? A, ta biết rồi, đó là chỗ ngân lượng thủ hạ của Sơn Thần từng ban cho ta. Một khi Thanh nhi đã không việc gì, sao mụ to gan nhận luôn chỗ ngân lượng ấy? Mụ có biết làm thế sẽ gây họa cho ta và cho những ai còn lưu lại nơi này không?

Phụ nhân bỗng kéo Thanh nhi sát vào người :

- Nếu lão định tìm cách chiếm đoạt chỗ ngân lượng ta đang có thì không được đâu. Tương lai của Thanh nhi đều phụ thuộc vào chút gia sản này. Ta không nghe theo lão như trước kia từng nghe lời ngon ngọt của lão đâu.

Nghe nói đến ngân lượng hai mắt lão nông vụt sáng rỡ :

- Mụ vẫn còn Thanh nhi, chỗ bạc kia là của phi nghĩa, mụ không được quyền giữ. Tốt hơn hết mụ phải chia cho ta một phần. Bằng không, ta sẽ chiếm đoạt tất, chẳng chừa cho mụ dù là một mẫu vụn. Thế nào? Mụ chọn đi.

Cầm giận, Hiểu Phong vừa háng giọng vừa cùng Điền Tú Tú đi đến gần :

- Lão có còn nhân tính không? Những lời như thế mà lão thốt ra được sao?

Nhìn rõ mặt Hiểu Phong, lão nông đâm hoảng :

- Ôi chao, lại là người đó sao? Xin thần tiên tha mạng. Tiểu nhân không còn dám đòi hỏi gì nữa. Xin tha mạng, tha mạng.

Thanh nhi cũng nhận ra Hiểu Phong và Tú Tú. Nó mừng rỡ kêu mẫu thân :

- Hóa ra cô cô và thúc thúc cũng đi theo chúng ta kìa, mẫu thân?

Hiếu Phong khẽ gật đầu với Thanh nhi, sau đó xua tay gạt lão nông :

- Mau đi đi, chớ để ta nhìn thấy lão thêm bất kỳ lần nào nữa.

Trong lúc lão nông lo cuống cuống bỏ chạy, Tú Tú tiến đến gần Thanh nhi :

- Cô cô chi lo, không biết Thanh nhi đi đường có an toàn không. Cũng may cô cô đã lo đúng. Bằng không thì...

Bỗng có mấy loạt cười đột ngột vang đến :

- Cứ ngỡ kẻ nào ba đầu sáu tay dám phá hỏng hảo sự của Cốc chủ nương nương. Nào ngờ chỉ là một thân cầu nam nữ tự lo thân chưa xong còn sính cường lo chuyện bao đồng cho người.

Hiếu Phong nghe thanh âm đó, bỗng nghe Điền Tú Tú ứng thanh kêu lên :

- Có phải Tra ngũ thúc, từng chuyên trách phòng vệ cánh Tây cho Điền gia độ nào không?

Có ba nhân vật cùng xuất hiện với thân pháp làm cho mẫu tử Thanh nhi kinh hoàng.

Trong đó có một nhân vật độ tuổi tứ tuần. Lão ngờ ngợ nhìn Tú Tú :

- Cô nương là ai? Sao nghe tiếng đã nhận ngay ra Tra mỗ?

Điền Tú Tú hoàn toàn thất sắc chẳng nói gì ngoài việc lăm bắm những lời không đầu không đuôi :

- Vậy là sao đây? Không lẽ đúng như ta nghĩ?... Người của Điền gia sao lại trở nên như thế này?...

Lão Tra cau mặt, gắt :

- Cô nương không chịu xưng danh ư? Đừng nghĩ, hễ nhận ra Tra mỗ là việc này có thể bỏ qua. Hừ!

Sự tình và nhớ đến thực tại, Tú Tú hồi đáp :

- Là Tú Tú đây. Hy vọng Tra ngũ thúc còn nhớ, cho dù Tú Tú không mang về yếu đuối bệnh hoạn như thuở nào nữa.

Lão Tra ngớ ngàng :

- Tú Tú? Là Điền tiểu thư đó ư? Không lẽ... không lẽ đây là sự thật? Tra mỗ không hề nằm mơ?

Tú Tú mỉm cười, cho dù sắc diện vẫn chưa hết nhợt nhạt :

- Tra ngũ thúc không nằm mơ đâu. Mà thôi, dễ dễ bề hàn huyên. Tra ngũ nghĩ sao nếu Tú Tú đề xuất cứ để mẫu tử Thanh nhi rời đi, sau đó thúc diệt ta nói chuyện?

Gương mặt của Lão Tra lập tức lộ vẻ khó khăn :

- Việc này...

Tú Tú cau mặt :

- Chúng ta quen biết nhau, không lẽ Tra ngũ thúc không nể mặt, thuận theo Tú Tú một lần? Hay vì nay đã có chủ mới là vị Cốc chủ nương nương nào đó. Tra ngũ thúc không còn xem Tú Tú như một Điền tiểu thư như thuở nào?

Lão Tra ấp úng :

- Điều này...! A, thế Điền tiểu thư có biết rằng công việc của Tra mỗ đang thực hiện đây là do...

Chợt có một bóng nhân ảnh từ xa lao đến thật thần tốc mang theo một tiếng quát kinh hồn :

- Tra Phúc thật to gan. Hay ngươi quên ngươi đã từng là người của Điền gia? Ta thật không ngờ ngươi lại là hạng người dễ thay đổi nhường ấy. Hừ!

Nhìn nhân vật vừa mới xuất hiện, lão Tra biến sắc :

- Đoàn sư gia đó ư? Sao sư gia bảo Tra mỗ như thế? Tra mỗ...

Nhân vật mới đến tuy vận nho phục đáng đáp đúng là một văn nhân, nhưng nếu nghĩ đây là hạng nho nhã bạc nhược thì quả là lầm lẫn.

Và quyết không để lão Tra nói hết lời, nhân vật họ Đoàn đã bắt ngờ vươn tay, chỉ vào người lão Tra, kèm theo là một tiếng gầm căm phẫn :

- Đúng là ngươi đã phản rồi. Nếu ta không lấy mạng ngươi thì trên đời này còn gì đạo lý. Gia pháp của Điền gia cũng bị ngươi hủy hoại.

Từ ngón tay chỉ của văn nhân sư gia họ Đoàn, một tia chỉ kinh đã bắt ngờ xạ ra, xoáy thẳng vào tâm thất lão Tra, tạo thành một lỗ sâu hoắm và đỏ hồng vì bị nhuộm huyết.

Lão Tra ngã vật ra sau :

- Tại sao... A... a...

Hai nhân vật đã cùng xuất hiện với lão Tra liền tỏ ra kinh hoàng trước tình hình đột biến này. Cả hai cùng lùi tránh về hai bên, tợ như thảm trạng của lão Tra sẽ lây đến họ nếu họ vẫn cứ đứng gần người xấu số vừa chết.

Điền Tú Tú cũng kinh hoàng. Vì hầu như đây là lần đầu tiên nàng mục kích cảnh huyết nhuộm lai láng, nhất là cảnh đó xảy ra cho nhân vật nàng từng quen biết, thương mến.

Nàng vừa cau mặt kinh tởm, định há miệng phát thoại với văn nhân họ Đoàn thì lúc đó là lúc nhân vật này một lần nữa hiện lộ bản lĩnh cao thâm, xạ một lượt hai tia chỉ kinh hư không vào hai nhân vật đồng bọn lão Tra :

- Lũ ác ma các ngươi cũng phải chịu chung số phận với lão Tra bội phản.

Thêm hai lỗ sâu hoắm và đỏ hồng nữa xuất hiện. Chia cho hai nhân vật nọ mỗi người một lỗ.

Họ bị lực đạo từ tia chỉ kinh đẩy ngã ngửa ra về phía sau, bật xa hơn lão Tra. Điều này cho Cát Hiểu Phong rõ, thân thủ của hai nhân vật này kém hơn lão Tra.

Tuy nhiên, dù sao họ cũng đã chết. Và Hiểu Phong thờ pháo nhẹ nhõm khi nghe văn nhân họ Đoàn ôn tồn tìm lời giải thích cho Điền Tú Tú minh bạch.

Họ Đoàn bảo :

- Cũng may Đoàn mỗ đến kịp. Nếu không kẻ có manh tâm phản bội như Tra Phúc ắt sẽ dùng những lời dối trá, gây bất lợi cho Điền tiểu thư. Hóa ra Điền tiểu thư chưa được biết, người của Điền gia sau thảm biến độ nào, đã không ít kẻ giầu đồ bìm leo, quay lưng phản lại Điền trang chủ ư? Tra Phúc chính là trường hợp điển hình và lão tự chuốc quả.

Điền Tú Tú vỡ lẽ :

- Đoàn sư gia có nói tiểu nữ mới biết. Vì chỉ mới một ngày thôi, tiểu nữ cứ mãi hoang mang, không hiểu vì sao người của Điền gia lại đổi trắng thay đen, về hùa với bọn ác nhân, bắt hại những người vô tội như mẫu tử của Thanh nhi đây.

Vừa nói Điền Tú Tú vừa đưa mắt nhìn qua Thanh nhi. Nó đang thất thần vì sợ hãi do tình cờ mục kích một lúc những ba cái chết kinh hoàng.

Đoàn văn nhân vật biến đổi, lão thành người nho nhã ôn hòa, đúng với dáng dấp bề ngoài, bằng cách từ tốn tiến lại gần mẫu tử Thanh nhi - Tri nhân tri diện bất tri tâm. Chỉ vì Tra Phúc thay tâm đổi tính, bỏ chính theo tà làm cho lương dân vô tội suýt bị uống mạng vô lý.

Khom người xuống để dễ thân cận với Thanh nhi, Đoàn văn nhân ôn tồn hỏi :

- Tiểu thế diệt sinh quán ở đâu? Nếu cần, ta sẽ cho người đưa về. Sẽ không ai làm hại đến tiểu thế diệt nữa đâu.

Chính nhờ thái độ này Thanh nhi không còn sợ Đoàn văn nhân nữa. Nó đáp :

- Thanh nhi đang cùng mẫu thân trên đường hồi gia. Đa tạ thúc thúc, nếu được thúc thúc cùng đi.

Đoàn văn nhân mỉm cười xoa đầu Thanh nhi :

- Tiểu thế diệt rất lễ độ, thật không nên chút nào nếu ta để một đứa trẻ ngoan ngoãn như tiểu thế diệt rơi vào tay hạng ác nhân. Hãy chờ ta một lúc, sau đó chúng ta sẽ là bạn đồng hành.

Dứt lời, Đoàn văn nhân đứng lên nhìn Tú Tú và hỏi :

- Dù thấy Điền tiểu thư thế này là đủ biết Điền tiểu thư vẫn bình yên nhưng Đoàn mỗ không thể không nói.

- Không phải tiểu thư vì tình cờ đã bị sanh cầm cùng một lúc với những nhân vật đã biến thành Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc sao? Điều gì đã xảy ra hơn ba năm qua cho tiểu thư?

Điền Tú Tú thở hắt ra một hơi dài khoan khoái vì đã trút đi một gánh nặng. Nàng bảo :

- Chuyện kể lại rất dài, nếu Đoàn sư gia muốn nghe cho thật tường tận, hãy mau đưa tiểu nữ đến gặp gia phụ. Mọi người sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi những hiểm nguy tiểu nữ đã trải qua. Liệu gia phụ có ở gần đây không?

Họ Đoàn cau mặt :

- Sau thảm biến độ nào, phải mất thời gian dài Điền trang chủ mới bình tâm. Hiện nay Trang chủ vì cô độc nên luôn bồn tẩu giang hồ. Chỉ sợ trong nhất thời Đoàn mỗ không thể cho tiểu thư biết Trang chủ đang ở đâu. Quá thất vọng, Cát Hiểu Phong lên tiếng xen vào :

- Làm sao bây giờ thư thư? Biết đến lúc nào đệ mới gặp nhạc phụ lão gia?

Đoàn văn nhân kinh ngạc nhìn Hiểu Phong :

- Tiểu thư, đây là vị thiếu hiệp nào? Sao gọi tiểu thư là thư thư, và còn gọi Trang chủ là...

Điền Tú Tú tuy đỏ mặt nhưng vẫn lên tiếng thừa nhận, giới thiệu Hiểu Phong với họ Đoàn :

- Sư gia còn nhớ, ngày ngày xảy ra biến cố. Điền gia có tiếp nhiều người, trong đó có phu phụ Nghĩa Hiệp Hứa Xương? Đây là Cát Hiểu Phong, Cát công tử đã cùng tiểu nữ đồng cam cộng khổ hơn ba năm dài. Và tiểu nữ đã cùng công tử thề nguyện trọn đời sống bên nhau. Chỉ cần gia phụ ưng thuận tiểu nữ sẽ là người của Cát gia.

Đoàn văn nhân vội thi lễ :

- Cát gia vốn danh tiếng lẫy lừng. Cát công tử là hậu nhân duy nhất của Cát gia, thế nào Điền trang chủ cũng hài lòng vì có tiểu tể uy nghi bất phàm như công tử.

Điền Tú Tú cười sung sướng. Nàng càng thêm nôn nóng muốn gặp lại phụ thân, nên hỏi họ Đoàn :

- Sư gia liệu có cách nào sớm biết tin của gia phụ không?

Họ Đoàn lại nhăn nhó, sau đó bỗng hỏi :

- Tiểu thư và Cát công tử ngay lúc này đã có ý định, sẽ đi về đâu chưa?

Chực nhớ lại, Cát Hiểu Phong bảo :

- Vẫn bồi cùng Điền thư thư quay về Cát gia. Không hiểu sư gia hỏi thế có ý gì?

Đoàn sư gia mỉm cười :

- Nếu đã có chủ định như thế càng tốt. Đoàn mỗ có cách này, nhị vị cứ đến Cát gia. Ngay khi được tin Trang chủ, nếu Trang chủ không tự đến, đích thân mỗ sẽ đến đưa tin cho nhị vị. Thế nào?

Hiểu Phong cười hài lòng :

- Đoàn thúc thúc quả không hổ danh sư gia. Chủ ý này rất hay, văn bối và Điền thư thư sẽ ở đó chờ tin.

Nhưng khi Cát Hiểu Phong nhanh nhẩu vào thành. Điền Tú Tú vì tính tế hơn chợt hỏi họ Đoàn :

- Sư gia, việc bọn tiểu nữ bất ngờ xuất hiện đến Đoàn sư gia còn tỏ ra dè dặt và nghi ngại, liệu còn hậu quả gì khác sẽ gây rắc rối cho bọn tiểu nữ không sư gia?

Họ Đoàn lập tức đảo tròn hai mắt và đứng với danh phận sư gia, chỉ một thoáng sau họ Đoàn đã có nhận định xác đáng :

- Thật không ngờ sau thời gian dài không gặp, Điền tiểu thư vừa không còn vẻ yếu đuối bệnh hoạn như thuở nào, vừa chứng tỏ có tâm cơ tính mẫn mẫn tiếp không khác gì Trang chủ lệnh tôn. Không sai đối với chuyện này, sự tái hiện của tiểu thư và Cát công tử ắt sẽ gây kinh động cho khắp quan hùng. Mỗ nghĩ, tốt hơn hết nhị vị tạm thời đừng để lộ thân phận. Có thể dùng tuần mã, hay thuê một cỗ xe đi cho tiện. Chờ khi gặp lại, Trang chủ ắt có biện pháp vẹn toàn.

Điền Tú Tú gật đầu nhưng lại bảo :

- Ý của sư gia thật hay. Chỉ tiếc, tiểu nữ không biết tìm đâu ra cỗ xe. Và nếu tìm thấy cũng không biết lấy gì để thuê. Trừ phi...

Họ Đoàn hiểu ý, bảo :

- Nếu là vậy, tiểu thư hãy nhẫn nại, chờ Đoàn mỗ một lúc. Mọi việc cứ để Đoàn mỗ thu xếp.

Cách thu xếp của họ Đoàn khiến Hiểu Phong và Tú Tú sau đó vẫn luôn thán phục, thừa nhận đây là hành động đầy kiến hiệu, chỉ có những người vừa tận tâm vừa đầy năng lực như họ Đoàn mới thực hiện nổi.

Và chưa đầy hai canh giờ sau, cỗ xa mã với người xa phu điều luyện đã bon bon đưa Hiểu Phong và Tú Tú thẳng tiến trên quan đạo, đi về phía Cát gia.

Trong cỗ xe, Hiểu Phong không ngớt lời ca tụng họ Đoàn :

- Đoàn sư gia vẫn võ kiêm toàn. Được những nhân vật như thế phò tá, lệnh tôn lo gì không sớm khôi phục, lập lại uy danh cho Điền gia như thuở nào.

Điền Tú Tú gượng cười :

- Mãi đến hôm nay Tú Tú mới vỡ lẽ không ngờ Đoàn sư gia cũng tinh thông võ học. Chứ trước kia, võ công cao nhất ở Điền gia, chỉ chịu đứng sau gia phụ chính là Hạ thúc thúc. Riêng phần sư gia chỉ chuyên dạy chữ nghĩa thánh hiền cho Tú Tú, nào ai dám nói người như thế lại am hiểu võ công.

Cát Hiểu Phong càng thêm thần phục :

- Dù chứng tỏ lệnh tôn là người có tầm nhìn sâu quảng, thu toàn những bậc kỳ tài nhưng không cần phô trương. Đệ còn tin chắc, nếu Điền gia đừng gặp thảm biến như độ nào, nhất định uy danh lúc này của Điền gia sẽ vang như sóng cồn, vượt xa Nhất bang Nhị giáo, kể cả Thất đại phái.

Điền Tú Tú phì cười :

- Công tử đừng vì sắp thành tiểu tể của Điền gia nên có những lời khoa trương quá đáng. Cứ chờ đến lúc gặp gia phụ hãy nói, xem người có mắng công tử hay không. Vì theo Tú Tú biết, tính gia phụ rất khiêm nhu, người không thích nghe những lời này đâu.

Hiểu Phong lúng túng :

- Là chính nhân quân tử đương nhiên là nhạc phụ lão gia không thể hợm mình khoe khoang. Nhưng có câu: tri kỷ tri bỉ, vì đệ sắp là tiểu tể của Điền gia, thế lực của Điền gia ra sao đệ có quyền nhận định. Nào phải đệ khoác lác, tự tô son trát phấn, chỉ biết khen vùi Điền gia, không kể gì đến những điều sai sự thật?

Điền Tú Tú gật gù :

- Nếu công tử biết như thế là tốt. Đổi lại, Tú Tú biết rồi đây gia phụ sẽ hài lòng, khi biết rằng tiểu tể của người ngoài việc kiêm thông... nhiều công phu sở học. Còn có điểm phúc ần được nội đơn của Vạn Niên Xà Thạch Hoa Đỉnh, lại còn may mắn hưởng dụng được vật kỳ trân là Vạn Niên Thạch Linh Chi. Có được công tử, đây là Điền gia có được bậc kỳ tài đích thực.

Cát Hiểu Phong mỉm cười tỏ ra thú vị :

- Thư thư đoán xem, liệu nhạc phụ lão gia sẽ vui mừng như thế nào nếu biết rằng tuyệt chứng của thư thư đã nhờ huyết bảo Vạn Niên Xà Thạch Hoa Đỉnh chữa khỏi? Ất hẳn người sẽ nhảy cẫng lên, vui mừng như trẻ con được quà.

Tú Tú cũng thích thú :

- Dù trước kia gia phụ không bao giờ nói nhưng qua sắc mặt của người, Tú Tú biết người rất thất vọng vì không có hậu nhân để trao quyền toàn bộ sở học. Nếu biết tin này, đúng là người sẽ rất vui mừng.

Họ cứ huyền thuyên bàn luận mãi về một viễn cảnh tươi hồng, nhờ đó sớm quên đi chặng đường dài họ đã vượt qua để đi đến Cát gia.

Ở phía trước, thanh âm của vị xa phu vang lên :

- Công tử và tiểu thư có nhầm lẫn không vậy? Vì nếu nơi đây trước kia từng tồn tại một gia trang thì bây giờ chỉ còn là nơi hoang tàn đổ nát.

Hiểu Phong thất kinh, vén rèm xe và lao vụt ra bên ngoài.

Vị xa phu nói không sai, cảnh trước mặt Hiểu Phong chính là cảnh đổ nát Đương mai ngày người nhìn cảnh khó tin này, Hiểu Phong nghe Điền Tú Tú bỗng nhiên lên tiếng ngay bên cạnh :

- Có đại đã mọc đầy, chứng tỏ nơi này bị phá hủy từ lâu. Không lẽ kể từ lúc Điền gia gặp thảm biến?

Lời của Tú Tú làm Hiểu Phong bưng tỉnh :

- Dù sao cũng đã đến nơi. Lão huynh có thể quay lại, bọn văn bối không cần đi nữa.

Vị xa phu tỏ ra là người chất phác thật thà. Y trao cho Hiểu Phong một túi bạc :

- Đoàn lão gia lúc thuê xe, ngoài việc chi đủ ngân lượng còn nhờ tiểu nhân trao hết chỗ bạc này cho công tử. Xin công tử thu nhận, tiểu nhân kiếu từ.

Điền Tú Tú nhanh tay nhận lấy, đoạn trả lại cho xa phu một đỉnh bạc khá nặng :

- Phiền lão huynh chịu khó quay lại một lần nữa. Mang đến cho tiểu nữ càng nhiều lương thực càng tốt, và thuê hộ tiểu nữ một vài trướng đình.

Hiếu Phong kinh ngạc :

- Thuê tráng đinh làm gì, thư thư?

Nàng bảo :

- Nếu muốn lưu ngụ ở đây chờ tin gia phụ, không lẽ công tử không muốn có người giúp thu dọn? Như thế, chúng ta đương nhiên cũng cần thật nhiều lương thảo, không đúng sao?

Hiếu Phong thở dài :

- Thư thư lúc nào cũng toan liệu chu đáo. Nếu không có thư thư, đệ thật không biết phải làm gì.

Điền Tú Tú xua tay cho vị xa phu đánh cỗ xe đi, sau đó lên tiếng trấn an Hiếu Phong :

- Công tử có tâm trạng đó cũng là điều dễ hiểu. Thư hỏi ai mà không bàng hoàng trước cảnh này?

Hiếu Phong bỗng hạ thấp giọng :

- Cũng có thể đây là thảm biến đã đồng thời xảy ra với Điền gia, khiến đệ nhớ lại di tụy của gia mẫu.

Nàng giật mình :

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Dao, Tam Ma Kiếm...

Hiếu Phong gật đầu :

- Hung thủ cùng một lúc dám đối phó với những ai có liên quan đến câu ca này. Đủ hiểu thế lực của hung thủ thật khó lường. Đệ nghĩ, tốt hơn hết chúng ta đừng đề cập cho ai biết điều này vội. Hãy lặng lẽ theo dõi, như lời gia mẫu lưu tụy căn dặn.

Nàng tán thành :

- Công tử yên tâm, Tú Tú cũng nghĩ thế. Kéo chưa gì chúng ta đã bắt dây động rừng, khó lòng phát hiện ai là hung thủ.

Theo kế đã bàn, lúc có nhiều tráng đinh đến để giúp thu dọn, đích thân Hiếu Phong coi sóc việc dọn dẹp ở nơi trước kia từng là gian từ đường của Cát gia.

Đề sau đó, đáp lại ánh mắt dò xét của Điền Tú Tú. Cát Hiếu Phong kín đáo lắc đầu.

Khẩu quyết đệ luyện và hung khí Câu Hồn Phi Liên Sách từng làm vang danh đệ Nhất Câu Hồn đã không tìm thấy. Kẻ phá hủy Cát gia có lẽ đã lấy đi, tạo hoang mang cho Cát Hiếu Phong không ít. Vì hung thủ nhờ đâu mà biết nơi cất giấu thứ vũ khí hung ác nọ? Trừ phi từng hành động trước kia của Cát gia đều bị hung nhân ngầm ngấm giám sát. Đề khi Cát gia không có người, hung nhân chỉ nhút cựa nhất động là thu kết quả. Đó là điều thật đáng sợ.

... Những gì Đoàn sư gia hứa đều được thực hiện. Đủ thấy Điền gia có họ Đoàn là điều may. Chỉ mấy ngày sau, đã có tin về Trang chủ Điền gia trang Nhất Tụ Thiên Kim Điền Tụ Khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Hồi gia trang mục kích cảnh điêu tàn - Bước xuất đạo đối mặt nhân tâm độc

Vừa nhìn thấy khung cảnh hoang tàn của Cát gia, Điền Tụ Khẩu tỏ ra phẫn nộ :

- Thật không hiểu Điền gia và Cát gia đã đắc tội thế nào và với ai. Thật đúng với câu “cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng”. Mối hận này, Cát Hiếu Phong người yên tâm, không thể thiếu phần lão phụ.

Với phong độ xứng bậc tôn sư một phái. Điền Tụ Khẩu chóng vánh quyết định một lần nữa. Vì lúc mới đến lão đã nhìn một lần rồi, nhưng bây giờ mới nhìn kỹ hơn. Lão gật gù :

- Thoạt nghe phụ thân cứ ngỡ Đoàn sư gia cố tình bịa chuyện, chỉ muốn phụ thân vui. Nào ngờ, cứ nhìn Tú nhi bây giờ thì rõ, nhứt định tuyệt chứng

không còn. Không những thế, nào ai dám bảo ái nữ bảo bối của lão phu sau này sẽ là người yếu mạng. Đúng là họa trung hữu phúc.

Đoạn, không để Tú Tú hoặc Hiểu Phong có cơ hội nói câu nào, lão lướt nhìn một lần nữa Cát gia trang chỉ còn lại những phế tích :

- Phụ tử ta lâu lắm rồi mới có cơ hội đoàn viên. Tú Tú mau theo phụ thân đến Kim Lăng, nơi phụ thân vừa có ý định gây dựng lại Điền gia trang. Còn Cát Hiểu Phong, nếu người muốn, chờ sau khi tôn tạo lại Cát gia, lão phu sẽ xem người như thượng khách bất cứ lúc nào người đến thăm lão phu. Cứ thế nha? Lão phu đưa Tú Tú đi đây.

Hiểu Phong thật sự rối bời, cứ đưa mắt nhìn Tú Tú, hy vọng nàng nào cũng có cách ứng phó hữu hiệu với tình cảnh trên người này.

Nhưng tâm tư của Tú Tú cũng bối rối đầu kém gì. Nàng hoàn toàn thất vọng vì phụ thân không hề tạo bất kỳ một cơ hội cho nàng nói lên ý nguyện của nàng. Tuy vậy trước ánh mắt phẫn nộ của ý trung nhân, nàng cũng đầu muốn chia tay Hiểu Phong để như thế này. Nàng bạo dạn đánh tiếng :

- Phụ thân. Nữ nhi thoát tuyệt chủng đại công là của Cát công tử. Sao phụ thân không mời Cát công tử cùng đi, chỉ gọi là đáp tạ đại ân của chàng?

Lão bật cười, trách yêu ái nữ :

- Sao Tú nhi biết phụ thân sẽ không có gì đáp tạ? Tuy chưa nói, nhưng chỉ cần nhìn thấy Tú nhi vui vẻ và phấn khích thế này phụ thân cũng biết đây là nhờ ai. Yên tâm đi sẽ có người của Đoàn sư gia sắp đến đây. Chuyện tôn tạo lại Cát gia nếu có Đoàn sư gia nhúng tay vào, chẳng mấy chốc Cát công tử sẽ có cơ hội đến Kim Lăng hội ngộ chúng ta. Tú nhi nghĩ xem phụ thân toan liệu như thế đã đủ chưa?

Đôi từ tâm trạng bối rối qua cảm kích, Cát Hiểu Phong lập tức vòng tay đáp tạ lão Điền :

- Được Điền bá bá quan tâm, tiểu diệt thật không biết nói gì để tỏ lòng cảm kích và ngưỡng mộ. Xin tuân theo lời dạy của Điền bá bá. Ngay khi có dịp tiểu diệt nhất định đến Kim Lăng để vấn an.

Và Hiểu Phong đưa mắt nhìn Tú Tú :

- Thử nhớ bảo trọng. Từ bây giờ đệ lúc nào cũng nghĩ đến thử thử.

Xem như việc đã định, Điền Tú Tú miệng cười nhưng lòng dạ héo hắt.

Nàng bảo :

- Công tử cũng nhớ bảo trọng. Ở Kim Lăng, lúc nào Tú Tú cũng trông chờ công tử. Tạm biệt.

Với cảm giác chột hột hắt, Hiểu Phong đáp mà không hiểu mình đang đáp gì :

- Tạm biệt!

Chỉ khi Tú Tú được phụ thân đưa đi xa dần, cũng bằng cỗ xe xa mã nhưng sang trọng hơn cỗ xe lúc trước bội phần. Cát Hiểu Phong mới hiểu ra là bản thân vừa mới nói lời chia tay với nàng. Mọi lời nói mà ngay lúc này khi nghĩ lại Hiểu Phong sao cứ cảm nhận mơ hồ sẽ là lời chia tay vĩnh viễn.

Do có cảm nhận đó, và nhất là thêm cảm giác hụt hẫng vì thiếu vắng bóng giai nhân. Cát Hiểu Phong càng lúc càng nghe nôn nao khác thường, khi chờ mãi vẫn chưa thấy Đoàn sư gia đưa người đến như lời phụ thân Điền Tú Tú đoán quyết.

Mãi đến khi bóng chiều tà buông xuống, một Đoàn sư gia có vẻ mặt hốt hơ hốt hải từ phía xa bỗng chạy đến như bay :

- Không ổn rồi Cát công tử. Chuyện Tra Phúc bị Đoàn mỗ thay Trang chủ thanh lý môn hạ đã bị vỡ lở. Những người được Đoàn mỗ đưa đến chuyến này đều bị địch nhân sát hại. Cát công tử nên mau chóng tìm đường tẩu thoát. Đoàn mỗ cũng chạy đây.

Hào khí bốc lên, Cát Hiểu Phong phẫn nộ ngăn họ Đoàn lại.

- Chưa lâm trận đã rút lui, Cát gia không hề có hạng người này. Nếu Đoàn sư gia không ngại.

Họ Đoàn vẫn tái mét mặt mày hai tay xua loạn :

- Không phải Đoàn mỗ là hạng người thiếu đờm lược. Nhưng kẻ thức thời ắt phải biết tiến thoái đúng lúc. Địch nhân người đông thể mạnh, tốt hơn hết Cát công tử đừng nên sinh cường.

Hào khí càng thêm cao. Cát Hiểu Phong bảo :

- Nếu là vậy, Đoàn sư gia xin cứ tùy tiện, vẫn bối tử biết lo liệu sẽ tùy nghi tháo lui nếu quả thật địch nhân đông và mạnh như Đoàn sư gia nói.

Họ Đoàn quả là người luôn tận tâm vì chủ. Lão đạo dác nhìn quanh :

- Nếu công tử không cho Đoàn mỗ là kẻ lăm lòi, xin nghe Đoàn mỗ một câu. Dù gì công tử cũng là hào bằng hữu, ý trung nhân của Điền tiểu thư. Xin hãy vì tiểu thư, nhân nhượng địch nhân lần này. Kéo công tử có mệnh hệ gì, Đoàn mỗ thật không biết nói sao nếu tiểu thư hỏi đến.

Cát Hiểu Phong cười lật, xua tay bảo họ Đoàn :

- Nếu vẫn bối làm theo lời Đoàn sư gia thì chính vẫn bối không còn mặt mũi nào để đối diện với Tú Tú. Và giả như sư gia vừa bảo xin nói hộ Tú Tú một lời, Cát Hiểu Phong thà chết vinh còn hơn sống nhục. Chỉ nói thế là Tú Tú hiểu.

Sau một thoáng lộ vẻ khó khăn, cuối cùng Đoàn sư gia quả quyết quay người lại :

- Nếu ý công tử đã quyết, được, Đoàn mỗ nhất định sẽ chuyển lời và cầu chúc cho công tử gặp nhiều phúc phận. Cáo biệt.

Hoàn toàn không có gì để trách cứ họ Đoàn. Vì dầu sao, họ Đoàn cũng đã quá thành tâm. Có trách là Cát Hiểu Phong tự trách mình nếu quả thật vì quá sính cường. Không biết lựa đường tiến thoái như họ Đoàn đã bảo và đã làm theo.

Nhưng hoàn cảnh không còn cho Cát Hiểu Phong nghĩ ngợi nhiều nữa. Từ phía mặt trời lặn, hàng loạt những tiếng cười ngạo mạn đã vang lên.

Sau đó, ẩn hiện như những bóng u linh vừa đến từ cõi Âm ty ra do vàng dương đã khuất, một bọn gồm mười mấy nhân vật chột hung hăng xuất đầu lộ diện.

Bọn không đến một lượt. Có hai kẻ nhanh chân hơn lập tức thần tốc lao vào Cát Hiểu Phong và gằm lên dữ dội :

- Ngươi là tiểu tử cùng đi với nha đầu họ Điền?

- Đã có quan hệ với họ Điền. Số của tiểu tử ngươi là phải chết! Đờ!

Âm thanh chữ chết tuy kéo không dài nhưng tiếng rền của nó thật phù hợp với khung cảnh đột ngột bốc mùi tử khí. Đó là hai đạo kinh phong từ hai nhân vật nọ cuộn ào ào vào Cát Hiểu Phong.

Chưa lâm trận bao giờ, uy lực của hai đạo kinh này làm cho Cát Hiểu Phong bối rối.

Vì thế, cách thoát hiểm vào lúc tối hậu của Cát Hiểu Phong làm cho phe đối phương có nhiều người cùng kêu lên :

- U Minh Ngọa Hồn bộ pháp?!

Và có thêm hai nhân vật nữa lao đến, cùng hai nhân vật lúc đầu liên tay liên thủ vây hãm Cát Hiểu Phong. Một trong hai nhân vật đến sau bỗng nhiên buột miệng lộ rõ nguyên do :

- U Minh nhị ma từng có mối thù bất cộng đái thiên với huynh đệ ta. Tiểu tử ngươi có liên quan gì đến bọn họ, càng đáng chết trăm lần.

Tình thế càng khó khăn hơn lúc này, do có đến bốn chương lực cùng một lúc đổ dồn vào Cát Hiểu Phong.

Không còn lưỡng lự gì nữa, Cát Hiểu Phong hất mạnh song kinh và quát :

- Chỉ vì một mạng của Tra Phúc, bọn ngươi đã nhẫn tâm giết hại không ít người vô tội. Bốn công tử quyết vì đạo nghĩa võ lâm, sẽ không dung tha cho bọn ngươi. Hãy đờ!

Nếu bốn ngọn chương của phe đối phương bốn người lúc thể hiện đã tỏ ra uy lực như ngọn thác đổ đầu non thì khi kinh lực do Cát Hiểu Phong quát ra uy lực lại như cuồng phong bão tố, xô cả núi Thái, đảo lộn cả biển Đông.

Và đến khi tiếng chấn kinh âm vang, kết quả đưa đến làm toàn trường chấn động. Bốn nhân vật nọ như bốn chiếc lá vàng khô đang bị cơn gió thu mạnh bạo vật dùi. Họ bị hất ngược ra phía sau, lăn lông lốc trên nền đất và nếu không được đồng bọn giữ lại có lẽ họ sẽ lăn mãi không ngừng.

Những người nọ khi đã giữ lại, những tiếng kêu thác loạn liền vang lên, vừa kinh hãi vừa tỏ ra bi phẫn tột cùng :

- A., bằng hữu ta đã chết? Tiểu tử ngươi độc ác đến thế sao?

Là Quái Phong chương của Tam Quái Miêu Cung?!

- Mau giết tiểu tử, báo thù cho môn nhân bốn môn.

- Giết, giết. Đến Cát Hiểu Phong cũng không thể nào lường hết uy lực của chương kinh do bản thân vừa cuồng nộ quát ra. Do đó, Cát Hiểu Phong có một thoáng bàng hoàng, nhìn mà không thấy toàn bộ những nhân vật còn lại đều hăm hở lao đến vây kín Hiểu Phong vào giữa.

Họ cười vang, quát vang và gào thét loạn vang.

Cùng với đủ mọi loại âm thanh biểu lộ bi phẫn của họ, những tiếng kim thiết cũng thi nhau khuếch vang khi họ lập thành một thiên la địa võng toàn là trường kiếm sáng lấp lánh.

Lưới kiếm đó uy hiếp sinh mạng Hiểu Phong từ tứ phía. Và những mũi sắc nhọn của hơn mười thanh kiếm đó cũng uy hiếp sinh mạng Hiểu Phong ở cả

hạ, trung và thượng bàn.

Kiểm khí rít vo vo, khiến Cát Hiểu Phong ngỡ đó là tiếng từ thần đòi mạng.

Toàn thân vụt lạnh băng, trong tâm tưởng Hiểu Phong chỉ còn mỗi một chữ mà thôi. Đó là chữ chết, nếu ngay lúc này Cát Hiểu Phong không kịp có phản ứng, có đối sách thích hợp để tự cứu mạng.

Và đột nhiên có một tia sáng lóe lên trong tâm trí Hiểu Phong.

Đề rồi, Hiểu Phong bật lên tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Nhất Nguyệt Hợp Chiếu! Đi!

Tự xoay quanh thân thành vòng song thủ của Hiểu Phong cũng loang loáng khua lên, hất hết loạt kinh này đến loạt kinh khác.

Hành vi uy dũng của Hiểu Phong làm cho hơn mười nhân vật nọ thất kinh.

Và sau một loạt những tiếng chạm kinh như cùng một lúc vang lên, tình thế bỗng thay đổi bất ngờ.

Lưới kiếm như thiên la địa võng chợt bị phá vỡ và Cát Hiểu Phong chỉ bị một ít vết xây sát ngoài da sau khi bị kiếm khí hầu như rạch nát y phục bên ngoài. Đổi lại, Hiểu Phong cũng đã đoạt được một thanh kiếm, sau khi dùng nội kinh đẩy hết những thanh kiếm còn lại.

Phát hiện cục diện đã phản chủ vì khách. Phe đối phương một lần nữa cùng nhảy xổ vào.

Họ loang kiếm, định tái diễn tình thế như lúc đầu, với mức độ nguy hiểm tăng lên gấp bội. Nhưng họ quên rằng trong tay Cát Hiểu Phong vừa có thêm kiếm.

Như hổ thêm chân, rồng chấp cánh, Cát Hiểu Phong vùng kiếm loạn tít, phát khởi kiếm chiêu như thần long xuất động, lập tức đẩy bật loạt chiêu công thứ hai của phe đối phương.

Trong số địch nhân có người nhận ra kiếm chiêu của Cát Hiểu Phong :

- Thảo nào tiểu tử dám một mình hung hăng giao đấu. Kiếm pháp của Thiết Định Đoạn Kiếm Hạ Vi Lợi cũng được truyền cho tiểu tử. Mau lập trận Cửu Cung, bắt cho được tiểu tử.

Cát Hiểu Phong chấn động. Vì trong toàn bộ sở học của Hiểu Phong, một trong những yếu kém chính là kỹ môn trận pháp.

Lập tức Cát Hiểu Phong vũ lộng trường kiếm, tận dụng sự nhanh ảo của bộ U Minh Ngọa Hồn, thần tốc và lẹ lẹ tiến nhập vào từng địch nhân. Hiểu Phong chỉ bật quát mỗi khi tung kiếm chiêu uy hiếp kẻ địch :

- Đờ!

Ánh kiếm lóe lên, đẩy một địch nhân ra ngoài vòng chiến

- Nạp mạng!

Kiểm chạm vào nhục thể, làm cho tay cầm kiếm của kẻ địch kế tiếp phải đoạn lìa thân thể.

- Ai ngăn ta, kẻ đó tất phải chết!!

Như mảnh hổ quần dương, khí thế của Hiểu Phong làm cho phe địch nhân phân tán.

Vừa khiếp sợ thần oai dũng lực của Hiểu Phong, vừa phẫn hận vì đông người hơn nhưng lại chịu thế kém, có một nhân vật trong phe địch vụt quát :

- Đã thế này, tiểu tử chó trách bọn ta hạ độc thủ. Xem đây.

Từ tay của nhân vật đó bỗng xuất hiện một màn sương vụ mờ ảo, chỉ thoáng chốc đã phủ kín toàn thân Hiểu Phong. Trong khi đó những kẻ địch còn lại đều hô nhau nhảy lùi, rất sợ màn sương vụ chạm phải :

- Ngũ Sắc Độc Trùng Mao! Mau tránh xa!

Nghe như tiếng sấm nổ bên tai, Hiểu Phong chợt hiển lộ thần oai, tung kiếm tạo thành vầng kiếm quang dày đặc, xung phá thẳng vào màn sương vụ hiểm ác.

Đang khi triển khai tuyệt kiếm, một mùi hăng hắc bỗng xộc vào mũi làm cho Cát Hiểu Phong tự cảm thấy kinh hoàng.

Chợt hiểu bản thân đã vương độc do không nhớ chuyện cần phải làm là bế khí và bế kín tâm mạch, Cát Hiểu Phong phẫn uất, liều lĩnh lao cả người lẫn kiếm vào nhân vật vừa tung độc :

- Thủ đoạn của người thật đê tiện. Ta phải giết người.

- A... a...

“Phập, phập”, dùng loạn kiếm định phanh thây kẻ tung độc, chột hữu thủ của Hiểu Phong run bắn lên, làm cho trường kiếm bỗng rơi xuống.

Kẻ tung độc tuy sắp chết, nhưng kết quả này làm ý đắc ý cười phá lên :

- Người đã trúng độc thủ của ta. Mạng người xem như đã hỏng, ta chết trước thì người cũng chết sau.

Thất kinh vì biết điều đó sẽ là sự thật nếu không kịp tẩu thoát và tìm phương giải độc, Cát Hiểu Phong vội vàng tung người lao đi.

Bọn địch nhân hô hoán đuổi theo :

- Tiểu tử đã trúng độc, không thể bỏ chạy xa. Đuổi theo.

Cát Hiểu Phong biến sắc, ngẩng mặt nhìn trời cao, phần vì muốn định hướng, phần vì định hỏi, không lẽ chỉ ngay lần đầu tiên lâm địch cao xanh đã tuyệt đường Hiểu Phong.

Do có một thoáng ngẩng nhìn Cát Hiểu Phong đã vô tình chạy lạc hướng, không đi theo hướng trước đó Đoàn sư gia đã chạy đi. Chỉ đến khi Cát Hiểu Phong phát hiện xa xa ở phía trước là một khu rừng, sau khu rừng là một dãy núi, có biết chạy sai hướng cũng quá muộn. Đã thế, từ Đan Điền của Hiểu Phong bỗng ào ào xông lên một luồng nhiệt khí không hề do bản thân phát động, làm cho Cát Hiểu Phong thêm hoảng, cứ tăng hết cước lực, nhắm thẳng khu rừng chạy vào.

Gió lồng lộng thổi ngược ra sau. Làm cho hai tai nhất thời ù loạn, khiến Cát Hiểu Phong không thể biết địch nhân liệu có còn bám đuổi theo nữa không.

Nhưng dù có hay không có kẻ địch bám đuổi, điều duy nhất đối với Hiểu Phong lúc này là càng chạy xa càng tốt, bất kể phương hướng nào.

Bầu trời đã tối đen, bên trong khu rừng đương nhiên còn đen tối hơn thập phần. Tuy vậy, lúc lọt vào khu rừng, nhờ mục lực khá tinh tường nên Cát Hiểu Phong tạm thời chưa gặp khó khăn hoặc hiểm nguy.

Điều đó chỉ xảy ra đến khi bên dưới chân của Hiểu Phong có một vật mềm mại chắn ngang.

Đang chạy lại bị vấp, toàn thân Hiểu Phong mất đà ngã chúi về phía trước.

Và, “soạt”, một lớp lụa chột phủ ngang mặt Hiểu Phong, ngay sau đó bị xé rách do đà ngã chúi của Hiểu Phong quá mạnh. Tuy vậy, điều này vẫn làm Hiểu Phong kinh hoàng. Trong khu rừng nếu có vài hoặc lụa xuất hiện thì những vật đó chỉ nói lên một điều. Địch nhân vẫn nhanh hơn Hiểu Phong, vào khu rừng trước khi Hiểu Phong và đã xuất hiện chặn kín lối chạy của Hiểu Phong.

Cùng với tâm trạng kinh hoàng này khi toàn thân Hiểu Phong ngay sau đó bỗng lọt thêm vào một vùng tối đen như mực, tối hơn cả mức độ tối thâm u của khu rừng, và vùng tối đó có phạm vi vuông vức, vuông như một gian phòng nhỏ hẹp dùng để giam cầm tù nhân, sự kinh hoàng của Hiểu Phong càng tăng lên vạn bội.

Vì thế, “bộp”, khi đầu chột va vào vật cứng ắt hẳn là vách cứng của chỗ giam cầm, toàn thân Hiểu Phong liền nhũn ra. Cho Hiểu Phong cảm giác tuyệt vọng, vì vừa bị trúng độc chưa biết giải quyết thế nào thì bây giờ lại rơi thêm vào cảnh sanh cầm.

Quá tuyệt vọng Hiểu Phong ngã vật xuống ngất lịm.

Cát Hiểu Phong biết bản thân không nghe lầm. Nói đúng hơn, những thanh âm xôn xao đang vang đến tai Cát Hiểu Phong dường như là điều có thật. Chứng tỏ Cát Hiểu Phong đang tự tay làm (...) chất độc Ngũ Sắc Độc Trùng Mao đã phản nào gây bất lợi nhưng kỳ thực vẫn chưa lấy mạng Cát Hiểu Phong.

Định ngồi dậy, Cát Hiểu Phong chột động tâm và cố tỉnh nằm yên. Vì có một câu nói vang đến rõ mồn một gây một nội kinh cho Cát Hiểu Phong. Câu nói đó là câu này :

- Phải chi thượng lệnh đưa sớm hơn, chúng ta đâu phải mò mẫm tìm kiếm tiểu tử một chác vô định như thế này?

Cát Hiểu Phong vỡ lẽ bọn đối phương vẫn tiếp tục kiếm tìm. Vậy là Cát Hiểu Phong chưa rơi vào tay và chưa hề bị sanh cầm :

“Vậy nơi ta bị rơi vào là nơi nào, nếu không là chốn giam giữ?”, Cát Hiểu Phong tự hỏi như thế và lập tức đảo mắt nhìn quanh nơi mình đang nằm.

Cảnh quang vẫn tối đen khiến Cát Hiểu Phong đã cố hết sức cũng không có cách nào nhìn rõ xung quanh. Điều này khiến Cát Hiểu Phong một lần nữa tự hỏi :

“Lẽ nào không chỉ có một nhóm người nhắm vào ta? Còn một thế lực nữa và ta đã rơi vào tay thế lực này? Vậy thì lạ thật, ta chỉ mới cùng Điền thư thư thoát ly đày ải chưa lâu, tại sao có khá nhiều thế lực nhắm vào ta đối phó?”.

Đang tự hỏi như thế, mục quang của Cát Hiểu Phong chợt bắt gặp nhiều luồng sáng le lói có và mù mờ có vút chiếu xạ loang loáng đến tận chỗ Cát Hiểu Phong nằm.

Có những luồng sáng le lói như là ánh hỏa quang chiếu qua một vài khe hở bỗng xuất hiện quanh nơi giam cầm Hiểu Phong. Còn những lớp sáng mù mờ là vì nơi Hiểu Phong đang nằm như có chỗ được che phủ bằng một vài manh lụa, khiến ánh hỏa quang có lúc rất sáng đã bị lớp lụa ngăn bớt lại, chỉ tạo thành một vầng sáng mơ hồ.

Ngạc nhiên vì điều này. Cát Hiểu Phong nhân lúc có ánh sáng, đảo mắt nhìn và tìm hiểu nơi đang giam giữ bản thân.

Và khi đã nhìn rõ, Cát Hiểu Phong chỉ suýt nữa bật cười thành tiếng.

Cũng may chưa kịp cười to, vì có nhiều tiếng nói huyền thuyên vang lên thật gần nên Hiểu Phong cứ thế nín lặng, ngấm ngấm theo dõi diễn biến và quyết không gây kinh động tự làm bộc lộ nơi ẩn thân.

Đúng vậy, nơi Hiểu Phong đang nằm thoát ngờ là chỗ sanh cảm thì hóa ra lại trở thành nơi tuyệt hảo cho Cát Hiểu Phong ẩn thân.

Vì có kẻ đang nói :

- Chao ôi! Quanh đi quẩn lại, cuối cùng chúng ta cũng tìm đủ một vòng, quay trở lại đúng chỗ có cỗ xe của lão Vương.

Kẻ khác cướp lời :

- Nếu tiểu tử thật sự không ngại độc nhờ đã có cơ duyên nuốt nội đơn của Vạn Niên Xà Thạch Hoa Đỉnh chúng ta có tìm nữa cũng vô ích.

- Đâu chỉ có nội đơn không thôi. Nghe đâu tiểu tử còn được điểm phúc ăn luôn cả Vạn Niên Thạch Linh Chi. Với hai loại kỳ trân này, thì loại độc nào có thể hại được tiểu tử.

Kẻ đã lên tiếng đầu tiên bỗng đề xuất :

- Đây, thay vì ngồi nghỉ hay hay bảo người chúng ta ra tay làm phúc đào cho lão Vương một huyệt mộ? Để hân phoi thây mãi thế này nghĩ cũng tội.

Có kẻ phản bác :

- Đó là lão Vương tự chuốc họa. Là nha trảo cho người, điều tiên quyết cần phải nhớ là để tự bảo toàn sinh mạng là đáng lý ra lão Vương phải biết rõ tâm tính của chủ nhân. Ai bảo lão Vương lăm mồm, bộc lộ hết những gì lão nghĩ cho chủ nhân nghe?

Hai tên kia hiểu kỳ, tranh nhau hỏi kẻ vừa nói :

- Chuyện là thế nào, lão Mộc? Chẳng phải lão Vương có công, thuật những gì đã tình cờ nghe lỏm cho chủ nhân biết sao? Thực hiện được việc này là cả một kỳ công chứ ít gì?

Tên nọ giải thích :

- Hừ, công thì công nhưng cũng chẳng bù hết tội. Đây nhé, lão Vương tuy có công là vô tình nghe biết mọi điều bí ẩn có liên quan đến tiểu tử, sau đó bảm báo toàn bộ cho chủ nhân biết. Nhưng sau đó lão lại tài khôn, khi không khi không lại đi khuyên nhủ chủ nhân, bảo là tiểu tử chưa phát hiện điều gì có liên quan đến chủ nhân, mưu hại tiểu tử không bằng tìm cách thu dụng tiểu tử. Bọn người nghe thấy đấy, có phải lão Vương tự chuốc họa vào thân không?

- Chà. chà., chỉ vì thế chủ nhân lập tức hạ độc thủ, lấy mạng lão Vương ư?

Tên nọ cười hừ hừ, tỏ ra rất hiểu biết :

- Đương nhiên phải vậy rồi. Vì lão Vương nào biết ẩn ý thật sự của chủ nhân. Lão Vương khuyên như thế có khác nào mắng vào mặt chủ nhân cho chủ nhân là người tham lam và độc ác?

- Sao? Sao? Ẩn ý của chủ nhân là gì?

Tên nọ thấp giọng :

- Ta nói cho hai người nghe nhưng khôn hồn thì khéo giữ mồm giữ miệng. Là ta tình cờ nghe chủ nhân và phu nhân bàn định thế này. Cát Hiểu Phong cũng đang đóng tai nghe ngóng và lấy làm tức vì tên nọ chỉ nói đến đây lại đột nhiên dừng lời.

Đang định tìm cách đưa mắt nhìn qua khe hở, bỗng Cát Hiểu Phong nghe tên nọ tiếp tục lên tiếng. Nhưng thay vì nói tiếp những gì đã lên nghe, tên nọ lại áp úng :

- Hộ pháp sứ giả!

Bốn chữ này cũng làm cho Cát Hiểu Phong rung mình Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến bóng đêm xung quanh như càng chìm thêm vào đêm giá :

- Mộc Hoạch người có biết vì sao thi thể gã họ Vương lại nằm ở đây không?

Tên họ Mộc lâu rồi :

- Là lão Vương. Lão Vương quá đa sự, đa ngôn.

- Không sai. Gã có công nhiều đấy. Đó là nhờ gã, chủ nhân mới biết tiểu tử và tiểu nha đầu họ Điền vì sao đã rơi xuống vực nhưng vẫn toàn mạng. Để bây giờ tiểu tử xuất hiện giang hồ đã có thêm tám thân bách độc bất xâm. Gã là người mẫn cán, bảo làm xa phu cũng sẵn sàng thực hiện. Nhưng chính vì gã làm lời nên không có phúc phận để tiếp tục sống và hưởng dụng sự ưu ái của chủ nhân. Có phải Mộc Hoạch người cũng muốn điều đó xảy đến với người?

Họ Mộc kêu thất thanh :

- Mong Hộ pháp sứ giả xá tội, dung cho thuộc hạ một lần.

- Được rồi. Chỉ phiền người tự tay đào một mộ huyệt thật lớn, sau đó bốn Hộ pháp sẽ tha cho người.

Họ Mộc kinh hãi :

- Để làm gì, Hộ pháp?

- Đương nhiên là để an táng cho gã họ Vương. Người hỏi như thế chẳng hóa ra vẫn không chừa thói ba hoa ư?

Họ Mộc hoảng sợ, vội cầm miệng. Sau đó chỉ nghe tiếng gã đào vào đất thình thịch.

Giọng nói lạnh lùng của nhân vật Hộ pháp lại vang lên :

- Cả hai người nữa. Hãy giúp Mộc Hoạch đào cho nhanh nào.

Hai gã còn lại vội phụ lực, làm tiếng đào đất thi nhau vang lên, càng lúc càng nhanh.

Được một lúc, gã Mộc Hoạch hỏi :

- Đã đủ lớn chưa, Hộ pháp?

- Cũng phải chôn luôn cỗ xe. Bọn người cứ liệu đấy mà đào

Bọn Mộc Hoạch lại đào tiếp, cho đến khi nghe nhân vật Hộ pháp bảo :

- Đủ rồi. Hãy ném thi thể gã họ Vương xuống trước.

Nghe đến đây, Cát Hiểu Phong cảm thấy bất loạn. Vì sắp đến lượt cỗ xe bị chôn vùi và bên trong cỗ xe lại có cả bản thân Cát Hiểu Phong đang nấu mình.

Từng diễn biến xảy ra giúp cho Cát Hiểu Phong tự sáng tỏ Là đêm qua, do liều mình băng vào rừng sâu. Cát Hiểu Phong vì vấp phải vào thi thể gã họ Vương - chính là xa phu đã đưa Hiểu Phong và Tú Tú đi đến Cát gia - nên ngã chúi xuống vào lòng cỗ xe. Và nếu bây giờ để cho cỗ xe bị chôn vùi, ắt hẳn bản thân Hiểu Phong cùng chịu chung số phận.

Còn chưa biết phải làm gì thì Hiểu Phong nghe gã Mộc Hoạch lên tiếng :

- Lấp đất xuống một ít hay cứ thế này cho cỗ xe rơi luôn vào thi thể lão Vương?

Nhân vật Hộ pháp sứ giả cười sằng sặc :

- Làm như thế bọn người không thấy gã họ Vương chết có quá cô độc sao? Ta định cho bọn người cùng bồi táng với gã luôn thể. Vĩnh biệt!

Và Cát Hiểu Phong lần lượt nghe rõ ba tiếng động nặng nề rơi vào lòng mộ huyệt.

Mường tượng cảnh sát nhân hại mạng không một chút thương xót của nhân vật Hộ pháp, Cát Hiểu Phong phẫn nộ, chỉ muốn tung người lao ra, động thủ với những kẻ có tâm địa quá độc ác.

Chợt :

- Ai? Kẻ nào dám nấp sau cỗ xe, lên nhìn bốn Hộ pháp hành sự?

Tiếng quát làm cho Cát Hiểu Phong giật mình và nhận ra chính bản thân vì đang căm phẫn nên đã vô tình nghiêng răng nghiêng lợi. Tạo thanh tiếng động gây nghi ngờ cho nhân vật Hộ pháp.

Tuy thế, do câu quát hỏi không ám chỉ thẳng vào Hiểu Phong, là người nấp ngay bên trong cỗ xe chứ không phải phía sau, nên Hiểu Phong vẫn cứ nằm yên.

Nhờ đó, trong khi nhân vật Hộ pháp chưa có phản ứng gì, có lẽ còn đang ngưng thần nghe ngóng, Cát Hiểu Phong chợt lặng lẽ thúc đẩy chân kinh, cho nội lực tự dẫn lưu khắp các kinh mạch toàn thân. Và Cát Hiểu Phong lòng thầm mừng khi phát hiện mọi kinh mạch vẫn thông suốt, không có biểu hiện nào khác lạ cho thấy có dấu vết của độc chất. Chứng tỏ lúc nãy bọn Mộc Hoạch huyền thuyên đều có thật, rằng Cát Hiểu Phong nhờ nội đan của Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm và nhờ có được nội lực vô tận của Vạn Niên Thạch Linh Chi nên không có chất độc nào từ nay về sau có thể gây hại.

Do quá mừng, một lần nữa Cát Hiểu Phong vô tình gây tiếng động, đó là tiếng thanh kiếm vẫn còn nằm trên tay từ lúc ngắt lăm cho đến giờ chợt gõ nhẹ vào thành gỗ của cỗ xe.

Nhân vật Hộ pháp cười vang :

- Hóa ra cao nhân đang ẩn ngay bên trong cỗ xe?! Chỉ suýt nữa Kiều mẫu đã bị tôn giả lừa cho vỡ mặt. Phiền tôn giá hiện thân cho, hay chờ Kiều mẫu tự tay cung thỉnh?

Thay vì hiện thân, do chỗ ẩn thân đã bị đối phương phát giác và nói một cách đích xác như vậy, Cát Hiểu Phong lại rơi vào tình trạng hoang mang, cứ ngẩn cả người và bất động mãi bên trong cỗ xe.

Không còn nhẫn nại nữa vì không nghe thanh âm nào hồi đáp từ phía cỗ xe, nhân vật Hộ pháp họ Kiều nọ bật gầm lên :

- Dám hí lộng Kiều mẫu, khắp võ lâm xem ra không quá mười người. Tôn giá là ai? Sao xem thường Kiều mẫu đến vậy. Thử xem tôn giá có chịu hiện thân hay không! Hừ!

Cùng với tiếng hừ này, cỗ xe bỗng rung chuyển nhẹ nhàng, cho Cát Hiểu Phong biết đây là do nhân vật Hộ pháp họ Kiều tung một kinh, định phá toàn bộ cỗ xe.

Lập tức thu sát thanh kiếm vào lòng, sau đó, khi cỗ xe bị hất tung, kèm theo một tiếng chấn kinh vang dội, Hiểu Phong liền nương theo đó, thoát ra từ đám vỡ vụn của cỗ xe.

Bên ngoài cỗ xe vẫn là khu rừng. Có một vài ngọn đuốc đang le lói ánh hỏa quang hắt tắp, nhưng đủ cho Cát Hiểu Phong nhìn thấy một hố huyết với bốn thi thể nằm xếp lợp.

Cũng như Cát Hiểu Phong ánh hỏa quang chớp chòn từ những ngọn đuốc cũng giúp nhân vật họ Kiều nhìn rõ diện mạo Hiểu Phong. Nhân vật đó bật cười :

- Ngươi là ai. Lúc xưa ngươi truy tìm thì không thấy. Đến lúc thấy lại ở ngay trước mặt. Tiểu tử nguoi quả là đến hồi mặt vận mới gặp bốn Hộ pháp ta.

Cát Hiểu Phong nhìn sững nhân vật nọ. Và đúng như Hiểu Phong nghi hoặc, khiến lúc nãy ở bên trong cỗ xe đã rơi vào tình trạng hoang mang, diện mạo của nhân vật đối diện đã từng in đậm vào ký ức Hiểu Phong trước kia.

Hiểu Phong bật quát :

- Lão là Kiều trang chủ, một trong Tam trang vẫn uy chấn giang hồ? Lão biến thành người độc ác từ lúc nào?

Nhân vật họ Kiều sa sầm nét mặt :

- Ngươi chỉ là một đứa bé miệng còn hôi sữa, biết gì chuyện của bậc trưởng bối mà xen vào, bình phẩm loạn? Hãy ngoan ngoãn phó thác mạng sống cho ta!

Và với thân thủ bất phàm, họ Kiều lao nhanh đến, quật búa vào Cát Hiểu Phong một loạt chương kỳ kỳ ảo.

Thịnh danh của Kiều gia trang so với Điền gia và Cát gia nào có kém gì. Vì thế, mục kích thân thủ vô lượng của chính Trang chủ Kiều gia trang là một điều vượt quá sức tưởng tượng của Cát Hiểu Phong, vốn trước kia từng ngưỡng mộ và xem lão là một trong những nhân vật bất khả xâm phạm.

Đó là nguyên do khiến Cát Hiểu Phong bối rối, chỉ biết tìm cách nhảy lùi thay vì phát chương phản công.

Thần sắc đầy vẻ khiếp sợ của Hiểu Phong làm cho họ Kiều đắc ý, vội tung người bám theo Hiểu Phong bèn gót :

- Nghe nói tiểu tử nguoi đã hai độ gặp kỳ duyên, lại có bản lãnh tầm thường thế này ư? Vậy càng dễ cho ta.

Chương phong của họ Kiều vừa kỳ ảo vừa biến hóa khôn lường và bây giờ đã biến thành hàng loạt những trận gió xoáy, cố tình tìm những bộ vị xung yếu của Cát Hiểu Phong tấn công vào.

Không khí xung quanh bị cô đặc, làm cho Cát Hiểu Phong cơ hồ ngột thở. Nhận biết nếu cứ tiếp tục lùi là tự mình đào mộ huyết cho chính mình, Cát Hiểu Phong liền liều lĩnh xoay người xuất phát kỳ chiêu.

Ngờ chỉ làm thế thôi, nào ngờ khi tiếng chạm kinh vang lên thì kẻ bị chấn lùi chính là họ Kiều. Riêng bản thân Hiểu Phong thì chỉ loạng choạng một thoáng mà thôi.

Kết quả này làm cho họ Kiều phùng phùng lừa giận vì mất thể diện :

- Người dám dùng Quái Phong chương của lũ quái tà mà để đối phó với ta ư? Là người của Cát gia lại đi luyện sở học đó sao? Tội người thật đáng chết!

Để chứng tỏ lòng giận dữ tới cùng, họ Kiều tung một loạt kinh gồm năm bảy chiêu là ít, quật liên tu bất tận vào kẻ luyện sở học tà mà là Cát Hiểu Phong.

Câu nói của họ Kiều làm cho Cát Hiểu Phong nửa thẹn nửa giận :

- Tuy dùng công phu tà quái nhưng vẫn bối không có tâm địa độc ác như Trang chủ. Vậy thì hãy đỡ sở học của danh môn chính phái Cát gia.

Chương phong dồn dập của họ Kiều tuy dày là thế nhưng khi chạm phải áp lực từ chương kinh của Cát Hiểu Phong thì kết quả càng làm cho họ Kiều thất vọng.

“Ì... Ì...” tiếng chấn động ầm vang cho họ Kiều biết công phu bản thân đã bị hóa giải hoàn toàn. Họ Kiều động sát cơ :

- Thật không ngờ nội lực của người nhờ nội đan trân quý đã tạo uy lực cao thâm hơn ta. Không giết được người, Kiều Duy Hải này làm gì còn chỗ đứng trên giang hồ.

Và song thủ của Kiều Duy Hải vụt phát quang, tạo ra hai luồng kinh dày đặc, một cao một thấp, cùng đổ ập vào Cát Hiểu Phong.

Nhìn vào hai bàn tay phát quang nọ, Cát Hiểu Phong động tâm hô vang :

- Thiên Tàn Địa Khuyết, Hồng Hoang tuyệt học của Kiều gia?

Họ Kiều đắc ý :

- Đâu phải ai cũng may mắn như người, được ta dùng công phu này hóa độ? Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi thôi.

Từng biết đó là tuyệt học vào loại hãn thế của võ lâm, qua lời song thần trước kia từng nói, Cát Hiểu Phong căm phẫn, không ngờ đối phương quyết hạ sát thủ đến vậy. Cát Hiểu Phong liền dốc toàn lực cố vượt qua tâm trạng tự ty mặc cảm, cho đó là tuyệt học không gì ngăn nổi, vừa tung chương vừa phát xạ kiếm chiêu lao vào đối phương :

- A., lão muốn giết ta không dễ đâu! Đỡ chiêu!

Với đầu pháp này, Cát Hiểu Phong ngang nhiên dùng sở học cùng một lúc đối phó với hai lực đạo thượng hạ Thiên Tàn Địa Khuyết của Kiều Duy Hải, gây thành hai tiếng chấn động kinh thiên.

Sau đó, bất chấp huyết khí khắp người đang nhộn nhạo, Cát Hiểu Phong vừa nhìn thấy Kiều Duy Hải lão đảo thối lui liền tung người lao trước vào lão, quyết không bỏ lỡ tiên cơ vừa chiếm được, đồng thời, trường kiếm trên tay Cát Hiểu Phong cũng loang loáng, thi triển kiếm pháp của Thiết Dịch Đoạn Kiếm Hạ Vi Lợi, với tiếng gầm đầy căm phẫn :

- Cát gia có hận thù gì với lão? Sao lão cứ quyết liệt hạ độc thủ với ta? Hãy đỡ!

Khí thế đang có của Cát Hiểu Phong làm cho Kiều Duy Hải chột dạ. Lão vội tạt người tránh chiêu. Và thừa cơ hội Cát Hiểu Phong mới lao lướt qua, tả thủ của họ Kiều bỗng xuất hiện một tia chỉ kinh, xạ thẳng vào huyết Thần Đường của Hiểu Phong. Lão rít :

- Người tự tìm cái chết!

Toàn thân vụt lạnh toát, Hiểu Phong hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng quá ư vi diệu và có phần thiếu quang minh lỗi lạc của đối phương. Vì thế, Cát Hiểu Phong để tự cứu thân chỉ còn mỗi một cách là dùng mạng đổi mạng.

Trước phản ứng liều mạng của Cát Hiểu Phong, Kiều Duy Hải động nộ gầm vang và bật người ra phía sau theo tư thế Thiết Bản Kiều, chỉ để phần hạ bàn trụ vững vào nền đất, uốn hết nửa thân trên ra phía sau. Làm cho thân hình có tư thế nằm song song với mặt đất nhưng không bật ngã luôn về phía hậu.

Nhờ đó, thanh kiếm của Hiểu Phong chỉ làm cho phần y phục thân trước lão bị thủng một đôi chỗ mà thôi. Đổi lại tia chỉ kinh đầy lợi hại của lão thay vì xạ trúng vào Thần Đường huyết thì chỉ gây một vết xước ngoài da, gần với huyết Kiên Tinh trên đầu vai tả của Cát Hiểu Phong.

Huyết Kiên Tinh bị chấn động, làm cho nửa thân người bên tả của Hiểu Phong buốt đến run bắn lên.

Cảm giác này lần đầu mới gặp. Cát Hiểu Phong do chưa biết hậu quả sẽ như thế nào nên quá hoảng sợ, vội tung người chạy luôn vào rừng.

Thoát chết trong gang tấc. Kiều Duy Hải ngay khi đứng bật dậy kịp nhìn thấy đầu vai tả của Hiểu Phong rướm máu. Do ngờ Hiểu Phong mang thương tích trầm trọng mới lo tháo chạy, Kiều Duy Hải cười lạt bật tung người đuổi theo.

Tuy không bị họ Kiều truy sát nhưng Hiểu Phong vì muốn chạy càng xa càng tốt nên cứ cắm đầu chạy mãi.

Rừng là nơi không hề có đường đi lối lại, nên có chăng chỉ những ai quen thói vượt rừng mới có thể nhận ra những lối mòn lờ mờ, được bọn hiệp hộ đi mãi thành lối trước mặt là cứ chạy.

Đến cuối rừng, phát hiện đã bị dãy núi chắn ngang, Hiểu Phong vội ngoặt người chạy men theo chân núi. Chỉ khi phát hiện một thạch động âm u bất ngờ xuất hiện? Hiểu Phong đánh liều lao ngay vào.

Sau một lúc lâu ổn định nhịp hô hấp dập dồn, thấy không có động tĩnh gì cho biết lão Kiều có đuôi theo. Hiểu Phong mới bình tâm, xem xét lại toàn thân.

Y phục đã rách nát, để lộ nhiều vết sứt sứt trên da thịt, đầu vai tả thì chỉ còn đọng lại một vết máu khô như vết cháy ngoài da, tất cả chỉ có thể và cho Cát Hiểu Phong biết bản thân vẫn toàn vẹn.

Ngắm nghĩ lại mọi việc chỉ xảy ra trong vòng một đêm Cát Hiểu Phong dần dần tự phác thành một vài nhận định cho bản thân.

Thứ nhất, võ học của Hiểu Phong đã có chỗ tựu thành ngoài ý tưởng. Có thể ngang nhiên giao đấu một lúc lâu với cao thủ vào hàng đệ nhất lưu là Kiều Duy Hải, Trang chủ Kiều gia một trong Tam trang từng oai chấn gian hồ.

Thứ hai, Vạn Niên Thạch Linh Chi và nội đan Vạn Niên Xà Thạch Hoa Diễm đã vô tình tạo cho Cát Hiểu Phong tám thân bách độc bất xâm. Diễn biến xảy ra khi bị màn độc vụ Ngũ Sắc Độc Trùng Mao đánh vào, làm cho nhiệt khí từ Đan Điền tự xuất hiện. Đây chỉ là phản ứng tự phát để hóa giải chất độc. Lúc đó Cát Hiểu Phong lo sợ chỉ là điều hão huyền.

Thứ ba, do kinh lịch giang hồ non kém nên dù Hiểu Phong mỗi khi lâm địch đều gặp tình huống bối rối. Rốt cuộc đã để đối phương tận dụng và suýt mấy lần Hiểu Phong gặp nguy.

Và sau cùng, để dò xét và đối đầu với nhân vật thần bí đã chủ xướng toàn bộ những hành vi thâm độc này có thể là nhân vật lĩnh xướng bọn Thiên Y giáo từng xuất hiện ở Điền gia trang, do bọn họ cùng dùng chung danh xưng là Hộ pháp sử giả. Cát Hiểu Phong tự lượng sức, biết không thể là gì nếu không đắc thủ thêm tuyệt học nào khác khả dĩ cao thâm hơn sở học hiện giờ.

Với những nhận định vừa có, Cát Hiểu Phong bình thần đứng lên, bắt đầu một cuộc hành trình khác, đầu tiên phải vượt qua dãy núi này.

Bước ra ngoài thạch động, Cát Hiểu Phong chợt nhếch môi cười nhạt. Lão họ Kiều giờ mới đuổi đến, lão đang thận trọng nhìn quanh, như muốn tìm dấu vết của Hiểu Phong.

Chờ lão đi khuất theo bên tả của chân núi, Hiểu Phong êm thấm đi theo phía ngược lại, cũng men theo chân núi và đi xa dần.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Oan gia đôi đầu: Huyền Thiên môn - Hoạn nạn chung cảnh: Đệ nhất bang

Đến một trấn thành đông người qua lại, thoát đầu Cát Hiểu Phong chưa nhận ra vẻ bề ngoài của bản thân là quá lạc lõng so với mọi người. Đón đầu một người đang đi đến từ phía đối diện, Cát Hiểu Phong hỏi :

- Huỳnh đài cho hỏi, muốn đến Nhạn Đăng sơn...

Người nọ hốt hoảng bước lùi qua một bên, sau đó vừa nhăn mặt vừa lùi thật nhanh vào gian hàng chợt bắt gặp ngay bên cạnh.

Vốn được giáo huấn từ nhỏ, thái độ của người nọ chỉ làm cho Cát Hiểu Phong bị một thoáng kinh ngạc rồi thôi.

Đi thêm vài bước nữa, Cát Hiểu Phong lại chặn lối một người khác :

- Dám hỏi thúc thúc, Nhạn Đăng sơn phải đi theo lối nào?

Người này lập tức cau mặt :

- Bọn khát thực bây giờ lại có kiểu ăn xin bố thí lỗ mềnh thế sao? Người...

Chỉ nói đến đây người này chợt đổi giọng, cũng đổi luôn sắc mặt, từ vẻ khinh khỉnh sang khúm núm :

- Ôi chao, xin đại gia tha cho, tiểu nhân chỉ có chút bạc vụn này, nếu đại gia không chê...

Lấy làm lạ và có phần giận vì nhìn thấy người đó quả nhiên đưa ra một ít bạc vụn vặt, Cát Hiểu Phong thoáng cau mày và tự quay người bước bỏ đi. Trong lòng thì nghĩ :

“Một người thì nhả một tờ ra kinh tởm, người thứ hai thì tiền hậu bất nhất. Lúc đầu mắng ta là khát thực, sau đổi lại gọi là đại gia, nhưng cuối cùng vẫn có thái độ như bố thí, đưa cho ta một ít bạc vụn. Thế này là thế nào?”.

Hỏi cũng có nghĩa là đáp. Và khi Hiểu Phong tự nhìn lại bản thân cũng cảm thấy kinh tởm cho chính mình.

Y phục đã rách nát, điều này Cát Hiểu Phong đã biết từ lúc đầu. Trước lúc có quyết định vượt qua dãy núi. Nhưng điều làm cho người người ngộ nhận và kinh tởm là do bản thân Hiểu Phong lúc này rất bẩn. Đã thế lại còn lấm lấm trường kiếm trên tay. Họ có thái độ đó còn đỡ, ngộ nhờ họ cho Hiểu Phong là phường lục lâm thì còn khôn hơn.

Mà cũng phải, Hiểu Phong bẩn vì đã mất hai ngày leo đèo vượt núi chưa kiệt lực là may, làm gì có cơ hội tắm táp hoặc chăm sóc bản thân.

Biết mình và biết người, từ đây Hiểu Phong không còn chặn đường hỏi han ai nữa. Cho đến khi Hiểu Phong nhìn thấy một gian hàng bày bán nhiều thứ khí giới vừa không mấy người qua lại.

Càng vắng người càng tốt. Hiểu Phong tự trấn an như thế khi quyết định đi vào gian hàng.

Ở đây vắng người thật, chỉ có một vị cô nương rất ra dáng nữ hiệp khách và một vị công tử hào hoa phong nhã là hai khách hàng duy nhất đang lặng lẽ ngắm nhìn hoặc lựa chọn để mua vũ khí tùy thân.

Vị công tử dường như không am tường lắm về võ học. Cát Hiểu Phong thăm đoán như thế vì thấy hắn thay vì ngắm nhìn để chọn thứ khí giới tương đối ngắn, sẽ rất phù hợp với dáng dấp nho nhã của hắn, thì lại chăm soi ở chỗ chỉ trưng bày những thứ khí giới dài, như trường thương hoặc trường tiễn. Cho thấy hắn chỉ là hạng thế gia vọng tộc, định mua khí giới để khoa trương thế thôi. Trong khi đó, cô nàng nữ hiệp khách kia mới đúng là nhân vật võ lâm thứ thật và đề phòng thân, nàng đang lựa tìm những thứ binh khí cực ngắn cũng là điều phải lẽ.

Đang thăm nhận định như thế, Cát Hiểu Phong không biết vị chủ quầy đã đến gần từ lúc nào. Chỉ nghe một câu hỏi đột ngột vang lên :

- Túc hạ định bán, hay cầm cổ thanh kiếm túc hạ đang có trên tay?

Quay người lại, Cát Hiểu Phong ngạc nhiên nhìn chủ quầy :

- Là bán. Nhưng sao lão huynh chưa hỏi đã biết ta có ý định này?

Vị chủ quầy đã ngoài ngũ tuần nhưng hai mắt vẫn tinh anh linh lợi. Lão xòe tay :

- Đưa ta xem nào. Còn việc kia, cứ nhìn qua vẻ bề ngoài của túc hạ nào phải chỉ có một mình ta đoán ra túc hạ vì lâm cảnh cơ hàn nên hoặc bán đi thanh kiếm là vật duy nhất có giá trị hoặc tống khứ thật nhanh thanh kiếm là vật vừa đánh cắp? Hai nén.

Hiểu Phong giật mình :

- Bình sinh tại hạ chưa từng đánh cắp bao giờ. Hai nén nghĩa là sao?

Lão cười nhún nhó :

- Là ta chỉ đoán thế thôi, còn vì sao túc hạ có thanh kiếm, không liên quan đến ta. Hai nén là giá ta trả để mua thanh kiếm kia.

Hiểu Phong cười khổ :

- Liệu hai nén có đủ cho một bữa ăn, một chỗ ngủ qua đêm và một bộ y phục tương đối tươm tất?

Lão khoát tay :

- Bằng ấy thứ túc hạ vừa kể phải mất chí ít năm nén. Bất quá ta chỉ trả thêm túc hạ một nén nữa mà thôi. Vị chi là ba. Thế nào?

Cô nàng nữ hiệp khách kia đã tiến ra từ lúc nào. Hiểu Phong không hay chỉ nghe nàng đa đột nhiên nói xen vào :

- Nếu đây không phải là vật do đánh cắp mà có, lão chủ quầy theo ta, lão có trả mười nén cũng không hề thiệt. Đừng ép người quá đáng.

Vừa dứt lời, nàng ta vụt búng ngón tay vào thân kiếm.

Thật lạ, tiếng kêu trong phát ra từ cái gỗ ngón tay của nàng ta bỗng làm lão chủ quầy thay đổi thái độ. Lão gật gù :

- Kiếm tốt. Được, mười thì mười.

Hiểu Phong mỉm cười và lắc đầu :

- Tại hạ chỉ cần năm. Lão huynh là người mau mắn, hãy xem năm nén còn lại là chút quà mọn, đền đáp lại chút thông tin tại hạ định hỏi lão huynh.

Vị chương quầy thần nhiên đáp ứng :

- Hỏi tin thì có nhiều giá. Tin càng khó, càng bí mật thì giá càng cao. Năm nén của túc hạ chỉ sợ không có chỗ dùng!

Hiếu Phong ngờ ngác :

- Hỏi tin cũng phải có phí tổn ư? Lại có một nghề như thế này à?

Lão cười đắc ý :

- Nghề nào cũng vậy, hễ hái ra tiền là có người làm. Thời nay, vì đó cũng là một trong nhiều sinh ý của ta nên kể như túc hạ hỏi đúng người rồi.

Hiếu Phong lộ vẻ băn khoăn :

- Tại hạ định đi đến Nhạn Đãng sơn nhưng không rõ phương hướng. Liệu đáp câu này, năm nén...

Một lần nữa cô nàng nữ hiệp khách xen vào :

- Không thể được. Đáp câu này ai ai cũng có thể đáp, nhân huynh hà tất chịu phí hoài năm nén cho lão.

Và nàng ta ngoa ngoắt bảo chương quầy :

- Không cần ngươi hỏi nữa. Mười nén của lão đâu? Kiểm lão giữ nhưng ngân lượng thì không trao ngươi sao lạ vậy?

Không hề tỏ ra tức giận vì trước sau hai lần bị nữ hiệp khách phá bình, trái lại lão chương quầy vui vẻ trao đủ mười nén bạc cho Hiếu Phong.

Nhìn chỗ bạc trắng ngần, Hiếu Phong cau mặt :

- Sao lại là ngân lượng? Tại hạ cứ ngỡ là kim lượng chứ?

Lão tròn mắt :

- Đòi thuê nào lại có thứ kiếm tầm thường được bán đến mười nén vàng?

Lần thứ ba nữ hiệp khách làm như cố tình phá hỏng sản nghiệp lão Nàng mỉm cười :

- Nhân huynh đây nói cũng đúng. Vì lúc mặc cả, lão đâu hề nói rõ đó là kim lượng hay ngân lượng. Thôi nào lão chịu khó giao đủ mười nén vàng ròng mà lúc giao ra bằng không, hoặc lão mất mạng hoặc chỉ mất của. Lão chọn đi.

Lão chỉ có một thoáng cau mày rồi thôi, Cát Hiếu Phong nhìn thấy rất rõ và cười thầm khi thần nhiên đưa tay nhận đủ mười nén vàng ròng mà lúc giao ra có lẽ lão chương quầy rất xót ruột.

Sau đó Cát Hiếu Phong ung dung tặng nữ hiệp khách đa sự nợ một nụ cười đạt hết sức tao nhã có thể có :

- Đa tạ cô nương đã hết mực vắn kẻ và giúp ý. Tạm biệt! Đi đến gian hàng tơ lụa, Cát Hiếu Phong không cần quay lại cũng biết thế nào nữ hiệp khách nợ cũng theo chân.

Vì thế, lúc quay trở ra với bộ y phục tinh tươm vừa thay đổi xong ở phía trong gian hàng, Cát Hiếu Phong thật sự ngạc nhiên do không hề nhìn thấy bóng dáng của nữ hiệp khách nợ ở đâu.

Kể cả lúc tìm đến một gian tử lâu để tự thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn chưa từng có. Cát Hiếu Phong cũng không một lần nhìn thấy nàng.

Không tin rằng đã đoán sai ý đồ hoặc mưu đồ của nàng, ngay khi dùng bữa xong. Trước lúc trời tối hẳn, Cát Hiếu Phong lập tức rảo bước khắp trấn thành.

Sau cùng, Cát Hiếu Phong vỡ lẽ và thần nhiên đi vào thuê một gian phòng ở một khách điểm duy nhất có ở tiểu trấn này. Cũng như gian hàng bày bán khí giới cũng là gian hàng bày bán khí giới cũng là gian hàng duy nhất ở đây lấy việc mua bán khí giới làm sinh ý.

Vậy là Cát Hiếu Phong không hề ngạc nhiên khi thấy gian phòng mình thuê tình cờ là phòng đối diện với gian phòng đã được cô nàng nữ hiệp khách thuê trước.

Cửa phòng mở rộng, đĩa đèn lại được khêu sáng, Cát Hiếu Phong dùng chân ngay trước cửa, nhoen cười thật tươi trước với nữ hiệp khách :

- Thật trùng hợp, phải không? Tại hạ và cô nương quả là hữu duyên năng tương ngộ.

Dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ, dung nhan của nữ hiệp khách tuy không thể bảo là trăm ngư lạc nhận nhưng dù ai khó tính đến mấy cũng phải thừa nhận đó là hạng mỹ nhân.

Nàng ta tròn mắt thật to, đang lơ bệ đứng và cứ thế đứng nhìn mãi vào Cát Hiểu Phong.

Hoàn toàn hiểu vì sao nàng ta có thái độ này, Hiểu Phong chớp nhẹ hai mắt :

- Tại hạ chưa kịp vấn danh cô nương. Cũng chưa hỏi cô nương về phương hướng để đi đến Nhạn Đăng sơn. Mong được cô nương hạ cố chỉ giáo.

Nàng ta vụt rùng mình, tỉnh lại và nhè nhẹ trút một hơi thở dài luyến tiếc :

- Thật không ngờ chỉ cần thay đổi y phục, công tử cũng đổi luôn phong thái, vừa tuấn tú vừa uy nghi bất phàm. Tiểu nữ họ Hoàng Phủ, tên Tuyết Hoa. Về câu hỏi còn lại, do tiểu nữ cũng có ý định đến Nhạn Đăng sơn một chuyến, nếu như công tử không ngại...

Không thể giả vờ lâu hơn, Cát Hiểu Phong chỉnh sắc, vừa đáp vừa bước lùi lại :

- Tại hạ thật không dám phiền Hoàng Phủ cô nương. Nếu cô nương không chi điểm thì thôi, tại hạ sẽ...

Hoàng Phủ Tuyết Hoa bối rối, vội đáp thật nhanh :

- Công tử cứ đi theo hướng Tây nam là sẽ đến Nhạn Đăng sơn. Tiểu nữ...

Cười nhẹ, Cát Hiểu Phong bảo :

- Đa tạ cô nương chỉ giáo. Cáo biệt!

Và khi bước vào gian phòng đã thuê, thay vì bật hỏa tạp để thắp đèn lên, Hiểu Phong vẫn cứ để phòng tối, tìm đến góc khuất và lặng lẽ ngồi xuống tọa công dưỡng thần.

Đúng như Hiểu Phong nghi ngờ, hai canh giờ sau đó khắp khách điểm chột náo loạn.

Cười thầm, Hiểu Phong len lén tiến đến gần cửa sổ. Sau khi ngưng thần nghe ngóng, Hiểu Phong vội hé mở cửa và tung người lao ra như cánh chim đêm, ung dung ly khai khách điểm cho đến lúc này ắt hẳn đang náo loạn nhiều hơn vì không còn Cát Hiểu Phong ở đó.

- Trời sáng bạch, trong lốt một gã xa phu. Cát Hiểu Phong ung dung điều động một cỗ xe rồng không thẳng tiến theo hướng Tây nam.

Những thái độ đó của Hiểu Phong chột biến mất.

Ở phía trước, nơi quan đạo chột rẽ về hai hướng, bỗng có một nhóm nhân vật võ lâm đứng giăng hàng như sẵn sàng ngăn đường chặn lối bất kỳ ai đi theo lộ trình này.

Tuy thâm lo trong lòng nhưng Cát Hiểu Phong vẫn bắt buộc cho cỗ xe đi tiếp. Vì chỉ cần một thoáng ngập ngừng hoặc bất luận dấu hiệu nào khả nghi, tất nhiên Cát Hiểu Phong đã tự “lạy ông tôi ở bụi này”.

Cỗ xe đã đến khá gần nhưng sáu nhân vật nọ vẫn chưa có biểu hiện nhượng lối. Cát Hiểu Phong xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và cho dừng cỗ xe ở phía bên tả của hàng người đứng ngăn lối.

Chưa kịp lên tiếng, Cát Hiểu Phong nghe nhân vật đứng chột cùng phía bên tả hàng người mở miệng phát thoại :

- Lệnh của Đường chủ là chỉ ngăn chặn và dò xét những ai đi về phía Tây nam. Cỗ xe này lại sắp rẽ về phía Tây Bắc, nhượng lối chứ?

Cát Hiểu Phong thâm thần phục, thông tin của bọn họ quả thật nhanh nhạy và linh hoạt. Vì thế, Cát Hiểu Phong càng thêm nhẹ nhõm khi nghe nhân vật đầu lãnh thuộc nhóm kia bảo :

- Ngoại trừ ngay đêm qua tiểu tử đã bỏ đi trước khi chúng ta có lệnh phát động ngăn chặn. Nhượng lối!

Thiết lệnh như sơn, hai nhân vật đứng phía tả lập tức nép qua một bên.

Nhưng khi Cát Hiểu Phong thúc ngựa cho cỗ xe đi qua, cũng nhân vật đầu lãnh chột quát :

- Chậm đã! Trong cỗ xe có gì?

Cát Hiểu Phong một lần nữa cho cỗ xe dừng lại :

- Chỉ là cỗ xe không. Vì mọi người thuê đã lưu lại trấn thành, buộc tiểu nhân phải đánh trả cỗ xe về cho chủ nhân.

Có người bước đến và vén rèm xem lướt vào lòng cỗ xe. Người này phẩy tay :

- Người đi được rồi.

Nhưng nhân vật đầu lĩnh lại quát :

- Chưa được. Phiên huynh đệ bỏ mũ ra, xem diện mạo như thế nào.

Cát Hiểu Phong chợt dạ :

- Tiểu nhân đang vội, hướng chỉ chỉ là cỗ xe không, đại gia hà tất gây khó khăn cho tiểu nhân.

Bọn kia nghe thế cũng phụ họa :

- Nào có điểm gì đáng nghi, lão Tam sao cứ thích mua việc vào người?

Tên đầu lĩnh cười lạt :

- Cho dù gã rõ ràng định cho cỗ xe rẽ về phía Tây bắc, nhưng bọn người không cảm thấy khả nghi sao? Cách gã thúc ngựa, cho cỗ xe tiến lên hay dừng lại đều thiếu vẻ linh hoạt như bao gã xa phu khác. Bọn người đừng quên lão Tam này cũng từng làm xa phu.

Sự việc kể như bại lộ chỉ vì một tiểu tiết không đáng kể và rồi thay cách cải trang của Hiểu Phong lại đụng phải nhân vật từng là xa phu. Đã lỡ phóng lao đành phải theo lao, Cát Hiểu Phong lập tức ra roi, cho cỗ xe lao thẳng vào bọn họ. Cùng lúc đó Hiểu Phong lại bật tung người dùng khinh thân pháp phóng thật nhanh về nẻo đường bên hữu, chính là phía Tây nam Hiểu Phong cần đi.

Diễn biến xảy ra bất ngờ, sáu nhân vật nọ mãi lo tránh cỗ xe đang lao thẳng đến nên khi phát hiện thì Hiểu Phong chỉ còn là một bóng mờ đi về phía Tây nam.

Tuy nhiên, Cát Hiểu Phong dù đang tận lực thi triển khinh công vẫn nghe loáng thoáng ở khoảng không trên cao phía sau bỗng vang lên một chuỗi tiếng gió rít rợn người.

Liếc nhìn lại và hơi ngẩng đầu lên cao, Cát Hiểu Phong thoáng ngỡ ngàng vì thấy có một nhân vật đang xé gió lao thẳng lên không, sau đó nổ bùng một tiếng, tạo thành một bùng hỏa quang màu đỏ như bầu trời đột ngột nở hoa.

Tự biết đó là pháo hiệu cấp báo của sáu nhân vật vừa bị qua mặt, Cát Hiểu Phong vừa thất vọng vừa cảm thấy phẫn nộ.

Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng cho, những nhân vật chủ mưu toàn bộ sự việc này hầu như chỉ muốn tuyệt đường Hiểu Phong. Vì nguyên nhân gì chứ?

Do phần nỡ, Hiểu Phong lập tức tung chiêu động thủ, khi thấy phía trước mặt đột nhiên có người bất ngờ hiện thân :

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết!!

Nhân vật vừa hiện thân, thấy khí thế uy mãnh của Hiểu Phong liền hoảng hốt, vừa nhảy tránh vừa kêu thất thanh :

- Xin đừng ngộ nhận. Tại hạ nào phải đến để ngăn đường chặn lối huynh đài? Ồi... mau dừng tay nào.

Kịp nhận ra đó là vị công tử hào hoa hôm qua đã chạm mặt ở gian bán vũ khí, Cát Hiểu Phong có phần áy náy vì thấy đối phương phải may mắn lắm mới không bị chiêu chương bất ngờ của Hiểu Phong gây tổn hại.

Hiểu Phong thu hồi cước bộ, cau mặt nhìn đối phương :

- Tại hạ đang vội. Các hạ là địch nhân hay bằng hữu hãy minh bạch ngay. Đừng đợi đến lúc tại hạ thất lễ, có hối tiếc cũng là muộn.

Vị công tử thận trọng nhìn trước nhìn sau :

- Tại hạ thật khó giải thích ngay mọi việc. Và cho dù huynh đài cũng đang là đối tượng truy sát của Huyền Thiên môn nhưng vị tất có thể bảo chúng ta sẽ là bằng hữu của nhau.

Và thò ra một hơi dài, vị công tử tiếp :

- Nhưng nói thật ngắn gọn là thế này, tại hạ đến lúc này chưa có địch ý với huynh đài.

Hiểu Phong vừa hoang mang vừa nghi ngại :

- Vậy giải thích sao đây hành vi chặn lối như thế này của các hạ?

Đối phương lại nhìn trước nhìn sau :

- Nếu huynh đài chịu tin, xin cùng tại hạ đến gặp một người. Chưa hết đâu, suốt mười dặm đường nếu từ đây huynh đài tiếp tục đi về phía Tây nam, bọn

Huyền Thiên môn đã và đang lập nhiều chốt chặn. Họ làm thế để đối phó ai, có lẽ huynh đài nên tự hiểu.

Đối phương nói như thế khiến Hiểu Phong nhăn mặt. Khi nghe bảo đi gặp người. Nhờ đó, lúc đối phương nói hết câu với nhữn giải thích rõ hơn. Cát Hiểu Phong giật mình :

- Có thể biết tất cả những điều như các hạ vừa nói, tại hạ không tin các hạ lại có tài thông thiên triệt địa. Nói đi, kỳ thực các hạ là ai và muốn gì ở tại hạ?

Đối phương đã bắt đầu tỏ ra lo lắng :

- Mọi việc sẽ minh bạch hơn nếu huynh đài chấp thuận đi theo tại hạ. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

Hiểu Phong cười lạt :

- Vậy các hạ có biết càng tỏ ra thần bí chừng nào thì các hạ càng làm cho tại hạ khó tin chừng nấy không? Đành để cho các hạ thất vọng vậy.

Đối phương thở dài :

- Cũng không hề gì, vì tại hạ cũng đã lường trước phản ứng này của huynh đài. Bất quá, khi cần phải hồi bẩm, tại hạ đành bảo bản thân đã tận lực tận tâm, nhưng kết quả thế nào đành trông chờ vào vận số thôi. Cáo từ.

Hiểu Phong động lại :

- Chờ đã. Theo khẩu khí của các hạ thì dường như đang gặp chuyện khó khăn, chỉ biết trông chờ vào số mệnh? Sự thế là thế nào?

Lần đầu tiên Cát Hiểu Phong nhìn thấy đối phương tỏ lộ khí phách chỉ có ở bậc hảo hán đại trượng phu. Vị công tử cười lạt :

- Nếu huynh đài nghĩ chỉ vì chuyện đó tại hạ có ý cầu cạnh huynh đài thì lầm rồi. Thất lễ vì đã quấy rầy, cáo biệt!

Thán phục khí phách này, Cát Hiểu Phong lập tức bảo :

- Tại hạ không hề có ý đó. Còn về lời mời lúc nãy, được lắm, phiền các hạ dẫn đường cho.

Đối phương có chút ngạc nhiên, nhìn Hiểu Phong :

- Không miễn cưỡng chứ? Nếu là vậy, mời.

Cát Hiểu Phong liền bám theo sau đối phương. Nhờ đó, Hiểu Phong không những phát hiện đối phương là người rất thông thuộc địa hình chốn này mà dường như đối phương còn đưa Hiểu Phong quay lại trấn thành từng lưu ngụ đêm qua, cho dù cả hai đang len lỏi đi theo những lối mòn nẻo tắt.

Lấy làm lạ, Hiểu Phong chờ đến lúc gặp chỗ địa hình thông thoáng, vội tiến lên đi ngang hàng với đối phương :

- Sao phải quay lại trấn thành? Xin đừng quên, tại hạ đang khẩn trương, chỉ muốn đến Nhạn Đăng sơn càng sớm càng tốt.

Đối phương đưa mắt nhìn ngang quan kẻ đồng hành, ý không hài lòng :

- Chuyển đi Nhạn Đăng sơn chính huynh đài vô tình tiết lộ khiến Huyền Thiên môn lưu tâm và lập nhiều cạm bẫy đối phó. Xin hãy bình tâm. Nhân cơ hội này lấy thoái làm tiến. May ra lúc huynh đài khởi trình lại lần thứ hai sẽ không một chút khó khăn.

Cát Hiểu Phong cười nhẹ :

- Các hạ ám chi Hoàng Phủ Tuyết Hoa?

Đối phương nhún vai :

- Nếu là nha đầu hôm qua, huynh đài đừng mặt thì là đúng rồi.

Hiểu Phong gật đầu :

- Chính là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Nhưng các hạ đừng nghĩ tại hạ quá ngây ngô, không nhận ra nàng có tình tìm cách tiếp cận.

Đối phương tỏ ý nghi ngờ :

- Huynh đài nhận ra thật sao?

Để đối phương khỏi xem thường, Cát Hiểu Phong đáp :

- Đương nhiên là thật. Vì nàng ta tỏ ra quá lộ liễu, khiến tại hạ dù vô tâm đến mấy cũng nhận ra. Kể cả việc nàng ta chờ sẵn tại hạ ở gian bán kiếm tại hạ cũng biết vì sao.

Đối phương gật gù :

- Huynh đài nói thử xem.

Hiếu Phong phì cười :

- Thì cũng như chuyện nàng ta biết trước và thuê sẵn một phòng ở khách điểm. Tiểu trấn này làm gì có hơn một khách điểm để chọn? Gian hàng bán kiếm cũng chỉ có một. Rồi cũng như lão chương quây ở gian bán kiếm đã đoán, với dáng vẻ quá ư tệ hại của tại hạ, có lẽ chính các hạ cũng để tâm, cũng đoán biết và chỉ cần chờ sẵn ở đó là thế nào tại hạ cũng tự tìm đến. Tạm giải thích như vậy có lẽ không sai chứ?

Đối phương đành thừa nhận :

- Nhưng ý của tại hạ hoàn toàn khác với bọn Huyền Thiên môn. Nhưng dù sao, người lần đầu xuất đạo như huynh đài mà có nhận định tinh tế như thế kể ra cũng khá. Chẳng bù cho lúc huynh đài gặp ai cũng đón đường để hỏi về phương hướng đi đến Nhạn Đăng sơn, đến tại hạ dù không muốn cũng phải lưu tâm. Đầu có ai hành sự quá thô thiển như huynh đài? Nhưng đừng nói đó là cách huynh đài dụ cho bọn Huyền Thiên môn ra mặt nha. Tại hạ không dám tin đâu.

Cát Hiếu Phong lúng túng như miệng ngậm hột thị :

- Biết nói thế nào đây khi tại hạ quả thật chỉ mới lần đầu bôn tẩu giang hồ?

Kẻ nói qua người nói lại, cả hai thật tâm cời mở từ lúc nào chẳng hay. Và vị công tử chợt hỏi :

- Nếu không phải là ẩn tình khó nói, tại hạ hỏi thật nha, vì có gì huynh đài được bọn Huyền Thiên môn quan tâm chăm sóc kỹ vậy? Có thể nói, kể từ lúc huynh đài đặt chân vào tiểu trấn, mọi người cứ bắn loạn hăn lên. Nhất là bọn Huyền Thiên môn thì khỏi phải nói, tại hạ chưa từng thấy bọn họ lao sư động chúng như thế này bao giờ. Thật là nào nhiệt.

Như thường nói, kẻ quân tử đả nhau bằng chân tình. Đối phương đã cời mở thì Cát Hiếu Phong cũng không việc vì giữ kẽ. Hiếu Phong lắc đầu :

- Đã nói tại hạ là người đầu tiên xuất đạo, đến danh xưng ba chữ Huyền Thiên môn tại hạ cũng chưa nghe bao giờ. Vì thế, tại hạ cũng đang tự hỏi, vì sao chúng cứ muốn đặt tại hạ vào tử địa? Vô oán vô thù, hoặc có chăng là tại hạ chỉ mơ hồ đoán thế thôi. Nên có thể nói, trừ phi ở ngay bản thân tại hạ có chỗ nào cho họ cần. Nhưng là điểm gì thì tại hạ đang hoàn toàn mù tịt.

Đối phương trợn mắt :

- Là người trong cuộc, huynh đài nói như thế thì ai mà tin.

- Ta tin!

Tiếng nói lạ bỗng vang lên Cát Hiếu Phong giật mình, thầm trách quá khinh suất, mãi chuyện, vẫn để người đến gần không hay.

May thay kẻ phát thoại không phải là người hoàn toàn xa lạ. Vị công tử vẫn đi bên cạnh Hiếu Phong bật kêu mừng rỡ :

- Sư huynh quay về rồi ư? Có thêm sư huynh nữa, sư phụ lão nhân gia phen này đỡ phải lo. Sư huynh đã gặp lão nhân gia chưa?

Kẻ mới đến cũng vận trang phục công tử - chỉ thiếu phần nho nhã. Vóc dáng thô kệch hơn so với vị công tử ngay bên cạnh Hiếu Phong. Y cau mày khi đáp lời sư đệ :

- Ta cũng định hỏi người đây. Sư phụ hiện đang ẩn ở đâu? Ta vừa quay về đã đến ngay chỗ cũ để tìm, hóa ra mọi người đã bỏ đi.

Gã sư đệ mỉm cười :

- Lão nhân gia lúc này sợ nhất là để lộ hành tung. Đôi lúc đến cả đệ lão nhân gia cũng không thể tiết lộ nữa là. Nhưng lần này thì khác. Sư huynh cứ theo đệ, ắt sẽ gặp lão nhân gia. Chúng ta đi thôi.

Gã lại đi trước dẫn đường. Và thay vì tự báo danh hoặc hỏi Cát Hiếu Phong là ai, gã sư huynh vẫn thản nhiên cùng Hiếu Phong bám theo gã sư đệ.

Họ đã vượt quá trấn thành, ấy là theo quãng đường đã đi Cát Hiếu Phong thầm đoán như thế, và dường như đã thấy ẩn hiện trước mắt là một khu mộ địa.

Suýt chút nữa Hiếu Phong định hỏi, sao lại chọn khu mộ địa, thật không đáng chút nào, làm nơi hội diện. Nhưng Hiếu Phong đã kịp ngậm miệng vì tình cờ thấy xa hơn khu mộ địa một chút lại thấp thoáng ẩn hiện một ngôi trang viện, qua một dãy trúc được trồng thật thẳng hàng.

Gã sư huynh có lẽ cũng nhìn thấy nên bất chợt hăng giọng :

- Sư phụ lại đến nương nhờ, làm phiền lão Trần ư?

Gã sư đệ âm ừ :

- Ngộ biến phải từng quyền, vạn bất đắc dĩ lão nhân gia phá lệ, đầu thế khur khur mãi thành kiến bất di bất dịch của người.

Hiếu kỳ, Cát Hiếu Phong chột vọt miệng :

- Lão Trần có phải là chủ nhân của Trang viện phía trước? Là nhân vật thế nào khiến lệnh sư có thành kiến, không muốn nương nhờ?

Câu hỏi của Hiếu Phong ngay lập tức chạm phải toàn là những bức tường thành vô hình, không thể nào xuyên thủng. Vì hai sư huynh đệ họ, một người thì tỏ ra bối rối, còn một người thì nhìn Hiếu Phong bằng ánh mắt không chút nào thân thiện.

Tự biết bản thân đã hỏi điều không nên hỏi, Cát Hiếu Phong định phân minh thì gã sư huynh - vừa xạ tia mắt thiếu thiện cảm nhìn Hiếu Phong - chột nói thêm, như sợ Hiếu Phong không đủ thông minh để đoán hiểu cái nhìn vừa rồi của gã.

- Có thành kiến thế nào và tại sao, những điều này đều là ẩn tình chỉ riêng người của bốn Bang mới biết. Người hỏi để làm gì?

Cát Hiếu Phong giật mình :

- Bốn bang? Không lẽ nhị vị đây là người của...

Gã sư đệ dừng chân và nhất thời quay lại. Gã nhìn sư huynh và phàn nàn :

- Lệnh của lão nhân gia là mọi người đều tạm thời thoái ẩn. Sư huynh nói lộ như thế thật chẳng hay chút nào. Đó là chưa đề cập đến thái độ của sư huynh.

Gã sư huynh cướp lời, trách ngược lại gã sư đệ :

- Thái độ của ta thế nào? Người có tư cách gì phê phán thái độ của ta? Hừ?

Gã sư đệ nhún vai, một thái độ nhân nhượng và nhẫn nhục mà Cát Hiếu Phong chỉ cần nhìn qua cũng nhận thấy. Và đúng là như vậy, Hiếu Phong nghe gã sư đệ nói :

- Đệ nào dám phê phán. Duy có điều, huynh đài đây là do đệ thỉnh mời theo lệnh sư phụ lão nhân gia. Sư huynh có biết là đệ phải khó khăn lắm mới mời được y không? Đệ chỉ sợ huynh làm y phật ý, sẽ không biết đối đáp thế nào nếu sư phụ cất vấn và hỏi người được mời đâu, vì sao không thấy đến.

Lời nói của gã sư đệ làm cho hai người còn lại giật mình. Nhưng nếu sự giật mình của Hiếu Phong là vì kinh ngạc thì gã sư huynh lại vì phẫn nộ nên mới giật mình. Gã trợn mắt :

- Sao lão nhân gia lại có ý nghĩ này? Vì nếu cần người trợ lực, bốn bang cũng đâu có lý do nào để cần đến hạng người mà chính y cũng vì tất tợ lo được cho bản thân y. Trừ phi đây là ý của người và lão nhân gia vì quá cao niên, không còn đủ sáng suốt, nên nhất thời bị người lung lạc, để có quyết định theo ta là quá hồ đồ này.

Cát Hiếu Phong tuy nghe nhưng không hề giận. Trái lại, vì quá hoang mang nên Cát Hiếu Phong cảm thấy cần phải hỏi cho rõ.

- Mong nhị vị hạ cố, cho tại hạ một lời giải thích thật minh bạch xem nào. Tại hạ đã rõ, nhị vị đều là người của Cái bang, chứng tỏ Cái bang đang gặp chuyện rắc rối. Thế nhưng, lệnh sư là ai? Sao lại mời tại hạ? Và để có đủ tư cách mời tại hạ xen vào nội tình quý Bang, phải chăng lệnh sư chính là...

Câu hỏi của Cát Hiếu Phong chột bị hàng loạt những thanh âm huyền ảo phía trước làm gián đoạn.

Hàng trục phía trước chột lung lay mạnh như vừa bị luồng cuồng phong quái dị thổi ào qua. Hiện trạng này làm cho gã sư đệ thất sắc, cuống quýt kêu :

- Nguy rồi, nơi ẩn thân của lão nhân gia sao lại bị tấn công bất ngờ thế này? Lẽ nào trong chúng ta có nội gián tiềm nhập? Chính kẻ đó đã tiết lộ nội tình cho bọn Huyền Thiên môn biết, nên mới có cơ sự này?

Ba chữ Huyền Thiên môn ngay lập tức gây chấn động mạnh cho Cát Hiếu Phong. Không một chút chần chừ, Cát Hiếu Phong vừa nhìn vừa hỏi thúc hai sư huynh đệ họ :

- Đã biết là nguy, nhị vị còn chờ gì nữa không mau đến tiếp ứng cho lệnh sư?

Gã sư đệ bừng tỉnh, mắt lóe lên tia hy vọng khi nhìn Cát Hiếu Phong :

- Gia sư là ai, chỉ có người mới đủ tư cách tiết lộ cho huynh đài biết. Nhưng ngay lúc này, tình thế xảy ra rõ ràng là có nguy cho gia sư, liệu huynh đài có thuận tình...

Gã sư huynh gay gắt ngắt ngang :

- Ai cho phép người tự ý quyết định mọi việc, nhất là khi chưa hỏi qua chủ ý của lão nhân gia?

Và gã quắc mắt nhìn Hiểu Phong :

- Việc gia sư có mời người hay không, theo ta, tạm thời không cần bàn đến vội. Nhưng do tình thế đang có chiều hướng không thuận lợi, dù gia sư có muốn tiếp kiến người cũng không thể thực hiện ngay lúc này. Xem ra chỉ còn mỗi một cách là người nên quay lại thôi. Và nếu cần, sẽ có người đến thỉnh mời người sau.

Gã sư đệ một lần nữa lại thất sắc :

- Sư huynh...

Không để gã sư đệ nói thêm, tự Cát Hiểu Phong đã xua tay, ngăn gã lại :

- Các hạ yên tâm, tại hạ không hề oán thán gì các hạ, cũng không dám trách cứ lệnh huynh. Gia dĩ, những gì lệnh huynh vừa nói đều đúng cả. Do...

Đến lượt Cát Hiểu Phong bị gã sư huynh ngắt lời. Gã hừ lạnh :

- Đương nhiên những gì ta nói đều đúng. Tiểu tử người có muốn trách cũng không có chỗ để trách. Hừ!

Lời nói của gã thật khó nghe. Ngay đến sư đệ gã cũng nhăn nhó mặt mày vì không ngờ gã lại có lời lẽ như vậy.

Đó là nguyên do khiến Cát Hiểu Phong bật cười :

- Tuy nhiên, vì bọn Huyền Thiên môn đã nhiều phen làm cho tại hạ nên thân khó khăn. Luật đời có vay có trả, và bây giờ khi đã có cơ hội, lẽ nào tại hạ không cho bọn chúng nếm mùi đau khổ một lần gọi là đáp lễ?

Liền sau theo tiếng cười, Cát Hiểu Phong tung người lao đi, để lại sự ngỡ ngàng cho hai sư huynh đệ nọ mỗi người ngỡ ngàng theo mỗi cách khác nhau. Kẻ thì mừng người thì tức tối hậm hực. Tuy vậy, họ cũng phải tung người bám theo.

Muốn đến chỗ có hàng trúc thì phải vượt qua khu mộ địa. Và khi Cát Hiểu Phong định vùn vụt lao qua thì từ nhiều chỗ khuất giữa khu mộ địa bỗng loan phiên xuất hiện nhiều nhân vật. Tất cả đều sử dụng những cây gậy trúc, thì triển toàn là bổng pháp, nhắm vào Cát Hiểu Phong để tấn công.

Điều này giúp cho Cát Hiểu Phong nhận ra họ đều là bang đồ Cái bang, mặc dù y phục lúc này hoàn toàn lạnh lặn, không rách rưới như đáng vốn dĩ luôn gắn liền với hai chữ Cái bang.

Chủ tâm của Hiểu Phong là muốn tìm bọn Huyền Thiên môn, nên mỗi khi chạm mặt hoặc bị một đệ tử Cái bang tấn công, Hiểu Phong đều thần tốc dịch người lạng tránh.

Và cho dù Cát Hiểu Phong không tránh thì ở phía sau, vừa cất lực đuổi theo Hiểu Phong, gã sư đệ vừa hốt hoảng kêu to :

- Mọi người để y qua, đừng ai ngăn cản. Y đến là để đối phó bọn Huyền Thiên môn.

Nhờ đó, cuộc trình của Hiểu Phong cũng không đến nỗi nào chậm.

Tuy vậy, nếu so với gã sư huynh không hề bị đệ tử Cái bang nào ngăn chặn, Cát Hiểu Phong vẫn chậm hơn gã một bước.

Vì thế, khi đến chỗ có hàng trúc, gã sư huynh đột ngột quay lại, vừa chặn đường Hiểu Phong vừa tung chiêu động thủ :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Chuyện của bọn Bang, không ai mượn người xen vào. Hoặc người lui, hoặc đừng trách ta sao thất lễ. Đờ!

Bị tấn công bất ngờ, Cát Hiểu Phong đành hồi bộ và hoang mang :

- Tại hạ chỉ muốn đối đầu bọn Huyền Thiên môn, không được sao?

Gã sư huynh cười lật, lướt thêm đến :

- Muốn thế thì cứ ở ngoài này, chờ chúng thất trận chạy trở ra. Đến lúc đó người có tác oai tác quái thế nào tùy người. Còn muốn vào trong kia, hay hỏi đôi nhục chương của ta. Rõ chưa? Đờ!

Bị ngăn cản một cách phi lý Cát Hiểu Phong định phát tác thì nghe gã sư đệ cũng vừa vịn chèo đến chốt hô hoán :

- Địch nhân đang uy hiếp sư phụ, sao sư huynh không mau vào tiếp ứng, cứ mãi lo gây sự với người? Trừ phi sư huynh cố tình làm thế, khiến sư phụ càng lâm cảnh thân cô thế cô, sinh mạng khó mong vẹn toàn.

Đang quật chương vào Cát Hiểu Phong, gã sư huynh bị câu nói của sư đệ làm cho khựng lại. Gã quay và quát nạt sư đệ :

- Người không được nói nhảm nhí. Sư phụ đúng là hồ đồ mới thu nhận một kẻ vô tích sự như người, vốn là...

Gã sư đệ hét toáng lên, không để gã sư huynh nói hết lời, đồng thời còn bắt ngờ đưa mắt Hiểu Phong cầu khẩn :

- Sư gia đúng là muốn gặp huynh đài. Tuy tình thế xảy ra ngoài ý muốn nhưng tại hạ có thể đoán chắc gia sư vẫn muốn gặp huynh đài dù bất kỳ tình huống nào. Mong huynh đài nể mặt, chịu khó đến với gia sư chỉ một lần này thôi.

Gã sư huynh quát vang :

- Tuyệt Nghi người thật to gan. Thanh danh của bốn Bang vậy là đã bị ngươi làm hoen ố. Ta đành thay mặt sư phụ, dùng quyền huynh trưởng, giết ngươi để thanh lý môn hộ.

Và gã tận lực lao vào gã sư đệ.

Không còn nhẫn nhục hoặc nhân nhượng được nữa, gã sư đệ cũng phát chiêu, quyết cùng sư huynh đối đầu.

Trước tình cảnh này, dù không hiểu ở Cái bang đã xảy ra chuyện gì. Khiến bọn họ dù là sư huynh đệ cũng trở mặt, giao đấu với nhau, nhưng Cát Hiểu Phong vẫn phải giải quyết, nhảy xen vào giữa họ.

- Nhị vị có dừng lại không! Đối phó với địch mới là điều cần yếu ngay trong lúc này. Hành vi của nhị vị thật là xấu hổ. Dừng lại ngay.

Đột nhiên có Hiểu Phong xuất hiện ở giữa, nếu gã sư đệ vì hốt hoảng nên vội khu kinh thì gã sư huynh lại khoái trá, vô ý nhân thêm chân lực chưởng lực đã phát! Gã còn quát :

- Là người tự ý chuốc họa. Chớ trách ta vô tình. Đờ!

Cát Hiểu Phong cười dài, dùng sáu phần hóa hầu, thi triển ngay một ngọn chưởng. Đối kháng lại hành vi đầy địch ý của gã sư huynh :

- Thật thất lễ. Xem đây!

Kình phong tuôn ra ào ào từ phía Cát Hiểu Phong làm cho vẻ mặt đắc ý của gã sư huynh không còn nữa.

Thay vào đó, gã kịp thời thần tốc đảo bộ. Và nhờ bộ pháp kỳ ảo vừa thi triển, gã sư huynh không những tránh thoát việc cùng Hiểu Phong đối đầu mà còn thừa thời gian lao nhanh vào trong, vượt qua hàng trúc trước cả Hiểu Phong và gã sư đệ.

- Ngươi giỏi lắm, Tuyệt Nghi. Để xem lúc gặp sư phụ, ngươi sẽ giải thích thế nào về hành vi tùy tiện của ngươi. Hừ!

Không bỏ lỡ cơ hội, Cát Hiểu Phong cũng vội lao theo.

Nào ngờ, Hiểu Phong nghe gã sư đệ cố tình hạ thấp giọng gọi ngược lại :

- Không phải hướng đó. Huynh đài mau theo tại hạ.

Trang viện tuy không to rộng, nhưng vì lối kiến trúc phức tạp nên Hiểu Phong không nhờ gã Tuyệt Nghi đưa đường có lẽ sẽ lạc lối và khó mà đến được nơi cần đến.

Trước đây hậu viện đang diễn ra một trận giao đấu giữa hai nhân vật có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Cả hai đều có kỹ ngoại lực tuần với người vận y phục thương nhân. Người còn lại thì vận y phục rộng thùng thình xem ra không hề lạ với Cát Hiểu Phong.

Điều đó khiến Cát Hiểu Phong tự bật kêu lên thành tiếng :

- Thiên Y Phi Áo bảo pháp? Lại là Thiên Y giáo ư?

Tiếng kêu của Hiểu Phong gây kinh động hai nhân vật đang giao đấu.

Lão y nhân y phục rộng vạt ném ánh mắt dò xét cho Hiểu Phong. Nhưng khi lên tiếng thì lão nói với gã Tuyệt Nghi :

- Lão phu ngờ ngươi đã một mình lo đào thoát rồi chứ? Nào ngờ ngươi vẫn quay lại để nạp mạng. Tốt lắm!

Lão thương nhân kia cũng có ánh mắt nhìn tương tự dành cho Cát Hiểu Phong. Đề ngay sau đó lão chán ngán nói với gã Tuyệt Nghi :

- Người mà ngươi đề xuất với lão ăn mày hôi thối chính là y đó sao? Mà thôi, đã thế thì cứ vào, lão ăn mày không còn kéo dài được bao lâu nữa đâu.

Chi phát thoại bấy nhiêu đó là dường như đã quá đủ làm cho cả hai cảm thấy bị phí lực. Do vậy, cả hai lại quay vào nhau, tiếp tục trận chiến chột bị gián đoạn.

Lão áo rộng cười sằng sặc :

- Nếu biết lão ăn mày đã đến hồi mệnh vận, Trần lão nhi ngươi hà tất cứ quyết liệt cùng bốn nhân đối đầu. Hãy nghe cho rõ đây, nghịch ngỗ giả vờ, một mình Trần lão nhi ngươi đừng hoài vọng chuyện xoay chuyển càn khôn.

Lão thương nhân họ Trần cả giận, chột nạt lớn :

- Phế thuyết. Đại cục võ lâm nào phải chỉ có một mình ta quyết định. Không có lão Trần này, vẫn còn nhiều kỳ sĩ dị nhân trước sau cũng xuất hiện, ngăn chặn mưu đồ độc bá võ lâm của Huyền Thiên môn bọn nguoi.

- Chớ nhiều lời vô ích. Đờ!

Phát hiện Cát Hiểu Phong cứ ngây người nhìn lão nhân vận y phục thùng thình, Tuyết Nghi do nôn nóng, vội cau mặt bảo :

- Lão là Phó môn chủ Huyền Thiên môn xuất thân từ Tái Bắc, không liên quan đến Thiên Y giáo như huynh đài lầm tưởng. Đừng chần chờ nữa, mau theo tại hạ vào gặp gia sư.

Cục diện xảy ra cứ dồn dập, khiến Cát Hiểu Phong trong nhất thời khó có thể hình dung nhận thức để phân biệt thị phi. Và như người đang trong cơn mơ, Hiểu Phong chỉ biết theo chân gã Tuyết Nghi, không thể nói lên bất kỳ nhận định hoặc là hỏi câu gì.

Và như ở Điện gia trang thuở nào, ở một gian phòng trong dãy hậu viện cũng có một bí đạo dẫn đến một mật thất.

Lúc Tuyết Nghi đưa Hiểu Phong đến thì từ trong đó bỗng có một bóng người phóng ngược trở ra.

Tuyết Nghi động tâm, lập tức quát hỏi :

- Kẻ nào? Nếu được phân phụ hầu cận Bang chủ, sao đột ngột bỏ đi?

Bóng người đó không một lời hồi đáp. Trái lại Cát Hiểu Phong nhìn thấy khá rõ thì câu quát hỏi của Tuyết Nghi càng làm cho bóng nhân ảnh đó lao đi nhanh hơn.

Không dám chậm trễ, Cát Hiểu Phong đảo người, chặn bóng nhân ảnh đó lại :

- Các hạ chưa đáp lời, vội gì đã bỏ đi?

Bóng nhân ảnh nọ không ngờ bị chặn lối, vội tung cao tả thủ, ném ra một vùng sa vụ mang theo mùi hăng hắc kỳ quái.

Hiểu Phong giật mình, lập tức cất tay, quật một kinh tận lực bình sinh vào đối phương. Đồng thời Hiểu Phong cùng quát, đề tỉnh Tuyết Nghi :

- Mau bế khí, cảnh giác với độc vụ.

Đâu phải đây là lần đầu tiên Cát Hiểu Phong dùng tận lực bình sinh cho mỗi một chương đầu tiên. Vì thế, “bùng”sau một chấn kinh âm âm do gặp phải bóng nhân ảnh nọ bị hất bật ngược về phía sau như vừa lao cắm vào một vật có lực đàn hồi cực mạnh.

“Hự!”.

Bóng nhân ảnh nọ kêu trước, sau đó mới đến lượt Tuyết Nghi kêu, khi mọi việc đã trở nên muộn màng :

- Chớ vội giết y. Ồi..

Không quan tâm đến câu hỏi Tuyết Nghi nói, Cát Hiểu Phong hỏi ngược lại :

- Các hạ nhìn ra y? Trong Cái bang sao có người dụng độc? Các hạ mau tự kiểm tra kinh mạch toàn thân, hy vọng độc vụ vừa rồi chưa kịp gây nguy hại cho các hạ Tuyết Nghi cau mày :

- Nơi này không đủ ánh sáng, tại hạ chưa kịp nhìn rõ mặt, thì y đã bị huynh đài hạ thủ rồi. Còn độc ư? Nguy rồi, gia sư có thể đã bị hại?!

Tuyết Nghi hốt hơ hốt hải vội chạy vào, làm Cát Hiểu Phong vì lây lo sợ cũng chạy theo.

Gian phòng cần tìm đến chỉ có duy nhất hai hình hài bất động, một già thật già và một trẻ thật trẻ. Và cả hai đều có y phục rách rưới như nhau.

Tuyết Nghi thất kinh, nhào người đến chỗ lão nhân gia nằm :

- Sư phụ?!

Cát Hiểu Phong đứng cạnh, vội quật chéo một kinh, đẩy Tuyết Nghi loạng choạng sang một bên.

Hành động của Hiểu Phong làm Tuyết Nghi phần nộ. Gã quay qua Hiểu Phong và phát tác :

- Tại sao nguoi động thủ với ta? Đừng nghĩ vì ta cần nên ta sợ nguoi. Đờ!

Hiểu Phong vội gắt :

- Các hạ có mau bình tâm lại không? Lệnh sư bị hại có thể là do độc. Các hạ chạm vào được sao? Hả??

Tuyết Nghi giật bắn thân mình :

- Độc? Mà sao huynh đài biết gia sư chết cách nào để ngăn, không cho tại hạ chạm vào?

Hiếu Phong bức tức, một lần nữa lại cúi gắt :

- Đừng hồ đồ nữa, có được không? Tại hạ chưa hề nói lệnh sư đã chết. Và cũng chưa bảo đó là cái chết do độc. Tóm lại, cần tắc thì vô ưu, tại hạ không muốn các hạ vì thiếu hiểu biết, thiếu thận trọng, tự gây hại cho bản thân. Rõ chưa?

Thanh âm của gã sư huynh vang lên khá bất ngờ :

- Rõ thì rõ nhưng không phải rõ theo ẩn ý của người.

Sự xuất hiện của sư huynh làm Tuyết Nghi như có thêm chỗ kỳ vọng.

Gã gọi khẩn thiết :

- Sư huynh, chúng ta đến muộn rồi. Sư phụ đã bị gian nhân hạ thủ.

Gã sư huynh xua tay đề quyết :

- Ta tuy mới đến nhưng vẫn biết tiểu tử kia mắng người như thế cũng đúng. Người chưa có dịp xem qua sư phụ, sao người biết sư phụ đã chết? Để ta xem nào.

Hiếu Phong lập tức ngăn lại :

- Nếu các hạ không ngại độc thì cứ tùy tiện.

Gã giật mình :

- Độc ư? Sao người biết?

Tuy hỏi thế nhưng khi Hiếu Phong định đáp thì gã vụt kêu toáng lên :

- Tuyết Nghi! Hóa ra là người. Người đã thông đồng cùng tiểu tử, dùng độc để thi sư?! Người thật to gan.

Tuyết Nghi thất sắc :

- Đệ...

Cả Hiếu Phong cũng thất sắc. Tuy nhiên, do không muốn bị người khác đổ tội một cách hàm hồ, Hiếu Phong cười lớn :

- Các hạ bảo, đã nghe những gì tại hạ vừa nói, vậy cơ sao cũng có lời lẽ hồ đồ như lệnh đệ vừa vấp phải? Lệnh sư chết hay chưa, điều này còn chưa minh bạch. Xin đừng vội đề quyết cách bất công.

Và Hiếu Phong lập tức đi đến gần lão nhân nọ.

Gã sư huynh vụt quát :

- Dừng lại. Người có tư cách gì đến gần sư phụ ta?

Hiếu Phong nhún vai :

- Đương nhiên tại hạ có. Không phải là một mà là đến hai nguyên do. Thứ nhất, tại hạ không muốn bản thân bị hàm oan. Thứ hai, ở đây chỉ có một mình tại hạ là không ngại độc. Các hạ dù muốn cũng không thể nào ngăn cản tại hạ.

Gã sư huynh biến sắc :

- Chỉ có kẻ hạ độc mới không ngại độc. Và người đã tự thú nhận điều đó, đúng không?

Hiếu Phong tái mặt, nhưng sau đó thì cười nhạt :

- Dường như các hạ có tính thích đổ vạ cho người, bất chấp hắc bạch thị phi? Nếu là như vậy, hừ, chỉ cần lệnh sư còn một chút sinh khí tại hạ quyết tận lực giúp lệnh sư hồi tỉnh. Để xem các hạ còn gì để nói nữa không?

Nói dứt lời, Hiếu Phong cả quyết đi đến tận chỗ lão nhân nọ.

Nhưng một lần nữa gã sư huynh chủ tâm cản lối. Tuy nhiên, đúng lúc gã có thái độ này, Tuyết Nghi lập tức ứng tiếng và nguyện ý ra mặt, khiến Hiếu Phong không cần tỏ thái độ như lần trước cũng bị gã sư huynh ngăn cản. Tuyết Nghi bước đến, đứng đối diện với sư huynh :

- Mong sư huynh nghĩ lại. Nếu không vì sư phụ thì cũng nên vì uy tín bốn Bang, đừng vội để quyết ai là hung thủ và nhất là tước đi cơ hội cho người bị oan có thể tự biên minh. Huống chi y nói cũng đúng, sư phụ ắt sẽ uống mạng nếu sư huynh cứ mãi ngăn cản y.

Gã sư huynh giận dữ :

- Người giỏi đấy, Tuyết Nghi, Sư phụ vẫn còn nằm đó, chưa gì người đã lên mặt, giáo huấn cả ta là sư huynh người ư? Hay người có thái độ này vì người quả thật là đồng mưu cùng tiểu tử, hạ độc thủ với sư phụ?

Tuyết Nghi tái mặt :

- Đệ không cho phép sư huynh vu khống đệ. Bằng cớ nào sư huynh gán cho đệ tội mưu sát sư phụ lão nhân gia?

Gã sư huynh cười gằn :

- Đến đây trước là người và tiểu tử. Lúc ta vào cũng chỉ thấy có tiểu tử và người. Bấy nhiêu đó chưa đủ gọi là bằng cớ ư?

Tuyết Nghi càng nghe càng giận, và càng giận hơn chừng nào gã càng cùng sư huynh tranh biện hăng chừng nấy.

Nhân lúc họ mãi tranh biện, Cát Hiếu Phong ngồi ngay ngắn xuống cạnh lão nhân với mục lực tinh tường, một vết đen chạy dài trên ấn đường của lão nhân làm cho Cát Hiếu Phong thâm kinh hoảng. Vì đó đúng là hiện tượng bị trúng độc như lần ở Điện gia trang Hiếu Phong đã thấy xuất hiện ở gã Bạch Nhật Quang, tạo thành nhiều biểu hiện tương tự như Lãnh Tuyết Khí Hoạt Độc Nhân.

Hiện trạng này khiến Hiếu Phong dù có tâm thần bách độc bất hại cũng phần nào ngần ngại, bởi việc giúp người giải độc là chuyện hoàn toàn xa lạ đối với Hiếu Phong. Huống chi đây là loại độc Ngũ Sắc Độc Trùng Mao và hầu như Hiếu Phong chưa hề nghe ai nói đến cách hóa giải.

Tuy vậy, hai sư huynh sư đệ Tuyết Nghi vẫn đang tranh biện, việc Hiếu Phong có thoát cảnh bị hàm oan hay không đều tùy thuộc vào lão nhân này. Chỉ cần lão nhân chưa tuyệt khí và Hiếu Phong nhờ may mắn nào đó tình cờ có thể làm cho lão nhân tỉnh lại, thì một lời của lão nhân thôi là Hiếu Phong hoàn toàn thoát trách nhiệm về những gì đã xảy ra cho lão nhân :

- Nhị vị có thể ngưng được rồi. Lệnh sư hãy còn hô hấp, dù yếu nhưng có thể đoan quyết lệnh sư chưa chết.

Tiếng Hiếu Phong hô hoán làm họ ngỡ ngàng ngó lại.

Thấy Hiếu Phong ngồi cạnh lão nhân, gã sư huynh vừa nhào đến vừa gầm lên dữ tợn :

- Tiểu tử lù mau, một lần không được, người định hạ thủ sư phụ ta thêm một lần nữa ư? Mau tránh ra nào.

Chưa từng thấy thái độ nào phi lý như ở gã này, Cát Hiếu Phong động tâm, chột chột vào lão nhân và dùng hình hài bất động của lão nhân che chắn trước mặt, Hiếu Phong còn ung dung bảo :

- Khắp người lệnh sư đều có chất độc. Các hạ sẽ tự chuốc họa nếu cố tình ngăn cản, không cho tại hạ giúp lệnh sư hồi tỉnh.

Hành vi của Hiếu Phong làm gã Tuyết Nghi rụng rời tứ chi. Gã kêu :

- Mau đặt gia sư xuống. Huynh đài làm thế còn gì sinh mạng gia sư?

Và gã còn kêu lên bàng hoàng hơn khi thấy sư huynh gã thân nhiên xô một kính vào phương vị Hiếu Phong đang ngồi, cũng là gây nguy hiểm cho bản thân sư phụ gã.

- Không được thế, sư huynh!! Ôi chao... Sư phụ!!

Hiếu Phong cũng chịu, không thể hiểu nổi hành vi của gã sư huynh. Gã xem Hiếu Phong là hung thủ thật và vì biết sư phụ gã trước sau gì cũng chết nên cố tình dùng biện pháp này hy sinh luôn sư phụ gã, miễn sao giết được Hiếu Phong thì kể là đã báo thù cho sư phụ?

Nhưng đó là cách nghĩ của lão, đâu thể áp đặt ý nghĩ đó cho Hiếu Phong là người vừa chưa muốn chết, vừa không muốn bị hàm oan.

Hiếu Phong lập tức kéo lão nhân cho ngồi ngay sát trước mặt và đặt tả thủ vào mệnh môn huyệt lão nhân. Đồng thời Hiếu Phong còn vận lực, một phần thì trút truyền vào nội thể lão nhân qua tả thủ vừa đưa ra, chín phần còn lại thì dồn vào hữu thủ, hất ra thành kính ngay khi hữu thủ qua cạnh thân lão nhân.

Kính và kính chạm nhau, tạo thành tiếng chấn động vang dội khắp mặt đất.

Do kính lực tác động vào không khí, ép vào cơ thể mỗi người đương diện, với Hiếu Phong và sư huynh, sư đệ Tuyết Nghi thì không sao, vì vẫn còn năng

lực kháng chịu. Chứ đối với lão nhân đang sức kiệt lực tàn, đầu thể chịu nổi áp lực này, nên toàn thân lão nhân bị chấn động và chột hộc lên một tiếng, mang theo cả một búng huyết bật thổ ra ngoài miệng.

- Ôc....!!

Nhìn thảm cảnh xảy đến cho sư phụ, gã Tuyết Nghi gào thét thanh :

- Sư phụ...!!

Đến gã sư huynh cũng rung động, cứ trợ người nhìn từ thân vừa rước sư phụ gã đi.

Không như họ, Hiểu Phong chột giật mình và thu vội tả thủ về, đồng thời nhẹ nhàng đỡ lấy hai bên thân lão nhân, miệng lắp bắp không rõ muốn nói gì :

- A... vẫn bối thật là... mong tiền bối lượng thứ... thật đắc tội... đắc tội...

Và điều kỳ diệu bỗng xảy ra, từ miệng lão nhân tuôn ra thành tràng, vừa là tiếng thở phào vừa là tiếng trách cứ :

- A... thổ được một ngụm huyết nghe nhẹ khắp cả người. Nhưng nếu có lần sau, tiểu tử ngươi nhớ đừng trút lực ào ào như thế, phải biết gượng nhẹ chứ?

Tuyết Nghi và gã sư huynh vượt qua con ngõ ngang, cùng mừng rỡ quỳ sụp xuống :

- Sư phụ?!

- Tạ ơn Trời Phật, sư phụ là đã qua cơn hiểm nghèo.

Một lần nữa Hiểu Phong có thái độ hoàn toàn khác với họ. Nếu lúc này họ kinh hoàng trong khi Hiểu Phong chỉ lo lắng vì đã gây tổn hại cho lão nhân, thì lúc này mặc cho họ mừng và lạc quan, Hiểu Phong vụt trầm giọng hỏi lão nhân :

- Bảo nếu còn có lần sau là thế nào? Phải chăng tiền bối vẫn cảm thấy bất ổn? Không biết văn bối hoàn toàn hồi phục.

Lão nhân từ từ quay lại, nửa mặt thì hướng về Hiểu Phong, nửa còn lại thì hướng về hai kẻ đang quỳ. Lão cười gượng :

- Là ngươi đã nhận ra ta trúng độc? Có biết loại độc gì không?

Hiểu Phong định đáp là Ngũ Sắc Độc Trung Mao nhưng chưa kịp. Lão nhân đã đưa tay ra hiệu cho sư huynh đệ Tuyết Nghi đứng lên :

- Ta sắp vong mạng rồi, hai ngươi biết không? Đừng bao giờ tự gây ra bất hòa như lần vừa rồi nữa. Đứng cả lên đi.

Chỉ có một mình gã sư huynh đứng. Tuyết Nghi vẫn quỳ, miệng kêu lên thê thảm :

- Xin lão nhân gia chớ có nói vậy. Sư phụ quyết không thể chết. Đệ tử không muốn sư phụ chết!

Lão nhân gất :

- Hoang đường. Dù ta có chết thì đã sao nào? Không lẽ ngươi chỉ biết khóc lóc kêu la? Vậy thì Cái bang này còn trông mong gì ở ngươi? Đứng lên mau và nghe ta dặn đây.

Hiểu Phong không bỏ lỡ thời cơ, vội nói :

- Không có độc chất nào không có giải dược. Tiền bối nói đi, ai hạ độc tiền bối? Mọi người sẽ mau chóng đi tìm kẻ đó, lấy giải dược về cho tiền bối.

Lão nhân lắc đầu, đầy thất vọng :

- Ta đường đường là Bang chủ Cái bang, vậy mà đến tận lúc chết vẫn không thể biết kẻ nào có thân thủ cao mình quá, đã hạ độc ta từ lâu. Giờ là lúc chất độc phát tác công phạt, có muốn truy tìm kẻ đó cũng quá muộn.

Gã sư huynh kêu lên :

- Sư phụ chớ lo. Tiểu tử kia không ngại độc, nhất định y có giải dược.

Đến lượt gã bị lão nhân mắng :

- Ngươi không được hồ đồ. Tính đến lúc này thì ta đã bị hạ độc ba năm. Ngươi là đệ nhất truyền nhân của ta không lẽ ngươi không nhận ra thời điểm đó tiểu tử chỉ là một đứa bé. Và đã thế tiểu tử làm gì có cơ hội gần ta để ngấm ngấm hạ độc ta? Ôi chao có đệ tử như hai ngươi, ta thật thất vọng. Ngươi thì lúc nào cũng hồ đồ, Tuyết Nghi tuy đỡ hơn nhưng lại là..., a..., Tuyết Nghi quá yếu đuối. Vậy thì trong hai ngươi liệu ai có thể thay ta đảm nhận trọng trách Bang chủ Cái bang, nếu như ta không còn?

Bị mắng, gã sư huynh cúi đầu. Nhưng từ khóe mắt của gã bỗng lộ tia nhìn hậm hực khi nghe Tuyết Nghi đột nhiên bảo :

- Người ngồi cạnh bên sư phụ chính là nhân vật đồ nhi từng đề cập. Phải chăng sư phụ muốn gặp y để giao cho y trọng trách này, thay sư phụ đảm nhận cương vị Bang chủ?

Hiếu Phong thất kinh :

- Các hạ nói nhầm gì thế? Tại hạ nào phải đệ tử của quý Bang, làm Bang chủ thế nào được?

Lão nhân cũng vội xua tay. Và sau cái liếc nhìn Hiếu Phong, lão nhân lắc đầu :

- Lúc nghe Tuyệt Nghi bẩm báo, ta cứ ngỡ ngươi là người của bốn Bang, đủ đóm lược lộ thân lộ diện cho dù thời gian đây bao nhiêu đệ tử bốn Bang đều được thoát ần. Nhưng bây giờ nhìn lại, quả nhiên ngươi không liên quan gì với bốn Bang. Có muốn chọn ngươi, ta cũng không đủ tư cách.

Thoáng thờ phào, Cát Hiếu Phong lại hỏi trở lại chính đề :

- Văn bói có may mắn, từng hưởng dụng Vạn Niên Thạch Linh Chi với công năng là giải trừ bách độc, không hiểu...

Lão nhân tiếp tục lắc đầu :

- Mỹ ý của ngươi, ta tâm lĩnh, chỉ tiếc do thời gian trúng độc quá lâu và đã ngấm vào tận xương tủy, một khi độc phát là thân vong, sinh mạng ta hỏng hoàn toàn rồi.

Hiếu Phong vẫn nài nỉ :

- Nếu có cách nào san sẻ chút được lực Vạn Niên Thạch Linh Chi cho tiền bối, chỉ cần tiền bối nói ra văn bói quyết chẳng từ nan.

Lão nhân gượng cười :

- Cách thì có, nhưng chỉ vô ích thôi. Kể như ta không có phúc phần tiếp nhận hảo ý của ngươi.

Nhưng Tuyệt Nghi bỗng nói :

- Đồ nhi nhớ rồi. Sư phụ từng nói, người nào được phục được trân quý, thì máu huyết của người đó có công năng tương tự. Sao sư phụ không để y thử một lần?

Hiếu Phong ra vẻ sẵn sàng :

- Nếu chỉ có thể dùng chút máu huyết...

Lão nhân không ngại ngắt lời Cát Hiếu Phong :

- Ngươi là kẻ có từ tâm, điều đó là tốt. Nhưng nếu lúc nào ngươi cũng sẵn từ tâm như thế, không biết cân phân nặng nhẹ. Ta cho ngươi hay, hậu quả thể nào cũng đều do ngươi tự chuốc lấy. Ngươi không thể cứu được ta, cho dù ngươi có trút hết máu huyết cho ta. Hiệp tâm của ngươi, ta không nhận đâu.

Bỗng từ bên ngoài vọng vào một tiếng kêu hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quái đao Nhãn Đãng sơn truy tìm

Nhân vật vừa lao ủa vào là lão thương nhân họ Trần. Thái độ hốt hoảng của lão khiến lão nhân ăn mày phát lên tiếng cười mỉa mai :

- Thế nào rồi? Sản nghiệp suốt một đời tích góp sắp bị tiêu hủy. Trần lão đầu quá xót xa nên hốt hoảng, mất hẳn phong độ tuở nào ư?

Đang hốt hoảng, lão họ Trần bỗng trợn mắt, kêu the thé như đĩa phải vôi.

- Tất cả cũng tại bọn ăn mày hôi thối các ngươi. Cứ chờ đó, chỉ cần vượt qua cơn nguy hiểm lần này, lũ đồ tử đồ tôn của lão mới biết thế nào là thủ đoạn của ta. Còn chuyện trước mắt, hừ, vì họ Khương vẫn còn sống sờ sờ ra đó, hãy chịu khó cất tay động chân, mau cùng ta chạy thoát chốn này, không thể trùng trình lâu hơn dù chỉ một khắc.

Gã sư huynh cau mày :

- Bọn Huyền Thiên môn đến đông lắm sao? Trần lão bá công phu thường lễ nào cũng nghĩ đến chuyện bỏ chạy?

Lão họ Khương, đó là theo cách của lão Trần, một lần nữa cười mỉa :

- Tính khí của Trần lão bá người thế nào không lẽ người không hiểu. Lão chỉ nói thế thôi. Kỳ thực, chỉ cần tổng khứ được bọn ta kể như lão cứu được già nửa sản nghiệp của lão. Đầu dễ gì lão lại hồ đồ, bỏ của chỉ chạy lấy người?

Lão Trần tức đến phát run. Nhưng chỉ một thoáng sau lão bỗng đổi thành vẻ khinh khỉnh :

- Vì bọn người chưa từng có sản nghiệp nên coi thường những ai có thái độ quý trọng sản nghiệp. Nhưng bất luận bọn người nghĩ gì nói gì, ta là hạng người như thế nào ta biết. Bây giờ bọn người có chịu chạy không? Nếu không chạy thì ta chạy. Sau này, nhờ như có chuyện gì xảy ra, đừng bao giờ trách Trần Thiết Phi này chỉ nghĩ đến bản thân, không đếm xỉa gì đến tình huynh đệ. Thế nào? Đáp mau đi, không còn thời gian cho bọn người suy nghĩ lâu đâu.

Xem đây là điều chưa từng có, lão họ Khương sau một thoáng cau mày ngẫm nghĩ chợt đưa mắt nhìn sư huynh sư đệ Tuyết Nghi :

- Nếu lão Trần chịu chạy, có nghĩa là diễn biến đã đến hồi nghiêm trọng. Hai người chạy đi, không phải bận tâm đến ta. Sau này, khi có cơ hội, đừng bao giờ quên hai người từng xuất thân từ Cái bang.

Tuyết Nghi giật nảy người :

- Không được. Bọn đồ nhi không thể đi nếu không có lão nhân gia.

Lão Trần Thiết Phi trợn mắt :

- Sao thế, lão Khương? Cuối cùng Thiên Tào cũng giữ sổ lão rồi phải không?

Bất bình, Cát Hiểu Phong sa sầm nét mặt, nhìn lão họ Trần :

- Khương lão bang chủ đã bị trúng độc, sắp đến lúc độc phát thân vong. Không cần tiền bồi rủa, Khương lão bang chủ cũng sắp mất mạng rồi.

Lão Trần Thiết Phi cười nhẹ, đáp lời Hiểu Phong :

- Tiểu tử người là kẻ đang khiến cho toàn bộ Huyền Thiên môn nhấp nháy nhòm, đứng ngồi không yên? Ất hẳn bản lãnh người có chỗ hơn người? Nếu người bất bình vì lời nói của ta, thì đó, bọn chúng đang ùn ùn kéo đến đây như ong đánh mồi mật người thử ngăn cản bọn chúng xem?

Lão Khương nhăn mặt :

- Thôi nào, lão Trần. Cơ nghiệp lão nếu có bị hủy là do ta, cay cú làm gì với tiểu tử chỉ là người vô can?

Lão Trần Thiết Phi lại trợn mắt quát ầm lên :

- Ta cay cú thì đã làm sao nào? Nếu không vì tiểu tử bất ngờ bỏ dở cuộc hành trình, khiến bọn Huyền Thiên môn thay vì đón lõng tiểu tử suốt dọc đường đi đến Nhạn Đăng sơn, đã hăm hực quay lại, dồn cả vào một mình Trần Thiết Phi này. Chuyện như thế bảo ta nhẫn nhịn được ư?

Cát Hiểu Phong đứng bật dậy, thái độ chứng tỏ rất giận dữ.

Tuy nhiên, do bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt đang tỏ ra đau khổ của Tuyết Nghi, Hiểu Phong chợt khom người xuống, xóc luôn Khương bang chủ lên vai :

Gã sư huynh giật mình :

- Người định làm gì sư phụ ta?

Hiểu Phong cười lạt với gã, nhưng nói là nói với Tuyết Nghi :

- Vẫn có câu tận nhân lực mới tri thiên mạng. Nghĩ đến nỗi lo lắng các hạ luôn giành cho lệnh sư, tại hạ dù có mất mạng cũng quyết cùng với các hạ đưa lệnh sư vượt thoát trùng vây.

Khương bang chủ phản đối yếu ớt :

- Tiểu tử người đừng phí công vô ích. Ta...

Nhưng Cát Hiểu Phong đã quay qua lão Trần Thiết Phi :

- Không dám phiền tiền bối đưa đường. Chỉ xin tiền bối minh thị cho, đâu là nẻo đào sinh.

Thật bất ngờ, lão Trần Thiết Phi cười hăng hắc :

- Người định liều thật sao, tiểu tử? Cũng tốt. Chỉ mong sao người đừng thôi chí, vất lại lão Khương dọc đường. Còn phần việc của ta, lẽ đương nhiên ta sẽ đưa đường.

Và lão tiến đến cuối mật thất, khua khoảng một hồi và làm cho một bí đạo hiển lộ. Lão bước nhanh vào trong và chỉ ném lại một câu trống không :

- Theo ta!

Trong khi Cát Hiểu Phong chần chừ và Tuyết Nghi thì chờ Hiểu Phong - do muốn luôn luôn cận kề sư phụ - gã sư huynh có lẽ vì muốn mau mau thoát nên lập tức bước theo lão Trần.

Cát Hiểu Phong đành theo chân và thì thảo hỏi nhỏ Tuyết Nghi cũng vừa nổi bước theo sau :

- Cái bang luôn trọng nghĩa khinh tài phú sao lại có quan hệ với lão Trần?

Biết Hiểu Phong hỏi mình Tuyết Nghi đáp qua quýt :

- Trần lão bá và gia sư là huynh đệ đồng môn. Nhưng do chí hướng mỗi người mỗi khác Trần lão bá suốt thời gian dài đã cùng gia sư tuyệt giao, nguyên nhân chỉ vì câu huynh đài vừa nói.

Có tiếng lão Khương bang chủ hắng giọng trong bí đạo lúc nào cũng mờ tối :

- Nhưng đừng nghĩ lão Trần là hạng người có thể vì tài phú mà phản bội bằng hữu huynh đệ. Lão dám chứa chấp ta, đủ thấy lão có điểm khác người.

Thanh âm của lão Trần Thiết Phi từ phía trước vọng ngược về phía sau :

- Lão Khương không cần khen tặng hoặc tán dương ta. Chúng ta sắp đối mặt với sự thật rồi đây. Khi đó, hờn ai nấy giữ, đừng nghĩ ta vì được lão khen sẽ liều mạng để cứu lão hoặc lo lắng cho lũ oa nhi bên cạnh lão. Đến lúc rồi đây, chạy!

Cùng lúc với tiếng “chạy”, không hiểu lão Trần Thiết Phi đã làm thế nào mà bí đạo vụt sáng tỏ. Nhưng để giải thích thì quá dễ. Vì bí đạo đã đến chỗ tận cùng và một khi lối xuất nhập bí đạo được mở lộ, dẫn đến nơi có ánh sáng chan hòa, thì đương nhiên bao nhiêu ánh sáng đều có dịp ủa vào nơi tăm tối là bí đạo.

Lão Trần Thiết Phi lao đi thì gã sư huynh của Tuyết Nghi cũng lao đi, chỉ để lại cho Hiểu Phong và Tuyết Nghi hàng loạt những âm thanh hô hoán náo loạn cho biết rằng ở bên ngoài bí đạo đang có nhiều người và họ đã phát hiện nơi xuất nhập bí đạo.

Những thanh âm này làm cho Khương bang chủ rung động, phải lên tiếng :

- Cứ theo lão Trần vừa nói, bọn Huyền Thiên môn hầu như đã dồn toàn bộ lực lượng vào chỗ này. Mang ta theo, bọn người không thể thoát. Nếu được, tiểu tử người hãy giúp ta, giải thoát và chăm lo cho Tuyết Nghi.

Lúc đó, từ lối xuất nhập bí đạo đã có một hai bóng người ẩn hiện.

Và Hiểu Phong nghe Tuyết Nghi vật nài :

- Đồ nhi quyết không thể thoát một mình. Chúng ta chết cùng chết, sống cùng sống.

Hiểu Phong chấn động, vì đó là câu nói Hiểu Phong và Điền Tú Tú từng nói.

Do đó, Hiểu Phong bất ngờ quát khê :

- Không còn chọn lựa gì nữa. Huynh đài mau đi sát theo tại hạ.

Dứt lời, Hiểu Phong quả quyết tung người lao bắn ra bí đạo. Và trước khi chạm trán một vài nhân vật đang từ ngoài bí đạo xông vào, Hiểu Phong bật xô một kinh tận lực bình sinh và quát to một tiếng như tiếng sấm động :

- Bọn người có lui ra không nào!!

Luồng kinh thổi thốc theo bí đạo nhỏ hẹp, tạo nên một đợt kinh hoàng bao trùm lấy những kẻ hoặc đã hoặc đang nhắm nhăm chui vào :

“Ồi...”.

“A... A...”.

Địch nhân lùi đến đâu, Hiểu Phong và Tuyết Nghi hăm hở tiến đến đấy, và cả hai đã hiện diện ngay bên ngoài bí đạo là một nơi nào đó không còn nằm trong phạm vi khu Trang viện của lão Trần. Địch nhân tuy đông nhưng không nhiều lắm như Cát Hiểu Phong tưởng tượng. Ở phía Bắc, lão Trần Thiết Phi đang tả xung hữu đột, một mình đối phó với phe địch nhân bốn người đều là cao thủ.

Không thấy gã sư huynh đâu, Cát Hiểu Phong đành phóng người chạy về phía lão Trần.

Tuyết Nghi bám theo thì từ hai bên có hai bóng nhân ảnh cùng lao ập vào gã :

- Đệ nhị truyền nhân của lão ăn mày họ Khương đây rồi.
- Chạy đâu cho thoát? Đờ!

Cát Hiểu Phong thoáng lo ngại cho Tuyết Nghi nên chuyển người quay lại. Nhưng Hiểu Phong lo quá thừa, Tuyết Nghi đang hiển lộ thần uy, song thủ đồng loạt phát chiêu, ngang nhiên cùng hai địch nhân chạm chưởng.

Chấn kinh đang vang động và chưa biết kết quả thế nào thì đến lượt Cát Hiểu Phong bị địch nhân từ tứ phía xông đến :

- A..., tiểu tử đây rồi!
- Y không đi Nhạn Đãng sơn? Trái lại, đã cùng Cái bang đối đầu bốn môn!
- Hãy mau cấp báo tin này đến thượng tòa. Đừng để tiểu tử thoát.

Bị địch nhân xem như cá nằm trên thớt và tha hồ định đoạt. Hiểu Phong phần nộ, phát cười sằng sặc :

- Bọn nguoi cứ luôn dồn ta vào tử địa, đừng bao giờ trách ta độc ác.

Và Hiểu Phong vừa thi triển bộ pháp U Minh Ngọa Hồn vừa dốc toàn lực vận dụng chương Quái Phong, tha hồ loạn đả loạn đánh bọn môn nhân Huyền Thiên môn.

Như mảnh hổ quần dương, Cát Hiểu Phong vừa động thủ vừa mở lời, giúp Tuyết Nghi đi dần đến chỗ lão Trần Thiết Phi.

Khi thế của Cát Hiểu Phong đến lão Trần Thiết Phi cũng lấy làm kinh ngạc. Đối phương của lão cũng rút bót hai người, và hai người này đang quay qua chỗ Hiểu Phong. Họ quát :

- Ngươi thật to gan, dám dùng kế trá nguy để Tuyết Hoa báo tin sai cho bọn ta. Lần này đồ nguoi thoát chết.

Lão Trần có cơ hội rảnh tay, bỗng cười phá lên :

- Xem ra thịnh danh của tiểu tử đã lấn lướt cả Trần Thiết Phi này. Nhưng liệu bản lãnh của nguoi có được như thịnh danh không?

Hiểu Phong không chú tâm đến lời lão Trần, chỉ lẳng lặng cùng địch nhân tranh sinh tranh tử.

Đúng lúc này, từ xa xa bỗng mơ hồ có thanh âm hót hoảng vang đến :

- Câu Hồn Phi Liên Sách?
- Chạy mau, Nhất Câu Hồn xuất hiện!

Tiếng kêu chạm thẳng vào nhận thức Hiểu Phong, khiến thủ pháp bắt đầu chậm lại và tiếng Tuyết Nghi vang lên thật gần :

- Sao huynh đài lại! Bọn nguoi muốn chết. Đờ!
- “Bùng”.

Tiếng Tuyết Nghi kêu cùng tiếng chạm kinh âm vang lên làm Hiểu Phong bừng tỉnh. Có một địch nhân định ám toán Hiểu Phong nhưng nhờ Tuyết Nghi kịp ra tay nên Hiểu Phong thoát nạn.

Và sau đó khắp diễn trường bỗng xảy ra náo loạn chưa từng có. Bọn môn nhân Huyền Thiên môn đột nhiên ủa nhau tháo chạy, tạo ngờ ngạc cho Trần Thiết Phi và Cát Hiểu Phong cùng Tuyết Nghi.

Nhưng thay vì đuổi theo bọn chúng, Cát Hiểu Phong bỗng chuyển hướng, chạy theo hướng Tây nam.

Trần Thiết Phi và Tuyết Nghi vội đuổi theo.

Lão họ Trần kêu :

- Ê. Ngươi không muốn đến xem nhân vật đã cùng Câu Hồn Phi Liên Sách gây náo loạn ở đằng kia ư?

Tuyết Nghi thì hót hơ hót hải gọi :

- Chúng ta đã thoát rồi. Sao huynh đài không mau dừng chân lại, đặt gia sư xuống?

Sực nhớ là đang còn mang Khương bang chủ trên vai, Cát Hiểu Phong vội dừng lại và tìm chỗ đặt lão Khương xuống.

Sau đó, Hiểu Phong bảo :

- Tại hạ có việc khẩn cần phải đi. Xin cáo biệt.

Nhưng lão Khương vụt kêu lại :

- Thiếu hiệp kiêm tu sở học của U Minh nhị ma và Miêu Cương tam quái, phải chăng thiếu hiệp ở họ Cát?

Cát Hiểu Phong bàng hoàng, nhưng cuối cùng cũng phải thừa nhận :

- Văn bối đúng là ở họ Cát. Phải chăng Khương bang chủ có gì định chỉ giáo?

Đến lượt lão Trần Thiết Phi gạt mình bàng hoàng :

- Ngươi còn sống sao? Thế ngươi chưa hóa thành Lãnh Tuyết Khí Hoạt Độc Nhân ư? Sao chỉ có một mình ngươi xuất hiện? Những người còn lại đâu?

Tuyết Nghi tỏ ra khiếp đảm, vừa lùi về phía sư phụ vừa rụt rè hỏi :

- Thế này là sao, sư phụ? Nhớ y đúng là Hoạt Độc Nhân...

Lão Khương gượng cười :

- Nếu là vậy, Nghi nhi, liệu sư phụ còn sống sau một lúc lâu được y công trên vai ư? Xem ra chuyện đó chỉ là lời đồn đại. Và có lời đồn đại nào đáng tin đâu?

Về khiếp đảm của Tuyết Nghi làm Hiểu Phong bề bâng. Một lần nữa Hiểu Phong nói lời từ biệt :

- Văn bối xin đi trước một bước. Chư vị...

Cũng một lần nữa lão Khương ngăn lại :

- Chậm đã. Văn thường nói hồ phụ sinh hồ tử, lệnh tôn lệnh đường từng vang danh hiệp cốt nhân tâm, lão phu mạo muội mong thiếu hiệp nhận cho một lời thỉnh cầu.

Hiểu Phong thở dài :

- Văn bối lúc nào cũng sẵn sàng dùng máu huyết bản thân để cứu mạng Khương bang chủ. Cần gì Khương bang chủ nói đến hai chữ thỉnh cầu?

Lão Khương lắc đầu và bất ngờ đưa tay chỉ qua Tuyết Nghi :

- Sinh mạng của lão phu kể như đã định đoạt. Chỉ xin thiếu hiệp chịu khó đưa Tuyết Nghi đi tìm Từ Thanh, chính là đệ nhất truyền nhân của lão phu.

Lão Trần Thiết Phi bỗng lầu bầu :

- Lão Khương ngươi thật khéo chọn truyền nhân. Gã Từ Thanh chưa gì đã chạy mất biệt, phải làm phiền người khác đi tìm. Hừ!

Lão Khương cười nhẹ :

- Vì biết là phiền nên Khương mỗ nào dám nhờ Trần sư huynh? Hà Từ Thanh vốn bản tánh tự lợi vị kỷ, đương nhiên cũng một phần là do đệ không biết giáo huấn tệ đồ. Nhưng vẫn hơn sư huynh chưa có truyền nhân.

Cát Hiểu Phong lấy làm lạ, nhìn cả hai :

- Nhị vị là huynh đệ đồng môn thật sao?

Lão Trần Thiết Phi chợt có thái độ hăm hực khác thường, vừa nói vừa lừ mắt nhìn Hiểu Phong :

- Bọn ta có làm gì cũng không liên quan đến ngươi, phải chăng ý ngươi muốn trách ta là sư bá lại để sư đệ diệt Tuyết Nghi phải làm phiền đến ngươi?

Đích xác Hiểu Phong cũng đang nghĩ như thế. Nhưng vì lão đã nói nên Hiểu Phong đành cười trừ và tìm lời chống chế :

- Chuyện của nhị vị tiền bối vì không liên can đến văn bối nên xin miễn hỏi ý văn bối nghĩ gì.

Và Hiểu Phong quay qua lão Khương :

- Tìm được Từ Thanh lệnh đồ rồi sao?

Lão Khương đáp :

- Hãy giao Tuyết Nghi cho Từ Thanh và...

Đang nói, toàn thân lão Khương bỗng run lên bần bật. Làm cho Tuyết Nghi và Trần Thiết Phi cùng hốt hoảng nhìn lão :

- Sư phụ!

- Khương lão đệ? Đến lúc rồi ư?

Hiếu Phong vụt ngồi xuống, đưa tay ngăn, không cho ai lại gần lão Khương.

- Đây là Ngũ Sắc Độc Trùng Mao, mọi người nhớ cẩn trọng, đừng bắt cần chạm vào Khương tiền bối.

Trần Thiết Phi ngơ ngàng :

- Ngũ Sắc Độc Trùng Mao của Ngũ Sắc bà bà? Sao người biết?

Định thuật cho họ nghe chuyện đã xảy ra cho Bạch Nhật Quang, là nguyên nhân dẫn đến ngộ nhận, tạo thành thảm biến ở Điền gia trang độ nào, nhưng Hiếu Phong bỗng nghe lão Khương lên tiếng :

- Cát thiệu hiệp! Thôi thì chuyện của Nghi nhi cứ để Nghi nhi tự quyết định. Lão phu chỉ mong Thiếu hiệp... giúp cho... một việc...

Tuyết Nghi bật khóc :

- Sư phụ...

- Hiếu Phong nắm tay lão Khương :

- Văn bối sẽ không để tiền bối thất vọng đâu. Là chuyện gì?

Lão bắt đầu nói không ra hơi :

- Giúp lão phu... triệu tập Đại hội... Cái bang...! Nhờ Trưởng lão... chọn Bang chủ... kế... nhiệm...

Tuyết Nghi vẫn khóc. Buộc Cát Hiếu Phong phải lên tiếng hỏi :

- Văn bối làm sao đủ tư cách triệu tập một đại hội như thế?

Lão Khương cố đưa tay chỉ vào bản thân, người ưỡn lên, trút ra hai âm tiết cuối cùng :

- Trúc... phù...

Tuyết Nghi bật gào :

- Sư phụ!!!

Hiếu Phong cũng lặng người, nhìn cái chết vừa đến với lão Khương, Bang chủ Cái bang.

Sau đó, nếu không có tiếng gất của lão Trần, có lẽ Hiếu Phong cứ tiếp tục ngồi chết sững một chỗ. Lão Trần gất là gất Tuyết Nghi :

- Cứ mỗi chuyện mỗi khóc, người có biết làm thế là khiến ta nẫu cả ruột không?

Hiếu Phong đưa tay vuốt mắt lão Khương, sau đó lấy từ trong người lão ra một thẻ trúc đã đen bóng vì quá cũ kỹ vì bị quá nhiều người dùng tay mân mê chạm vào.

Đang định trao trúc phù cho Tuyết Nghi, Hiếu Phong do chực nhớ lại nên vội rút về.

Chưa kịp lên tiếng giải thích thì Hiếu Phong nghe câu nói có phần lo lắng do gã sư huynh của Tuyết Nghi bỗng từ đâu vang đến :

- Mau giao Trúc phù cho ta. Người duy nhất có tư cách giữ Trúc phù không ai khác ngoài ta.

lão Trần tròn mắt nhìn gã :

- Sao mãi đến bây giờ người mới xuất hiện, Từ Thanh?

Hiếu Phong cũng kinh nghi vì sự xuất hiện quá đúng lúc của gã, nên đưa mắt nhìn Tuyết Nghi :

- Có phải lệnh sư huynh nói đúng? Trúc phù nên do lệnh sư huynh giữ?

Hà Từ Thanh bộp chộp bảo :

- Đương nhiên phải do ta giữ rồi. Phải thế không, Tuyết Nghi?

Tuyết Nghi đang sầu muộn vì cái chết của sư phụ, nên đáp cho có đáp :

- Sư huynh muốn giữ cứ giữ.

Hiếu Phong cười lật, ném Trúc phù qua cho gã Hà Từ Thanh :

- Nếu không ngại độc, các hạ cứ giữ lấy.

Đang đưa tay ra định đón lấy Trúc phù, Hà Từ Thanh hốt hoảng nhảy lùi lại, để Trúc phù mặc tình rơi xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, chẳng biết nghĩ sao, gã xé phần vạt áo và xếp lại thành nhiều lớp. Khi đã ung dung nhặt lấy Trúc phù và nhờ nhiều lớp vải nên không ngại độc thấm qua, Hà Từ Thanh bảo :

- Khấp thân sư phụ đều có độc, Tuyết Nghi, ta nghĩ nên hỏa táng cho sư phụ càng sớm càng tốt.

Với thái độ thần thờ, Tuyết Nghi gật đầu :

- Hỏa táng? Tùy sư huynh vậy.

Ắt hẳn đã có sẵn chuẩn bị, chỉ một thoáng sau Hà Từ Thanh đã gom được nhiều nhánh cây khô và bắt đầu nghi thức hỏa táng cho sư phụ.

Nhìn thi hài sư phụ tiêu dần thành tro, Tuyết Nghi dù cố kềm nén vẫn bật khóc ti tỉ?

Hiếu Phong lấy làm lạ về tính khí quá yếu đuối của gã nhưng không dám hỏi.

Một lúc sau, khi mọi việc đã xong, Hiếu Phong vội ngăn Tuyết Nghi lại :

- Hậu quả của Ngũ Sắc Độc Trùng Mao là thế nào, chính tại hạ cũng không rõ. Các hạ tốt hơn chớ nên thu nhặt cốt hủi cho lệnh sư.

Hà Từ Thanh lập tức tán đồng :

- Đúng như vậy. Đừng ai trong chúng ta chạm vào là hơn. Đầu thế nói chắc chắc độc đã bị tiêu hủy hay chưa?

Đoạn gã bật cười, hỏi ướm Tuyết Nghi :

- Ngươi định thế nào nếu ngày rằm tới đây ta dùng Trúc phù phát lệnh triệu tập Đại hội Cái bang?

Lão Trần giận dữ :

- Ngươi đâu cần vội thế? Dù muốn sớm được làm Bang chủ, thay thế sư phụ ngươi. Chỉ ít ngươi cũng phải chờ đủ bảy bốn mươi chín ngày. Ngươi không đợi được sao?

Hiếu Phong nhăn mặt, nhưng vẫn đáp ứng :

- Cũng là do tiểu đệ muốn sớm báo thù cho sư phụ. Nếu Trần lão bá đã nói thế, thì cứ chờ vậy.

Gã quay qua Tuyết Nghi :

- Ta đi trước đây. Ngươi có gì muốn nói không?

Cát Hiếu Phong thấy thương hại cho Tuyết Nghi. Gã cứ hoang mang thần thờ, đối đáp với sư huynh như người mất hồn.

- Không còn gì đâu, sư huynh đi trước đi.

Hà Từ Thanh bật cười, tung mình đi mất dạng.

- Lão Khương thật vô phúc, thu phải Hà Từ Thanh chỉ vì lợi mà quên nghĩa.

Lời bình phẩm của lão Trần khiến Hiếu Phong suýt nữa đã vọt miệng, bảo lão cũng là hạng người tương tự.

May cho Hiếu Phong vì đã không nói ra. Cũng là nhờ lão Trần Thiết Phi đột ngột hỏi Tuyết Nghi :

- Nếu ngươi muốn, có thể theo ta một thời gian. Vì dù sao ngươi cũng là sư đệ.

Tuyết Nghi lắc đầu :

- Tiểu đệ tự biết lo liệu. Đa tạ sư bá... quan tâm.

Lão cười khổ :

- Ngươi dám gọi ta là sư bá sao? Sư phụ ngươi đâu có chấp thuận?

Tuyết Nghi bảo :

- Người chết thì mọi việc cùng hết. Tiểu đệ đâu thể gọi khác nếu người đúng là sư bá của tiểu đệ?

Lão Trần xúc cảm :

- Tốt lắm. Vì cách xưng hô này, ta sẽ thu nhận ngươi, thay sư phụ ngươi, truyền cho ngươi toàn bộ sở học do sư tổ ngươi lưu lại.

Tuyết Nghi chối từ :

- Ngay lúc này tiểu đệ còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện đó nữa, sư bá? Xin hãy thư cho tiểu đệ một thời gian. Chờ khi khuây khỏa, tự tiểu đệ sẽ tìm đến xin lĩnh giáo.

Lão gượng cười :

- Như thế cũng được. Vì ta biết ngươi phải lâu lắm mới vượt qua con đả kích này. Thôi, ta đi đây.

Không nói với Hiều Phong dù chỉ một lời, lão cứ từ từ bỏ đi.

Hiều Phong chờ lão đi khuất mới lên tiếng nói với Tuyết Nghi :

- Đến lượt tại hạ cũng phải nói lời chia tay, các hạ....

Tuyết Nghi chột ai oán nhìn Cát Hiều Phong :

- Huynh đài cũng muốn bỏ đi ư?

- Thế không lẽ...

Đang nói, Hiều Phong chột đổi giọng và bảo :

- À, tại hạ hiểu rồi. Có phải các hạ muốn đi cùng tại hạ? Nếu là vậy, và nếu các hạ không ngại vạn dặm đường dài, vì tại hạ vẫn quyết định đến Nhạn Đãng sơn, tại hạ sẽ vui hơn khi có các hạ cùng đi.

Tuyết Nghi có phần nào vui hơn. Nhưng chỉ một thoáng qua rồi mất vì Tuyết Nghi bỗng trở nên ngờ vực :

- Huynh đài nói thật hay chỉ vì lòng thương hại nên miễn cưỡng chấp thuận? Sao lại bảo là vui khi có tại hạ cùng đi?

Về kém vui của Tuyết Nghi làm Hiều Phong bối rối. Hiều Phong đành gạt đầu :

- Đương nhiên tại hạ nói thật. Nhưng phần nào đó cũng vì không muốn thấy các hạ thêm đau buồn khi chỉ còn lại một mình. Tại hạ là người chưa từng trải, lòng dạ nghĩ thế nào nói thế ấy, mong các hạ hiểu cho.

Tuyết Nghi mỉm cười :

- Cũng do tại hạ đa nghi, khiến huynh đài áy náy, thật không phải chút nào. Xin đa tạ vì được huynh đài quan tâm.

Hiều Phong cười theo :

- Cũng chưa hẳn như thế đâu. Gặp phải người kém hiểu biết như tại hạ, suốt đường đi e các hạ phải vất vả vì tại hạ nhiều. Nào, mời!

Hiều Phong nói như thế cũng phần nào đúng, làm cho Tuyết Nghi thay vì được Hiều Phong đưa đường thì chính gã là người dẫn lộ cho Hiều Phong đi.

Gã thông thạo địa hình nên đưa Hiều Phong đi bằng nhiều con đường ít ai ngờ đến.

Sau đó, khi đã đến một quan đạo, gã thờ phào :

- Chúng ta đã vượt quá Trần thành một quãng xa. Còn từ đây đi đến Nhạn Đăng sơn, nếu có bọn Huyền Thiên môn xuất hiện, đó là điều ngoài dự kiến của tại hạ, phiền huynh đài tự xuất lực giải quyết.

Hiếu Phong phì cười :

- Cách tránh tai mắt của các hạ khiến tại hạ khai quang nhãn giới và nhất mực cảm kích. Đương nhiên phần còn lại sẽ do tại hạ đảm đương. Chỉ mong bọn chúng một khi đã triệt thoái sẽ không kịp phát lệnh truy cản vì không thể phát hiện tại hạ đã cùng các hạ đi tiếp tục về Nhạn Đăng sơn.

Tuyết Nghi chợt hỏi :

- Huynh đài đến Nhạn Đăng sơn để làm gì? Mà thôi, nếu đó là ân tình khó nói, kể như tại hạ chưa hỏi câu này.

Hiếu Phong thở dài :

- Cũng không có gì khó nói lắm đâu. Đại để tại hạ có thể nói thế này. Các hạ còn nhớ điều gì đã làm bọn Huyền Thiên môn đột nhiên náo loạn.

Gã Tuyết Nghi gật đầu :

- Câu Hồn Liên Sách? Vậy là chuyến đi này của huynh đài có liên quan đến vật đó hoặc chủ nhân của vật đó?

Hiếu Phong hạ thấp giọng :

- Tại hạ muốn đối phó với nhân vật đang sử dụng vật đó.

Tuyết Nghi cau mày :

- Nghĩa là chỉ cần đến Nhạn Đăng sơn, ý nguyện này của huynh đài sẽ đạt được? Vì sao?

Không thể tiết lộ nhiều hơn, Hiếu Phong đành làm ra vẻ thần bí :

- Thiên cơ bất khả lậu. Các hạ cứ theo tại hạ đến đó sẽ biết.

- Hừ! Công tử dù có làm ra vẻ thần bí thì cũng muộn rồi. Bôn môn giờ đã biết công tử định đến Nhạn Đăng sơn để làm gì, không cần phải giấu nữa.

Thanh âm tuy vang lên từ chỗ khuất nào đó ở phía trước, Hiếu Phong và Tuyết Nghi chưa đủ năng lực hoặc kinh lịch để xác định, nhưng dựa theo khẩu ngữ phần nào quen tai, cả Hiếu Phong và Tuyết Nghi do cùng nhận ra nên cùng kêu :

- Lại là á?

- Hoàng Phủ Tuyết Hoa? Là cô nương đó ư?

Cũng vừa lúc cả hai đi đến một nẻo đường quanh. Ngồi sẵn ở đó, nửa nằm nửa ngồi, dựa vào một cội cây ven đường chính là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Nàng ta lên tiếng, ngay khi phát hiện Hiếu Phong và Tuyết Nghi lộ vẻ cảnh giác và sắp sửa ra tay động thủ :

- Tuyết Hoa này hiện đang mang thương thể trầm trọng, nhị vị bất tất ra tay. Trừ phi công tử không phải ở họ Cát như tiểu nữ vừa biết, muốn đánh người đã ngã ngựa thì cứ việc.

Tuyết Nghi lập tức xông đến :

- Bọn Huyền Thiên môn các người đều quỷ kế đa đoan. Người nghĩ ta tin người sao?

Nhưng Hiếu Phong kịp ngăn lại :

- Không cần vội đâu. Tại hạ thấy chuyện này ta bị nội thương là thật. Cứ chờ tại hạ hỏi rõ lại đã.

Tuyết Hoa gượng cười :

- Quả nhiên Cát công tử có khí khái bất phàm, không hổ danh là hậu nhân của Hứa Xương Nghĩa Hiệp.

Hiếu Phong tiến lại gần :

- Nhận ra lai lịch của tại hạ không phải là điều khó. Vì đôi lại tại hạ cũng nhận biết xuất xứ Huyền Thiên môn. Nhưng nói biết tại hạ định đến Nhạn Đăng sơn để làm gì, chỉ e cô nương đã quá tự đề cao mình chăng?

Ở nét mặt của Tuyết Hoa khó thể giấu sự mệt mỏi, cũng có phần đau đớn nữa. Nàng thở dài :

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Dao, Tam...

Hiếu Phong biến sắc, ngồi thụp xuống cạnh nàng :

- Nói mau, vì sao cô nương biết đúng chủ đích của tại hạ khi định đến Nhận Đăng sơn?

Tuyết Hoa lại gượng cười :

- Thế nào đây? Nếu tiểu nữ không cung xưng sự thật, phải chăng Cát công tử trước là dùng nhục hình tra khảo, sau là lấy mạng tiểu nữ, đúng không?

Tuyết Nghi như đã xem chuyện Hiếu Phong là chuyện bản thân, nên cười lạt, bảo :

- Đối phó với Huyền Thiên môn bọn người dù có dùng thủ đoạn đó cũng không có gì quá đáng. Nếu biết sợ thì mau khai đi.

Nhưng Tuyết Hoa vẫn cứ nhìn và chờ phản ứng của Hiếu Phong. Miễn cưỡng, Hiếu Phong đáp :

- Tuy không thể dùng nhục hình vì đây là chuyện rất quan trọng đối với tại hạ, nên nếu cần, tại hạ đành phải thực hiện theo lời tể bầy hữu vừa nói :

Tuyết Hoa từ từ nhắm mắt lại :

- Đã như vậy, tiểu nữ không còn gì để nói. Công tử ra tay đi.

Ngờ nàng giờ trò vương nganh, Tuyết Nghi xấn xổ chộp vào đầu vai nàng :

- Đùng tưởng bọn ta không dám.

Tuyết Hoa mở bừng mắt ra, phần nộ nhìn Tuyết Nghi :

- Buông tay ra, không được chạm vào ta.

Vì Tuyết Nghi vẫn bấu chặt nên Tuyết Hoa dù cố đến mấy vẫn không thoát. Nàng giận dữ nhìn Tuyết Nghi :

- Giết ta đi. Bàn tay dơ bẩn của người đã làm ta ô uế, thật đáng tởm. Nếu không giết ta, chẳng thà ta tự sát.

Tuyết Nghi phá lên cười :

- Chao ôi, hóa ra Hoàng Phủ cô nương là thân ngọc vóc ngà, là kim cương ngọc điệp nên không thích bọn ta là phạm phu tục tử đụng chạm vào. Huyền Thiên môn các người lại có hạng thiên kim tiểu thư như thế sao?

Tuy nói là nói vậy nhưng đang khi cười Tuyết Nghi vẫn thu tay về, buông tha Hoàng Phủ Tuyết Hoa ra.

Được tự do, Tuyết Hoa vụt đưa tay tự vỗ vào Thiên Linh Cái.

Nhìn thấy, Hiếu Phong thất kinh, vội dùng chiêu cảm nã, chộp giữ tay nàng lại :

- Tội gì cô nương làm thế? Nếu có gì không phải, xin vì tại hạ, thứ lượng cho tội thất lễ của tể bầy hữu.

Tuyết Nghi cũng hoang mang, không ngờ Tuyết Hoa lại quyết liệt đến thế. Tuyết Nghi lùi lại và lầu bầu :

- Quý báu gì đó mà không cho người chạm vào?

Hiếu Phong nghe rõ câu Tuyết Nghi vừa lầu bầu, vì sợ hãi nên cũng thu tay về :

- Tại hạ hoàn toàn không có chủ tâm. Nhưng nếu cô nương vẫn tiếp tục có hành vi quấy rối, dù đắc tội, tại hạ cũng xuất thủ, ngăn cô nương lại.

Tuyết Hoa buông thõng hai tay xuống, u oán nhìn Hiếu Phong :

- Tiểu nữ lúc này đến một chỗ dung thân cũng không còn. Sá gì thân này mà công tử cứ ngăn, không cho tiểu nữ tự tìm đến cái chết?

Tuyết Nghi đã quay lại, vụt cười lạt :

- Huyền Thiên môn sau ba năm khai tông lập phái đã dần dần thống trị Nhị giáo và nhiều đại phái. Cô nương nói không còn chỗ dung thân phải chăng là muốn mai mỉa Cái bang của Tuyết Nghi này?

Hiếu Phong cũng nghi hoặc :

- Trừ phi cô nương muốn nói, vì đắc tội với Quý môn nên cô nương đang bị Huyền Thiên môn loại bỏ. Bằng không, tại hạ sao thể tin cô nương không có chỗ dung thân?

Như chạm phải nỗi đau vô tả, Hiếu Phong vừa dứt lời, Tuyết Hoa bỗng bật khóc ồ ồ.

Nhìn này bụng kín mặt khóc như không muốn trông thấy ai nữa, Hiểu Phong lúng túng quay lại ngó Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi chột nhún vai :

- Huynh dài đừng nhìn tại hạ. Còn muốn hỏi, tại hạ đáp thế này. Nếu đây không là mỹ nhân kế thì cũng là khổ nhục kế. Vì Huyền Thiên môn luôn nổi tiếng là hay dùng thủ đoạn để hại người, tin hay không thì tùy ở huynh đài.

Hiểu Phong cau mày, vừa nói vừa len lén liếc nhìn Hoàng Phủ Tuyết Hoa :

- Nhưng ở Huyền Thiên môn còn thêm điểm này nữa. Là bất kỳ ai nếu không còn được trọng dụng, hoặc giả đã hết giá trị lợi dụng, họ đâu ngại chuyển hạ sát ngay? Chỉ ít đó là điểm mà tại hạ đổi ba lần tận mục sở thị. Việc này xem ra....

Hiểu Phong cố tình buông lửng câu nói và quả nhiên nghe Hoàng Phủ Tuyết Hoa nói qua tiếng khóc nghẹn ngào :

- Họ nghĩ tiểu nữ đã lừa dối họ vì không thấy công tử tiếp tục đi về Nhạn Đăng sơn như đã bẩm báo. Nếu không nhanh chân tháo chạy, mạng của tiểu nữ đâu còn.

Hiểu Phong nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Nếu là vậy, cô nương còn nói với họ làm gì mục đích của tại hạ đi đến Nhạn Đăng sơn?

Tuyết Hoa nhìn Hiểu Phong qua màn lệ :

- Chính tiểu nữ nghe họ nói thì có. Công tử hãy tự xét lại xem, đã lỡ tiết lộ cho ai khác biết mục đích của công tử không? Vì rõ ràng không bao lâu sau khi ra lệnh cho tiểu nữ phải nghĩ xét công tử, thì từ nguồn tin khác, họ biết công tử đến Nhạn Đăng sơn để làm gì.

Tuyết Nghi hỏi xen vào :

- Họ biết như thế nào?

Tuyết Hoa nghi ngờ nhìn Tuyết Nghi :

- Người cũng biết Cát công tử vì Quái Dao nên....

Hiểu Phong lập tức cải chính :

- Cô nương chớ hiểu lầm. Có thể nói, tại hạ chưa hề cho ai biết chủ đích chuyến đi này của tại hạ. Huống các hạ, từ khi có chủ đích này, hai nhân vật đầu tiên tại hạ gặp chính là cô nương và tề bằng hữu Tuyết Nghi. Thời gian đầu phải lâu gì cho cam mà bảo tại hạ không nhớ?

Tuyết Nghi giật thót mình :

- Thì ra huynh đài định tìm di lưu sở học của Quái Dao thuở nào? Không nên đâu?

Hiểu Phong kinh ngạc :

- Sao lại nói như thế?

Tuyết Nghi thở dài :

- Chính gia sư lúc sinh thời từng nói, dù là Câu Hồn hay Quái Dao hoặc Ma Kiếm, nếu không do công phu tà môn thì cũng do vũ khí đã nhuộm quá nhiều máu của nhiều người nên làm cho người nào sau đó dùng đến đều như nhiễm tính hung bạo. Rất dễ thay tâm đổi tính và biến thành đại ác ma giết người không gớm tay. Huynh đài chớ đại mà thử vào.

Hiểu Phong cười nhạt, vẻ không tin :

- Song thân đều thâm tử, hai vai Cát Hiểu Phong này oằn nặng vì đã mang nhiều mối thù, nếu không có Quái Dao, tại hạ làm sao báo được thù? Chuyện này không cần bàn đến nữa, vì ý tại hạ đã quyết.

Đoạn Hiểu Phong quay sang Hoàng Phủ Tuyết Hoa :

- Biết tin này, bọn họ đã làm gì?

Tuyết Hoa đáp :

- Đương nhiên vì không muốn Quái Dao rơi vào tay ai khác ngoài họ, toàn bộ cao thủ đều được họ điều động ngay đến Nhạn Đăng sơn.

Hiểu Phong cố che giấu tâm trạng rung động :

- Họ khởi hành lúc nào? Tại hạ cần đốc thủ trước họ.

Tuyết Hoa chợt có cử chỉ như muốn đứng lên :

- Do đã quen với cách bố trí của họ, nhất là những cạm bẫy họ có thể giăng ra, đành để ngăn chặn công tử. Tiểu nữ nguyện ý giúp công tử sớm đạt ý nguyện.

Tuyết Nghi cười lạnh và đột ngột hỏi Hiểu Phong :

- Nhạn Đãng sơn tuy rộng lớn nhưng có lẽ huynh đài đã biết đích xác nơi cất giấu Quái Dao?

Hiểu Phong chưa kịp đáp thì nghe Tuyết Hoa ứng tiếng, đáp lại câu Tuyết Nghi hỏi :

- Người đừng nghĩ ta định qua Cát công tử để dò xét nơi ẩn chứa tuyệt học của Quái Dao. Cho người hay, không riêng gì ta, bọn họ cũng biết nơi cất giấu tuyệt học là dưới chân một ngọn thác. Và tên ngọn thác là Long Tuyền. Đúng thế không, Cát công tử.

Cát Hiểu Phong bàng hoàng :

- Nguy tai. Nếu họ biết đích xác là thế, tại hạ không thể chậm được nữa.

Nhưng khi nói xong, chợt nhớ lời đề xuất đầu tiên ý của Tuyết Hoa, Hiểu Phong áy náy nhìn nàng :

- Cô nương...

Tuyết Hoa cố cười, an tường dựa đầu vào cội cây :

- Công tử đang vội, tiểu nữ thì thương thế không thể một sớm một chiều hồi phục ngay. Công tử cứ đi đi. Đừng áy náy gì cả. Vì đối với tiểu nữ, chỉ cần công tử hiểu và biết Tuyết Hoa luôn thật tâm với công tử là đủ. Tiểu nữ mãi nguyện làm rồi. Xin tự bảo trọng.

Cũng như lần đã xảy ra, khi Cát Hiểu Phong quả quyết đưa lão Khương bang chủ Cái bang đi, lần này Cát Hiểu Phong cũng có thái độ tương tự.

Tiến đến thật gần Tuyết Hoa, Hiểu Phong vừa nhắc nàng lên vừa làm thầm :

- Đánh thất lễ vậy!

Sau đó, Hiểu Phong lập tức hỏi thúc Tuyết Nghi :

- Chúng ta cần phải kiểm trình. Đến khi nào các hạ muốn nghỉ, xin nhớ gọi tại hạ một tiếng. Đi thôi.

Vì Hiểu Phong đi ở phía trước nên không thể thấy ánh mắt giận dữ của Tuyết Nghi đang ném cho Tuyết Hoa, một mỹ nhân đang được Hiểu Phong công phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đại pháp Di Tinh hại anh hùng - Quần thoa cải dạng khóc tình lang

Những cư xử của Tuyết Nghi dành cho Tuyết Hoa rồi cũng dần dần thay đổi. Vì ngay ngày đầu tiên trên đường đi đến Nhạn Đãng sơn, nếu không có Tuyết Hoa phát hiện và minh thị, Hiểu Phong và Tuyết Nghi có lẽ khó thoát một vài cạm bẫy nguy hiểm ắt là do bọn Huyền Thiên môn tạo ra.

Tương tự, tuy phải công Tuyết Hoa trên lưng nhưng chưa lần nào Hiểu Phong tỏ ra đã quên Tuyết Nghi là người đồng hành. Vì thỉnh thoảng Hiểu Phong vẫn quay lại hỏi Tuyết Nghi có cần nghỉ chân không.

Không còn mặc cảm của người bị bỏ rơi nữa, Tuyết Nghi bắt đầu quan tâm đến Tuyết Hoa.

Nhưng mỗi khi gần la hét hoặc đến gần, Tuyết Hoa là người duy nhất tỏ ra không bằng lòng.

Vì thế, nhân một dịp ngồi nghỉ chân, ngay khi Tuyết Hoa than đói bụng, Tuyết Nghi cũng kêu :

- Tại hạ cũng đói, đến hai chân cũng không thể đi nổi. Biết làm sao bây giờ?

Hiếu Phong dù một cũng đành gật đầu bảo :

- Nơi này hoang vu, nhiều lắm tại hạ cũng chỉ có thể tìm trái cây hoặc một vài thức dã vị. Phần các hạ lưu tâm hộ Hoàng Phủ cô nương, tại hạ sẽ đi không lâu đâu.

Tuyết Hoa vội phản ứng :

- Nếu vậy không cần đâu. Tiểu nữ không thấy đói nữa.

Hiếu Phong lập tức chỉnh dung nhìn cả hai :

- Hãy nghe đây, tâm ý nhị vị nghĩ gì tại hạ đều biết. Xin đừng quên chúng ta dù tình cờ hay hữu ý đều là những người đang chung hội chung thuyền. Hoàng Phủ cô nương xin đứng nghỉ kỵ bằng hữu của Hiếu Phong này. Ngược lại, Tuyết Nghi các hạ cũng đừng vì thiên kiến với Huyền Thiên môn mà đối xử không tốt với Tuyết Hoa. Tại hạ thật tâm chỉ mong chúng ta đồng tâm hợp lực. Nhược bằng không được thế, tốt hơn hết chúng ta đường ai nấy đi.

Không ngờ lại gặp phản ứng này của Hiếu Phong, Tuyết Hoa lo lắng hỏi :

- Nếu tiểu nữ không nghỉ kỵ nữa, công tử vẫn chấp nhận cho tiểu nữ theo chân?

Tuyết Nghi thì mỉm cười :

- Huynh đài nói như vậy là sai rồi, kỳ thực chỉ vì Hoàng Phủ cô nương cố tình chối từ mỗi khi tại hạ lộ vẻ quan tâm. Có lẽ đây là ác cảm, do tại hạ trước đây lỡ mạo phạm. Huynh đài cứ hỏi Hoàng Phủ cô nương thì rõ.

Tuyết Hoa bối rối, cúi đầu nhìn xuống.

Hiếu Phong phì cười :

- Nếu chỉ có thế thì không đáng ngại. Tại hạ đi rồi, nhị vị ngồi lại với nhau xin cố tạo hòa khí. Hy vọng tình thế sẽ đổi khác lúc tại hạ quay lại.

Hiếu Phong bỏ đi với tâm tưởng sẽ cố quay lại thật mau vì khó biết điều gì xảy ra khi chỉ có hai người bọn họ ở lại với nhau với tâm tình có phần không thuận.

Và lúc quay lại, Hiếu Phong hoàn toàn bất ngờ khi thấy Tuyết Hoa đang được Tuyết Nghi cõng trên lưng và cả hai cùng nhau thì thò mọi sở học có thể để đối phó với một đạo nhân xa lạ.

Đứng ở ngoài quan chiến là hai đạo nhân khác. Họ đang tán thưởng và ung dung bình phẩm từng chiêu kiếm do đạo nhân nọ triển khai, như xem đây là cuộc diễn luyện, không kể đến những hiểm nguy mà nhiều lần trường kiếm của đạo nhân nọ tạo ra, gây uy hiếp nghiêm trọng cho Tuyết Hoa hoặc Tuyết Nghi.

Lúc Hiếu Phong chạy đến cũng là lúc hai đạo nhân nọ cùng hò reo :

- Hay! Chiêu Xuyên Tuyết Đỉnh Hoa của đại sư huynh thật lợi hại.

- Tấn công người này nhưng bắt ngờ chuyển qua uy hiếp người kia, chiêu Hoành Thiên Tảo Địa dùng như thế quả là đặc sách.

Với hai chiêu kiếm vừa nêu, đạo nhân nọ quả nhiên đang đối đầu với Tuyết Nghi đã đột ngột hoành hậu, chuyển qua tấn công Tuyết Hoa là người đang mang thương tích nên không thể linh hoạt xoay trở.

Đã thế đạo nhân nọ nhân lúc Tuyết Hoa lúng túng, thay vì ra chiêu hạ sát thủ đạo nhân nọ lại cười đều cảng, chỉ dùng tay vuốt qua tấm lưng ong của Tuyết Hoa. Tên đạo nhân dâm tặc lại còn ung dung buông ra lời ghẹo nguyệt trên hoa :

- Bần đạo đã nói rồi, nàng đã lầm khi chọn tên vô dụng này để gọi thân. Đầu thế so với bần đạo vừa cao to vừa có công phu thượng thừa.

Bị xúc phạm, Tuyết Hoa phẫn nộ hét vang :

- Võ Đang phái sao lại sản sinh lũ dâm đạo các ngươi. Bọn ngươi nếu đủ đom lục thì cứ chờ đấy, ắt sẽ có người đến đây lấy mạng bọn dâm đạo các ngươi.

Hai đạo nhân kia đã nhìn thấy Cát Hiếu Phong xuất hiện. Họ bật cười :

- Đại sư huynh, có lẽ nhị vị nhân muốn ám chỉ gã xa phu kia chăng?

- Nếu là vậy, đã có gã xa phu đưa đường, đại sư huynh còn chờ gì nữa chưa hóa kiếp tiểu tử kia, cho chúng đi vào Quỷ Môn Quan một thể.

Tuyết Nghi cũng nhìn thấy Cát Hiếu Phong, vội kêu :

- Sao huynh đài còn đứng yên đó? Không thấy lũ đâm đao đang khoa trương khoác lác, định làm nhục Hoàng Phủ cô nương ư?

Đạo nhân đang giao đầu chột giật mình dừng lại :

- Ai là Hoàng Phủ cô nương? Không lẽ là...

Đạo nhân buông lửng câu muốn hỏi. Thay vào đó bằng ánh mắt nghi ngờ nhìn nữ nhân duy nhất hiện diện ở đây.

Hiếu Phong đi đến gần và nghe Hoàng Phủ Tuyết Hoa đặt nghi vấn ngược lại cho đạo nhân nọ :

- Là ta. Ta là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Đường như ngươi biết ta?

Đạo nhân nọ sợ hãi ra mặt, bước lùi lại :

- Đắc tội quá. Bần đạo nào ngờ cô nương lại là...

Lại buông lửng lời nói một lần nữa và lần này đạo nhân chột khom người thi lễ :

- Huynh đệ bần đạo xuất sứ từ Âm Sơn, đã được Chúc hộ pháp thức ngộ và rộng lượng thu nhận làm môn hạ. Sự lầm lẫn này mong Hoàng Phủ cô nương bỏ qua. Kẻo đến tai Chúc hộ pháp, huynh đệ bần đạo e không kham nổi.

Tuyết Nghi thất kinh cũng cố Tuyết Hoa lùi lại :

- Bọn ngươi là đệ tử của Âm Sơn Ác Đạo, không phải là đệ tử của Vô Đang ư?

Câu nói của Tuyết Nghi làm cho ba đạo nhân cùng biến sắc. Tương tự, Tuyết Hoa cũng biến sắc và vội vàng lên tiếng sau khi ấn tay vào người Tuyết Nghi để ra hiệu. Tuyết Hoa bảo :

- Bằng hữu của ta vì kiến thức nông cạn nên không biết danh xưng của lệnh sư lúc này đã là Âm Sơn Tiên Đạo. Kẻ không biết không có tội. Hóa ra tam vị đã được Chúc hộ pháp thu nhận? Vậy sao không về Tổng đàn lại đi loanh quanh ở đây làm gì?

Hiếu Phong càng nghe càng hiểu, chột háng giọng lên tiếng :

- Chúc hộ pháp mà mọi người đang đề cập đến có phải là....

Tuyết Hoa lập tức kín đáo nháy mắt ra hiệu cho Hiếu Phong đồng thời còn nhanh miệng nói át lời Hiếu Phong :

- Đương nhiên là Chúc Lãm Cổ tiên bối, Hộ pháp sư giả của bốn môn. Thật đúng với câu có đánh nhau vỡ đầu mới nhận ra bằng hữu, đầu ai ngờ bọn họ cũng là người của Huyền Thiên môn như chúng ta. Công tử yên tâm, cứ giao việc này cho tiểu nữ liệu lý.

Sắc diện của Hiếu Phong sa sầm lại, nhất là khi nghe ba đạo nhân nọ cùng hòa giọng hò reo, rất hý hửng và phấn khích :

- Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Nếu biết trước ở bốn môn có những nữ nhân xinh đẹp như Hoàng Phủ cô nương đây, bọn bần đạo đâu có chần chừ, mãi gần đây mới xuất quan, đi tìm Minh chủ như lời Chúc hộ pháp nửa năm trước đã thỉnh cầu.

Sắc diện của Hiếu Phong làm cho Tuyết Hoa lo ngại. Nàng nháy mắt làm hiệu nhiều hơn, hy vọng Hiếu Phong chấp thuận giao phó việc này cho nàng làm chủ.

Và nàng len lén thở phào khi nghe Hiếu Phong thay vì động nộ lại chịu lên tiếng đối thoại với những đạo nhân kia. Nàng nghe Hiếu Phong hỏi :

- Là Chúc hộ pháp đã đến tận Âm Sơn thỉnh cầu tam vị xuất quan ư? Dù chúng tở tam vị ắt có chỗ sở đắc rất cần cho Huyền Thiên môn lúc này, đúng chứ?

Đạo nhân đứng tuổi phá lên cười, vừa đáp vừa liếc mắt đưa tình với Hoàng Phủ Tuyết Hoa :

- Nói không phải để khoe. Chứ kỳ thực từ khi gia sư tình cờ phát hiện pho di học từ thời thượng cổ, gọi là Di Tinh đại pháp, bọn bần đạo vì là đệ tử nên cũng được gia sư truyền thụ cho vài thành. Bảo là một vài thành nhưng với thành tựu hiện giờ của bần đạo, có thể nói là đủ làm cho bọn tự xưng là danh môn chính phái điều đúng. Có như thế Môn chủ Huyền Thiên môn mới nhờ Chúc hộ pháp mang lễ vật đến tận Âm Sơn, thỉnh cầu gia sư cho bọn bần đạo góp một phần sức lực vào việc ổn định thiên hạ, lập lại kỷ cương cho toàn bộ võ lâm Trung Nguyên. Có lẽ Hoàng Phủ cô nương từng nghe Chúc hộ pháp đề cập đến chuyện này?

Hiếu Phong càng nghe càng chấn động, không ngờ Huyền Thiên môn dù đã có thanh thế lẫy lừng nhưng vẫn tiếp tục tạo thêm thế lực. Và nếu như Di Tinh đại pháp gì đó thực sự lợi hại như lời đạo nhân nọ vừa khoe khoang...

Mới nghĩ đến đây, Hiếu Phong nghe Hoàng Phủ Tuyết Hoa lên tiếng, nửa tán dương và nửa nghi ngờ :

- Nếu đúng như lời đạo trưởng vừa nói thì đây là điều hệ trọng, hạng thuộc hạ thấp hèn như tiểu nữ làm sao có vinh hạnh được biết? Nhưng Di Tinh đại

pháp thật sự lợi hại thế nào, đạo trưởng? Nó như thế nào?

Đạo nhân nọ đưa mắt nhìn Hiểu Phong :

- Muốn biết đại pháp đó lợi hại thế nào cần phải thử nghiệm. Vị huynh đài kia là ai? Có phải cũng là người của bốn môn? Nếu Hoàng Phủ cô nương ưng thuận, có thể cho bản đạo tạm mượn y để tiến hành?

Tuyết Hoa động dung vội bảo :

- Không được đâu. Vì y là...

Hiểu Phong bỗng ứng tiếng chấp thuận :

- Hoàng Phủ cô nương yên tâm. Tại hạ nguyện ý chấp thuận làm vật thử nghiệm.

Về mặt chợt biến đổi của Tuyết Hoa đã bị đạo nhân nọ nhìn thấy. Y cau mày :

- Dường như y không phải là người của bốn môn?

Tuyết Hoa lúng túng, chưa biết thế nào, một lần nữa Hiểu Phong tự lên tiếng :

- Đã tự hào là người võ lâm, cần nhất là hành sự quang minh chính đại. Không dám giấu gì đạo trưởng, tại hạ đang cân nhắc suy xét, không biết có nên đầu nhập vào Huyền Thiên môn hay không. Do đó, so với tam vị, có thể bảo tại hạ là người đến sau. Chính vì lẽ đó, xin đạo trưởng chờ ngại, cứ dùng tại hạ như vật thử nghiệm công phu. Hậu quả thế nào tại hạ tự gánh chịu. Sẽ không ai oán thán gì đạo trưởng.

Tuyết Nghi thẳng thốt :

- Huynh đài đừng nên mạo hiểm. Đây là chuyện không thể đùa được đâu.

Đạo nhân nọ nhếch môi cười nhạt :

- Tiểu tử kia nói không sai đâu. Ta khuyên ngươi nên nghỉ lại. Vì đại pháp này một khi đã thi triển là không thể dừng lại giữa chừng. Đến khi thi triển xong, hừ, hậu quả dù có thế nào thì do ngươi đã mất hết lý trí, ngươi làm gì có cơ hội để hối hận nữa.

Hiểu Phong bàng hoàng :

- Bị mất hết lý trí ư? Phải chăng sau đó tại hạ sẽ hành xử như một thú vật, không phân biệt thị phi?

Đạo nhân nọ bật cười :

- Sợ rồi sao? Cũng không đến nỗi như ngươi nói đâu. Bất quá sẽ biến thành một con vật trung thành, chỉ biết tuân theo lệnh chủ. Bảo ngươi giết ai thì ngươi giết, bảo ngươi đừng thì ngươi cứ thế mà làm.

Hiểu Phong động tâm cố ý hỏi :

- Không có biện pháp nào hóa giải ư?

Đạo nhân nọ cười tự đắc :

- Chỉ có cái chết mới làm cho Di Tinh đại pháp mất hiệu quả. Tuy nhiên, vì ngươi đã mất hết lý trí, chỉ e chuyện nghĩ đến cái chết ngươi cũng không được quyền nghĩ đến. Tóm lại, ngươi không làm chủ bản thân được nữa.

Vội vế quả quyết, Hiểu Phong tiến lại gần đạo nhân :

- Khẩu thuyết vô bằng, tại hạ không tin chuyện hoang đường này cho đến bây giờ vẫn tồn tại. Đạo trưởng cứ thực hiện đi, tại hạ chấp thuận việc thử thách này.

Một lần nữa Tuyết Hoa bật kêu :

- Mong huynh đài nghỉ lại. Đừng có....

Hiểu Phong xua tay và kín đáo ra hiệu cho Tuyết Nghi :

- Việc gì cũng vậy, thế nào cũng có sự khởi đầu. Nếu không phải tại hạ thì cũng ai đó cần phải thử nghiệm qua sự lợi hại của Di Tinh đại pháp. Thiết nghĩ, các hạ ngay từ lúc này nên cân trọng là hơn, kéo tại hạ vì mất hết lý trí, bắt ngờ xem các hạ là kẻ thù và ra tay đoạt mạng thì sao?

Biết ý của Hiểu Phong đã quyết và dường như đó là lời đề tình khéo léo của Hiểu Phong. Tuyết Nghi dù bấn loạn cũng gật đầu đáp ứng :

- Chỉ thử nghiệm không thôi, lẽ nào bọn họ lại có ý hãm hại huynh đài. Mong huynh đài đừng quá miễn cưỡng và hãy bảo trọng.

Đang được Tuyết Nghi đưa lùi lại, Tuyết Hoa bỗng vọt miệng hỏi :

- Đại pháp này khi thi triển ắt có liên quan đến công lực của người thi triển, đúng thế không đạo trưởng?

Đạo nhân nọ gật đầu và cười thật tươi mỗi khi được cùng Tuyết Hoa đối đáp :

- Nhắc đến điểm này bản đạo mới nhớ. Đương nhiên phải tùy thuộc vào mức độ tự thành của người luyện đại pháp. Là thế này nếu do bản đạo thi triển thì chỉ cần khoảng thời gian chưa đến một tuần trà là đối phương đã bị ảnh hưởng. Nhị đệ và tam đệ của bản đạo thì kém hơn. Riêng đối với gia sư thì chỉ cần đối phương vô tình nhìn vào mắt lúc gia sư đang thi triển đại pháp, là kết quả sẽ đến ngay.

Hiếu Phong chợt bật cười nhẹ :

- Tại hạ hiểu rồi. Và nếu đạo trưởng gặp người có nội công thâm hậu hơn, đại pháp do đạo trưởng thi triển sẽ mất tác dụng?

Như bị phạt ý, đạo nhân nọ cao ngạo hỏi :

- Để có nội lực cao thâm hơn bản đạo, có thể nói khắp võ lâm này không có đến mười người. Dĩ nhiên trong số đó không có người. Không tin người cứ thử xem.

Hiếu Phong tự tin gật đầu :

- Tại hạ đã chuẩn bị rồi. Đạo trưởng hãy bắt đầu cho.

Và đạo nhân nọ bất giác cười dài, đồng thời đôi mục quang của y cũng bắt đầu bắn xạ ra hai luồng tinh quang ngời lạnh, nhìn xuyên thấu vào tận đáy mắt của Hiếu Phong.

Đã chuẩn bị, nhưng ngay khi đạo nhân cười, không hiểu sao tiếng cười bỗng làm cho Hiếu Phong dao động.

Do đó khi mục quang ngời lạnh kia chiếu xạ, toàn bộ tâm trí Hiếu Phong vụt tan biến vào hư vô, Hiếu Phong thất kinh kêu thầm “hồng rồi”.

Và đúng như Hiếu Phong nghĩ, càng bị những tia mục quang kia uy hiếp. Hiếu Phong càng như chìm vào khoảng không vô tận. Đến nỗi Hiếu Phong không còn biết gì nữa, cho dù tai vẫn nghe có thanh âm người hỏi và miệng Hiếu Phong thì hồi đáp như kẻ vô hồn.

- Tính danh?

- Cát Hiếu Phong.

- Xuất thân?

- Võ học gia truyền. Còn luyện qua võ học của Đại Ma U Minh. Nhị lão quái Miêu Cương Hạ Vi Lợi, Thiết Địch Đoạn Kiếm.

- Người có kẻ thù?

- Có!

- Là ai?

- Không rõ.

- Tại sao?

Hiếu Phong nhắm mắt :

- Không rõ là không rõ. Cần gì phải biết tại sao?

- Ta muốn biết. Người có nhớ lại xem phải chăng đó là kẻ thù đã sát hại những người thân thuộc của người?

- Đúng rồi!

- Đó là kẻ thù sát phụ?

- Đúng rồi!

- Sát mẫu?

- Đúng!

- Sát sư?
- Không phải. Ta chưa hề báỉ sư!
- Vậy ngươi có muốn báỉ sư không?

Hiếu Phong lại nhắ mặt :

- Để làm gì?
- Để ngươi có bản lĩnh cao thâm hơn hiện nay.
- Liệu có đúng thế không?
- Đương nhiên là đúng. Vì bản lĩnh ngươi còn kém lắm.
- Kém ư? So với ai?
- So với ta.
- Ngươi là ai? Bản lĩnh liệu có bằng Kiều Duy Hải. Trang chủ Kiều gia trang?
- Sao ngươi hỏi thế?
- Vì đó là nhân vật còn phải bại dưới tay ta.
- Thật ư? Ngươi.... ngươi...

Tâm trí đang rối không, chợt Hiếu Phong tìm lại nhận thức. Và Hiếu Phong lại nhìn thấy và nhận ra gương mặt nham hiểm của đạo nhân có phần nào nửa lạ nửa quen so với trí nhớ quá mơ hồ của Hiếu Phong lúc này.

Với chút nhận thức vừa có Hiếu Phong liền biến sắc :

- Ngươi...

Nhưng đạo nhân nọ đã kịp quát :

- Ngươi hãy nhìn vào mắt ta đây.

Tiếng quát làm cho chút nhận thức mơ hồ của Hiếu Phong vụt tan biến. May sao có một thanh âm hốt hoảng vọng vào tai vô tình giúp cho Hiếu Phong giữ lại được nhận thức đó.

Hiếu Phong đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng kêu hoảng hốt. Và Hiếu Phong thấy một nữ nhân đang được một nam nhân công tử công trên lưng. Nữ nhân vừa tận lực phát chiêu đón đỡ những đòn tấn công của một đạo nhân, vừa đang há hốc mồm réo gọi :

- Mau tỉnh lại đi, Cát Hiếu Phong. Đừng để Di Tinh đại pháp làm mất lý trí.

Câu nói này làm cho nhận thức trở lại với Hiếu Phong rõ hơn. Nhất là khi Hiếu Phong nghe thêm câu hô hoán đầy cấp bách của nam nhân công tử đang công nữ nhân nọ. Nam nhân công tử cũng đang bị một đạo nhân tấn công uy hiếp lúc y đang kêu :

- Cát Hiếu Phong. Nếu ngươi không kịp thời tỉnh lại, ta và Hoàng Phủ cô nương e không thoát khỏi cảnh làm nhục của bọn Âm Sơn. Hãy tỉnh lại đi.

Nhưng chỉ suýt nữa những nhận thức của Hiếu Phong vừa có lại tan biến. Vì tràng cười quái dị của đạo nhân đang đứng đối diện Hiếu Phong một lần nữa chợt vang lên, xé tan mọi nhận thức của Hiếu Phong.

- Đừng nhìn đi đâu khác, hãy nhìn vào mắt bản đạo đây. Nói đi, có phải ba người bọn ngươi không hề là thuộc hạ của Huyền Thiên môn, đang cùng Huyền Thiên môn đối đầu?

Hiếu Phong chập chờn rơi vào cảnh giới nửa vô thức, nửa có nhận thức :

- Huyền Thiên môn... Huyền Thiên môn...

Gương mặt nham hiểm của đạo nhân lại hiển hiện trước mặt Hiếu Phong :

- Phải rồi, Huyền Thiên môn, phải chăng ngươi đối đầu vì Huyền Thiên môn là kẻ thù của ngươi?

Đôi mắt Hiếu Phong vụt chớp nhẹ. Và sau đó chớp càng lúc càng nhanh hơn, để rồi Hiếu Phong chợt hỏi, giọng nói phát ra nhẹ nhàng như đường tơ :

- Người là người của Huyền Thiên môn?

Có tiếng đáp :

- Không sai. Ta được Huyền Thiên môn dùng lễ vật thỉnh mời. Do đó có thể nói ta đã là người của Huyền Thiên môn.

Ba chữ Huyền Thiên môn vì được lặp đi lặp lại nhiều lần nên bất ngờ có tác dụng. Hiểu Phong bật quát :

- Ngươi là thuộc hạ Huyền Thiên môn?

Có tiếng gắt ngược lại, quyết trấn áp Hiểu Phong :

- Không được mạnh động. Vì ngươi là đệ tử của ta nên ngươi cũng là người của Huyền Thiên môn.

Bất đồ Hiểu Phong ngửa mặt cười sảng sặc :

- Ta không hề có sư phụ. Do đó ta không phải là người của Huyền Thiên môn. Ngươi là người của Huyền Thiên môn, ngươi phải chết?

Và song thủ của Hiểu Phong đã cất lên, cùng một lúc hất hai ngọn kinh quạt vào kẻ dám tự xưng là người của Huyền Thiên môn.

Nhận thức bỗng trở lại với Hiểu Phong khi có tiếng kêu thác loạn vang lên ngay bên tai :

- Ôi chào! Dừng lại ngay! Ta là chủ nhân của ngươi.

Liền sau đó, tiếng kêu đó một lần nữa vang lên :

- A... tiểu tử này quả có nội lực bất phàm. Nhị đệ, tam đệ mau đến tiếp ứng ta một tay nào.

Nhờ đó đối với Hiểu Phong, gương mặt nham hiểm của đạo nhân càng lúc càng hiện rõ. Và Hiểu Phong vụt chuyển mình thi triển bộ pháp U Minh Ngọa Hồn theo bản năng, tiến đến gần đạo nhân nọ :

- Huyền Thiên môn phải chết!

Song thủ Hiểu Phong liên tục quạt ra, đẩy đạo nhân nọ lọt vào vùng hiểm cảnh.

Sau vài loạt chấn kinh vang dội, lúc đạo nhân nọ lao đảo với thân hình tiêu tụy và thảm não vì thổ huyết lai láng, bỗng phía sau Hiểu Phong chợt vang lên một tiếng quát tháo căm hờn :

- Tiểu tử to gan. Dám trêu và Âm Sơn tam đạo của bọn ta ư? Ngươi muốn chết.

Và một áp lực cực mạnh liền vỗ ập vào hậu tâm Hiểu Phong, làm cho Hiểu Phong có phản ứng nhanh nhạy theo bản năng đã quay ngoắt lại.

Trước mặt Hiểu Phong lại là một hình ảnh một đạo nhân. Huống chi đây là một đạo nhân cũng có gương mặt nham hiểm như nãy giờ từng thấy và đã ghi nhớ. Hiểu Phong buông một tiếng cười khẩy :

- Ta muốn chết hay ngươi muốn chết? hừ.

Và bằng thân thủ bất phàm với nội lực được vận dụng toàn bộ. Hiểu Phong động nộ tung ngay một chương.

“Ỉ.. Ỉ”. Tiếng chấn kinh như tiếng sấm động, làm cho đạo nhân nọ bay bắn đi, biến mất khỏi tầm mắt đang hau háu nhìn của Hiểu Phong.

Nhưng lạ thay, đối với Hiểu Phong đạo nhân nọ như có thân thủ cực kỳ vi diệu. Mới biến mất đó lại thoáng xuất hiện trở lại ngay bên hữu Hiểu Phong. Và rõ ràng đạo nhân này đang quát :

- Ngươi dám giết tam đệ ta. Ngươi phải chết để đền mạng cho tam đệ!

Đạo nhân nọ lại ưỡn ngực xuất thủ xạ liên tiếp vài đạo chương vào Cát Hiểu Phong.

Hiểu Phong vẫn cung cách cười khẩy :

- Ta đền mạng hay ngươi đền mạng? Đừng ngông cuồng như thế chứ? Hừ!

Và Hiểu Phong lại đẩy bật song chương, hất đạo nhân này bay bắn khỏi tầm mắt, không hiểu một lúc nữa có dám quay lại hay không.

Quả nhiên đạo nhân nọ hết dám quay lại. Và như thế Hiểu Phong đang nghe đạo nhân nọ chỉ dám đứng đằng xa để ngoác mồm quát tháo, cũng như thách thức :

- Ta thật làm lẫn và cũng đánh giả sai về bản lĩnh của ngươi. Nhưng không hề gì, vì ngươi đã sát hại hai sư đệ của ta, nha đầu và tiểu tử này đành phải chết để đền mạng cho hai sư đệ ta. Ngươi dám đến đây giết ta không? Hừ!

Đạo nhân đã đứng ngay phía sau nam nhân công tử cồng một nữ nhân. Và kiếm của đạo nhân đang uy hiếp hai nhân vật nọ.

Đối với Hiểu Phong lúc này, hình ảnh một đạo nhân là hình ảnh gây ác cảm nhất. Do đó, lời thách thức của đạo nhân như một hấp lực đưa Hiểu Phong đến gần, Hiểu Phong cười gần :

- Ngươi dùng kiếm ư? Tốt thôi, ta cũng am hiểu kiếm.

Đứng lúc Hiểu Phong nhìn thấy thanh kiếm ai đó đánh rơi, nằm chổng chơ trên nền đất. Hiểu Phong khom người nhặt và tiếp tục lững lững tiến về đạo nhân.

Gương mặt của nữ nhân nọ có vẻ quen quen. Có lẽ thế, vì nữ nhân nọ đang hốt hoảng, nhìn Hiểu Phong bằng ánh mắt cầu khẩn :

- Công tử dừng lại gần. Tên tặc đạo sẽ không tha cho tiểu nữ đâu. Công tử mau tỉnh lại đi. Sao công tử cứ mãi u mê vì Di Tinh đại pháp?

Về mặt quen quen của nữ nhân làm cho Hiểu Phong hoang mang.

Hiểu Phong dừng lại, dùng tay tả bóp trán, mặt cau tít lại :

- Cô nương là ai? Xem gương mặt rất quen, nhưng tại sao ta không nhớ? Tại sao chứ? Tại sao ta không nhớ gì cả? Sao lại thế này?

Động thái của Hiểu Phong làm cho đạo nhân nọ mừng rỡ.

Y tiến lại gần Hiểu Phong vừa đi chậm chậm, y vừa giờ giọng ma mị gọi Hiểu Phong :

- Ta sẽ giúp ngươi hồi phục trí nhớ. Muốn vậy, ngươi hãy nhìn ta đây. Cứ thế nha. Được rồi. Dừng nhìn đi đâu cả. Tốt rồi... tốt rồi...

Bất đồ có tiếng kêu thất thanh, là hai tiếng kêu chứ không phải một. nhưng thật lạ, cả hai đều trong trẻo như là do chỉ một giọng nữ nhân phát ra :

- Dừng nhìn vào mắt y!!

- Ôi..! Coi chừng, kiếm...!!

Một ánh kiếm chợt chớp lóe và một luồng kiếm quang lạnh người chợt xạ đến, cuộn quanh thân Hiểu Phong.

Theo bản năng, Hiểu Phong nâng hữu thủ lên.

Trong hữu thủ đang cầm một thanh kiếm. Hiểu Phong hoàn toàn nhờ thuận tay mà phát thành kiếm thức :

- A.... sao ngươi tấn công ta? Vậy là ngươi muốn chết!

Cách phát kiếm của Hiểu Phong tuy nhanh nhưng có lẽ vì phát sau nên chưa đủ uy lực để ngăn cản và hóa giải hoàn toàn luồng kiếm quang quái ác kia.

Cánh tay tả của Hiểu Phong chợt đau nhói. Đó là lúc Hiểu Phong lại nghe hai tiếng nữ nhân cùng kêu :

- Ôi... nguy mất!!

- Lùi lại đi, Hiểu Phong, ngươi không lùi e chết mất!

Hòa lẫn với hai tiếng kêu này, Hiểu Phong còn nghe thấy một âm thanh khác, câu nói cuồng ngạo :

- Đã giết hai sư đệ của ta lại còn định dùng kiếm của họ để đối phó với ta ư? Đó là nguyên do ta không thể không phanh thây xẻ thịt ngươi.

Và một bụng kiếm quang như ngọn song cuồng liên đổ ụp lên người Hiểu Phong.

Sinh mạng bị uy hiếp. Hiểu Phong theo bản năng sinh tồn, thay vì lùi thì cứ đứng yên, và thanh kiếm trong hữu thủ của Hiểu Phong bỗng như chớp rời khỏi tay và xé gió lao xuyên qua bụng kiếm quang lợi hại nọ.

Trong thoáng mắt, bụng kiếm quang chợt tan biến, cho Hiểu Phong nhìn thấy đạo nhân nọ đang tung người bỏ chạy, mang ở đầu vai một thanh kiếm đã cắm sâu vào da thịt, đỏ huyết và lúc la lúc lác theo đà chạy của đạo nhân.

Mục kích cảnh này, Hiểu Phong phản kích, ngửa mặt cười sảng sặc :

- Ta đã bảo mà, ngươi tấn công ta chỉ tự chuốc lấy họa thôi.

Và vừa cười, Hiểu Phong vừa định đuổi theo đạo nhân, bỗng có tiếng nữ nhân kêu hốt hoảng :

- Tuyết Nghi. Người sao rồi, Tuyết Nghi?

Tiếng kêu làm cho Hiểu Phong chú tâm nhìn và thấy nam nhân công tử từ từ khụy xuống, khiến nữ nhân ngồi phía sau cũng chấp chới suy nghĩ.

May nhờ nữ nhân gượng được nên chỉ té ngồi, bên cạnh nam nhân công tử cũng đã ngã lộn.

Nhìn thấy Hiểu Phong cứ giương mắt nhìn, nữ nhân nọ ai oán gọi :

- Công tử chỉ biết đứng ngó thôi sao? Tuyết Nghi từng là bằng hữu của công tử, y đã vì tiểu nữ nên kiệt sức, công tử không thể giúp y sao?

Câu nói này hoàn toàn vô tác dụng với Hiểu Phong. Chỉ có ánh nhìn ai oán kia là phần nào gây tác động, khiến Hiểu Phong lên tiếng hỏi lại :

- Cô nương gọi ta? Tuyết Nghi là bằng hữu của ta? Ai vậy?

Tuyết Hoa thất vọng, không ngờ Di Tinh đại pháp lợi hại đến như vậy. Kê thi triển đại pháp đã bỏ chạy một lúc lâu, vậy mà linh trí và tinh thần Hiểu Phong vẫn mù mờ, đến không thể nhận ra nàng và Tuyết Nghi.

Nàng lại ai oán nhìn Hiểu Phong, cố hết sức giúp Hiểu Phong khôi phục nguyên trạng. Nàng bảo :

- Ở đây ngoài tiểu nữ và Tuyết Nghi, là người này, chỉ còn lại một mình công tử, tiểu nữ không nói với công tử thì nói với ai. Công tử hãy tỉnh lại đi và nhìn xem, Tuyết Nghi không phải là bằng hữu của công tử sao? Hãy nhìn đây này.

Vừa nói vừa nài nỉ, Tuyết Hoa vừa cố ý xoay nghiêng mặt Tuyết Nghi cho Hiểu Phong xem. Nhưng thật đáng tiếc, đôi mắt ai oán của Tuyết Hoa đã thu hút hoàn toàn Hiểu Phong. Và Hiểu Phong không còn nhìn đâu khác ngoài đôi mắt có phần quá quen thuộc, đang ngự trị trên gương mặt Tuyết Hoa.

Đang thất vọng vì mọi cố gắng chừng như vô ích. Tuyết Hoa chợt động tâm khi nhận ra đôi mắt nhìn chú mục của Hiểu Phong. Nàng bảo :

- Công tử còn nhớ tính danh của công tử là gì không?

Hiểu Phong không hề dời khỏi đôi mắt của Tuyết Hoa :

- Ta là Cát Hiểu Phong.

Nàng gật đầu :

- Đúng rồi. nhưng công tử định đi đâu thế này?

Hiểu Phong nhăn mặt :

- Ta đi đâu ư? Không biết! Dường như ta có biết nhưng sao ta không nhớ gì thế này? Tại sao chứ?

Không muốn thấy Hiểu Phong tự ép mình và dẫn vật vì không nhớ gì cả, chỉ sợ áp lực càng làm cho Hiểu Phong lơ mơ hơn. Tuyết Hoa tự buộc bản thân phải mỉm cười :

- Đã không nhớ thì thôi đừng miễn cưỡng làm gì. Sao công tử không hỏi tiểu nữ, để tiểu nữ giúp công tử nhớ lại?

Hiểu Phong cũng cười theo nhưng lại là cái cười ngây ngô thật tội :

- Cô nương có thể giúp ta thật sao? Vậy nói đi ta đang định đi đâu?

Phải đối diện với cái cười này và với thực trạng phũ phàng này, Tuyết Hoa đúng là dở khóc dở cười. Nhưng nàng cũng được an ủi rất nhiều khi bất chợt nghe thanh âm của Tuyết Nghi vang lên :

- Cũng không tồi tệ lắm đâu. Đừng nhìn ta cũng đừng lộ vẻ gì khác biệt. Cứ tiếp tục nhìn y. Và nếu được muội cứ cười với y. Thế đấy. Hãy luôn gọi sự chú tâm của y về muội. Tốt rồi, hãy từ từ nhắc từng chút một cho y nhớ.

Do Tuyết Hoa vẫn cười và vẫn nhìn nên Hiểu Phong không hề nhìn đâu khác ngoài diện mạo Tuyết Hoa. Cho dù Hiểu Phong đang hỏi :

- Sao không thấy cô nương mở miệng nhưng tiếng nói vẫn phát ra?

Tuyết Hoa cười tươi như hoa :

- Công tử luôn nhìn mắt tiểu nữ dĩ nhiên đâu thể thấy tiểu nữ mở miệng? Vậy công tử có nhớ tính danh của tiểu nữ là gì không?

Hiểu Phong vừa có dấu hiệu nhăn mặt là Tuyết Hoa vội nói luôn :

- Là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Còn bằng hữu của công tử đây là...

Tuyết Nghi vẫn nằm nguyên vị ứng tiếng nói tiếp :

- Trương Tuyết Nghi. Hãy nhắc y nhớ chuyện Cái bang bị Huyền Thiên môn bắt ngờ ra tay, khiến cho Khương bang chủ mất mạng vì chất độc.

Ba chữ Huyền Thiên môn đã kích rất mạnh cho Hiểu Phong. Nên Tuyết Nghi chưa nói dứt lời thì Hiểu Phong đã gầm lên :

- Bọn Huyền Thiên môn đáng chết.

Cũng lo những đá kích thế này sẽ làm cho Hiểu Phong mất đi những linh trí vừa có. Tuyết Hoa lại nhìn Hiểu Phong bằng ánh mắt ai oán :

- Công tử nói rất đúng. Dù vậy công tử cần đến ngay Nhạn Đăng sơn, đừng để bị phổ Quái Dao rơi vào tay bọn Huyền Thiên môn đáng chết.

Đôi mắt Hiểu Phong vụt chớp ngời, khiến cho Tuyết Nghi vẫn đang nghiêng mặt nhìn Hiểu Phong cũng phải thất kinh. Tuyết Nghi len lén giật ống tay áo Tuyết Hoa :

- Không ổn rồi. Sao muội gọi cho y nhớ làm gì chuyện có liên quan đến Nhạn Đăng sơn? Người như y, nếu có thêm Quái Dao, hậu quả sẽ khó lường.

Nhưng không như Tuyết Nghi lo ngại. Gã vừa dứt lời thì nghe Tuyết Hoa cười nhẹ nhõm :

- Tuy y có thoáng nhớ lại nhưng bây giờ dường như vẫn ngây ngô như lúc đầu.

Hiểu Phong ngây ngô hỏi :

- Cô nương vừa bảo ai ngây ngô?

Tuyết Hoa cười thật mê hồn :

- Đương nhiên không phải ám chỉ công tử. Bởi nếu ngây ngô sao công tử nhớ rõ tính danh là Cát Hiểu Phong?

Hiểu Phong phồng mũi :

- Tất nhiên, không những thế. Ta còn nhớ cô nương là Hoàng Phủ Tuyết Hoa và gã này là Trương Tuyết Nghi, bằng hữu của ta.

Tuyết Hoa khen vui :

- Hay lắm. Vậy công tử còn nhớ gì nữa nói tiếp xem nào.

Hiểu Phong cứ như một đứa bé, càng được khen càng đắc ý :

- Cô nương đừng thử ta vô ích. Ta còn biết rất nhiều điều. Cô nương muốn nghe không? Này nhé, ta được luyện võ học từ nhiều bậc cao thủ, có U Minh nhị ma nè, có Miêu Cuồng tam quái nè. Chưa đâu ta còn điều bí mật này chưa hề nói cho ai nghe. Cô nương có biết lúc này ta dùng thủ pháp gì làm cho gã đạo nhân nọ hoảng sợ bỏ chạy không? Đó là Câu Hồn Phi Liên Sách!

Tuyết Nghi kinh hoàng ngồi bật dậy :

- Câu Hồn Phi Liên Sách? Sao y biết công phu này?

Câu Tuyết Nghi hỏi là dành cho Tuyết Hoa. Nhưng Tuyết Hoa chỉ mới nghe thôi, chưa kịp đáp thì Hiểu Phong do cử chỉ đột ngột của Tuyết Nghi chợt nhảy lùi lại :

- Gã này là ai? Sao dám xen vào chuyện giữa cô nương và ta? Cô nương ưng thuận không, ta sẽ giết gã vì tội quấy rầy này?

Tuyết Hoa kinh hoàng :

- Đứng. Công tử quên rồi sao? Gã là Trương Tuyết Nghi, bằng hữu của công tử.

Hiểu Phong lăm bằm nhắc lại :

- Là Trương Tuyết Nghi. Là bằng hữu. Nhớ rồi.

Không ngờ Hiểu Phong lại dễ quên như vậy, đến lượt Tuyết Nghi ai oán nhìn Hiểu Phong :

- Huynh đài không còn chút ấn tượng nào về ta thật sao? Nếu vậy, huynh đài cứ giết ta đi. Ta không còn thiết sống làm gì nữa.

Nhờ giọng nói ai oán của Tuyết Nghi khá giống giọng nói Tuyết Hoa nên Hiểu Phong lần đầu tiên chợt chú mục nhìn Tuyết Nghi.

Đôi mắt ai oán của Tuyết Nghi cũng giống Tuyết Hoa và lúc này đôi mắt đó tuy không nhìn thẳng Hiểu Phong nhưng lại long lanh ngấn lệ.

Hiếu Phong cau mày :

- Là nam nhân sao ngươi khóc? Nếu là bằng hữu của ta, ngươi đừng tỏ ra bi lụy nữa.

Tuyết Hoa dùng tay đẩy nhẹ vai Tuyết Nghi :

- Nguy rồi. Y như một đứa bé đang được lần đầu dạy dỗ. Bây giờ y đã nhìn Trương tỷ như một nam nhân, e sau này y vẫn mãi mãi có ấn tượng như vậy.

Tuyết Nghi cười ra nước mắt :

- Để giúp y khôi phục hoàn toàn, trước sau gì ta cũng phải dùng thân phận nam nhi đối với y. Chỉ hy vọng sau này y biết thân phận của ta.

Họ nói chuyện mặc họ, Hiếu Phong cứ ngây ngô, hết nhìn vào mắt người này lại chuyển qua nhìn vào mắt người còn lại.

Do đoán biết Hiếu Phong đang có tâm trạng như thế nào, hai người tuy vẫn tiếp tục đối đáp nhưng ánh mắt của họ thì vẫn cứ nhìn và chịu đựng lại cái nhìn của Hiếu Phong.

Tuyết Hoa thở dài :

- Thật khốn khổ cho Trương tỷ. Nếu biết trước tình trạng này, chẳng thà ngay khi gặp muội, Trương tỷ cứ cho muội biết tỷ là nữ nhân. Chứ cứ mãi thế này, nhờ y không bao giờ khôi phục...

Tuyết Nghi đã ai oán càng thêm ai oán :

- Nào ai ngờ trước mọi việc. Huống chi chuyện ta là nữ nhân chỉ có một vài người thật thân cận mới am hiểu. Có trách là trách ta cứ thích cái dạng nam nhân từ nhỏ, ngay khi được gia sư thương hại thu nhận về cư mang. Do Hà Tử Thanh càng về sau càng tỏ ra mê luyện ta - dưới ánh mắt ta, y là kẻ không ra gì - vì thế, sau khi gia sư thất lạc, ta thà đi theo Hiếu Phong chứ quyết không để Hà Tử Thanh định đoạt cuộc đời ta.

Tuyết Hoa chợt hỏi :

- Trương tỷ bây giờ có chủ ý gì? Đưa y đi đâu? Đến Nhạn Đăng sơn hay là...

Hiếu Phong bỗng lên tiếng :

- Ta thích đến Nhạn Đăng sơn hơn.

Tuyết Nghi cau mày :

- Ngươi thích mặc ngươi. Nhưng định đoạt thế nào thì không đến lượt ngươi.

Hiếu Phong lạnh giọng :

- Không được. Ta phải đến Nhạn Đăng sơn. Nếu ngươi thật sự là bằng hữu, ngươi cần giúp ta hơn là ngăn cản.

Tuyết Hoa vội xoa dịu :

- Ừ, đi thì đi. Nhưng công tử đi đến đó để làm gì?

Cả Tuyết Hoa lẫn Tuyết Nghi đều bàng hoàng khi nghe Hiếu Phong lẩm bẩm :

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Đao. Nhị lão quái Miêu Cương trước khi truyền thụ võ học có bắt ta lập thệ là báo thù cho họ. Ta cần lấy cho được bí phổ Quái Đao ở chân thác Long Tuyền. Có như thế ta mới đủ bản lĩnh báo thù cho họ.

Tuyết Hoa kinh nghi :

- Nhưng không phải công tử đã luyện qua công phu Câu Hồn Liên Phi Sách đó sao? Chưa đủ à?

Hiếu Phong chớp chớp mắt :

- Nhưng ta chưa có yếu quyết của công phu đó. Đã bị người ta lấy rồi.

Họ lại giật mình :

- Ai lấy?

Hiếu Phong cười ngây ngô :

- Nếu biết thì nói làm gì. Vì thế đây là lúc ta cần bí phổ Quái Dao hơn bao giờ hết.

Tuyết Nghi ngờ ngàng :

- Thảo nào lúc vừa nghe có người dùng Câu Hồn Liên Phi Sách gây náo loạn cho Huyền Thiên môn, y lập tức bỏ đi ngay, như muốn tìm cho bằng được bí phổ Quái Dao.

Tuyết Hoa cau mày diện :

- Chính vì y để mất yếu quyết Câu Hồn nên cần có bí phổ Quái Dao thay vào. Nhưng vì sao yếu quyết đó y có? Là của Cát gia hay do ngẫu nhiên y tìm thấy?

Tuyết Nghi hoang mang :

- Muội vốn là người của Huyền Thiên môn không lẽ...

Hiệu Phong lập tức có phản ứng :

- Ai là người của Huyền Thiên môn?

Tuyết Hoa chỉ còn mỗi cách là dùng nụ cười xoa dịu cơn kích động của Hiệu Phong :

- Tiểu nữ đang bị Huyền Thiên môn truy sát, công tử có cảm thấy bất nhẫn không?

Hiệu Phong gật gù :

- Vậy là chúng ta chung số phận rồi. Vì bọn Huyền Thiên môn có lúc nào mà không truy sát ta?

Tuyết Hoa trở lại với câu chuyện với Tuyết Nghi :

- Trương tỷ định hỏi muội có biết chút nào về việc y am hiểu công phu Câu Hồn? Muội hoàn toàn không biết. Và đây là lần đầu tiên tiểu muội mới biết điều bí ẩn này của y.

Tuyết Nghi lo lắng :

- Nếu là vậy, không lẽ chúng ta đành tiếp tục đưa y đến Nhạn Đăng sơn?

Tuyết Hoa bảo :

- Muội vẫn luôn tán thành hành động này. Vì hai lý do. Thứ nhất là vì y. Thứ hai là vì võ lâm.

Tuyết Nghi nghi hoặc :

- Vì y ư? Tại sao? Phải chăng y đang gặp nguy hiểm, cần có bản lĩnh cao hơn để tự cứu?

Tuyết Hoa gật đầu :

- Không sai. Vì Huyền Thiên môn có chủ trương bắt cho bằng được y. Nghe đâu họ định lấy hết máu huyết y, chiếm lại toàn bộ được lực từ Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm và Vạn Niên Thạch Linh Chi.

Tuyết Nghi giật bản thân mình :

- Ôi chao! Họ có ý nghĩ độc ác này thật sao?

Tuyết Hoa cười nhạt :

- Bọn họ không tội ác nào không làm. Chính bản thân muội là một trường hợp điển hình. Vì thế, muội cố tình tìm y, quyết giúp y đối đầu với bọn họ, cũng là cách để muội phục hận báo thù.

Tuyết Nghi lại nghi ngại :

- Vậy còn vì võ lâm thì sao?

Tuyết Hoa cười bí ẩn :

- Bọn họ định thao túng toàn bộ võ lâm. Muội nghĩ cũng như muội, có lẽ Trương tỷ cũng muốn có người giúp võ lâm loại bỏ đại họa này. Và người đó chắc chắn không ai khác ngoài y. Đúng không?

Tuyết Nghi cười nhẹ :

- Ta thật sự ngạc nhiên khi biết Tuyết Hoa muội lại là người có tâm huyết và chịu lo nghĩ đến đại cục võ lâm như thế, phải chăng muội còn nhiều điều vẫn giấu ta?

Tuyết Hoa chợt đứng lên :

- Khi nào thời cơ đến, Trương tỷ sẽ rõ hơn về muội. Còn lúc này, chúng ta sẽ muộn nếu không đưa y đến Nhạn Đãng sơn càng nhanh càng tốt. Thương thế Trương tỷ sao rồi?

Tuyết Nghi cũng đứng lên :

- Ta chỉ bị kiệt lực, sau một lúc nghỉ ngơi đã đỡ hơn nhiều, còn muội?

Tuyết Hoa gượng cười :

- Muội chưa khôi phục bao nhiêu, e rằng cước trình không thể nhanh như ý muốn.

Hiếu Phong chợt bảo :

- Không hề gì. Ta có thể giúp cả hai cùng đi. Không việc gì phải ngại.

Tuyết Nghi cau mày :

- Một mình ngươi nếu giúp hai người bọn ta cùng lúc, liệu có thể đi được bao xa?

Hiếu Phong cười cao ngạo :

- Nội lực ta rất sung mãn, chỉ đưa hai người thì sá gì. Cứ đưa tay đây cho ta.

Họ nghi hoặc, cùng đưa tay cho Hiếu Phong. Sự đụng chạm làm họ cùng đỏ mặt. Nhưng điều đó liền biến mất khi học được Hiếu Phong đưa đi nhanh, quá nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dưới chân Nhạn Đãng sơn Câu Hồn xuất - Ở chốn hoang vu mỹ nhân nguy

Nhìn Hiếu Phong thanh thần đang ngồi xếp bằng tọa công. Tuyết Hoa kinh hãi, khẽ thì thầm với Tuyết Nghi :

- Công lực của y sao đột nhiên tăng tiến thế này? Muội khó tin đây là do Vạn Niên Thạch Linh Chi hay Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm.

Tuyết Nghi lắc đầu cười gượng :

- Giữa hai ta, bản lĩnh muội đương nhiên cao minh hơn ta. Nghi vẫn muội vừa đề cập, ta thật không dám lạm bàn.

Tuyết Hoa thở dài và lẩm nhẩm, trong khi hai mắt vẫn dõi nhìn Hiếu Phong chăm chú :

- Muội nghi thế này không biết đúng sai. Chính do Di Tinh đại pháp đã gây ra tình trạng này?

Tuyết Nghi lập tức tỏ ra lo ngại :

- Muội nói rõ hơn xem nào. Vì cứ mỗi lần nghe đến Di Tinh đại pháp, ta cứ pháp phảng lo sợ.

Tuyết Hoa càng hạ thấp giọng hơn :

- Nếu Di Tinh đại pháp chỉ làm cho nạn nhân mất đi linh trí, muội e điều đó chưa đủ để Huyền Thiên môn quan tâm đến phải thỉnh cầu Âm Sơn Ác Đạo cho bọn đệ tử xuất quan tiếp trợ. Mà phải là điều gì khác lợi hại hơn.

Tuyết Nghi tròn mắt nhìn hai mắt :

- Muốn nói bất luận kẻ nào hễ bị tà thuật này hãm hại thì công lực bản thân đột nhiên tăng tiến, biến một kẻ tầm thường thành cao thủ thượng thừa?

Tuyết Hoa chột nghiêm giọng :

- Biến một kẻ tầm thường thành một kẻ hữu dụng thì khó thể có. Vì nếu đạt được điều này bọn họ cần gì nuôi dưỡng tâm chiểm đoạt bí phổ Quái Dao. Theo muội đoán, qua hiện trạng đang xảy ra với Hiểu Phong, là y khi bị Di Tinh đại pháp tác dụng, rất có thể đại pháp đó đang làm cho toàn bộ chân lực nội thể của y bị huy động bằng hết.

- Vì khí lực đột nhiên sung mãn khiến kinh mạch khắp thân như bị úr tràn, nên y cứ bị thôi thúc là phải tìm cách làm cho nội lực voi bớt đi. Nhưng voi rồi lại đây, y vận dụng mãi e sẽ đến lúc cạn kiệt khí lực và chết!

Tuyết Nghi bâng hoàng khắp cả người :

- Muội không được đoán bừa. Vì đây là chuyện hệ trọng, liên quan trực tiếp đến sinh mạng y. Chỉ cần đoán sai một ít là hậu quả sẽ khó lường.

Tuyết Hoa kinh ngạc :

- Theo cách nói của Trương tỷ thì dường như tỷ đã có biện pháp ngăn cản y bị phát tiết nội lực đến chết?

Tuyết Nghi liếc mắt nhìn Hiểu Phong và tỏ ra lưỡng lự :

- Nếu sự thể đã vậy thì đâu còn cách nào khác ngoài việc phế bỏ võ công của y. Miễn sao giúp y toàn mạng, điều gì ta cũng dám làm.

Đến lượt Tuyết Hoa phân vân lưỡng lự :

- Nhưng nhờ muội đoán sai, Trương tỷ làm thế có khác nào hại y, hại luôn cả tiền đồ của y?

Tuyết Nghi nhăn mặt :

- Vì thế ta mới bảo muội chớ đoán bừa. Tốt hơn hết là nên có những chứng cứ cụ thể.

Chợt Hiểu Phong vươn vai đứng dậy :

- Hoàng Phủ cô nương, Trương Tuyết Nghi bằng hữu. Thương thế nhị vị đã sao rồi? Nếu cần, hãy để ta san sẻ một chút ít chân lực. Thương thế nhị vị sẽ mau hồi phục hơn.

Tuyết Hoa lắc đầu :

- Vậy thì không cần đâu. Vì tiểu nữ...

Tuyết Nghi đột ngột ngắt lời, vẻ nôn nóng hiện rõ :

- Sao lại không cần? Theo ta nếu người thật sự là hảo bằng hữu, người nên lần lượt san sẻ bớt nội lực bản thân cho hai ta. Có như thế ta và Tuyết Hoa mới có thể giúp người đắc thủ Quái Dao bí phổ.

Tuyết Hoa kinh ngạc há miệng định nói thì bị ánh mắt vừa ra hiệu vừa cầu khẩn của Tuyết Nghi xạ đến ngăn lại. Vậy là Tuyết Hoa vỡ lẽ. Nội lực đã quá sung mãn khiến lúc này đây dường như Hiểu Phong chỉ có mỗi một nhu cầu là phải có hành động gì đó, để trút bớt nội lực, tránh tình trạng bị vỡ toàn bộ kinh mạch mà chết.

Hiểu Phong chỉ bị Di Tinh đại pháp che mờ lý trí. Còn bản năng cầu toàn và cầu sinh của người luyện võ thì luôn luôn tồn tại. Và đó là nguyên do khiến Hiểu Phong có cảm nhận kinh mạch sẽ vỡ tràn một khi không kịp trút bớt nội lực, nếu đó là hiện trạng đúng như Tuyết Hoa vừa đoán.

Tuyết Nghi đang có ý nghĩ đó nên mới cố tình dùng lời nói khích để Hiểu Phong san bớt nội lực, quyết không để bản thân Hiểu Phong bị nguy hại.

Hiểu Phong cười ngây dại :

- Nhưng ta nói trước, bằng hữu hay không bằng hữu cũng vậy. Ta san sẻ nội lực thì vẫn san, nhưng nếu vì thế mà cùng ta tranh giành bí phổ thì không được đâu.

Tuyết Nghi thêm nôn nóng, vội gắt :

- Không ai thêm tranh giành với người đâu. Còn chờ gì nữa, hãy san bớt nội lực cho ta trước.

Hiểu Phong tiến lại gần và bảo :

- Ta không am hiểu lắm cách trao truyền nội lực. Bằng hữu nói đi, ta thúc đẩy nội lực vào bằng hữu theo cách nào?

Tuyết Nghi buột miệng :

- Dĩ nhiên là truyền qua Mệnh Môn huyết. Không lẽ chưa ai chỉ cho ngươi...

Tuyết Hoa hốt hoảng :

- Không được đâu, Trương tỷ. Nội lực y đang độ tuôn tràn, cấp độ y truyền nếu qua Mệnh Môn huyết e tỷ không tiếp nhận nổi. Không khéo chính Trương tỷ sẽ gặp nguy.

Đang lúc Tuyết Hoa nói, Hiểu Phong đã ngồi xuống phía sau Tuyết Nghi. Và lời của Tuyết Hoa làm cho Tuyết Nghi thất kinh kêu lên :

- Chậm đã, Hiểu Phong. Ta sẽ chỉ điểm cho ngươi phương cách khác.

Đoạn Tuyết Nghi bối rối nhìn Tuyết Hoa :

- Không cho truyền qua Mệnh Môn huyết, không lẽ bảo y dùng Khai Đỉnh đại pháp, truyền qua Bách Hội huyết trên đỉnh đầu?

Tuyết Hoa lắc đầu :

- Dùng cách này thì chỉ ổn cho Trương tỷ. Nhưng đối với y thì khác, vì nhờ y không đủ linh trí để kiềm chế, y sẽ truyền hết nội lực cho tỷ, kết quả y sẽ biến thành một thùng nhân vô dụng. Chỉ còn duy nhất mỗi một cách thôi, Trương tỷ.

Tuyết Nghi đỏ mặt :

- Truyền qua huyết Thận Du ư? Không được.

Tuyết Hoa thở dài :

- Đến lúc này, Trương tỷ còn ngại gì nữa? Tự thâm tâm, không lẽ Trương tỷ không thừa nhận bản thân tỷ đã rung động vì y? Đến muộn đây, ngay lần đầu gặp y muộn cũng đã manh nha có ý nghĩ không thể hại y theo mệnh lệnh của những kẻ sai xử muộn. Trương tỷ có thời gian gần gũi y nhiều hơn, lý nào...

Hiểu Phong bỗng tỏ ra bồn chồn :

- Không người này thì người kia cũng được. Hoàng Phủ cô nương, mau lại đây, ta sẽ truyền nội lực cho.

Tuyết Nghi ngán ngẩm, bảo Hiểu Phong :

- Ngươi khản trương không lẽ ta không khản trương? Được rồi, ngươi hãy chuyển đến, ngồi phía trước ta đây này. Ta sẽ chỉ cho ngươi cách tốt nhất để truyền lực.

Hiểu Phong cứ hành động như kẻ vô hồn, thản nhiên đến ngồi phía trước Tuyết Nghi.

Nhìn Hiểu Phong như thế, Tuyết Nghi bỗng dưng tuôn lệ, nhưng miệng vẫn bảo :

- Hãy đặt tay vào huyết Thận Du của ta. Và nhớ, khi nào ta bảo ngưng là ngươi phải ngưng, không được chậm trễ, nghe không?

Hiểu Phong cười cao ngạo :

- Ta cũng đâu dại, truyền nhiều nội lực cho bằng hữu? Đừng nói những câu quá thừa. Đâu? Huyết Thận Du đâu? Được chưa? Ta truyền đây.

Do như kẻ vô hồn nên Hiểu Phong có thể cứ vô cảm khi đặt tay vào huyết Thận Du của Tuyết Nghi. Trái lại, Tuyết Nghi thì cảm nhận rất rõ bàn tay của Hiểu Phong đang đặt vào huyết Thận Du của “gã”, là huyết nằm dưới đại huyết Đan Điền một chút, là nơi gọi là đại kỳ nếu đó là huyết Thận Du của nữ nhân.

Vì thế, nếu như không có Tuyết Hoa ngồi bên cạnh nhắc nhở và làm cho Tuyết Nghi vượt qua con bàng hoàng, có lẽ việc Hiểu Phong truyền lực ngay lúc này đã làm cho Tuyết Nghi mang họa.

Cũng may cảm giác đó rồi cũng qua đi, Tuyết Nghi đành phải làm quen khi lần đầu huyết Thận Du bị kẻ khác động chạm vào.

Hiểu Phong ngồi đối diện với Tuyết Nghi. Tuyết Hoa ngồi cạnh đó và lo nhìn hai người. Chỉ có một mình Tuyết Nghi là có tầm thị tuyến bao quát ở phía sau Tuyết Hoa và Hiểu Phong.

Nhờ đó, Tuyết Nghi có cơ hội phát hiện một bóng người bỗng bất ngờ lao vào Hiểu Phong từ phía sau.

Người đó đến không một tiếng động, một lời hô hoán cũng không. Và qua cách người đó lao đến, Tuyết Nghi nghĩ ngay đến chuyện bất ổn.

Tuyết Nghi lập tức kêu :

- Thu tay về, Maul!

Hiếu Phong lập tức thu tay về. Và lạ thật, nhân vật đang lao đến cũng dừng phát lại, đồng thời y lên tiếng mỉa mai nửa quát tháo :

- Người đồn mặt, hạ lưu, vô liêm sỉ và mặt dày thế sao, Tuyết Nghi? Cát tiểu tử có điểm gì hơn ta để người mê luyến hắn, sẵn sàng cho hắn mò chạm khắp thân thể người? Lại còn lên tiếng, ngăn không cho ta hạ thủ hắn? Sư phụ chỉ mới mất chưa được bao lâu, người đã đồ đồn đến thế sao?

Thanh âm này làm cho Hiếu Phong đứng bật lên và quay người nhìn nhân vật mới đến :

- Tuyết Nghi là bằng hữu của ta, ai cho phép người quát tháo, thóa mạ bằng hữu ta? Người muốn chết!?

Dứt câu nói là chương Hiếu Phong cũng quát ra, cuộn âm âm vào nhân vật nọ.

Đang trong tâm trạng giận dữ, nhân vật nọ cũng lập tức phát kinh, đương đầu thẳng luồng chương phong của Hiếu Phong.

Tuyết Nghi vội đứng bật dậy quát :

- Nếu sư huynh chưa muốn chết hãy lui mau. Y không nhận ra sư huynh, đừng mong có chuyện y nhân nhượng. Lui mau.

Lúc Tuyết Nghi quát cũng là lúc nhân vật nọ kịp nhận ra ngọn chương của Hiếu Phong là có uy lực quá ư lợi hại nên tự lượng sức và vội vàng nhảy lùi.

Bị hụt chiêu, Hiếu Phong cười độc ác, tiếp tục lao thẳng vào nhân vật nọ :

- Người thoát dễ như thế sao? Hừ!

Lần này Tuyết Hoa lên tiếng khi thấy nhân vật nọ khó thể toàn vẹn trước ngọn kinh thập phần lợi hại do Hiếu Phong đang tận lực tung ra. Nàng quát :

- Công tử dừng tay mau. Đối phương là sư huynh của Tuyết Nghi, không phải kẻ địch.

Hiếu Phong lập tức thu chiêu về, một thân thủ có thể thu phát tùy tâm như thế này làm cho nhân vật nọ kinh hãi đến tái mặt.

Y chòn chòn nhìn Hiếu Phong miệng thì lắp bắp hỏi Tuyết Nghi :

- Chỉ mới mười ngày không gặp, sao võ công hắn đạt đến mức này?

Hiếu Phong đã ngoan ngoãn lui về lại gần Tuyết Hoa, nhìn nhân vật nọ bằng ánh mắt vô biểu cảm.

Điều này làm cho Tuyết Nghi thở dài, đáp lời nhân vật nọ :

- Y bị thế là do Di Tinh đại pháp của Âm Sơn Ác Đạo hãm hại. Sư huynh cứ nhìn ánh mắt lạc thần của y là rõ.

Nhân vật nọ vẫn còn dè dặt :

- Nghĩa là hắn bây giờ chỉ còn nghe theo lệnh của người và... và vị cô nương kia?

Được đề cập đến, Tuyết Hoa háng giọng :

- Các hạ là sư huynh của Tuyết Nghi ử? Đích thị là Hà Tử Thanh? Vậy nói đi, các hạ có ý gì khi bất ngờ tập kích định sát hại Hiếu Phong?

Hà Tử Thanh do vẫn thấy Hiếu Phong bình chân như vại, không đếm xỉa gì đến hắn nữa, nên trở lại vẻ mỉa mai như lúc đầu. Hà Tử Thanh cười lạt với Tuyết Hoa :

- Cô nương vậy là cũng biết Tuyết Nghi cái nam trang? Đã vậy, ta đành hỏi, Tuyết Nghi đã là hôn thê của ta, hành vi vừa nãy xảy ra không phải sỉ nhục ta sao?

Tuyết Nghi phẫn nộ :

- Sư huynh không được bịa đặt. Tuyết Nghi này mãi mãi chỉ là sư đệ của sư huynh, từ lúc nào đã là hôn thê như sư huynh vừa nói?

Hà Tử Thanh vẫn cười lạt :

- Người không thừa nhận cũng không được. Vì hôn ước giữa ta và người là do sư phụ định đoạt, có nhân chứng hẳn hoi.

Tuyết Nghi biến sắc :

- Chớ nói nhảm. Sư phụ chưa bao giờ định đoạt chuyện này. Đừng tưởng để không biết sư huynh định dùng thủ đoạn gì khi nói có nhân chứng.

Hà Tử Thanh mất hẳn vẻ tự tin :

- Ta không hề dùng thủ đoạn. Chính ngươi mới là kẻ bịa đặt khi nói ra điều này.

Tuyết Nghi dần dần tự chủ :

- Dùng Trúc Phù lệnh để sai khiến đôi ba người thuần tình làm chứng cho sư huynh, đệ quá quen thủ đoạn của sư huynh lẽ nào không tự đoán ra?

Hà Từ Thanh mất hết tự chủ :

- Nếu bảo ngươi hiểu rõ ta, ắt ngươi có thể đoán ta không bao giờ chấp nhận bị ngươi cự tuyệt?

Tuyết Nghi lại tái mặt :

- Sư huynh định dùng Trúc Phù lệnh miễn cưỡng đệ?

Hà Từ Thanh bật cười, tay thì cho vào bọc áo.

- Quả nhiên ngươi rất hiểu ta. Hy vọng với Trúc Phù lệnh này...

Đột nhiên có tiếng Tuyết Hoa nạt khế :

- Hiểu Phong. Hãy mau đưa ta và Tuyết Nghi rời khỏi nơi này ngay.

Hiểu Phong lập tức hành động, làm cho Trúc Phù lệnh vừa được Hà Từ Thanh lấy ra không thể đưa đến trước mặt Tuyết Nghi.

Y phần nộ vận lực đuổi theo.

Hiểu Phong đang hồi phát tiết chân lực nên càng lúc càng chạy nhanh, cho dù phải mang theo hai người.

Tuyết Nghi nhẹ thở phào :

- Tuyết Hoa muội nghĩ kẻ này thật hay. Bằng không, một khi tiếp nhận Trúc Phù lệnh, e rằng ta không có cách nào kháng lệnh.

Tuyết Hoa nhăn mặt :

- Nhưng đây là kẻ chỉ có tác dụng trong lúc nhất thời. Một khi y đã là người nắm thủ đoạn, muội nghĩ Trương tỷ phải có kẻ khác vẹn toàn hơn. Đừng để y có cơ hội dùng Trúc Phù lệnh uy hiếp Trương tỷ.

Tuyết Nghi động tâm :

- Ý muội bảo ta hoặc đoạt Trúc Phù lệnh hoặc hạ thủ sát hại chính sư huynh ta? Những hành vi bất nghĩa như thế. Ta làm không được.

Tuyết Hoa thở ra nhè nhẹ :

- Trừ phi sau này muội nghĩ ra cách nào khác, nhược bằng không có đành phải...?

Bất ngờ Tuyết Nghi hô hoán :

- Dừng lại mau, Hiểu Phong!

Tuyết Hoa cũng lấy làm lạ nhưng liền sau đó nàng không cần hỏi nữa. Vì cách nơi Hiểu Phong dừng chân không xa có ít nhất năm thi thể đang nằm bất động ngay trên vũng máu huyết của chính họ.

Tuyết Hoa nghe chấn động khắp người :

- Là thuộc hạ Huyền Thiên môn, đệ tử Thiên Y đàn. Không lẽ hung thủ cũng có ý đồ chiếm đoạt bí phổ Quái Dao?

Họ tiến lại gần và chỉ cần nhìn lướt qua cũng thấy cả năm thi thể đều có chung một thảm trạng. Lồng ngực của năm thi thể đều loang huyết, tuôn ra từ một lỗ thủng to bằng miệng bát.

Tuyết Nghi nhăn mặt nhăn mũi :

- Kẻ nào độc ác thế này? Đến hung khí cũng to lớn khác thường như thể cố tình lưu lại thảm trạng để đối phương thoát nhìn vào phải kinh tâm táng đờm!

Tuyết Hoa chợt phủ nhận câu Tuyết Nghi vừa nói :

- Hung khí không to lớn như Trương tỷ nghĩ đâu. Hãy nhìn đây.

Dù kinh tởm nhưng vẫn bất buộc nhìn và Tuyết Nghi không thể không tán thành nhận định của Tuyết Hoa :

- Là thật, nơi sâu nhất của vết từ thương cho thấy hung khí là một vật nhọn đầu. Trái lại quanh miệng vết thương thì bị hung khí kéo rách về bốn phía, vừa đều nhau vừa phá vỡ thành một lỗ to. Đây là loại hung khí gì?

Mãi nhìn và mãi nhận định, Tuyết Hoa và Tuyết Nghi không hề nhận ra đã có người xuất hiện và người đó đang len lén đến gần cả hai.

Và khi Tuyết Nghi vừa dứt lời, kẻ đó đã cố tình lên tiếng :

- Ta sẽ nói cho hai người biết đó là loại hung khí gì.

Thanh âm này làm Tuyết Nghi kinh hãi :

- Sư huynh..

Á huyết và huyết định thân của Tuyết Nghi liền bị chế ngự, khiến câu nói đột ngột bị ngắt.

Tuyết Nghi có phản ứng thật nhanh, lập tức lẩn người nhào luôn vào chỗ có năm thi thể đang nằm. Nàng còn kêu :

- Hiểu Phong...

Nhưng kẻ có mưu đồ ám muội đâu thể để nàng có dịp kêu hết câu. Y quát :

- Tuy ta không muốn giết người nhưng là người đã tạo cơ hội cho ta. Chạy đâu!?

Hiểu Phong hoàn toàn dừng đứng làm cho Tuyết Nghi đã bị chế ngự chỉ còn biết thở dài chán ngán. Vì Hiểu Phong có thái độ như thế là do đã nghe Tuyết Hoa từng bảo, sư huynh của Tuyết Nghi là băng hữu, không phải kẻ địch.

Trong khi đó, Hà Tử Thanh cứ quyết liều ra chiêu, chiếm toàn bộ tiên cơ và thượng phong, nên Tuyết Hoa đến chống đỡ còn thập phần khó khăn nói gì đến mở miệng gọi Hiểu Phong, kêu Hiểu Phong tiếp lực.

Hà Tử Thanh đắc ý, quật một kinh tối hậu vào Tuyết Hoa :

- Người đã biết sự lợi hại của Hà Tử Thanh ta rồi chứ?

Nhưng khi sắp sửa hạ thủ, Hà Tử Thanh chợt đổi ý và xoay tay điểm huyết Tuyết Hoa.

Đắc thủ, Hà Tử Thanh cười hăng hắc :

- Đừng ai bảo Hà Tử Thanh này không biết thương hoa tiếc ngọc. Ta có cách xử trí từng người bọn người.

Và y quay lại, ra hiệu cho Hiểu Phong :

- Ta là băng hữu, người ắt hẳn còn nhớ. Hãy mau mang Hoàng Phủ cô nương đi theo ta.

Hiểu Phong ngoan ngoãn thực thi mệnh lệnh tiến đến và nhấc thân hình bất động của Tuyết Hoa lên.

Hà Tử Thanh đắc ý cười dài và tự đảm nhận việc mang Tuyết Nghi đi.

Sau một lúc lâu đi vòng vèo. Hà Tử Thanh gạt gù dừng lại :

- Đây rồi. Phong cảnh nơi này vừa tiện lợi vừa hữu tình. Người cứ đặt Hoàng Phủ cô nương ở đây cho ta.

Khi Hiểu Phong thực hiện xong, y lại bảo :

- Người quay lưng lại.

Tuyết Hoa và Tuyết Nghi tuy bị chế ngự huyết đạo toàn thân nhưng vẫn còn sáng suốt. Và cả hai biểu lộ sự thất kinh qua đôi mắt tròn trũng, vì nhìn thấy Hà Tử Thanh sắp sửa điểm vào tử huyết, hạ thủ Hiểu Phong.

Đúng là Hà Tử Thanh có chủ ý như thế. Nhưng vào lúc tối hậu, y lại đổi ý như trước đó đã đổi ý không giết Hiểu Phong.

Và y cười hề hề, chỉ điểm qua huyết định thân của Hiểu Phong mà thôi. Sau đó y bảo :

- Người bị ngây dại, thảo nào hai vu vật trời ban ở ngay bên cạnh người không biết hưởng. Trước khi ta kết liễu sinh mạng người, ta muốn người mục kích hai tấn tước. Thứ nhất là trò phong lưu trắng hoa giữa ta và à Hoàng Phủ đã phản bội Huyền Thiên môn. Thứ hai là nghi tiết động phòng hoa chúc giữa ta và hảo muội muội Tuyết Nghi. Có như thế khi chết đi, người cũng không cảm thấy hối tiếc.

Nghe rõ lời Hà Từ Thanh nói. Tuyết Nghi và Tuyết Hoa vừa phẫn nộ vừa thăm mong sao Hà Từ Thanh hạ sát Hiểu Phong cho rồi. Cả hai chắc chắn sẽ bị Hà Từ Thanh làm nhục, nếu là vậy, họ sẽ thêm uất hận nếu để Hiểu Phong mục kích.

Hà Từ Thanh như đoán biết tâm tư của cả hai nên vừa mang Tuyết Hoa đến một chỗ trước mặt Hiểu Phong vừa cười thâm tà :

- Cả hai đều là mỹ nhân, lại cùng đi chung đường với họ Cát, đủ thấy tiểu tử ngươi có số đào hoa mà không biết hưởng. Hoàng Phủ Tuyết Hoa ngươi chỉ vì mê luyện tiểu tử mà dám phản lại Huyền Thiên môn. Ta cưỡng bức ngươi trước mặt tiểu tử cũng là cách trừng trị tội bội phản của ngươi. Thay vì hành sự ngay chỗ có những thi thể đã bị Câu Hồn Liên Phi Sách sát hại.

Và “Soạt”, y vừa dâm dăng vừa nôn nóng xé toạc y phục của Tuyết Hoa.

Chiếc yếm bên trong lộ ra càng khiến y cuồng loạn hơn. Y nhanh tay xé vụn mọi mảnh y phục đang làm y vướng víu.

Đột nhiên y nghe Hiểu Phong gào quát :

- Câu Hồn Liên Phi Sách? Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Đao. Hãy mau đưa ta đến Nhận Đăng sơn.

Bị tiếng quát cắt ngang bao hưng phấn vừa có, Hà Từ Thanh cau có, quay đầu nhìn Hiểu Phong.

Và y bàng hoàng vì nhận thấy Hiểu Phong đã ở ngay bên cạnh y :

- Ai giải huyết cho ngươi? Ta..

Hiểu Phong nóng nảy, thò tay chộp vào y :

- Điểm huyết ta? Là bằng hữu, sao ngươi điểm huyết ta? há!?

Vừa gạt Hiểu Phong vừa cuồng nộ ném y đi thật xa.

Tiếp đó, Hiểu Phong khom người nhắc Tuyết Hoa lên :

- Cô nương mau đưa ta đến Nhận Đăng sơn!

Hiểu Phong hoàn toàn vô tâm không hề hiểu sao Tuyết Hoa cứ nhắm chặt hai mắt lại. Đã thế Hiểu Phong còn lắc đầu quầy quậy :

- Y phục cô nương đâu? Ai lại trơ trọi như thế này?

Bỗng ở ngay sau lưng Hiểu Phong vang lên tiếng Hà Từ Thanh gầm :

- Tiểu tử muốn chết!

Một luồng lực đạo cực mạnh liền đổ ập vào Hiểu Phong, khiến Hiểu Phong có quay lại cũng không kịp.

“Buc”, chấn kinh làm Hiểu Phong lao đảo, thổ huyết lai láng. Nhưng điều này lại làm cho Hiểu Phong hóa cuồng. Hiểu Phong bật lao đến ngoài sức tưởng tượng của Hà Từ Thanh, khiến y buột miệng kêu :

- Ngươi còn sức để phản kháng ư?

Y kêu xong cũng là lúc một luồng Quái Phong cuồng đổ ập vào y.

Y loạng choạng ngã lùi :

- Hự!

Hiểu Phong nhân đó lao đến, miệng cười khùng khục :

- Tự ngươi điểm huyết ta trước. Đừng trách ta điểm lại huyết đạo ngươi.

Sau vài loạt vung tay, mọi huyết căn điểm của Hà Từ Thanh đều bị Hiểu Phong điểm loạn. Chưa thỏa mãn, Hiểu Phong còn tự tay lột sạch y phục của họ Hà, sau đó dùng chân hất ý bay thật xa.

Đưa y phục đến cho Tuyết Hoa, Hiểu Phong bảo :

- Cô nương hãy dùng tạm y phục này.

Không thấy Tuyết Hoa động đậy, Hiểu Phong mỉm cười :

- Muốn ta mặc hộ ư? Thì đây!

Hiếu Phong chỉ biết quán y phục quanh người Tuyết Hoa mà thôi, vì nào phải biết làm gì khi Tuyết Hoa cứ đứng sững như trời trồng.

Bỗng có tiếng Tuyết Nghi thở dài và bảo :

- Vậy còn không chịu bản thân là ngây ngô. Ngươi quay đầu nhìn hướng khác, cứ để đây cho ta.

Sau đó là thanh âm của Tuyết Hoa vang lên tiếp nổi :

- Trương tỷ tự giải khai huyết đạo được ư? Sao không sớm hơn?

Tuyết Nghi cười gượng :

- Cùng chung sự môn, đương nhiên ta có thể tự giải khai. Nhưng muốn sớm hơn cũng không được vì lực đạo y điểm khá mạnh.

Khi toàn thân đã có y phục kín đáo, Tuyết Hoa gọi Hiếu Phong quay lại :

- Trong tâm trí công tử không còn biết thế nào là cảm xúc ư?

Hiếu Phong cười hềnh hạc :

- Cảm xúc là thế nào? Có phải cô nương định chỉ điểm môn công phu cảm xúc đó cho ta?

Tuyết Hoa đỏ mặt nhưng chỉ dám mắng thăm. Vì lời Hiếu Phong không hề có hàm ý. Chỉ do Tuyết Hoa nghĩ theo ý bình thường nên tự đỏ mặt vì thẹn.

Chực nhớ đến nguyên cớ xảy ra chuyện bề bằng này. Tuyết Hoa lờm nguýt Hiếu Phong :

- Gã lúc này không còn là bằng hữu của chúng ta. Nếu gặp lại, công tử đừng bao giờ để gã có cơ hội tiến lại gần.

Hiếu Phong gật đầu :

- Vậy gã là địch nhân. Ta nhớ rồi.

Tuyết Hoa dậm chân :

- Nếu mỗi việc mỗi chỉ điểm cho công tử, ta và Tuyết Nghi tỷ biết làm gì cho công tử bây giờ? Còn không mau bắt gã lúc này lại đây.

Tuyết Nghi vội ngăn lại :

- Y đã chạy mất rồi, còn đâu nữa mà tìm. Hiếu Phong điểm huyết y tán loạn vô hình trung điểm huyết này là hóa giải huyết kia. Kẻ lăm thủ đoạn và tham sinh úy tử như y, dù không có y phục cũng chạy. Y không biết xấu hổ đâu.

Tuyết Hoa càng thêm tức tối :

- Chỉ cần biết gã lẫn trốn ở đâu muội quyết phanh thây xé thịt gã làm trăm mảnh mới hả giận.

Tuyết Nghi chưa kịp đáp, bỗng nghe một thanh âm vọng đến :

- Muốn tìm Hà Tử Thanh, ta biết. Chỉ cần lũ nha đầu bọn ngươi đừng để tiểu tử kia phát tác, ta sẽ xuất hiện chỉ điểm cho bọn ngươi.

Tuyết Hoa giật mình :

- Kẻ nào to gan...

Tuyết Nghi kịp thời lên tiếng vói về mừng rỡ, nhờ đó Tuyết Hoa không đến nỗi thất ngôn :

- Chính là Trần sư bá. Sư bá xuất hiện đi. Hiếu Phong rất nghe lời bọn tiểu đệ.

Lão thương nhân Trần Thiết Phi xuất hiện, mắt dò xét nhìn chừng Hiếu Phong :

- Ta khuyên bọn ngươi đừng đưa y đến Nhạn Đãng sơn. Hiện trạng như thế này, nhờ y đắc thủ thêm Quái Đạo, vô lâm e khó tránh khỏi con họa kiếp.

Tuyết Hoa có phần dè dặt :

- Hiện trạng của y thế nào, tiền bối như đến đã lâu nên không cần hỏi cũng biết?

Lão Trần Thiết Phi khẽ hắng giọng :

- Ta chỉ kịp có mặt để đứng từ đằng xa dung một mẩu đá nhỏ ném đến giúp Tuyết Nghi giải huyết mà thôi. Những gì trước đó, ta không biết, sau đó cũng không dám để tâm.

Tuyết Nghi giật mình lo ngại cho Tuyết Hoa :

- Thảo nào tiểu diệt có cảm giác như có một lực đạo giúp huyết đạo mau giải khai. Sao sư bá không đến sớm hơn, kịp giữ lại Hà Từ Thanh, không để y uy hiếp bọn tiểu diệt?

Lão Trần Thiết Phi lại hắng giọng liên tiếp vài lượt nữa :

- Nha đầu nguoi đừng có cố tình hỏi uớ m ta. Nếu đến sớm hơn, Hà Từ Thanh dù có ba đầu sáu tay cũng đâu dám trở mặt hãm hại bọn nguoi. Và lại tiểu tử kia dù sao cũng được việc. Đã có y hành động cứu vãn tình thế đâu cần đến lượt lão già gần đất xa trời này ra tay?

Thừa hiểu lão nói thế là ý gì. Tuyết Hoa bỗng tiến đến, quỳ thụp trước mặt lão.

Lão họ Trần cau mày nhảy lùi :

- Nguoi làm thế là có ý gì? Cơ nghiệp của ta là do Huyền Thiên môn tiêu hủy. Ta không thích dây dưa với bọn chúng đâu.

Tuyết Nghi cũng hoang mang trước thái độ của Tuyết Hoa. Nhưng ngay sau đó Tuyết Nghi vụt hiểu khi nghe Tuyết Hoa khẩn cầu lão Trần :

- Tiểu nữ tuy từng là người của Huyền Thiên môn nhưng dù sao cũng kịp rút chân ra khỏi vũng bùn. Tiền bối là bậc thế ngoại cao nhân xin thành toàn cho tiểu nữ một nguyện vọng.

Lão họ Trần cau tít đôi mày :

- Nguoi có nguyện vọng gì cứ nói, nhưng đừng dùng mấy chữ thế ngoại cao nhân để tăng bốc ta.

Tuyết Hoa vừa hành đại lễ vừa bảo :

- Xin lão nhân gia thu nhận tiểu nữ làm nghĩa nữ. Bằng không thân thế này đã hoen ố, nào dám nhìn mặt ai, tiểu nữ sẽ tự tận trước mặt lão nhân gia.

Nghe đến đây Tuyết Nghi cũng quỳ xuống, cạnh Tuyết Hoa :

- Vì sư bá đã hứa lời thu nhận tiểu diệt, đại lễ này là đệ tử xin ra mắt sư phụ lão nhân gia. Mong sư phụ nhận cho.

Lão họ Trần cười hà hà :

- Thiên Địa ơi, bọn nguoi định làm khó lão Trần ta ư? Đừng tưởng ta không biết bọn nguoi đang có ý đồ gì. Nha đầu này thì vì xấu hổ, định dùng hai chữ nghĩa phụ để bịt mồm, bịt mắt ta. Còn nguoi thì vì sợ Trúc Phủ lệnh của tên súc sinh họ Hà, nào phải muốn làm truyền nhân nên mới chịu gọi ta là sư phụ? Có phải thế không?

Cả hai cứ tiếp tục lạy cho đủ lễ và chột nghe lão Trần la oai oái :

- Ê, tiểu tử kia dừng lại mau! Hà có gì nguoi lại hành đại lễ với ta? Dừng lại.

Tuyết Nghi và Tuyết Hoa vội quay đầu nhìn phía sau. Quả nhiên Hiểu Phong đã quỳ ngay phía sau cả hai từ lúc nào và đang hành lễ đối với lão Trần. Bất chấp lão đã kêu, đã bảo phải dừng lại.

Tuyết Nghi tuy bật cười nhưng vẫn giả vờ cau gắt :

- Hiểu Phong nguoi làm gì thế?

Hiểu Phong ngừng lạy, đưa mắt ngậy dại nhìn Tuyết Nghi :

- Nguoi là bằng hữu của ta, chuyện của nguoi cũng là chuyện của ta. Nguoi hành lễ thì ta cũng hành lễ, không đúng sao?

Đang khi Tuyết Nghi ngẩn người vì câu đáp hoàn toàn vô tâm của Hiểu Phong thì Tuyết Hoa mỉm cười nhìn lão Trần bằng ánh mắt đầy ẩn ý :

- Dù sao lão nhân gia cũng đã nhận lễ của y. Là bậc thế ngoại cao nhân, người xử sự thế nào tùy ý, miễn sao đứng để miệng đời gièm pha.

Cái cười của Tuyết Hoa làm lão Trần chột dạ. Lão hỏi :

- Nguoi ám chỉ điều gì?

Tuyết Nghi cũng kinh ngạc nhưng đành phì cười thành tiếng khi nghe Tuyết Hoa láu lỉnh hỏi lão Trần :

- Lão nhân gia đã nhận lễ rồi, sao chưa cho bọn tiểu nữ đứng lên? Hay người muốn nhận thêm?

Lão bối rối vẩy tay :

- Đứng lên, đứng lên. Bảo tiểu tử nữa, lễ của hai người thì ta nhận, riêng của tiểu tử thì không.

Hiếu Phong chỉ biết hành động một cách vô thức mà thôi, đứng là do Tuyết Hoa, Tuyết Nghi cũng đứng, cũng như lúc này đã quỳ do nhìn thấy họ quỳ.

Nhìn theo Hiếu Phong, những cử chỉ vô tri vô giác của Hiếu Phong làm cho Tuyết Hoa buột miệng lên tiếng :

- Nếu được Tiên Thiên khí công chữa trị, không hiểu y có thể hồi phục?

Lão Trần giật thót người :

- Nha đầu người vừa nói gì? Hãy lặp lại xem.

Tuyết Hoa nhìn thẳng vào mắt lão :

- Tiểu nữ thật đắc tội vì chưa bẩm báo hết với lão nhân gia. Gia sư đứng ở hàng thứ ba, trước lúc viên tịch có bảo tiểu nữ chuyển lời vấn an lão nhân gia.

Lão Trần động dung :

- Hóa ra sư phụ người là...

Tuyết Hoa cướp lời :

- Xin lão nhân gia đáp lời cho. Liệu cách đó có thể giúp y hồi phục?

Tuyết Nghi ngờ ngác :

- Tiên Thiên khí công nguyên là công phu đạo gia. Lão nhân gia có xuất xứ võ học thế nào, ta biết. Người đâu thể am hiểu công phu này?

Tuyết Hoa mỉm cười một cách bí ẩn và Tuyết Nghi nghe lão Trần sau một vài loạt hắng giọng chột báo :

- Vô ích thôi, vì một mình ta không thể làm chủ được chuyện này? Huống chi theo ta nghĩ, vị tất biện pháp đó có kết quả như người nghĩ.

Tuyết Nghi kinh ngạc :

- Hóa ra sư phụ thật sự am hiểu loại công phu này? Vậy tại sao đồ nhi chưa từng nghe Khương sư phụ đề cập đến?

Lão Trần bĩu môi :

- Muốn giải thích rõ nguyên ủy thì câu chuyện rất dài. Nói tóm lại, phần nào đó thì đây là nguyên do khiến tình huynh đệ đồng môn giữa ta và lão Khương không được hòa hợp. Lão Khương thì theo Cái bang, riêng ta vì một lời đã hứa nên đành tự thủ bàng quan, nhìn lão Khương muốn làm gì thì làm. Ta có muốn xen vào cũng không được.

Đoạn lão quay qua nhìn Tuyết Hoa :

- Ta hứa những gì và hứa với ai, có lẽ nha đầu người cũng đã nghe sư phụ đề cập đến. Vì thế, người cũng nên hiểu cho ta, khi ta bảo không thể làm chủ là có căn nguyên của nó.

Tuyết Hoa nôn nóng theo ý khác :

- Nhưng tiểu nữ vẫn chỉ muốn lão nhân gia đáp lời. Còn thực hiện thế nào, tiểu nữ tự biết lo liệu.

Tuy không hiểu gì cả nhưng Tuyết Nghi vì lo lắng cho Hiếu Phong nên cũng nói :

- Phải đó, sư phụ. Với Tiên Thiên khí công thì có giúp ích gì cho y không?

Lão Trần cau mày :

- Muốn biết có ích hay không thì phải thử. Nhưng đề thử thì đâu dễ như bọn nha đầu người nghĩ. Tóm lại, đừng nên bàn chuyện này thì hơn.

Tuyết Nghi phụng phịu :

- Không bàn chuyện này thì còn chuyện gì khác để bàn?

Lão gằn giọng :

- Sao lại không? Có nhiều nữa là khác. Tự chung thể này.

Lão liếc nhìn Tuyết Hoa :

- Ta hiểu, trước kia ngươi trở thành thuộc hạ của Huyền Thiên môn là có mưu đồ. Và ta cũng đã tìm hiểu được một đôi phần về bọn chúng. Tóm lại, Huyền Thiên môn đúng là đại họa cho võ lâm. Hà Tử Thanh đã là người của chúng, ngươi chưa biết sao?

Tuyết Nghi thì giật mình thất kinh, còn Tuyết Hoa thì âm ừ :

- Qua những gì lúc nãy gã lâm bảm, tiểu nữ cũng đã bày phần có nghi ngờ này. Hóa ra bấy lâu nay lão nhân gia đã ngầm ngầm dò xét gã?

Lão Trần gật đầu, nhưng lại thờ dài :

- Bọn chúng hành sự rất kín đáo. Mãi đến tận bây giờ ta mới tin chắc gã là người của Huyền Thiên môn. Thành thử cái chết của lão Khương cũng phần nào do sơ suất của ta. Hiểm họa Câu Hồn, Quái Dao, Ma Kiếm thật không biết đâu mà lường.

Cách nói của lão Trần làm cho Tuyết Hoa lo lắng :

- Như lão nhân gia đã có chủ ý với Cát Hiểu Phong?

Lão gật :

- Lúc này ta đã nói rồi, đừng bao giờ bọn ngươi đưa ý đến Nhạn Đăng sơn. Trừ phi bọn ngươi muốn tự tìm cái chết.

Tuyết Nghi ngơ ngác :

- Sư phụ nói thế là có ý gì? Có ai chịu giải thích cho đồ nhi rõ không?

Tuyết Hoa thờ dài đáp :

- Là thế này, Trương tỷ. Dù là Câu Hồn, là Quái Dao hay là Ma Kiếm, cả ba loại công phu này trước sau cũng biến người luyện nó trở thành đại ma đầu, thành đại công địch của võ lâm. So với họa Huyền Thiên môn thì không khác mấy. Có lẽ chúng ta nên nghe theo lời lão nhân gia, đừng đưa ý đến Nhạn Đăng sơn thì hơn.

Tuyết Nghi có ý giận :

- Lúc trước muội nói khác, bây giờ lại thay đổi. Thế là thế nào?

Tuyết Hoa cười gượng :

- Dùng cái ác để loại trừ cái ác xấu hơn, đó là chủ trương trước đây của muội. Nhưng lúc này vì có thêm chủ ý của lão nhân gia. Muội lại dâm lo, chỉ sợ sinh mạng của Hiểu Phong sau này khó vẹn toàn.

Tuyết Nghi cười lạt :

- Tại sao lại khó vẹn toàn? Muội đứng quên, một khi Hiểu Phong tình cờ đắc thủ và luyện thành Quái Dao, bản lãnh y rất có thể là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, ai hại được y?

Tuyết Hoa liếc nhìn lão Trần :

- Võ lâm! Chính quần hùng khắp võ lâm sẽ cùng hợp lại đối phó y. Đó là điều tất yếu không thể không xảy đến với người dù vô tình hay cố ý luyện một trong ba loại công phu bá đạo đó.

Tuyết Nghi kinh hoàng nhìn lão Trần :

- Dám thốt ra một câu nói với khẩu khí này, sư phụ nói đi. Tuyết Hoa muội có tư cách gì nói một câu như thế có quyền định đoạt?

Lão Trần gắt :

- Nhưng đó là sự thật, Tuyết Hoa không nói thì cũng có người khác nói. Tóm lại. Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Dao, Tam Ma Kiếm đều là đại họa, võ lâm cần phải trừ tuyệt gốc.

Câu ca này vừa do lão Trần thốt lên, sắc mặt Hiểu Phong chợt có biến động.

Lão Trần phát hiện hốt hoảng bảo Tuyết Hoa :

- Mau ngăn tiểu tử lại. Dường như...

Quá muộn, Cát Hiểu Phong bỗng gầm vang :

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Dao, Tam Ma Kiếm? Ta phải lấy bí phổ Quái Dao?

Hành động đột nhiên phát cuồng của Hiểu Phong làm cho cả ba người cùng sợ hãi.

Vừa khéo, đúng lúc đó ai ai cũng nghe ở phía xa bỗng mơ mơ hồ hồ vang lên nhiều loạt kêu thất thanh :

- Câu Hồn Liên Phi Sách? Câu Hồn Liên Phi Sách?!!

Hiểu Phong cũng nghe nên bất ngờ tung người lao đi :

- Câu Hồn là của ta, Quái Dao cũng của ta. Không ai được lấy bí phổ Quái Dao của ta. A a....

Lão Trần biến sắc, nạt một tiếng :

- Đuổi theo!

Lập tức họ nối đuôi nhau đuổi theo Hiểu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thác Long Tuyền: càn khôn rung chuyển - Cảnh hiểm nguy: phụ tử trùng phùng

Dài theo chân núi, những thi thể có thảm trạng như Tuyết Hoa và Tuyết Nghi từng mục kích đang nằm rải rác, tạo thành một đường vạch vô hình. Và đường vạch này dù muốn hay không cũng hướng về một địa điểm mà Tuyết Hoa, Tuyết Nghi thật sự không dám nghĩ đến.

Nhưng riêng lão Trần Thiết Phi vì có nghĩ nên chột thờ dài :

- Vậy là không cần ai đưa đường chỉ lối cho tiểu tử nữa. Cứ theo hướng có xuất hiện những thi thể này, không cần nói cũng biết điều tiểu tử đang trên đường tới nơi ẩn giấu bí phổ Quái Dao. Chúng ta bị muộn rồi.

Tuyết Hoa bồn chồn lo ngại, nhìn suốt theo dọc chiều dài của chân núi Nhạn Đăng :

- Không lẽ chúng ta chỉ đi đến đây là dừng lại, để mặc y cho Huyền Thiên môn với nhiều âm mưu thủ đoạn hãm hại y.

Lão Trần nhún vai :

- Nên nói ngược lại thì đúng hơn. Vì Huyền Thiên môn kéo đến đây là cao thủ từ hàng đệ nhị lưu xuống. Bọn chúng nếu không bị kẻ sử dụng Câu Hồn Liên Phi Sách sát hại thì cũng nếm mạng cho Cát tiểu tử. Nếu có lo thì lo cho sinh mạng của tiểu tử sau khi đắc thủ Quái Dao. Về thôi.

Tuyết Nghi giặt mình :

- Về? Nếu chúng ta tiếp tục đuổi theo, cơ hội ngăn cản Hiểu Phong luyện Quái Dao không lẽ không còn?

Lão Trần cười lạt :

- Có còn hay không, ta không biết. Ta chỉ biết chắc một điều chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội đến tận nơi để gặp lại Hiểu Phong. Cứ nhìn những thi thể này thì rõ.

Tuyết Nghi rợn lòng :

- Ba người chúng ta họp lại, lẽ nào cũng không đối phó lại Câu Hồn Liên Phi Sách?

Tuyết Hoa ngao ngán :

- Đây là thứ công phu đệ nhất bá đạo, muội e chúng ta không thể, trừ phi có Quái Dao hoặc Ma Kiếm thì may ra.

Tuyết Hoa vừa dứt lời thì từ một chỗ khuất nằm trên cao trên triền núi bỗng có trăng cười vang vọng xuống :

- Người nói không sai. Chỉ có Ma Kiếm hoặc Quái Dao may ra mới ngăn nổi Câu Hồn. Nhưng tiếc thay, từ lúc này trở đi, cả Câu Hồn lẫn Quái Dao đều bị kẻ mưu Nhất Tiễn Hạ Song Điều của bốn môn hủy diệt hoàn toàn. Gã Quái Nhân sử dụng Câu Hồn Liên Phi Sách sẽ chết, tiểu tử Cát Hiểu Phong cũng diệt vong. Hoàng Phủ Tuyết Hoa người có muốn quay về với bốn môn e không còn cơ hội nào nữa.

Đưa mắt nhìn lên, không một ai trong nhóm người Tuyết Hoa đủ mục lực để phát hiện nơi ẩn nấp của nhân vật vừa phát thoại. Trước mặt họ chỉ là một triền núi với nhấp nhô những đá và đá.

Còn đang kiểm tìm kẻ ẩn thân, nền đất dưới chân họ chợt rung lên nhẹ nhẹ.

Họ hoang mang nhìn nhau.

Và triền núi trước mắt họ như cũng chao qua chao lại, tiếp đó là hàng loạt những tiếng chấn động ì ì vang lên lọt vào tai họ, làm thính nhĩ họ ù văng.

Họ càng nhìn nhau nhiều hơn và lần này là nhìn thất sắc.

Họ thấy bản thân họ và hai người còn lại đều ngoác mồm ra. Họ đang kêu và không ai trong họ nghe gì cả. Họ không thể nghe tiếng người đứng ngay bên cạnh kêu, do không gian xung quanh họ đã đầy ắp những loạt chấn động kinh hoàng. Họ cũng không thể nghe tiếng kêu của chính bản thân họ, do tai họ bị ù văng.

Chỉ biết rằng họ tự hiểu họ đang kêu gì. Đó là tiếng kêu hãi hùng đang phát ra từ đáy lòng họ. Từ chính chỗ tận cùng trong tâm trí họ.

Họ kêu :

- “Hỏa được?!”.

- “Địa chấn?!”.

- “Địa lôi?!”.

Dù không nghe tiếng nhau nhưng rốt cuộc họ cũng hiểu nhau.

Và họ bắt đầu đảo mắt nhìn quanh, kia rồi, một góc núi xa xa đang bốc bụi mù mịt.

Bụi bốc vì góc núi sạt lở, vì bao đất đá bên trên đã và đang tuôn ào ào vào chỗ có góc núi chợt biến đi, bị chấn động.

Đang nhìn như thế - họ biết chỗ có bụi bốc lên mịt mù chính là chỗ có dòng thác Long Tuyền - họ đột nhiên nhìn nhau đầy kinh hoàng khi thấy chỉ cách họ xa xa bỗng một búng đất đá từ phía dưới tung bắn lên không.

Họ hiểu, gần chỗ họ đứng cũng có chôn hỏa được. Và số hỏa được đó đang chuyển nhau phát nổ, đã nổ cách chỗ họ đứng không xa.

Hiểu như thế, không ai bảo ai, cả ba người vội vàng quay đầu tháo chạy.

Họ nghĩ đúng.

Tiếng hỏa được tiếp tục nổ ngay phía sau họ. May mà họ chạy kịp, nếu không..

... Cạnh chân thác Long Tuyền có hai nhân vật đang giao chiến mãnh liệt. Một người có gương mặt dị diện, đầy những vết sứt sẹo loang lổ và lồi lõm đáng kinh tởm, và hai tay thì chuyển nhau vun vút phóng ra nếu không một ngọn kim xoa này thì là một ngọn kim xoa khác. Tuy chỉ có hai ngọn kim xoa, được nối liền với nhau bằng một đoạn dây dài hơn trượng, nhưng đối với thủ pháp linh hoạt của người dị diện thì chúng như có đến vài mươi ngọn kim xoa.

Người thứ hai trẻ hơn, gương mặt tuấn tú và đôi mắt lạc thần ngây dại. Tuy vậy, không ai dám nói câu thân thủ của người trẻ tuổi là phải kém kẻ cao niên. Và chính tiểu tử này nhờ thân thủ thượng thừa nên từ chỗ cứ bị thuật ném kim xoa của nhân vật dị diện uy hiếp, ngay khi bị tấn công bất ngờ, thì càng về sau tiểu tử càng bình ổn hơn.

Đang chú mục quan sát quỹ đạo dịch chuyển của hai ngọn kim xoa kỳ quái kia, tiểu tử nọ bỗng phát hiện nhân vật dị diện xạ ánh mắt khác thường nhìn về phía ngọn thác.

Và sau đó, thật là bất ngờ, nhân vật dị diện bỗng bỏ ngang chiêu công, thu hai ngọn kim xoa về, đồng thời thân tốc quăng mình lao đến ngọn thác.

Tiểu tử đánh giọng, vừa quát vừa động thân bám theo :

- Bí phỏ Quái Dao là của ta. Người không được thiên tiện chiếm hữu.

Cả hai vừa rời đi, nền đất dưới chân họ vụt chuyển động, sau đó bay bắn lên không trung toàn bộ chỗ đất đá ở đó, mang theo tiến chấn nổ kinh hoàng.

Sức chấn nổ còn thừa dư lực quật thốc vào họ, đẩy họ lao đi nhanh hơn đến chỗ ngọn thác.

Vì quyết tâm bám theo nhân vật dị diện nên tiểu tử nọ cũng lập tức uốn người lên cao, đứng với hành động của nhân vật dị diện đang làm.

Nhân vật dị diện cứ ào ào đạp chân lên từng hòn đá, hoặc từng mẩu đá liên tiếp nằm kề nhau để phóng vùn vút từ dưới chân thác hướng lên đỉnh ngọn thác.

Khi tiểu tử nọ đã bám theo nhân vật dị diện, nền đất đá dưới chân ngọn thác cũng vỡ tung, quăng hàng loạt những loạn thạch ra ngoài, mang theo cả từng đụn nước nhỏ có to có, biến vùng chân thác thành một trận mưa, vừa đá vừa nước vừa có cả màn sương vụ bụi nước mịn mù.

Nhân vật dị diện không một lần ngoái đầu nhìn lại phía sau, từ là nhìn xuống dưới theo chiều chảy của dòng thác. Trái lại nhân vật dị diện càng gia tăng cước lực, thập phần hốt hoảng, đạp chân loạn xạ vào bất kỳ mẩu đá nào chột nhô ra từ vách đá và mẩu đá đó miễn sao chịu đựng nổi trọng lượng và sức đạp chân của người dị diện.

Đang luống cuống là thế, đến lượt phần vách đá cao ngang lưng chừng ngọn thác bỗng rung chuyển dữ dội. Và hiện tượng này làm cho một mẩu đá nhân vật dị diện vừa đặt chân bỗng lung lay rồi xa.

Nhân vật dị diện mất đà, chấp chới buông mình rơi ngược xuống.

Tiểu tử nọ vẫn bám sát phía sau, chột vuron tay ra, đẩy bắn một ngọn cương kinh vào thân hình nhân vật dị diện. Nhờ đó, nhân vật dị diện có cơ hội mượn đà uốn thân bay ngược lên trên lần thứ hai, thoát cảnh rơi xuống vào đúng chỗ loạn thạch đang bay bắn tứ tung.

Đương nhiên nhân vật dị diện hiểu bản thân không phải ngẫu nhiên được đẩy ngược lên trên. Vì thế, khi thoát hiểm, nhân vật dị diện lập tức quay đầu nhìn ngược lại.

Tiểu tử nọ đang ở phía sau, thấy nhân vật dị diện quay đầu nhìn, liền đáp trả bằng một cái nhếch môi cười lạnh.

Đúng lúc này, phần đỉnh thác cũng phát vỡ, dòng nước đang tuôn đổ chột ngưng ngang.

Do tai không thể nghe bất kỳ tiếng động nào, kể từ khi hàng loạt những vụ chấn nổ hầu như ngay bên cạnh làm cho ù hai tai, hiện tượng dòng nước ngưng ngang đã bị nhân vật dị diện phát hiện.

Khuôn mặt dị diện này càng tăng thêm xấu xa khi nhân vật dị diện biến sắc.

Tiểu tử nọ cũng biến sắc, nhất là thấy nhân vật dị diện một lần nữa chấp chới chuẩn bị rơi xuống.

Lúc đó loạn thạch từ phần đỉnh thác cũng bắt đầu tuôn xuống xối xả, chỉ vài sát na nữa thôi là phủ chụp lên thân hình nhỏ nhoi đang cố ngoi vọt lên.

Nhân vật dị diện bắt đầu rơi. Một lần nữa tiểu tử nọ vuron tay ra. Nhưng thay vì phát ra một cương kinh như lúc này thì lần này tiểu tử lại chộp cả hai tay vào nhân vật dị diện.

Một tay thì chộp người, tay còn lại thì chộp vào hai ngọn kim xoa vẫn đang được nhân vật dị diện cầm giữ trong tay.

Ngay khi cướp được ngọn kim xoa, tiểu tử nọ lập tức phóng vút một ngọn kim xoa ra chỉ giữ lại một ngọn trong tay. Ngọn kim xoa được phóng đi liền cắm phập vào vách đá, cách chỗ đỉnh ngọn thác đang bắn tung loạn thạch độ một trượng.

Với ngọn kim xoa còn lại đang giữ trong tay và thêm vào đó là đoạn dây nối hai ngọn kim xoa lại với nhau, tiểu tử nọ vội giật mạnh sợi dây, tạo đà và nương theo lực căng của sợi dây để tung mình lao về phía vách đá có ngọn kim xoa thứ nhất vừa cắm ngấp vào.

Nhờ đó, cả tiểu tử lẫn nhân vật dị diện kịp thời tránh thoát trận mưa loạn thạch đã từ đỉnh thác rơi ào ào xuống.

Ngay khi lao đến gần vách đá, vẫn để thân mình theo đà tiếp tục lao đi, tiểu tử nọ liền liều lĩnh ném luôn ngọn kim xoa thứ hai đang giữ trong tay vào phần vách đá cạnh đó.

Đúng thời điểm ngọn kim xoa thứ hai bị lao cắm vào vách đá. Tiểu tử nọ lập tức vuron tay chộp giữ vào giữa đoạn dây. Hai đầu của sợi dây là hai ngọn kim xoa và cả hai đều đã cắm ngấp vào vách đá. Vì thế đoạn dây đã bị giữ chặt ở hai đầu, biến thành chỗ cho tiểu tử nọ treo mình.

Phát hiện bản thân đã hai lần được tiểu tử nọ cứu mạng, nhân vật dị diện vì không muốn tiểu tử nọ chịu đựng sức nặng của hai người gộp lại, bèn tự ý vuron tay lên, cũng nắm vào giữa đoạn dây.

Vậy là thoát, ngọn thác trước kia vốn tồn tại cạnh đó, bên tả, thì lúc này chỉ còn là vũng loạn thạch vơi bụi nước mịn mù. Và ở vách đá bên này là hai thân hình lủng lẳng, họ treo người nhờ vào một đoạn dây mong manh được giữ hai đầu bằng hai ngọn kim xoa đã cắm chặt vào vách đá cứng thiên thu.

Vách đá vốn cứng, dĩ nhiên họ chỉ sợ đoạn dây vì chi trí không nổi sẽ đứt rời và làm cho họ rơi xuống chân vách đá cách họ đến hai mươi trượng chiều sâu.

Nhưng điều họ lo sợ đã không xảy ra. Trái lại vách đá họ đang treo mình bỗng rung chuyển dữ dội. Họ cùng tái mặt vì cùng cảm nhận được sự rung chuyển của vách đá họ đang treo mình, nương tựa vào sự vững chắc của vách đá.

Chỗ nương tựa duy nhất của họ đang mất dần sự bền vững. Họ phải rời khỏi đây ngay nếu muốn sinh mạng của từng người trong họ được bảo toàn.

Không hẹn nhau, cũng không người nào ra hiệu cho người nào, cả hai chợt có cùng hành động giống nhau.

Nhân vật dị diện chợt quăng mình qua bên tả, giật mạnh mũi kim xoa gần nhất vào tay.

Ở đầu còn lại của đoạn dây, tiểu tử nọ cũng uốn người, vuron tay, nhổ bật ngọn kim xoa gần đó ra khỏi vách đá. Theo đà quăng người nhân vật dị diện còn di chuyển thêm một quãng về phía tả. Phần tiểu tử nọ thì tự lao tiếp về mé hữu.

Hành động của cả hai lập tức làm đoạn dây căng ra, giữ cả hai lại. Gặp phải cảnh này, vì là lúc nhất thời nên cả hai đều nghĩ đó là do ngọn kim xoa còn lại vẫn đang cắm vào vách đá. Vì thế cả hai theo phản ứng cấp thiết của người luyện võ đều nắm vững bàn tay còn lại vào đoạn dây và cùng giật mạnh. Nào ngờ, đoạn dây đã căng còn căng thêm. Họ quay đầu nhìn lại và phát hiện cả hai đang nắm giữ mỗi người một ngọn kim xoa, là nguyên do khiến đoạn dây bị căng làm cho họ bị giữ lại.

Họ tròn mắt nhìn nhau và vẫn quyết liệt giữ lại ngọn kim xoa phần họ chiếm giữ.

Không ai nhớ đến chuyện vách đá sát bên họ đã rung chuyển. Vì thế khi nhớ lại, họ ngước mắt lên và cùng kinh hoàng.

Ngay trên đầu họ loạn thạch đã xuất hiện, đang đổ ụp lên họ. Lúc này, vì cả hai ngọn kim xoa đều đã bị họ nhổ bật ra và thu giữ vào trong tay, họ đang rơi xuống.

Loạn thạch rơi phía trên, họ rơi ở dưới. Tất cả đều hiện diện ở giữa khoảng không, làm cho họ dù có muốn cũng không tìm đâu thấy một chỗ đặt chân để lấy đà.

Chỗ trước kia từng là ngọn thác do lúc này đã bị phá hủy nên chỉ còn là một chỗ đột ngột bị khuyết sâu vào núi đá. Trong khi đó, vách đá bên cạnh cũng đang rung chuyển và vỡ tung, chuẩn bị tiêu diệt hai thân hình nhỏ bé đang rơi cùng loạn thạch.

Cấu hình của địa thế này vì vậy đã tạo sự biến động hoàn toàn cho địa hình vốn dĩ đã tồn tại từ ngàn xưa.

Phần vách đá ngay dưới chân hai nhân vật nọ chợt chao nghiêng, và ngã ập qua mé tả là mé đã có một ngọn thác vĩnh hằng nhưng lúc này lại trở thành một chỗ khuyết sâu tạo sự mất cân đối cho địa hình.

Vì thế, phần dưới chân họ thay vì là vách đá thì ngay lúc này lại biến thành một miệng huyệt cực to.

Họ rơi ngay vào đó.

Chính lúc này do vách đá bên dưới chân chợt mất đi, toàn bộ phần vách đá bên trên liền trượt xuống, nhanh hơn cả những loạn thạch từng rơi theo hai nhân vật nọ. Để khi phần vách đá bên trên phủ kín toàn bộ miệng huyệt mà hai nhân vật nọ vừa rơi ngay vào, miệng huyệt bị che kín, chôn sống hoặc giam giữ vĩnh viễn hai nhân vật nọ và vô tình tạo thành tấm chắn cực lớn, đón đỡ toàn bộ phần loạn thạch bên trên cũng vừa vụn rơi xuống, không để mẩu loạn thạch nào rơi theo hai nhân vật nọ vào chỗ vừa xuất hiện một miệng huyệt.

Thật lâu sau đó, khi toàn bộ những tiếng chấn nổ và chấn động không còn tồn tại nữa nếu có ai đến thác Long Tuyền ở Nhạn Đăng sơn vào lúc này ắt không thể nào nhận ra địa hình đã thay đổi.

Vách đá đổ ụp, loạn thạch phủ kín lên trên và dòng thác Long Tuyền chỉ còn là trăm ngàn mạch nước nhỏ đang cố len lỏi qua vụn loạn thạch để tạo thành từng lõi chảy riêng biệt cho từng mạch nước vốn dĩ có xuất xứ từ một nguồn nhưng đã bị xé nhỏ.

Sẽ không ai biết rằng dưới kia trong một miệng huyệt khá to, là nơi đã nuốt chửng hai sinh linh, hai nhân vật, một người dị diện và một tiểu tử có ánh mắt ngây ngô lạc thần.

Nhưng hai nhân vật nọ không chết, họ chỉ bị chôn sống hoặc tạm thời bị sanh cầm mà thôi.

Vì cũng lúc này, khi mọi thanh âm kinh hoàng không còn nữa thì giữa lòng huyệt to rộng tối đen, lúc xuất hiện những âm thanh róc rách do một vài mạch nước nhỏ từ bên ngoài vô tình chảy len vào cũng là lúc có thanh âm khào khào khe khẽ vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng đang tồn tại.

Thanh âm đó hỏi :

- Ngươi vẫn sống đấy chứ?

Lập tức có thanh âm thứ hai vang lên, nhẹ hơn nhưng sắc lạnh hơn :

- Tôn giá chưa chết, lẽ nào tại hạ chết?

Thanh âm khào khào liền tỏ ra kinh ngạc :

- Úy?! Ngươi cũng biết cách nói năng lễ độ đấy chứ? Sao không cộc cằn thô lỗ như lúc vừa chạm mặt ta ở chân thác Long Tuyền?

- Sao? Tại hạ từng đến thác Long Tuyền ư? Lúc nào?

- Hừ! Ngươi già ngô đây ư? Vậy ngươi đang ở chỗ nào đây? Hà?

- Sao? Một miệng huyết đen ngòm vừa nuốt chửng tại hạ và tôn giá lại là thác Long Tuyền ư? Vậy thác nước đâu rồi? Sao tại hạ không thấy? Trừ phi tôn giá cố tình hí lộng, gạt tại hạ và bảo nơi này chính là thác Long Tuyền, một chuyện không hề có thật.

- Hừ? Ta gạt ngươi? Hừ, nếu không phải ngươi đã hai lần cứu ta, nội thái độ này cũng để ta...

- Để sao nào? Hay tôn giá muốn bảo sẽ dung Câu Hồn Liên Phi Sách lấy mạng tại hạ? Liệu được chăng, khi tôn giá chỉ giữ một đầu Câu Hồn Liên Phi Sách, đầu còn lại vẫn do tại hạ giữ?

- Hừ! Ngươi cũng biết đó là Câu Hồn Liên Phi Sách ư?

- Nào chỉ có thể không thôi? Đây là vật vốn dĩ thuộc sở hữu của tại hạ.

- Sở hữu của ngươi? Cứ như ngươi bảo ngươi chính là hậu nhân của Nhất Câu Hồn vậy. Hừ!

- Tôn giá nói không sai. Tại hạ chính là hậu nhân duy nhất của Nhất Câu Hồn!

- Ngươi? Vậy sao ta không biết kia? Thế ngươi có biết ta mới chính là hậu nhân đích truyền của Nhất Câu Hồn chăng?

- Là tôn giá ư? Và nếu tôn giá tự nhiên như vậy thì tại hạ là ai đây? Không lẽ nhân vật từng vang danh Nhất Câu Hồn lại có đến hai chỗ nương thân? Và ngẫu nhiên lưu lại cùng một lúc hai hậu nhân kế truyền là tôn giá và tại hạ?

- Không bao giờ có chuyện đó. Vì theo ta biết Nhất Câu Hồn chỉ có một chỗ nương thân duy nhất. Đó là..

- Đó là...?

- Hừ! Ta và ngươi đang cùng chung số phận, có lẽ chuyện toàn mạng để thoát ra là khó có, nên ta không ngại cho ngươi biết một sự thật. Chỗ nương thân duy nhất của nhân vật Nhất Câu Hồn chính là Cát gia!

- Tưởng gì, đó là điều tại hạ từng biết và biết một cách minh bạch. Vì tại hạ là người họ Cát. Cát Hiểu Phong đây.

- Hừ? Ngươi là Cát Hiểu Phong? Thật sao?

- Đương nhiên là thật. Vì thế tại hạ cho rằng tại hạ có thừa tư cách hỏi tôn giá một câu. Vì sao lúc tôn giá biết nơi cất giấu Câu Hồn Liên Phi Sách để tìm đến Cát gia trước tại hạ để lấy đi, sau lại phá hủy toàn bộ gia trang là phần kế thừa của tại hạ. Cát Hiểu Phong?

- Ngươi thật sự là Cát Hiểu Phong? Ngươi thoát khỏi Diền gia trang đã biến thành nơi cư ngụ bí ẩn của Môn chủ Huyền Thiên môn từ lúc nào và bằng cách nào?

- Hay thật, tại sao tại hạ phải nói cho tôn giá biết? Đừng nghĩ đó là vì tôn giá biết tại hạ từng bị sanh cầm ở Diền gia trang nên tại hạ tin lời tôn giá. Vì đây là chuyện hiện giờ trên giang hồ ai ai cũng biết. Tôn giá có biết cũng không lấy gì làm lạ.

- Nhưng ta muốn nghe ngươi giải thích. Vì sao ngươi có biết không, vì ta cũng là người từng bị sanh cầm và ngỡ đầu mất mạng tại Diền gia trang.

- Tôn giá? Nếu vậy, tôn giá là một trong U Minh nhị ma? Là Khả lão nhị?

- Chao ôi, ngươi cũng biết chuyện của Khả lão nhị ư? Hãy nói xem, ai đã cùng mất mạng với Khả lão nhị? Ai đã cùng Khả lão nhị rơi xuống vực sâu?

- Là gia phụ! Không lẽ tôn giá là...

- Đúng rồi, quả đúng là Cát Hiểu Phong, hài tử của ta rồi. Hài tử, phụ thân đây. Người đang nói với hài tử chính là phụ thân đây.

- Là phụ thân ư?... không đúng! Gia phụ không hề có diện mạo này, cả thanh âm cũng không giống.

- Hài tử không tin ư? Phụ thân bị rơi xuống vực, không mất mạng là may. Thương tích đầy người làm cho diện mạo thay đổi và thanh âm khác xưa cũng đâu có gì là khó hiểu.

- Thật phụ thân đó ư? Vậy mấy năm qua phụ thân ở đâu? Không lẽ phụ thân không nghe tin hài nhi xuất hiện và là nguyên do khiến bọn Huyền Thiên môn điều động nhân mã quyết lấy mạng hài nhi?

- Mãi đôi ba ngày trở lại đây phụ thân mới nghe loáng thoáng. Nhưng chỉ nghe đó chỉ là một tiểu tử đã tình cờ phát hiện nơi cất giấu bí phủ Quái Đao. Vì thế phụ thân mới gấp rút kiểm trình đến tận Nhạn Đăng sơn này hầu ngăn sự việc đó lại.

- Chỉ mới đôi ba ngày thôi sao? Đường như có một khoảng trống trong trí nhớ của hài nhi. Có phải nơi này chính thật là thác Long Tuyền, Nhạn Đăng sơn?..

- Bị một khoảng trống trong trí nhớ ư? Thảo nào phụ thân thấy thái độ của hài tử đã thay đổi. Lúc thác Long Tuyền chưa bị phá hủy thì hài tử có thái độ

khác, không như bây giờ, thái độ lại khác hẳn, vì sao chứ?

- Có chuyện như thế sao, phụ thân?

- Đương nhiên là có. Mà thôi, chuyện đó cứ để sau hãy tìm lời giải thích. Phụ thân chỉ muốn nghe hài tử thuật lại những gì đã xảy ra. Mẫu thân của hài tử đâu?... Còn Hạ Vĩ Lợi, Thốc Đầu Ông, cũng như những người khác nữa. Họ đã sao rồi?

Lần đầu tiên Cát Hiểu Phong tỏ ra ngập ngừng. Nhân vật di diện hiểu, vội hỏi :

- Hài tử vẫn nghi ngờ? Được, phụ thân đã có cách chứng minh thân phận. Phụ thân sẽ kể cho hài tử nghe những gì có liên quan đến Cát gia trang và chỉ có phụ thân phụ tử chúng ta biết. Được chứ?

Cát Hiểu Phong tán thành :

- Hài nhi cũng đang có ý này, được phụ thân tự kể là hay nhất.

Và sau đó, khi nghe xong một vài mẫu chuyện nhỏ nhặt đời thường chỉ có những người trong cuộc mới am hiểu, Cát Hiểu Phong ngỡ ngàng kêu lên :

- Phụ thân! Đúng là phụ thân thật rồi!

Nhân vật dị diện cũng kêu lên :

- Hài tử. Vì hài tử cũng biết những mẫu chuyện này, phụ thân cũng nhận ra hài tử chính là Hiểu Phong. Cốt nhục của phụ thân. Tạ ơn Trời Phật đã cho phụ tử ta có ngày hôm nay.

Khi đã nhận ra nhau, cả hai cùng hàn huyên, hỏi nhau về mọi chuyện, cho đến lúc quay lại chuyện Hiểu Phong bị khiếm khuyết một phần trí nhớ.

Phụ thân của Hiểu Phong là Cát Hiểu Kỳ chợt hỏi :

- Theo những gì hài tử vừa kể, sự việc cuối cùng hài tử còn nhớ là đã cùng Tuyết Hoa, Tuyết Nghi chạm trán lũ đạo nhân Âm Sơn?

Hiểu Phong nhò đó mới sực nhớ ra :

- Di Tinh đại pháp! Hài nhi nhớ ra rồi, vì muốn biết đại pháp này lợi hại như thế nào, hài nhi đã tự ý để tên ác đạo thi triển Di Tinh đại pháp. Không lẽ đó là nguyên nhân khiến cho hài nhi không thể nhớ gì sau đó, gọi là mất lý trí?

- Vậy thì đúng rồi. Và theo phụ thân, chuyện đó đã kéo dài làm hài tử dù đến Nhạn Đãng sơn vẫn không nhớ chuyện xảy ra.

- Nhưng tại sao hài nhi bắt ngờ tìm lại trí nhớ?

- Tiếng hỏa dược nổ, có thể còn thêm một nguyên do nữa là vì hài tử gặp lúc lâm nguy. Nỗi sợ hãi cực độ làm hài tử hồi phục, khi biết bản thân đang bị một miệng huyết đen ngòm nuốt chửng.

Hiểu Phong tán thành :

- Cách giải thích của phụ thân rất đúng, chỉ có như thế mới giúp trí nhớ hài nhi hồi phục.

Đột nhiên Cát Hiểu Kỳ thở dài :

- Nhưng hồi phục hay không thì cũng vậy. Nếu chúng ta không thể thoát, chỉ hoài phí ba năm dài phụ thân gắng luyện Câu Hồn Liên Phi Sách để mong gặp lại thể nhi. Hóa ra mẫu thân của hài tử đã bỏ đi vĩnh viễn, không hề chờ phụ thân.

Hiểu Phong nao lòng :

- Lúc mẫu thân mất, chính hài nhi cũng tuyệt vọng, không thiết sống chút nào như phụ thân lúc này vậy. Nhưng rồi hài nhi cũng tự vượt qua, đó là nhờ vào lòng nung nấu quyết chí báo thù. Phụ thân cũng nên có ý nghĩ đó để cùng sinh tồn với hài nhi.

Cát Hiểu Kỳ lâm bầm :

- Báo thù? Đến tận lúc này phụ thân vẫn chưa biết kẻ thù là ai. Đối phó với Huyền Thiên môn vì phụ thân sau mấy lần định quay vào Điền gia trang đều bị chúng ngăn trở. Chú kỳ thực, vị tất Huyền Thiên môn là chủ hung gây ra những chuyện này.

Hiểu Phong cũng nao núng :

- Mẫu thân dặn, cứ theo dấu vết của những ai từng có mối hận với Quái Đao, Câu Hồn hoặc Ma Kiếm mà tìm. Ất sẽ mình định ai là hung thủ.

- Đây là ba nhân vật từng gây họa khắp võ lâm, ai ai cũng thù hận. Không lẽ phải tìm khắp từng người trong thiên hạ?

- Vậy Bát tiên thì sao? Họ liệu còn hậu nhân? Và phải chăng họ là nhóm người từng đối đầu với ba nhân vật được đồng thời vang danh với họ?

Cát Hiểu Kỳ chợt chép miệng :

- Nói về Bát tiên là như nói về những nhân vật vô hình. Họ luôn đối đầu với cái ác. Không chỉ Câu Hồn, Quái Dao hay Ma Kiếm mà còn có đại ác ma Lãnh Độc Tuyệt Vương chỉ mới bốn mươi năm trước gây trường huyết sát khắp võ lâm.

Hiểu Phong động tâm :

- Nghe danh xưng này hài nhi chợt nhớ đến Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân. Có phải...

Cát Hiểu Kỳ chợt kêu, cô tỉnh cất ngang câu Hiểu Phong nói :

- Đúng là hần rồi. Lãnh Độc Tuyệt Vương có một môn công phu tà pháp, làm cho nạn nhân trước khi tuyệt mạng còn hóa thành Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân, kể như nạn nhân vô tình tiếp tay Tuyệt Vương sát hại thêm một ít người. Có vẻ như toàn bộ chuyện này liên quan đến Lãnh Độc Tuyệt Vương, nếu giả như sau Tuyệt Vương có truyền nhân.

Hiểu Phong cũng kêu lên phấn khích :

- Nếu đúng như phụ thân nói, do Lãnh Độc Tuyệt Vương từng là đại công địch võ lâm khiến cho Bát tiên hợp lại diệt trừ, biến cố xảy đến đầu tiên cho Điền gia trang là sự ngộ nhận có liên quan đến Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân, đủ hiểu đây là hành vi báo thù được người đời sau của Lãnh Độc Tuyệt Vương thực hiện.

Và Hiểu Phong đứng bật dậy :

- Đã có manh mối truy tìm kẻ thù, phụ thân, hợp sức của phụ tử ta không có lý do nào không nghĩ được cách thoát hiểm.

Cát Hiểu Kỳ nhè nhẹ thở ra :

- Phụ thân không có ý làm hài tử thất vọng, nhưng đừng quá phấn khích. Kéo hy vọng nhiều bao nhiêu thì lúc thất bại sẽ náo nùng tuyệt vọng bấy nhiêu. Liệu hài tử chỉ trì được bao lâu nếu quanh đây hoàn toàn không tìm thấy vật thực để chi dụng?

Hiểu Phong bảo :

- Cứ tận nhân lực trước đã. Hài nhi chỉ bỏ cuộc khi hơi thở không còn. Huống chi đã có nước từ ngoài chảy vào, hài nhi không tin nếu chúng ta theo đó tìm mà không thể phát hiện nẻo đào sinh.

Thực hiện đúng như lời vừa nói, Cát Hiểu Phong lập tức dịch chuyển dần về phía có tiếng nước róc rách chảy. Và dù xung quanh không có lấy một tia sang nhỏ nhưng qua thính lực tinh tường, Hiểu Phong lần lượt phát hiện có đến khoảng mười vị trí đang dẫn nước từ bên ngoài vào.

Có vị trí nước chảy tương đối mạnh, ngược lại cũng có chỗ nước chảy chỉ rỉ rỉ. Và lần đầu tiên Hiểu Phong chỉ chú tâm đến chỗ những nước chảy mạnh.

Những tiếng động lịch kịch vang lên cho biết Hiểu Phong đang hao hức tìm nẻo thoát sinh và sự hao hức này dần dần cũng làm cho Cát Hiểu Kỳ hưng phấn.

Cát Hiểu Kỳ lên tiếng :

- Đừng tìm những chỗ nước chảy mạnh. Vì đó là những chỗ nước dễ dàng vượt qua từng kẽ đá, không bị vật gì cản lại. Chính những chỗ nước chảy rỉ rỉ mới có hy vọng, vì có nhiều đất mềm hơn.

Hiểu Phong buột miệng tán dương :

- Phụ thân thật sâu sắc, cũng tinh tế nữa. Có phụ thân bên cạnh, hài nhi cảm thấy tin tưởng và hi vọng nhiều hơn.

Và Hiểu Phong chuyển sự chú tâm qua những chỗ nước chảy yếu.

Đúng như Cát Hiểu Kỳ nói, ngay khi Hiểu Phong dùng tay mò tìm chỗ nước rỉ rỉ chảy thì đúng là nước đang thấm qua lớp đất mềm, là vật cản khiến nước không thể chảy mạnh như ở những chỗ không có vật cản. Và Hiểu Phong vội vàng lấy tay, cố moi dần từng lớp đất.

Được một lúc Hiểu Phong thở dài và dừng lại. Đoán biết Hiểu Phong đã gặp chuyện gì, Cát Hiểu Kỳ bảo :

- Sau lớp đất không dày lắm là đụn phải đá tảng phải không? Hãy nghe phụ thân nói đây, phạm trước khi muốn hành động gì cũng nên cân nhắc cho kỹ. Và nếu tiên liệu được trước mọi tình huống xảy ra thì càng tốt hơn.

Hiểu Phong đáp nhẹ giọng :

- Không phải hài nhi không cân nhắc, không tiên liệu. Nhưng trước một thực tế hoàn toàn bế tắc như thế này, hài nhi buộc phải hành động, cho dù chỉ là một tia hi vọng mong manh.

Hiếu Phong vẫn tiếp tục tìm ở những chỗ có tiếng nước chảy.

Trong khi đó, Cát Hiếu Kỳ xem đây là cơ hội truyền đạt mọi điều cho Hiếu Phong, nhất là những kinh tịch trên giang hồ, thuật xử thế, cách lập luận và mọi kiến văn.

Cát Hiếu Kỳ nói :

- Cũng như biến cố đã xảy ra cho chúng ta ở Điền gia trang, hài tử có cảm thấy lạ về sự vắng mặt kịp lúc của Trang chủ Điền gia trang Nhất Tự Thiên Kim Điền Tự Khẩu không? Riêng phụ thân thì có, nhờ đó phụ thân biết một chuyện này.

- Là chuyện gì, phụ thân?

Cát Hiếu Kỳ đáp :

- Khả lão nhị tuy không thể bảo toàn tính mạng nhưng vì cảm kích hành vi hành hiệp của phụ thân, chỉ suýt nữa phụ thân cũng mất mạng vì lão, nên lão tiết lộ rằng U Minh nhị ma, kẻ cả Miêu Cuồng tam quái và Thốc Đầu Ông đều lấy làm lạ khi được Điền Tự Khẩu đích thân mời đến dự khánh thọ lục tuần. Chỉ vì họ từng là thù nhân, chứ không hề có chút giao tình nào với lão Điền. Xem ra việc họ được mời đến là có ý đồ của Điền lão.

Hiếu Phong bác lại :

- Phụ thân có nghĩ đến Điền phu nhân và Tú Tú, lệnh ái của Điền bá bá?

Cát Hiếu Kỳ chép miệng :

- Chính vì sự hiện diện và chịu chung số phận của thê tử lão Điền nên phụ thân sau nhiều lần suy nghĩ vẫn cứ hoang mang bất định. Trừ phi phải có cách giải thích nào khác, giả như đây là sự ngẫu nhiên khiến lão Điền lúc lập mưu để hại chúng ta đã không kịp tính đến. Vô tình hại luôn thê tử lão.

Hiếu Phong lại thờ dài, cho Cát Hiếu Kỳ biết một lần nữa Hiếu Phong lại thất bại trong việc tìm lối thoát.

Đang khi chuyển sang một vị trí khác. Hiếu Phong bỗng hỏi :

- Giữa Điền gia trang và Cát gia trang chúng ta có hiềm khích gì không?

Cát Hiếu Kỳ trả lời :

- Nếu có thì cần gì suy nghĩ cho lâu. Theo phụ thân, chỉ trừ khi Điền lão tình cờ phát giác Cát gia có liên quan đến Nhất Câu Hồn nên mới có cớ để hại chúng ta.

- Liệu có chuyện đó không?

Đến lượt Cát Hiếu Kỳ thờ dài :

- Mấy đời Cát gia luôn giữ kín điều bí ẩn này, Điền lão e khó có cơ hội phát hiện.

- Có nghĩa là Điền bá bá hoàn toàn không có nguyên cớ để mưu hại chúng ta?

- Vẫn có nếu bảo lão Điền đồ kị thanh danh của phu thê nghĩa hiệp Hứa Xương.

- Nhưng Điền bá bá đã có ý rửa tay gác kiếm. Còn gì nữa để đồ kị?

Chợt Cát Hiếu Kỳ kêu lớn :

- Dưới chân chúng ta đang đọng nước? Hài tử có phát hiện điều này mang ý nghĩa gì không?

Hiếu Phong đáp :

- Chỗ hài nhi đứng vẫn khô ráo. Trừ khi chỗ phụ thân là chỗ trũng nhất.

Hiếu Kỳ bật cười :

- Trũng hay không trũng, như thế nào cũng được. Chỉ biết rằng cơ hội cho chúng ta thoát thân đã có.

Hiếu Phong có vẻ mừng :

- Như thế nào, phụ thân?

Hiếu Kỳ giải thích :

- Chỉ cần quanh đây nước chịu động lại như một ao hồ, hải tử nên biết, phàm vật gì ở dưới nước đều nhẹ hơn so với lúc ở trên cạn, chúng ta có thể đẩy từng hòn đá lăn đi. Cuối cùng sẽ tạo được một lối thoát.

Hiếu Phong tiến lại gần phụ thân :

- Nếu được như phụ thân nói thì tốt biết chừng nào. Hải nhi không cần tìm bí phổ Quái Dao nữa. Chỉ cần Câu Hồn Liên Phi Sách của phụ thân, hợp với bản lãnh của hải nhi lúc này, sau khi thoát hiểm phụ tử ta thừa năng lực để bảo thù cho mẫu thân.

Hiếu Phong nghe phụ thân nghe phụ thân nói bằng giọng đầy phấn khích :

- Quả nhiên nước ở đang dâng cao dần. Bọn Huyền Thiên môn dù muốn mưu hại chúng ta, chúng cũng đành thất vọng thôi.

Hiếu Phong hoài nghi :

- Phụ thân bảo chúng muốn mưu hại chúng ta?

Hiếu Kỳ đáp :

- Không còn cách giải thích nào khác hơn. Này nhé, bí mật tàng đồ bí phổ Quái Dao chỉ có mỗi mình hải tử biết. Do hải tử lỡ để lộ, chúng liền nhân đó cố tình dẫn dụ phụ thân đến đây. Và chúng chỉ cần chôn sẵn hỏa dược là đủ. Bùng, vậy là xong. Quái Dao và Câu Hồn đều bị hủy diệt cùng lúc.

Hiếu Phong bảo :

- Nhưng hải nhi không hề để lộ. Huống chi chuyện bí phổ Quái Dao được chôn giấu dưới chân thác Long Tuyền càng được hải nhi giữ kín hơn. Vì sao chúng biết?

Hiếu Kỳ ậm ừ :

- Muốn người không biết thì cần bản thân đừng làm. Sau này hải nhi hãy suy xét lại, nhất định đã có chỗ sơ hở. Và nếu đúng như hải tử nói, chúng cũng biết chỗ giấu bí phổ Quái Dao, phụ thân e rằng trước khi chôn hỏa dược chúng đã kịp đắc thủ. Sẽ càng khó khăn hơn nếu chúng ta sau này muốn đối phó chúng. Vì Quái Dao không thua gì Câu Hồn hay Ma Kiếm.

Hiếu Phong bỗng kêu :

- Phụ thân, hải nhi nhớ một việc. Phụ thân còn nhớ tâm pháp Ngự Phong kiếm, Điền bá bá từng giao Câu Hồn hải nhi?

- Sao?

Hiếu Phong đáp :

- Theo mẫu thân bảo, sau khi đã đọc qua, dường như tâm pháp đó có liên quan đến Ma Kiếm.

Hiếu Kỳ ngờ ngàng :

- Hải tử nhớ chính xác từng lời mẫu thân chứ? Vì nếu là như vậy, không lẽ Điền lão lại là hậu nhân của Tam Ma Kiếm? Tức chuyện xảy ra từ hai ba đời trước nhưng qua đi thừ lưu lại, đặc điểm của Ma Kiếm thế nào, mẫu thân của hải tử đều am hiểu. Phải chăng đây là lý do khiến Điền lão quyết hại chúng ta gọi là trăm thảo trừ căn?

Hiếu Phong không bàn luận gì thêm, chỉ kêu :

- Nước không dâng lên nữa. Dường như cao xanh không muốn chúng ta thoát thân?

Hiếu Kỳ cười lạt :

- Trái lại, chính lúc này phụ thân lại càng muốn thoát thân hơn lúc nào hết. Vì càng nghĩ phụ thân càng thêm nghi ngờ lão Điền.

Hiếu Phong thờ dãi :

- Nhưng thật khó tin nếu bảo Điền bá bá đã hao tổn bao tâm huyết để nghĩ kế hại chúng ta lại sơ xuất để Điền phu nhân và Tú Tú cùng chịu họa.

Bỗng Hiếu Kỳ quát :

- Nước rút?! Mau nhảy lên, kéo bị nước cuốn theo và chôn sống.

Chính Hiếu Phong cũng nhận ra toàn bộ lớp nước ngập bên được đang ào ào tụt xuống. Tuy nhiên, khi cả hai định tung người nhảy lên thì nền đất đá dưới chân chợt chuội đi, làm cả hai cùng ngã nhào và ngã dúi dụi vào nhau.

Bầu vút vào nhau, Hiểu Phong vừa cố cưỡng lại lực cuốn hút đang kéo cả hai rơi xuống vừa gào lên :

- Câu Hồn? phụ thân mau đưa Câu Hồn Liên Phi Sách cho hải nhi.

Có tiếng phụ thân hét bên tai Hiểu Phong :

- Cầm lấy này. Như vách đá ở về bên tả. Ném đi.

Hiểu Phong liền vận lực ném ra một mũi kim xoa, chỉ giữ lại trong tay một mũi.

Thật may, mũi kim xoa bị ném đi đã cắm đúng vào vách đá và mũi còn lại trong tay Hiểu Phong lập tức biến thành vật cứu tinh cho cả hai. Vì lúc đó cả hai đã bị rơi xuống, nếu không nhờ Câu Hồn Liên Phi Sách giữ lại, cả hai thật không biết họ sẽ rơi vào đâu trong một vực tối đen ngòm này.

Hiểu Phong một tay giữ đầu Câu Hồn, tay còn lại nắm giữ phụ thân. Hiểu Phong thốt lên nhẹ nhàng :

- Hải nhi đã trụ vững, phụ thân có thể bám theo thân hình hải nhi để leo lên?

Hiểu Kỳ đáp :

- Leo lên hay buông tay cho rơi xuống, thật phụ thân không biết cách nào tốt hơn.

Hiểu Phong bảo :

- Muốn thế cũng đâu khó. Chỉ cần chúng ta tìm chỗ đặt chân an toàn sau đó ném đá thăm dò để đoán biết nông sâu. Ất sẽ có lựa chọn tốt hơn.

- Suy nghĩ của hải tử có khá hơn rồi đó. Thật đúng câu hậu sinh khả úy, sẽ có lúc hải tử vượt trội hơn phụ thân nhiều.

Hiểu Phong phì cười :

- Chỉ cần thoát nạn là đủ, hải nhi đâu cần lời khen tặng của phụ thân. Leo lên đi, phụ thân.

Hiểu Kỳ vận lực và khéo léo bám vào người Hiểu Phong để leo lên.

Nhưng động thái của hai người làm cho đoạn dây đang đưa, thoát đầu thì nhẹ sau mạnh dần. Hiểu Phong chưa kịp lên tiếng đề tỉnh phụ thân thì nghe phụ thân kêu :

- Nguy rồi. Mũi kim xoa cắm không đủ sâu vào vách đá.

Không cần nghe phụ thân kêu Hiểu Phong cũng hiểu. Vì thân hình cả hai đang rơi xuống thật nhanh.

Khó có thể đoán ở phía dưới là có gì đang chờ đợi. Hiểu Phong đành đề khí sẵn, thà chuẩn bị trước cho tình huống xấu nhất sắp xảy ra còn hơn là cứ phó mặc cho số mệnh.

Và, “phụp, phụp”, hai tiếng kêu âm âm lần lượt vang lên, khi thân hình cả hai cùng rơi cắm vào chỗ chỉ toàn bùn nhão nhoét.

Không nghe phụ thân lên tiếng, Hiểu Phong lo ngại hỏi :

- Phụ thân?

Có tiếng Hiểu Kỳ đáp ngay bên cạnh Hiểu Phong :

- Ổn rồi. Cứ để mặc phụ thân, hải tử thử tìm xem nhất định ở chỗ nào đó quanh đây đã có lối cho toàn bộ số nước lúc này rơi xuống chảy tháo đi. Hãy tìm nhanh lên.

Hiểu Phong vẫn lo ngại :

- Phụ thân thật sự ổn chứ? Cũng may chúng ta rơi đúng vào chỗ có bùn, bằng không e khó còn lành lặn từ chi.

Hiểu Kỳ bảo :

- Phụ thân ổn thật mà. Tìm đi, vì càng để lâu e lớp bùn càng kéo chúng ta xuống sâu hơn.

Hiểu Phong vội làm theo, nhưng liền sau đó đã phải thất vọng bảo :

- Lớp bùn chỉ nhão ở bên trên, phía dưới đặc quánh, hải nhi khó thể di chuyển.

Hiểu Kỳ bảo :

- Hãy tì vào người phụ thân, ắt sẽ dễ di chuyển hơn.

Hiếu Phong bật kêu :

- Như vậy sao được? Vì nếu hải nhi tỳ vào, chẳng phải sẽ làm cho phụ thân lún sâu hơn ư? Không được đâu.

Hiếu Kỳ phì cười :

- Lo gì chứ, phụ thân sẽ giữ một đầu Câu Hồn Liên Phi Sách. Khi hải tử tìm đến chỗ thoát được hoặc chỗ an toàn, không lẽ không kéo phụ thân cùng lên? Đứng chân chờ nữa, thực hiện đi.

Hiếu Phong đành làm theo, nhờ đó, Hiếu Phong dần dần di chuyển được ra đến chỗ có bùn nhão hơn, dễ dàng cử động hơn.

Đang định báo cho phụ thân biết tin này, Hiếu Phong chợt nghe phụ thân bảo :

- Giả như lão Điền là hung thủ, voi Ma Kiếm lại có thêm Quái Dao, phụ thân nghĩ ngoài phụ thân thì hải tử cũng cần am hiểu yếu quyết vận dụng Câu Hồn Liên Phi Sách. Có như thế mới mong đối phó lại lão Điền. Đúng không?

Một lần nữa Hiếu Phong chưa kịp mở miệng thì nghe phụ thân đọc to yếu quyết nọ :

- Hãy chú tâm nghe đây. Vì công phu Câu Hồn Liên Phi Sách có vận dụng đủ Cang nhu và Âm dương nhị kinh. Cang dùng để tăng lực đạo cho mỗi ngọn Sách Câu Hồn được ném đi. Nhu dùng để điều động đoạn dây Phi Liên sao cho thật linh động. Do đó Âm dương phải hỗ trợ bổ sung cho nhau thật khớp. Đây là yếu quyết để luyện.

Không dám ngắt lời phụ thân Hiếu Phong đành phải chờ lúc phụ thân truyền thụ xong mới lên tiếng :

- Cũng đâu cần vội vã như vậy, phụ thân? Hải nhi đã di chuyển đến chỗ có bùn nhão, hy vọng sắp đến chỗ có nền đá cứng, đủ an toàn cho chúng ta.

Hiếu Kỳ đáp :

- Vì nước có úr lại nên bùn mới nhão. Nhưng hải tử đừng quên là phải tìm ngay nơi đã để toàn bộ số nước đọng lại chảy tháo đi, nước thoát được và thoát chỉ trong một lần tất sẽ là lối thoát rất cần cho chúng ta. Tìm đi.

Hiếu Phong tiếp tục di chuyển và chân bắt đầu đặt lên nền đá tuy cứng nhưng trơn tuột do bị phủ đầy bùn nhão.

Tình thế này bắt buộc Hiếu Phong phải lên tiếng :

- Có một chỗ rất dốc và trơn, hải nhi đang bị chuội dần, không thể cưỡng lại, có lẽ là lối thoát. Phụ thân giữ vững đầu dây Câu Hồn nha, hải nhi bắt đầu kéo đây.

Hiếu Kỳ bảo :

- Được, kéo đi, phụ thân vẫn đang chờ điều này.

Nhưng chỉ sau vài lượt kéo. Hiếu Phong chợt phát giác có điều bất ổn :

- Như phụ thân đã buông đầu dây! Tại sao?

- Hải tử, hai chi dưới của phụ thân đã bị gãy vụn rồi. Và đây là lần thứ hai, phụ thân đau đớn lắm. Cứ để phụ thân chết theo mẫu thần, đừng bắt phụ thân kéo dài một kiếp sống như phế nhân. Đi đi, hải tử chỉ cần lo nghĩ đến chuyện báo thù là phụ thân mãn nguyện lắm rồi.

Tuy quá đổi bàng hoàng, nhưng do tốc độ và độ trơn cứ tiếp tục lôi Hiếu Phong đi nên có muốn quay lại chỗ phụ thân cũng không thể nào thực hiện. Đã thế, Hiếu Phong càng lúc càng trôi đi nhanh hơn, đến nỗi Hiếu Phong chỉ còn mỗi một việc là gào vang lên :

- Phụ thân...

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Vùng phế tích cổ nhân hội ngộ - Nơi trận tiên thủ đoạn vô lương

Thư thư?!

Cát Hiểu Phong nhận đoán không sai. Vóc dáng tha thướt với xiêm y tiểu thư kiều diễm đang nhìn đắm đắm vào vùng loạn thạch kia đúng là Điền Tú Tú.

Và khi Cát Hiểu Phong cất tiếng gọi, làm cho vị tiểu thư đó vừa nghe đã bất chợt quay đầu lại nhìn, diện mạo đó càng không là ai khác ngoài Điền Tú Tú.

Đúng vậy, tiếng gọi thư thư làm Điền Tú Tú quay đầu nhìn. Tuy nhiên thay vì tỏ ra mừng rỡ như tiếng kêu mừng rỡ vừa nghe, Điền Tú Tú thoáng cau mày, phân vân nhìn nhân vật dơ bẩn lấm lem đang chậm chậm đi đến gần nàng. Để sau đó nàng bật hỏi :

- Cát công tử đó ư? Có phải Hiểu Phong không?

Dừng lại cách Tú Tú độ nửa trượng, Hiểu Phong mỉm cười :

- Đệ thật đặc tội. Không kịp gột rửa bùn đất lấm đầy người, với hình hài này có lẽ đệ đã gây cho thư thư kinh hãi.

Điền Tú Tú bất giác run lên nhè nhẹ, làm vóc hình tha thướt càng thêm mảnh mai yếu đuối. Giọng nàng khi cất lên cũng run run :

- Đúng là Cát công tử rồi. Nụ cười này dù đến lúc chết Tú Tú cũng không thể nào quên. Công tử thật sự là vẫn còn sống đấy ư?

Hiểu Phong thờ ra nhè nhẹ, đoạn gật đầu :

- Phải nói, đệ đã từ cõi chết sống lại. Đệ đã nghĩ kiếp này không bao giờ gặp lại thư thư nữa.

Điền Tú Tú đưa mắt nhìn Cát Hiểu Phong từ đầu đến chân, rồi nhìn ngược lại từ chân lên đến đầu :

- Đã hơn mười ngày rồi, từ khi Tú Tú nghe người trong trang thăm thì trao đổi, biết công tử có lẽ thọ nạn ở Nhạn Đăng sơn này, không ngày nào Tú Tú không nghĩ đến và cầu nguyện cho công tử.

Hiểu Phong xúc động :

- Vì biết tin, thư thư không quản đường xa, lặn lội đến tận đây ư?

Điền Tú Tú nhè nhẹ trút ra tiếng thở phào :

- Lời giang hồ đồn đại, cho rằng đã có tin về nơi cất giấu bí phủ của Quái Dao. Tú Tú còn biết tìm công tử ở nơi nào khác ngoài chân thác Long Tuyền tại Nhạn Đăng sơn, là địa điểm mà Tú Tú tin rằng công tử thế nào cũng đến.

Hiểu Phong bất giác đưa mắt nhìn vùng loạn thạch ngổn ngang :

- Nơi cất giấu bí phủ Quái Dao từ lâu không là điều bí mật chỉ có đệ và thư thư biết. Lúc đệ đến, nơi này đã có người chôn sẵn hỏa dược. Nếu không được cao xanh thương tưởng và ngó lại, có lẽ số phận của đệ không khác gì ngọn thác Long Tuyền kia, bị phá hủy hoàn toàn.

Điền Tú Tú rúng động :

- Ngoài hai ta, thật khó tin có thêm đệ tam nhân biết rõ nơi chôn giấu bí phủ. Có thể nói công tử vì thân cận với ai đó nên lỡ lời tiết lộ chuyện này?

Hiểu Phong nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Thư thư hãy tin ở đệ. Từ khi lệnh tôn đưa thư thư về Kim Lăng, đệ không ngớt bị địch nhân truy sát. Không có chuyện đệ thân cận với ai, để sau đó lại lỡ lời tiết lộ điều bí ẩn chỉ có hai ta biết.

Vừa nghe Hiểu Phong nói thế, Điền Tú Tú chợt lấy hai tay vỗ vào nhau và thản nhiên gọi :

- Xuân Đào tỷ. Chúng ta hồi gia thôi.

Và trước đôi mắt kinh ngạc của Hiểu Phong, từ cội cây đại thụ mọc cách đó không xa chợt có một phụ nhân xuất hiện.

Hiểu Phong ngơ ngác :

- Thư thư không đến một mình? Nhưng sao đột nhiên thư thư muốn hồi gia?

Tú Tú bảo :

- Vì lo cho công tử, Tú Tú chỉ được gia phụ chấp nhận cho rời gia trang độ mười ngày. Hôm nay đã là ngày thứ mười ba, thêm bốn ngày kiểm trình hồi gia nữa, kể như Tú Tú đã vượt quá hạn định cho phép.

Hiểu Phong tiến lại gần hơn :

- Đệ luôn nhớ đến thư thư. Lần hội diện này quá ngắn ngủi, đệ không cam tâm.

Tú Tú nhoen cười :

- Tú Tú cũng đâu cam tâm. Duy có điều, tại gia tòng phụ, được biết công tử vẫn bình an thế này, dù không cam tâm Tú Tú cũng miễn nguyện.

Hiếu Phong chỉ muốn giữ nàng lại. Nhưng một phần vì hình hài quá dơ bẩn, phần vì đôi mắt nhìn gườm gườm của phụ nhân được Tú Tú gọi là Xuân Đào tỷ - một nhân vật có thể đoán là có thân thủ không hề kém, vì đã nấp kín từ trước, sau cội cây, nhưng Hiếu Phong không phát hiện - nên Hiếu Phong thờ dài :

- Chia tay lần này, phải bao lâu nữa đệ mới gặp lại thư thư?

Nàng gượng cười :

- Tú Tú đang cùng gia phụ ngụ ở Kim Lăng. Muốn đến thăm Tú Tú, chẳng phải gia phụ đã căn dặn công tử về điều kiện rồi đó sao?

Hiếu Phong thoáng giật mình :

- Nếu bảo việc tái thiết và khôi phục lại Cát gia trang như lời lệnh tôn lần trước đã căn dặn chính là điều kiện để đệ có thể đến Kim Lăng gặp thư thư, phải chăng Điền bá bá có ý đặt nặng chuyện thế gia vọng tộc, bất bình vì thấy đệ luyện ái thư thư?

Tú Tú không đáp thẳng, chỉ thờ dài và nói một cách mập mờ :

- Là phận nữ nhi, lại chưa xuất giá, đương nhiên Tú Tú chỉ biết tuân theo mọi sắp xếp của gia phụ. Ý của công tử vừa nói, thật Tú Tú không dám lạm bàn.

Và nàng đưa mắt nhìn phụ nhân Xuân Đào :

- Cổ xa mã vẫn đang chờ chúng ta chứ, Xuân Đào tỷ?

Phụ nhân cong người đáp :

- Lúc nào cũng sẵn sàng xuất phát theo ý tiểu thư.

Tú Tú đưa cặp mắt ai oán nhìn Hiếu Phong :

- Tú Tú vẫn chờ công tử ở Kim Lăng. Bảo trọng nha công tử.

Thấy phụ nhân Xuân Đào tỷ đã bắt đầu choàng tay qua chiếc eo thon của Tú Tú, là tư thế sắp sửa đưa Tú Tú đi bằng khinh công, Cát Hiếu Phong vội lớn tiếng quả quyết :

- Được, đệ sẽ đến.

Tuy nói thế, nhưng khi thấy cách Xuân Đào đưa Tú Tú đi - là khinh thân pháp không thể xem thường - Cát Hiếu Phong chợt mơ hồ có cảm nhận là chuyện đi đến Kim Lăng như lời vừa hứa ắt không dễ dàng như thoát đầu Hiếu Phong nghĩ.

Vì thế, mãi đến khi bóng dáng của Điền Tú Tú hoàn toàn khuất dạng Hiếu Phong mới nghĩ đến chuyện gột sạch bùn đất bám quanh thân.

Sau một lúc lâu tìm kiếm, Cát Hiếu Phong mới có cảm giác nhẹ nhõm vì đã phát hiện một dòng suối nước chảy lẩn khuất sau nhiều lùm cây dại.

Còn đang trầm mình, luôn y phục vào dòng suối để gột rửa, Hiếu Phong chợt nghe nhiều tiếng người hô hoán, ới ới gọi nhau, bảo là chia nhau tìm kiếm ai đó.

Nghi nghi hoặc hoặc, Hiếu Phong vội ngồi yên, đóng tai nghe ngóng.

Được một lúc, khi đã biết họ là ai và họ đang truy lùng nhân vật nào, Cát Hiếu Phong vội vàng đứng lên và cứ để nguyên y phục ướt, đi men theo dòng suối, ly khai dân Nhạn Đăng sơn.

Lúc đến vùng giáp ranh giữa chân núi Nhạn Đăng sơn và một khu rừng, chỉ sau một thời gian ngắn chờ đợi Hiếu Phong cuối cùng cũng nhìn thấy nhân vật cần tìm. Hiếu Phong khẽ gọi :

- Đoàn sư gia!

Nghe tiếng gọi, một văn nhân đang có thái độ rụt rè, nửa muốn đi thẳng, nửa muốn tiến sâu vào rừng, liền thất kinh quay lại nhìn :

- Ai?

Và khi đã nhận ra Hiểu Phong, văn nhân tuy có thêm thất kinh nhưng trong tiếng kêu đã xuất hiện ý mừng rỡ :

- Úy, là Cát Hiểu Phong công tử đó ư? Sao nghe nói công tử đã! Mà thôi, cứ nhìn công tử thế này, Đoàn mỗ cũng biết ngay mọi nguy hiểm đều đã qua. Tạ ơn Trời Phật đã không để Diên trang chủ và nhất là Diên tiểu thư lo âu tuyệt vọng.

Hiểu Phong đáp lại bằng thái độ nghiêm cẩn :

- Nếu chủ đích của Đoàn sư gia cũng giống với Tú Tú, là muốn tìm tại hạ, thì bây giờ đã gặp rồi. Đoàn sư gia đừng chần chừ nữa, mau cùng tại hạ rời khỏi chốn này ngay.

Văn nhân họ Đoàn nhúm mày lo ngại :

- Vậy là công tử cũng đã biết bọn Huyền Thiên môn đang truy lùng Đoàn mỗ?

Hiểu Phong thêm khẩn trương :

- Chúng vẫn đang kiếm tìm khắp Nhạn Đăng sơn, nếu Đoàn sư gia không đi ngay e không kịp nữa.

Đoàn sư gia vội gật đầu :

- Nhiệm vụ của Đoàn mỗ là giúp Diên tiểu thư truy tìm sự hạ lạc của công tử. Nay đã gặp, công tử nói đúng, chúng ta chẳng cần phải lưu lại đây làm gì. Mời công tử đi theo Đoàn mỗ.

Hiểu Phong chợt ngăn lại :

- Nếu Đoàn sư gia định đưa tin đến cho Tú Tú thì không cần đâu, vì tại hạ và Tú Tú đã gặp nhau. Hiện Tú Tú đã được Xuân Đào tỷ đưa đi khỏi Nhạn Đăng sơn, chỉ ít cũng đã hai canh giờ.

Một lần nữa vị sư gia họ Đoàn gật đầu :

- Cũng may công tử kịp nói. Đã thế, để Đoàn mỗ đưa công tử đi theo hướng khác. Không thể đi chung một đường với Diên tiểu thư, càng phân khai càng dễ tránh tai mắt của bọn Huyền Thiên môn. Nào!

Nhờ có Đoàn sư gia đưa đường, là người vì đã hơn mười ngày qua lúc nào cũng lúng lúng và truy tìm tung tích Hiểu Phong nên rất thông thạo địa hình, nên một quãng thời gian sau Hiểu Phong đã thấy bản thân đang cùng Đoàn sư gia đặt chân đến một nơi an toàn.

Cũng cảm thấy an toàn như Hiểu Phong, Đoàn sư gia ung dung xô cửa bước vào tòa phá miếu, với bên trong sạch sẽ tinh tươm khác với vẻ ngoài hoang phế của tòa phá miếu, Hiểu Phong kinh ngạc, đảo mắt nhìn quanh :

- Ai đã chuẩn bị sẵn chỗ này cho chúng ta? Trừ phi...

Đoàn sư gia quay lại mỉm cười :

- Đoàn mỗ vốn quen thói ngăn nắp dù bận việc gì đến mấy cũng bố trí sẵn chỗ nghỉ ngơi. Hướng chỉ lần này nhiệm vụ của Đoàn mỗ chỉ là truy tìm tung tích công tử, càng phải có chỗ ẩn thân khi cần. Công tử ngồi đi.

Đoàn sư gia để Hiểu Phong tự tìm chỗ ngồi, Đoàn sư gia sau một lúc loay hoay ở góc khuất chợt quay lại với bộ y phục màu trắng tinh :

- Được tin công tử có thể lâm nạn ở Nhạn Đăng sơn, theo ý của Diên tiểu thư, Đoàn mỗ còn chuẩn bị sẵn mọi thứ cho công tử. Y phục này nhất định sẽ vừa vặn, công tử có cần thay đổi không?

Muôn phần cảm kích, Hiểu Phong vội đưa tay nhận lấy. Nhưng thay vì mặc vào, Hiểu Phong chỉ đặt qua một bên và bảo :

- Đoàn sư gia cũng đã vất vả nhiều, sao không ngồi xuống, nghỉ ngơi một lúc?

Đoàn sư gia mỉm cười :

- Đoàn mỗ sẽ ngồi ngay. Nhưng trước đó, công tử còn phải xem qua điều này nữa. Hãy đoán xem, Đoàn mỗ đã chuẩn bị gì thêm cho công tử?

Tuy hỏi, nhưng không chờ Hiểu Phong đáp, Đoàn sư gia sau một thoáng cũng loay hoay ở góc khuất đã nhanh chóng bày biện ra nhiều thức ăn.

Và Đoàn sư gia đưa tay mời :

- Nhất định suốt thời gian lâm nạn công tử khó có một bữa ăn nào đúng nghĩa. Đây chỉ là số vật thực dự phòng, nay đã gặp công tử, Đoàn mỗ đành mượn hoa hiến Phật, đem tất cả ra chiêu đãi, gọi là tiệc tẩy trần, mừng công tử tai qua nạn khỏi. Mời.

Hiểu Phong ngậm ngùi :

- Đoàn sư gia đoán không sai. Tại hạ đã gặp đại nạn, bị sanh cầm ở một nơi tối tăm, đến quên cả khái niệm về thời gian. Toàn mạng để quay lại với mọi người là tốt lắm rồi, nào dám mong tìm đủ vật thực để dùng trong thời gian lâm hiểm cảnh. Mỹ ý của Đoàn sư gia, tại hạ thật không dám khách sáo chối từ.

Đoàn sư gia gật gù :

- Công tử cứ tùy tiện. Đoàn môn chủ ngồi bồi tiếp cho công tử vui. Nào.

Trong khi Hiếu Phong ăn như trả bữa, Đoàn sư gia chợt hỏi :

- Nghe nói, cùng đến Nhạn Đăng sơn với công tử còn một nhân vật khác, được bọn Huyền Thiên môn gọi là quái nhân. Có lẽ công tử đã gặp qua nhân vật này?

Hiếu Phong gượng cười :

- Liệu Đoàn sư gia có tin không nếu tại hạ bảo suốt thời gian từ lúc bắt đầu vượt đường dài đến Nhạn Đăng sơn đến khi bị lâm nạn tại hạ hoàn toàn không có chút nhận thức nào cả?

Đoàn sư gia hoài nghi :

- Công tử nói không có nhận thức là hàm ý gì?

Hiếu Phong trầm giọng :

- Có một nhân vật gọi là Âm Sơn Ác Đạo, Đoàn sư gia ắt đã nghe?

Họ Đoàn giật mình :

- Có liên quan gì đến lão Ác Đạo này?

Hiếu Phong đáp :

- Không hiểu sao được tin lão Ác Đạo đã đắc thủ và luyện thành một tà pháp, gọi là Di Tinh đại pháp. Tại hạ đã bị tà pháp này làm cho mất lý trí suốt thời gian vừa nói. Nên bảo không có nhận thức là ý này.

Họ Đoàn hoang mang :

- Bọn Huyền Thiên môn vậy là đã có thêm lão Ác Đạo trợ lực? Và công tử đã chạm trán với lão?

Hiếu Phong ngao ngán thở dài :

- Cũng may là chưa. Tại hạ chỉ gặp bọn Đạo nhân, đệ tử của lão Ác Đạo mà thôi. Còn như gặp chính lão, vị tất tại hạ được toàn mạng hoặc mau chóng phục hồi trí nhớ như thế này.

Đoàn sư gia bản thân lo ngại :

- Bản lĩnh của công tử cao minh là thế mà còn bị Di Tinh đại pháp gây phương hại. Từ nay về sau biết lấy gì đối phó với tà pháp?

Hiếu Phong lắc đầu :

- Đoàn sư gia có hỏi tại hạ cũng bằng không. Vì đến như việc chợt phục hồi trí nhớ, theo tại hạ đoán một cách mơ hồ, thì đó là vì bất chợt lâm vào hiểm cảnh, nỗi hoảng sợ quá lớn, vô hình chung hóa giải tà pháp do người chưa luyện đủ thập thành thi triển. Kỳ thực tại hạ hầu như không nghĩ ra cách nào để đối phó với loại thủ pháp tà môn này.

Đoàn sư gia thở dài thườn thượt :

- Đã có Kiều gia trang, Nhị giáo và một vài đại phái bị Huyền Thiên môn thu phục. Nếu nay có thêm lão Ác Đạo với tà pháp này nữa, chỉ e không bao lâu nữa toàn bộ võ lâm sẽ bị chúng thao túng khống chế.

Hiếu Phong còn nhấn mạnh thêm :

- Đó là chưa kể chúng đã chiếm hữu bí phổ Quái Đạo. Họ kiếp cho giang hồ là điều e không tránh khỏi.

Họ Đoàn giật mình :

- Nếu có chuyện này, Đoàn môn chủ hiểu rồi, thì ra bọn chúng đã cố tình dẫn dụ gã quái nhân nọ đến Nhạn Đăng sơn để lập kế diệt đi.

Hiếu Phong cau mày hỏi :

- Là quái nhân lúc nãy Đoàn sư gia có hỏi tại hạ? Quái nhân đó là ai?

Hiếu Phong vừa dứt lời liền trở mặt chịu đựng ánh nhìn dò xét của vị sư gia họ Đoàn :

- Nghĩa là công tử chưa hề gặp qua quái nhân?

- Chưa! Sao?

Họ Đoàn chép miệng, tiếc nuối :

- Đó là nhân vật không hiểu sao lại am hiểu thứ tuyệt học có thể khắc chế hoặc đương đầu với tuyệt học Quái Dao.

- Là Câu Hồn hay Ma Kiếm?

Họ Đoàn đáp :

- Câu Hồn Phi Liên Sách.

Và họ Đoàn thờ dài :

- Chỉ mong sao quái nhân này vẫn thoát nạn như công tử đã thoát. Có như thế thành phần những nhân vật dám đương đầu với Huyền Thiên môn mới có thêm trợ thủ với tuyệt học Câu Hồn cực kỳ lợi hại. Công tử thật không gặp quái nhân?

Hiếu Phong chủ tâm lắc đầu :

- Không biết. Vì có thể đã gặp nhưng do không nhớ nên tại hạ thật chẳng biết đáp sao.

Sau đó, Hiếu Phong đưa hai tay xoa bụng đã no căng :

- Nếu không vì gấp đi, tại hạ bây giờ ngủ một giấc thì không gì bằng.

Họ Đoàn mỉm cười :

- Ngoại trừ công tử vợ thì không nói. Nhược bằng muốn ngủ thì cứ ngủ, Đoàn mỗ sẽ ở bên cạnh canh giấc cho.

Bỗng từ ngoài xa có một loạt cười vang đến :

- Bọn người đã như cá chui vào rọ, còn yên tâm bàn đến chuyện ngủ một giấc nữa hay sao?

Họ Đoàn tức tốc lao vọt ra ngoài, họ Đoàn hô hoán :

- Bọn chúng đã vây chặt tứ bề, công tử mau tự phá vòng vây, chạy theo lối hậu là tốt nhất.

Tràng cười lúc nãy lại vang lên, lần này gần hơn :

- Có muốn chạy cũng đừng mong thoát!

Hiếu Phong cũng lao ra ngoài và nhìn thấy họ Đoàn đang hốt hơ hốt hải chạy ở xa xa.

Sau lưng họ Đoàn là năm bảy nhân vật quyết liệt đuổi bám theo. Để giúp họ Đoàn kịp thoát thân, Hiếu Phong bật người lao đến :

- Bọn người hung hăng thế sao? Đã đến lúc Cát Hiếu Phong ta cho bọn người nếm mùi lợi hại.

Và Cát Hiếu Phong vận đủ thập thành chân lực, đẩy ra hai ngọn chưởng kinh, kịp thời ứng cứu Đoàn sư gia.

Những kẻ đang đuổi bám theo họ Đoàn, nghe Hiếu Phong quát và còn kèm theo hai đạo chưởng phong gào rú kinh hồn làm bầu không khí xung quanh như bị nén lại, chúng thất vía kinh tâm vội tán khai, chỉ lo nhảy tránh, không còn nghĩ đến việc bám theo họ Đoàn nữa.

Đang đắc ý vì thấy bọn địch nhân lộ vẻ cuồng cuồng, Hiếu Phong chợt nghe có tiếng gầm vang lên thật lớn :

- Người là Cát Hiếu Phong từng cùng Cái bang đương đầu bốn môn? Lần này gặp ta, người đừng mong toàn mạng!

Cùng lúc đó có một bóng nhân ảnh cứ nhắm thẳng vào Hiếu Phong mà lao vùn vụt vào.

Mục kích kinh thân pháp thượng thặng này, Hiếu Phong kinh nghi, vội dịch bộ tránh qua một bên.

Nào ngờ bóng nhân ảnh nọ hoàn toàn không vì thế mà lỡ đà. Trái lại, với cách ứng xử linh hoạt không thể ngờ, bóng nhân ảnh nọ chỉ đảo người một cái

là như âm hồn bất tán bám sát theo Hiểu Phong.

Và đến lúc này bóng nhân ảnh nọ mới chịu bật ra tiếng quát khi phát chiêu :

- Nghe nói tiểu tử ngươi có tấm thân vạn độc bất xâm, ta thật không thể tin. Đờ!

Nhìn một luồng kinh phong đang từ phía đối phương ập đến, mang theo một mùi hăng hắc tanh nồng, Cát Hiểu Phong động nộ quát chiêu :

- Dục độc vào chiêu chương, tôn giá ắt là hạng ác ma từng nhờ thủ đoạn hèn hạ này sát hại không ít người vô tội. Vậy chớ trách tại hạ độc ác. Đờ!

Cát Hiểu Phong vừa xuất lực, nhân vật đang đối đầu vụt cười dài và thần tốc đảo ngoặt người sang một bên :

- Quả nhiên ngươi không có ngai độc. Nhưng muốn hạ thủ ta e ngươi chưa đủ tư cách. Xem đây.

Cát Hiểu Phong sững sờ nhìn khinh thân pháp phiêu diêu linh hoạt của đối phương. Bởi đối phương từ khi lao đến đã ít nhất một lần đảo người và sau đó còn ung dung tung một ngọn độc chương nữa, thế mà không cần bất kỳ một điểm tựa nào đối phương lại thần nhiên ngoặt đảo người thêm lần thứ hai. Phải chăng đối phương đã luyện công đến bậc đại tiên, có thể đằng vân giá vũ, muốn bay lượn như loài chim điều lâu thế nào cũng được?

Đang hoang mang ngỡ ngác, đối phương lại ngoặt người lần thứ ba, lẳng không lao thẳng vào Hiểu Phong với tiếng gầm cực đại :

- Mau nạp mạng cho ta!

Vàng độc chương lại xuất hiện, phủ chụp toàn thân Hiểu Phong, hóa thành một lưới kinh không một nẻo thoát.

Hiểu Phong cả kinh, lập tức xoay người đảo bộ.

Vừa đúng lúc ngọn độc chương quạt ngay xuống nền đất, chỗ Hiểu Phong chỉ mới bỏ đi chưa đầy một sát na.

“Ì...” Bụi đất nhân đó tung bay mịt mù, vô tình làm cho nhân vật vừa hạ thủ Hiểu Phong bị che khuất thị tuyến.

Hiểu Phong nghe nhân vật đó phẫn nộ thét vang, từ trên cao thét xuống :

- U Minh Ngọa Hồn bộ pháp của U Minh nhị ma?!

Dựa theo hướng phát âm, Hiểu Phong tức tốc bật người lao vút lên :

- Còn đây là Quái Phong chương của Miêu Cương tam quái!

Bị Hiểu Phong tấn công bất ngờ, nhân vật nọ hốt hoảng, vội vờn rộng hai cánh tay về hai bên, làm cho y phục khắp thân vừa giang rộng vừa căng phồng, giúp nhân vật nọ kịp chao người qua một bên, thoát ngọn Quái Phong chương của Hiểu Phong trong gang tấc.

Tận mục sở thị biện pháp tránh chiêu của đối phương, Hiểu Phong vừa trầm xuống vừa hô to :

- Thiên Y Phi Áo bảo pháp? Tôn giá là Chúc Lâm Cô, Giáo chủ Thiên Y giáo?

Đối phương ngay khi thoát nạn lại tiếp tục lẳng không lượn người lao vào Hiểu Phong.

- Ngươi đoán sai rồi. Ta là Đàn chủ Ngũ Độc đàn, cũng là Giáo chủ Ngũ Độc giáo. Còn đây là tuyệt học Ngũ Độc Tuyệt Mệnh Chương của ta.

Khó có thể ngờ đối phương vừa là Giáo chủ Ngũ Độc giáo vừa lại là chủ sở hữu của bảo pháp Thiên Y giáo, có thể giúp người mặc nó bay lượn một quãng xa như chim điều, Hiểu Phong giật dử xô ra cùng một lúc hai kinh :

- Bảo pháp Thiên Y Phi Áo chỉ có một và người có nó đâu thể là tôn giá. Trừ phi tôn giá thật sự có thân thủ thượng thừa, hiển lộ qua khinh thân pháp này. Vậy sao không đủ dõm lược đỡ Hiểu Phong một chương?

Và hai kinh của Hiểu Phong, một trước một sau, cứ thế cuộn thẳng vào Đàn chủ Ngũ Độc đàn.

Do bận giao thủ với mỗi một nhân vật này nên Hiểu Phong cơ hồ nhận ra diễn biến xung quanh đã thay đổi.

Địch nhân tiến đến càng lúc càng đông, vây bọc Hiểu Phong vòng trong vòng ngoài và tất cả đều nhất thời án binh bất động, nửa như đề quan chiến và nửa như chờ mệnh lệnh của ai đó để khi cần sẽ nhất tề tiến công, đưa Hiểu Phong vào tứ cảnh.

Và trong số những nhân vật đang quan chiến bỗng có người hô hoán lên :

- Trong hai chương có một hư, một thực, Tề đàn chủ chớ nên khinh suất, kéo...

Tiếng hô hoán cảnh tỉnh vang chưa dứt, nhân vật tự xưng là Đàn chủ Ngũ Độc đàn đã bất ngờ kêu rú lên :

- Ôi... Nguy hiểm thật. Thủ đoạn của Cát tiểu tử...

Cả tiếng kêu rú cũng không có cơ hội kêu dứt, vì trong hai chương của Hiểu Phong tuy có một thực một hư như nhận định của người vừa hô hoán nhưng lại có một cương một nhu, đủ làm cho Đàn chủ Ngũ Độc đàn lâm vào cảnh bế bạng.

Cương mạnh nhu nhẹ và tiếng rú rít của cương kinh đã làm cho Đàn chủ Ngũ Độc đàn không nhận ra mối nguy hiểm thật sự được ẩn tàng trong ngọn chương thứ hai nhất mực nhu hòa đã thế, khi nghe có người hô hoán bảo phải đề phòng sự biến hóa hư thực của hai chương do Hiểu Phong tung ra, Đàn chủ Ngũ Độc đàn do tin như vậy nên càng nghĩ rằng chương âm nhu kia do là hư chương ắt không đáng bận tâm đối phó.

Vì thế, ngay khi Đàn chủ Ngũ Độc đàn lo lắng không xoay người để tránh ngọn cương kinh ào ào kia, thì cũng là lúc ngọn âm nhu cuộn đến, bộc lộ uy lực lợi hại mà nếu là hư chương thì không thể nào có.

Do phát hiện quá muộn, Đàn chủ Ngũ Độc đàn đành tung ra một kinh Ngũ Độc chương, đối kháng một cách khấn trương.

“Tung...” dụng lực trong lúc khấn trương khiến nội công khiếm khuyết phần hòa hậu là điều đương nhiên ai ai cũng phải gặp, đúng như tình trạng đang xảy đến cho Đàn chủ Ngũ Độc đàn. Do đó, kết quả đến với sự đối kháng chênh lệch, là phần bại phải thuộc về người dụng lực thiếu hòa hậu, là điều đương nhiên xảy đến.

Toàn thân Đàn chủ Ngũ Độc đàn liền bị ngọn kinh nhu hòa đẩy ngược lên trên cao một ít, nửa như chao đảo nửa như thoát lực, thân kinh nọ nặng nề rơi xuống.

Thu kết quả bất ngờ, Hiểu Phong phấn khích, định chờ thân hình nọ rơi xuống gần hơn sẽ tung thêm một chiêu tối hậu và kết liễu sinh mạng kẻ địch.

Nào ngờ, từ hai bên Hiểu Phong bỗng có hai thân hình lao bắn lên như hai mũi trường tiễn vừa được cung thủ xạ đi.

Hai nhân vật này lao lên không phải để tấn công hoặc giao thủ với Hiểu Phong. Trái lại, cả hai cứ thế lao thẳng đến Đàn chủ Ngũ Độc đàn và đón đỡ, không để Đàn chủ rơi xuống thêm nữa.

Hiểu Phong vừa phát hiện sự thể liền tung bắn người lên bám theo :

- Dễ dễ như bọn nguoi nghĩ! Hãy chờ.

Nhưng khi Hiểu Phong phát kinh thì cũng là lúc hai nhân vật nọ đã kịp thời kèm sát Đàn chủ Ngũ Độc đàn từ hai bên. Và đến lúc đó, cả hai cùng nhau tự giương rộng hai tay của bản thân họ, làm cho y phục họ cũng căng phồng và trương rộng ra, như trước đó nhân vật Đàn chủ Ngũ Độc đàn đã thực hiện.

Đề khi chương phong của Hiểu Phong vừa vận áp đến, cả hai như đã có ước hẹn từ trước, chợt cùng đảo người chao nghiêng qua bên tả.

Lập tức một cảnh tượng lạ mắt và ngoạn mục liền xuất hiện, hai nhân vật nọ được nối với nhau bằng nhân vật Đàn chủ Ngũ Độc đàn ở chính giữa, chợt biến thành một hình ảnh quái vật biết bay to lớn khác thường, đang ung dung đảo người từ giữa không trung và tránh thoát chiêu công của Hiểu Phong một cách dễ dàng.

Quá đổi hoang mang vì cùng nhìn thấy một lúc những ba bộ y phục rộng - gọi là Thiên Y Phi Áo bảo pháp - xuất hiện, Cát Hiểu Phong đề thân hình rơi xuống mà không nhận ra.

Đến khi Hiểu Phong nhận ra thì đã muộn.

Một mệnh lệnh vang lên :

- Giết tiểu tử, dù bằng bất kỳ thủ đoạn gì. Tiến lên.

Mệnh lệnh buông ra làm Hiểu Phong động nộ nhìn quanh.

Và đó là lúc mấy lượt vòng người đang vây quanh Hiểu Phong cùng cho tay vào bọc áo để lấy ra mỗi người một đoạn nửa dài như cánh tay người.

Đoạn, những kẻ đứng vây ở vòng ngoài cùng nhau ném những đoạn nửa của họ vào trong, không ném đến gần Hiểu Phong nhưng cũng không xa Hiểu Phong quá một trượng.

Chưa hiểu bọn chúng làm như thế là có ý gì, chợt mục quang của Hiểu Phong bỗng bắt gặp hình ảnh một đoạn nửa do lúc ném vào đã vô tình va vào một đoạn nửa khác, bị nứt ra và đang tuôn chảy từng dòng nước đen sánh đặc sệt.

Đang hốt hoảng vì nhìn thấy hình ảnh vừa kỳ quái vừa khó hiểu này, Hiểu Phong chợt thấy những kẻ còn lại ở vòng trong cùng nhau bật hỏa tập và tự châm vào đầu đoạn nửa mỗi người đang cầm.

Đoạn nửa bắt lửa khá nhanh, cho Hiểu Phong thấy một điều chắc chắn là từng đoạn nửa đều được tẩm dầu từ trước.

Dầu?!

Nhìn lại dòng nước đen sánh đặc sệt vẫn đang tuôn chảy từ đoạn nửa bị nứt, Hiểu Phong bừng tỉnh kịp lúc.

Đó cũng là lúc bọn địch nhân sau khi châm lửa đốt cháy một đầu của từng đoạn nứa, chúng cùng nhau vung tay, ném tất cả những đoạn nứa bùng cháy vào giữa...

Do bùng tình kịp lúc nên khi bọn địch nhân thực hiện hành động này, Cát Hiểu Phong bật quát với tiếng quát to như sấm :

- Thủ đoạn của bọn nguoi thật dễ tiện. Chớ trách Cát Hiểu Phong này đáp trả bằng thủ đoạn của chính bọn nguoi.

Với bộ pháp U Minh Ngọa Hồn, Cát Hiểu Phong thân tốc di chuyển và vũ lộng song thủ như người cuồng tâm múa may quay cuồng.

Nào là Hiểu Phong dùng Quái Phong chưởng, đẩy bắn ngược lại một vài đoạn nứa cháy về phía bọn vừa ném vào, làm cho lớp dầu đen sánh và đặc sệt vốn có đầy trong lòng đoạn nứa phải trút loạn ra, dính thấm vào y phục của chính họ. Sau đó, y phục họ bốc cháy khi bị lửa cũng từ đoạn nứa đó bén vào.

Và nào là Hiểu Phong vừa chụp vừa xô bọn địch ngã chúi dúi vào giữa, là nơi chúng đã ném những đoạn nứa chứa đầy dầu vào và lúc này cũng đã bén lửa tạo thành một vòng hỏa quang nóng hừng hực và mịt mù toàn một màu khói đen u ám.

Hiểu Phong nay đã lao ra ngoài, nên vòng lửa nọ không hề vây bọc ai ở giữa, trái lại, vì đã xuất hiện ở bên ngoài vòng lửa nên Hiểu Phong đang tạo nên cảnh náo loạn chưa từng có.

Muru kẻ dùng hỏa trận vây hãm và giết hại Hiểu Phong kẻ như bất thành, bọn địch nhân chỉ còn cách là dùng số đông, xông bừa đến và hùa nhau loạn đá loạn đầu với một mình Hiểu Phong, tạo thành một trường huyết sát thảm tuyệt nhân hoàn.

Hiểu Phong nhờ có bộ pháp U Minh Ngọa Hồn nên tha hồ lao xuyên qua họ, dùng thủ thức Không Thủ Nhập Bạch Nhãn để cùng bọn địch nhân đông vô số kẻ giáp chiến.

Đã không ít kẻ địch bị Hiểu Phong đẩy vào vòng hỏa quang mịt mù.

Họ bị bốc cháy ngùn ngụt như những ngọn đuốc. Tiếng họ kêu nghe thấm cả một góc trời.

Cũng có không ít kẻ bị Hiểu Phong dùng chưởng lực mang theo nội công thâm hậu đốn gục. Những kẻ này trước khi chết cũng học lên những tiếng bi thảm đầy đất.

Phản Hiểu Phong như mảnh hồ quần dương, cứ tả xung hữu đột và mặc sức tung hoành ngang dọc.

Tiếng Hiểu Phong gầm thét hòa lẫn vào muôn ngàn âm thanh khác tạo thành bản trường ca rất dễ làm nao núng lòng người nghe.

Lương tri Hiểu Phong vụt thức tỉnh và nhờ thiên tính thuần hậu, Hiểu Phong tự cảm thấy bất nhẫn trước tình cảnh này bèn nghĩ đến chuyện bỏ đi, tránh việc ngộ sát quá nhiều người, mà họ nào phải kẻ chủ xướng?

Nhưng khi Hiểu Phong vừa động thân lao đi, một tiếng còi tre lanh lảnh từ nơi khuất lấp nào đó vụt vút thẳng lên không.

Lập tức bọn nguoi vừa bị Hiểu Phong quần chiến sắp tan tác đã cùng nhau hồng hộc đuổi theo Hiểu Phong.

Quá phần nộ, Hiểu Phong quay phát lại :

- Bọn nguoi không biết tự lượng sức ư? Nếu bọn nguoi thật sự chẳng thiết sống, được lắm, ta sẽ cho bọn nguoi được toại nguyện.

Và Hiểu Phong tận lực bình sinh quật kinh vào họ.

Họ đang dồn cục đuổi theo Hiểu Phong. Những kẻ đứng gần Hiểu Phong khi gặp phải những kinh phần hận này thì dù muốn lùi cũng không có đất để lùi, vì ở phía sau họ, những kẻ khác vẫn ào ào nhào đến, đặt những người đứng đầu vào tình thế chỉ có chết mà thôi.

Mục kích cảnh này, thoát đầu Hiểu Phong chỉ nghĩ họ là những người vì quá trung thành với bọn chủ xướng nên dù biết bại vẫn ngang nhiên lẩn xả, quyết làm theo mệnh lệnh.

Nhưng sau đó, khi đã tổng ra lần lượt ba kinh, và thấy hể người này ngã thì người đứng sát phía sau liền thân nhiên tiến lên thay vào. Hiểu Phong vỡ lẽ.

Họ không phải không biết tự lượng sức, mà kỳ thực dường như họ không biết họ đang làm gì.

Họ không biết vì họ không còn lý trí. Nói đúng hơn, lúc trước họ vốn có lý trí nhưng thời điểm này đây họ hoàn toàn không còn lý trí.

Chỉ có những kẻ không có lý trí mới không nhận ra bản thân đang đâm đầu vào chỗ chết.

Vì sao họ không còn lý trí?

Quá dễ, họ đã bị kẻ nào đồ cổ tình làm cho họ mất lý trí. Và kẻ đó chắc chắn không ai khác ngoài bọn Đạo nhân đệ tử của lão Âm Sơn Ác Đạo. Và tà pháp có thể làm cho những người này mất lý trí chính là thứ tà pháp Hiểu Phong từng biết rõ sự lợi hại.

Hiếu Phong lập tức quay người, quyết liệt bỏ đi, miệng gào vang, quát vang :

- Nếu có bản lãnh, Huyền Thiên môn hãy cùng Cát Hiếu Phong này quyết chiến một trận thư hùng. Đừng quá nhẩn tâm, đẩy những kẻ đã bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí phải đi vào chỗ chết thay cho bọn người. Mau ra đây, có bản lãnh, có đóm lược hãy xuất đầu lộ diện đi.

Tiếng quát của Hiếu Phong chỉ được đáp trả bằng những loạt còi tre lạnh lót và vắng vắng, thúc giục bọn đuổi phía sau tiếp tục bám sát Hiếu Phong.

Đành thừa nhận đây là thủ đoạn mà Hiếu Phong dù có thừa năng lực vẫn không thể đương đầu. Hiếu Phong chỉ còn mỗi một biện pháp để tránh hành vi hiếu sát là tận lực bỏ chạy.

Nhưng Hiếu Phong không phải chạy bừa, mà là chạy theo tiếng còi tre phiêu phưởng lúc có lúc không nhưng luôn luôn tồn tại.

Vượt qua khu rừng, tiếng còi tre vẫn còn.

Vượt qua rừng núi thấp, thanh âm đó vẫn thoang thoảng xuất hiện dẫn dụ.

“Không khéo ta đã bị địch nhân dẫn dụ vào bẫy mà không hay!”.

Nhưng Hiếu Phong nhận ra đã muộn.

Sau rừng núi thấp là một vùng cương thổ khô cằn với nhiều thạch động quanh năm tro mình dưới nắng nóng và gió cát, có thể nói là nơi không một ai thêm đặt chân đến.

Vì với địa hình này, nếu là ban ngày thì đừng mong tìm thấy chỗ nghỉ chân tạm gọi là mát mẻ. Còn đêm về thì dù muốn tìm một chỗ kín gió hoặc để che sương cũng không thể nào tìm thấy.

Quả là chốn bị đất trời và cả thần nhân đều bỏ quên.

Nhưng vào lúc Hiếu Phong dừng chân thì nơi này chứng tỏ điều ngược lại, vì có người ẩn quanh đây.

Họ xuất hiện quá ư đúng lúc. Đúng đến nỗi Hiếu Phong dù muốn lùi hay muốn bỏ đi cũng không kịp.

Họ cười vang vì Hiếu Phong đã hoàn toàn bị vây kín.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lâm hiểm cảnh, Ma Kiềm ứng cứu - Chưa thoát nạn, Huyền Thiên tái lai

Địch nhân không nhiều, chỉ vừa đúng chín nhân vật, và trong số đó Hiếu Phong nhận diện được ba, à không, bốn. Vì ngoài lão họ Kiều, Trang chủ Kiều gia trang, ngoài hai nhân vật mà Hiếu Phong đang ngấm ngấm tin rằng đã từng chạm mặt, là Chúc Lâm Cổ - Giáo chủ Thiên Y giáo, và nhân vật họ Tề, Đàn chủ Ngũ Độc đàn chỉ vừa mới động thủ đây thôi, thì còn một đạo nhân nữa mà trong mơ hồ Hiếu Phong ngờ ngợ là có gặp qua. Một đạo nhân có gương mặt thoạt nhìn cũng biết là nham hiểm, ác độc.

Vậy là còn năm nhân vật kia hoàn toàn xa lạ với Hiếu Phong.

Tuy vậy, Hiếu Phong tin chắc chín nhân vật này, bản lãnh của họ khi gộp lại ắt lợi hại hơn thập bội so với số đông người, ngoài mấy mươi, lúc này đã dùng hòa trận đối phó với Hiếu Phong.

Hướng chi, cứ nhìn y phục đồng màu của chín nhân vật lúc này cũng rõ. Y phục họ tuyền đen, không ai có thêm dấu hiệu đặc biệt nào hơn ai, chứng tỏ họ cùng bối phận.

Họ là người của Huyền Thiên môn, do y phục họ đồng màu thì nếu đã có sự hiện diện của một nhân vật với bối phận Đàn chủ Ngũ Độc đàn ắt tám nhân vật còn lại cũng là Đàn chủ.

Thiên Y giáo, Ngũ Độc giáo và Kiều gia trang một khi đã biến thành một phân đàn của Huyền Thiên môn, vậy sáu nhân vật còn lại đương nhiên cũng có thanh danh và bản lãnh cao thâm tương tự.

Vậy thì sự xuất hiện lần này của chín nhân vật có cùng bản lãnh, cùng bối phận và cùng thanh danh, cho Hiếu Phong biết Huyền Thiên môn biết phen này đã có sự định đoạt dứt khoát với Hiếu Phong.

Hiếu Phong chậm chậm hít vào một hơi thật dài sau khi đã có từng nhận định như trên vừa lướt qua tâm trí. Và Hiếu Phong thận trọng phát thoại :

- Chỉ trong thời gian ngắn, kể từ khi Cát Hiếu Phong tại hạ xuất đạo cho đến lúc này, Huyền Thiên môn với thiên phương bách kế cứ luôn dồn tại hạ vào tử địa. Dám hỏi, ai trong chư vị có thể cho tại hạ biết vì sao?

Sau khi Hiếu Phong phát thoại, chín nhân vật nọ vẫn không thay đổi thái độ. Họ vẫn ngạo nghễ nhìn Hiếu Phong như lúc vừa xuất hiện. Và thái độ đó chứng tỏ rằng họ đã xem Hiếu Phong như cá nằm trên thớt, định đoạt số phận Hiếu Phong như thế nào là tùy họ.

Và với thái độ như thế, một người trong họ chợt phát thoại. Nhưng không phải nói hoặc đáp với Hiếu Phong, lời của nhân vật đó là dành cho đạo nhân mà Hiếu Phong vừa ngỡ ngơ là đã gặp qua. Nhân vật nọ hỏi đạo nhân :

- Nhận định của Thái Tuế đàn là thế nào? Mọi việc đều tùy vào thái độ của đạo trưởng, xin cân nhắc kỹ cho?

Đạo nhân nọ cười hề hếch, đôi mắt cao ngạo vẫn nhìn chăm chặp Cát Hiếu Phong :

- Di Tinh đại pháp bản đạo đã thi triển, quả nhiên không còn chút hiệu lực nào đối với tiểu tử. Có thể nói chính tiểu tử sẽ là vật cản ngại cho bốn môn sau này. Do đó, với thân phận Đàn chủ Thái Tuế đàn, bản đạo chỉ có mỗi một đề xuất. Giết!

Hiếu Phong chấn động, không chỉ vì đã minh bạch đạo nhân kia chính là người từng dùng Di Tinh đại pháp gây phương hại cho bản thân Hiếu Phong, mà còn vì chữ giết do Ác Đạo nham hiểm vừa thân nhiên thốt ra.

Đã thế, nhân vật vừa hỏi đạo nhân Đàn chủ Thái Tuế đàn còn ngạo nghễ hất hàm hỏi những nhân vật còn lại :

- Chư vị Đàn chủ nếu có chủ ý gì khác xin cứ nói. Tổng đàn sẽ nhân theo đó và có chủ ý cuối cùng.

Như đã nói, thái độ của chín nhân vật tựa hồ xem số phận của Hiếu Phong là nằm trong lòng bàn tay họ. vì thế, bọn họ từng người một thân nhiên nói lên chủ ý :

- Giết là phải!

- Tuy có tiếc là không còn cơ hội chiếm lại số máu huyết có pha lẫn được lực Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm đang có trong người tiểu tử, nhưng giết thì vẫn phải giết.

- Còn Vạn Niên Thạch Linh Chi nữa. Hay là, trước khi giết, chúng ta chia nhau uống hết máu huyết của tiểu tử?

- Đêm dài nhiều mộng. Cần phải đề phòng quái nhân Nhất Câu Hồn có thể vẫn chưa chết, đã thoát như tiểu tử từng thoát. Nên giết là hơn.

- Chúc mỗ cũng tán đồng chuyện kết liễu tiểu tử. Vì xem ra tiểu tử đã nghĩ được cách thức và có thừa bản lĩnh hóa giải sự biến ảo vi diệu của bảo pháp Thiên Y Phi Áo. Giết là tốt nhất.

- Tóm lại, vừa chống lại được Di Tinh đại pháp, vừa làm cho Thiên Y Phi Áo trở nên vô hiệu quả, lưu tiểu tử này lại chính là lưu hậu họa cho bốn môn. Giết!

Nghe đến đây, Hiếu Phong vừa sợ vừa phẫn nộ, bật quát lên :

- Muốn định đoạt số phận của Hiếu Phong này cần phải hỏi qua đôi nhục chương của ta. Đừng quá ngông cuồng tự đắc vội. Đờ.

Địch đồng thế mạnh, Hiếu Phong có chủ trương tiên hạ thủ vi cường là điều hợp lẽ. Do đó, quát xong, Hiếu Phong cố ý bật lao người vào nhân vật từng bảo mọi người nêu chủ ý. Và một ngọn Quái Phong chương đã được Hiếu Phong tận lực quật búa ra.

Nhìn kinh phong mang theo nguồn nội lực thập phần thâm hậu, nhân vật nọ cười gằn :

- Với nội lực này, thảo nào Môn chủ và nhiều người nữa cho đến giờ vẫn còn chủ trương bắt giữ ngươi để thu thập chính máu huyết chứa đầy được lực hãn thế của ngươi. Chỉ tiếc, vì chủ trương đó nên bốn môn đã gặp không ít khó khăn chỉ với tiểu tử ngươi. Nhưng bây giờ thì hết rồi, mạng ngươi kể như đã hỏng. Xem chiêu của ta.

Hiếu Phong những tưởng xuất chiêu động thủ trước là mười phần nắm vững lợi thế đến bảy tám phần. Và điều đó còn chắc chắn hơn, vì nhân vật nọ mãi đến lúc tối hậu mới ra tay, quá chậm so với chiêu công chiếm thượng phong của Hiếu Phong.

Thế nhưng, khi nhân vật nọ xuất kinh, Hiếu Phong mới biết bản thân chưa đánh giá đúng chân tài thực học của đối phương. Vì ngọn kinh của Hiếu Phong đang ào ào cuộn đến, chỉ một sát na nữa là xô ập vào đối phương. Thế mà đối phương chỉ cần khoa tay một lượt, phát ra một luồng lực đạo cực kỳ nhu hòa và hầu như không có, thì chương lực của Hiếu Phong như bị hút mất tằm vào lực đạo như hòa nọ.

Ngay khi có dấu này khởi phát, Hiếu Phong chưa kịp biến sắc thì nghe phe đối phương cười ầm lên :

- Bát Nhã thần công quả có uy lực danh bất hư truyền. Chúng ta còn chờ gì nữa mà không lập nhanh trận Du Hồn Bát Nhã, tiễn tiểu quỷ vào Quỷ Môn Quan?

Bản thân chưởng lực thì bị hút mất tâm vào khoảng không vô tận và xung quanh thì tám nhân vật còn lại đều động thân, tự chiếm lấy những phương vị cần thiết, hợp với nhân vật đang thi triển công phu gọi là Bát Nhã thần công để lập nên trận Du Hồn Bát Nhã, Hiệu Phong vì có cảm nhận nguy hiểm đã cận kề nên bối rối và lập tức vận lực thu chiêu.

Như chỉ chờ có thế, nhân vật nọ vừa cười cao ngạo vừa thu hồi ngay luồng nhu lực kỳ quái :

- Phản ứng của ngươi hoàn toàn đúng với những gì ta đã dự liệu. Nghĩa là ngươi đành phải chấp nhận mạng số dành cho ngươi thôi. Phát trận!

Và Hiệu Phong hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện nhu lực kia vừa thu hồi thì toàn bộ chưởng lực của Hiệu Phong lại tái xuất hiện, tiếp tục lao thẳng vào nhân vật nọ.

Tuy thế, mọi việc diễn ra đều chậm mất một nhịp nhỏ, để khi chưởng lực của Hiệu Phong tái hiện thì cũng là lúc trận Du Hồn Bát Nhã phát huy hiệu dụng.

Bọn họ chín người đều xoay chuyển, nhanh như những chiếc bóng. Và khi ngọn chưởng của Hiệu Phong bắt đầu chạm vào họ là chạm vào những chiếc bóng mờ ảo, thì tuần tự chiêu chưởng của Hiệu Phong gặp phải chín lực đạo đối kháng liên tiếp nhau.

Lực đạo nối tiếp lực đạo và nếu năm bảy lực đạo đầu là quá đủ để hóa giải chiêu chưởng của Hiệu Phong, thì những lực đạo còn lại có nhiệm vụ uy hiếp sinh mạng Hiệu Phong. Chúng ào ào và cuồng nộ đổ ập vào phương vị Hiệu Phong đang đứng.

Thất sắc, Hiệu Phong dịch người lách tránh, nhờ kịp thi triển bộ pháp U Minh Ngọa Hồn.

Nhân đà tránh chiêu, Hiệu Phong cấp tốc hất tay, đẩy ra một lực đạo với toàn bộ thập phần hòa hảo. Nhắm vào những chiếc bóng và quật vào.

Thế trận Du Hồn Bát Nhã vẫn kiên vững. Chín chiếc bóng vẫn xoay quanh Hiệu Phong và chủ nhân của những chiếc bóng còn cười vang, như thể họ xem phản ứng của Hiệu Phong chỉ là trò vô dụng.

Đúng là vô dụng thật. Vì cũng như điều vừa xảy ra, khi lực đạo này của Hiệu Phong bắt đầu chạm vào phạm vi uy lực của Du Hồn Bát Nhã trận thì do những chiếc bóng lần lượt lướt qua nên có tất cả chín ngọn kinh đối kháng cùng nối tiếp nhau xuất hiện, đương đầu với mỗi một lực đạo duy nhất của Hiệu Phong.

Chín loạt chấn kinh nối liền nhau vang lên với kết quả là lực đạo của Hiệu Phong đã dễ dàng bị hóa giải, đồng thời dư lực còn lại đã làm cho Hiệu Phong lão đảo chao nghiêng, huyết khí toàn thân thì sôi trào.

Trong khi đó, trận Du Hồn Bát Nhã vẫn chưa có dấu hiệu nào suy yếu.

Quá kinh tâm táng đờm, suýt nữa Hiệu Phong đã nghĩ bản thân vậy là không có chút năng lực nào để cùng trận Du Hồn Bát Nhã đương đầu. May thay, với một ý tưởng vừa thoáng qua đầu, Hiệu Phong gắng gượng cười vang :

- Chư vị đều là cao nhân, là nhất môn chi chủ của từng môn bang phái riêng lẻ. Dùng đấu pháp xa luân chiến này chư vị không thấy hở thẹn sao? Đùng tưởng làm như thế là tại hạ không có cách đối phó. Hãy xem đây!

Và Hiệu Phong lại vận lực, đẩy vào vòng vây, được làm bằng toàn những chiếc bóng mờ ảo, một kinh đầy uy lực.

Tuy nhiên, thay vì để chưởng kinh thật sự chạm vào những chiếc bóng, đúng lúc phạm vi uy lực của trận Du Hồn Bát Nhã chuẩn bị phát huy hiệu dụng lợi hại như đã xảy ra, Hiệu Phong bất ngờ dịch chuyển bộ vị, làm cho phương phát kinh cũng thay đổi, quật thẳng vào bộ vị khác của trận Du Hồn Bát Nhã.

Lập tức từ những chiếc bóng bỗng có tiếng người hậm hực vang lên :

- Hừ! Tiểu tử quả là trí trá khó ngờ. Nhưng đối với ngươi, kết quả vẫn vậy thôi.

Lại có những loạt chấn kinh liên tiếp chạm nhau vang lên và Hiệu Phong thì vẫn chao đảo ngả nghiêng như hai lần trước đó.

Tuy vậy, theo Hiệu Phong nhận định thì lần chao đảo này không quá tệ hại như đã xảy ra. Chứng tỏ bọn họ tuy có Du Hồn Bát Nhã trận làm cho từng người bọn họ có cơ hội phát chưởng vào Hiệu Phong, và nhờ họ nhanh nên chín chưởng của họ tợ như hợp kinh, lần lượt đối phó với mỗi một ngọn kinh được Hiệu Phong phát ra, nhưng họ vẫn giảm thiểu uy lực khi bị Hiệu Phong bất ngờ chuyển đổi phương hướng phát chiêu.

Nhờ đó, Hiệu Phong mơ hồ đoán ra cách phá trận.

Không dám chần chừ, Hiệu Phong lập tức bật quát :

- Không thể có kết quả nào khác biệt thật ư? Hãy xem đây!

Và Hiệu Phong tung kinh, rồi cũng bất ngờ chuyển hướng như đã thực hiện.

Những chiếc bóng lại cười vang :

- Nếu ngươi vẫn chỉ có một đầu pháp này thì đừng mong có kết quả nào khác.

Nhưng tràng cười kia buộc phải ngưng ngang khi đến lượt họ phát hiện ngọn kinh của Hiểu Phong chợt biến mất.

Hiểu Phong đã thay đổi đầu pháp và đã bất ngờ thu kinh, không cho việc chạm chuông cứ tiếp tục xảy ra.

Thay vào đó, Hiểu Phong chợt vận dụng U Minh Ngọa Hồn bộ pháp, tự xoay chuyển theo chiều xoay của những chiếc bóng. Đồng thời Hiểu Phong còn lặng lẽ tung ra một lực đạo âm nhu, nhắm vào chiếc bóng cận kề nhất.

Động thái này của Hiểu Phong làm cho một tiếng kêu vang lên từ những chiếc bóng :

- Đề phòng nhu kinh của tiểu tử!

Nhưng đã quá muộn.

“Bực...”. trận Du Hồn Bát Nhã tuy vẫn tiếp tục xoay chuyển sau tiếng chấn động âm âm này nhưng đối với Hiểu Phong thì trận đó kể như mất hiệu quả.

Bởi đã có một người bị đẩy bật ra ngoài, không còn hiện diện trong vòng xoay của những chiếc bóng nữa, tất vòng xoay dù nhanh cũng không thể lấp đầy chỗ khiếm khuyết vì thiếu vắng một người.

Hiểu Phong đã nương theo đó, thoát ra ngoài, từ chỗ gián đoạn chỉ trong một nháy mắt vụt có của vòng (...)

Phát hiện đã mất Hiểu Phong, vòng xoay tức thì dừng lại.

Và khi tám nhân vật hiện hữu trở lại thì cả tám gương mặt đều tái sắc.

Hiểu Phong đã xuất hiện cạnh nhân vật vừa bị âm kinh của Hiểu Phong chấn bay.

Hiểu Phong cười lạnh, đưa mắt nhìn lần lượt tám nhân vật kia :

- Tại hạ không muốn nhiều lời vô ích. Bất luận ai trong chư vị còn có hành vi giúp Huyền Thiên môn gây họa cho võ lâm tất sẽ nhận kết cục như tên Ác Đạo này.

Dứt lời, do nhân vật vừa bị âm kinh của Hiểu Phong chấn bay ngẫu nhiên lại là đạo nhân có gương mặt nham hiểm đã từng dùng Di Tinh đại pháp hại Hiểu Phong, nên Hiểu Phong không hề ngần ngại quật thẳng một kinh vào đầu tên Ác Đạo.

“Bộp” đầu tên Ác Đạo vỡ toang, khiến tám nhân vật nộ cùng cuồng nộ lao vào Hiểu Phong :

- Tiểu tử quả ác độc. Giết!

- Giết chết ngay tiểu tử!!

Phần vì quá cuồng nộ, một phần khác có lẽ vì không còn đủ người như lúc đầu nên lần này họ xông vào Hiểu Phong không thành một thể trận nào cả.

Họ loạn chiến, mạnh ai nấy quật kinh xối xả vào Hiểu Phong.

Hiểu Phong bình tâm dần và nhận ra thân thủ bản thân không hề kém bất kỳ ai trong số những nhân vật này.

Hiểu Phong từng giao đấu bình thủ với Kiều Duy Hải, Trang chủ Kiều gia trang. Đó là truyện trước kia.

Và lúc này, có lẽ sau đôi ba lần gặp thảm biến, vô tình làm cho được lực của Vạn Niên Thạch Linh Chi và Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm đã tăng thêm diệu dụng, giúp cho nội lực thêm uyên thâm, nên chỉ mới lúc nãy thôi, công phu của Hiểu Phong làm cho Đàn chủ Ngũ Độc đàn hoảng kinh không dám đối diện chạm chuông. Và vừa rồi, chỉ một kích của Hiểu Phong là đủ loại bỏ năng lực giao thủ của tên Ác Đạo cũng là một Đàn chủ như những nhân vật còn lại. Chứng tỏ bản lĩnh của Hiểu Phong đang làm bọn họ ngấm ngấm sợ hãi, là nguyên do khiến họ phải nhờ số đông mới dám đương trường xuất hiện quyết hạ thủ Hiểu Phong.

Vững tâm về điều này, Hiểu Phong cũng cuồng nộ, tận dụng toàn bộ sở học, cùng bọn đối phương tám người diễn khai trường huyết chiến.

Hiểu Phong quát vang :

- Hãy đỡ tuyệt học Cát gia!

Chân thì thi triển bộ pháp U Minh Ngọa Hồn như hồ điệp, Hiểu Phong lần lượt lao xen qua họ, chạm chuông với bất kỳ ai bộc lộ sơ hở chỉ nhè như chân tơ kẽ tóc.

Những tiếng chạm kinh lần lượt vang lên, làm cho những ai chạm chuông với Hiểu Phong đều bật lên những tiếng kêu thất thanh sợ hãi :

- Nội lực của tiểu tử quá cao thâm. Nếu chúng ta không cấp thời có đối sách thích hợp e không đủ năng lực chi trì lâu.

“Bung!” Tiếng chấn kinh lần hồi càng lúc càng vang to. Khiến cho bọn họ càng thêm thất thanh :

- Dùng độc thì không được, dùng trận không xong. Bát Nhã động chủ còn chờ gì chưa dùng Bát Nhã thần công, làm giảm đi khí thế đang vượng của tiểu tử.

Nhân vật được gọi là Bát Nhã Động Chủ lập tức lướt đến đối diện với Hiểu Phong :

- Miêu Cương tam quái từng cướp mất một vật của bốn động. Bí phổ Quái Dao giờ chẳng còn, mỗi hận này một mình ngươi phải gánh trả. Đồ chiều.

Thấy đối phương xuất phát một lực đạo nhu hòa, chính là Bát Nhã thần công từng gây kinh hoàng cho bản thân, Hiểu Phong tự lượng sức không có cách đối phó, bèn cười vang :

- Tặng đồ bí phổ Quái Dao là của Đình gia. Tôn giá nhận bừa như thế, sao không chờ đến lúc xuống Hoàng Tuyền, hỏi người của Đình gia cho tỏ tường hư thực? Đừng hỏi tại hạ chi phí công.

Và Hiểu Phong lùi dần.

Bắt gặp thái độ của Hiểu Phong, bọn họ cuồng nộ áp đến :

- Tiểu tử định chạy! Chớ để tiểu tử thoát!

- Mau hợp lực phát chiêu! Nhanh nào, đánh!

Lúc giao đấu, điều tối kỵ cần tránh là đừng để đối phương phát hiện điểm yếu. Hiểu Phong do chưa đủ lịch duyệt giang hồ, đã cho đối phương nhìn thấy sự bất lực của bản thân khi gặp phải Bát Nhã thần công, nên đã tạo cơ hội cho đối phương tám người cùng hợp lực phát kinh, khiến từng chiêu của họ có uy lực không gì sánh nổi.

Khác với trận Bát Nhã Du Hồn từng có nhiều thời gian cho Hiểu Phong có cân nhắc chọn lựa từng đấu pháp thích hợp, thế lực hợp kinh lần này của họ hoàn toàn không cho Hiểu Phong có bất kỳ thời gian nào dù chỉ là suy nghĩ.

Hợp kinh của họ cuộn đến.

Buộc phải đối chiêu nếu không muốn thúc thủ chờ chết, Hiểu Phong dốc toàn lực hất kinh.

“Tung...!” chỉ một kích này thôi là đủ cho Hiểu Phong biết tình hình hoàn toàn bất lợi. Toàn thân khí huyết chợt sôi trào và chỉ suýt nữa Hiểu Phong đã ngã xuống vì không sao chịu nổi một áp lực đến gần cân vừa đập mạnh vào người.

Bọn họ đắc thắng, hùng hổ xông đến với lần hợp kinh thứ hai :

- Giết tiểu tử?!!

- Ngươi phải chết thôi. Đánh!!

Nhìn hợp kinh to như cả một quả núi đang thần tốc cuộn đến, Hiểu Phong bàng hoàng vô số kẻ, chỉ còn biết tung người bỏ chạy.

Phản kích trước kết quả này, bọn họ hò reo và gọi nhau đuổi theo :

- Tất cả cùng truy sát mau!

- Bảo pháp Thiên Y Phi Áo? Bỏ môn đã chế tác thêm ba bộ, mau dùng bảo pháp đuổi theo tiểu tử!!

Với bao nhiêu lực tàn đang được vận dụng, Hiểu Phong vừa chạy thoát vùng cương thổ khô cằn chợt thất sắc và thấy bản thân đang chạy lọt vào một khu vực chỉ toàn là phi lao đã khô héo vàng vọt vì gặp hạn hán.

Với địa hình này, Hiểu Phong tự biết, bọn họ chỉ cần cho một mũi lửa là Hiểu Phong dù có chấp cánh cũng vô phương thoát.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, Hiểu Phong chợt nghe từ phía sau có nhiều tiếng náo loạn vang lên.

Đoán biết ở sau tình hình đã có đột biến, Hiểu Phong vội hoảng người tạt ngang. Và khi vừa dịch người, Hiểu Phong dù không chủ tâm cũng bất ngờ để trút ra tiếng thở dài nhẹ nhõm. Vì nhờ hành động có tính cách tình cờ đó Hiểu Phong ngẫu nhiên thoát chết trong gang tấc khi phát hiện rằng có một bóng nhân ảnh từ trên cao đã lao xuống và quật một kinh đùng vào vị trí Hiểu Phong vừa rời đi.

Ngon kinh vừa tập kích này còn xoáy thủng vào nền đất, tạo thành một hố đất không phải nhỏ. Điều này giúp Hiểu Phong nhận thức rằng nếu bản thân chỉ chậm dãi đi chừng một sát na thì thời gian trôi đi thì hố đất ấy không hiện diện, thay vào đó là sinh mạng Hiểu Phong khó bảo toàn và đã hồn du địa phủ rồi.

Ngay khi thoát chết, Hiểu Phong dù động nộ, chỉ muốn cùng nhân vật vừa có hành vi tập kích ám muội diễn khai một trận tử chiến để hả cơn giận, nhưng

vì sự náo loạn vẫn đang tiếp tục xảy ra ở phía sau nên vội đưa mắt nhìn.

Và Hiểu Phong vừa ngỡ ngàng vừa hoang mang vô tưởng khi phát giác nguyên nhân của sự náo loạn là bắt nguồn từ một nhân vật đã che kín tất cả toàn thân. Đó là một bạch nhân, y phục toàn trắng, đầu tóc và diện mạo cũng được phủ kín bằng một túi lụa bạch, đến hai bàn tay lẫn đôi hài vải mang dưới chân cũng phủ kín một màu trắng. Và ở bạch nhân này nếu có vật dụng hoặc chỗ nào khác màu thì chỉ là thanh trường kiếm tuyền đen và hai con ngươi đen láy.

Do chỉ có sự khác biệt như thế thôi ở gã bạch nhân nên ngay khi Hiểu Phong chú mục nhìn thì dường như chỉ thấy một bóng trắng toát được một màn hắc quang so kiếm chiếu lẳng lẽ tạo thành, bao phủ khắp người gã bạch nhân.

Tung kiếm chiếu ở tình huống này đương nhiên không để phô diễn. Vì thế, nguyên nhân của sự náo loạn là thế, ba bốn nhân vật đang đuổi bám theo Hiểu Phong giờ biến thành đối tượng cho văng kiếm quang của gã bạch nhân nhắm vào.

Và vì kiếm chiếu của bạch nhân quá lẳng lẽ, lại cứ liên hoàn phát chiêu, nên ngay lúc này những nhân vật bị bạch nhân chiếu cổ đều rơi vào cảnh lúng túng chưa từng có.

Họ hợp lực lại, tạo thành một vòng vây, tìm cách tấn công bạch nhân từ bốn phía.

Phát hiện sự thế, Hiểu Phong biết ngay đây là cơ hội để xoay chuyển tình hình. Vì thế, Hiểu Phong lập tức vận dụng bộ pháp U Minh Ngọa Hồn, liên tục dịch chuyển phương vị, chớp thời cơ đưa mắt nhìn lướt qua toàn bộ cục trường.

Bọn đối phương hiện có tám nhân vật, bốn đang tìm chỗ hở để động thủ với bạch nhân, hiện còn một nhân vật đang ngờ ngác vì phát hiện Hiểu Phong biến mất, vậy là như Hiểu Phong đang nhắm tính, phe đối phương phải có thêm ba nhân vật nữa ắt đã nhờ bảo pháp Thiên Y Phi Áo nên đang đảo lộn trên cao.

Hiểu Phong ngược mắt nhìn lên và nếu nền trời không còn chút ánh sáng cho lúc cuối ngày có lẽ bóng ảnh của ba nhân vật đang chao liệng như loài chim điêu đã chìm hoàn toàn vào khung trời sẫm tối.

Với phát hiện này, Hiểu Phong cười vang :

- Đúng là thiên bất dung gian đáng, cơ hội cho Hiểu Phong tại hạ loại trừ bớt vây cánh của Huyền Thiên môn là đây. Chớ trách tại hạ chẳng dung tình.

Định bật người lên cao giao đấu với ba nhân vật đang dùng bảo pháp Thiên Y Phi Áo, Hiểu Phong cam chịu lỡ đà vì bị chính ba nhân vật đó đồng loạt lao xuống tấn công.

Không thể ngờ tiên cơ định chiếm lại bị đối phương nhanh hơn chiếm đoạt, và bây giờ đang bị hợp kích của ba nhân vật đó bủa vây, Hiểu Phong đành liều lĩnh tung chiêu đón kinh :

- Hãy đỡ!

“Ừ...”. Toàn thân Hiểu Phong bị chấn động mạnh và vì không chịu nổi áp lực quá nặng nề này Hiểu Phong vụt há miệng thổ liên tiếp những ngụm huyết hồng nhuần.

Sau một loạt hợp kinh đắc thắng, ba nhân vật nọ lập tức hiện thân, hợp nhau một lần nữa, tung toàn những chiêu sát thủ vào người Hiểu Phong đã mang thương tích nặng nề. Họ còn cười ngạo nghễ :

- Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu tiên cho Cát Hiểu Phong ngươi!

- Nạp mạng đi thôi!

Nhưng đúng lúc đó bỗng có một loạt tiếng rống vang lên khiến mọi người đương diện đều rúng động đến phải ngừng lại tất cả mọi hành động :

- Ma Kiếm?!! Hạng nhân Ma Kiếm tái xuất giang hồ, ôi chào!!

Diễn biến xảy ra chỉ trong nháy mắt và đó là thời gian đủ để định đoạt số phận của một hoặc nhiều người.

Hiểu Phong cũng rúng động khi biết hai tiếng Ma Kiếm là để chỉ kẻ duy nhất sử dụng kiếm ở đây. Chính là bạch nhân vừa xuất hiện với một thanh kiếm tuyền đen và đôi ngươi đen láy sáng ngời ánh tinh quang.

Tuy vậy, ngay khi phát hiện không phải chỉ có bản thân bị rúng động, cả ba nhân vật đang bức dồn Hiểu Phong cũng vì quá rúng động nên đã ngừng tay chiêu, Hiểu Phong liền chớp lấy cơ hội.

Và chỉ thoáng mắt sau, lúc con rúng động qua đi. Ba nhân vật nọ chợt nhận ra Hiểu Phong đã thoát đi đằng nào mất rồi.

Họ phần hân nhìn quanh. Nhưng vừa nhìn thấy Hiểu Phong đang tận lực tẩu thoát, men theo khu vực chỉ toàn là phi lao khô cháy, họ định đuổi theo thì nghe gần đó có tiếng gầm đầy tâm trạng cuồng nộ bất ngờ vang lên :

- Không sai! Ngày Ma Kiếm tái thế là ngày Huyền Thiên môn bị tận diệt. Đầu tiên là lũ nha tráo thất phu các ngươi! Hãy xuất chiêu!!

Lúc này hoàng hôn cũng đã đưa màn đêm đen tối kéo đến, khiến vầng hắc quang do bạch nhân thi triển kiếm chiêu tạo ra cơ hồ đã tiếp màu với bầu không gian âm đạm. Ba nhân vật nọ nghe tiếng gầm liền quay lại và chỉ còn thấy một bóng trắng toát đang tha hồ loạn động giữa năm nhân vật có bối phận Đàn chủ như họ. Và năm nhân vật đó vì không thể tiến đến gần bóng trắng trong phạm vi hai trượng vuông, làm thế hợp kinh của họ kể như tự vỡ, nên lúc này họ chỉ biết tự lo cho chính bản thân họ mà thôi. Đã thế, uy lực lợi hại của từng chiêu kiếm vốn dĩ đã vang danh là Ma Kiếm do bạch nhân cuồng nộ phát huy còn làm cho họ càng lúc càng lùi.

Thấy vậy, ba nhân vật nọ vội giang rộng đôi tay, sử dụng ngay bộ y phục họ đang mặc là bảo pháp Thiên Y Phi Áo và cùng bật lao vào bạch nhân như ba cánh chim ưng chực vỗ mồi.

Không một ai còn nhớ đến Cát Hiểu Phong. Và dù có nhớ thì Hiểu Phong cũng đã chạy khuất dạng.

Trong khi bạch nhân mãi nhờ Ma Kiếm, tha hồ vùng vẫy tung hoành ở giữa năm nhân vật nọ, hầu như không thể biết đã có thêm sự xuất hiện của ba nhân vật nữa từ phía trên cao, thì từ nơi Cát Hiểu Phong từng chạy thoát bỗng có một bóng nhân ảnh nương theo bóng đêm bất ngờ lao đến.

Và bóng nhân ảnh này đến thì tiếng quát to như tiếng sấm cũng đến :

- Bọn Huyền Thiên môn muốn chết!

Từ tay bóng nhân ảnh này liền lia ra một vật lạ, cứ xé gió lao thẳng vào một trong ba nhân vật đang chao liệng trên không trung với ý đồ chuẩn bị hạ thủ nhân vật sử dụng Ma Kiếm.

Tiếng xé gió của vật lạ nọ ngay khi phát ra đã làm cho toàn trường rung động. Bởi thế, có tiếng hô hoán thất thanh lập tức vang lên :

- Câu Hồn Phi Liên Sách?! Tề đàn chủ, Tề lão huynh hãy tránh nhanh.

Vừa nghe tiếng hô hoán này, nhân vật đang bị vật lạ nhắm vào thay vì lo đảo người lẩn tránh như lời đề tỉnh thì lại bối rối, chỉ biết kêu gào mà thôi :

- Sao bảo quái nhân am hiểu Nhất Câu Hồn đã chết! Ôi...

Vì không có bất kỳ phản ứng nào để đối phó, Tề đàn chủ Ngũ Độc đàn lập tức bị vật lạ cắn phập vào giữa lồng ngực. “Phập”!

Sau tiếng động ngọt lịm, toàn thân họ Tề trước khi rơi xuống còn bất ngờ chúi người như muốn lao về phía nhân vật vừa ném vật lạ ra.

Nhưng đó không phải phản ứng hoặc cử chỉ do họ Tề gây ra. Trái lại, hầu hết ai ai cũng nhìn thấy hữu thủ của bóng nhân ảnh đang có cử chỉ như muốn thu hồi vật lạ về. Và họ biết, đó là Câu Hồn Phi Liên Sách sau khi cắm vào ai liền được chủ nhân bình khí Câu Hồn dùng đoạn dây để thu hồi về, làm cho thân hình họ Tề chúi theo một đoạn, sau đó mới chịu rơi xuống.

Và ngay khi thấy điều đó xảy ra cho họ Tề, hai nhân vật còn lại đang chao liệng trên không trung lập tức cùng nhau kêu lên :

- Đề phòng y tung mũi Câu Hồn thứ hai...

- Thủ pháp của y là thế. Thu mũi này là sắp sửa ném mũi thứ hai. Chạy mau!

Họ nhờ bảo pháp Thiên Y Phi Áo đang mặc trên người nên khi bỏ chạy thì họ là người rời bỏ cục trường nhanh nhất.

Những nhân vật Đàn chủ còn lại của Huyền Thiên môn cũng định chạy đi nhưng uy lực của Ma Kiếm đã ngăn lại.

Bạch nhân loang kiếm :

- Muốn chạy khỏi Ma Kiếm ư? Trừ khi lưu thi thể lại. Đờ!

Bóng trắng toát của bạch nhân càng thêm nổi rõ giữa nền trời tối và vầng hắc quang do kiếm chiêu tạo thành thì tuy lẫn vào bóng đêm nhưng uy lực phát ra vẫn minh chứng sự hiện hữu đầy lợi hại của Ma Kiếm từng gây khiếp đảm cho mọi người.

Một tiếng gào bi thảm chọt vang lên :

- A... Ma Kiếm quả... lợi... hại...!

“Phập phập...”. Một thi thể bỗng bị phân loạn, rơi vung vãi khắp nơi, cho thấy Ma Kiếm khi xuất thủ đắc thành thì nạn nhân tất gặp cái chết không gì thể thâm bằng.

Mục kích cảnh trạng này, bốn Đàn chủ còn lại của Huyền Thiên môn cũng sờ đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, họ chợt phát hiện bạch nhân cũng lâm vào trạng thái sờ qua biểu hiện thanh trường kiếm trong tay cứ buông thõng chúc xuống và mục quang thì dõi nhìn xa xăm.

Phát hiện này làm cho bốn người bọn họ cùng len lén lùi lại.

Họ không dám gây tiếng động, sợ bạch nhân nếu nghe được ắt không còn trong trạng thái như đang có nữa.

Họ lùi dần và khi cảm thấy đã lùi đến khoảng cách an toàn họ nhất loạt quay người phóng chạy.

Họ quá vội tìm cái sống trong cho chính họ nên không nhìn thấy bạch nhân cũng phóng chạy như họ nhưng theo hướng khác.

Bạch nhân di chuyển rất nhanh, men theo mé ngoài khu vực mọc toàn phi lao, tạo thành một vệt sương trắng vật vờ phiêu phưởng giữa bóng đêm đen càng lúc càng dày.

Vượt quá khu vực phi lao, bạch nhân chậm dần lại khi thấy cách đó không xa có một bóng hình xiêu vẹo vẫn cứ chệnh choạng bước đi!

Tiến đến gần hơn, bạch nhân chợt lên tiếng, trầm giọng gọi người đang đi xiêu vẹo đó :

- Cát Hiểu Phong?

Nghe gọi, bóng hình đang xiêu vẹo chợt đứng thẳng lên và quay lại thật nhanh, và bóng đó cũng lên tiếng khi nhận ra người gọi là ai :

- Là các hạ? Ma Kiếm tái thế, như các hạ đã nói, là để tận diệt Huyền Thiên môn. Các hạ sớm đuổi theo tại hạ là có ý gì?

Bạch nhân tỏ ra ngáp ngừng :

- Ngươi đã bị thương?

Hiểu Phong cười gượng, mắt thì cố nhìn xuyên bóng đêm, hi vọng cũng nhìn xuyên qua lớp lụa bạch để thấy diện mạo của bạch nhân là thế nào.

- Bọn Huyền Thiên môn không thủ đoạn nào không làm. Đa tạ các hạ xuất hiện kịp lúc. Bằng không, tại hạ e khó toàn mạng vì bị họ liên thủ hãm công.

Giọng nói của bạch nhân bỗng trở nên khàn khàn khó nghe :

- Ta đến đây không phải để giúp ngươi, hãy miễn cưỡng cho ta nghe những lời khách sáo. Còn lúc này, à, thật ra không phải ta đuổi theo ngươi. Mau cho ta biết, trước ta một lúc có nhân vật nào cũng chạy theo hướng này và có lẽ đã chạy vượt qua ngươi chăng?

Hiểu Phong lộ vẻ ngờ ngác :

- Các hạ muốn biết có ai đã lao vượt qua tại hạ không à? Đây là nơi hoang vắng, ngoài tại hạ và bọn Huyền Thiên môn vì là tử đối đầu nên không thể không chạm trán, e chỉ có mỗi một mình các hạ là dám hiện diện thôi. Làm gì có ai khác?

Thái độ của bạch nhân tỏ ý không hài lòng :

- Ta đang hỏi ngươi, hoặc ngươi đáp hoặc không thế thôi. Ngươi như ngươi làm gì có tư cách hỏi ngược lại ta?

Hiểu Phong chợt ưỡn người đứng thẳng lên :

- Nếu tại hạ không có tư cách, há lẽ một người đã luyện qua công phu bá đạo là Ma Kiếm như các hạ lại có tư cách?

Bạch nhân buông tiếng cười sắc lạnh :

- Nghe khẩu khí của ngươi dường như không tán thành sự tái thế của Ma Kiếm? Cho dù sự tái thế đó vừa đem lại tiện ích cho ngươi, giúp ngươi không bị bọn Huyền Thiên môn sát hại, ngươi vẫn có ý nghĩ như mọi người là phạm ai luyện Ma Kiếm đều là đại ma đầu, đại ác nhân không thể dung tha?

Hiểu Phong cũng cười lạnh :

- Nhất Câu Hồn, Nhị Quái Dao, Tam Ma Kiếm. Tự thân câu ca này ắt hẳn đã cho các hạ biết nhận định của mọi người về những loại công phu bá đạo là thế nào rồi, hà tất cứ phải hỏi khó tại hạ.

Bạch nhân quắc mắt :

- Có vẻ như ngươi không nhìn nhận ngươi chính là nhân vật vừa dùng Câu Hồn Phi Liên Sách ứng cứu và giải nguy cho ta?

Hiểu Phong ngờ ngàng :

- Tại hạ đã dùng Câu Hồn Phi Liên Sách? Tại hạ đã giải nguy cho các hạ? Một người đang bị nội thương nghiêm trọng như tại hạ ư? Các hạ thật khéo nói đùa.

Bạch nhân cao giọng giận dữ :

- Ngươi đã luyện Ma Kiếm đến nhập tâm như ta không hề biết đùa. Nếu không phải ngươi thì ai đã dùng Câu Hồn Phi Liên Sách giải nguy cho ta, sau

đó chưa nói gì đã bỏ đi và chính là đi theo hướng này?

Hiếu Phong giật mình, giương mắt ngơ ngác nhìn quanh :

- Các hạ nói thật chứ? Ngoài Ma Kiếm lại có thêm Nhất Câu Hồn xuất thế? Và người đó quả thật đã chạy theo hướng này? Ái chà, nói như vậy không lẽ tại hạ gặp may, chỉ một đêm được diện kiến cùng lúc hai nhân vật luyện thành hai công phu bá đạo và không bị hai nhân vật này chọn làm đối tượng?

Tay kiếm của bạch nhân chợt rung lên khe khẽ :

- Trước mặt ta, ngươi đừng giở trò. Nếu ta đoán không lầm thì chính ngươi, không phải ai khác, sau khi vờ bỏ chạy đã cố ý quay lại dùng Câu Hồn Phi Liên Sách để cứu ta, đáp lại việc ta đã tình cờ giải nguy cho ngươi trước đó. Là nam tử hán đại trượng phu, sao ngươi không dám thừa nhận, điều ngươi đã làm? Hung khí của ngươi đâu? Hãy lấy ra, thử xem giữa Câu Hồn và Ma Kiếm công phu nào lợi hại hơn.

Hiếu Phong lo lắng :

- Nói sao chứ? Các hạ dựa vào đâu để quyết tại hạ là người đã sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách?

Bạch nhân chau mày :

- Chớ nhiều lời vô ích. Dù phải hay không phải, đêm nay ta cũng quyết cho ngươi nếm mùi lợi hại của Ma Kiếm. Xuất thủ đi.

Hiếu Phong bước lùi lại và tự nhếch môi cười nhạt :

- Ma Kiếm có thật sự lợi hại hay không, chính tại hạ từng có ý sau này nếu có dịp ắt sẽ xin lĩnh giáo. Còn như bây giờ, do tại hạ đã bị thương, chỉ định nhân cơ hội này thủ thắng thì tại hạ không có gì để nói. Ra tay đi.

Véo một tiếng, Hiếu Phong hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ biết đứng bất động, mặc tình cho thanh kiếm đen tuyền của đã tung ra và bây giờ đã dừng lại với đầu mũi kiếm vừa vọt chỉ ngay vào tâm thất Hiếu Phong.

Bạch nhân long đôi mắt sòng sọc :

- Ngươi nguyện ý nạp mạng?

Hiếu Phong thở ra nhẹ nhàng :

- Định kiến của giang hồ là ai luyện qua một trong ba loại công phu bá đạo vừa nêu đều cuồng tâm loạn trí vì bị ma chướng chiếm nhập, tạo thành ma tâm. Lời này có lẽ đúng khi chính các hạ định hạ thủ tại hạ là người đang lâm cảnh vô năng lực hoàn thủ.

Bạch nhân hừ lạnh :

- Lời của ngươi chỉ gạt được trẻ lên ba. Vậy theo ngươi, nếu ngươi có thời gian cho công lực phục hồi, ngươi không cần dùng Câu Hồn Phi Liên Sách vẫn đủ năng lực đối phó với Ma Kiếm của ta?

Hiếu Phong ngao ngán thở dài :

- Sao các hạ cứ mãi đề quyết tại hạ là người đã dùng Nhất Câu Hồn ứng cứu các hạ? Nếu có Câu Hồn Phi Liên Sách, tại hạ chịu để cho các hạ uy hiếp như thế này sao?

Bạch nhân tỏ ý dao động, định thu kiếm về. Nhưng không biết nghĩ sao, bạch nhân chợt bật tung thanh kiếm, tạo thành màn kiếm mỏng lượn quanh người Hiếu Phong.

Sau khi thu kiếm về, làm cho những âm thanh rú rít do kiếm khí phát ra không còn nữa, bạch nhân cười khùng khục trong miệng :

- Muốn biết ngươi có phải người đã sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách hay không, đối với ta xem ra rất dễ. Vì hung khí đó thể nào cũng có trong người ngươi.

Và vẫn cười như thế, bạch nhân ung dung tiến lại gần, từ từ cho tay vào bọc áo của Hiếu Phong.

Chợt bạch nhân thu nhanh tay về, miệng quát vang :

- Ai?

Đáp lại chính Hiếu Phong cũng bị bất ngờ khi nghe thanh âm của lão Trần Thiết Phi vang lên từ một nơi không xa lắm :

- Đã tự biết luyện Ma Kiếm là đi ngược lại ý nguyện võ lâm. Ngươi nghĩ ngươi đủ sức đương đầu với toàn thể võ lâm ư?

Hiếu Phong chợt nhảy mất với bạch nhân, đồng thời cũng hạ thấp giọng :

- Lão là Trần Thiết Phi, sư huynh đồng môn với Bang chủ Cái bang, hành tung lão rất kỳ bí, tại hạ đoán thân thủ lão cũng kỳ bí tương tự.

Lập tức bạch nhân quay phắt người và trong nháy mắt đã biến mất.

Bạch nhân đi quá nhanh, khiến lão Trần Thiết Phi lúc xuất hiện cứ hậm hực nhìn quanh :

- Thân thủ của y quả lợi hại. Ngừ này, đại họa chắc sẽ đến với võ lâm nếu cứ để y mặc tình dùng Ma Kiếm gây sóng gió. Hừ!

Xuất hiện liên tiếp theo sau Trần Thiết Phi là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Nàng lăm lét nhìn quanh, rồi lại nhìn Hiểu Phong. Nhưng khi lên tiếng, nàng chỉ nói với lão Trần :

- Lão nhân gia, dường như Cát công tử đã bị điểm huyết?

Hiểu Phong vội lên tiếng :

- Cách điểm huyết của y rất lạ. Trần tiền bối và Hoàng Phủ cô nương nếu muốn giải huyết cho tại hạ e không phải dễ.

Trần Thiết Phi gạt mình, nhìn Hiểu Phong bằng ánh mắt thật kỳ lạ :

- Tiểu tử ngươi vẫn còn nhớ ta?

Hiểu Phong định đáp thì thấy xuất hiện thêm một nhân vật nữa. Hiểu Phong mỉm cười với nhân vật đó :

- Là các hạ ư? Cuối cùng các hạ cũng nghĩ lại, chịu đi theo Trần tiền bối như lời đề xuất trước đây của Trần tiền bối ư?

Nhân vật mới đến cũng lấy làm lạ nhìn Hiểu Phong :

- Huynh đài nói rõ hơn xem nào. Lời đề xuất gì của... Trần tiền bối chứ?

Hiểu Phong hoang mang :

- Tuyết Nghi các hạ đã sao rồi? Hỏi tại hạ như thế không lẽ các hạ quên, không nhớ lúc hòa táng Khương bang chủ xong chính Trần tiền bối đã đề xuất đưa các hạ cùng đi hay sao?

Người mới đến chính là Tuyết Nghi. Vì vẫn cái dạng nam trang và mặc bộ y phục danh gia công tử như thuở nào nên Tuyết Nghi ngờ ngàng nhìn lão Trần :

- Lão nhân gia nghĩ sao?

Lão Trần háng giọng, sau đó vừa lấy tay vỗ loạn khắp người Hiểu Phong vừa ầm ừ đáp lời Tuyết Nghi :

- Theo ta, tiểu tử đã tự phục hồi trí nhớ rồi, không tin, hai ngươi cứ đặt câu hỏi cho y. Chà, thủ pháp điểm huyết này rất lạ.

Hiểu Phong như không quan tâm đến hành vi giải huyết của lão Trần, chỉ ngạc nhiên hết nhìn Tuyết Hoa lại nhìn Tuyết Nghi :

- Phải rồi, tại hạ nhớ lại rồi. Lúc tại hạ bị Di Tinh đại pháp gây hại, như cũng có Hoàng Phủ cô nương và các hạ ở đó. Vậy, những việc về sau có lẽ nhị vị sẽ giúp tại hạ nhớ lại. Nào, nói đi, sau khi bị mất lý trí, tại hạ có gây ra hành động nào tệ hại không. Bằng cách nào tại hạ vẫn đến được Nhạn Đăng sơn? Tại hạ rất muốn nhớ lại nhưng không tài nào nhớ.

Tuyết Nghi định lên tiếng thì bị lời của Tuyết Hoa vang lên lấn át :

- Công tử thật sự không nhớ gì sao? Kể cả việc Hà Từ Thanh xuất hiện?

Hiểu Phong cau mày ngơ ngác :

- Hà Từ Thanh? Tính danh này như tại hạ chưa từng nghe?

Tuyết Nghi nhắc nhở :

- Chính là tể sư huynh. Huynh đài không biết vì lúc gặp gỡ, tại hạ đã quên, không dẫn kiến cho nhị vị biết nhau.

Hiểu Phong à một tiếng :

- Là lệnh huynh ư? Nếu vậy, giữa tại hạ và lệnh huynh lại có dịp hội diện lần thứ hai ư? Hội diện để làm gì? Sao tại hạ không nhớ?

Tuyết Hoa chợt mỉm cười, vừa lúc thấy lão Trần quay đầu nhìn lại, nàng hỏi :

- Lão nhân gia thấy thế nào?

Lão gạt đầu :

- Huyệt đạo không phải khó giải. Chỉ cần có người giúp ta, vì phải điểm cùng một lúc ba huyệt đạo, trong khi ta chỉ có hai tay.

Tuyết Hoa tiến lại gần. Miệng tuy hỏi nhưng đến lượt nàng chạm lướt khắp người Hiểu Phong :

- Có phải là ba huyệt Cốc Trì, Vững Huyệt và Thần Môn.

Hiểu Phong chợt thở dài :

- Vậy là ba vị đến đã lâu và có ý nghi ngờ tại hạ có giấu Câu Hồn Phi Liên Sách trong người?

Tuyết Nghi thoáng bối rối :

- Mong huynh đài chớ trách. Gia sư và Tuyết Hoa muội chỉ vì lo cho huynh đài nên mới can trọng là thế. Huống chi, cũng như Ma Kiếm, Quái Dao, nếu huynh đài dính vào Câu Hồn Liên Phi Sách e khó tránh khỏi việc chuốc họa về sau.

Đúng lúc này vì nhờ có Tuyết Hoa phụ lực, huyệt đạo của Hiểu Phong bắt ngờ giải khai, khiến Hiểu Phong chợt khuy xuống.

Tuyết Nghi kinh hãi vội tiến đến đón đỡ :

- Huynh đài thực sự đã bị nội thương ư?

Hiểu Phong vừa gạt đầu liền nghe quanh đó có nhiều loạt cười vang lên :

- Bọn ta cứ tưởng tiểu tử nguoi nếu không được Ma Kiếm thì cũng có Câu Hồn giúp nguoi bỏ đi từ lâu. Nào ngờ, số mệnh nguoi thật khó đổi thay, lại để bọn ta bắt gặp.

Hiểu Phong thất sắc :

- Chúng lại đến? Huyền Thiên môn vẫn quyết giết cho bằng được tại hạ?!

Lão Trần vụt quát.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Huyền Thiên môn xuất lộ uy phong - Hãm địa đạo Câu Hồn lai hiển

C hưa bao giờ Hiểu Phong thấy lão Trần bộc lộ hùng phong như lúc này. Lão ngang nhiên ra lệnh cho Tuyết Nghi và Tuyết Hoa :

- Bọn nguoi cứ đưa tiểu tử đi trước. Tự ta sẽ lo liệu, rồi cũng đuổi kịp các nguoi. Đi đi.

Nhưng, như Hiểu Phong đang thầm nhận định, phương vị của những loạt cười vừa vang lên đã chứng tỏ bọn Huyền Thiên môn ngay khi cố ý gây kinh động đã vây kín chung quanh, cho thấy Tuyết Nghi và Tuyết Hoa nếu muốn đưa Hiểu Phong đi e không dễ.

Tuy nhiên, điều gây bất ngờ nhất cho Hiểu Phong là hùng uy đồm lược đột nhiên có ở Tuyết Nghi và Tuyết Hoa vào chính lúc này.

Tuyết Hoa bảo Tuyết Nghi :

- Muội sẽ mở đường, còn...

Tuyết Nghi gạt đầu, đáp ứng nhanh :

- Ta sẽ mang y theo. Nào thực hiện đi.

Và lập tức, Tuyết Hoa như cơn gió lốc, lao thẳng vào màn đêm đen mịt mùng.

Tuyết Nghi nhắc Hiểu Phong lên và cũng bằng khinh thân pháp lợi hại, kịp bám ngay theo Tuyết Hoa.

Trong khi đó, ở phía sau Hiểu Phong đã có tiếng quát đầy uy lực của lão Trần vang lên vẳng động :

- Trần mỗ đã nhân nhượng bọn nguoi quá nhiều, lần này phải cho bọn nguoi nếm mùi lợi hại.

Hùng phong can vãn của lão Trần lập tức lây đến Tuyết Hoa.

Có người xuất hiện ngăn lối, Hoàng Phủ Tuyết Hoa liền lạnh lùng quát :

- Bỏn cô nương không phải dễ bắt nạt đâu. Hãy cho bỏn cô nương gỏi lời thăm hỏi Môn chủ bọn nguoi, bảo sẽ có ngày bỏn cô nương đưa quần hùng khắp Tam sơn Ngũ Nhạc đến hỏi tội lão. Đờ!

Nhân vật chặn lối Tuyết Hoa chính là Trang chủ Kiều gia trang. Lão Kiều Duy Hải bật quát :

- Đã manh tâm bội phản bỏn môn, Tuyết Hoa nguoi còn to gan cùng bỏn môn đối đầu ư? Chớ trách ta ác độc!

Ầm một tiếng, chấn kính làm cho Kiều Duy Hải bật lùi và phải kêu lên những tiếng hoang mang khi thấy hết Tuyết Hoa lại đến lượt Tuyết Nghi đưa Hiểu Phong lao vọt qua :

- Tuyết Hoa, bản lãnh của nguoi sao lại cao minh thế này? Hay nguoi đã dùng máu huyết của tiểu tử đó để tăng công lực cho nguoi.

Tuyết Hoa vẫn lao trước mở đường, cố tình lảm nhảm một câu do quá bất bình vì lời nói của lão Kiều :

- Tham vọng và dã tâm đã làm lão Kiều mù quáng, lão cứ ngỡ ai cũng như lão sao? Hừ.

Tuyết Nghi bám sát phía sau, chợt hỏi :

- Chỉ còn lại một mình lão nhân gia, e có ổn không, Tuyết Hoa muội?

Tuyết Hoa đáp :

- Hoàn toàn vô hại. Vì nếu cần, một khi lão nhân gia chịu bỏ chạy, bọn chúng có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Hiểu Phong cũng lên tiếng :

- Xem ra nhị vị đã thuận thảo! Xưng huynh gọi muội thật thân mật.

Tuyết Nghi nghiêng đầu nhìn Hiểu Phong :

- Tại hạ đã xưng hô như thế bao giờ?

Hiểu Phong phì cười :

- Tuy không xưng nhưng đã gọi muội. Yên tâm đi, vì theo tại hạ nhìn, các hạ và Hoàng Phủ cô nương rất xứng đôi. Nếu nhị vị được tác hợp lại, đây sẽ là giai thoại vô lâm..

Tuyết Hoa bỗng gắt :

- Công tử đừng nói nhảm nhí nữa, không vì tiểu nữ không thích nghe, nhưng vì ở đây là thời điểm không thích hợp.

Tuyết Nghi bỗng lo lắng :

- Sao muội bảo thế? Phải chăng sắp có điều bất ổn xảy ra?

Một tiếng cười lạnh chợt vang lên từ phía trước :

- Không sai. Chạy thoát đến đây, kể như ba người các nguoi thật tốt số. Nhưng nếu để các nguoi thoát thân lần này, bỏn thiếu gia đâu xứng là Thiếu môn chủ Huyền Thiên môn?

Tuyết Hoa tức thì dừng lại :

- Tư Không Bạch? Nguoi sớm xuất quan thế sao?

Tuyết Nghi cũng dừng lại và vội đặt Hiểu Phong xuống, đứng ngay phía sau Tuyết Hoa :

- Muội muốn nói đây là gã từng dùng tà thuật Hồi Thiên bỏ pháp, hấp thụ âm khí nữ nhân để bồi nguyên ích Dương, bức hại nhiều lương dân vô tội?

Trước mặt Tuyết Hoa chợt hiện diện một nam nhân mi thanh mục tú, duy có sắc diện nhợt nhạt là để lộ sự âm hiểm tà độc. Y cười :

- Người hỏi thuật đó để làm gì? Nếu cần, người cứ giao à Tuyết Hoa cho bọn thiếu gia, nhân đó người sẽ có cơ hội chiêm ngưỡng thể nào là phương cách hút âm bổ dương.

Hiệu Phong rúng động :

- Ở địa điểm của Điền gia trang trước kia hiện cũng có một Cốc chủ phu nhân từng thu nhận đồng nam, có lẽ cũng vì để vận dụng tà thuật này. Lẽ nào...

Nam nhân nọ tái mặt :

- Tư Không Bạch bọn thiếu gia nào phải hạng bán nam bán nữ, cũng thích thu dụng lũ đồng nam? Phải chăng người là Cát Hiệu Phong từng khiến bọn môn mắt ăn mắt ngủ?

Tuyết Hoa lùi lại sát Hiệu Phong :

- Công tử bảo có một Cốc chủ phu nhân...

Hiệu Phong nôn nóng ngắt lời :

- Nhất định họ có liên quan. Cứ nhìn thái độ của gã thì rõ.

Tư Không Bạch bắt ngờ lao đến, đồng thời còn oang oang ra lệnh :

- Bọn người lập trận vây quanh, đừng để kẻ nào có cơ hội tẩu thoát.

Và Tư Không Bạch bật đẩy một luồng lực đạo mang theo hàn khí vào Tuyết Hoa :

- Phản bội là chết!!

Tuyết Hoa biến sắc kêu vang :

- Mau chạy. Gã đã luyện thành Hàn Khí Âm Công, nghe nói uy lực khó thể lường.

Nhưng Tuyết Nghi cũng kêu :

- Không kịp rồi, một lũ đồng tử đã bao kín xung quanh.

Hiệu Phong vội nhìn quanh và càng thêm nghi ngờ khi thấy có đến mười hai gã đồng tử xuất hiện xung quanh. Lập thành một kiếm trận theo mệnh lệnh Tư Không Bạch. Và bọn đồng tử này, nếu Hiệu Phong nhìn không lầm thì chúng cũng trạc niên kỷ như Thanh nhi độ nào được Hiệu Phong và Điền Tú Tú ra tay giải cứu, không để Thanh nhi bị Sơn Thần cốc chủ phu nhân bắt về thực hiện ý đồ âm độc.

Nhìn lũ đồng tử này, Hiệu Phong do liên tưởng đến Thanh nhi nên có ý thương hại. Và nếu để chúng lập xong kiếm trận, Tuyết Hoa cùng Tuyết Nghi muốn thoát ắt phải gây phương hại đến chúng, không còn cách nào khác. Do vậy, Hiệu Phong chợt thăm thẳm vào tai Tuyết Nghi.

Thoạt nghe, Tuyết Nghi cứ lắc đầu. Nhưng sau đó, vì hiểu đó chỉ là mưu kế tạm thời của Hiệu Phong nên Tuyết Nghi đành gật đầu và gọi Tuyết Hoa :

- Không xong rồi, Tuyết Hoa muội. Gã Ma Kiếm lúc nãy lại xuất hiện nữa kìa.

Tuyết Hoa thất kinh quay lại :

- Thật thế sao?

Tư Không Bạch cũng nhìn quanh, ngao mạn tìm kiếm :

- Nếu Ma Kiếm đến thật thì tốt. Bọn thiếu gia...

Tư Không Bạch chợt bỏ ngang câu nói, vì phát hiện xung quanh vẫn tối đen và có vẻ như không hề có Ma Kiếm xuất hiện.

Bỗng có tiếng lũ đồng tử hét loạn :

- Chạy đi đâu?

Tư Không Bạch quay lại thật nhanh và phần nộ khi thấy Tuyết Nghi đi trước, Tuyết Hoa theo sau, cả hai cùng đưa Hiệu Phong lao vượt qua vòng vây kiếm trận chưa hình thành.

Tư Không Bạch giận dữ quát :

- Dám giờ trò với bọn thiếu gia ư? Bọn các người đừng mong trốn thoát!

Hiếu Phong quay đầu lại nhìn :

- Gã đang đuổi theo. Nhị vị liệu có chạy thoát không? Hay là...

Tuyết Nghi cười tự tin :

- Tại hạ đã được Trần Thiết Phi sư phụ thu nhận làm truyền nhân...

Tuyết Hoa tiếp lời, tranh nói với Tuyết Nghi :

- Còn tiểu nữ thì được người làm nghĩa nữ. Nói về bản lĩnh chạy thì bọn tiểu nữ đã được lão nhân gia truyền thụ. Công tử chớ quá lo.

Và đúng như họ nói, cả hai đã xóc hai bên Hiếu Phong và cùng nhau thi triển kinh công thượng thừa, lao đi nhanh không thể tả.

Hiếu Phong thán phục :

- Trần tiên bối thật đúng như tại hạ nghĩ ngờ. Chỉ có là đại cao nhân nào thì mới có thể giữ kín thân thủ bất phàm cho đến tận lúc này.

Đột nhiên có tiếng nói của lão Trần vang đến từ phía tả :

- Có muốn tán tụng ta hãy chờ đến khi thật sự thoát nạn đã. Chưa phải lúc này đâu.

Nghe thanh âm lão, Tuyết Nghi vui mừng :

- Sư phụ...

Lão Trần từ mé tả lao ra và lập tức giật Hiếu Phong vào tay lão :

- Ta chỉ là cao nhân mà thôi. Vì thế, do bây giờ đại cao nhân đại cao thủ đã xuất hiện, nếu bọn ngươi không mau chạy cho kịp ta, hậu quả thế nào tùy bọn ngươi. Chạy mau!

Được chuyển qua tay lão Trần, nhờ đó Hiếu Phong mới biết cùng một thứ kinh thân pháp nhưng do lão Trần thi triển thì mức độ lợi hại càng nhận thấy rõ hơn. Lão đưa Hiếu Phong đi vùn vụt, khiến Tuyết Nghi và Tuyết Hoa dù lúc này không mang nặng - vì đã giao Hiếu Phong cho lão Trần - cả hai vẫn không có cách nào đi nhanh hơn lão.

Hiếu Phong rất muốn lên tiếng hỏi lão để biết xem lời lão nói là có ý gì nhưng điều đó không cần thiết nữa. Vì nhân vật Đại cao nhân, đại cao thủ lão vừa mập mờ đề cập đã minh chứng sự hiện hữu qua tiếng cười cứ phiêu phiêu hốt hốt đưa đến tận tai mỗi người :

- Xúc Địa Thành Thốn, thân pháp này dù có cao minh đến đâu cũng không thể giúp Trần lão đầu ngươi thoát khỏi tầm quan sát của bản tọa. Sao không tạm thời ngừng lại, để cùng bản tọa đàm đạo chuyện nhân thế, nói lên chủ ý của mỗi người về đại cục hiện nay của võ lâm?

Hiếu Phong kinh nghi :

- Là đại cục gì nhân vật đó muốn cùng tiên bối đàm đạo?

Lão không đáp, chỉ lo chạy.

Tuyết Hoa chợt có ý ngờ :

- Số người có thể biết thân pháp Xúc Địa Thành Thốn này của lão nhân gia ắt chỉ trong vòng một ít người trở lại. Lão nhân gia nói xem, đây là nhân vật nào? Không lẽ...

Lão Trần chợt gắt :

- Chuyện của bọn trưởng bối chúng ta, bọn ngươi là lũ oa nhi, máu đầu còn chưa ráo, biết gì mà nói xen vào? Bảo chạy thì cứ chạy, đừng lăm lăm nữa!

Tuyết Nghi chau mày :

- Nhân vật tự xưng là bản tọa, khẩu khí như thế hạ nhất môn chi chủ. Liệu có là Môn chủ Huyền Thiên môn chăng, Tuyết Hoa?

Tuyết Hoa chưa đáp đã nghe Hiếu Phong buột miệng kêu lên :

- Hoặc giả là nhân vật tự xưng là Sơn Thần cốc chủ?!

Lão Trần chợt lay lắt người Hiếu Phong :

- Sơn Thần cốc chủ nào? Ngươi nghe ở đâu? Nhân vật tự xưng là Cốc chủ có vóc dáng diện mạo như thế nào? Mau nói.

Hiếu Phong cười gương :

- Tuy chưa hề gặp qua nhưng vẫn bối có ý ngờ đây là nhân vật đang chiếm ngụ Điền gia trang, khi đã cố tình bày kế làm quần hùng hoảng sợ, vô tình biến Điền gia trang thành chốn không một bóng người dám lai vãng.

Lão Trần bỗng rít qua kẽ răng :

- Sơn Thần? Không lẽ lão Bất Từ vẫn còn tại thế?

Và lão Trần chợt hét toáng lên :

- Có phải là lão không, lão Đại? Nếu đúng là lão thì lão lên tiếng đi.

Thanh âm phiêu hốt kia lại mơ hồ đưa đến :

- Gọi bốn tọa là lão Đại, phải chăng ở trên Trần lão đầu còn có huynh trưởng? Lão và lão Khương chưa hẳn chỉ là huynh sư đệ đồng môn?

Thật bất ngờ, lão Trần cười khanh khách :

- Ta có hay không có huynh trưởng, ngươi dò hỏi để làm gì? Tóm lại, một khi ngươi không là lão Đại, hết kiếp này ngươi đừng hòng gây khó dễ được Trần Thiết Phi mỗ. Mau theo ta nào, Tuyết Nghi, Tuyết Hoa.

Và lão Trần đột nhiên ngoặt người về bên hữu. Rồi chỉ một lúc sau lão bỗng đưa Tuyết Nghi, Tuyết Hoa cùng chui tọt vào một gian nhà thấp lè tè.

Hiếu Phong thật không hiểu lão chui vào đây để làm gì, vì gian nhà vừa thấp đầu đáng gọi là chỗ náu thân an toàn cho bốn người ẩn cùng một lúc.

Nhưng khác với Hiếu Phong nghi ngờ, lão chui vào và dùng chân nện mạnh vào nền đất vài lượt.

Thật lạ, nền đất vụt hé mở, cho Hiếu Phong nhìn thấy từ dưới đó chui lên hai nhân vật đen nhẻm từ đầu cho đến chân.

Hai nhân vật này dùng mục lực tinh tường nhìn bốn người vừa đến :

- Lão gia xin cho lệnh.

Lão Trần bảo :

- Hai người phân hai hướng, cứ chạy càng xa càng tốt. Mọi việc ở đây một mình ta lo liệu được.

Họ gật đầu định đi thì lão lại kêu :

- Đây, không cần quay lại đâu, dù có bất kỳ biến cố gì. Chạy đi!

Họ biến mất. Còn lão Trần và ba người bọn Hiếu Phong thì nhanh chóng chui vào mật đạo sức mùi ẩm mốc.

Đi chưa được bao xa thì Hiếu Phong nghe ầm một tiếng.

Không đợi ai hỏi, lão Trảng chép miệng bảo :

- Vậy là trong những gia sản của ta lại có thêm một cơ ngơi nữa bị phá hủy. Món nợ này hiện thời ta vẫn chưa biết tính vào ai đây. Hừ!

Tuyết Nghi cười hình hích :

- Lão nhân gia muốn ám chỉ gian nhà lụp xụp chúng ta vừa qua đó chui vào địa đạo này? Có thể gọi đó là cơ ngơi được ư?

Kiểu cười của Tuyết Nghi làm cho Hiếu Phong nghi ngờ :

- Là Tuyết Nghi các hạ vừa cười hay do Hoàng Phủ cô nương vậy?

Tuyết Hoa nhân bóng đêm đen của địa đạo chợt bảo :

- Là ai cười, công tử cần gì hỏi? Hay công tử nghĩ, vì đang lúc gặp nguy hiểm tiểu nữ cười như thế là không nên?

Hiếu Phong nghe tiếng của lão Trần gắt :

- Đương nhiên là không nên rồi. Thật không hiểu, đã từng này tuổi rồi ta còn dính vào chuyện của bọn oa nhi các ngươi làm gì. Báo hại ta gặp hết nguy hiểm này đến gặp nguy hiểm khác.

Hiếu Phong háng giọng :

- Nếu vẫn bối có cơ hội khôi phục võ công...

Lão cũng háng giọng :

- Rồi cũng đến lúc ngươi toại nguyện. Đến lúc đó, ta sẽ giao cả Tuyết Hoa lẫn Tuyết Nghi cho ngươi, để khỏi phải phiền đến ta. Đến rồi đó.

Lão dừng lại và bật hỏa tập lên cho mọi người thấy một cốc núi với ba bề là vách đá dựng đứng, phía còn lại là chỗ mọi người vừa từ địa đạo chui ra.

Lão châm sáng một ngọn đuốc đã cắm sẵn ở một vách đá, đoạn chỉ cho Hiểu Phong nhìn thấy một động khẩu bên cạnh :

- Ngươi vào đó tự chữa thương. Bọn ta sẽ ở ngoài này, để làm gì thì ngươi không cần bận tâm.

Tuyết Hoa nghe thế, cười toe toét :

- Với cách bố trí này đủ hiểu đây là chỗ an toàn. Có phải lão nhân gia định nhân cơ hội hiếm hoi này truyền thụ thêm một ít công phu tuyệt học cho bọn tiểu nữ?

Lão hừm mắt :

- Đã biết như thế thì càng nên chú tâm hơn. Không còn nhiều cơ hội như thế này nữa đâu.

Hiểu Phong vội lui đi, nghe lén chuyện luyện công của người là điều không nên.

Chưa lúc nào Hiểu Phong cần tọa công như lúc này. Vì thế, chẳng mấy chốc Hiểu Phong đã chìm vào vô thức.

Chợt có tiếng phàn nàn của lão Trần lọt vào tai, vô tình giúp Hiểu Phong khôi phục nhận thức.

Mở mắt ra và nhìn ra ngoài Hiểu Phong thấy dưới ánh dương quang chan hòa là vẻ mặt bức bối của lão Trần. Lão đang cau có quạu quọ :

- Bình sinh ra chưa thấy lũ nào mặt dày mày dạn như lũ này. Bực nhất là chúng không chịu bỏ đi cho, cứ ngồi im một chỗ chẳng khác nào những phỗng đá. Hừ!

Hiểu Phong bước ra :

- Như tiền bối muốn ám chỉ lối xuất nhập địa đạo đã có người canh phòng phong tỏa?

Nhìn thấy Hiểu Phong nét mặt Tuyết Hoa thật rạng rỡ :

- Cuối cùng công tử cũng khôi phục nguyên trạng. Vậy là tốt rồi.

Tuyết Nghi mừng theo lối khác :

- Hết ba đêm và hai ngày cần mẫn tọa công, huynh đài chắc đã đói? Chỉ có chút lương khô để lót dạ, hy vọng huynh đài không nổi từ chối.

Lão Trần bữu môi khi thấy Tuyết Hoa lảng xãng bày biện lương khô cho Hiểu Phong dùng :

- Có muốn chối từ cũng không được. Vì nếu cứ bị giam mãi ở đây, ta e chỉ một hai hôm nữa đến lương khô cũng không còn.

Hiểu Phong dù đói vẫn chờ hỏi xong lão một câu :

- Chúng ta không còn lối xuất nhập nào khác sao? Còn nếu xông bừa ra thì liệu có gì bất ổn không?

Tuyết Hoa thở dài, liếc nhìn lão Trần :

- Mọi việc, bọn tiểu nữ đều phục tùng lão nhân gia. Vì chưa có lệnh nên bọn tiểu nữ nào dám bàn đến chuyện xông bừa ra.

Tuyết Nghi thì lắc đầu :

- Để huynh đài dễ hiểu thì thế này. Lối xuất nhập chỉ có một mà mấy ngày qua cứ bị một lũ người không rõ xuất xứ từ đâu, thần nhiên ngồi quanh chỗ xuất nhập. Còn xông bừa ra thì lão nhân gia không muốn. Bảo là cần giữ kín nơi nấu thần này, dự phòng sau này lại phải dùng đến.

Hiểu Phong chiêu một ngụm nước để dễ nuốt trôi ngụm thức ăn khô vừa ăn xong, sau đó mỉm cười :

- Tiểu phú do cần, đại phú do thiên. Nếu tại hạ đoán không lầm thì nơi này là chỗ được Trần lão gia dùng để chôn giấu khá nhiều tài vật. Bị người phát hiện là điều không nên.

Lão Trần không hề phủ nhận :

- Bọn ta đã nghĩ hết cách rồi nhưng vẫn không sao làm cho lũ người vô công rồi việc kia bỏ đi. Đến lượt người thử nghĩ cách xem.

Hiếu Phong nhìn Tuyết Nghi :

- Từ trong, có chỗ nhìn ra ngoài để quan sát không?

Tuyết Nghi gật đầu :

- Đề tại hạ đưa huynh đài đến tận nơi xem xét.

Hiếu Phong đáp ứng :

- Các hạ thấy bọn chúng có đặc điểm gì giống nhau?

Lão Trần sẵn giọng :

- Nhiều đấy. Nào là cầm như hến, đến lúc ăn cũng chỉ biết lẳng lặng ăn, không ai nói với ai lời nào. nào là có cùng đức tính nhẫn nại như nhau, đã ngồi là ngồi lý một chỗ, ngủ cũng ngồi. Chưa hết đâu, thần sắc tên nào tên nấy cũng tỏ ra nghiêm trọng, như chúng lúc nào cũng đang chờ nghe mệnh lệnh của ai đó.

Hiếu Phong động tâm :

- Còn mắt của chúng? Có chút biểu hiện nào linh hoạt không? Có nhìn ngang nhìn ngửa, hay chỉ là những cặp mắt vô hồn.

Tuyết Nghi giật mình :

- Vô hồn? Huynh đài có ý nghĩ rằng...

Tuyết Hoa cướp lời :

- Không lẽ lại là thủ đoạn của gã dâm đạo độ nào?

Lão Trần cau mặt :

- Cũng có thể. Di Tinh đại pháp! Hừ!

Hiếu Phong bồn chồn lo ngại :

- Lũ đạo nhân đệ tử của Âm Sơn Ác đạo nếu cứ để sống e còn tiếp tục gây họa vô lâm. Cần phải...

Tuyết Hoa xua tay :

- Chỉ còn một thôi. Vì ngày khi bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí, chính công tử đã kết liễu sinh mạng hết hai.

Hiếu Phong ngỡ ngàng :

- Có chuyện đó ư? Vậy thì lần này là do kẻ nào thi triển Đại tà pháp Di Tinh? Vì gã đạo nhân còn lại chỉ cách đây vài ngày chính tay tại hạ đã đưa gã về Tây Thiên.

Lão Trần bàng hoàng :

- Không lẽ là lão Âm Sơn Ác Đạo? Nếu là lão, uy lực của Di Tinh đại pháp thật không thể xem thường.

Hiếu Phong vội chạy đi :

- Tại hạ cần phải xem tận mắt. Phiên Tuyết Nghi các hạ chỉ chỗ quan sát cho.

Chạy ngược ra theo địa đạo, lúc dừng lại, Tuyết Nghi dặn khẽ :

- Tuy lão nhân gia bảo ở bên ngoài không thể nghe nhưng chúng ta cứ cẩn trọng vẫn hơn.

Và như Hiếu Phong chú mục nhìn thì thấy Tuyết Nghi đưa tay ấn vào một núm đá. Cạnh đó còn một núm nữa to hơn.

Thấy Hiếu Phong nhìn, Tuyết Nghi giải thích :

- Núm đá còn lại dùng để khai mở bí môn dẫn ra ngoài địa đạo. Lúc đi vào cũng vậy, cứ xoay núm đá là bí môn tự phong bế.

Đoạn Tuyết Nghi hướng mắt về phía lỗ thông phong vừa hé mở và gọi Hiểu Phong :

- Họ kia!

Hiểu Phong nhìn ra, và chỉ một thoáng sau đã ra dấu cho Tuyết Nghi đóng lỗ thông phong lại :

- Họ đúng là người của Huyền Thiên môn, tại hạ quen mặt một vài người. Điều này chứng tỏ Huyền Thiên môn đã ngờ gần đây có chỗ bí ẩn cho chúng ta náu thân. Xông bừa ra là vô tình hại Trần tiền bối, vì đã “lạ ông tôi ở bụi này”.

Tuyết Nghi lo ngại :

- Họ đều là những người bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí, chỉ biết phục tùng mỗi một mình người đã hại họ. Nếu không xông ra, nhờ họ cứ ngồi mãi ở đây, chúng ta không thoát và còn bị chết vì đói.

Vừa thấy cả hai quay lại, Tuyết Hoa vội hỏi :

- Liệu có cách nào thoát ra mà vẫn giữ kín chỗ này không?

Tuyết Nghi lẳng lặng lắc đầu. Phần Hiểu Phong thì nhìn lão Trần.

Không để Hiểu Phong kịp nói gì, lão Trần đã xua tay bảo :

- Đây là nơi ta đặt toàn bộ tâm huyết vào, không thể để bất kỳ ai phát hiện. Theo ta, chỉ còn cách là mong bọn chúng thấy nản và tự bỏ đi.

Hiểu Phong nhìn lên những vách đá xung quanh.

Hiểu ý, lão Trần bảo :

- Địa hình chốn này là do ta tự chọn, đừng phí công nghĩ đến chuyện leo lên hoặc từ trên treo xuống.

Hiểu Phong cau mày :

- Nhờ bọn chúng nhờ bảo pháp Thiên Y Phi Áo để đột nhập thì sao?

Lão Trần cười nhạt :

- Xuống thì dễ nhưng để thoát ngược trở lên thì không bao giờ.

Hết cách, Hiểu Phong nhún vai :

- Nếu là vậy, đành phải chờ bọn chúng tự bỏ đi thôi. Hy vọng chúng ta sẽ không chờ quá lâu.

Từ đó, bọn họ tự tìm chỗ ngồi, chỉ để chờ và chờ. Thi thoảng, chỉ có một mình Tuyết Nghi chạy ra chạy vào và lần nào cũng kết quả như vậy, bọn kia vẫn ngồi im như phỗng đá.

Họ mệt mỏi, thiếp dần. Kể cả Hiểu Phong cũng chìm vào giấc ngủ không mộng mị.

Đêm đó, bọn người bị mất lý trí chợt như được một luồng sinh khí thổi lướt qua. Họ đang ngồi - gọi là ngồi im như phỗng đá - nhưng rồi đồng loạt bật dậy.

Mắt họ gườm gườm nhìn xuyên qua bóng đêm, chú mục vào một nhân vật duy nhất vừa lẳng lặng xuất hiện ở giữa họ.

Họ tịnh không hô hoán, cũng không có bất kỳ thái độ nào tỏ ra sắp có hành vi bất lợi với nhân vật vừa xuất hiện. Cả nhân vật đó cũng thế.

Cảm thấy yên tâm, nhân vật nọ từ từ lui chân, lui thật chậm, cố ý cho những kẻ kia thấy hần tuy đến bất ngờ nhưng không hề có địch ý.

Đột nhiên, hần phát hiện có một tên tuy không nói gì nhưng lại lẹ làng đặt vào miệng một chiếc còi tre.

Hữu thủ của hần liền phát nhanh, một vật đã xé gió lao đi, đích đến là vùng tâm thất của tên vừa đặt còi tre vào miệng.

“Phập” một tiếng ngọt lịm, tên nọ chết ngay và còi tre lăn rơi ra từ miệng đang ứa huyết của chính tên nọ.

Một tên khác đứng cách đó không xa cũng đột ngột đặt một còi tre khác lên miệng. Tả thủ của hần lại vút ra, trong khi đó chỉ ngoác một cái là hữu thủ của hần đã thu hồi vật đã cắm ngập vào tâm thất tên đã chết. Và từ tả thủ của hần lại bắn ra vật là thứ hai làm cho tên thứ hai cũng chết ngay, chưa kịp ngậm và thổi còi tre.

Hai cái chết đến quá nhanh và quá êm khiến những tên còn lại hầu như không nhận ra hoặc không quan tâm đến hai cái chết nọ.

Thoáng yên tâm về điều này, thân hình hắn vụt biến mất.

Nhưng khi xuất hiện trở lại, chính hắn vì kinh hoàng nên tự bảo :

- Quái lạ. Không thể chế ngự huyết đạo? Làm gì bây giờ?

Hóa ra lúc mới rồi hắn biến đi là vì dùng bộ pháp ảo diệu để xoay quanh thân những tên nọ. Ý của hắn là muốn chế ngự huyết đạo nhưng qua lời vừa lầm bầm thì thấy ý của hắn đã bất thành.

Đã vậy, tự hắn đã gây nên tai họa. Những tên kia có lẽ vì bị hắn động chạm vào, dù nhẹ cũng là sự động chạm, nên lúc này bọn chúng đều xông ủa cả vào hắn.

Nhìn những tên nọ chột như linh hoạt hẳn lên, tung chiêu vô số kẻ vào hắn, bản thân hắn tự rít :

- Đứng trách ta. Hãy trách bọn người sắp sửa gây nên những tiếng động mà ta không hề muốn có chút nào.

Và song thủ của hắn cũng phô diễn những thủ pháp linh hoạt. Hắn tung hữu thủ, ném ra một vật lạ, sau đó vừa thu tay về vừa ngoặc tay tả ném vật lạ thứ hai ra.

Cứ thế, ném vật bên tả thì thu vật bên hữu và ngược lại, hắn nhanh chóng sát hại những tên kia chỉ nhờ vào một hung khí kỳ quái gồm hai vật là được cột nối vào nhau ở đằng chuôi bằng một đoạn dây dài cả trượng.

Hắn thi triển thủ pháp quá nhanh, hoặc giả do những tên kia không đủ linh hoạt bằng hắn. Và kết quả là tất cả đều chết, chỉ mỗi mình hắn sống, mà không hề có bất kỳ một tiếng động chạm nào đáng kể xảy ra, như ý hắn mong muốn.

Thực hiện xong, hắn thở dài nhìn lại thảm trạng do chính hắn vừa gây ra. Sau đó, hắn ngao ngán bỏ đi.

Có tiếng Tuyết Nghi kêu làm Hiểu Phong và những ai còn ngủ đều tỉnh cả dậy.

Lão Trần vừa thức giấc đã hỏi ngay :

- Người bảo sao? Bọn chúng đã chết?

Hiểu Phong đứng bật dậy :

- Không lý nào. Vì nếu có động thủ ắt chúng ta phải nghe thấy tiếng động.

Tuyết Hoa tán đồng :

- Không một ai nghe cả. Không khéo đây chỉ là giấc chiêm bao của...

Tuyết Nghi vội phân minh :

- Ta vừa chạy ra ngoài xem, nào phải là chiêm bao.

Lão Trần lập tức phóng người lao đi :

- Để xem nào.

Bọn Hiểu Phong vội bám theo.

Họ ra ngoài, thất thần nhìn thảm trạng có lẽ xảy ra đêm qua cho những kẻ bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí.

Lão Trần nghiêng răng :

- Đúng là do Câu Hồn Phi Liên Sách. Một thảm cảnh vô nhân chưa từng thấy. Hừ...

Tuyết Hoa lo lắng nhìn Hiểu Phong :

- Tại sao kẻ ác nhân này đã ra tay giúp chúng ta?

Hiểu Phong phì cười :

- Cô nương chớ nghĩ quẩn. Ai trong chúng ta cũng biết, đối tượng của Nhất Câu Hồn và Tam Ma Kiếm lúc gần đây chính là Huyền Thiên môn. Những nhân vật đã bị sát hại đều là người của Huyền Thiên môn, nào phải vì muốn giúp chúng ta nên Nhất Câu Hồn giết họ?

Tuyết Nghi bảo :

- Nếu Tuyết Hoa muội cho rằng ác nhân giúp chúng ta, có khác nào bảo nơi chúng ta ẩn náu đã bị ác nhân phát hiện?

Lão Trần gật gù :

- Cát tiểu tử nói không sai. Nhưng dù sao, đã có Ma Kiếm lại có thêm Câu Hồn cùng xuất thế, các người muốn đi đâu tùy ý, ta có việc phải đi ngay.

Nói đi là đi, thái độ của lão Trần làm cho Tuyết Hoa sợ hãi nhìn Tuyết Nghi, và sau đó cả hai lại chuyển ánh mắt qua nhìn Hiểu Phong.

Hiểu Phong lấy làm lạ :

- Sao kia? Hay nhị vị muốn biết tại hạ sắp đi đâu và có cho nhị vị đi cùng hay không? Nếu là vậy, tại hạ định đi đến Kim Lăng, nhị vị nghĩ thế nào?

Cả hai thở dài, và Tuyết Nghi chột bảo :

- Có vẻ như công tử không muốn vương bận vì có thêm hai kẻ đồng hành bất đắc dĩ.

Hiểu Phong lắc đầu, định nói gì đó, nhưng lại chột đỏ sắc và khẽ kêu lên :

- Không xong rồi, có người sắp đến đây. Ất do hành tung của Trần tiên bối đã gây kinh động đến Huyền Thiên môn, chúng đến không chỉ một vài người.

Tuyết Hoa nhìn lại những thi thể đã chết vì Câu Hồn Phi Liên Sách :

- Chúng ta nên chạy hay cứ lưu lại?

Tuyết Nghi chột lắc đầu :

- Ta hiểu ý Tuyết Hoa muội, định dùng thảm trạng này để làm giảm bớt nhuệ khí của bọn Huyền Thiên môn. Nhưng làm thế là lợi bất cập hại. Chỉ e bọn chúng nghĩ đây là do chúng ta gây ra, kẻ ăn ốc người đổ vỏ, bọn chúng vì muốn báo thù ắt sẽ quyết liệt hơn trong việc đối phó với chúng ta.

Hiểu Phong vụt nhún vai :

- Bỗng dưng chuốc họa vào thân, tại hạ cũng tán thành luận kiến của Tuyết Nghi các hạ. Chúng ta đừng nên dính vào thảm trạng này. Đi thôi.

Cả ba người lập tức chạy đi, đương nhiên không chạy cùng một hướng với hướng lão Trần vừa bỏ chạy.

Đang chạy song hành, Tuyết Hoa chột phát thoại :

- Tuyết Nghi các hạ nhìn xem, dường như bản lãnh của Cát công tử lúc này đã khác xa so với trước đây.

Tuyết Nghi đáp :

- Hà, Tuyết Hoa muội không nhớ Trần lão gia đã nhận định như thế nào lúc tận mục sở thị thời gian tọa công của Cát huynh đài sao? Người bảo, chỉ khi nội lực đạt mức lộ hỏa thuần thanh Cát huynh đài mới tọa công một lần kéo dài đến hai ba ngày. Cát huynh đài thật đúng là bậc kỳ tài giữa bao người trong giới giang hồ đương đại.

Hiểu Phong vẫn luôn đi phía trước và biết họ nói như thế vì thủy chung họ dù muốn cũng không thể chạy nhanh hơn để đi ngang hàng với Hiểu Phong. Do vậy, Hiểu Phong chột hỏi :

- Phải chăng từ lúc tại hạ bị trúng tà thuật Di Tinh đại pháp vẫn luôn có nhị vị ở bên cạnh? Chính nhị vị đã đưa tại hạ đến Nhạn Đăng sơn?

Tuyết Nghi lúc này chạy bên tả Hiểu Phong chỉ biết háng giọng và ngập ngừng :

- Tại hạ biết huynh đài đang rất bận khoăn vì không hiểu đã gây ra chuyện gì tác tệ hay trong thời gian bị mất lý trí đó. Về việc này thì...

Tuyết Hoa nói xen vào, lên tiếng từ phía bên còn lại của Hiểu Phong :

- Nói tóm lại công tử đừng áy náy nữa. Vì đúng là bọn tiểu nữ vẫn luôn bên cạnh công tử, chăm sóc cho công tử khi lý trí tạm thời bị mê muội. Đã không có chuyện gì xảy ra đâu. Có chăng là công tử chỉ muốn giải nguy cho tiểu nữ và Tuyết Nghi nên có thái độ rất lạnh lùng và hầu như là phản kích khi ung dung dùng kiếm sát hại hai gã đạo nhân, đệ tử của Âm Sơn Ác Đạo. Chỉ có thể thôi :

Hiểu Phong nghi ngờ :

- Không còn gì nữa ư? Vậy tại sao lúc lý trí phục hồi, chỉ có một mình tại hạ lâm vào hiểm cảnh do thác Long Tuyền, Nhạn Đăng sơn bị phá hủy, không có nhị vị ở đó?

Tuyết Nghi giải thích ngay :

- Cũng không có gì khó hiểu. Vì lúc chỉ còn cách Nhạn Đăng sơn đôi ba dặm, một là huynh đài vì còn ấn tượng sâu sắc đối với câu Nhất Câu Hồn, Nhị

Quái Dao... nên khi thấy nhiều thi thể chết vì Câu Hồn Phi Liên Sách, huynh đài liền như người phát cuồng, đã chạy như bay về phía Nhạn Đăng sơn, đến Trần lão nhân gia cũng không đuổi kịp.

Hiếu Phong thêm hồ nghi :

- Tại sao Trần tiên bối lúc đó cũng có mặt? Vì có gì Trần tiên bối không kịp đuổi theo nếu lúc đó tại hạ có công lực không cao minh như lúc này? Trừ phi Trần tiên bối không muốn đuổi theo thì đúng hơn.

Tuyết Nghi nghiêm mặt :

- Công tử muốn ám chi điều gì khi đề quyết lão nhân gia cố tình không đuổi theo.

Hiếu Phong nhún vai :

- Còn gì ngoài định kiến của Trần tiên bối đối với Ma Kiếm, Quái Dao, Câu Hồn? Trần tiên bối không muốn tại hạ chiếm hữu Quái Dao, lại là lúc lý trí tại hạ không còn, có lẽ Trần tiên bối hài lòng hơn một khi trận phá hủy thác Long Tuyền chôn vùi luôn tại hạ.

Tuyết Nghi nhăn mặt :

- Huynh đài xin chớ vội ngờ vực hiệp cốt nhân tâm của lão nhân gia. Vì còn một nguyên nhân nữa tại hạ chưa kịp đề cập đến.

Hiếu Phong cười nhạt :

- Các hạ thử biện giải xem.

Tuyết Nghi nghiêm giọng :

- Vậy huynh đài biết Di Tinh đại pháp ngoài việc làm cho bản thân huynh đài mất lý trí còn một hậu quả nữa hệ trọng hơn chăng?

Hiếu Phong lo ngại :

- Còn hậu quả gì nữa?

Tuyết Nghi cười buồn :

- Đó là bản thân công lực của huynh đài bị kích hoạt, bị rung động bằng hết. Vì thế, lúc huynh đài bắt ngờ chạy đi, đó chính là hình ảnh của dã thú xông chuồng, làm gì có người nào kịp phản ứng và đuổi theo cho kịp huynh đài.

Hiếu Phong giật mình, vô tình để cho cước trình chậm lại :

- Toàn bộ công phu chân lực đều bị dồn nén, buộc phải phát động cho bằng hết? Trạng thái này có khác nào làm cho một người bình thường bỗng đạt thần lực như bậc thần nhân và khi đã sử dụng hết mọi năng lực bị kích hoạt, như người bị vắt kiệt chân lực, hậu quả đến với kẻ đó chắc chắn chỉ có cái chết?

Tuyết Hoa chút một hơi thở phào nhẹ nhõm :

- Công tử minh bạch như thế là tốt rồi. Vì đa nghi như lúc này thật là không hay chút nào.

Hiếu Phong càng lúc càng đi chậm hơn, vô tình kéo theo Tuyết Nghi và Tuyết Hoa cũng đi chậm lại :

- Còn một điều này nữa, tại hạ bị như thế ước chừng bao nhiêu ngày? Có dài lắm không?

Tuyết Nghi buột miệng :

- Cũng độ nửa tuần trăng.

Hiếu Phong dừng phắt lại :

- Vậy tại hạ đã có những hành động gì trong suốt thời gian đó, nhất là khi nội nguyên công lực cứ luôn bị kích hoạt? Đừng nói với tại hạ là chỉ hạ sát có hai mạng người. Vì tại hạ không tin đâu. Mong nhị vị chớ có giấu tại hạ, cứ nói thật vẫn hơn.

Tuyết Nghi lúng túng nhìn Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa cũng có một thoáng bối rối nhưng lập tức trấn tĩnh và mỉm cười :

- Đương nhiên công tử vẫn còn một vài hành động, nhưng thật sự không gây hậu quả nào nghiêm trọng.

Hiếu Phong cau mày :

- Giả như là...?

Tuyết Nghi bảo :

- Là sự xuất hiện của Hà Tử Thanh tề sư huynh chẳng hạn.

Hiếu Phong bắn khoăn :

- Lệnh sư huynh xuất hiện thì sao? Tại hạ đang có chân lực bị kích hoạt, không lẽ lúc tề sư huynh xuất hiện tại hạ vì không còn lý trí nên có đắc tội với lệnh sư huynh?

Tuyết Nghi chột nháy mặt :

- Cần gì huynh đài cứ muốn hỏi tách bạch như vậy? Đã bảo là không có gì tác tề cả, bấy nhiêu đó chưa đủ làm huynh đài hết bắn khoăn ư?

Hiếu Phong thở mạnh ra một hơi và gần như muốn hất bỏ những gì đang vương vấn, chỉ muốn trút cạn ra một lần cho xong. Hiếu Phong bảo :

- Nhị vị không muốn nói cũng không sao. Tại hạ sẽ đi tìm lệnh sư huynh, quyết hỏi cho ra lẽ.

Tuyết Hoa và Tuyết Nghi cũng bật kêu một lúc :

- Chớ nên gấp y.

- Gấp thì gấp nhưng đừng tin bất kỳ điều gì y nói. Tốt hơn là đừng gấp y.

Hiếu Phong kinh ngạc nhìn cả hai :

- Đó là lệnh sư huynh, sao nhị vị bỗng có thái độ như rất sợ, rất đề phòng y?

Cả hai chột nhìn nhau vì biết đã lỡ lời. Sau đó, Tuyết Nghi đành đáp qua tiếng thở dài :

- Y đã lộ là người từng bị Huyền Thiên môn khuất phục. Cái chết của gia sư Khương lão nhân gia cũng một phần do y.

Hiếu Phong vụt cao giọng :

- Có nghĩa là lúc tại hạ mất lý trí, Hà Tử Thanh xuất hiện hoàn toàn không có thiện ý? Tại hạ vì thế có cùng y động thủ? Có sao y không chết nếu như bản lãnh của y rõ ràng không thể bằng tại hạ? Đã xảy ra chuyện gì?

Tuyết Hoa vụt đáp, mắt cứ liếc chùng Tuyết Nghi :

- Công tử tuy thông minh nhưng nhất thời lại tỏ ra u mê. Vì lúc y đến, thoát đầu nào ai biết y có địch ý hay không. Đến khi phát hiện thì đã muộn, y đã điểm huyết chế ngự cả ba. Cả công tử muốn giết y cũng không có cơ hội.

Hiếu Phong nhíu mày :

- Nếu là vậy, sao y không hạ thủ, lại buông tha chúng ta?

Tuyết Nghi phì cười, nhẹ nhõm :

- Vì Trần lão nhân gia kịp đến. Đương nhiên chúng ta được cứu.

Hiếu Phong trầm ngâm :

- Chuyện chỉ có thể thôi sao? Vậy tại sao nhị vị lúc này tỏ ra ngập ngừng, như thể gặp chuyện quá khó khăn, không thể thổ lộ? Trong khi như nhị vị vừa kể, mọi chuyện lại quá ư dễ nói?

Đáp lại câu nghi vấn của Hiếu Phong là tràng cười của Hà Tử Thanh bỗng vang đến lòng lộng :

- Đương nhiên là phải có điều khó nói họ mới không thể thổ lộ với người. Muốn biết đó là điều gì thì cứ hỏi Hà Tử Thanh ta đây.

Tuyết Nghi phẫn nộ, cùng Tuyết Hoa đưa mắt nhìn quanh :

- Người đã đến sao chưa hiện thân? Lần này người đến thật đúng lúc, bọn ta hận chưa thể rút gân lột da người ra.

Thanh âm của Hà Tử Thanh vẫn từ chốn mơ hồ vọng tới :

- Muốn lột gì ở ta cũng được. Vì ta luôn sẵn sàng để bọn người lột.

Và Hà Tử Thanh cười dài, là giọng cười thoát nghe Hiểu Phong liền biết ngay đó là giọng cười đắc ý, ngạo mạn, đều cang và có phần nào đó tà dâm.

Hiểu Phong đoán được một thì Tuyết Nghi và Tuyết Hoa lại đoán biết một cách chắc chắn đủ mười phần.

Nhưng khi cả hai định động thân lao đi tìm phương vị họ Hà đang ẩn náu, Hiểu Phong vội ngăn cả hai lại :

- Một mình Hà Tử Thanh làm sao đủ đơm lược đến đây và cố tình đánh động cho chúng ta biết? Y ắt đã có sẵn bố trí. Chúng ta đến là lọt vào kế hiểm của y.

Tuyết Hoa hậm hực :

- Không lẽ cứ đứng đây nghe những lời châm chọc của y?

Hiểu Phong vụt hạ thấp giọng :

- Đã không đến chỗ y thì phải dẫn dụ y đến chỗ ta. Hãy nghe theo tại hạ. Đi nào.

Và Hiểu Phong động thân đưa Tuyết Nghi và Tuyết Hoa đi men theo một cánh rừng thưa.

Không nghe thanh âm của Hà Tử Thanh vang lên nữa, Tuyết Hoa thở dài :

- Vậy là y không bị chúng ta dẫn dụ? Thật tiếc vì bỏ mất cơ hội phục thù.

Hiểu Phong cười nhạt :

- Vị tất đúng như cô nương đoán. Không tin, cô nương thử len lén nhìn vào khu rừng thì rõ.

Có lẽ Tuyết Nghi đã nhìn nên ngay khi Hiểu Phong dứt lời thì chính Tuyết Nghi lên tiếng :

- Tuy không thấy được nhiều nhưng tại hạ cũng phát hiện có một vài người cố tình ẩn thân trên một vài tàng cây.

Hiểu Phong bảo :

- Không sai. Đó là số người có nhiệm vụ giám sát chúng ta, chỉ là phân dự phòng mà thôi. Vì dựa theo hướng phát ra âm thanh của họ Hà, tại hạ hồ nghi bọn chúng đặt rất nhiều cạm bẫy. Do đó, lúc bảo nhị vị cùng đi, tại hạ cố tình chọn hướng này là hướng nghe rõ nhất tiếng phát âm của họ Hà. Hừ hừ, thực thực, họ Hà dùng nghi binh thì tại hạ cứ theo đó tương kế tựu kế đáp lại. Quả nhiên đây là hướng họ Hà chưa kịp bố trí lực lượng mai phục.

Tuyết Hoa kinh nghi :

- Nhưng bọn giám sát sẽ đánh động...

Hiểu Phong chợt khom người nhặt vài mẫu đá :

- Để dẫn dụ họ Hà tìm đến, chúng ta đành tự đánh động, làm họ bọn người đã mất lý trí kia thôi.

Và Hiểu Phong bắt chợt vung tay xạ ra ba mẫu đá vừa nhặt.

Ba mẫu đá vừa thoát ra liền chia thành ba hướng, lao thẳng vào ba tàng cây cách xa nhau ở bìa rừng.

Và khi ba mẫu đá biến mất vào những tàng cây, từ chỗ ẩn khuất đó liền phát lên ba loạt còi tre cao vút.

Ngay khi loạt còi tre vừa vang lên, từ bên trong cánh rừng thur liền xuất hiện một nhân vật.

Nhân vật này từ trong lao ra bằng một khinh thân pháp thần tốc. Và chỉ chớp mắt sau đã cho Tuyết Hoa, Tuyết Nghi thấy đó là một Đạo nhân đã cao niên với chót mũi nhọn chợt khoằm xuống như mỏ chim ưng.

Tuyết Hoa và Tuyết Nghi bàng hoàng dù vẫn ngỡ ngợ :

- Là Âm Sơn Ác Đạo?!

Không hề ngỡ ngợ như họ, Hiểu Phong chờ lão Đạo nhân hiện thân liền ứng tiếng nói ngay :

- Dùng còi tre ra lệnh và điều động bọn người bị Di Tinh đại pháp làm hại, tôn giá đây ắt là Ác Đạo Âm Sơn, định xuống cửu tuyền đài cùng lũ ác đồ hội ngộ?

Không chịu nổi câu châm chọc của Hiểu Phong, Lão đạo lập tức quát mắng, xạ những tia hàn quang khiếp người, nhìn trừng trừng Hiểu Phong :

- Vậy là người thừa nhận đã giết hại Thái Tuế tam tinh, ba gã đồ đệ của ta? Hãy nhìn ta và đáp ngay.

Hiếu Phong bật nhanh người lao đến, miệng hô hoán :

- Đừng ai nhìn vào mắt lão. Hãy đề phòng lão họ Hà thế nào cũng đến. Ác Đạo mau đỡ chiêu.

Lão Ác Đạo cũng lao đến, miệng luôn cười ngao mạn :

- Dù không dùng Di Tinh đại pháp, ta vẫn luôn thừa năng lực lấy mạng người để báo thù cho môn đồ. Đỡ chiêu!

Ầm ầm náo loạn, lần chạm chiêu này làm cho lão Ác Đạo thất sắc :

- Thảo nào người của bốn môn luôn tỏ ra úy kỵ người. Ta không tin một tiểu oa nhi như người lại sớm có thành tựu này, xem kiếm.

Vèo vèo hai tiếng và chỉ suất nữa kiếm chiêu vừa biến ảo vừa bất ngờ của Ác Đạo làm tổn hại đến Hiếu Phong.

Bị đối phương dùng vũ khí, trong khi bên mình lại không có một tác sát nào để phòng thân, Hiếu Phong phẫn nộ, quật liên tiếp nhiều kinh Quái Phong chưởng vào kiếm chiêu của Ác Đạo :

- Thật hổ thẹn cho lão, đã cao niên lại còn dựa vào lợi khí để chiếm tiện nghi. Ta quyết cho lão ném mùi lợi hại. Xem đây!

Những ngọn kinh Quái Phong ào ào cuộn đến và do nội lực của Hiếu Phong không thể xem thường nên nhất thời kiếm chiêu của lão Ác Đạo khó bề vận dụng linh hoạt.

Chợt có tràng cười ngao nghễ của Hà Tử Thanh vang lên :

- Xin Thiếu môn chủ cứ tùy tiện. Nha đầu Hoàng Phủ do thuộc hạ có dịp nhìn qua nên có thể quả quyết nha đầu có thân ngà vóc ngọc. Riêng tiểu liễu đầu Tuyết Nghi thì lúc nào cũng tỏ ra kín kẽ, khó có thể đoán vóc hình đầy đặn như à kia không? Đành phải nhờ Thiếu môn chủ tự thân xem xét cho.

Lập tức có tiếng Tuyết Nghi, Tuyết Hoa cùng thét :

- Hà Tử Thanh người thật vô sỉ. Bốn cô nương quyết phân thây xẻ thịt người ra.

- Tư Không Bạch, người đừng hòng chạm vào ta. Tuyết Nghi này quyết cùng người liều mạng.

Toàn thân Hiếu Phong thoáng bàng hoàng, làm cho chiêu công đang mạnh mẽ chợt có một sát na đình trệ.

Ác Đạo bật quát to, như tiếng sấm động :

- Nếu muốn toàn mạng, hãy nhìn ta đây này. Nhìn đi.

Tiếng quát làm Hiếu Phong ngỡ ngàng, vô tình để mục quang chạm vào làn thị tuyến ma mị của Ác Đạo.

Lập tức trong tâm trí Hiếu Phong xuất hiện hình ảnh của một đạo nhân có gương mặt nham hiểm. Và Đạo nhân nọ đang cười cười nói nói với Hiếu Phong :

- “Hãy nhìn ta đây! Sao người dám sát hại sư đệ ta?”.

Cùng lúc này, thanh âm của Âm Sơn Ác Đạo lạnh lùng vang lên :

- Nói mau, sao người ác độc, sát hại ba đồ đệ của ta?

Hai câu nói vì vang lên nối tiếp nhau, đập vào tiềm thức Hiếu Phong nên vô tình tạo cho Hiếu Phong tâm trạng mâu thuẫn.

“Hai hay ba? Sao lúc là sư đệ, lúc là đồ đệ?”.

Do hoang mang nên Hiếu Phong tự cau mày và chớp mắt.

Thấy Hiếu Phong chớp mắt, tay kiếm của Ác Đạo Âm Sơn liền thần tốc bật lóe lên :

- Giỏi, người thoát được Di Tinh đại pháp nhưng không thể thoát được kiếm của ta! Nạp mạng đi!

Đang có tâm thần hoang mang bất định, tiếng gầm này còn đột ngột vang lên làm cho bản thân Hiếu Phong nhất thời bưng tỉnh.

Nhưng Hiếu Phong tỉnh lại thì kiếm của Ác Đạo Âm Sơn đã đến.

Hồn bất phụ thể, Hiếu Phong liều mình tạt bộ tránh chiêu theo bộ pháp U Minh Ngọa Hồn.

Soạt một tiếng, cả y phục lẫn da thịt ở phần bụng Hiếu Phong bỗng bị cứa đứt một đường dài.

Nhìn huyết hồng tuôn nhuộm, Hiếu Phong phần nộ ngập tràn, cử song chưởng lên và quật nhịp như thoi đưa.

Đang đắc ý vì đã làm cho Hiếu Phong bị kiếm thương, Ác Đạo chợt kinh tâm vì bị hai đạo kinh phong của Hiếu Phong ập đến như gió cuốn.

Lão xoay tả thủ nhả kinh :

- Ngươi còn hung hãn được sao? Đỡ!

Lão vỗ bừa vào nhị kinh của Hiếu Phong và ánh mắt lão chợt lác thẩn khi thấy Hiếu Phong cười lạnh :

- Lão tự nạp mạng rồi. Vì đây là một Âm một Dương, lão chỉ đương đầu với một trong hai mà thôi. Cũng là công bằng, phải không? Đi!

Bỗng một tiếng, lão Ác Đạo vừa loạng choạng ngã lùi vừa thảm thera nhận lời của Hiếu Phong hoàn toàn đúng. Vì một kích của lão, cho dù có nội lực dư đầy, cũng chỉ đắc thủ nếu gặp phải tình trạng Hiếu Phong hoặc dùng toàn nhu kinh hoặc đều là cương kinh. Đằng này vì Hiếu Phong vận dụng cả hai, nếu lão đương đầu được cương kinh thì nhu kinh còn lại sẽ gây phương hại cho lão. Và điều đó đã xảy ra, làm cho kiếm của lão rơi.

Hiếu Phong đã lướt đến và nhặt lấy thanh kiếm của lão. Hiếu Phong cười sảng sặc :

- Một kiếm của lão và một chưởng của ta kể như hòa nhau. Còn bây giờ, kiếm của lão sẽ lấy mạng lão, diệt trừ đi đại họa cho võ lâm chính lão từng gây ra!

Và Hiếu Phong vũ lộng trường kiếm, tạo ra một màn kiếm quang lợi hại vây kín lão Ác Đạo.

Chợt có tiếng Tuyết Nghi kêu thét :

- Hiếu Phong!!! Dâm tặc Tư Không Bạch không được chạm vào ta. Á...

Tiếp đó là tràng cười phản khích của Hà Từ Thanh :

- Ô hô, Hoàng Phủ nha đầu vẫn cứ tươi mon mơn như lần trước ta thấy.

Điều này làm cho vàng kiếm quang của Hiếu Phong có phần kém đi uy lực. Nhân đó lão Ác Đạo đánh liều với số mạng, cổ lao bừa ra.

Soạt soạt hai tiếng, lão Ác Đạo đành cầm đầu tháo chạy do đã bị hai vết kiếm thương không thể xem thường.

Hiếu Phong sau một thoáng lưỡng lự chợt tung người chạy đuổi theo lão Ác Đạo.

Có tràng cười lạnh lẽo của Tư Không Bạch đuổi bám theo Hiếu Phong :

- Ngươi tẩu thoát như thế là tốt. Bằng không, ắt số phận ngươi còn thê thảm hơn hai nha đầu này. hừ.

Đó là lúc cả Tuyết Nghi lẫn Tuyết Hoa đã bị chế ngự huyết đạo, phần nộ chịu đựng những cái nhìn dâm ác của hai gã không còn nhân tính là Hà Từ Thanh và Tư Không Bạch.

Hà Từ Thanh vừa dùng tay mon trốn khắp người Tuyết Hoa vừa huênh hoang :

- Nha đầu ngươi tuy có bản lĩnh cao minh hơn ta nhưng một khi bị ta dùng độc, ngươi làm sao kháng cự nổi. Này, này, đừng nhìn ta như thế. Để nàng dùng tự sát, ta đành điểm luôn Á huyết của nàng. Kể cũng tiếc vì không thể nghe nàng kêu rên khi được ta đưa lên tận đỉnh Vu sơn.

Bỗng có tiếng Tư Không Bạch hắng giọng :

- Hà đàn chủ Khất Cái đàn định cứ thế này dày vò họ sao? Cũng nên tìm chỗ kín đáo chứ?

Hà Từ Thanh đang chuẩn bị lột bỏ y phục của Tuyết Hoa, nghe thế liền đáp :

- Xuân tiên nhất khắc tựa thiên kim, hướng chi quanh đây toàn là bọn đã bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí, Thiếu môn chủ càng ngăn ngại càng thêm uổng phí.

Tư Không Bạch chợt nuốt nước bọt thêm thường :

- Nếu là vậy...

Bỗng có một bóng người xuất hiện... Y phục thì quần dọc quần ngang, còn diện mạo thì chỗ lồi chỗ lõm do dính nhiều bùn đất, nhưng khi lên tiếng thì chưa ai có giọng sắc lạnh như nhận vật này :

- Tư Không Bạch. Ngươi có nhìn ra vật này không?

Đang cao hứng bỗng bị phá ngang, Tư Không Bạch vừa đưa mắt nhìn nhân vật mới đến thì nghe Hà Tử Thanh kêu thất thanh :

- Câu Hồn Phi Liên Sách?!!

Hữu thủ của nhân vật kỳ quái đó liền chớp lẹ :

- Không sai. Và đây là Lệnh Câu Hồn dành cho bọn Huyền Thiên môn các ngươi.

Vừa thấy hữu thủ của nhân vật nọ bật chớp, Tư Không Bạch nhờ thân thủ tuyệt phẩm đã kịp lao tránh qua một bên.

Nhưng tả thủ của nhân vật nọ cũng đã lao vút ra vật thứ hai.

Và, phập một tiếng, Tư Không Bạch chợt sững người, tròn to hai mắt và tự cúi đầu nhìn vào một vật đã cắm sau vào lồng ngực y, như không hiểu đã có chuyện như thế này xảy ra.

Kể cả Hà Tử Thanh cũng vậy, do đó, khi gã thấy tả thủ của nhân vật nọ ngoặt về, chỉ là để thu hồi vật đã cắm sâu vào người Tư Không Bạch, gã bật hoảng lao đi :

- Ôi chao..., Câu Hồn Phi Liên Sách thật lợi hại.

Nhân vật nọ lập tức đuổi theo gã :

- Đồ nguoi chạy thoát được Lệnh Câu Hồn của ta.

Cả hai vừa khuất dạng, huyết đạo của Tuyết Hoa vụt giải khai.

Nàng chạy đến chỗ Tuyết Nghi giúp Tuyết Nghi giải khai huyết đạo.

- Một lần nữa chúng ta lại gặp may. Nếu không nhờ...

Tuyết Nghi chợt lên tiếng :

- Cũng là do Hà Tử Thanh điểm huyết, sao lần này Tuyết Hoa muối mau chóng tự giải khai, không như lần trước phải nhờ ta giải hộ?

Tuyết Hoa ngó người :

- Không lẽ là lão nhân gia? Muối cảm nhận có một lực đạo đã chạm vào muối.

Tuyết Nghi chau mày :

- Lão nhân gia luôn có định kiến với Câu Hồn. Nếu là do lão nhân gia lẽ nào người dễ dàng bỏ qua cho ác nhân mà không hiện thân ngay?

Tuyết Hoa nhìn sững Tuyết Nghi :

- Tuyết Nghi tỷ cho rằng...

Tuyết Nghi bảo :

- Cần tìm ngay Hiểu Phong. Đi!

Tuyết Hoa lo lắng nhìn bọn vô hồn khoảng năm bảy người đang đứng không xa mấy :

- Họ thì sao?

Tuyết Nghi e dè :

- Không ai dùng còi tre phát lệnh, chúng ta cứ từ từ đi qua, hy vọng sẽ ổn.

Nhờ đó họ đi thoát nơi vừa xảy ra thảm biến.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhi nữ tình trường, chuyện thể nhân - Dẫn dụ Câu Hồn, Ma Kiếm đến

Đang khẩn trương kiếm tìm Hiểu Phong, Tuyết Nghi và Tuyết Hoa chợt hoảng hồn sững sờ vì có người bất ngờ quát hỏi :

- Dừng lại, hai người là ai? Thậm chí thậm thụt đến đây để làm gì?

Cả hai vội dừng lại, nhưng dù sao cũng kịp đưa mắt nhìn qua chỗ khuất, nơi có một lối rẽ bị hàng cây dày che kín và họ chủ tâm định rẽ vào để tìm Hiểu Phong.

Nhờ nhìn như thế nên cả hai ngay sau đó vừa len lén cùng nhau trút ra những hơi thở dài nhẹ nhõm vừa hoang mang do không hiểu vì sao lại có cảnh diễn ra như họ vừa tình cờ mục kích.

Vì hoang mang nên không ai trong cả hai lên tiếng đáp lại thanh âm vừa hỏi. Vì thế, trước mặt họ chợt xuất hiện một nữ nhân, tuổi chỉ độ tam tuần và vận y phục chỉ dành cho hạng người hầu dịch. Nữ nhân nọ lại hỏi, cho Tuyết Hoa biết cũng nữ nhân này khi nãy đã phát ra câu quát hỏi từng làm nằng và Tuyết Nghi sững sờ.

- Hai người không nghe ta hỏi chẳng? Hay vì thấy ta chỉ là hạng người thấp hèn, cho không xứng đáng cùng hai người đối thoại?

Tuyết Hoa vội nhoẻn cười :

- Nương nương nói chi những lời khó nghe. Cùng là đồng đạo trên chốn Giang hồ, hèn kém hay không là tùy vào thân thủ sở học. Nương nương đến, bọn tiểu nữ không hay, cho thấy Nương nương đúng là bậc cao thủ thượng thừa. Xin thứ cho tội thất lễ vì không kịp trả lời Nương nương.

Tuyết Nghi cũng tỏ ra nhanh nhẩu hoạt bát không kém gì Tuyết Hoa :

- Bọn tại hạ vì mãi tìm người nên không biết đã vô tình xâm phạm vào nơi Nương nương tỷ tỷ đang tạm lưu ngụ. Dám hỏi, vị tiểu thư ở kia là ai? Và người đang được tiểu thư đó tận tình chăm sóc có phải là Cát Hiểu Phong?

Tuyết Nghi vừa hỏi vừa cố nghiêng đầu nhìn qua vai nữ nhân và tự mình bạch quả nhiên Cát Hiểu Phong đang được một thiên kim tiểu thư xinh đẹp lui húi chăm sóc thương thế.

Và vì nghe câu Tuyết Nghi vừa hỏi ở cách đó mười trượng, Hiểu Phong chợt ngẩng đầu nhìn lên và cất tiếng gọi :

- Cả hai đều là bằng hữu của tại hạ. Nếu không có gì phiền hà, mong Xuân Đào tỷ tỷ nhường đường cho họ đi qua.

Nhưng khi nữ nhân nọ nhường đường, thay vì bước qua và theo lối rẽ để đi đến chỗ Hiểu Phong, chính Tuyết Hoa đã giữ tay, lôi Tuyết Nghi lại :

- Hóa ra công tử tuy bị kiếm thương nhưng chưa vong mạng và cũng chưa đến nỗi ngất lịm hôn mê. Vậy tại sao đến lúc này công tử mới lên tiếng nhận bọn tiểu nữ là bằng hữu? Có phải vì bên cạnh đã có một tuyệt sắc giai nhân chăm sóc vết thương nên công tử ngại sự xuất hiện của bọn tiểu nữ chỉ làm công tử khó xử? Nếu đúng vậy...

Vị Thiên kim tiểu thư nọ bỗng ngoảnh mặt nhìn về phía họ và gọi :

- Nhị vị cô nương hà tất vội bỏ đi. Hoặc giả có muốn đi thì xin vì Cát công tử, hãy nhẫn nại nghe Điền Tú Tú giải thích đôi lời.

Tuyết Nghi đỏ mặt :

- Tiểu thư nhìn thế nào mà dám gọi bọn tại hạ là nhị vị cô nương?

Điền Tú Tú đứng lên, ung dung đi từ chỗ Hiểu Phong đang nằm và uyển chuyển bước đến gần Tuyết Nghi :

- Tú Tú gọi như thế, nguyên do thế nào thì lòng cô nương tự hiểu.

Và Tú Tú quay mặt, dặn nữ nhân :

- Thương thế của y, tiểu muội đã phục dược và đắp kim sang xong, phiền Xuân Đào tỷ tìm cho y một bộ y phục khác, trong số y phục tiểu muội có dặn Xuân Đào tỷ mang theo.

Thoát một cái Xuân Đào đã mất dạng làm cho Tuyết Nghi - Tuyết Hoa dù đã được lão Trần Thiết Phu truyền cho thân pháp Xúc Địa Thành Thốn thượng thừa thoát nhìn cũng phải ngỡ ngàng vì thân pháp quá ư tuyệt luân của Xuân Đào, đã rõ chỉ là thị tỳ của Điền Tú Tú.

Thừa dịp này, Tuyết Nghi chợt hạ thấp giọng :

- Vì sao tiểu thư nhìn ra thân phận nữ nhi của Tuyết Nghi ta?

Tú Tú hơi mỉm cười, nghiêng đầu nhìn về phía Hiểu Phong vẫn đang nằm với nửa thân trên trần trụi trực :

- Nếu không nghe Cát công tử ngấm ngầm minh thị, Tú Tú làm gì có đủ bản lĩnh nhận ra nhị vị đều là bậc anh thư nữ kiệt từng cùng Cát công tử chung chia hoạn nạn?

Tuyết Hoa ngỡ ngàng :

- Ất hẳn khi Điền Tú Tú đã quen biết Hiểu Phong công tử từ lâu nên chưa gì y đã cho tiểu thư biết chuyện bí mật lâu nay ta và Tuyết Nghi tỷ vẫn cố giấu?

Tú Tú chột bảo :

- Nếu không ngại, sao nhị vị không đến chỗ y? Vừa dễ bề chăm sóc vừa có cơ hội thăm hỏi qua thương tích của người mà nhị vị cùng quan tâm?

Nói đến đây, không cần chờ phản ứng của cả hai. Tú Tú cứ thân nhiên đặt những bước chân mềm mại quay lại chỗ Hiểu Phong.

Tuyết Nghi và Tuyết Hoa đành theo chân và chột vớ lẽ khi nghe Điền Tú Tú vừa đi vừa giải thích.

- Tú Tú và Cát công tử dĩ nhiên là đã quen biết nhau từ lâu. Nhưng không vì thế mà có chuyện xảy ra như nhị vị đang nghi ngờ. Kỳ thực, thoát nghe Xuân Đào tỷ lớn tiếng hỏi, Cát công tử vì nhận ra nhị vị là ai nên lập tức nói cho Tú Tú biết, rằng y cũng chỉ vừa mới phát giác thân phận nữ nhi của Tuyết Nghi cô nương. Y không dám gọi ngay vì sợ có điều bề bàng khó xử. Huống chi như chính y tiết lộ, y vẫn còn áy náy vì do mang thương thế nghiêm trọng nên không có cách nào giải nguy cho nhị vị. Có thể nói, nếu nhị vị không đến gặp và cho y biết mọi chuyện vừa xảy ra có lẽ từ nay về sau y sẽ mãi mãi bất an trong lòng.

Tú Tú có cách đi quá chậm. Nói xong bằng ấy một câu nói dài mà nàng vẫn chưa đi đến chỗ Hiểu Phong, làm cho Tuyết Nghi và Tuyết Hoa vì giữ lễ cũng phải đi thật chậm, cho dù trong lòng vì nôn nao chỉ muốn phóng một cái đến chỗ Hiểu Phong cho mau.

Vì không thể làm điều thất lễ, Tuyết Hoa chột hỏi :

- Như Điền Tiểu thư chưa từng luyện qua công phu?

Hỏi câu này là cả ba đã đi đến chỗ Hiểu Phong, và Hiểu Phong là người lên tiếng đáp lời Tuyết Hoa :

- Điền thư thư đây chính là ái nữ của Điền trang chủ. Là người từ nhỏ đã mắc chứng Hàn Âm Tuyết Mạch nên dĩ nhiên Điền Thư Thư không thể luyện võ công, tại hạ quá vô dụng, không biết lúc này nhị vị làm sao thoát.

Tuyết Hoa có ý hờn trách :

- Công tử bị kiếm thương, điều đó đương nhiên tiểu nữ và Tuyết Nghi tỷ nhìn thấy. Nhưng việc công tử chỉ mãi lo đuổi theo lão Ác Đạo, để mặc bọn tiểu nữ lâm nguy, thật không biết ý công tử như thế nào?

Hiểu Phong lảng tránh ánh mắt hờn oán của hai nàng - vì lúc này Hiểu Phong đã biết rõ phận nữ nhi của Tuyết Nghi nên càng không dám nhìn - và thờ dài :

- Không phải tại hạ tham sinh úy tử hoặc không nghĩ gì đến nhị vị. Thật ra trong tình huống đó, để cứu nhị vị tại hạ chỉ còn mỗi một cách.

Điền Tú Tú nhẹ nhàng đặt một tay lên chỗ vết thương trên bụng Hiểu Phong :

- Công tử đừng dụng lực sớm, miệng vết thương lại xé ra làm máu huyết tuôn chảy đây này. Hãy để Tú Tú giải thích hộ cho.

Và Tú Tú tiếp lời Hiểu Phong :

- Lúc Tú Tú đến thì đã thấy y sắp hôn mê ngất lịm. Tuy vậy, vì lo cho nhị vị, y vội giục Xuân Đào tỷ tìm khắp thi thể một lão đạo và lấy cho y một chiếc còi tre. Y bảo, nếu có vật này y có thể phát lệnh sai khiến một nhóm người xuất thủ cứu nguy cho nhị vị. Nào ngờ...

Tuyết Hoa bồn chồn :

- Sao ư? Xuân Đào tỷ không tìm thấy vật đó ư?

Xuân Đào quay lại từ lúc nào, chột lên tiếng :

- Tìm y phục cho Cát công tử thì có đây. Còn chuyện tìm thấy chiếc còi tre thì một là lồng ngực của lão Đạo đã bị Cát công tử huy nát vụn, có thể chiếc còi tre gì đó cũng chịu chung số phận, và hai là việc tìm đó hóa ra không cần thiết.

Điền Tú Tú đưa tay đỡ lấy bộ y phục màu trắng tuyền vừa do Xuân Đào giao cho, miệng tiếp lời Xuân Đào :

- Xuân Đào tỷ bảo không cần thiết là thế này, vì đã phát hiện nhị vị vẫn bình yên, như đã có cao thủ thượng thừa nào đó kịp xuất hiện đúng lúc. Phải thế không, Xuân Đào tỷ?

Xuân Đào gật đầu :

- Nô tỳ vừa quay lại đó xem xét. Nhân vật đã kịp xuất hiện ứng cứu cho nhị vị đây không ngờ lại là người sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách.

Hiếu Phong giật thót người, vội ngồi bật dậy :

- Điền thư thư?!

Điền Tú Tú cũng chau tít đôi mày lá liễu :

- Thì ra vật của Cát gia đã có người sớm phát hiện, đắc thủ và sử dụng thật.

Tuyết Hoa ngơ ngẩn thần tình :

- Vật gì của Cát gia chứ?

Tuyết Nghi thì nhìn sững Hiếu Phong :

- Huynh đài dương như vẫn có điều giấu diếm ta và Tuyết Hoa muội.

Đến như Xuân Đào cũng lên tiếng hỏi dò thái độ và lời nói quá ư mập mờ của Hiếu Phong và Tú Tú.

- Như tiểu thư muốn nói Câu Hồn Phi Liên Sách là vật có xuất xứ từ Cát gia?

Tú Tú bối rối nhìn Hiếu Phong :

- Chủ ý của công tử là thế nào?

Hiếu Phong lại nằm xuống vì cứ chỉ ngồi đột ngột lúc này đã làm cho thương thế rỉ máu. Hiếu Phong thở ra nhè nhẹ :

- Đệ còn chú ý nào chứ, thư thư? Trong chuyện này, ngoài đệ chỉ có thư thư là am hiểu nhất, phiền thư thư thay đệ giải thích cho họ nghe.

Tú Tú gật đầu, nhưng lại bảo :

- Việc đó cứ để Tú Tú lo. Đã có y phục để thay rồi, công tử muốn tự thay hay là nhờ Xuân Đào tỳ giúp?

Hiếu Phong lúng túng nhận lấy bộ y phục :

- Đệ sẽ tự thay, nhưng không phải ở nơi lộ liễu này. Mọi người cứ đàm đạo đi, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Nhìn Hiếu Phong bước đi một cách khó khăn, bốn nữ nhân vì thuộc hai nhóm, mỗi nhóm hai người và là lần đầu tiên biết nhau nên vẫn giữ kẽ, không ai dám bước đến, phụ đỡ Hiếu Phong. Họ chỉ đành nhìn mãi cho đến khi Hiếu Phong khuất dần vào một nơi kín đáo có lẽ do Hiếu Phong cố ý chọn.

Và đến lúc này Điền Tú Tú mới tuân tự thuật lại cho mọi người nghe chuyện đã xảy ra ở Điền gia trang, sau đó là việc thoát hiểm, đã đưa Điền Tú Tú cùng Hiếu Phong quay về Cát gia trang, nơi Câu Hồn Phi Liên Sách đã không cánh mà bay.

Hiếu rõ tự sự, nhất là nguyên nhân sự gắn bó mật thiết giữa Điền Tú Tú và Hiếu Phong, Tuyết Hoa thở dài :

- Cát gia có cất giữ Câu Hồn Phi Liên Sách là một chuyện lạ lùng, nhưng kỳ lạ nhất vẫn là chuyện thoát hiểm thần kỳ của Điền tiểu thư và Hiếu Phong. Thảo nào gần đây y có ý đưa bọn tiểu nữ đến Kim Lăng, có lẽ muốn tìm cổ nhân.

Điền Tú Tú gượng cười :

- Mẫu thân y vì muốn được báo thù đã trần trối căn dặn y phải tìm cho bằng được một là Câu Hồn hai là Quái Dao. Nhưng hiện lúc này đây y chưa hoàn thành được việc nào, ắt hẳn phải rất thất vọng. Nhị vị có điểm phúc là được đồng hành với y, xin lựa lời khuyên giải y. Vì nếu là Tú Tú, có lẽ nhị vị cũng nhờ Tú Tú như vậy.

Về hiện thực và an phận của Điền Tú Tú làm Tuyết Nghi cảm xúc, Tuyết Nghi gật đầu :

- Cứ thật tâm mà nói thì chính bọn tiểu nữ cũng lo lắng và luôn quan tâm đến y. Điền tiểu thư cứ yên tâm, nếu y đã xem tiểu thư là thư thư thì bọn tiểu nữ cũng mạo muội gọi là thư thư vậy. Ất hẳn Điền thư thư không nở khước từ.

Điền Tú Tú tươi cười hơn hờ :

- Thoạt nhìn Tú Tú đã biết ngay mà. Với nhan sắc như nhị vị muội muội, lẽ nào Cát công tử lại không động lòng, ắt sẽ xem nhị vị như hồng nhan tri kỷ do luôn đồng hành bên nhau.

Tuyết Hoa thở dài :

- Bọn muội cũng mong được như thư thư nói. Vì kỳ thực, thân của bọn muội bây giờ nào dám gửi cho ai khác ngoài y.

Xuân Đào kinh nghi :

- Tuyết Hoa cô nương nói thế là có ý gì? Hay giữa mọi người đã xảy ra chuyện vượt quá vòng lễ giáo?

Tuyết Hoa lác đầu nguây nguẩy, đoạn kể cho Tú Tú và Xuân Đào nghe chuyện đã xảy ra lúc Hiểu Phong bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí.

Và khi Tuyết Hoa dứt câu chuyện kể, Tuyết Nghi bảo :

- Nhưng kể chi là kể mà thôi. Vì Hiểu Phong đâu nhớ chuyện này.

Bỗng dung Điền Tú Tú nhìn quanh :

- Nhắc đến y mới nhớ. Chúng ta nói chuyện đã lâu, sao chưa thấy y quay lại?

Tuyết Hoa lo lắng đứng lên :

- Hay là thương thế quá nặng, làm y ngất đi do gắng gượng thay đổi y phục?

Xuân Đào chột lên tiếng :

- Mọi người cứ bình tâm. Vì nếu có điều gì bất lợi xảy ra nhất định Xuân Đào này đã phát giác. Vì không có bất kỳ động tĩnh gì khác lạ, cùng lắm là Cát công tử chỉ ngất đi như Tuyết Hoa cô nương vừa đoán. Chúng ta đến đây xem thử.

Nhưng Xuân Đào đi nhanh thì về cũng nhanh. Tay cầm bộ y phục trắng tinh lúc nãy Hiểu Phong đã cầm :

- Cát công tử đã biệt tích. Theo dấu vết lưu lại, Xuân Đào nhận định là do Ma Kiếm gây ra.

Điền Tú Tú biến sắc :

- Xuân Đào tỷ nhận định đúng chứ?

Xuân Đào nghiêm cần gật đầu :

- Đối phương không hề ngần ngại, còn cố ý lưu lại dấu vết như muốn thị uy, đúng là bản sắc không thể làm lẫn giữa Ma Kiếm với bất kỳ ai khác.

Tuyết Nghi bối rối nhìn Tuyết Hoa :

- Rơi vào tay Ma Kiếm, sinh mạng của y lành ít dữ nhiều. Phen này đành phải phiền đến bản lĩnh thần thông của lão nhân gia thôi.

Xuân Đào có ý dò xét :

- Nhị vị cô nương muốn ám chỉ ai? Có thể nói cho gia tiểu thư tạm thời yên tâm chăng?

Tuyết Hoa vội đáp, không một chút ngần ngại :

- Xuân Đào tỷ nếu từng bốn tẩu giang hồ ắt có biết qua một thương nhân họ Trần.

Xuân Đào gật đầu và không giấu vẻ ngạc nhiên :

- Là Trần Thiết Phi? Lão quan hệ thế nào với nhị vị cô nương?

Tuyết Nghi đáp trước :

- Đó chính là gia sư.

Tuyết Hoa đáp tiếp đó :

- Tiểu nữ gọi lão nhân gia là nghĩa phụ.

Xuân Đào thở ra nhẹ nhẽu :

- Xuân Đào từng nghe về nhân vật này, tuy chưa một lần có phúc phận diện kiến. Cũng mong Trần lão thật sự có bản lĩnh thần thông như nhị vị cô nương vừa bảo, đỡ cho gia tiểu thư thế nào cũng lo cho Cát công tử.

Không như Xuân Đào vừa nói, Tú Tú vẫn lo nên có đề xuất khác :

- Nhờ một người không bằng nhờ nhiều người. Chúng ta hồi trang thôi, Xuân Đào tỳ. Mọi người muốn báo ngay chuyện này cho gia phụ.

Tuyết Hoa và Tuyết Nghi mau mắn tán thành :

- Nếu được Điền trang chủ dốc sức tiếp lực ắt mọi việc cũng thuận lợi hơn.

Xuân Đào lập tức cầm vào tay Tú Tú :

- Vậy thì tiến hành thôi, đứng để chậm. Xuân Đào cùng tiểu thư xin đi trước một bước. Xin cáo biệt.

Nhìn cách Xuân Đào đưa Điền Tú Tú đi nhanh như gió lướt, Tuyết Hoa tuy cùng cùng Tuyết Nghi bỏ đi nhưng vẫn luôn thăm nghĩ ngợi, như thể đã nhận ra lai lịch và xuất xứ võ công của thị tỳ Xuân Đào.

* * * * *

Trong khi đó, vừa lúc được giải khai huyết đạo. Cát Hiểu Phong liền buông ngang một tiếng cười lạt :

- Văn bối vẫn cứ ngỡ là một cao nhân ẩn thế như tiền bối ắt luôn tránh những hành vi được xem như là không quang minh lỗi lạc. Và nếu bây giờ tiền bối không có bất kỳ lời giải thích nào cho hành vi này. Xin nói thật, văn bối sẽ rất thất vọng và e rằng không còn lòng tôn kính nào dành cho tiền bối Lão Trần Thiết Phi ung dung ngồi xuống bên cạnh Hiểu Phong :

- Ngươi không thể trách ta. Còn muốn trách thì cứ trách tại sao cứ nơi nào có ngươi xuất hiện là ác nhân sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách cũng xuất hiện gây thảm sát.

Đoạn lão mỉm cười :

- Còn việc ta đưa ngươi đi, dừng nghĩ là ta muốn gây bất lợi cho ngươi. Trái lại thì có. Vì đây là một trong những nơi an toàn ta luôn phòng bị, ngươi sẽ có một thời gian dài an tâm dưỡng thương. Và sẽ không như lần trước, lần nay có người hầu hạ ngươi chu toàn, ăn toàn thực vật tươi, không hề khó nhai khó nuốt như thứ lương khô trước kia.

Hiểu Phong vỗ lẽ :

- Hóa ra tiền bối có ý định dẫn dụ người sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách tự xuất đầu lộ diện? Vậy tại sao còn gài dấu vết, như thể văn bối bị Ma Kiếm bắt giữ và dẫn đi?

Lão cười :

- Cũng là kế Nhất Tiễn Hạ Song Điều thôi. Hoặc Câu Hồn hoặc Ma Kiếm, bất kỳ ác nhân nào, chỉ cần sa lưới là Trần Thiết Phi ta cũng mãn nguyện. Và nguyên nhân, có lẽ ngươi tự hiểu.

Hiểu Phong thờ dài :

- Tiền bối lúc nào cũng xem đại cục võ lâm lâm trọng, văn bối tự thẹn không thể bằng. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu với tình thế võ lâm lúc này lại không có Ma Kiếm hoặc Câu Hồn ngang nhiên lộ diện đối đầu với Huyền Thiên môn?

Như đã suy nghĩ nhiều về điều này, lão Trần cười nhạt :

- Ta không phủ nhận trong thời gian gần đây Huyền Thiên môn gặp không ít khó khăn và khốn đốn chính là nhờ hai nhân vật này. Tuy nhiên, điều gì đến tất phải đến, sau khi không còn Huyền Thiên môn là đối tượng cho hai ác nhân này buông hung ác tính, ắt sẽ đến lượt các đại phái và các nhân vật còn lại. Ngăn ngừa vẫn dễ hơn là tiêu trừ khi hậu họa đã phát sinh, đó chính là chủ trương của Trần Thiết Phi ta.

Hiểu Phong bật lên một tiếng cười khẩy :

- Xem ra chính tiền bối đã cho mình quyền định đoạt mọi sự, như là Minh chủ Võ lâm.

Lão gật đầu :

- Là người trong giang hồ ta có lo cho giang hồ cũng đâu có gì quá đáng.

Hiểu Phong gay gắt :

- Nếu là vậy, xin hãy cho văn bối biết chủ kiến của tiền bối. Họa Huyền Thiên môn và họa Ma Kiếm - Câu Hồn, họa nào gây tổn hại nhiều nhất cho võ lâm hiện nay?

Lão cười lạt :

- Ta hiểu ý ngươi rồi. Nhưng dù sao ngươi cũng đừng mong thuyết phục ta tin vào điều ngược lại. Vì cho dù hiện nay họa Huyền Thiên môn là điều đáng ngại nhưng về sâu xa và về mối nguy ẩn tàng, chính những ai luyện qua Câu Hồn, Quái Đạo và Ma Kiếm mới là mối đại họa đích thực.

Hiếu Phong khá bất ngờ về sự kiên định lập trường của lão Trần :

- Vì sao?

Lão bảo :

- Vì Huyền Thiên môn là một môn hội, chỉ tồn tại khi còn vây cánh. Diệt họ Huyền Thiên tuy là chuyện lâu dài nhưng không chóng thì chầy, một khi vây cánh từ từ bị triệt hạ, tự Huyền Thiên môn cũng bị tan rã. Không như loại công phu bá đạo kia, phạm người luyện càng lúc càng bị ma chướng ám nhập làm cho tâm trí lúc nào cũng thích nhuộm máu người và hành vi càng tà ác bao nhiêu thì càng phản kích bấy nhiêu. Đến lúc đó những ác nhân sẽ trở thành những đại ma đầu giết người không gớm tay, với bản lãnh muôn người nan địch, không dễ hủy diệt như bọn Huyền Thiên môn đâu.

Hiếu Phong há miệng định phản bác nhưng nghĩ lại, Hiếu Phong đành cười trừ.

Nhìn thấy, lão Trần hất mặt :

- Ngươi bắt phục? Thế này vậy, vì ta bấy lâu nay xem ngươi là kỳ tài võ lâm, với xuất thân của ngươi, ta còn đoán chắc ngươi sẽ là trụ cột võ lâm sau này, hãy hỏi những gì ngươi muốn hỏi, ta muốn giữa ngươi và ta hoàn toàn thông hiểu nhau, càng minh bạch càng tốt. Thế nào?

Hiếu Phong giương mắt nhìn dò xét lão :

- Nếu là vậy, văn bối sẽ không khách sáo, và để dễ cho đôi bên, hãy thỏa thuận là cứ một sự thật đổi một sự thật. Văn bối không che giấu và ngược lại tiền bối cũng không giấu diếm!

Lão ngắt người :

- Ngươi định thổ lộ chính ngươi là người đã sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách?

Hiếu Phong sửa lại dáng ngồi, chọn tư thế đỉnh đạc hơn :

- Tiền bối chưa cho biết là có thuận tình hay không?

Lão lộ vẻ khó xử :

- Ta vốn không có gì đáng che giấu, ngươi muốn biết điều gì?

Hiếu Phong cười cười :

- Có nên hiểu rằng tiền bối đã chấp nhận thỏa thuận?

Lão miễn cưỡng :

- Ngươi nói trước đi.

Hiếu Phong vụt nghiêm giọng :

- Có một sự thật trước sau gì tiền bối cũng được biết. Đó là nhân vật Nhất Câu Hồn trước kia chính là tăng tổ phụ nhân của Cát Hiếu Phong văn bối.

Lão giật bắn người :

- Vì thế, người vì là hậu nhân nên gần đây chính ngươi đã sử dụng...

Hiếu Phong xua tay :

- Đừng vội kết luận gì cả. Hãy nghe văn bối thuật lại mọi chuyện, sau đó tiền bối hãy tự rút ra kết luận cho bản thân là thế này...

Chờ nghe Hiếu Phong thuật lại xong, lão Trần nhủ mảy tư tự :

- Ngươi có ý gì khi cho ta biết mọi chuyện? Phải chăng ngươi muốn ta tạm thời đừng có bất kỳ hành động gì, để sau này ngươi tìm kẻ đã lén lấy đi Câu Hồn Phi Liên Sách vốn dĩ là vật do Cát gia sở hữu?

Hiếu Phong đáp nhẹ :

- Không hoàn toàn như thế đâu. Văn bối chỉ muốn mọi người, nhất là tiền bối minh bạch một điều, là không phải tự thân võ công làm cho người luyện nó trở nên ma đầu. Ác là do tâm tính, đừng đổ hết cho nguyên do công phu.

Lão cười gượng :

- Tăng tổ phụ nhân của ngươi đã dễ dàng phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật. Ngươi muốn nói như thế chứ gì?

Hiếu Phong cũng gượng cười :

- Và tương tự, đâu phải bất luận ai hề luyện theo công phu chính phải đều là chính nhân quân tử? Võ học không thể tạo nên tâm tính một con người. Trái lại, chính tâm tính con người làm cho võ học hoặc trở thành công cụ trợ ác hoặc để giúp duy trì chính nghĩa.

Lão xua tay :

- Bỏ đi, ta không muốn nghe thêm những phé thuyết, những lập luận hoang đường của ngươi. Và như ta đã nói, giữa hậu họa hơn là lo tiêu trừ khi hậu họa phát sinh. Ma Kiếm hay Câu Hồn gì thì ta cũng không cho phép tồn tại.

Thấy lão định bỏ đi, Hiếu Phong vội kêu :

- Tiền bối phải đáp ứng lại một câu nghi vấn của vấn bối. Khoan đi đã.

Lão bảo :

- Ngươi muốn biết gì?

Hiếu Phong trầm giọng :

- Đơn giản thôi, một người luôn để lộ bản tánh xem trọng tài vật hơn tính mạng, đâu lý nào tiền bối lại quan tâm đến đại cục võ lâm như thế, tiền bối thật sự có thân phận và lai lịch như thế nào?

Lão bật cười :

- Thân phận của ta ư? Thì như ngươi vừa nói. Ta là một thương nhân, chỉ thích tích góp càng nhiều tài vật càng tốt, còn lai lịch ư? Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, vẫn luôn là Trần Thiết Phi, sư huynh của lão Khương, Bang chủ Cái bang. Đã đủ cho ngươi minh bạch chưa?

Hiếu Phong cau mày :

- Tiền bối không còn thân phận nào khác?

Lão điềm nhiên nói :

- Còn. Đó là người luôn vì võ lâm chi trì đại nghĩa, xem cái ác như kẻ thù. Nếu không còn gì để hỏi, ta sẽ gọi người đến chăm sóc cho ngươi. Cũng phải có y phục cho ngươi thay đổi chứ. Hãy an tâm lo dưỡng thương. Ta đi đây.

Lão đi khuất thì có người đi vào. Người này tay mang theo y phục cho Hiếu Phong thay đổi, do Hiếu Phong lúc này vẫn chỉ nửa thân trên trần trụi.

Nhìn thấy người này, Hiếu Phong vội kêu lên :

- Là nhân huynh đó ư? Lúc trước, khi tại hạ được Trần Thiết Phi tiền bối đưa đến một địa đạo để ẩn nấp, có phải chính nhân huynh và một bằng hữu đã từ trong địa đạo chui ra? Bằng hữu đó hiện nay như thế nào rồi?

Hỏi là để làm thân, Hiếu Phong nào ngờ gặp phải sự phát tác của nhân vật này. Y hậm hực ném y phục cho Hiếu Phong :

- Túc hạ không nói không được sao? Hay sợ người khác nghĩ túc hạ cảm nên bắt kẻ gặp người quen hay người lạ cũng mở miệng vờ vập hỏi?

Hiếu Phong ngó người, sau đó cười nhạt :

- Nhân huynh thật khó tính. Cho hỏi, là nhân huynh có nhiệm vụ chăm sóc tại hạ?

Y gật :

- Chăm sóc hoặc canh giữ, túc hạ nghĩ thế nào cũng được.

Hiếu Phong gặng ngầm :

- Có nghĩa là, tại hạ và nhân huynh chỉ ít cũng phải gần gũi với nhau đôi ba ngày? Một thời gian tuy ngắn nhưng lại khá dài nếu không ai nói chuyện với ai. Nhân huynh có thừa nhận như thế không?

Y lắc :

- Tại hạ hoàn toàn nghĩ khác. Túc hạ vì cần dưỡng thương, càng ít nói chừng nào càng tốt chừng ấy. Còn tại hạ vì có nhiệm vụ canh giữ và tuần phòng,

có nói chuyện tất là có lơ là cảnh giác. Cả hai đều không hay chút nào cho chúng ta.

Hiếu Phong giận ra mặt :

- Nếu là vậy, từ nay trở đi phiên nhân huynh đừng đến gặp tại hạ nữa. Đến bữa ăn, nếu nhớ, cứ đặt thức ăn bên ngoài. Khi cần, tại hạ biết tự lấy. Nếu không thấy tại hạ động gì đến, có nghĩa là tại hạ không cần ăn, tại hạ nói thế quá rõ chứ?

Y cười :

- Tại hạ sẽ thực hiện y như vậy. Nhưng tức hạ đừng nghĩ làm thế thì sẽ dễ bề ly khai chốn này. Xin đừng hoài vọng, vì một khi chưa có lệnh của Trần lão nhân gia, tức hạ đừng mong bỏ đi dù chỉ là nửa bước, tại hạ xin tạm lui vậy Y bỏ đi và khép kín cánh cửa lại phía sau, làm Hiếu Phong càng không thể hiểu y là hạng người nào, sao có vẻ thích sự cô đơn đến thế.

Hiếu Phong thay đổi y phục thật mau, sau đó len lén nhìn quanh rồi nhẹ nhàng thở phào và lo tọa công dưỡng thương.

Ngày ba bữa, Hiếu Phong nhận thức ăn đều đều, tịnh không thấy bóng dáng y đâu. Đã vậy, Hiếu Phong cứ thế tọa công và tọa công cho đến ngày thứ năm sau đó.

Lão Trần xuất hiện, mặt nhăn nhó :

- Lũ nha đầu làm khó ta. Buộc ta giúp chúng tìm lại ngươì. Thương thế ngươì ra sao rồi?

Hiếu Phong mỉm cười :

- Tiền bối đừng nhăn nhó như vậy. Văn bối đoán thật không sai, thế nào Tuyết Nghi và Tuyết Hoa cũng chạy đến nhờ tiền bối. Họ vẫn bình yên chứ?

Lão bức tức :

- Ngươi đừng nghĩ là ta dễ dàng cho lũ nha đầu đến gặp ngươi, nhất là khi kẻ sử dụng Câu Hôn Phi Liên Sách chưa xuất đầu lộ diện.

Hiếu Phong nháy mắt :

- Y xuất hiện được sao nếu tiền bối quá giữ kín nơi giam giữ này, không lưu dấu vết cho y dễ tìm?

Lão cười gằn :

- Yên tâm đi. Ta tự biết lo liệu. Y phải đến nếu trên đời thật sự có y tồn tại.

Hiếu Phong lo ngại :

- Nghĩa là tiền bối có lưu dấu vết? Nhờ Ma Kiếm đến thì sao?

Lão khinh khỉnh :

- Ta có nghe A Đại nói về chuyện giữa ngươi và thủ hạ của ta. Cho ngươi hay, đệ đệ của y là A Nhị chỉ mới đây không lâu đã bị Ma Kiếm sát hại. A Đại đang trông chờ Ma Kiếm đến. Điều ngươi vừa nói chính là hợp với mong muốn của y.

Hiếu Phong hồ nghi :

- Thảo nào A Đại có thái độ cực cần khi nghe văn bối hỏi về vấn an đệ đệ. Vậy là y có mối thù với Ma Kiếm? Y đủ năng lực đối phó với Ma Kiếm ư?

Lão gạt đầu tỏ lộ :

- So về nội lực, A Đại có thể kém ngươi. Nhưng nói về bản lĩnh thì vị tất.

Chợt cánh cửa sau lưng lão Trần mở bung ra :

- Vị tất đúng như lão nói. Hãy xem đây thì rõ.

Hiếu Phong do nhìn thấy chủ nhân của lời phát thoại là ai nên kêu lên :

- Ma Kiếm?!

Lão Trần cũng quay phắt lại, nhưng chỉ chú mục nhìn vào người đang bị người thứ hai bắt giữ trong tay và dĩ nhiên là bị uy hiếp :

- A Đại?!

Bạch Nhân Ma Kiếm dùng đôi hân quang lạnh lẽo lướt nhìn từ Hiếu Phong qua lão Trần, sau đó vừa lay lắt A Đại trong tay vừa cất giọng khào khào hỏi

:

- Nhị vị vừa bàn đến mối thù giữa bốn nhân và huynh đệ A Đại? Cũng bàn về bản lĩnh thực sự của A Đại so với bốn nhân?

Lão Trần lo lắng, cứ nhìn A Đại chăm chăm :

- A Đại có nội lực thế nào, ta biết. Ngoại trừ người dùng thủ đoạn bất minh, ta không tin người dễ dàng chế ngự A Đại.

Bạch Nhân cười lạnh :

- Bất luận thế nào A Đại cũng lọt vào tay bốn nhân. Nhưng để mình chứng bốn nhân hành sự lúc nào cũng quang minh lỗi lạc, không hề vô cớ hại người, phiên A Đại người nói cho mọi người nghe. Xem vì sao A Nhị, đệ đệ người mất mạng. Nói đi, người nói xong bốn nhân sẽ tha người. Và sau này, nếu muốn, người còn nhiều cơ hội báo thù. Thế nào?

A Đại ngắc ngứ mãi vẫn không thốt ra câu nào, làm cho lão Trần vừa lo vừa tức giận :

- Người uy bức y, mong buộc y nói những gì y không thể nói vì không đúng sự thật. Người tưởng ta không biết gian ý của người sao? Có đơm lược, hãy bỏ y ra cùng ta phân tài cao hạ.

Bạch Nhân cười sằng sặc :

- Việc giao đấu với lão đương nhiên là sẽ đến. Còn việc y không thể nói, lão có biết vì sao không? Vì A Nhị định gian dâm với một dân nữ vô tội. Nhưng bị bốn nhân bắt gặp, y phải chết.

A Đại thét lên :

- Người không được hờ dờ. Nhị đệ ta không bao giờ có hành vi đó. Chẳng qua... chẳng qua...

Lão Trần giận đến nổi khóe môi cứ gằn gặt :

- Chẳng qua thế nào, A Đại? Người mau giải thích đi.

A Đại bối rối nhìn lão Trần :

- Lúc thuộc hạ tìm đến thì nhị đệ đã thấm tử. Tuy nhị đệ chẳng còn y phục nhưng cạnh đó không hề có bất kỳ nữ nhân nào. Cho thấy, vạn sự đều do Ma Kiếm cố tình bày ra, vu cho nhị đệ tội gian dâm không hề có.

Bạch Nhân Ma Kiếm lập tức vắt A Đại qua một bên :

- Người không muốn thừa nhận sự thật? Vậy thì bốn nhân không còn gì để nói.

Thấy A Đại không còn bị uy hiếp, lão Trần lập tức nhảy xổ vào Ma Kiếm :

- Vậy là người tự tìm chết!

Lão bung song thủ, tạo thành một vòng cương khí biến ảo, uy hiếp khắp thượng trung hạ bàn của Ma Kiếm Bạch Nhân.

Nào ngờ, vút một cái Bạch Nhân đã di hình hoán vị, lòn ra phía sau lão Trần và hữu kiếm đen tuyền của Bạch Nhân cũng cấp thời phát động.

Và Hiểu Phong chỉ biết chớp mắt một lượt khi nhận ra kiếm của Bạch Nhân thay vì âm thầm tấn công lão Trần, lại bất ngờ uy hiếp huyết Hầu lộ của chính Hiểu Phong, và đó là lúc Bạch Nhân cũng bật quát một tiếng :

- Ngừng tay!

Lão Trần quay lại và sững sờ :

- Người...

Bạch Nhân đắc ý. Cứ để kiếm kẻ vào cổ Hiểu Phong :

- Bốn nhân cho lão một cơ hội, nếu muốn họ Cát toàn mạng. Chỉ cần lão qua được một kiếm của bốn nhân, tự khắc bốn nhân sẽ giao sinh mạng bản thân cho lão. Ngược lại...

Lão Trần nóng nảy :

- Được, ta chấp thuận. Động thủ đi.

Bạch Nhân cười khàn khàn :

- Lão đừng nóng vội một khi chưa nghe rõ đề xuất của bốn nhân. Đó là nếu lão bại sau một chiêu kiếm, phiền lão mở đường cho bốn nhân đưa họ Cát cùng đi. Thế nào?

Hiếu Phong kêu hoảng :

- Các hạ cần gì ở Hiếu Phong ta?

Bạch Nhân nói với lão Trần :

- Ất lão cũng muốn hỏi câu này? Dễ thôi, bốn nhân cần tìm Câu Hồn. Có họ Cát điều đó sẽ dễ hơn.

Lão Trần thở ra nhẹ nhẹ :

- Ngươi có hiềm khích với Câu Hồn?

Bạch Nhân cười lạnh :

- Một núi không thể có hai hồ. Lão hài lòng chứ?

Đến lượt lão Trần bật cười :

- Chỉ ngươi không trọng chữ tín thôi. Chữ đừng bảo Trần Thiết Phi ta sợ một chiêu kiếm của ngươi.

Bạch Nhân quắc mắt :

- Lão chấp thuận?

Lão Trần gật đầu :

- Động chiêu đi, chớ nhiều lời vô ích.

Thật nhanh, Bạch Nhân dùng mũi kiếm chế ngự một vài huyệt đạo trên người Hiếu Phong.

Sau khi để Hiếu Phong lại phía sau, Bạch Nhân từ từ nâng cao thanh Hắc Kiếm :

- Do chỉ lấy một chiêu làm hạn định, nên chúng ta cùng đếm, sau ba tiếng thì đồng loạt xuất thủ.

Lão Trần cười lạt :

- Càng tốt! Một...

- Hai...

- Ba! Đánh!

Lão Trần quơ loạn song thủ, biến chiêu chưởng của lão thành muôn ngàn bóng chưởng kinh, thần tốc vẩy ập vào đối thủ là Bạch Nhân.

Ma Kiếm của Bạch Nhân thì tuy cũng thần tốc không kém nhưng thay vì tạo thành chiêu kiếm kỳ ảo để đối chọi với chiêu chưởng của lão Trần thì lại xuất ra độc nhất vô nhị một tia chớp lóe lên, loang loáng lao thẳng vào muôn ngàn bóng chưởng của lão Trần.

Cứ như độc long xuất động, Hắc kiếm của Ma Kiếm Bạch Nhân lập tức xé toạc vàng cương kinh của lão Trần.

Đã đến lúc tối hậu, ai cũng nghe tiếng Bạch Nhân quát :

- Đủ rồi! Dừng tay!

Lão Trần bàng hoàng dừng lại, nhất là lúc huyệt đạo của bản thân vẫn đang bị đầu mũi kiếm của Bạch Nhân cận kề uy hiếp.

Bạch Nhân hừ mũi một tiếng :

- Lão đã bại.

Lão Trần thoáng thốt, nhắm mắt lại :

- Giết ta đi!

Bạch Nhân thu kiếm về, cười hăng hắc :

- Bồn nhân luyện Ma Kiếm chứ không phải luyện kiếm pháp Ma Tâm. Bồn nhân không cần giết lão, chỉ mong lão thành toàn cho hai việc.

Lão mở mắt ra :

- Đề xuất của ngươi chỉ có một mà thôi. Sao bây giờ lại đổi thành hai?

Bạch Nhân ung dung nhắc Hiểu Phong lên :

- Một là đưa họ Cát đi. Điều thứ hai bồn nhân vừa nghĩ đến là nhờ lão dò xét lại về thực hư của việc A Nhị bị bồn nhân hạ sát. Thiết nghĩ, dù bồn nhân không nói, lão cũng không bỏ qua. Cáo biệt.

Vì không thể không giữ lời, lão Trần đành ngậm ngùi nhìn Bạch Nhân Ma Kiếm đưa Hiểu Phong đi.

Và phải loay hoay một lúc lâu lão mới có thể giúp A Đại giải khai huyết đạo. Lúc cả hai chạy đăm bở đi truy tìm Bạch Nhân thì xung quanh hoàn toàn vắng bóng, đến một dấu vết nhỏ cũng không thể phát hiện ra.

Họ thật sự thất vọng, bản lĩnh của Ma Kiếm thật xuất quỷ nhập thần.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thất Hồn trận vây hãm Ma Kiếm - Lão Thượng nhân thuyết phục Câu Hồn

Với toàn thân, từ đầu cho chí chân đều trắng toát, nên Bạch Nhân không cần lạnh giọng thì từ người y cũng toát ra sắc thái lạnh đến rợn người.

Vì thế Hiểu Phong càng lúc càng rung động khi thấy Bạch Nhân từ từ lấy ra từ dưới một lùm cây đại những vật thật lạ đời.

Nào một tấm y phục nếu để nguyên cuộn thì chỉ thấy dấu huyết đã khô chỉ có một chỗ, nhưng được trải rộng ra thì dấu huyết tích đó lại xuất hiện loang lổ khắp nơi.

Tiếp đó là một mẫu y phục khác có lẽ được xé ra từ tấm y phục lúc này và mẫu này thay vì lưu lại huyết tích thì chỉ dính toàn bùn với bùn, đương nhiên là bùn đã khô.

Sau nữa, Bạch Nhân khom người nhặt lên một vật, là chiếc còi tre không biết để làm gì.

Khi đã cho Hiểu Phong xem qua những vật đó, Bạch Nhân lần đầu tiên lên tiếng kể từ lúc đưa Hiểu Phong đi khỏi nơi lão Trần :

- Nếu là ta, giả như ta muốn ra tay ứng cứu ai đó và không cho người được cứu biết rõ sự thật, đương nhiên ta phải cải trang hoặc tìm cách làm cho diện mạo đổi khác.

Bạch Nhân bấy giờ mới đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Hiểu Phong :

- Với những vật ta vừa bày ra cho ngươi thấy, ta giả dụ thế này. Đó là có một người cũng bị một vết thương tuôn huyết nơi bụng như ngươi, và vì muốn che giấu một hành vi ứng cứu như ta vừa nói, ắt người đó phải dùng tấm y phục này buộc chặt quanh thân, che đi chỗ bị kiếm thương.

Nhặt lấy mẫu y phục dính bùn khô, Bạch Nhân nói tiếp :

- Còn diện mạo muốn làm cho khác thì dễ thôi, cứ lấy bùn ướt đắp lên mặt. Khi hành sự xong, dùng mẫu y phục này lau sạch mọi vết bùn, ném lẫn vào đồng y phục nhuộm đầy huyết để phi tang, còn ai nhận ra đó là người đã dùng Câu Hồn Phi Liên Sách cứu nguy cho ai đó, người nghĩ sao về điều ta vừa suy luận?

Hiểu Phong gật gù :

- Các hạ suy luận khá hay, nhưng nói với tại hạ để làm gì?

Bạch Nhân không đáp, chỉ nhặt lấy chiếc còi tre :

- Đây là vật dùng để điều động lũ người đã bị Di Tinh đại pháp làm cho mất lý trí. Do bọn đệ tử của Âm Sơn Ác Đạo chẳng còn, nên có thể đoán mà không sợ lắm, rằng đây là vật sở hữu của Âm Sơn Ác Đạo. Ta thử đi tìm lão. Lão đã chết vì Câu Hồn Phi Liên Sách cứu nguy cho ai đó, người nghĩ sao về điều ta vừa suy luận?

Bạch Nhân tung tung chiếc còi tre trên tay :

- Nhờ đó, ta còn nhận ra toàn bộ chỗ vải nằm đây đều có xuất xứ từ tấm trường bào của Ác Đạo, cho thấy đã có người sau khi hạ sát lão xong còn cố tình lấy đi tấm trường bào để dùng vào việc che giấu lai lịch thật. Người rõ rồi chứ?

Hiếu Phong chớp nhẹ hai mắt :

- Tại hạ là người vì đã sát hại Ác Đạo, cứ theo các hạ suy luận thì tại hạ chính là người sử dụng Câu Hồn Phi Liên Sách?

Bạch Nhân phá lên cười :

- Cuối cùng người cũng thừa nhận.

Hiếu Phong ngăn người nhìn và chờ Bạch Nhân cười xong :

- Tại hạ thừa nhận bao giờ?

Bạch Nhân trợn mắt :

- Người đừng phủ nhận, vô ích, vì kẻ đó chính là người. Lần trước, do ta chỉ vô tình ứng cứu người, vì muốn đáp tạ, người vội chạy đi, sau đó quay lại với lai lịch đã bị che giấu. Cũng sau khi giải vây cho ta xong, người vội vã bỏ đi và thản nhiên để ta gặp với diện mạo đã quy hoàn lúc đầu. Tại sao người không nhận chứ?

Hiếu Phong thở dài :

- Đã không do tại hạ thực hiện, lẽ nào cứ nhận vào mình? Các hạ đoán sai rồi.

Bạch Nhân giận dữ :

- Cứu ta là một hành vi xấu xa không đáng cho người thừa nhận sao? Người là nam nhi đại trượng phu, sao dám làm không dám nhận? Hừ!

Hiếu Phong cười nhẹ :

- Điều này sẽ dễ minh chứng nếu các hạ tìm thấy trong người tại hạ có mang theo Câu Hồn Phi Liên Sách. Tìm đi!

Bạch Nhân ngó người :

- Ất người phải có chỗ cất giấu thật kín. Bằng không, nếu giữ trong người, ắt đã bị lão họ Trần hồ đồ kia phát hiện. Được, ta sẽ tìm.

Hiếu Phong chột cau mặt :

- Sao các hạ ngỡ mắng Trần tiền bối là hồ đồ?

Bạch Nhân hậm hực :

- Lão có hồ đồ hay không, người nên tự biết thì hơn, hỏi đó ta làm gì. Trừ khi người cũng hồ đồ như lão.

- Hay, mắng rất hay. Và theo bốn nương, bọn người đều hồ đồ cả.

Theo sau câu nói lạ là một tràng cười dài lạnh lớt.

Bạch Nhân rung động, đứng phắt lên :

- Là yêu phụ, Sơn Thần cốc chủ phu nhân?

Lập tức có nhiều bóng người xuất hiện và một giọng ngao nghễ vang lên :

- Tốt hơn hết người đừng loạn động. Hãy ngoan ngoãn đáp lại từng câu hỏi của bốn nương.

Nhân lúc không ai để ý, Hiếu Phong len lén giấu đi chiếc còi tre vừa bị Bạch Nhân buông rơi.

Đó là lúc Bạch Nhân đang khur khur trường kiếm, nhìn một mỹ phụ dung nghi tuyệt trần đang từ từ bước đến. Bạch Nhân háng giọng :

- Yêu phụ dám xuất đầu lộ diện, có lẽ đã thấu nạp đủ khí nguyên dương của Cửu Cửu bát thập nhất (tám mươi một) những đồng nam vô tội.

Mỹ phụ động dung :

- Ngươi thật sự là ai sau lột Ma Kiếm kia? Có sao am hiểu tận tường cách thức luyện công của bốn nương? Nói!

Bạch Nhân bật cười :

- Nào phải bốn nhân chỉ am hiểu bấy nhiêu, còn nữa. Và nếu muội thừa nhận tính danh đúng là Nam Cung Bạch Huệ thì bốn nhân còn am hiểu về muội nhiều hơn là muội nghĩ.

Mỹ phụ chột khoát tay :

- Giết hết cả hai, mau!

Những nhân vật cùng xuất hiện với mỹ phụ có đến bảy, tám người. Mệnh lệnh vừa ban, tất cả cùng hăm hở lao vào Bạch Nhân.

Hiếu Phong hốt hoảng :

- Mau giải khai huyết đạo cho tại hạ. Đừng để tại hạ chết vì vô phương hoàn thủ.

Bạch Nhân lập tức loang kiếm, cứ lao vào bọn đối phương :

- Ngươi yên tâm, đến lúc cần ta sẽ giải huyết cho ngươi. Nhưng lúc này thì chưa cần đâu.

Quả nhiên Bạch Nhân một khi dám nói như thế là có chỗ ỷ trọng. Bụng kiếm quang màu đen đã được Bạch Nhân chiếu xạ thẳng vào hai nhân vật vô tình đến trước mặt y.

A, a hai tiếng, chiêu kiếm lợi hại của Bạch Nhân đã đưa hai kẻ vô phúc đó xuống tận tuyền đài.

Số còn lại lập tức nao núng lùi lại.

Mỹ phụ giận dữ :

- Chiêu số của y chưa đủ hỏa hầu, kiếm của y vẫn dễ dính đầy máu. Bọn ngươi sợ gì chứ, xông cả lên!

Sáu nhân vật nọ lại xông lên, lần này khí thế lợi hại khác thường, làm cho Bạch Nhân rung động :

- Không ai trong họ lên tiếng? Họ là Thất Hồn Nhân đã bị Di Tinh đại pháp khống chế?

Mỹ phụ bật cười :

- Ngươi quả có kiến văn hơn người, mọi bí mật của bốn nương đều bị ngươi am hiểu. Phải chăng đó là lý do ngươi che kín toàn thân, vì sợ bốn nương nhìn ra ngươi là người không hề xa lạ? Nếu muốn sống hãy mau mau khai thật, đừng đợi đến lúc bốn nương cho phát động Thất Hồn trận.

Bạch Nhân loang nhanh một chiêu kiếm kỳ ảo :

- Mụ còn cơ hội phát động Thất Hồn trận ư? Xem đây!

Và sau một tiếng pháp lạnh người, một kẻ xấu số nữa đã bị Ma Kiếm của Bạch Nhân đoán mạng.

Mỹ phụ chột nín chặt đôi môi, sau đó để bật ra một tiếng huyết sáo dài dằng dặc, du dương và trầm bổng như người dùng nhạc cụ tấu lên.

Tình thế liền có chuyển biến. Năm nhân vật còn lại bỗng gầm gừ luôn miệng và cứ hồng hộc lẫn xả ủa vào Bạch Nhân. Thái độ của họ là thái độ của những kẻ không biết sợ chết. Đã vậy, họ còn trở nên hung tàn khác thường, giống như nội nguyên chân lực của họ cũng được đột ngột tăng cao, khiến thể thượng phong Bạch Nhân vừa tạo ra đã hoàn toàn vô tác dụng.

Chưa hết, năm nhân vật đó lần này còn có sự hợp lực linh hoạt và lợi hại khác thường, có vẻ đúng với lời Bạch Nhân đang hốt hoảng kêu :

- Ngũ Hành trận của Hoa Sơn phái? Mụ đã thu phục người Hoa Sơn phái về tự nguyện giúp mụ?

Mỹ phụ lại cười :

- Hoa Sơn, Côn Luân, Tuyết Sơn, họ đều là tâm phúc của bốn nương từ lâu. Ngươi liệu có năng lực đối phó sao?

Trường kiếm càng được Bạch Nhân cuồng nộ vũ lộng và kết quả thu được chỉ là miễn cưỡng. Vì uy lực của Ma Kiếm tuy có làm năm nhân vật nọ nhất thời bị bức dội nhưng chỉ một thoáng sau họ lại ập vào, khí thế thêm hung hãn hơn trước thập bội.

Diễn biến làm cho mỹ phụ bật lên tràng cười đắc ý :

- Với trận pháp trấn sơn của phái Hoa Sơn, chỉ kém La Hán Thiếu Lâm trận và Võ Đang Thất Tinh trận, bản lãnh ngươi đủ tư cách đối đầu với bốn nương sao? Sinh mạng ngươi phen này hưu hỷ rồi.

Hiếu Phong cũng thâm rúng động vì trận Ngũ Hành do năm nhân vật Thất Hồn thi triển quả có uy lực khó thể ngờ, đang làm cho Ma Kiếm Bạch Nhân như càn lúc càn núng thế.

Hiếu Phong lại kêu lần thứ hai :

- Nếu biết không thoát, hãy mau giải khai huyết đạo cho tại hạ.

Đáp lời Hiếu Phong chỉ là tiếng gầm rít phẫn nộ của Bạch Nhân :

- Ngươi đừng làm cho ta phân tâm được không? Tinh thể này, ta làm sao giải khai huyết đạo cho ngươi? Cứ kiên nhẫn chờ đấy!

Và đôi giọng, Bạch Nhân quát :

- Ta không tin ta không phá nổi trận Ngũ Hành. Xem đây!

Với Hiếu Phong đột nhiên lảng lẹ, Bạch Nhân bắt đầu thay đổi đấu pháp, chỉ nhắm vào mỗi một địch nhân duy nhất thay vì cứ phân lực cùng một lúc đương đầu với cả năm địch nhân.

Mỹ phụ chợt bật huyết lên tiếng sáo miệng, khiến năm nhân vật Thất Hồn cũng thay đổi cung cách giáp chiến.

Họ dụng chương theo lối xa luân, vừa chạy quanh Bạch Nhân vừa đối nhau hất kinh vào hầu làm cho kiếm chiêu của Bạch Nhân giảm thiểu uy lực. Bằng cách này bọn họ năm người cùng giáp chiến với Bạch Nhân, khiến việc duy trì áp lực vào một kẻ địch như Bạch Nhân vừa vận dụng chợt mất đi hiệu quả.

Và sau hàng loạt chiêu công đều bị trận Ngũ Hành triệt phá, Bạch Nhân dần dần mất phương hướng, không biết tấn công vào vị trí nào.

Tinh thể hoàn toàn bất lợi cho Bạch Nhân, Hiếu Phong vì cũng xem đây là điều bất lợi cho chính mình nên bất ngờ lên tiếng mách nước :

- Đừng đứng ÿ ra đấy. Hãy di chuyển theo chiều xoay của trận, cứ công mãi vào một phương vị duy nhất, ắt trận thế sẽ tự rối loạn.

Bạch Nhân không hề chần chừ vội làm theo, vì đó là cách duy nhất trong lúc này, chỉ ít hơn là cứ thụ động và thúc thủ chờ chết.

Phát hiện lời chỉ điểm của Hiếu Phong dù chưa biết kết quả như thế nào nhưng dấu sao cũng giúp cho Bạch Nhân từ thất vọng sang hy vọng, mỹ phụ chậm chạp di chuyển dần về phía Hiếu Phong :

- Ngươi không lo phận ngươi lại đa mang lo hộ cho người. Có phải ngươi muốn đi xuống tuyền đài trước tên giầu mặt giầu tên kia một bước?

Nhìn cách di chuyển cố ý làm ra vẻ hiền thực đoan trang của mỹ phụ, Hiếu Phong cảm thấy xốn xang và chán ghét :

- Nếu tôn giá đúng là phu nhân của nhân vật tự xưng là Sơn Thần cốc chủ, dám hỏi, đã bao nhiêu đồng nam vô tội bị tôn giá hủy hoại?

Mỹ phụ chợt cười lạnh :

- Không cần ngươi nhắc bốn nương cũng nhớ lần ngươi tự cao tự đại cùng tiểu liễu đầu họ Điền phá hồng hảo sự của bốn nương. Không thể giết được tiểu liễu đầu kia, bốn nương đành tính dồn vào một mình ngươi vậy. Hãy nói đi, trước khi chết ngươi muốn trần trối điều gì?

Ở đằng kia bỗng vang lên tiếng gầm đặc ý của Bạch Nhân :

- Còn không mau nằm xuống!

A... Tiếng kêu dài bi thảm làm cho mỹ phụ cau mặt, liếc nhìn về phía trận Ngũ Hành.

Thật kịp lúc mỹ phụ thấy một thân người gục ngã và một bóng trắng toát lao thẳng vào người mỹ phụ. Từ bóng trắng còn có tiếng quát thịnh nộ cất lên :

- Mụ Nam Cung vô sỉ hãy nạp mạng cho bốn nhân!

Yêu phụ liền bộc lộ ác tính qua tiếng rít căm hờn :

- Dám thóa mạ bốn nương, ngươi là kẻ thứ nhất được chết vì tuyệt học của bốn nương vừa mới luyện thành. Xem chương!

Yêu phụ vẩy ngọc thủ và một luồng kinh lạnh toát hiển hiện khiến không khí xung quanh cũng lạnh, lan đến tận chỗ Hiếu Phong ngồi.

Với tuyệt kỹ này, yêu phụ không những chỉ hóa giải chiêu kiếm do Bạch Nhân thi triển mà còn bức ép Bạch Nhân phải liên tục thoái bộ.

Và khi cước bộ tạm thời ổn định, lúc cất tiếng, giọng của Bạch Nhân không hiểu sao cứ run lên như người đang đi giữa trời Đông tháng giá :

- Mụ đã luyện... đã luyện thành Hàn Âm... Lân Độc công... ư...?

Yêu phụ bật lao đến vừa nhanh vừa mạnh như trường tiễn rời cung :

- Kề biết nhiều quá như nguoi phải chết!

Thần thái của yêu phụ khiến Bạch Nhân khiếp đảm. Hai mắt y vụt lác thần, cho dù y đang cố gượng nâng cao thanh Hắc Kiếm lên.

Thế nhưng, đúng là Bạch Nhân đang phát lãnh, tay kiếm y cứ run lẩy bẩy, trong khi thân hình của yêu phụ cùng ngọn Hàn Chương lại cứ ập đến gần Bạch Nhân.

Đang khi sinh mạng của Bạch Nhân đã như chỉ mảnh treo chuông, chợt có tiếng còi tre vang lên cao vút.

Tiếng còi tre vừa trở dậy là bốn nhân vật Thất Hồn chợt nhón nhào chạy lảng xăng, điều này làm cho mỹ phụ sắp lấy mạng Bạch Nhân cũng bất ngờ đình thủ. Mụ quay đầu nhìn quanh và hỏi :

- Phu quân đến đấy ư?

Đáp lời mụ, Hiểu Phong vẫn ngồi yên, miệng vừa ngậm còi tre vừa cố phát thành âm tiết :

- À a ây! (Là ta đây!)

Mụ nghi ngờ nhìn Hiểu Phong :

- Nguoi vừa phát hiệu lệnh? Không phải nguoi đang bị điểm huyết sao?

Hiểu Phong vươn người đứng dậy, nhấc còi tre ra khỏi miệng và tiện tay cắt luôn vào người :

- Muốn chế trụ trực huyết đạo của Cát Hiểu Phong này, chỉ e đến cả phu quân mụ cũng không đủ tư cách. Giờ thì đáp đi, công phu Hàn Âm Lãnh Độc công của mụ liên quan thế nào đến Lãnh Độc Tuyệt Vương cách đây bốn mươi năm?

Câu nói của Hiểu Phong đâu chỉ làm mình yêu phụ ngỡ người. Cả Bạch Nhân cũng ngờ ngác không kém, điều này được chứng minh qua tiếng kêu :

- Nguoi không hề bị điểm huyết? Hay lắm, hãy cho yêu phụ ném mùi lợi hại của Câu Hồn Phi Liên Sách.

Yêu phụ chợt bật lao vào Hiểu Phong :

- Nguoi không còn cơ hội sử dụng vật đó đâu. Hãy đỡ!

Nhìn yêu phụ lại thi triển Hàn chương, Hiểu Phong lập tức xoay song thủ, quạt đủ nhị kinh vào Hàn chương đang làm cho không khí xung quanh lạnh giá :

- Mụ dùng công phu đó đối với ta là hỏng rồi. Đỡ!

Chỉ hai tiếng, mụ yêu phụ bị chấn lui, kinh hãi nhìn Hiểu Phong :

- Âm Dương Nhị Kinh? Nguoi cũng không ngại độc?

Hiểu Phong lao ập đến, tiên hạ thủ vi cường :

- Hồi làm chi khi đã muộn! Tiếp chiêu!

Hiểu Phong lại xuất phát nhị kinh và lần này rõ ràng ai cũng nhìn thấy là gồm một Âm nhu và một Dương cương. Mụ yêu phụ thất kinh, dịch người vừa tránh chiêu vừa chạy về phía Bạch Nhân.

Đoán biết ý đồ mụ, Hiểu Phong cười gần giọng :

- Không phải đối thủ của ta, định dùng sinh mạng kẻ khác uy hiếp ta sao? Hãy xem Câu Hồn Phi Liên Sách đoạt mạng mụ đây.

Mụ yêu phụ lập tức ngoặt người, hết dám tiếp tục lao về phía Bạch Nhân do đã bị năm chữ Câu Hồn Phi Liên Sách làm cho kinh tâm bạt vía.

Chợt nghe Bạch Nhân gầy náy kêu lên :

- Sao nguoi không dùng Câu Hồn Phi Liên Sách giết mụ?

Tiếp đó là lời đáp của Hiểu Phong lọt đến tai mụ :

- Vì tại hạ làm gì có thứ hung khí đó để dùng. Đi thôi!

Mụ quay lại và giật dử khi thấy Hiểu Phong đang định đưa Bạch Nhân Ma Kiếm đi, và trong tay Hiểu Phong không hề có vật gì cũng là thật.

Mụ vội bật sáo miệng, thôi thúc bốn nhân vật Thất Hồn xông đến.

Hiệu Phong cười nhạt, cũng đưa chiếc còi tre lên miệng và thổi thành một chuỗi thanh âm cao vút kéo dài.

Vạn sự đều lẫn lộn. Không chỉ có tiếng sáo miệng bị trộn lẫn vào tiếng còi tre mà những Thất Hồn Nhân còn điên điên đảo đảo vì không biết nghe theo hiệu lệnh nào.

Họ cứ nhào nhào chạy tới chạy lui, trước ánh mắt lo lắng và hoảng sợ của mụ yêu phụ.

Trái lại, Hiệu Phong thì vừa tiếp tục chỉ trì việc thổi còi tre, vừa nhắc Bạch Nhân cùng đi.

Thoạt đầu, Bạch Nhân còn gầy nẩy nhưng càng về sau càng là dần, không thể cưỡng lại Hiệu Phong.

* * * * *

Bạch Nhân vẫn nửa tỉnh nửa mê và nghe Hiệu Phong lầm nhảm :

- May thật đấy. Nhược bằng nếu để mụ phát hiện Hiệu Phong này cũng bị chương thương e không thể thoát được như bây giờ.

Bạch Nhân giương mắt lơ đãng nhìn Hiệu Phong, lúc được Hiệu Phong đặt ngồi xuống bên cạnh.

- Ngươi cũng không chống nổi Hàn Âm Lãnh Độc công của mụ?

Hiệu Phong ngồi xếp bằng, bắt đầu vòng tay ôm quanh người Bạch Nhân :

- Cũng như các hạ thôi. Có chăng là tại hạ thật sự không ngại độc, chỉ cần vận công trực bỏ Hàn Khí là ổn. Nếu các hạ không ngại, tại hạ nguyện ý trợ giúp.

Bạch Nhân cố thoát ra :

- Ta tự lo liệu được, không cần ngươi giúp.

Hiệu Phong gượng cười :

- Đừng tự dối mình như thế, cũng như kiếm pháp của các hạ, nội lực của các hạ lúc này đâu thể tự mình trực Hàn Khí và trực độc. Tại hạ giúp các hạ là hoàn toàn vô vụ lợi.

Bạch Nhân phẫn nộ :

- Kiếm pháp của ta thì sao? Nếu cần, sẽ có lúc ta cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Hiệu Phong lắc đầu :

- Kiếm pháp của các hạ chưa đủ hóa hầu. Lỗi khi này của mụ yêu phụ là hoàn toàn chuẩn xác. Bằng không, các hạ đâu chọn cách cùng Trần Thiết Phi tiên bối phân tài cao hạ chỉ qua một chiêu kiếm. Ý đồ của các hạ may chỉ có mình tại hạ nhận ra.

Bạch Nhân ngó người nhưng cố che đậy qua một câu ậm ừ :

- Ngươi không biết gì thì đừng nói.

Hiệu Phong gạt đầu :

- Tại hạ chỉ muốn nói một câu nữa thôi. Đó là tại hạ cũng không khác gì các hạ. Là đành phải tận lực cho một chiêu duy nhất, may mà mụ không nhận ra chỗ yếu kém của tại hạ nên chúng ta tạm thời thoát. Đâu phải chỉ một mình các hạ biết dùng sở trường thay sở đoản và làm cho đối phương ngỡ bản lĩnh đã tuyệt luân.

Bạch Nhân chột nhún người :

- Ý của ngươi là không chê cười ta?

Hiệu Phong vội đỡ lấy Bạch Nhân và bảo :

- Tại hạ dám cười người đã hai lần cứu tại hạ ư? Thôi nào, hãy nhân lúc này mau tọa công, chuyện nguy hiểm không biết đâu mà lường. Trừ phi các hạ không thiết sống, tại hạ không tiện miễn cưỡng.

Có muốn phản đối cũng không được, vì Bạch Nhân lúc này còn ngồi vững tuyền là nhờ dựa vào người Hiệu Phong.

Hiếu Phong cũng biết đã đến lúc cấp bách nên vội vàng vận công lực trực hân cho cả hai.

* * * * *

Vừa xả công, phát hiện ngay trước mặt có một đạo nhân đã già, râu tóc đều bạc phơ và đạo nhân thì cứ nhìn mãi vào tư thế Hiếu Phong đang ngồi. Hiếu Phong chính dung, hỏi :

- Thượng nhân đến đã lâu nhưng vẫn nhẫn nại chờ tiểu bối hành công viên mãn, dù biết là Thượng nhân đến không có ác ý. Cho hỏi, Thượng nhân định chỉ giáo điều gì?

Lão Đạo không lên tiếng, cứ lấy tay chỉ chỉ vào Bạch Nhân vẫn ngồi dựa vào Hiếu Phong.

Hiếu Phong gượng cười :

- Bằng hữu của tiểu bối chưa thể tỉnh lại lúc này. Thượng nhân cứ nói, xin chờ ngại.

Lão Đạo quay đầu đi, nhưng vẫn đứng nguyên vị. Lạ nhất là lão Đạo không một lần mở miệng phát thoại.

Cố đoán hiểu ẩn ý của lão Đạo, Hiếu Phong bảo :

- Phải chăng Thượng nhân có ý chờ tiểu bối chữa trị xong cho tệt bằng hữu, sau đó mới được nghe lời chỉ giáo?

Lão Đạo quay đầu lại và gật gật, đoạn am tường ngồi xuống trước mặt Hiếu Phong, khiến Hiếu Phong miễn cưỡng lên tiếng :

- Tiểu bối đã giúp y trực hết hân khí. Việc giải độc thì nhanh thôi, không để Thượng nhân chờ lâu đâu.

Lão Đạo lại gật đầu, làm cho Hiếu Phong đành tiến hành việc giải độc ngay trước sự mục kích của nhân vật chưa rõ là ai và ý đồ thật sự là thế nào.

Hiếu Phong mượn Ma Kiếm của Bạch Nhân, tự cứa vào đầu ngón tay làm cho tứa máu.

Chờ cho máu huyết của bản thân nhều từ tay vào miệng Bạch Nhân độ đôi ba giọt. Hiếu Phong vội kéo túi lụa, trùm kín mặt Bạch Nhân như cũ.

Đưa mắt nhìn lão Đạo, Hiếu Phong gật đầu :

- Máu huyết của tiểu bối có công năng giải bách độc. Nếu đó là điều tiền bối quan tâm thì...

Lão Đạo chợt xuất thủ, điểm loạn xạ lên người Bạch Nhân.

Hiếu Phong thất kinh, xuất thủ ngăn lại :

- Thượng nhân muốn gì xin hãy nói. Sao vô cớ hại người?

Song thủ của lão Đạo nhanh như gió cuốn, khiến Hiếu Phong dù cố cản vẫn để lão Đạo điểm liên tu bất tận vào Bạch Nhân.

Phần nộ, Hiếu Phong càng tận lực xuất thủ và phỏ cả nội kinh vào đó, dùng chiêu thức đấu cận chiến với những chiêu thức biến ảo khôn lường của lão Đạo.

Có lẽ đã điểm huyết Bạch Nhân xong và không cần điểm huyết nữa, lão Đạo dồn mọi nỗ lực vào việc cùng Hiếu Phong chiết chiêu.

Không thể hiểu lão Đạo này làm như thế là có ý gì, đã điểm huyết Bạch Nhân xong, giờ lại tỏ ra nhân nhượng mỗi khi phát hiện chỗ sơ hở của Hiếu Phong và công vào nhưng lúc tối hậu lại thu về, chuyển qua chiêu thức khác.

Do bản thân vốn là nam nhân tuổi đang độ thành nhân và huyết khí thì đang vượng, hành vi của lão Đạo trước là hại người, sau lại tỏ ra nương tay, làm cho Hiếu Phong nóng mặt. Hiếu Phong dồn toàn bộ nội lực vào chiêu thức, khiến mỗi khi cất tay là kinh khí tuôn ra dạt dào với ý định sẽ thắng lại lão Đạo nhờ nội lực từng được Vạn Niên Thạch Linh Chi và Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm làm cho tăng tiến vượt bậc.

Tuy nhiên, thủy chung người nhượng chiêu vẫn cứ là lão Đạo và Hiếu Phong thì chưa một lần chạm được vào dù là chéo áo của lão Đạo.

Cả hai cận chiến giao chiêu trong tư thế ngồi, việc dùng bộ pháp hay chưởng lực đều là vô dụng, nếu không muốn nói hành vi đó chỉ là tự nạp mạng cho đối phương do không thể nhanh hơn.

Bởi đó, nhân một lần được lão Đạo nhân nhượng, Hiếu Phong đổi đấu pháp, dùng cương kinh xen lẫn với nhu kinh.

Ngay khi Hiếu Phong có đấu pháp này, sắc mặt của lão Đạo thoát tiên tỏ vẻ hoài nghi nhưng càng lúc càng chuyển qua kinh dị.

Nhưng dấu sao đấu pháp này chỉ có thể giúp Hiếu Phong lập lại thế quân bình trong vòng năm bảy chiêu mà thôi. Vì dần dần tình thế lại đưa đến trạng thái bất khả chiến bại cho lão Đạo. Hiếu Phong vẫn lại là người được nhượng chiêu.

Chợt hiểu, nếu đây là động thủ thật, bản thân có lẽ đã bị đối phương hạ thủ lấy mạng không dưới trăm lần, Hiểu Phong nhờ đó vỡ lẽ đây chỉ là cuộc giao chiêu nhằm để thăm dò chân tài thực học của Hiểu Phong nếu đối phương có ác ý, hoặc là sự chi điểm võ học nếu lão Đạo có hảo ý, thiện ý.

Không còn ngại chuyện sống chết nữa, Hiểu Phong lập tức chú mục nhìn vào từng chiêu thức của lão Đạo.

Và Hiểu Phong cũng kinh tâm khi nhận ra bản thân lão Đạo cũng am hiểu và dùng cương kinh với nhu kinh lẫn lộn. Có nghĩa là khi Hiểu Phong vận dụng cương kinh, lão Đạo nhờ nhu kinh hóa giải. Ngược lại, khi Hiểu Phong dụng nhu thì lão Đạo dụng cương. Cho Hiểu Phong biết lão Đạo ngoài phần chiêu thức biến ảo còn thừa bản lãnh để vận dụng khi cương khi nhu một cách linh hoạt.

Hiểu được điều này, Hiểu Phong thu kinh về từ từ, chỉ dùng chiêu này để cùng lão Đạo phân chiêu chiết chiêu.

Lão Đạo cũng thu kinh, chấp nhận một đấu pháp mới của Hiểu Phong.

Lúc này, nếu song phương không chạm tay thì thôi, khi chạm thì chỉ còn vang lên những tiếng bát bát do nhục thể chạm nhục thể, không còn dùng nội kinh khi giao chiêu nữa.

Được một lúc, Hiểu Phong chợt nhận ra đây là cơ hội cho bản thân thấu triệt thêm yếu quyết về vừa vận cương vừa vận nhu trong cách vận dụng Câu Hồn Phi Liên Sách do thân phụ khẩu truyền. Vì công phu này không như cách sử dụng những loại binh khí khác, dây Liên Phi để nối liền hai vật gọi là Câu Hồn Sách thì vừa dài vừa mềm mại, muốn sử dụng linh hoạt cần phải dùng nhu kinh. Trái lại hai Câu Hồn Sách ở hai đầu thì cần có cương kinh truyền vào để đạt mức độ vừa nhanh chuẩn vừa cứng mạnh vào người địch nhân. Đó là chưa kể lúc Câu Hồn Sách cắm vào thì vẫn còn một lực đủ mạnh để thu về, trong khi đó phần đầu của Câu Hồn Sách lại chia ra thành bốn móc nhọn, lúc kéo về dễ bị vướng lại trong người nạn nhân, do đó lực kéo về càng đúng mãnh càng dễ thu hồi và càng đạt hiệu quả.

Với nhận thức này, Hiểu Phong tự mừng tượng cánh tay là vật mềm mại, dụng nhu kinh để hóa thành sợi dây Liên Phi. Còn bản tay thì truyền cương kinh vào, xem như mũi Câu Hồn đang tìm cách công phá qua từng chiêu thức biến ảo của lão Đạo.

Vừa khi vận dụng lực Âm Dương Hỗ Tương này, Hiểu Phong thấy sắc mặt của lão Đạo một lần nữa biến đổi, cũng là vẻ nghi hoặc và kinh dị.

Tuy nhiên, hiệu quả đã khác trước, tay của lão Đạo mỗi khi chạm vào cánh tay của Hiểu Phong thì do gặp phải nhu kinh nên âm thanh tiếng kêu bát bát không còn. Ngược lại, chạm vào bản tay Hiểu Phong thì như chạm vào vật cứng, làm lão Đạo muốn hóa giải phải vận dụng nhu kinh. Nhưng làm thế thì cánh tay lão cũng có nhu kinh xuất hiện, chạm vào cánh tay cũng có nhu lực của Hiểu Phong thì đã làm giúp cho bản tay của Hiểu Phong linh hoạt thêm.

Nhờ đó, càng kéo dài thì Hiểu Phong càng thêm nhiều cơ hội uy hiếp ngược lại lão Đạo.

Nhưng Hiểu Phong chưa vội tận dụng lợi thế đó để thật sự hạ sát thủ. Hiểu Phong đang dần dần nhượng lão như lão đã từng nhân nhượng Hiểu Phong.

Được thế, Hiểu Phong lên tiếng :

- Thượng nhân bản lãnh cao minh, tiểu bối tự nhận không là đối thủ. Sao Thượng nhân không dừng lại, cùng tiểu bối đối đáp cho ra lẽ, chú ý của Thượng nhân lúc đến đây là thế nào?

Lão Đạo thủy chung không đáp, cứ tiếp tục cùng Hiểu Phong chi trì cục diện, dù chưa thể phá giải yếu quyết Âm Dương Hỗ Tương đang được Hiểu Phong vận dụng thật hiệu quả.

Hiểu Phong thêm nghi hoặc :

- Thượng nhân không muốn cùng tiểu bối đàm đạo ư? Vậy thì vì sinh mạng của bằng hữu, tiểu bối đành thất lễ.

Hiểu Phong sau đó thì triển song thủ nhanh hơn.

Tuy nhiên, vẫn không khác gì Hiểu Phong, song thủ của lão Đạo cũng tăng nhanh áp lực với hàng loạt những chiêu thức khác biến ảo hơn. Và.

Một tiếng bùng và một tiếng hự kèm theo, chấn lực của lão Đạo làm Hiểu Phong bật ngửa về phía hậu, hự một tiếng là Hiểu Phong đã bị lão Đạo chế ngự huyết Định thân.

Hiểu Phong quá bất ngờ, vội kêu lên :

- Đây là ý gì? Lão...

Chưa kịp nói gì thêm thì hai ống quần bó chèn của Hiểu Phong bị lão Đạo vén lên.

Chưa hết, lão Đạo mở xà cạp ở chân bên tả Hiểu Phong, là nơi có nghi vấn vì thoát nhìn đã thấy vật được giấu chính là hai mũi Câu Hồn Sách kèm theo một đoạn dây Liên Phi dài ước chừng. Cũng là lần đầu tiên lão Đạo phát thoại :

- Sao ngươi thủy chung không dùng Câu Hồn Phi Liên Sách để đối phó ta hoặc đối phó yêu phụ đã dùng Hàn Âm Lãnh Độc công đã thương ngươi?

Hiểu Phong lạnh người, lạnh luôn cả giọng nói :

- Lão là ai? Nếu là người có quan hệ với Huyền Thiên môn thì cứ giết ta đi, chớ hỏi nhiều vô ích. Còn nếu là người có định kiến không tốt, nhất là thiên cận với loại hung khí này, thì Hiểu Phong ta dù bại cũng bất phục, có nói gì cũng vô ích. Hạ thủ đi!

Lão Đạo cười nhạt :

- Giết ngươi lúc này đối với ta dễ như trở bàn tay. Nhưng vì câu ngươi vừa nói, ta muốn ngươi tâm phục khẩu phục và nguyện ý từ bỏ việc dùng loại công phu bá đạo này, được, ta chấp thuận cùng ngươi đi ứng đối. Ngồi dậy đi, ta không sợ ngươi bất ngờ ra tay ám toán đâu.

Bằng thủ pháp như thế nào không biết, lão Đạo đã làm cho huyết đạo của Hiểu Phong tự giải khai. Hiểu Phong nghi hoặc nhìn lão :

- Không cần hỏi cũng biết tiền bối không quan hệ gì đến Huyền Thiên môn. Vậy tiền bối là ai? Liên quan thế nào với Trần tiền bối cũng có định kiến tồi tệ về loại hung khí này?

Lão Đạo cũng ngồi trước mặt Hiểu Phong :

- Ta là ai, ngươi cần gì phải biết vội. Chỉ khi nào biết rõ lập trường của ngươi, nếu xét thấy cần, ta sẽ cho ngươi biết. Còn bây giờ, hãy giải thích hành động của ngươi, như lúc này ta đã nói.

Hiểu Phong nhìn Câu Hồn Phi Liên Sách đã được lão Đạo đặt xuống đất, giữa lão và Hiểu Phong. Dám có thái độ này, đủ hiểu lão Đạo không hề sợ Hiểu Phong bất ngờ ra tay, có nghĩa là bản lĩnh lão Đạo thực sự cao minh và lão đủ tư cách để thể hiện thái độ đó.

Đang định đáp, chợt nhớ đến Bạch Nhân, Hiểu Phong vội nhìn qua y.

Lão Đạo nhún vai :

- Ngươi là Câu Hồn, y là Ma Kiếm, đều là những kẻ trước sau gì cũng gây hại cho võ lâm. Tuy vậy, ngươi yên tâm, ta không quá tiểu nhân như ngươi nghĩ. Đến lúc cần, ta sẽ đường đường giáp mặt y, dùng lời lẽ hoặc võ học thuyết phục y, như với ngươi vừa rồi vậy, ta không có chuyện lên lên lút lút ám hại y. Rõ rồi chứ?

Hiểu Phong không thể không ngưỡng mộ phong thái của lão Đạo, nên gật đầu :

- Nhưng tại hạ vẫn muốn biết, bị chế ngự huyết đạo như thế liệu việc giúp y tiêu trừ chất độc có bị phương hại gì không?

Lão cười :

- Hoàn toàn vô ngại. Không những thế, nhờ ta dùng Lan Hoa Phát Huyết Thủ, việc giúp y giải độc còn mau đạt hiệu quả hơn.

Không thể lẫn tránh được nữa một khi lão Đạo đã có những hành vi hoàn toàn không thể chê trách vào đâu, Hiểu Phong đành nghiêm giọng đáp :

- Về câu tiền bối đã hỏi, tại hạ không thể dùng Câu Hồn Phi Liên Sách với thân phận Cát Hiểu Phong.

- Nghĩa là ngươi vẫn sẵn sàng dùng, dù đối với ta hay yêu phụ lúc này, miễn sao không ai biết đây là ngươi?

Có cảm nhận đây là cái bẫy do lão Đạo giương ra cho Hiểu Phong tự chui vào, Hiểu Phong vội nói thêm :

- Còn nguyên nhân khác là tùy từng đối tượng. Một khi đối tượng là hạng cùng hung cực ác, chắc chắn tại hạ sẽ dùng.

- Yêu phụ lúc này chưa đủ độc ác sao?

Hiểu Phong cười gượng :

- Đến lai lịch của yêu phụ thế nào còn chưa rõ, nói sao được yêu phụ đủ độc ác hay không?

- Ngươi đang tự dối lòng, vì ta có nghe ngươi bảo yêu phụ đã hại nhiều đồng nam vô tội. Dù rõ ngươi đã đề quyết yêu phụ chính là hạng độc ác đáng bị khu xử.

Hiểu Phong thờ ra :

- Tiền bối nói không sai. Chỉ tiếc lúc đó tại hạ lại xuất hiện với thân phận Cát Hiểu Phong. Làm sao dám bộc lộ bản thân là người có thể dùng Liên Phi Sách Câu Hồn.

- Vì sao ngươi lại ngại điều này? Dùng cái ác để loại trừ cái ác tệ hại hơn, danh chính ngôn thuận đấy chứ?

Thấy lần này Hiểu Phong cứ ngắc ngứ không thể đáp, lão Đạo bật cười :

- Tóm lại, ngươi không dám dùng vì sợ nhờ uế thanh danh nghĩa hiệp của song thân ngươi. Lòng ngươi tuy nghĩ chỉ dùng cái ác để trừ cái ác nhưng tự thâm tâm ngươi vẫn sợ bị mọi người gán cho ác danh, một thứ mà ngươi biết chắc sẽ không có gì gạt rửa hết. Vì thế mỗi khi cần dùng, ngươi lại tìm cách che giấu thân phận, để ác danh đó đừng gắn liền với thanh danh Cát gia. Đúng thế không?

Hiếu Phong ngậy người nhìn lão Quái Đạo - gán cho lão chữ Quái vì hầu như lão đọc thấu suốt những điều Hiếu Phong từng nghĩ và đang nghĩ - đoạn, Hiếu Phong gật đầu :

- Tiền bối nói đúng hầu hết mọi điều tại hạ nghĩ, chỉ có mỗi một chỗ sai biệt.

Lão hất hàm :

- Sai thế nào? Hãy yên tâm thổ lộ hết đi.

Hiếu Phong chậm chậm hít vào một hơi dài :

- Tại hạ không hề sợ ác danh. Vì điều đó chỉ xảy ra một lần khi tại hạ cố tình tạo sát, dẫn đến bản tánh hiếu sát. Điều tại hạ ngại chính là định kiến của võ lâm, thứ định kiến tại hạ cho là nông cạn và thiên cận.

Lão Đạo ngồi ngay người :

- Nói rõ hơn xem nào.

Hiếu Phong chợt hỏi :

- Tiền bối nghĩ sao về thanh danh mấy đời của Cát gia?

Lão gật :

- Không có gì đáng chê trách, nếu không muốn đề cao, bảo Cát gia là danh gia nghĩa hiệp.

Hiếu Phong khẽ cười :

- Nghĩa là chưa có tiền nhân nào của Cát gia có bản tính hiếu sát?

Lão nghi ngại :

- Người định dẫn câu chuyện đến đâu?

Hiếu Phong vẫn chưa chịu giải thích ngay :

- Vẫn có câu: "Bản tính khó đổi, giang sơn dễ dời". Tiền bối hẳn thừa nhận điều này.

Lão miễn cưỡng tán thành :

- Hiển nhiên rồi. Không chỉ các hạ, bất luận ai, hễ sa chân vào Ma Đạo, để Ma Chương ám nhập biến thành người có Ma Tâm, đổi làm sao được mà đổi.

Hiếu Phong cố nén ý muốn cười thành tiếng :

- Vậy mà vẫn có người đổi được đấy. Hoặc nói rõ hơn là vì người đó không bị Ma Tâm khiến xui, cho dù đã sa vào Ma Đạo như tiền bối vừa khẳng định quyết.

Lão chợt hiểu, dù vẫn còn hoài nghi :

- Người đừng nói cho ta biết hung khí này có xuất xứ từ Cát gia nha. Ta không tin đâu.

Hiếu Phong trịnh trọng gật đầu :

- Trăm năm trước thì không. Nhưng kể từ lúc nhân vật bị mọi người thời đó kinh tởm và gọi là Nhất Câu Hồn đột nhiên thoái ẩn thì vật này nghiễm nhiên là vật truyền gia của mấy đời họ Cát.

Lão sững người :

- Hoang đường, vậy tại sao bao lâu nay không một ai hay biết?

Hiếu Phong một lần nữa đem mọi chuyện kể cho lão nghe, như đã kể cho lão Trần Thiết Phi nghe lúc trước. Và Hiếu Phong còn nói :

- Tuy không nghe tiên phụ tiên mẫu giải thích nhưng tại hạ biết họ không luyện, không dùng, vì ngại định kiến của giang hồ. Thứ nữa vì lâu nay giang hồ yên tĩnh, thật sự họ không cần luyện công phu bá đạo này, chứ không phải họ ngại ma tâm ma chương hay ma đạo. Vì nếu ngại, tiền nhân của Cát gia đã hủy bỏ hung khí này từ lâu, cần gì ẩn giấu và cố tình lưu lại cho hậu nhân?

Nghe thì có nghe nhưng đang lúc nghe lão Đạo cứ quắc mắt nhìn chăm chăm vào Hiểu Phong. Kể cả khi Hiểu Phong nói xong lão cũng nhìn như thế :

- Luận cứ của ngươi quả nhiên thật hùng hồn, buộc ta phải suy xét lại mọi chuyện. Tuy nhiên, hung khí này ta vẫn thu giữ. Nếu ngươi bất phục, cứ thắng được ta, lo gì không lấy lại được những gì ngươi cho là công bằng, cho là hợp lẽ và cho là của ngươi.

Hiểu Phong kinh hãi :

- Tiền bối...

Nhưng lão đã đứng lên, cầm luôn Câu Hồn Phi Liên Sách :

- Ta không ngại cho ngươi biết một sự thật. Đó là ta tìm đến lần này chỉ có hai ý định một là giết ngươi nếu ngươi vẫn khăng khăng không thay đổi ý định. Hai là thu ngươi làm truyền nhân nếu lời của ta làm ngươi hồi tâm chuyển ý. Nào ngờ lại gặp phải luận cứ này của ngươi khiến ta đành đổi ý. Cứ thế đi, ta sẽ nghĩ lại và có chủ ý cho việc này, nhân tiện, ngươi hãy cho gã kia biết chủ ý của ta. Chỉ cần gã không dùng Ma Kiếm nữa thì không sao, ngược lại, nếu gã vẫn dùng, ta sẽ lấy mạng gã không một chút thương xót hoặc nhân nhượng như đã đối với ngươi. Ta đi.

Vút một cái lão biến mất, một loại khinh thân pháp quá thừa uy lực làm cho Hiểu Phong bàng hoàng.

Nhưng chưa hết, Hiểu Phong còn bàng hoàng hơn khi bỗng dưng nghe thanh âm của Bạch Nhân vang lên ngay bên cạnh :

- Lão nghĩ lão là ai mà ngang tàng hống hách như vậy? Lão là Minh chủ Vô lâm chắc?

Hiểu Phong lập tức nhìn Bạch Nhân :

- Cô nương đã nghe tất cả?

Tay của Bạch Nhân chợt chớp nhanh vào thanh kiếm :

- Đề tiện. Ngươi dám nhân lúc ta hôn mê để giờ trò khinh bạc. Ta giết ngươi.

Cả hai đang cùng ngồi, khoảng cách vừa đúng tầm cho Bạch Nhân lia nhanh thanh Hắc kiếm vào Hiểu Phong.

May mà Hiểu Phong kịp nghiêng đầu nghe véo một tiếng và thanh Hắc kiếm chỉ sượt bên người mà thôi. Kinh tâm, Hiểu Phong vội kêu :

- Ai khinh bạc cô nương? Thế cô nương không nghe lão Đạo vừa rồi chỉ gọi cô nương là gã đấy sao?

Bạch Nhân lại loang kiếm :

- Ta không nói đến lão. Hệ trọng là ở ngươi kia. Đỡ!

Vẫn trong tư thế ngồi, toàn thân Hiểu Phong liền xuất hạn khi thấy kiếm kinh và kiếm chiêu của Bạch Nhân không hề có chút nào nhân nhượng. Nhưng không lẽ chờ chết, Hiểu Phong đành liều, dùng đôi tay chọc bừa vào văng kiếm quang của đối phương.

Động thái này của Hiểu Phong làm cho Bạch Nhân có phần khựng lại, như không ngờ gây sát thương cho Hiểu Phong là ân nhân cứu mạng.

Tuy thế, với hai chữ khinh bạc đã tự miệng thốt ra, chiêu kiếm của Bạch Nhân lại tiếp tục cuộn đến :

- Không được. Ta không thể tha thứ hành vi khinh bạc của ngươi.

Nhưng với một sát na khựng chiêu của Bạch Nhân ngay lập tức biến thành cơ hội cho Hiểu Phong.

Hiểu Phong ngồi dịch lại gần, càng thu hẹp khoảng cách hơn giữa bản thân và Bạch Nhân. Đồng thời Hiểu Phong dùng song thủ, bắt đầu tấn công và kèm hăm tay cầm kiếm của Bạch Nhân.

Khoảng cách gần làm cho tầm sát thương của thanh kiếm mất hiệu quả, Bạch Nhân đành dịch lùi và quyết định làm khoảng cách tăng xa bằng cách đưa khuỷu tay cầm kiếm ép sát vào người để lấy lại tầm uy lực của chiêu kiếm.

Nếu để Bạch Nhân hoàn thành ý đồ, Hiểu Phong tự biết bản thân sẽ không còn cơ hội lần thứ hai. Vì thế Hiểu Phong cũng dịch người bám theo và cấp tập vận dụng thuật cận chiến.

Bị Hiểu Phong vô hiệu hóa uy lực của kiếm chiêu, Bạch Nhân cười lên một tiếng lạnh và chọc tả thủ vào mắt Hiểu Phong với hai ngón tay xĩa thẳng ra theo thế Song Long Đột Châu.

Cũng may cho Hiểu Phong vừa trải qua lần cận chiến hung hiểm cùng lão Đạo vô danh nên bản lĩnh và phản ứng có thừa. Hiểu Phong cười gằn, vừa tránh tả chiêu sát thủ của Bạch Nhân, vừa tiếp tục thi thố thuật cận chiến bằng cả hai tay linh hoạt.

Bạch Nhân bị đưa vào tình thế đành buông bỏ thanh Hắc kiếm, chấp nhận cùng Hiểu Phong du đấu theo thuật cận chiến. Hai cánh tay được che kín bằng những lớp lụa bạch liên loáng loáng công vào Hiểu Phong.

Đã từng quen với lối cận chiến này, Hiểu Phong chợt mỉm cười khi thấy đối phương đã bỏ kiếm. Và Hiểu Phong bắt đầu vận dụng công phu Âm Dương Hổ Trương, phả nhu kinh vào hai cánh tay và cho cương kinh phát ra từ hai bàn tay, uy hiếp dần song thủ trắng ngần của Bạch Nhân đã bắt đầu lộ nhiều sơ hở.

Công phu này đến lão Đạo có bản lĩnh thượng thừa còn bị Hiểu Phong từ bại chuyển thành thắng, thì nói gì đến Bạch Nhân bắt quả chỉ có sở trường về kiếm pháp và không thật sự thông thạo quyền chưởng hay cầm nã.

Vì thế chỉ một lúc sau, độ vài mươi chiêu gì đó, Hiểu Phong đã khóa cứng hai uyển mạch tay của Bạch Nhân. Và Hiểu Phong trầm giọng :

- Xin đừng nghĩ tại hạ khinh bạc cô nương. Có chăng, lúc tại hạ vén khăn che mặt để dễ bề cho cô nương dùng giải dược, chỉ cần nhìn thấy đôi bờ môi thanh tú của cô nương, tại hạ cũng biết cô nương có thân phận nữ nhi.

Đôi mắt của Bạch Nhân long lên sòng sọc, xạ nhìn vào Hiểu Phong qua hai lỗ thủng trên túi lụa bạch trùm kín đầu :

- Ngươi đừng nói dối. Không có ai nhìn miệng người khác mà biết chắc chắn đó là nam hay nữ. Nói mau, ngươi đã động chạm vào đâu? Nói!

Hiểu Phong thờ dãi :

- Người khác thì không biết, riêng tại hạ...

- Sao? Ngươi định chống chế như thế nào đây?

Hiểu Phong chợt cười lạt :

- Cô nương tin hay không cũng được. Chỉ có điều tại hạ đã bị lừa một lần, quyết không để bị lừa lần thứ hai.

- Ai lừa ngươi? Ta ư?

Hiểu Phong đáp :

- Đương nhiên chưa phải cô nương. Nhưng nếu bấy lâu nay cô nương có thật sự lên bám theo và dò xét tại hạ, ắt cũng biết bên cạnh tại hạ luôn có hai người.

- Tuyết Hoa, Tuyết Nghi chứ gì? Liên quan gì đến ta mà ngươi đề cập đến họ?

- Vì Tuyết Nghi từng làm tại hạ ngỡ ngàng. Mãi gần đây tại hạ mới biết y là nữ cải nam trang.

Bạch Nhân cười khẩy :

- Vậy là qua chuyện của Tuyết Nghi, ngươi liên tưởng và đoán ta cũng như vậy? Ta tin được sao?

Bực tức, Hiểu Phong buông hai tay Bạch Nhân ra :

- Còn một điều nữa, có lẽ tự cô nương không để ý nên lộ sơ hở. Đó là không ít lần cô nương vì quen miệng nên cứ bảo tại hạ là nam nhi đại trượng phu. Dựa theo cách gọi không cần thiết này, vì nếu cô nương là nam nhân ắt không bao giờ gọi, và dựa theo đôi môi thanh tú của cô nương, tại hạ có là xuân ngọc mới không đoán biết thân phận cô nương. Cô nương tin hay không tin thì tùy. Nếu vẫn bảo tại hạ là khinh bạc thì cứ tùy nghi luận xử.

Chát một tiếng, Bạch Nhân vừa có thể vận dụng cánh tay liền đánh vào một bên mặt Hiểu Phong.

Đau thì ít, bị si nhục thì nhiều, Hiểu Phong lập tức đứng lên, ném cho Bạch Nhân tia nhìn hằn học chưa từng có.

- Khá lắm, đánh hay lắm. Đừng bảo tại hạ sẽ không bao giờ quên hành vi thái quá này của cô nương. Lúc này tại hạ dâm tiếc là đã uống phí những giọt huyết chí báu từng đổ ra để giúp cô nương giải độc, tại hạ tiếc thật đấy.

Bạch Nhân sững người :

- Giải độc cho ta là nhờ những giọt huyết của ngươi? Ta... ta thật sự không biết.

Hiểu Phong cười lạt, lấy tay xoa xoa phía bên mặt bị đánh :

- Không biết thì hãy nghe cho biết. Phần tại hạ, hừ, quá đủ rồi bản tính hay đa mang chuyện người. Cáo biệt Hiểu Phong vừa quay lưng, bỗng nghe Bạch Nhân gọi, đứng hơn là quát :

- Đứng lại!

Hiểu Phong không hề quay lại :

- Nếu đã cầm lấy kiếm, lần này cần phải dùng hết chân tài thực học mới mong tự bảo vệ bản thân cô nương. Vì tại hạ sẽ không nhường nữa đâu. Hừ!

Nhưng Hiểu Phong đã đoán sai ý định của Bạch Nhân. Bằng chứng là Hiểu Phong nghe Bạch Nhân bật rít :

- Không lần nào nữa đâu. Vì một mạng này ta xin trả cho ngươi.

Nghe lạnh khắp cả người, Hiểu Phong lập tức quay lại và thấy Bạch Nhân đang tự đặt đầu mũi kiếm sắc bén vào bụng, sắp sửa ấn mạnh.

Hiểu Phong chồm đến :

- Đứng..

Đã trễ. Bạch Nhân đã ấn kiếm vào và máu huyết đã tủa ra, cho dù Hiểu Phong đã kịp chớp lấy và lôi mạnh tay kiếm của Bạch Nhân về phía sau.

Nhìn máu huyết từ vết kiếm thương phun trào, Hiểu Phong hốt hoảng, bịt một tay vào miệng vết thương, tay còn lại thì loay hoay điểm huyết chỉ huyết.

- Tội tình gì chứ, cô nương? Và nếu cô nương có mệnh hệ nào, Cát Hiểu Phong ta đâu thể bình tâm sống tiếp trên đời.

Bạch Nhân Máu Kiếm tuy từng sát hại đôi ba người, từng nhìn thấy máu huyết đối phương tuôn chảy nhưng mục kích máu huyết bản thân tuôn trào lại là chuyện khác.

Và đó là nguyên nhân khiến Bạch Nhân chột lá người, khụy xuống.

- Đứng giá vờ thỏ tử hồ bi. Ngươi đi đi, cứ để mặc ta.

Hiểu Phong đã kịp vòng tay đỡ lấy Bạch Nhân, do đó máu huyết từ miệng vết thương lại có dịp tuôn trào vì không còn được tay Hiểu Phong bịt lại.

Vội đặt Bạch Nhân nằm xuống, Hiểu Phong dùng tay phanh mở y phục Bạch Nhân ra.

Bạch Nhân yếu ớt kháng cự :

- Đứng! Ngươi định làm gì ta? Đứng..

Nhưng Hiểu Phong đã phanh mở y phục, cũng may còn có mảnh yếm che đậy những gì cần che đậy của Bạch Nhân. Sau đó Hiểu Phong nhẹ nhàng vén ngược mảnh yếm lên, chỉ một ít thôi, đủ để cho vết thương lộ ra hoàn toàn.

Hiểu Phong cau mày sau một thoáng chú mục nhìn vào miệng vết thương :

- Tuy không sâu nhưng vẫn cần phải có kim sang rịt lại. Cô nương..

Bạch Nhân đã nhắm mắt từ đầu, vội nói qua hơi thở dồn dập, vẻ như muốn chuyện kỳ khôi này mau qua đi :

- Ta có mang theo thuốc dấp và kim sang trong bọc áo của ta đây. Mau đi!

Hiểu Phong vội tìm

Bọc áo là phần được may dính vào mặt bên trong của lớp y phục thuộc thân trước và y phục của Bạch Nhân thì đã được Hiểu Phong mở phanh về hai bên. Vì thế, lúc tìm, do luống cuống nên khuỷu tay của Hiểu Phong không ít lần đụng chạm vào phần mềm mại ở trước ngực Bạch Nhân vốn vẫn được mảnh yếm che đậy.

Nguyên nhân dù sao, chạm là vẫn chạm, nên Hiểu Phong cứ đỏ rần khắp mặt sau mỗi lần sơ ý chạm vào.

Liếc nhìn Bạch Nhân, cũng may “gã” đã nhắm mắt và nhất là có nguyên túi lụa che kín nên Hiểu Phong không đến nỗi dợn thỏ hoặc bỏ ngang công việc chăm sóc vết thương.

Rịt thuốc dấp rắc kim sang, sau đó vì không có gì quấn quanh vết thương nên Hiểu Phong đành xé ra từ y phục bản thân một dải lụa dài.

Kéo mảnh yếm xuống, khép hai bên y phục lại, Hiểu Phong chột thờ dài và lí nhí :

- Tại hạ... tại hạ... thật thất lễ. Tội mạo phạm này, cô nương... cô nương cứ tùy nghi liệu xử và định đoạt.

Không nghe “gã” đáp, Hiểu Phong liếc nhìn.

Hai mắt “gã” vẫn nhắm nhưng từ hai bên khóe đã có lệ tuôn dài.

Bất nhẫn và thật áy náy, không hiểu thần xui quỷ khiến thế nào Hiểu Phong lại cho phép mình từ từ lột bỏ túi lụa bạch trùm kín đầu của Bạch Nhân.

Diện mạo một nữ nhân chột lộ ra.

Đó không phải diện mạo một mỹ nhân. Nhưng vì nàng vẫn khóc, vì hai gò má nàng ngầy ngầy đỏ trên gương mặt trắng ngần, nhất là cái miệng thanh tú, nhỏ và đỏ như một nụ hoa hàm tiếu, nên làm cho Hiểu Phong ngây ngất trong lòng.

Hiểu Phong nghiêng đầu, khẽ sát vào mặt nàng :

- Nàng yên tâm, Hiểu Phong ta thề quyết không phụ bạc nàng. Trừ phi nàng căm ghét ta, hận ta đến mức chỉ muốn giết ta, Hiểu Phong ta nguyện ý để nàng lấy mạng.

Chợt quanh thân Hiểu Phong bị một vật quán ngang, cả khuôn mặt Hiểu Phong cũng vậy, khiến Hiểu Phong không thể nhấc đầu lên.

Chưa kịp hoảng sợ thì Hiểu Phong nghe thanh âm của “gã” Bạch Nhân lão thảo bên tai :

- Cát lang!!

Quá đủ cho cả hai và nhất là đủ cho Hiểu Phong buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Hiểu Phong từ từ nhấc đầu lên, gỡ tay nàng xuống và nhìn vào chốn sâu thẳm của hai con ngươi đen láy từ mắt nàng :

- Nàng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Âm mưu liên tiếp những âm mưu - Lãnh Độc Tuyệt Khí náo giang hồ

C hạm mặt Tuyết Nghi, Hiểu Phong chưa kịp hỏi đã nghe Tuyết Nghi la toáng lên :

- Nghe lão nhân gia nói người đã rơi vào tay Ma Kiếm, người thoát thân từ bao giờ? Xem thần tình của người hôn hờ, phải chăng vì đã có người ngọc cận kề nên mười mấy ngày qua người biệt tăm biệt dạng.

Hiểu Phong vội liếc nhìn Hồng Y nữ lang đang đi bên cạnh, giải thích với Tuyết Nghi :

- Đây là Hân Chúc Dung cô nương, đã giải cứu tại hạ khỏi tay Ma Kiếm. Sao Tuyết Nghi cô nương chỉ đi một mình, còn Hoàng Phủ cô nương đâu?

Tuyết Nghi nhìn Hân Chúc Dung với ánh mắt hoài nghi :

- Hân cô nương không hiểu xuất thân thế nào, có thể đối đầu với Ma Kiếm ắt thân thủ chẳng tầm thường. Sao Tuyết Nghi chưa từng nghe?

Hân Chúc Dung cười nụ :

- Võ học của muội là do nghiêm đường truyền thụ. Vì cả hai chẳng may thất lạc từ lâu nên muội không tiện nêu danh. Mong Trương Tuyết Nghi tỷ lượng thứ cho.

Tuyết Nghi chuyển ánh mắt nghi ngờ qua Hiểu Phong :

- Người đã nói những gì đề lần đầu tiên gặp mặt Hân cô nương đã xưng muội gọi tỷ? Tuyết Nghi ta sao dám nhận?

Hiểu Phong thoáng cau mày, sau đó bình tâm lại hỏi :

- Tại hạ vẫn không thấy Tuyết Hoa. Phải chăng đã có chuyện gì xảy ra?

Tuyết Nghi sa sầm nét mặt :

- Có một bức thiệp gửi cho người. Cứ xem qua thì rõ.

Vừa ném xong cho Hiểu Phong một bức thiệp vẫn còn nguyên trong phong bao, Tuyết Nghi đã vội xoay người bỏ chạy.

Hiểu Phong định đuổi theo chợt bị Hân Chúc Dung giữ lại :

- Muội không trông chờ lòng bao dung, dù là của Tú Tú, Tuyết Hoa hay Tuyết Nghi. Cát lang đừng miễn cưỡng họ, cũng đừng vội đuổi theo Tuyết Nghi

vội làm gì. Cứ xem qua phong thiếp đi đã.

Hiếu Phong mở ra xem, là phong bao không hề bị niêm kín ở bên ngoài nên ai muốn xem cũng được, chưa hẳn Hiếu Phong là người đầu tiên đọc.

Vừa xem xong, Hiếu Phong đành thở dài :

- Thật không ngờ. Nội dung đã cho thấy ta cứu Ma Kiếm chứ không phải bị Ma Kiếm bắt giữ. Thảo nào Tuyết Nghi cứ giận ta.

Hân Chúc Dung cười nhẹ :

- Sai thì phải sửa sai. Mụ Nam Cung Bạch Huệ đã bắt giam Tuyết Hoa, dùng Tuyết Hoa để buộc Cát lang đem Ma Kiếm đánh đổi. Chỉ cần Cát lang đưa được Tuyết Hoa về, lo gì không có dịp biện minh giải bày.

Hiếu Phong lắc đầu :

- Nhưng đó là điều ta không bao giờ làm được. Vì đối với ta, Ma Kiếm đã chết, biết lấy gì để đổi lại Tuyết Hoa?

Hiếu Phong vừa dứt lời, từ xa đã bỗng vang lên tiếng Tuyết Nghi kêu :

- Hiếu Phong, ta...

Tiếng kêu làm Hiếu Phong thất sắc, vội tung người lao đi.

Hân Chúc Dung tuy lao theo nhưng vẫn lên tiếng đề tỉnh :

- Một khi bị địch nhân chủ tâm hạ thủ, ắt không dễ Tuyết Nghi kêu. Cát lang chớ quá vội, kéo làm gian kế tiểu nhân.

Nhưng Hiếu Phong vẫn giữ nguyên cước lực, hay nói đúng hơn là càng lúc càng nhanh :

- Thân pháp của Tuyết Nghi không phải là tầm thường. Nhưng tiếng kêu bỗng ngừng lại cho thấy nàng đã gặp đối phương bản lĩnh cao minh hơn, Chúc Dung muội muốn giúp ta, hãy nhanh nữa lên.

Chỗ họ lao vào là một vùng ẩm thấp, nửa là rừng, nửa là một khu vườn bỏ hoang, khiến mục quang không những bị giới hạn mà tầm thị tuyến cũng bị nhiều vật chắn.

Được một lúc, Hiếu Phong bỗng nhiên nghe tiếng Hân Chúc Dung ở phía sau quát lên :

- Đây rồi! Mau lưu người lại! Chạy đâu!

Sau một tiếng bùng âm vang, Hiếu Phong quay lại thì chỉ kịp nhìn một bóng đen đang lẩn đi, còn Hân Chúc Dung thì loạng choạng thối lui.

Hiếu Phong chạy lại đến gần Hân Chúc Dung :

- Hân muội không việc gì chứ?

Hân Chúc Dung xoa cổ tay :

- Y có nội lực không vừa. Y chỉ thuận tay đỡ kinh mà làm muội lao đảo. Muội không sao, hay lo cứu Tuyết Nghi mau lên.

Dựa theo phương hướng bóng đen vừa lẩn đi, Hiếu Phong vội đuổi theo và lúc nào cũng hờn sẵn chân lực.

Chúc Dung lại là người theo sau và lúc này kiếm đã tuốt trần cầm tay.

Chợt Chúc Dung nghe tiếng Hiếu Phong cười gằn :

- Tại hạ cứ ngỡ các hạ không còn dám xuất đầu lộ diện nữa chứ? Người đã bị các hạ giấu ở đâu? Đờ!

Đáp lại câu của Hiếu Phong là một tiếng quát giận dữ :

- Ngươi là ai? Lẩn khuất ở đây làm gì? Muốn động thủ ư? Đờ!

Lại một tiếng bùng vang động nửa vang lên và do Hiếu Phong là người chiếm lợi thế nên Chúc Dung có cơ hội loang kiếm lao đến :

- Lúc này ngươi hơn ta về nội lực, bây giờ đến lượt ngươi ném thử mùi lợi hại từ kiếm pháp của ta!

Thật bất ngờ, nếu phía nhân vật đang bị Hân Chúc Dung uy hiếp chưa có phản ứng gì thì chính Hiếu Phong lại là người có phản ứng cấp bách.

Hiếu Phong vừa đẩy bật tay kiếm của Chúc Dung qua một bên vừa quát :

- Mau thu chiêu, Chúc Dung! Không phải địch nhân đâu, chúng ta lầm rồi.

Đến lúc này nhân vật nọ mới lên tiếng kinh ngạc :

- Là Cát công tử ư? Sao trùng hợp thế này? Thật may là gặp được công tử.

Chúc Dung dừng lại, trở mắt nhìn nhân vật trước mặt, chỉ là một nữ nhân tuổi đã xấp xỉ tam tuần. Nàng buột miệng :

- Là Tú Tú hay Tuyết Hoa đây?

Hiếu Phong cười giả lả :

- Đây là Xuân Đào tỷ, luôn ở bên cạnh Tú Tú. A, Xuân Đào tỷ làm gì ở đây? Tại hạ đang tìm người, ngờ đâu lại lầm với Xuân Đào tỷ.

Xuân Đào giương mắt nhìn dò xét Chúc Dung và đáp với Hiếu Phong :

- Công tử thật có số đào hoa, nếu không nữ nhân này thì cũng nữ nhân khác ở bên cạnh. Ta cũng đang tìm người, công tử tìm ai?

Hiếu Phong vội đáp :

- Tại hạ tìm Tuyết Nghi. Đã có người bắt ngờ hạ thủ, đến kêu Tuyết Nghi cũng không kịp kêu.

Xuân Đào thất sắc :

- Người đó ẩn trong này ư? Không khéo đó cũng là người đã bắt đi Diên tiểu thư, ta đang tìm thì gặp công tử.

Chúc Dung chợt cau mày :

- Cả Tú Tú cũng bị bắt ư? Từ lúc nào, Xuân Đào tỷ. Còn Tuyết Nghi thì chỉ mới gần đây thôi.

Xuân Đào đảo mắt tìm quanh :

- Tiểu thư sai ta đi có việc. Chỉ một thoáng sau quay lại đã không thấy tiểu thư đâu. Theo ta, chỉ độ nửa canh giờ là nhiều.

Hiếu Phong lo ngại :

- Vậy là chuyện xảy ra cho Tú Tú trước sau mới đến Tuyết Nghi. Biết là một hay hai nhóm người hành động đây?

Chúc Dung tỏ ra là người quyết đoán :

- Một hoặc hai, cứ tìm là biết. Chúng ta cần phải phân khai, chia nhau tìm. Không thể có chuyện bọn chúng cùng một lúc đưa hai người đi mà không lưu lại dấu vết gì.

Hiếu Phong và Xuân Đào lập tức tán đồng :

- Được. Nhưng nếu gặp bất cứ tình huống nào cũng nên đánh động cho mọi người cùng chạy đến. Một nơi lẩn khuất thế này thật dễ cho địch nhân đào tẩu. Bắt đầu nào!

Bọn họ ba người chia ba hướng và lâu thật lâu vẫn không ai nghe tiếng của hai người còn lại gọi.

Lo cho nhau, Hiếu Phong và Hân Chúc Dung bắt đầu chuyển hướng, đi về phía của nhau.

Cả hai vậy là đi đủ một vòng và lúc gặp nhau cũng là lúc một vòng tìm khép lại.

Hiếu Phong nhẹ thở ra lúc nhìn thấy Chúc Dung :

- Ta thật là lo cho muội Chúc Dung gượng cười :

- Muội thì lo cho tất cả. Vì mọi nỗ lực của địch nhân đều nhằm vào Cát lang cả. Đâu phải ngẫu nhiên mà hết Tuyết Hoa lại đến Tú Tú và Tuyết Nghi bị đối phương nhắm vào. Ở cả ba đều có một điểm chung: cùng là hồng nhan tri kỷ của Cát lang.

Hiếu Phong đỏ mặt :

- Ta không phủ nhận việc ta và Tú Tú đã có lời như ngầm ngầm ước định việc chung thân. Riêng Tuyết Hoa và Tuyết Nghi...

Chúc Dung nghiêm mặt :

- Qua câu chuyện Cát lang kể, muội quả quyết đã có chuyện xảy ra giữa Cát lang và hai nữ nhân này. Do cùng là nữ nhân nên tâm trạng họ thế nào muội hiểu. Đó là lý do khiến họ cứ gấu quanh, không dám thuật tất cả cho Cát lang nghe về thời gian Cát lang bị mất lý trí. Hãy tin ở nhận định của muội, Cát lang!

Một tiếng hừ lạnh thật khẽ chợt lọt vào thính giác Hiểu Phong.

Hiểu Phong quay người về phía tả quát hỏi :

- Ai?

Chúc Dung hạ thấp giọng hỏi thì thảo :

- Cát lang không nghe lầm chứ?

Không phát giác thêm động tĩnh gì, Hiểu Phong cau mày :

- Nhất quyết không thể lầm, đó là tiếng hừ lạnh thật, như thế là kẻ nghe lén không muốn nghe nữa những gì Hân muội vừa nói.

Hân Chúc Dung lấy làm lạ :

- Muội chỉ nói về Tuyết Hoa và Tuyết Nghi thôi, có liên quan gì đến ai chứ?

Hiểu Phong khẽ lắc đầu :

- Đó chỉ là cảm giác của ta thôi. Cũng có khi ta hiểu sai, cũng có thể ta đã nghe nhầm.

Nhưng một lần nữa tiếng động cũng vang lên cũng từ mé tả.

Cả Chúc Dung cũng nghe nên quay lại nhìn.

- Tiếng động nghe như rất xa.

Hiểu Phong chợt động dung :

- Phải rồi. Rất xa. Và chỉ có tiếng chạm kính mới vang xa thế này.

Chúc Dung biến sắc :

- Xuân Đào tỷ!

Lập tức cả hai cùng phóng chạy.

Vừa thoát khỏi vùng ẩm thấp âm u, họ phát hiện một cỗ xa mã.

Hiểu Phong chỉ phóng lướt ngang :

- Là cỗ xe Xuân Đào tỷ dùng để đưa Tú Tú đi đây đó. Tiếng huyền nào vẫn còn ở phía trước.

Hân Chúc Dung vì tò mò hơn nên đã vén rèm xe nhìn vào.

Sau đó, khi đã đuổi kịp Hiểu Phong, Chúc Dung xòe tay, cho Hiểu Phong thấy một bộ y phục trắng tinh.

- Phải đây là y phục mà Tú Tú mấy lần đã muốn giao cho Cát lang mà chưa thể đến tay?

Hiểu Phong vươn tay, cầm lấy bộ y phục :

- Tú Tú không biết võ công, nên không thể cùng ta trên từng bước đường hành hiệp. Có lẽ Tú Tú chỉ còn mỗi cách này để lúc nào cũng ở cạnh ta. Ôn tri ngộ của Tú Tú dành cho ta càng làm ta tăng thêm cảm giác áy náy vì chưa có cơ hội nào đến Kim Lăng thăm nàng.

Chúc Dung thu lại bộ y phục :

- Muội sẽ giữ gìn Cát lang. Cần phải trân trọng tình cảm của Tú Tú dành cho Cát lang.

Hiểu Phong vừa gạt đầu tỏ ý tán đồng thì từ phía trước quả nhiên có một tiếng quát thật to vang lên, cho biết ở đó đang có giao chiến giống như Hiểu Phong đoán :

- Phương giá là ai? Có thân thủ thế này ắt chẳng phải phường vô danh. Sao cứ gấu mày như hạng bát lương chuyên làm điều mờ ám?

Hiếu Phong bắt giắc tự tăng nhanh cước lực :

- Nghe giống tiếng lão Đạo đã từng gây khó dễ cho ta trước kia. Không ngờ nay đến lượt lão bị người ta gây khó dễ. Nhanh nào!

Hân Chúc Dung khó khăn lắm mới bám sát Hiếu Phong :

- Nếu đúng như Cát lang đoán, chúng ta đừng vội xuất hiện. Cứ chờ diễn tiến thế nào rồi hãy liệu.

Hiếu Phong chậm lại cho Chúc Dung không quá tốn sức lực vì bám theo :

- Muội lúc nào cũng cẩn trọng hơn ta. Được lắm, cứ làm theo lời muội thì hơn!

Quanh nơi phát ra tiếng huyền ảo, thật may cho Hiếu Phong và Chúc Dung là có vài cội đại thụ với những tàng cây um tùm phủ giao nhau.

Cả hai lập tức nhảy bật lên, dựa theo những tàng cây và tiến lại thật gần.

Họ vạch lá nhìn xuống thì thấy cục diện phía trước chỉ có ba nhân vật. Hai nhân vật đang giao phong mãnh liệt, một là lão Đạo độ nào, một là một Thần bí nhân với dung mạo cổ tình che kín. Nhân vật còn lại thứ ba thì chính là Xuân Đào.

Chúc Dung lấy tay ra hiệu cho Hiếu Phong thấy Xuân Đào đang ngồi tọa công.

Hiếu Phong gật đầu và vạch vào tay Chúc Dung mấy chữ “Đã bị nội thương nhưng chưa biết ai hạ thủ”.

Hiếu Phong có ý nghi ngờ đó vì khó đoán được một trong hai nhân vật còn lại ai là người hạ thương Xuân Đào. Vì lão Đạo và Thần bí nhân kia đều là những cao nhân võ học thượng thừa, ai trong họ cũng có thừa năng lực để hạ thương Xuân Đào, trừ phi một trong hai người để lộ quan tâm đặc biệt đối với Xuân Đào thì lúc đó Hiếu Phong mới dễ nhận định hơn.

Và điều đó bỗng xảy ra.

Thần bí nhân bảo :

- Tuy lão vẫn một mực không chịu xưng danh, nhưng qua công phu lão vừa thể hiện thì có thể thấy lão là một trong Bát tiên năm xưa còn lại. Trường thọ như lão thật là hiếm có, có sao không chịu an phận cho? Bón chen vào chốn hồng trần chỉ toàn bòn xu lợi bòn danh để rồi tự mua lấy thảm họa khiến thân bại danh liệt.

Bản lãnh của Thần bí nhân quả là cao thâm khó lường. Tuy miệng nói nhưng chiêu thức phát ra vẫn không hề rối loạn, trái lại Thần bí nhân vẫn cùng với lão Đạo chỉ trì một cục diện quân bình.

Lão Đạo cũng tỏ ra không kém lợi hại, cứ dùng những chiêu thức huyền diệu biến ảo để hóa giải từng chiêu công quý khốc thần sầu của Thần bí nhân, miệng vẫn phát thoại đối đáp :

- Xét về thân thủ, so với quân hùng đương đại, phương giá ắt là nhân vật gần đây đang từng bước thực hiện ý đồ độc bá võ lâm, Môn chủ Huyền Thiên môn. Điều đó ta chưa vội đề cập đến. Ta chỉ muốn biết phương giá có ý gì khi ngay lần đầu gặp mặt đã hạ sát thủ ngay cô nương kia? Có là tử đối đầu cũng đường hoàng chường mặt, đâu thể che kín chân diện lại còn xuất kỳ bất ý tung ngay sát thủ.

Nhìn cách song phương giao chiêu và đối đáp ung dung, Hiếu Phong biết đây là cách giao đầu của bậc cao nhân với nhau, bản lãnh của Hiếu Phong không thể bằng.

Nhưng với Hân Chúc Dung thì khác, nàng bất ngờ lên tiếng :

- Xuân Đào tỷ ắt đã mực kích một điều gì đó đáng lẽ không nên mực kích. Vì thế mới bị hạ độc thủ để diệt khẩu. Muội xuống đây.

Thanh âm phát ra của Chúc Dung đâu chỉ làm Hiếu Phong sững sờ. Hai cao nhân ở phía dưới cũng ngạc nhiên và sững sờ không kém.

Thần bí nhân chợt quát lên :

- Hai ngươi là ai. Thật đáng chết vì dám dò xét bản nhân!

Và hữu thủ của Thần bí nhân bật tung lên tàng cây, kinh mang theo hàn khí âm lạnh.

Lão Đạo thấy vậy bật gầm :

- Hân Âm Lãnh Độc công. Ngươi là truyền nhân hay hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương bốn mươi năm về trước?

Cùng với tiếng gầm, lão Đạo vụt khoa mạnh hai tay, hất ngược lên cao hai ngọn nhu kinh cực kỳ hòa dịu, bám sát vào đạo hàn âm lãnh khí do Thần bí nhân vừa đánh vào phương vị đã phát ra tiếng phát thoại không ai ngờ đến.

Tuy chậm hơn lão Đạo, nhưng khi thấy bản thân cùng Chúc Dung đang bị ngọn lãnh kinh uy hiếp, Cát Hiếu Phong vận toàn lực và phát thành tiếng quát

đầy phần nộ :

- Quả nhiên là Hàn Âm Lãnh Độc công yêu phụ Nam Cung Bạch Huệ từng vận dụng. Sơn Thần cốc chủ độc chiếm Điện gia trang là lão u. Đờ!

Và Hiểu Phong quát ập xuống cùng một lúc hai đạo chuông kinh, chú tâm đỡ thẳng vào Hàn Âm Lãnh Độc công của Thần bí nhân.

Tiếng chạm kinh nổ lên váng loạn, làm cho toàn bộ những tán cây đều chao đảo cuộn thốc lên như thể vừa bị cơn lốc đại thần phong bất ngờ xuất hiện và lao thẳng vào.

Cùng với nhiều tầng lá cây gãy rơi lụn vụn, Hiểu Phong và Chúc Dung vội nương theo chân lực, tự lao ra xa, sau đó từ từ hạ thân xuống đường trường, nơi cục diện bỗng xoay chuyển, biến thành trận Long Tranh Hổ Đấu chưa từng có giữa lão Đạo và Thần bí nhân.

Hiểu Phong nghe Thần bí nhân quát gào phần nộ :

- Tiên Thiên khí công tuy tuyệt phẩm, nhưng vì lão đã nhận ra xuất xứ võ học của bốn nhân, phen này lão đành thân bại danh liệt thôi. Xem chiêu.

Do cuồng nộ nên đấu pháp của Thần bí nhân thay đổi, cứ quần sát lão đạo và tập nập ra chiêu như muốn kết thúc trận đấu càng sớm càng tốt.

Để đối phó, lão Đạo cũng vận dụng toàn bộ sở học và chân lực, với từng phát hiện mỗi lúc mỗi làm tăng thêm kinh hoàng cho người quan tâm và tình cờ mục kích, lão Đạo gầm thét liên hồi.

- Tuyệt kỹ Hoa Sơn, Côn Luân, Tuyệt Sơn sao cũng lọt vào tay ngươi? Cũng dùng luôn chất độc của Ngũ Sắc bà bà vùng Tái Bắc, phải chăng chính ngươi đã gây ra sự biến đạo nào ở Điện gia trang? Ngươi là ai chứ? Bất tiện chúng ta quyết không tha cho ngươi.

Hoàn toàn khác với cách giao đấu lúc mới đến Hiểu Phong và Chúc Dung đã mục kích, lúc này, cứ mỗi lần song phương xuất chiêu là bụi đất xung quanh bị cuốn lên tung bay mù mịt. Sau đó, khi họ chạm chiêu, chấn kinh và dư lực lại làm cho không gian xung quanh như lâm vào cảnh hỗn loạn, căn khôn điên đảo, vũ trụ quay cuồng với đất đá lá cây cùng bay lên toán loạn, làm đảo lộn xung quanh một phạm vi mười trượng vuông.

Nhìn cách giao đấu, Hiểu Phong rung mình hoảng sợ. Nhưng đối với Chúc Dung lại khác, cũng như lần bất ngờ lên tiếng làm cho tình thế hoàn toàn đột biến, đang khi Hiểu Phong cứ mãi nhìn trận đấu để nhận định về chân tài thực học của hai bậc cao nhân, Chúc Dung vì lo lắng cho Xuân Đào nên cứ tiến đến chỗ Xuân Đào đang ngồi tọa công.

Xuân Đào đã bị bụi đất mù mịt che phủ và Chúc Dung tiến vào đó chính là tự mình đi vào phạm vi uy lực do hai bậc cao nhân tạo ra từ trận đấu của họ.

Hiểu Phong chợt sững người khi nghe tiếng Xuân Đào bật suýt xoa :

- “Ồ!”.

Đưa mắt nhìn và không thấy Chúc Dung đâu, Hiểu Phong lập tức đoán biết nàng đang ở vị trí nào trong vùng bụi đất mù mịt kia.

Tuy trong lòng thầm trách Chúc Dung sao quá mạo hiểm, nhưng Hiểu Phong vẫn xông vào và có phần ngưỡng mộ về từ tâm của nàng dành cho người quen biết đầu tiên là Xuân Đào.

Áp lực được tạo ra từ trận thư hùng của hai nhân vật có bản lĩnh đạt mức thượng thừa quả là lợi hại, khiến Hiểu Phong ngay khi xông vào đã cảm thấy khó khăn, thảo nào Chúc Dung chả suýt xoa kêu vì bản lĩnh của nàng kém hơn Hiểu Phong.

Áng chừng phương vị có Xuân Đào ngồi tọa công, Hiểu Phong thận trọng di chuyển đến.

Và đúng như Hiểu Phong dự đoán, Chúc Dung đang bầu chặt quanh người của Xuân Đào, không phải chỉ để giữ cho bản thân nàng không bị áp lực nặng nề của cuộc chiến đẩy trôi đi, nàng còn đang áp chuông tay vào hậu tâm Xuân Đào, tiếp trợ chân khí để Xuân Đào mau hồi phục.

Nhưng lúc Hiểu Phong đến gần, cố nhìn xuyên qua màn bụi thì thấy bản thân Chúc Dung cũng đang run lên bần bật như Xuân Đào đang run.

Chợt hiểu nguyên nhân gây ra tình trạng này, Hiểu Phong vội vả hất tay của Chúc Dung ra khỏi hậu tâm Xuân Đào. Và chính Hiểu Phong đặt tay thay vào vị trí Chúc Dung vừa đặt. Hiểu Phong còn quát khê vào tai nàng, nhân lúc những loạt chấn kinh sau khi vang lên váng động đã có những quãng thời gian ngắn im ắng.

- Đừng có cố lưu lại đây, không an toàn đâu. Mau mau ra ngoài đi thì hơn.

Chúc Dung đang cố vận lực chống lại áp lực đang đẩy nàng trôi đi :

- Kể cả Cát lang cũng thế. Mau tìm cách đưa Xuân Đào tỷ tỷ ra ngoài. Ở đây không tiện cho việc điều công chữa thương. Nhanh lên, Cát lang!

Càng thêm cảm kích vì Chúc Dung không những biết tự lo liệu cho bản thân mà còn toan liệu đủ mọi bề, nghĩ trước về những hậu quả có thể xảy ra, Hiểu Phong tức tức thì thảo bên tai Xuân Đào.

- Đề đành thất lễ, phải đưa Xuân Đào tỷ tỷ ra ngoài thôi.

Đến khi đưa được Xuân Đào ra ngoài, Hiểu Phong chưa kịp giúp Xuân Đào điều thương bỗng nghe Chúc Dung hô hoán khẩn trương :

- Lão cố tình hạ thủ Xuân Đào tỷ tỷ kia Cát lang. Lão thật độc ác, đờ!

Nhờ Chúc Dung hô hoán, Hiểu Phong không cần ngược nhìn cũng biết có một đạo kinh phong cực kỳ lợi hại đang đổ ập đến bản thân mình.

Hiểu Phong lập tức dịch chuyển thân mình, đứng án ngữ trước mặt Xuân Đào và vận toàn lực tung chưởng vào đạo kinh phong kia.

Ầm ầm hai tiếng, nếu Hiểu Phong chỉ bị ngã vào chỗ Xuân Đào đang ngồi thì phần Chúc Dung lại tệ hại hơn, nằng loạng choạng mãi mới lấy lại cước bộ.

Vừa lúc đó, lão Đạo vô danh giữa vùng bụi mù bỗng quát vang :

- Sao tiểu tử nguoi không biết tự lượng sức. Mau chạy đi, mọi việc ở đây cứ để ta lo liệu. Ác ma, đờ!

Vùng xoáy của cuồng phong lại ào ào tái diễn, cho thấy Thần bí nhân và lão Đạo vô danh đã tiếp tục quấn vào nhau, triển khai trận thư hùng long trời lở đất với khoảng cách kẻ như an toàn, xa hẳn chỗ Xuân Đào đang ngồi điều thông.

Nhưng tình thế lại bất ngờ chuyển đổi, bắt đầu từ việc Hân Chúc Dung bỗng hét toáng lên :

- Nguoi là ai? Sao lại vô cớ ám toán ta? Vậy thì đừng trách Hân Chúc Dung ta độc ác, đờ.

Hiểu Phong đã bắt đầu truyền lực, tiếp trợ chân khí cho Xuân Đào, đành giương mắt nhìn Hân Chúc Dung đang toàn lực thi triển kiếm pháp giao chiến với một nhân vật có vóc dáng thanh mảnh nhưng lại che kín toàn bộ chân diện.

Vừa truyền lực cho Xuân Đào, Hiểu Phong vừa phập phồng nhìn từng chiêu kiếm của Hân Chúc Dung, thầm hy vọng nàng đừng để xảy ra điều gì đáng tiếc.

Thế nhưng, chính Hiểu Phong sau đó chỉ muốn hét toáng lên, mong sao Chúc Dung cứ tận lực thi triển toàn bộ sở học vì bản thân nàng càng lúc càng lâm nguy do nhân vật che kín diện mạo kia không những có thân thủ cao minh mà dường như quyết liệt bức dồn Chúc Dung vào tử địa.

Vì phân tâm nên Hiểu Phong không phát hiện Xuân Đào đang đưa một cánh tay yếu ớt chỉ vào nhân vật đang cố ép Chúc Dung vào chỗ chết.

Đến khi Hiểu Phong nhìn thấy thì đã muộn, chỉ nghe Xuân Đào học lên một tiếng, vừa gục xuống vừa cố phát ra nhưng âm thanh lao phào :

- Tiểu thư... ả... Tuyệt Nghi... Ta thật là...

Kinh tâm, hiểu Phong một tay đỡ thân hình Xuân Đào, tay còn lại càng thúc đẩy nội lực nhiều hơn vào Linh Đài huyệt của Xuân Đào. Đồng thời, Hiểu Phong cũng lên tiếng trấn an :

- Đừng quá xúc nộ, hãy gắng gượng chi trì. Xuân Đào tỷ có bình phục mới có cơ hội truy tìm và giải cứu cho Tú Tú. Hãy bình tâm nào, Xuân đào tỷ tỷ!

Được trấn an, Xuân Đào thay vì bình tâm lại tỏ ra nóng nảy khác thường. Và Xuân Đào cố vùng ra khỏi cánh tay đang vòng đỡ của Hiểu Phong, lại còn bật hét lên :

- Ả!

Động thái này làm cho Xuân Đào đang bị nội thương nghiêm trọng chột ngã ập mặt về phía trước, cắt đứt mọi thanh âm đang được Xuân Đào cố gằn phát ra.

Hiểu Phong vội đỡ Xuân Đào lên và sự thể cho thấy là đã quá muộn.

Xuân Đào hầu như đã tuyệt khí, toàn thân nhũn đi, máu huyết trào ra từ miệng đã tím tái và tê cứng.

Hiểu Phong càng thêm kinh tâm, vội ấn mạnh ngón tay vào huyệt Nhân Trung của Xuân Đào :

- Xuân Đào tỷ! Tỉnh lại đi, Xuân Đào tỷ.

Cách của Hiểu Phong có hiệu quả. Đôi mắt Xuân Đào đang trợn ngược bỗng xuất hiện trở lại sự tỉnh anh, linh hoạt. và Xuân Đào cứ dồn mục quang nhìn vào nhân vật đang giao chiến với Chúc Dung.

Khi ấy, Hiểu Phong nhìn thấy hữu thủ của Xuân Đào từ từ cất lên.

Dựa vào hai sự việc đó, Hiểu Phong biết Xuân Đào đang có biểu hiện những ý nghĩ có liên quan đến nhân vật nọ nhưng không còn sức lực để thốt ra thành lời. Hiểu Phong vội nói :

- Đệ hiểu rồi. Có phải Xuân Đào tỷ định nói rằng ả đó chính là hung thủ đã bắt giữ Tú Tú và Tuyệt Nghi? Chỉ là một hung thủ mà thôi.

Cánh tay của Xuân Đào chột xuôi xuống nhưng sau đó cố nhích động và chuyển dần lên chính ngực của Xuân Đào.

Hiếu Phong vội hỏi :

- Có vật gì Xuân Đào tỷ định giao cho đệ phải không! Hãy cứ để đệ lấy hộ cho.

Nhưng cánh tay của Xuân Đào đã tự cho vào bọc áo. Sau đó, theo phản ứng tự nhiên của bản thân, Xuân Đào buông rơi tay cho rơi khỏi người và trong lòng bàn tay đã có một cuốn sách mỏng.

Hiếu Phong một lần nữa đành phải phỏng đoán :

- Nếu không muốn trao cho đệ, Xuân Đào tỷ muốn trao cho nhân vật nào? Hãy cố một lần nữa thôi, Xuân Đào tỷ tỷ!

Đúng lúc này, thanh âm hót hoảng của Hân Chúc Dung bỗng vang dội đến tai Hiếu Phong.

- Là Quái Dao? Ngươi thực sự là ai? Rốt cuộc ngươi là ai?

Hiếu Phong giật mình, đưa mắt nhìn. Quả nhiên đối thủ của Hân Chúc Dung đang hung hãn dùng một thanh đao kỳ dị, càng lúc càng bức Chúc Dung vào thế hoàn toàn bị động.

Không thể chậm trễ hơn, Hiếu Phong nhìn Xuân Đào. Xuân Đào đã thiệt mạng, tay vẫn cầm quyển sách mỏng.

Đó là di vật của người đã khuất, Hiếu Phong đành thu nhận và cất luôn vào bọc áo.

Sau đó, sau khi đã nhẹ nhàng đặt Xuân Đào nằm trên nền đất giá lạnh, Hiếu Phong lập tức bật dậy và lao về phía Hân Chúc Dung.

- Hãy để hân cho ta, Chúc Dung muội hãy lui lại nhanh lên.

Đó là lúc Chúc Dung vì bị bức dồn nên thanh kiếm trong tay cứ run lên bần bật, hoàn toàn giống như thái độ của người vì lâm vào tuyệt lộ nên sắp sửa thi triển toàn bộ sở học hoặc sẽ liều mạng thi triển một loại tuyệt học nào đó nên sẽ rất lợi hại.

Hiếu Phong lao đến và quạt bừa hai đạo kinh phong, một âm một dương.

Với Âm Dương Tương Hỗ yếu quyết, hai đạo kinh phong của Hiếu Phong lập tức tự tương tác lẫn nhau, tạo thành một cuộn lốc xoáy, quay tít vào đường đao bí hiểm của nhân vật nọ.

Đao chiêu lập tức bị rối loạn, nhân vật nọ đành hậm hực nhìn Chúc Dung an tường lùi ra, nhường cuộc chiến cho Hiếu Phong vừa lùi vào thế chỗ.

Nhẹ nhõm vì Chúc Dung đã thoát nạn, Hiếu Phong bật gầm, chủ động lao về phía đối thủ.

- Ra ngươi là kẻ đã đắc thủ bí kíp Quái Dao ở Nhạn Đãng sơn thuở nào. Lần đó lập mưu hại ta chính là ngươi. Vừa mới bắt giữ Tú Tú và Tuyết Nghi cũng là ngươi, ta tha ngươi được sao? Đờ!

Bị Hiếu Phong cuồng nộ phát kinh và chương nào chương nấy đều ngầm ẩn tàng nguồn nội lực cao thâm vượt quá niên kỷ chưa đến đôi mươi của Hiếu Phong, nhân vật nọ, thật lạ, thủy chung không một lần mở miệng, bất ngờ xoay người bỏ đi.

Đâu để kẻ chủ mưu dễ dàng tẩu thoát, Hiếu Phong vội tung người đuổi theo :

- Chạy à? Đâu có dễ thế. Đờ!

Nhưng Hiếu Phong vừa hất một ngọn Quái Phong chương bay đi, chưa kịp chạm vào đối phương thì ở phía sau bỗng có tiếng Hân Chúc Dung hét loạn.

- Là lão? Cát lang, là lão đây rồi. Thật không ngờ là muội lại bắt gặp lão ở đây! Cát lang.

Chưa lần nào Hiếu Phong thấy Chúc Dung có thái độ bần loạn thế này. Vì thế, tự biết đó là chuyện khẩn cấp, Hiếu Phong vội quay lại, đành để cho kẻ sử dụng Quái Dao tẩu thoát.

Lúc này, mặc dù trận chiến giữa hai nhân vật thượng thừa vẫn chưa ngã ngũ, cuồng phong và bụi đất mù mịt vẫn vẫn vũ, nhưng khi quay lại, Hiếu Phong thấy Chúc Dung đã lao vào vùng áp lực nhất định sẽ gây hại cho nàng.

Chính Chúc Dung ở giữa chốn bụi đất mù mịt đã hét toáng lên và lúc này cũng đang gào thét thác loạn.

- Tư Không Nhữ. Ta nhận ra lão chính là Tư Không Nhữ. Vết sẹo ở khuỷu tay lão đã tố cáo lão chính là kẻ cầm thú ta đang tìm. Mau mau nạp mạng cho ta!

Nghe câu này, Hiếu Phong chưa kịp lao vào thì tiếng quát ngất trời của Thần bí nhân đã vang lên như tiếng sấm giữa trời quang :

- Nhận ra lai lịch của bản nhân, tất cả bọn ngươi đều phải chết! A... a...!

Tiếng gầm rú thịnh nộ cứ thế kéo dài, cho Hiểu Phong thấy đó chính là lúc Thần bí nhân bộc lộ toàn bộ hung tính.

Trong lòng kinh hoàng, nhưng Hiểu Phong vẫn lao vào, miệng gầm vang, tay xuất chiêu bất tận.

- Tư Không Nhữ, Tư Không Bạch, Nam Cung Bạch Huệ. Đến cả ta cũng nhận ra lão là Sơn Thần cốc chủ đã từng chiếm ngụ Điền gia trang. Những kẻ ác ma phải chết. Đờ!

Dù không thể nhìn thấy cục diện như thế nào, Hiểu Phong vẫn theo hướng phát thoại vừa có của Thần bí nhân và xô kinh vào.

Hàng loạt tiếng chấn kinh liên vang lên. Nói tiếp theo sau là tiếng kêu thập phần hoảng loạn của lão Đạo vô danh.

- Bát Nhã thần công? Ối!

Tiếp đó là tràng cười đắc ý của Thần bí nhân :

- Bốn nhân cũng có công phu khác chế Tiên Thiên khí công của Bát tiên chứ. Bằng không bốn nhân đâu có cơ hội xưng bá võ lâm, thu phục quần hùng. Hãy chấp nhận số mạng dành cho lão thôi.

Trận chiến tạm dừng, Hiểu Phong mở hồ nhìn thấy không phải chỉ có một mình Hân Chúc Dung lão đảo ngã lui, đến cả lão Đạo vô danh cũng cứ loạng choạng lùi mãi.

Trong khi đó, Thần bí nhân với y phục đã rách bươm vài chỗ vẫn lừng lững tiến về phía lão Đạo.

Hiểu Phong vội vận lực lao đến :

- Chớ vội đắc ý. Đờ!

Cánh tay hữu của Thần bí nhân liền khoa lên, tạo thành một đạo nhu kinh cuộn quanh luồng trường kinh Hiểu Phong vừa xô ra.

Nhận biết đó là công phu của Bát tiên, có diệu dụng là hút mọi kinh lực của đối phương vào vùng hư vô sâu thẳm, Hiểu Phong lập tức thu kinh, dịch người về một bên và liễu lĩnh quật chéo vào nhu kinh Bát Nhã đó cũng một trường âm nhu mở hồ.

Bụng bụng hai tiếng, Thần bí nhân giật dử chồm đến Hiểu Phong :

- Ngươi khá lắm Hiểu Phong. Có vẻ như càng lúc ngươi càng gây phiền hà cho bốn nhân. Đó là ngươi tự đi tìm cái chết. Đờ!

Nhìn thấy Thần bí nhân quật đến một ngọn kinh mang theo Hân Âm Lãnh Khí, lợi hại hơn so với mụ yêu phụ Nam Cung Bạch Huệ thuở nào, Hiểu Phong thất sắc lo lùi, vận dụng tốt độ bộ pháp U Minh Ngọa Hồn để tránh tổn hại cho bản thân.

Bị hút chiêu, Thần bí nhân càng quyết liệt bám theo Hiểu Phong :

- Công phu của U Minh nhị ma cũng không giúp ngươi thoát mãi được đâu. Đờ!

Tự hiểu bản thân không phải là đối thủ của Thần bí nhân, Hiểu Phong chỉ biết tránh và tránh, đồng thời tìm cách di chuyển dần về phía lão Đạo.

Và khi có cơ hội, phát hiện lão Đạo tuy đã đứng lên nhưng thần sắc vẫn còn nhợt nhạt, chứng tỏ đã bị thương khá nghiêm trọng, Hiểu Phong vội kêu :

- Tiền bối, vật kia đâu? Mau giao cho vãn bối. Chậm lắm rồi!

Không đáp lời, thay vào đó, lão Đạo bật người lao thẳng vào Thần bí nhân :

- Vì đại cục võ lâm, ta liều chết với ác ma ngươi!

Từ một ngón tay của lão Đạo bỗng xia ra một tia chỉ kinh, nhanh và mạnh như một tia chớp.

- Phá Nguyên chỉ lực? Lão là sư thúc tổ của đương nhiệm Trường môn Không Động phái? Đứng đâu Bát tiên cũng là lão?

Vừa kêu, Thần bí nhân vừa vội vàng tung ra một đạo nhu kinh Bát Nhã, cuộn hút đạo chỉ lực của lão Đạo vô danh vào đó.

Quá biết sự lợi hại của công phu Bát Nhã này, Hiểu Phong lập tức quật chéo một đạo trường kinh âm nhu vào công phu này.

Có sự tiếp trợ bất ngờ của Hiểu Phong, ngọn chỉ kinh của lão Đạo, sau một thoáng tương đầu là bị hóa giải bỗng tái xuất hiện, xuyên luôn vào đầu vai bên hữu của Thần bí nhân. Đổi lại, dư kinh phát động làm Hiểu Phong bị đẩy lùi, loạng choạng mãi về phía sau.

Bị trúng thương, Thần bí nhân như mảnh hổ cùng đường, bật lao về lão Đạo với khí thế hung hãn chưa từng có.

- Lão thất phu phải chết!

Lão Đạo vô danh lập tức bị đưa vào tình thế bất lợi, vội khua loạn song kinh, vừa huơ vừa lùi.

- Lãnh Độc Tuyệt Khí!

Vừa lúc đó, Hân Chúc Dung huơ kiếm xông đến :

- Xem kiếm!

Với một chiêu kiếm vòn vẹn, Chúc Dung như nhập thân vào chiêu kiếm, hóa thành một chớp cầu xạ thẳng vào phương vị của Thần bí nhân.

Phát hiện có ánh kiếm quang chớp đến, Thần bí nhân đánh lùi, nhưng đạo kinh Lãnh Độc Tuyệt Khí vẫn còn đã quật vào lão đạo vô danh, một chấn động âm vang lên, Hiểu Phong vừa nhìn thấy lão Đạo lẫn Hân Chúc Dung đều bật ngã, liền dồn mọi cảm phần vào song chưởng, thần tốc lao vào Thần bí nhân :

- Chỉ có là hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương, lão ma mới am hiểu công phu tà độc này. Đờ!

Nhưng thật bất ngờ cho Hiểu Phong, ngọn kinh vừa lao đến thì Thần bí nhân đã xoay người bỏ chạy với cước lực nhanh vô tả.

Có phần ngỡ ngàng, hiểu Phong đưa mắt nhìn theo thì chợt nghe Hân Chúc Dung bật quát :

- Mau đuổi theo Cát lang, có người lên mạng Xuân Đào tỷ tỷ đi.

Hiểu Phong quay phắt người lại và chỉ thấy một bóng nhân ảnh đi xa dần, có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Hiểu Phong đi đến chỗ Hân Chúc Dung :

- Xuân Đào tỷ đã mệnh chung. Sao lại có kẻ lên lấy đi một thi thể?

Hân Chúc Dung đang ngồi một nhòai, do kiệt lực sau một loạt giao phong với hai đối thủ cao mình hơn. Nàng thở dài :

- Nhất định Xuân Đào tỷ tỷ đã tình cờ phát hiện điều bí ẩn. Đối phương sợ chúng ta khám phá nên dù chết, chúng vẫn đem Xuân Đào tỷ tỷ đi.

Hiểu Phong cẩn trọng nhìn quanh :

- Hân muội hiện giờ thế nào? Có thể đi lại được không? Nơi này không thể ở lại lâu.

Tuy hỏi thế, nhưng tự Hiểu Phong bước lại đỡ Chúc Dung đứng lên.

Hân Chúc Dung liếc nhìn lão đạo :

- Cát lang không hỏi gì đến lão ư?

Hiểu Phong cười lạt :

- Biết lão có đồng ý không? Hay là lão muốn lưu lại để diệt cho bằng được người mà lão cho rằng không cần đến những công phu bá đạo cũng diệt trừ được.

Lão Đạo vẫn ngả ngồi, cười héo hắt :

- Dùng ác để trừ ác, ta vẫn giữ chủ trương của ta là không nên.

Hiểu Phong hậm hực nhìn lão :

- Vì thế, bất luận là có mất mạng hay không, tiền bối vẫn quyết không giao vật đó lại cho tại hạ. Thế ngộ nhờ tất cả nhưng người ở đây đều chết thì sao, tiền bối vẫn cam tâm ư?

Lão thờ dài :

- Chỉ do ta khinh xuất, không ngờ ác ma lại có công phu Bát Nhã muôn phần quái dị, làm Tiên Thiên khí công mất hiệu dụng, bằng không, ta đâu dễ bại trận.

Hiểu Phong thở hắt ra :

- Chỉ vào một chút khinh xuất đủ đối lấy vài ba mạng người. Bây giờ tiền bối bị nội thương, chỉ cần đối phương cho vài ba thuộc hạ đến, một lần cất quân mà mã đao công thành Tiên bối mất mạng thì yên phần tiền bối, còn võ lâm sau này thì sao? Liệu quần hùng có đủ khả năng tiêu diệt Huyền Thiên môn mà thế lực lúc này đã bao trùm rộng khắp? Đó không còn là một khinh suất nhỏ nữa đâu.

Lão Đạo loạng choạng đứng lên :

- Ta có ý này, liệu ngươi có đồng ý theo ta đến một nơi?

Hiếu Phong cau mày :

- Để làm gì? Trừ phi tiên bối nói rõ chủ ý, bằng không, vì Chúc Dung cần tìm chỗ trị thương, tại hạ phải đưa nàng đi, không thể đáp ứng đề xuất của tiên bối.

Lão thờ dài :

- Chủ ý của ta cần một vài người nữa chấp thuận. Ta không thể nói trước và cũng không thể tùy tiện giải thích.

Hiếu Phong hoài nghi :

- Xem ra một vài người đó nếu không phải là hậu nhân thì cũng là truyền nhân của Bát tiên. Tiên bối định cho họ biết tại hạ hạ người như thế nào ư? Và sau đó, vì cũng có định kiến như tiên bối, tạo hạ theo tiên bối là tự dẫn thân đi nạp mạng ư? Không được đâu.

Lão Đạo chợt ném ra cho Hiếu Phong một vật :

- Ta cũng không đoan chắc bất kỳ điều gì xảy ra với ngươi. Thế này vậy, mười ngày nữa ngươi cầm theo vật này, đến nơi trong đó ghi rõ. Đến lúc đó, nhất định ta sẽ có hồi đáp rõ cho ngươi, rõ tùy ngươi quyết định. Hy vọng ngươi không khước từ.

Nhìn lão chwealth choáng bước đi, Hiếu Phong áy náy :

- Cứ thế này tiên bối đi không xa được đâu. Nếu tiên bối giao lại vật đó cho tại hạ, dĩ nhiên tại hạ có đủ bản lĩnh để làm hộ pháp cho tiên bối lúc tiên bối tọa công.

Lão quay đầu nhìn lại :

- Thứ nhất, vật đó ta đã hủy rồi, ngươi đừng trông mong dùng lời này kể nọ để ta giao lại cho ngươi. Thứ hai...

Hiếu Phong phần nộ :

- Tiên bối thật là quá đáng, tại hạ...

Chúc Dung khẽ chạm vào Hiếu Phong :

- Có giận cũng bằng thừa, vì đằng nào vật đó cũng đã bị lão phá hủy. Sao Cát lang không nghe lão nói tiếp?

Lão Đạo tròn mắt nhìn Chúc Dung :

- Đến tiểu nha đầu ngươi cũng biết chuyện giữa ta và tiểu tử? Phải rồi, thảo nào tiểu nha đầu ngươi lúc này có thi triển một chiêu kiếm mà ta thấy rất quen.

Và lão chuyển mục quang sang Hiếu Phong, gật gù tỏ vẻ hài lòng :

- Dấu sao lần gặp trước đây của ta và ngươi cũng có kết quả phân nào, phải không? Và nhờ ngươi khuyên bảo, nha đầu kia vẫn kiềm chế, mãi đến lúc tối hậu mới dùng công phu đó, tạm là cho ứng cứu ta.

Hiếu Phong cười nhẹ :

- Tiên bối biết thế là tốt. Và đừng nghĩ tâm tính một người là do công phu này hay công phu kia định đoạt. Cũng vì lời tại hạ nên Chúc Dung suýt chút nữa đã mất mạng vì Quái đao. Nếu thực sự xảy ra chuyện đó, tiên bối nghĩ sao?

Lão lại nhìn Chúc Dung :

- Nha đầu nhà ngươi có mối huyết hải thâm cừu với ác ma lúc này mà ngươi gọi là Tư Không Nhữ?

Chúc Dung cười lạt :

- Lão bắt tất bận tâm. Vì Cát lang, tiểu nữ nguyện ý không dùng đến công phu đó, nhưng đối với Tư Không Nhữ, dù là Bát tiên cũng không thể ngăn tiểu nữ dùng công phu đó báo thù. Tiểu nữ không nói khoác đâu.

Lão gật gù, nhìn cả hai :

- Xem ra cả hai đều ngoan ngoãn, dễ dạy. Được rồi, đây là lời dặn thứ hai của ta. Là ta tuy bị thương, nhưng địch nhân muốn giết ta cũng không dễ. Vì ác ma lúc này đã bị ta dùng Phá Không Chỉ Lực, làm y khó có thể vận dụng công phu. Hãy nhẫn nại mười ngày nữa, chờ nghe chủ ý của ta. Chớ vội vọng động, kéo tự biến thành đại công địch của Võ lâm. Đi đi, những gì cần nói, ta đã nói xong. Hãy cố tự bảo trọng.

Và lão bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tri nhân tri diện bất tri tâm - Chốn sanh cảm luyện công tự cứu

Đang trên đường tìm nơi kín đáo, hợp cho Hân Chúc Dung tọa công dưỡng thương, Hiểu Phong bị bất ngờ khi thấy lão Trần Thiết Phi đột ngột xuất hiện.

Lão lạnh lùng nhìn Hiểu Phong và Chúc Dung :

- Ngươi đã gặp Tuyết Nghi?

Hiểu lão muốn ám chỉ một điều gì qua ánh mắt đó, Hiểu Phong nhẹ giọng đáp lại :

- Vẫn bối đã gặp. Nhưng thế này, sao tiền bối không chờ văn bối tìm chỗ cho Hân cô nương dưỡng thương, sau sẽ giải thích minh bạch cho tiền bối tường tận?

Lão càng lãnh đạm hơn :

- Không cần. Vì ta chỉ có một câu để hỏi ngươi thôi. Ngươi định cứu hay không cứu Tuyết Hoa?

Hiểu Phong vẫn nhẩn nại :

- Nào chỉ có mỗi một chuyện của Tuyết Hoa không thôi. Văn bối đang lo...

Lão nóng nảy xua tay :

- Đủ rồi, ngươi không cần nói thêm gì nữa. Thật hoài công cho Tuyết Hoa và Tuyết Nghi. Hai nha đầu cứ mãi đặt trọn niềm tin vào ngươi. Hóa ra ngươi chỉ là hạng dễ thay lòng đổi dạ, sớm Sờ tới Tần, hề thấy sắc là quên ngay những người từng quan tâm tới ngươi. Thật đúng câu “tri nhân tri diện bất tri tâm”.

Hân Chúc Dung bất bình thấy Hiểu Phong, chợt xen vào :

- Cát lang không phải là hạng người như tiền bối nghĩ. Kỳ thực...

Lão lập tức có phản ứng, nói té tát ngay vào mặt Chúc Dung :

- Cô nương là ai? Biết gì về chuyện giữa lão phu và tiểu nữ mà xen vào? Hai nha đầu lão phu vừa đề cập, liệu cô nương có biết quan hệ giữa tiểu tử và Tuyết Hoa, Tuyết Nghi như thế nào không? Hừ, cô nương gọi hần là Cát lang à? Quá thân mật đấy. Là cô nương tùy tiện gọi như thế hay hần dùng lời đường mật khiến cô nương bị mê hoặc. Thế cô nương đã biết hần đang cùng một lúc dính líu với ba nữ nhân? Cô nương là người thứ tư đấy. Cứ theo đó mà suy, hần nhất quyết không phải là hạng chung thủy đâu.

Lão nói luôn một thôi dài, ngờ đâu làm cho Hiểu Phong bề mặt hoặc chỉ ít cũng làm cho Hân Chúc Dung có phản ứng nào đó gọi là phát tác. Nào ngờ, ngoài Hiểu Phong đang thờ dài sùn sọt, lão nghe Hân Chúc Dung hỏi nhẹ lão một câu :

- Cát lang là người như thế nào, nói thật, tiểu nữ cũng đang muốn biết. Dám hỏi nữ nhân tiền bối vừa đề cập, quan hệ thế nào với Cát lang?

Lão nhìn Hiểu Phong và thấy Hiểu Phong vẫn im lặng thờ dài, còn thêm vào đó nữa là sắc mặt trầm lắng ưu tư, tất cả làm lão nổi giận :

- Cô nương muốn biết ư? Vậy nghe đây, có một là thanh mai trúc mã với hần, từng cùng hần thệ hải minh sơn, mãi mãi không lìa xa. Hai còn lại thì kẻ như đã thất thân với hần. Nếu là quân tử và là nam nhi đại trượng phu, thay vì hần cứ lo quanh quẩn tìm những nữ nhân nhẹ dạ như cô nương, đáng lý hần phải lo cách giải nguy cho Tuyết Hoa mới đúng. Đầu thế nào...

Lão ngừng lời phần vì quá giận phần thì thấy sắc mặt ngờ ngàng đang hiện diện rất thật trên gương mặt Hiểu Phong. Và nếu không có Chúc Dung đặt tay vào người, ngăn Hiểu Phong lại, theo lão, có lẽ Hiểu Phong đã nhảy nhồm lên và đặt nhiều câu hỏi cho lão.

Lão đang chờ điều này thì lại nghe Chúc Dung hỏi :

- Để mọi việc thêm sáng tỏ, tiểu nữ không ngại hỏi thẳng. Hai nữ nhân, có phải là Tuyết Hoa và Tuyết Nghi, họ thất thân với Cát lang trong tình huống nào?

Lão tròn mắt nhìn nàng, như ám chỉ và như không ngờ lại có hạng nữ nhân mặt đầy mảy dạn như Chúc Dung. Đồng thời lão cũng chuyển mục quan nhìn lướt qua Hiểu Phong.

May thay Hiểu Phong đã chịu lên tiếng :

- Có một lúc văn bối hoàn toàn mất lý trí. Và theo văn bối đoán, đó là việc ngoài sức tưởng của văn bối. Nếu muốn văn bối thật sự am hiểu, xin hãy mau cho văn bối biết rõ ngọn ngành. Có như thế, không chỉ một mình văn bối, kể cả Hân Chúc Dung cũng cảm kích tốt cùng.

Lão cười lạt, vừa nói vừa liếc nhìn Chúc Dung, quyết chờ đợi phản ứng tất yếu phải có ở Chúc Dung, một khi đang nghe lão trình bày sự thật. Lão bảo :

- Hãy nói về hậu quả của Di Tinh đại pháp làm cho người bị khống chế lâm cảnh nội lực đánh kích hoạt tốt cùng. Đó là hoàn cảnh đã xảy đến cho người, buộc người phải tìm người động thủ hoặc san xẻ nội lực cho người thân cận người. Và người thân cận lúc đó là Tuyết Nghi...

Lão kể cho Hiểu Phong nghe xong cách Hiểu Phong san xẻ nội lực cho Tuyết Nghi, Chúc Dung liền gật gù lên tiếng :

- Đối với nữ nhân, nếu để nam nhân chạm vào huyết Thận Du có thể kể là thất tiết. Đương nhiên Cát lang có trách nhiệm về hành vi này, dù mất hay không mất lý trí. Thế còn Tuyết Hoa? Dường như là trường hợp khác nữa?

Tuy lấy làm lạ về thái độ bình thản hoàn toàn đáng nghi của Chúc Dung nhưng lão Trần Thiết Phi đâu thể dừng câu chuyện ở đây. Lão tiếp tục :

- Tình huống xảy ra cho Tuyết Hoa đáng thương hơn...

Và lão lấy làm hài lòng vì khi thuật xong liền nghe Hiểu Phong kêu hoảng :

- Thảo nào cả hai cứ tìm cách che giấu. Nếu không nghe tiền bối kể tự sự, nhờ sinh mạng cả hai không còn, suốt kiếp này Cát Hiểu Phong văn bối sẽ mãi là người hồ đồ, không bao giờ biết rõ sự thật.

Đang hài lòng, lão giật mình :

- Người vừa nói gì? Tại sao lại nhờ như sinh mạng cả hai không còn? Hay Tuyết Nghi sau khi tìm gặp người đã xảy ra chuyện gì?

Hân Chúc Dung đã nhanh miệng kể thay Hiểu Phong :

- Không riêng gì Tuyết Hoa, cả Tuyết Nghi lẫn Tú Tú cũng đang gặp nguy hiểm. Là thế này...

Lão giật dử, quát ầm lên ngay sau khi Chúc Dung kể lẻ xong :

- Vậy tiểu tử người chần chờ gì nữa không mau lo đi tìm bọn nha đầu? Hay đã có ả này bên cạnh, người mãi vui nên...

Hiểu Phong động nộ thật sự :

- Xin tiền bối giữ lời cho. Còn về việc truy tìm tung tích của những người vừa nói, tiền bối xin hãy cho văn bối biết chủ ý, tìm ai trong ba người này trước? Tuyết Hoa hay Tuyết Nghi hay Tú Tú? Thế nào?

Lão đờ người :

- Cũng phải. Muốn cứu Tuyết Hoa cần phải có Ma Kiếm trao đổi, tạm thời kể như Tuyết Hoa vẫn bình yên. Hay là tìm Tuyết Nghi? Tìm Tú Tú? Nhưng biết tìm ở đâu?

Hiểu Phong cười lạt :

- Nghĩa là tiền bối cũng không thể có chủ ý gì? Vậy hà cớ bắt quàng chuyện của Chúc Dung vào đây. Tốt hơn hết cứ chờ văn bối giúp Chúc Dung trị thương trước đã. Sau hãy bàn đến chuyện cứu người.

Lão chưa kịp có phản ứng thì quanh lão bỗng có tiếng còi tre lanh lảnh vang lên :

Hiểu Phong biến sắc :

- Lại là họ? Thất Hồn Nhân và Huyền Thiên môn!

Một trận cười cao ngạo vang đến liên tiếp :

- Không sai. Không có Ma Kiếm để đánh đổi Hoàng Phủ Tuyết Hoa thì ba người bọn người cứ để mạng lại là xong.

Trong trận cười đang kéo dài, Kiều Duy Hải và Chúc Lâm Cổ cùng nhiều nhân vật Huyền Thiên môn xuất hiện.

Vừa thấy họ xuất hiện, Hiểu Phong lập tức hét vang :

- Đề phòng chúng dùng trận Ngũ Hành Thắt Hồn Nhân... Mau chạy đi, Chúc Dung!

Kiều Duy Hải cùng tám nhân vật lướt đến :

- Chạy ư? Đã muộn rồi. Đánh!

Chúc Dung vội trao kiếm cho Hiểu Phong và nói nhanh :

- Mau trao cho muội chiếc còi tre trước kia Cát lang từng sử dụng.

Phát hiện Hiểu Phong cũng có chiếc còi tre, Kiều Duy Hải lập tức phát động thể trận :

- Động thủ ngay! Tách lão Trần ra! Giết tất cả!

Lão Trần cười khanh khách, tự ý lao vào trận do Kiều Duy Hải phát động :

- Đẹp mặt thay họ Kiều. Cam tâm làm nha tráo cho người, Kiều Duy Hải biết xấu hổ sao? Muốn giết ta ư? Dễ thôi. Cứ đem hết bản lĩnh ra mà giết!

Bọn Kiều Duy Hải chín người liền chuyển qua vây hãm một mình lão Trần. Riêng Chúc Lâm Cỗ và số còn lại thì hợp lực đối phó với Hiểu Phong từ hai bình diện: trên không trung và trên mặt đất.

Cảm thấy khó thoát nếu ngay từ đầu không hiển lộ thần uy, Hiểu Phong dùng thanh kiếm Chúc Dung giao cho, bật lên cao và quyết liệt thi triển một chiêu kiếm vồn vẹn, nhắm vào một trong ba nhân vật đang quần đảo trên cao nhờ bảo pháp Thiên Y Phi Áo :

- Chết...!

Một bụng kiếm quang vụt lóe lên và chợt tắt, chỉ lưu lại mỗi một thanh âm ngọt lịm vồn vẹn làm cho một thân hình dù rơi xuống vẫn bị phân thành hai mảnh văng về hai bên.

Chúc Lâm Cỗ thất kinh và phần nộ gầm vang :

- Thân thủ của tiểu tử càng lúc càng lợi hại. Phát động hóa trận mau. Phải giết cho bằng được tiểu tử.

Vừa nghe nói đến hai chữ “hóa trận”, Hiểu Phong kịp nhớ đến cảnh trạng lần trước, vội hô hoán Hân Chúc Dung :

- Phát hiệu lệnh mau, Hân muội. Đừng để bọn Thất Hồn Nhân ném chất dẫn hỏa vào chúng ta.

Chúc Dung lập tức vận lực thổi một hơi dài vào còi tre. Và khi nhìn quanh, nàng thấy có nhiều nhân vật đã cầm sẵn mỗi người một đoạn nửa dài nhưng thay vì ném đi thì họ lại tỏ ra phân vân, dùng dằng nửa thôi nửa muốn ném.

Chúc Lâm Cỗ lại hét :

- Kết liễu ngay nha đầu kia. Đừng cho nha đầu gây nhiễu loạn bọn Thất Hồn Nhân.

Hiểu Phong thịnh nộ, lao cả người lẫn kiếm vào họ Chúc :

- Đã có một họ Tề, Đàn chủ Ngũ Độc đàn vì giúp Huyền Thiên môn tạo ác nên thảm tử, phải chăng Chúc các hạ, Đàn chủ Thiên Y đàn cũng muốn chịu chung số phận? Hãy đỡ chiêu!

Hữu kiếm tả chưởng, Hiểu Phong tận lực quật vào họ Chúc, là nhân vật với nhiều quyền hạn và thủ đoạn đang buông hết lệnh này đến lệnh khác, gây phương hại đến Hân Chúc Dung.

Đang phát chiêu, Hiểu Phong chợt nghe một thanh âm quen thuộc vang lên :

- Hay lắm, nha đầu đã bất tỉnh vì kiệt lực. Mau phát lệnh cho Thất Hồn Nhân lập ngay hóa trận. Sẽ không ai dùng còi tre gây nhiễu loạn nữa đâu.

Hiểu Phong kinh nghi về thanh âm thì ít, lo lắng cho Hân Chúc Dung thì bội phần nhiều hơn. Vì thế, không một lần dám nhìn về phía vừa có tiếng phát thoại, Hiểu Phong vội khẩn trương dùng bộ pháp U Minh Ngọa Hồn dịch chuyển thật nhanh về phía Hân Chúc Dung.

Sắp đến gần, thấy Hân Chúc Dung quả thật đã hôn mê sau khi tận lực đưa toàn bộ chân khí phổ vào chiếc còi tre, Hiểu Phong chợt sững người vì phát hiện có một ánh đạo quang không hiểu từ đâu xạ đến và đang cuộn thẳng vào Hiểu Phong.

Hồn bất phụ thể, Hiểu Phong miễn cưỡng đưa kiếm ra đỡ.

Một tiếng keng çat chúa vang lên, kiếm của Hiểu Phong bị rơi xuống và ánh đạo quang nọ cũng biến mất.

Mơ hồ nhận biết ánh đạo quang đo là do nhân vật nào xuất thủ, Hiểu Phong thay vì khom người nhặt kiếm, lại hời hả nhảy xổ vào chỗ Hân Chúc Dung đang nằm.

Nhưng quá muộn.

Hiểu Phong hoàn toàn bất ngờ khi thấy chỉ mới đó thân hình của Hân Chúc Dung đã biến mất, chỉ còn lại vồn vện chiếc còi tre Hiểu Phong vừa chộp được, cho biết một cách đích xác chỗ Hiểu Phong vừa nhảy vào, đúng là từng có Hân Chúc Dung nằm.

Đang hoang mang, Hiểu Phong lại nghe thanh âm quen tai lúc này một lần nữa vang lên.

- Không cần đuổi theo kẻ vừa lén đem nha đầu đi. Kẻ đối phó với Cát tiểu tử, kẻ là đứng về phía bốn môn. Hãy mau phát động hóa trận tiêu diệt tiểu tử.

Phần nộ vì thanh âm này, Hiểu Phong không cần nhặt kiếm, cứ thế lao thẳng vào hướng phát thoại.

Lúc đến gần, Hiểu Phong mới nhận ra kẻ phát thoại là ai, thảo nào, thanh âm cứ nghe quen tai. Hiểu Phong động sát cơ quát lớn :

- Hà Tử Thanh. Cái bang còn có người khác nào vẫn còn đó họa tâm phúc? Ta phải giết người để báo thù cho Khương bang chủ.

Hiểu Phong xô hai kinh đến, một nhu một cương, tạo thành một cuộn xoáy cực lớn vút thẳng vào Hà Tử Thanh là kẻ đã hai lần suýt làm nhục Tuyết Hoa và Tuyết Nghi.

Bị Hiểu Phong chọn làm đối tượng truy sát, có lẽ là điều quá bất ngờ với Hà Tử Thanh, nên y vừa hời hả lùi vừa hô hoán loạn xạ.

- Phát động hóa trận mau. Chờ gì nữa chứ? Mau lên!

Nhưng vòng xoáy lợi hại đã cuộn vào y.

Bực một tiếng như thân gỗ mục bị chấn vỡ, Hà Tử Thanh sau một vài bước loạng choạng đành ngã gục, với toàn bộ thất khiếu đều tuôn huyết hồng lai láng.

Đúng lúc này quanh chỗ Hiểu Phong đứng bỗng xuất hiện từng bưng hỏa quang, mang theo hơi nóng hùng hực, làm Hiểu Phong ngay lập tức có cảm nhận hồn phi phách tán.

Không cần nhìn cũng biết bản thân đã bị hãm vào hỏa trận. Hiểu Phong bất ngờ bật rú lên và chộp vào thì thể hầy còn nồng ấm của Hà Tử Thanh.

Cùng với tiếng hú vang động như tiếng long ngâm hồ tiểu, Hiểu Phong dùng thì thể Hà Tử Thanh như trường kiếm múa tít quanh thân và xông bừa ra ngoài vòng vây hỏa trận.

Sức nóng của hỏa trận cứ tấp phải vào mặt Hiểu Phong, làm cho Hiểu Phong dù đã xông ra ngoài nhưng y phục quanh thân vẫn có vài chỗ bốc cháy.

Vừa kinh hoàng vừa phần nộ cuộn cuộn, Hiểu Phong vẫn dùng thì thể Hà Tử Thanh thay cho kiếm, xông loạn vào lũ Thất Hồn Nhân hữu giác vô tri vẫn tiếp tục ném những đoạn nứa vào chỗ Hiểu Phong vừa thoát ra.

Khí thế cuồng nộ của Hiểu Phong khiến cho nhân vật đang dùng còi tre điều động lũ Thất Hồn Nhân cũng phải kinh tâm táng đờm. Hiểu Phong nhận ra điều đó khi nghe thanh âm của còi tre vụt đổi khác.

Vẫn có câu “xạ mã tiên xạ kỵ”, Hiểu Phong tự cười lạnh và đặt còi tre lên miệng.

Diễn biến lập tức náo loạn khi giữa đường trường lại xuất hiện thêm loạt thanh âm từ chiếc còi tre thứ hai. Những Thất Hồn Nhân vì bị nhiễu loạn hiệu lệnh nên cứ quay ngang quay dọc và bắt đầu ném loạn xạ những đoạn nứa về khắp nơi.

Và Hiểu Phong há miệng cười vang khi thấy không ít môn nhân Huyền Thiên môn cũng bị bén lửa vào y phục do bị Thất Hồn Nhân ném trúng vào họ.

Đang cười là thế, Hiểu Phong chợt nghe Kiều Duy Hải cũng đắc ý cười dài :

- Lão Trần người đã biết thế nào là uy lực lợi hại của Du Hồn Bát Nhã trận chưa? Hãy còn cơ hội cuối cùng cho lão, quy thuận bốn môn sẽ toàn sinh, đối đầu là chết. Mau chọn đi, kéo đến lúc hối không kịp.

Sực nhớ đến lão Trần Thiết Phi, Cát Hiểu Phong vội đảo mắt nhìn và bàng hoàng khôn kể.

Lão Trần không biết cách phá trận Du Hồn Bát Nhã, nên lúc này kể như sức tàn lực kiệt, khó thể chi trì cục diện lâu hơn.

Không thể chậm hơn, Hiểu Phong vội lao người nhặt kiếm và tức tốc phóng như bay vào giữa trận.

Uy nghi như thiên tướng hạ phàm, Hiểu Phong vừa xuất hiện liền chộp lão Trần vào tay tả, đồng thời vận dụng ngay bộ pháp U Minh Ngọa Hồn, đưa lão Trần cùng chạy theo vòng xoay của trận Du Hồn Bát Nhã.

Sự xuất hiện của Hiểu Phong làm cho Kiều Duy Hải không thể không nhớ đến lần trước Cát Hiểu Phong từng phá tan tác trận Bát Nhã. Lão kinh tâm kêu lên :

- Mau chuyển sang Trường Xà trận. Chớ để Cát tiểu tử phá hỏng trận Bát Nhã như trước.

Nhưng lão lên tiếng là lão tự chuốc họa. Hiểu Phong đang chạy quanh vội hoành kiếm, chiếu một tia kiếm quang vào phương vị vừa phát ra âm thanh của lão Kiều.

- Tự lão chọn hậu quả cho lão. Chớ trách người của Cát gia độc ác. Vĩnh biệt lão!

Tia kiếm quang lóe lên nhanh thì tắt phụp cũng nhanh. Nhưng tiếng gào bi thảm của lão Kiều Duy Hải vẫn cứ kéo dài bất tận :

- A... a...

Hiểu Phong cả kinh nhìn lại, Kiều Duy Hải quả không hổ danh là một trong Tam trang từng oai chấn giang hồ. Chiêu kiếm của Hiểu Phong tuy có một thức vồn vện nhưng uy lực có thể nói là cực kỳ lợi hại. Vậy mà lão Kiều chỉ bị tiện đứt hai cánh tay, sinh mạng may sao vẫn bảo toàn.

Lão Kiều vì đau đớn nên dừng lại, vô tình làm cho trận Du Hồn Bát Nhã xuất hiện chỗ hở. Hiểu Phong liền theo đó thả cho long cuồng nộ tuôn trào bằng một thức kiếm duy nhất nhưng được thi thố liên tục :

- Chết này!

Một tiếng phập và một thân người ngã gục, Hiểu Phong nhân cơ hội đó đưa lão Trần thoát ra ngoài.

Bất chợt Hiểu Phong nghe hai thanh âm như cùng một lúc vang lên :

Thanh âm đầu là của lão Kiều. Lão kêu gào thất thanh :

- Chúc lão huynh sao lại...! Ồi...

Tiếng thứ hai là của lão Chúc Lâm Cỗ cười sảng sặc :

- Kiều lão chớ trách ta. Lệnh của Môn chủ đã ban, kẻ nào trở nên vô dụng thì phải chết.

Hiểu Phong động tâm, quay phắt lại và bằng một thủ phát cực nhanh và cực kỳ chuẩn xác, Hiểu Phong vấy xạ hữu thủ, đẩy bắn thanh kiếm trên tay, cho bay nhanh về phía thân hình đang lạnh lùng quạt một kinh vào thân hình khác. Đó là Chúc Lâm Cỗ đang hạ sát thủ với Kiều Duy Hải.

Và Chúc Lâm Cỗ chưa kịp nhả kinh thì tâm thất lão bỗng bị thanh kiếm lao đến xuyên thủng, trở ngược ra phía sau, chỉ lưu lại ở phía trước một lỗ thủng phún trào toàn huyết.

Cái chết đột ngột của họ Chúc làm cho toàn trường chấn động. Và tất cả đều bàng hoàng đứng yên, Kiều Duy Hải hiểu nhân vật nào đã có lỗi hạ sát đầy kinh khiếp như thế này.

Không bỏ lỡ cơ hội, Hiểu Phong lại đưa lão Trần vào giữa trận Bát Nhã, nhắc lão Kiều lên, rồi thần tốc lao lộn ngược ra ngoài.

Bọn Huyền Thiên môn bưng tỉnh thì đã muộn. Chúng chỉ biết hô hoán gọi nhau đuổi theo khi phát hiện Hiểu Phong một mình nhắc theo hai người và đã chạy khá xa :

- Chớ để Cát tiểu tử chạy thoát!

- Đuổi theo mau!

Hiểu Phong không một lần dừng chân, cứ tận lực thi triển khinh thân pháp, chạy một mạch hơn hai mươi dặm đường.

(mất 3 hàng)

- Hiểu Phong ngươi đi đâu? Mau giao Trần lão nhân gia cho A Đại ta.

Hiểu Phong thở ra nhè nhẹ, vừa lo ổn định chân nguyên vừa đáp lời A Đại là người vừa bất ngờ hiện thân chắn lối :

- Gặp A Đại các hạ đây là tốt rồi. Trần tiên bối đã bị trọng thương, cần tìm gấp chỗ kín đáo để mọi người chữa thương.

Là thủ hạ của lão Trần Thiết Phi nên A Đại nhanh nhẹn quay người đi trước đưa đường, Hiểu Phong an tâm cùng với gã chui vào một địa đạo, được nguy trang kín đáo ở dưới một bệ thờ bằng gạch, trong một ngôi miếu đã bỏ hoang.

Vừa chui vào, Hiểu Phong chợt động tâm khi nghe lão Trần bất ngờ hắng giọng và lên tiếng hỏi A Đại :

- Đường như ta chưa chỉ người cách khai mở cơ quan ở chỗ này thì phải?

Lập tức trong bóng tối mập mờ của bí đạo, đại huyệt Linh Đài của Hiểu Phong bị một bàn tay chạm vào. Kèm theo đó là câu nói lạnh như băng của kẻ có tên gọi là A Đại.

- Người mau ngoan ngoãn đặt cả hai xuống. Đừng ương bướng manh động, ta sẽ không khách sáo với một kẻ có bản lĩnh khá cao như người đâu.

Hiểu Phong cười thâm, từ từ đặt lão Kiều ở bên tay hữu xuống trước.

- Nhân huynh có thù với tại hạ hay có hiềm khích bất phục lão Trần?

Bàn tay chạm vào Linh đài huyệt của Hiểu Phong được ấn mạnh thêm :

- Là cả hai? Đủ chưa? Hãy cứ thế tiếp tục đi. Đặt lão Trần xuống.

Hiểu Phong bắt đầu nghiêng người qua bên tả, đặt lão Trần Thiết Phi xuống :

Bất ngờ có tiếng lão Trần quát :

- Ta luôn đãi ngộ người, có sao...

Một lực đạo xuyên qua người Hiểu Phong, qua ngõ Linh Đài huyệt, kèm theo là tiếng rít phẫn nộ của A Đại :

- Nếu đãi ngộ ta, sao không truyền thụ cho huynh đệ ta? Lão sẽ chết nếu không mau dừng ngay hành động ngu ngốc của lão.

Hiểu Phong lập tức quay lại, quật một kinh thật mạnh vào A Đại :

- Muốn ám toán ta, người chưa đủ tư cách.

Bùng một tiếng, A Đại bị chấn kinh đẩy bay tuốt ra ngoài bí đạo.

Và Hiểu Phong vừa nghiêng người xuống nhìn xem qua thương thế lão Trần thì nghe lão Trần hốt hoảng gọi :

- Mau đuổi theo y. Nhanh lên...

Chưa hiểu vì sao nên Hiểu Phong có một thoáng chần chừ.

Bỗng, một chuỗi thanh âm lạnh lạnh vang lên, tiếp theo là tiếng thở dài não ruột của lão Trần :

- Muộn rồi. Cơ quan đã bị phong bế, sinh mạng của người kẻ như hồng luôn.

Hiểu Phong bàng hoàng, cố nhìn xuyên qua bóng tối dày đặc về phía lão.

- Hồng thì hồng hết, sao chỉ một mình vẫn bổi?

Không nghe lão đáp, chỉ có tiếng thở dài đáp lại.

Định hỏi nữa thì Hiểu Phong nghe lão Kiều cười gừ gừ trong miệng :

- Người không hiểu sao? Sinh mạng ta thì không nói gì, vì thế nào ta cũng chết dưới tay người. Riêng lão Trần, hừ, họa người có là Hoa Đà tái thế mới cứu được lão, cũng kẻ như lão chết. Chẳng phải việc bị A Đại sinh cầm đã kéo theo sinh mạng của người sao?

Hiểu Phong ngớ ngàng :

- Có thật như thế không, Trần tiền bối?

Không đáp, lão chỉ thở dài và bảo :

- Mau đưa bọn ta đi thêm nữa. Lúc này chỉ còn biết trông chờ vào mệnh trời thôi.

Không cần lão nói Hiểu Phong cũng đang có ý đó. Vì Hiểu Phong chỉ muốn tìm một nơi đủ ánh sáng hơn để xem qua thương thế cho lão.

Nhắc cả hai lên, Hiểu Phong đi vội theo bí đạo.

Ánh sáng dần biểu hiện, cho Hiểu Phong nhận ra nơi tận cùng của bí đạo cũng lại là một tuyệt cốc, địa hình tương tự như địa đạo trước kia lão Trần từng đưa Hiểu Phong, Tuyết Hoa và Tuyết Nghi vào.

Chưa kịp nêu nhận định này, Hiểu Phong nghe lão Trần than :

- Một đời ta luôn tìm những nơi có địa hình hiểm trở để sử dụng khi cần đến, không ngờ một trong những chỗ đó lại là nơi ta táng thân. Tẩu thảo đến như thế sao?

Hiếu Phong ngồi cạnh lão Trần :

- Thật sự thương thế của tiên bối thế nào? Nếu còn phương cứu vẫn xin dừng ngay nói ra, vẫn bối nguyện tận tâm tận lực vì tiên bối.

Lão cười buồn, nhìn Hiếu Phong :

- Phương cách tuy vẫn còn, nhưng đối với người thì vô năng. Dù vậy, thiện ý của người, ta vẫn lãnh nhận. Âu cũng an ủi phần nào vì người trước sau gì cũng có nhân tâm hiệp cốt, vong linh của song thân người dưới cửu tuyền vẫn không hổ thẹn vì người.

Kiều Duy Hải được Hiếu Phong đặt nằm cạnh đó không xa, chợt cười mai mỉa :

- Đàng nào cũng chết, cần gì lão tỏ ra công phu bản lĩnh hơn người, bảo là còn phương cứu vẫn trong khi thật sự lại khác?

Hiếu Phong không thấy giận lão Kiêu, ngược lại chỉ buồn bã nhìn lão :

- Theo lão, Trần tiên bối thật sự vô phương cứu vẫn?

Chưa nghe lão Kiêu đáp, Hiếu Phong đã nghe lão Trần cười khẩy :

- Tuy rằng Trần Thiết Phi ta chưa hề tự hào bản lĩnh cao mình hơn ai nhưng có nhiều việc, dù có nói ra vị tất họ Kiêu người hoặc bất kỳ ai khác dám tin đó là sự thật. Hả người nghĩ A Đại ngẫu nhiên sinh dạ phản phúc vì không được ta truyền thụ tuyệt học sao? Không phải thế đâu. Trái lại, phàm ai luyện qua tuyệt học này thì sinh cơ có thể bảo là bất diệt. Dù có bị nội thương nghiêm trọng như ta, chỉ còn một ít sinh khí là còn hy vọng, chí ít là bảo lưu mạng sống cho đến lúc hưởng trọn tuổi đời.

Hiếu Phong giật mình.

Lão Kiêu cũng thế. Vì lão đang kêu thành tiếng kinh ngạc :

- Như A Đại vừa nói thì đó là Tiên Thiên khí công?

Lão Trần cười khẩy :

- Không sai. Và diệu dụng của công phu này thì vô cùng.

Lão Trần vừa dứt lời, Hiếu Phong bật kêu :

- Vậy thì đúng rồi. Có phải tiên bối cũng là một trong Bát tiên, là tuyền nhân của một trong số họ?

Lão Trần thờ dãi :

- Người đoán được, kẻ cũng hay. Trước kia, ta và lão Khương đúng là sư huynh đệ đồng môn. Nhưng sau này, kẻ từ lúc ta tình cờ được một trong Bát tiên thu nhận, vì những ràng buộc cần phải có, để tiếp nhận tuyệt học Tiên Thiên, ta đành tỏ ra xa cách và lặt lặt với lão Khương từ đấy. Nếu không phải lúc cận kề với cái chết như thế này, ẩn tình này ta đâu thể tỏ bày cùng ai.

Lão Kiêu ngỡ ngàng lẩm nhẩm :

- Thảo nào suốt trăm năm qua, chỉ những khi giang hồ lâm đại biến mới thấy Bát tiên xuất hiện. Sau đó tất cả đều biến mất, khiến ai cũng ngỡ Bát tiên cõi hạc quy tiên. Thật ra Bát tiên vẫn còn, vẫn tiếp tục hiện hữu qua những hậu nhân của họ, cho dù không một ai công khai lộ diện. Đây là điều Huyền Thiên môn không hề tính đến.

Hiếu Phong quay qua lão Kiêu :

- Nhắc đến Huyền Thiên môn mới nhớ. Bọn họ thật sự nhẫn tâm thế sao, loại bỏ ngay những kẻ từng là thủ hạ tâm phúc khi kẻ đó trở nên vô dụng?

Lão Kiêu xấu hổ đến đỏ mặt :

- Tuy đó là điều hiển nhiên nhưng ta thật sự không ngờ đối với ta, họ cũng đối xử như thế. Nếu biết trước, Tư Không Nhữ và phu nhân y Nam Cung Bạch Huệ đừng mong thuyết phục được ta.

Hiếu Phong gật gù :

- Quả nhiên là Tư Không Nhữ. Hân Chúc Dung nhận dạng không sai, đã gọi ngay lão Sơn Thần cốc chủ là Tư Không Nhữ, một nhân vật độc ác không khác gì loài cầm thú.

Lão Trần kinh ngạc :

- Đến ta còn cảm thấy xa lạ với tính danh Tư Không Nhữ này, nha đầu Hân Chúc Dung có xuất thân lai lịch thế nào, sao biết rõ về Tư Không Nhữ?

Đến Kiều Duy Hải cũng tỏ ra không tin :

- Mãi gần đây, lúc mai táng cho Tư Không Bạch, mọi người trong Huyền Thiên môn mới biết được tính danh của Môn chủ. Lẽ nào ả họ Hân thần thông quảng đại, đã biết từ lâu?

Hiếu Phong giải thích :

- Xuất thân của Hân Chúc Dung rất đáng thương, phụ thân mất từ sớm, chỉ còn mỗi một mình mẫu thân nuôi dưỡng curu mạng. Đến một hôm, lúc Chúc Dung lên ba, Tư Không Nhữ bắt gặp xuất hiện và tỏ ra hào phóng, nhận lời bao bọc mẫu tử Chúc Dung suốt đời. Tin là thật, nên...

Kiều Duy Hải ngắt lời :

- Không đúng, Tư Không Bạch là cốt nhục huyết thống của Tư Không Nhữ. Và Tư Không Bạch lại có niên kỷ ngoài hai mươi. Thêm vào đó thì tình nghĩa phu thê giữa Tư Không Nhữ và Nam Cung Bạch Huệ rất mặn nồng. Lẽ nào sau lưng Bạch Huệ, Tư Không Nhữ còn lén lút thông gian cùng nữ nhân khác?

Hiếu Phong chau mày :

- Chính vì thế mới bảo lão là loài cầm thú. Và thật ra lão thân cận mẫu tử Chúc Dung là có mưu đồ. Thứ nhất, để thỏa mãn nhục dục, thứ hai là để chiếm đoạt sở học truyền gia của thân mẫu Chúc Dung.

Lão Kiều hoài nghi :

- Thân mẫu của ả là ai? Có tuyệt học gì khiến một người dù có bản lĩnh thượng thừa như Tư Không Nhữ cũng phải động tâm?

Hiếu Phong cười nhạt :

- Là Ma Kiếm. Mẫu thân của Chúc Dung chính là hậu nhân của Ma Kiếm. Dù rằng theo lời tiền nhân di ngôn căn dặn, mẫu thân Chúc Dung không hề luyện tuyệt học này nhưng sở học đó vẫn cất giữ.

Lão Trần thật sự kinh tâm :

- Hóa ra Chúc Dung chính là Ma Kiếm độ nào đã đánh bại ta, sau đó mang ngươi đi. Vì có gì ngươi và hân, ả không, ngươi và ả tỏ ra thân cận. Ngươi không ngại ả là Ma Kiếm sao?

Hiếu Phong chán ngán thở dài :

- Định kiến của người giang hồ dành cho Câu Hồn, Quái Dao và Ma Kiếm thật đáng sợ. Chúc Dung có là Ma Kiếm thì đã sao? Đâu phải cứ ai luyện công phu bá đạo đều biến tính, trở thành đại ma đầu giết người không gớm tay.

Lão Kiều nôn nóng bảo :

- Riêng ta thì không tin điều đó, vì chỉ là nhảm nhí. Nói như lão Trần thì hà cớ gì Chương môn ba phái Côn Luân, Hoa Sơn, Tuyết Sơn, đều là danh môn chính phái đây, vẫn thân nhiên đầu nhập Huyền Thiên môn, đối đầu hân với những nhân vật còn lại cũng là chính phái danh môn? Kể có tâm ác thì hành ác, bất luận luyện theo công phu gì!

Và vì nôn nóng, lão Kiều lại hỏi Hiếu Phong :

- Theo ngươi thì Tư Không Nhữ đã đắc thủ Ma Kiếm?

Hiếu Phong gật đầu :

- Không những đắc thủ, lão còn sát hại luôn mẫu tử Chúc Dung. Chỉ nhờ may, Chúc Dung mới thoát nạn. Do đó, với chút ít hiểu biết nông cạn về sở học truyền gia, Chúc Dung phải mất gần mười năm mới luyện thành Ma Kiếm chỉ còn vồn vẹn lại một chiêu.

Và Hiếu Phong nhìn lão Trần :

- Vì chỉ có mỗi một chiêu nên lần đó Chúc Dung nào dám cùng tiền bối khai trường quyết đấu. Và bị nàng khích, chính lão tiền bối đã kể như bại ngay khi nhận lời cùng nàng chỉ dùng một chiêu để phân thắng phụ.

Lão Trần ngắc ngứ, không biết đáp vào đâu, lại tạo cơ hội cho lão Kiều nôn nao hỏi :

- Nếu đã đắc thủ, có sao bấy lâu nay không ai thấy Tư Không Nhữ vận dụng Ma Kiếm?

Hiếu Phong trầm ngâm :

- Đó cũng là điều tại hạ và Chúc Dung từng đặt nhiều nghi vấn. Bất quá tại hạ chỉ dám đoán thế này.

Lão Trần bồn chồn :

- Ngươi đoán sao?

Hiếu Phong hỏi ngược lão :

- Tiền bối có biết Tư Không Nhữ hoặc phu nhân lão chính là Nam Cung Bạch Huệ có thể là truyền nhân hoặc hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương bốn mươi năm trước?

Lão Trần ngó người :

- Ngươi nói thật chứ? Làm sao ngươi biết?

Hiếu Phong chưa đáp, lão Kiều cứ lên tiếng vì càng lúc càng nôn nóng một cách đáng ngờ :

- Đừng mất thì giờ hỏi tới hỏi lui. Không sai, Nam Cung Bạch Huệ đích thực là hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương. Vì tước danh thật của Lãnh Độc Tuyệt Vương chính là Nam Cung Vô. Ngươi nói những gì ngươi đoán đi.

Hiếu Phong vụt ngó người :

- Là Nam Cung Bạch Huệ chứ không phải Tư Không Nhữ là hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương sao? Có chuyện trùng hợp thế này ư?

Lão Kiều bực tức :

- Bảo ngươi nói, lại không nói, trùng hợp cái gì chứ?

Hiếu Phong nhìn chăm chăm lão Kiều :

- Có trùng hợp không, nếu bảo Tư Không Nhữ thân cận với Nam Cung Bạch Huệ chỉ vì công phu lãnh độc, như từng thân cận với mẫu thân Chúc Dung chỉ vì Ma Kiếm?

Lão Kiều sững sờ :

- Người muốn nói Tư Không Nhữ không hề thật dạ với ai, dù là Nam Cung Bạch Huệ hay đối với mẫu thân Chúc Dung cũng vậy?

Hiếu Phong không đáp, vì đáp chỉ là thừa.

Chợt tiếng lão Trần hỏi lão Kiều :

- Nếu Hiếu Phong nhận định đúng, Tư Không Nhữ quả là người có nhiều tham vọng. Họ Kiều ngươi nói đi, diện mạo của Tư Không Nhữ là thế nào?

Lão Kiều bối rối :

- Nào ai thấy diện mạo Tư Không Nhữ bao giờ đâu mà hỏi.

Hiếu Phong kinh ngạc :

- Đến lão cũng chưa thấy ư? Vậy lúc thuyết phục lão gia nhập, không lẽ Tư Không Nhữ cứ luôn che kín chân diện?

Lão Kiều thở dài :

- Không riêng gì ta, ai gia nhập Huyền Thiên môn cũng lâm tình huống tương tự, đều không thấy mặt, không biết tên, chỉ nhận được một lời hứa thôi.

- Hứa gì?

Hiếu Phong và lão Trần vì tranh nhau hỏi nên đã cùng một lúc hỏi đúng một câu như thế.

Đáp lại, lão Kiều ngao ngán lắc đầu :

- Đó là lời hứa sẽ không truy cứu bọn ta, vì tội năm xưa đã cùng quần hùng liên thủ tiêu diệt Lãnh Độc Tuyệt Vương. Do tự lượng sức, biết có cáo giác cho quần chúng biết chuyện hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương đang âm thầm tính kế báo phục thì kẻ mất mạng đầu tiên chính là bọn ta, nên bọn ta đành lập thế trọn đời thuận phục.

Lão Trần mai mỉa :

- Tóm lại chỉ là vì ham sống sợ chết mà thôi. Sao các phái khác không bị đe dọa, Điền gia và Cát gia cũng thế?

Lão Kiều bĩu môi :

- Lão muốn nói sao cũng được. Nhưng theo ta, tà sống còn hơn lâm cảnh bị diệt gi như phụ phụ Cát Hiểu Kỳ. Chính Môn chủ Huyền Thiên môn nói, bọn ta hãy lấy cai chết của Cát gia để làm gương. Vì vậy, đến Điền gia cũng thuận phục Huyền Thiên môn.

Hiếu Phong bị bất ngờ :

- Nói sao? Điền gia cũng thuận phục? Từ lúc nào?

Lão Kiều cười khẩy :

- Còn từ lúc nào nữa? Vì nếu không có sự xếp đặt của lão Điền, lần đó Cát gia và những kẻ khác đâu dễ bị tiêu diệt tại gia trang của Điền gia.

Hiếu Phong bàng hoàng :

- Có chuyện đó thật ư?

Lão Kiều nhìn Hiếu Phong bằng ánh mắt thương hại :

- Nghĩ tình người vừa cứu ta thoát chết, ta giúp người không phải hồ đồ. Kéo đến lúc chết vẫn chưa biết gia thù là ai.

Và lão kể :

- Bị Huyền Thiên môn thu phục, Điền Tự Khẩu ngoài việc nguyện ý giao Điền gia trang cho Huyền Thiên môn làm Tổng đàn bí mật, còn hiến kế, giúp Huyền Thiên môn gây hoang mang cho mọi người.

Hiếu Phong cau mày :

- Vậy chuyện nguy tạo ra một Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân là do lão Điền bố trí, không hề có nhân vật nào ở Tái Bắc đến tìm lão?

Lão Kiều mỉm cười :

- Phải thừa nhận Điền Tự Khẩu là kẻ có tâm cơ, sắp đặt âm mưu vừa kín kẽ vừa lợi hại khó lường. Đã thế, vì U Minh nhị ma, Miêu Cương tam quái, Thốc Đầu Ông cùng Hạ Vi Lợi đều có chút ân oán với họ Điền nhân đó diệt luôn một lần cho gọn. Và để kế “nhất vồng đá tận” dễ thành công, có phải lần đó lão Điền ngay trước mặt quần hùng đã giao cho người bí phổ tâm pháp Ngự Phong kiếm? Đó là kế của lão, khiến quần hùng cùng kéo ra ngoài, toàn bộ Cát gia liền bị lũ ác nhân tham lam kia ngăn lại vì muốn đoạt bí kíp. Hạ Vi Lợi vì là Tổng quản dĩ nhiên cũng phải lưu lại để giải quyết sự biến. Thế là lão Điền chỉ cần dùng trận pháp phong tỏa toàn bộ Điền gia trang là loại trừ vĩnh viễn những kẻ có ân oán với lão. Chỉ có Cát gia là bị trừ theo lệnh của Huyền Thiên môn.

Càng nghe lão Kiều thổ lộ ân tình, Hiếu Phong càng nghe lạnh khắp người. Để rồi một câu hỏi bỗng bật ra từ miệng Hiếu Phong :

- Hạ Vi Lợi là Tổng quản, luôn tận tâm vì lão Điền, cơ sao cũng bị lão hại?

Lão Kiều cười cười :

- Ai bảo Hạ Vi Lợi từng là tri âm tri kỷ của phu nhân lão Điền làm chỉ? Là phu nhân họ Điền, lại là thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ với Hạ Vi Lợi, hỏi sao Điền Tự Khẩu không ghen tuông đố kỵ?

Hiếu Phong bàng hoàng :

- Có phải vì thế lão Điền nhẫn tâm, vờ như bỏ quên thế nhì lại Điền gia đã biến thành chốn tử địa?

Lão Kiều cười thành tiếng :

- Còn phải hỏi. Điền Tự Khẩu đúng là có ý đó. Một phần vì lý do như ta vừa nói, phần nữa là vì lão Điền thất vọng. Mãi đến lúc cao niên mới có một ái nữ là cốt nhục duy nhất, vậy mà cũng như mẫu thân, nữ nhi của lão lại lâm tuyệt chủng, không thể tiếp thụ chút nào sở học của lão. Do đó, dù đau lòng đến mấy lão cũng đành xuống tay. Người thấy ai nhẫn tâm và độc ác như họ Điền chưa?

Hiếu Phong vụt nghiêm mặt :

- Nói như lão, hiện giờ Điền Tú Tú vì đã khôi tuyệt chủng nên lão Điền ắt hẳn rất mừng?

Lão Kiều gật đầu :

- Điều đó thì khôi phải nói. Nghe đâu lão đã dốc toàn bộ tâm huyết, quyết trong một thời gian ngắn đào luyện ái nữ thành võ lâm thiên hạ đệ nhất nhân.

Có lẽ lúc này đây, đến cả ta cũng chưa phải đối thủ của ả.

Hiếu Phong nghi ngờ :

- Có thể nhanh đến thế sao? Cho dù có đi nữa, sở học Điền gia là có giới hạn, Tú Tú đâu thể có bản lĩnh cao minh ngang lão, nói gì đến hơn lão?

Lão Kiều thờ dài :

- Vậy ngươi quên đã có thời gian dài Tú Tú ở bên cạnh ngươi? Khoan nói về các loại công phu. Ngươi biết thì ả cũng biết, chỉ nội khoản thịt và huyết của Vạn Niên Xà Thạch Hoa Điểm là đã đủ cho ả có nội lực cao thâm hơn ta bội phần. Ta còn nghe ả đã được Từ Không Nhữ thu làm nghĩa nữ, chỉ thời gian ngắn nữa thôi đừng mong ai là đối thủ của ả.

Lão Trần chột gât :

- Vị tất như họ Kiều ngươi nói. Bát tiên sẽ xuất hiện, dù là ả hay ai khác cũng đừng mong gây loạn cho giang hồ.

Hiếu Phong bỗng tỏ ra bản thân :

- Dường như tại hạ vừa ngầm nghĩ ra một việc. Hay nói đúng hơn đây là một đại âm mưu. Để khi đại âm mưu này tự thành, dù Bát tiên có họp lại cũng không thể cản ngăn nổi kiếp họa.

Lão Kiều bán tín bán nghi :

- Chỉ bao nhiêu âm mưu đó cũng đủ đại náo và xưng bá giang hồ. Còn đại âm mưu nào nữa chứ?

Hiếu Phong nhìn lão Kiều :

- Lão có thừa nhận Từ Không Nhữ là nhân vật chỉ biết vì tham vọng, sẵn sàng tuyệt tình tuyệt nghĩa, kể cả thê nhi, như đã xảy ra cho Nam Cung Bạch Huệ và mẫu thân của Hán Chúc Dung?

Lão Kiều hoang mang :

- Ngươi có ý gì?

Hiếu Phong chợt nhận ra bản thân đang từ từ hạ thấp giọng :

- Lão họ Điền cũng sẵn sàng loại bỏ thê nhi. Lão nghĩ sao?

Lão Trần Thiết Phi bật rú lên :

- Ngươi muốn nói Điền Tự Khẩu chính là...

Lão Kiều cố ngồi bật dậy, dù hai tay không còn :

- Điền Tự Khẩu chính là Từ Không Nhữ? Hoặc nói đúng hơn Từ Không Nhữ từng lấy thân phận Điền Tự Khẩu để lai vãng đó đây, mưu đoạt hết công phu này đến tuyệt học khác?

Hiếu Phong vụt đắm chiều :

- Lão không vì báo thù cho Lãnh Độc Tuyệt Vương. Lão cũng chẳng vì báo thù cho ai cả. Lão chỉ vì lão, vì mưu cầu cho lợi ích cho riêng lão. Và lão đã có tuyệt học của Lãnh Độc Tuyệt Vương. Rồi vì sợ tuyệt học này chưa đủ, một khi Bát tiên cùng xuất thế trừ lão, lão quyết chiếm thêm Ma Kiếm, sau đó là Quái Đạo. Lão hại Cát gia có lẽ vì đã phát hiện Cát gia có lưu giữ quyết yếu Câu Hồn. Lão muốn chiếm cả ba. Không lẽ lão cũng biết một điều bí ẩn có liên quan đến ba loại công phu bị người ngoài cho là bá đạo này?

Cả hai lão cùng kêu :

- Bí ẩn gì?

- Sao chứ? Cát gia sao lại lưu giữ yếu quyết Câu Hồn?

Hiếu Phong gượng cười nhìn cả hai :

- Câu Hồn là tại hạ. Ma Kiếm là Chúc Dung. Còn điều bí ẩn kín kia, thì ba loại công phu này nếu họp lại sẽ là đại công phu Ấn Hình Chi Phong kiếm thượng thừa do Ấn Hình Kiếm Vương ba trăm năm trước lưu lại.

Cả hai lão lại một phen cùng ngơ ngẩn :

- Ngươi là Câu Hồn? Vậy lúc bị giam ở địa lao lần trước, (...) chính ngươi đã ra tay?

- Ân Hình Chi Phong kiếm ư? Kiều Duy Hải ta chưa nghe bao giờ.

Hiếu Phong chậm rãi giải thích :

- Sẽ không một ai biết nếu không do chính Ma Kiếm năm xưa lưu tự thuật lại. Và do Chúc Dung kể cho nghe, tại hạ cũng vỡ lẽ khi biết rằng Câu Hồn, Ma Kiếm, Quái Dao trăm năm trước vì mỗi người tìm thấy một phần nên vô tình làm cho công phu Ân Hình Chi Phong kiếm lý tán. Bảo là “ân hình” vì Ma Kiếm khi vận dụng đến độ chót sẽ che mờ bóng nhân ảnh của người sử kiếm. Còn “chi phong” là do lối xuất thủ vừa linh hoạt vừa quá nhanh của Câu Hồn và Quái Dao cùng hợp lại. Bởi Ma Kiếm năm xưa chiếm được phần Hạ nên chỉ có một mình Ma Kiếm là biết xuất xứ của ba loại công phu này từ đâu. Và cũng vì lẽ đó, ắt hẳn khi Điền Tự Khẩu lừa tình đoạt bí kíp của mẫu thân Chúc Dung, đã biết rõ sự lợi hại của ba công phu này nếu hợp lại, sẽ không sợ Bát tiên, nên lão quyết định triệt hạ Cát gia hầu chiếm thêm Câu Hồn. Chỉ tiếc, dù lão có đắc thủ Ma Kiếm, Quái Dao, thì Câu Hồn cũng không bao giờ rơi vào tay lão.

Lão Trần hoang mang :

- Song thân ngươi năm xưa đã mang theo yếu quyết Câu Hồn đến Điền gia?

Hiếu Phong lắc đầu :

- Không hề. Trái lại yếu quyết đó được cất giấu tại Cát gia.

Lão Kiều lo ngại :

- Sau khi đã sanh cảm vịnh viễn Cát gia tại Điền gia, lẽ nào Điền Tự Khẩu không tự tìm yếu quyết Câu Hồn?

Hiếu Phong bảo :

- Có lẽ cũng như Trần tiên bối vừa nói, vì nghĩ song thân tại hạ luôn mang theo yếu quyết đó bên người nên lão Điền đã chậm hơn gia phụ một bước.

Lão Trần hoài nghi :

- Chậm hơn là thế nào?

Hiếu Phong liền kể cho họ nghe chuyện đã xảy ra ngay ngày đầu tiên tại Điền gia trang, khi mọi người đã bị sanh cảm vì âm mưu thâm độc của lão Điền. Chuyện phụ thân Hiếu Phong tuy rơi xuống vực nhưng không chết, đã quay lại Cát gia để lấy đi yếu quyết Câu Hồn...

Nghe Hiếu Phong thuật xong, thấy trời đã tối lâu, lão Trần thở dài bảo :

- Trong mình ta có hòa tập. Ở gần đây có cấm sẵn thuốc. Ngươi mau thấp lên và tự tìm lấy lương thực ta cũng trừ sẵn. Nghe ngươi kể rõ tự sự, ta thật không biết nên nghĩ thế nào về Câu Hồn, Ma Kiếm, Quái Dao. Hà...

Ánh đuốc soi rọi, cho Hiếu Phong nhìn thấy lão Kiều đã có khí sắc quá nhợt nhạt :

- Tại hạ sẽ không giết lão. Trái lại, còn cứu lão nếu lão đáp ứng tại hạ một điều kiện.

Lão Kiều gượng gạo bảo :

- Ta còn chọn lựa được sao? Ngươi cứ nói.

Hiếu Phong lắc đầu :

- Chưa phải lúc này. Để tại hạ giúp lão điều trị đã.

Khi đã băng bó và giúp lão Kiều ăn uống xong, Hiếu Phong quay lại với lão Trần :

- Phương cứu vãn nào dành cho tiên bối?

Lão Trần thở dài :

- Nếu có người am hiểu Tiên Thiên khí công và dùng công phu đó tiếp trợ cho ta, ít nhất sinh mạng của ta mới mong vãn hồi.

Hiếu Phong mỉm cười :

- Tiên bối không thể truyền ngay khẩu quyết công phu đó cho vãn bối sao?

Lão đáp :

- Ta cũng muốn, nhưng một mình ta không thể quyết định.

Hiếu Phong vẫn mỉm cười :

- Lối của tiên bối thật giống một lão đạo vô danh vẫn bối từng hội diện. Tuy cũng muốn truyền Tiên Thiên khí công cho vẫn bối nhưng lão đạo đó lại bảo không thể tự một mình định đoạt.

Lão Trần bật kêu :

- Là lão Đại? Ngươi có gặp thật sao?

Hiếu Phong thuật qua cho lão Trần nghe, sau đó cười cười, lấy từ trong người ra một tập sách mỏng :

- Vẫn bối tự hiểu, đây là Bát tiên quá nghiêm ngặt khi chọn người để truyền thụ tuyệt học công phu, có lẽ cần sự chấp thuận của vài ba người. Nhưng vì giúp tiên bối chi trì sinh mạng, vẫn bối đành tự luyện theo khẩu quyết Tiên Thiên có lưu ở đây vậy.

Lão Trần trở mắt nhìn vào quyển sách Hiếu Phong đang cầm :

- Là khẩu quyết Tiên Thiên ư? Ở đâu ngươi có?

Hiếu Phong lại thuật cho lão nghe về cái chết của Xuân Đào, thị tỷ tin cần của Diên Tú Tú :

- Khi biết đây là khẩu quyết Tiên Thiên, vẫn bối chợt hiểu Xuân Đào tỷ chính là một trong những hậu nhân của Bát tiên. Cho thấy Xuân Đào tỷ có lẽ vì nghi ngờ họ Diên nên đã hạ mình, tự đầu nhập vào Diên gia, làm thị tỷ cho Tú Tú. Vật này là do Xuân Đào tỷ lưu lại cho vẫn bối, hẳn có luyện vẫn bối cũng không cảm thấy áy náy. Thế nào?

Lão Trần thờ dài :

- Đã là duyên là phúc là phận, ta cũng không thể ngăn ngươi?

Nghe vậy, Hiếu Phong yên tâm và bắt đầu luyện công phu Tiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nơi bí đạo Bát tiên quần tụ - Chốn thâm lâm nhi nữ tỏ bày

Sinh mạng dần dần cũng vẫn hồi chỉ sau ba lần cách quãng được Cát Hiếu Phong dùng chân khí theo tâm pháp Tiên Thiên giúp giữ ổn định tâm mạch, lão Trần Thiết Phi với sắc mặt đã khá hơn chợt nêu một nghi vấn mà có lẽ bản thân lão Kiều Duy Hải cũng muốn nêu nhưng chưa có cơ hội mở miệng :

- Đã hơn năm ngày trôi qua, về phía A Đại thì không có động tĩnh gì, chưa thể đoán ý định của hắn ra sao, phần ngươi thì thế nào? Sao vẫn thấy ngươi đứng đưng, như không thiết gì việc thoát thân?

Đứng với tâm trạng hiện có, lão Kiều liền phụ họa :

- Đứng đây tiểu tử. Nào phải ngươi không nghe lời ta và lão Trần nói về cơ quan quá kiên cố ở địa đạo này? Bọn ta sống chết ra sao cũng được, còn ngươi, không lẽ ngươi không chút lo lắng nào cho ngươi? Hoặc giả chỉ ít ngươi phải thoát để còn lo cho nào là Tuyết Hoa, Tuyết Nghi, lo cho Tú Tú và Hân Chúc Dung nữa. Thái độ quá ư bình thản của ngươi khiến ta thực sự lo ngại đấy. Hay ngươi cam phận chờ chết? Vậy ngươi luyện thêm công phu Tiên Thiên để làm gì? Chết đâu thể mang theo?

Cả hai lão tranh nhau hỏi như thế làm Hiếu Phong dù có tiếp tục ngồi yên cũng không được. Hiếu Phong xả công, mở mắt ra nhìn hai lão :

- Vì không muốn làm ai trong nhị vị thêm lo lắng ưu phiền, khiến việc chữa thương khó mong đạt hiệu quả nên có một sự thật tại hạ vẫn giấu nhị vị. Do đó, nhị vị đừng trông chờ sẽ có ngày A Đại lọt vào đây để chúng ta nhân đó mà thoát thân. Y không đến đâu.

Lão Trần nghi hoặc :

- Sao lại không đến? Y sanh tâm phản phúc vì lòng tham không được thỏa mãn. Ngày nào y chưa đoạt được tuyệt học Tiên Thiên, ta tin chắc ngày đó y vẫn không buông tha chúng ta.

Hiếu Phong cười lạt :

- Tâm tính của y, không ngờ Trần tiền bối hiểu rõ đến vậy. Thế còn A Nhị thì sao? Liệu tiền bối có tin A Nhị từng có hành vi tội tệt với Hân Chúc Dung lúc còn mang thân phận Ma Kiếm tổ giác không?

Lão Trần bối rối :

- Tuy ta chưa có thời gian tìm hiểu thêm về cái chết của A Nhị, nhưng qua hành vi của A Đại, ta nghĩ..

Hiếu Phong ngắt lời :

- Tiền bối khỏi phải suy nghĩ thêm, chỉ phí công. Đúng là A Nhị đã có hành vi đó. Và không may cho y, nữ nhân bị y chọn làm đối tượng để giở trò sàm sỡ vô tình lại là Hân Chúc Dung, lúc nàng tạm trú ở thân phận Ma Kiếm để lo những việc thường nhật của bọn nữ nhân. Đó là nguyên do khiến A Đại lúc phát hiện, chỉ thấy bên cạnh thi thể A Nhị đã bị loạn kiếm phân thân. Ngoài ra không còn chứng cứ nào cho thấy A Nhị thật sự đáng tội chết.

Lão Trần quá bất ngờ về sự thật này :

- Vậy tại sao với thân phận Ma Kiếm, Hân Chúc Dung không hạ thủ luôn A Đại?

Hiếu Phong bật cười :

- Văn bối đang chờ câu hỏi này của tiền bối. Nàng không giết vì nàng không là nữ ma đầu. Cho dù là nàng đã luyện Ma Kiếm suốt mười lăm năm nhưng ma chướng không có, ma tâm cũng không. Nàng chỉ giết những ai đáng bị giết. Không hề cuồng sát thành tính như ai ai cũng nghĩ về những người dù vô tình hay cố ý đã lỡ luyện thứ công phu bá đạo đó.

Lão Trần gật gù :

- Nghe người nói mãi ta đâm nghi ngờ chính ta. Và hiện tình, Chúc Dung cũng đã bị người bắt giữ, người không mong thoát thân để tìm cách giải thoát cho nàng sao?

Hiếu Phong mừng thầm vì làm cho một người như lão Trần thay đổi định kiến nào phải dễ, Hiếu Phong đáp :

- Văn bối không lo vì lúc này đã đoán, Tuyết Hoa, Tuyết Nghi và Chúc Dung nhất định vẫn bình an vô sự. Đây là ba người thật sự thất tung chứ không như Tú Tú chỉ là thất tung giả. Chưa hết. Kẻ bắt giữ đầu là ai thì cũng thi hành theo mệnh lệnh lão Điền. Vậy thì ngày nào chưa tìm thấy văn bối để đặt yêu sách có liên quan đến yếu quyết Câu Hồn, văn bối xin đoán chắc ngày đó cả ba nàng đều bình an.

Lão Kiều âm ừ thán phục :

- Chỉ mới có năm ngày gần gũi, ta phát hiện người cứ mỗi ngày một thay đổi, nhất là về tâm cơ. Có vẻ như người đã có cách thoát thân mà không cần gì đến A Đại?

Hiếu Phong phá lên cười :

- Đương nhiên đã có, chỉ không rõ là sớm hay muộn thôi. Còn về A Đại, y đã chết rồi còn đâu. Chỉ tiếc một điều, trước khi chết y vẫn còn kịp phát động cơ quan. Nhưng không sao, chỉ vài ba ngày nữa là nhiều, sẽ có người đến và phát động cơ quan. Tự dung lúc đó chúng ta sẽ thoát.

Lão Trần ngơ ngẩn :

- Không thể có chuyện đó. Trừ phi người đã phát cuồng nên đoán bừa cho vui. Làm gì có người đến đây một khi đến cả ta cũng không đoán chắc.

Hiếu Phong chợt nghiêng đầu, ra vẻ đang lắng nghe điều gì đó.

Và đột nhiên, Hiếu Phong bảo :

- Đến rồi, nhưng là quá sớm. Rất có thể đây không phải là người mà tại hạ đang chờ đợi.

Dứt lời, Hiếu Phong đứng bật lên và biến mất ngay vào bí đạo.

Được một lúc, cả lão Trần và lão Kiều đều nghe từ bí đạo vang ra hai tiếng quát cùng một lúc :

- Ai?

- Kẻ nào?

Và búng một tiếng, thanh âm của chấn kinh dội vào làm cho hai lão biến sắc nhìn nhau Sau đó không lâu, hai lão lại nghe hai thanh âm phát ra từ bí đạo đưa đến.

- Là tiểu tử họ Cát đấy sao? Công phu người tăng tiến mau chóng đến bất ngờ đấy.

- Hóa ra là lão tiền bối. Chưa đến mười ngày, tiền bối đến sớm khiến văn bối lầm nghĩ đó là địch nhân. Dám hỏi, những cao nhân nào đang ở phía sau

tiền bối? Họ đến có việc gì ư?

Và lão Trần, lão Kiều cùng bang hoàng khi nghe những tiếng báo danh lần lượt vang lên không thể nào làm lẫn :

- Lão nạp Giác Tuệ. Tiểu thí chủ phải chăng cũng là truyền nhân của Bát tiên?

- Bản đạo Thạch Hư, Vô Đang phái. Nếu tiểu thiếu hiệp đúng là truyền nhân của Bát tiên có sao không sớm ra ngoài nghênh đón Không Không Thượng Nhân, trái lại còn làm tướng là địch?

- Bản ni Nga Mi phái Vô Diệu. Dù bản lãnh cùng Không Không Thượng Nhân đối đầu một chiêu với kết quả bình thủ. Bát tiên có một truyền nhân như tiểu thí chủ đây chính là đại phúc cho võ lâm.

- Cát tiểu tử nào vậy? Có phải là Cát Hiểu Phong, cốt nhục của Hứa Xương Nghĩa Hiệp Cát Hiểu Kỳ phụ phụ? Ta và ngươi lại gặp nhau nữa sao? Quá bất ngờ thật đấy. Hừ.

Tiếp ngay sau bốn loạt phát thoại hàm ý báo danh này, lão Trần giật thót người vì nghe Hiểu Phong bàng hoàng kêu :

- Thốc Đầu Ông!? Vậy lúc ở Diền gia trang ai đã thay lão xông vào kỳ trận làm hòa được phát nổ? Lão đến đây làm gì?

Và nhân vật ngay từ lần đầu đã lên tiếng, bây giờ lại lên tiếng lần thứ hai, là câu nói đầy uy lực chỉ có ở những nhân vật với phong độ vũ lâm ngút ngàn và một lời nói ra là ngàn người phải nghe. Nhân vật đó bảo :

- Chính ta cũng ngạc nhiên khi bất ngờ gặp ngươi ở đây. Được rồi, có ngươi ở đây cũng tốt. Trần Thiết Phi đâu? Ngươi không thể ở đây nếu không có Trần Thiết Phi. Trừ phi y đã gặp điều bất trắc khiến không nhận được tín hiệu tiêu ký của ta và không có tin hồi báo, buộc ta phải đến đây sớm hơn dự định. Thế nào?

Lão Trần lập tức gọi :

- Đúng là Không Không Thượng Nhân rồi. Trần mỗ ở đây. Cát tiểu tử đừng chần chờ gì nữa, hãy thay ta thỉnh Không Không Thượng Nhân và mọi người vào mau.

Riêng lão Kiều toàn bộ sắc diện đều xám ngoét, cổ cử động hai chân như muốn đứng lên và tìm nơi ẩn náu :

- Nguy cho Kiều Duy Hải ta rồi. Thật không ngờ trong những hậu nhân của Bát tiên lại có cả những cao nhân thượng thừa của ba phái Thiếu Lâm, Vô Đang và Nga Mi. Phen này bất luận Cát tiểu tử có hứa thế nào cũng vậy, mạng ta e hỏng mất. Họ không thể tha thứ cho Kiều mỗ dễ như Cát tiểu tử đã tha đầu.

Lão Trần cười nửa miệng, khinh khinh nhìn lão Kiều cứ co rúm người lại vì quá hoảng sợ :

- Chủ trương của Bát tiên ngàn đời không đổi, luôn xem cái ác như kẻ thù. Kiều Duy Hải ngươi nên chuẩn bị là vừa. Tư cách của Cát tiểu tử chưa đủ để một mình định đoạt số phận của ngươi. Và ngươi có chịu hậu quả thế này cũng không có gì quá đáng.

Lời lão Trần vừa dứt thì cũng là lúc từ bí đạo lần lượt xuất hiện ra năm nhân vật.

Cát Hiểu Phong đi đầu, theo sau là một lão đạo đã quá cao niên. Bốn nhân vật tiếp theo đó xuất hiện là một tăng, một đạo, một ni và một nhân vật có đầu trục bóng tuy không vận tang phục như tăng nhân vừa kể.

Nhìn thấy nhân vật đầu không sợi tóc đi sau cùng xuất hiện, lão Kiều hét hoảng kêu :

- Không sai chút nào, chính là Thốc Đầu Ông? Một ác nhân như ngươi mà cũng là hậu nhân của Bát tiên đó sao? Ngươi có thể hứa lời hứa tha thứ cho ta không, Thốc đầu ông?

Phản ứng của lão Trần đối với nhân vật có danh xưng là Thốc Đầu Ông cũng có phần nào ngao ngán :

- Thời thế đúng là loạn cả rồi. Trong Bát tiên luôn chi trì đạo nghĩa võ lâm không ngờ cũng có một ác nhân lọt vào. Đạo cao một thước, ma lại cao đến một trượng ư?

Với những diễn biến này, Cát Hiểu Phong ngay khi bước vào đã cố tình đi đến gần lão Kiều và cứ đứng yên bất động.

Riêng lão Đạo, chính là Không Không Thượng Nhân, thì sau một lượt quét mắt nhìn quanh bỗng thờ dài thậm thụt :

- Vẫn còn thiếu hai người. Trong khi đó lại có thừa sự hiện diện cũng đúng hai người. Liệu có ai trong chư vị đây vô tình biết hai nhân vật nào đó cũng là hậu nhân của Bát tiên chăng? Điều gì đã xảy ra cho hai nhân vật này? Sao họ không có tin hồi báo cho dù ta đã phát tín hiệu triệu tập cách đây hơn một tuần trăng?

Lão Trần chậm chạp đứng lên cũng nhìn xung quanh, nhìn mọi người và dùng ánh mắt ở lão Đạo vừa lên tiếng :

- Trần mỗ biết rõ hai nhân vật này. Nhưng trước khi tỏ bày minh bạch, phiền chư vị cùng Không Không Thượng Nhân cho biết chủ ý để xử trí Kiều Duy

Hải là kẻ thừa ở đây.

Có vẻ như mọi người đều biết Kiều Duy Hải là ai, bấy lâu nay cung cách hành sự thế nào nên ngay khi lão Trần vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào một mình lão Kiều.

Riêng lão Kiều thì chỉ biết xạ ánh mắt nửa sợ hãi, nửa cầu khẩn nhìn vào một mình Cát Hiểu Phong.

Hiểu Phong vẫn đứng im bất động, không nói không rằng, cũng không cải chính lời nói của lão đạo Không Không Thượng Nhân cho dù hai nhân vật thừa lão đạo vừa đề cập là ám chỉ Hiểu Phong và lão Kiều.

Thần thái của Hiểu Phong làm lão đạo Không Không vụt hiểu :

- Như Trần Thiết Phi người muốn nói, Cát tiểu tử vì không phải nhân vật thừa nên chính là một trong những hậu nhân của Bát tiên?

Lão Trần chỉ biết lẳng lặng gật đầu thay cho lời giải thích. Huống chi, nếu có bảo phải giải thích có lẽ Trần lão cũng không biết giải thích như thế nào về trường hợp gắn ghép Hiểu Phong vào hàng ngũ những hậu nhân của Bát tiên.

Thấy cử chỉ của lão Trần, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Hiểu Phong đương nhiên trong số đó cũng có tia mắt khẩn cầu của Kiều Duy Hải vẫn duy trì nhìn Cát Hiểu Phong Đó là nguyên do khiến lão đạo Không Không bỗng buông tiếng hắng giọng :

- Về chuyện này, nguyên ủy thế nào từ từ ta sẽ hỏi đến sau. Riêng về Kiều Duy Hải, tiểu tử người nói đi, dường như họ Kiều chỉ trông chờ một lời nào đó từ phía ngươi? Phải chăng vì ngươi đã hứa tha cho họ Kiều?

Được hỏi, hay đúng hơn là bị hỏi, Hiểu Phong đành lên tiếng. Nhưng không phải để giải thích hoặc giải bày mà trái lại Hiểu Phong chỉ hỏi một câu :

- Phải chăng trong Bát tiên vốn có lệ, muốn định đoạt một điều gì đó thì một người tự định đoạt là không đủ, cần phải có cả Bát tiên cùng định đoạt?

Lão Trần chợt thất sắc kêu lên :

- Chuyện này không thể bàn ở đây một khi vẫn có ngoại nhân không liên quan lại vô tình dự bàn. Hãy xử lý Kiều Duy Hải trước, sau đó ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi.

Hiểu Phong cười lạt nghiêng người nhìn lão Trần :

- Định kiến của Trần tiên bối quả là bất di bất dịch, như không hề biết đến câu tha được cứ tha nếu người cần đến tha thứ, đã biết phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Nếu là vậy, văn bối nguyện ý trút bỏ tư cách làm hậu nhân Bát tiên. Cát Hiểu Phong này sẽ đưa Kiều trang chủ đi, không dám dự bàn cùng những cao nhân chỉ sợ lấm bẩn vì dấy vào những hạng người như Kiều trang chủ.

Và Hiểu Phong khom người nhắc lão Kiều lên :

- Chúng ta đi thôi.

Bất chợt, Thốc Đầu Ông há miệng cười sang sảng :

- Đừng nóng vội, tiểu tử. Trừ phi lời của ngươi cũng ám chỉ ta, luôn được mọi người biết đến ác danh là Thốc Đầu Ông, cùng một giuộc với U Minh nhị ma và Miêu Cương tam quái, chỉ làm dấy bẩn đến thanh danh của Bát tiên.

Không Không lão đạo cũng thờ dài :

- Được rồi, câu hỏi của ngươi sẽ nhận được lời đáp của ta. Với tư cách là người đứng đầu Bát tiên độ nào chính ta đã ra định lệ đó. Nhưng chỉ áp dụng khi nào cần chọn người kế thừa để truyền thụ tuyệt học của Bát tiên là Tiên Thiên khí công. Ngoài điều đó ra, mọi việc khác Bát tiên đều không xen vào. Bất quá, như trường hợp Kiều Duy Hải chẳng hạn, điều cần thiết là ngươi phải có lời giải thích, càng hợp lý, càng thuận tai càng tốt.

Và lão nhìn quanh :

- Tất cả ngồi xuống đi. Ngươi cũng vậy, ngồi rồi hãy nói, tiểu tử.

Cát Hiểu Phong thâm kính phục lão đạo Không Không, nhất là khi biết lão Đạo đã có niên kỷ dư ngoài Bách tuế, thọ ngoài trăm năm, có khi ngoài cả hai hoa giáp, từng là người đứng đầu Bát tiên trăm năm trước và trường thọ cho đến tận thời điểm này.

Tuân lời lão, Hiểu Phong tuy đặt lão Kiều ngồi trở lại nhưng vẫn đứng để nghiêm cẩn bảm báo và giải thích :

- Lời của văn bối khá dài,. Vì thế xin chư vị tiên bối nên nhẫn nại nghe cho đến khi văn bối dứt lời. Đầu tiên hãy nói về tình thế hiện nay, liên quan đến đại họa Huyền Thiên môn. Là thế này....

Sau gần một canh giờ giải bày tường tận, Hiểu Phong kết thúc bằng cách đưa mắt nhìn Kiều Duy Hải :

- Diệt trừ hậu họa không bằng ngăn ngừa hậu hoạn. Văn bối nghĩ, nếu chúng ta không khéo sử dụng, chính chúng ta sẽ đẩy Diên Tú Tú vào thế tử đối đầu

với quần hùng, một Tú Tú rồi sẽ có bản lĩnh nghiêng trời lệch đất mà dù cho Bát tiên hợp lại cũng không đủ lực đối đầu. Trái lại, nếu được Kiều trang chủ cho Tú Tú biết mọi sự thật về người mà nàng vẫn gọi là thân phụ, chứ vị nghĩ đi, những ai sẽ được lợi và những ai sẽ gặp bất lợi?

Thốc Đầu Ông gật đầu :

- Ta tán đồng luận cứ của ngươi. Tư Không Nhữ thì ta biết, nhưng việc Tư Không Nhữ lại chính là Nhất Tự Thiên Kim Điền Tự Khẩu thì quả là điều bất ngờ khó có thể tưởng. Không sai, Tú Tú sẽ là nhân vật không thể đối phó nếu cứ để à bị Điền Tự Khẩu mê hoặc thao túng.

Giác Tuệ lão tăng háng giọng :

- A di đà Phật. Chuyện Câu Hồn, Quái Dao, Ma Kiếm hợp lại sẽ là công phu Ấn Hình Chi Phong kiếm thượng thừa liệu có thật không? Vì lão nạp thật sự chưa hề nghe ai đề cập đến công phu này.

Lão đạo Không Không bảo :

- Ta có nghe và đó đúng là thứ công phu không có gì sánh nổi ngoại trừ tuyệt kỹ Kim Cương Bát Hoại.

Thạch Hư lão đạo giật mình :

- Nếu là như vậy, Vô lượng thọ Phật, toàn bộ công phu của Bát tiên cần phải trao truyền cho một người duy nhất? Vì chỉ có tám tầng công phu Tiên Thiên hợp lại mới giúp người được trao truyền luyện thành Kim Cương Bát Hoại công phu.

Lão Trần liếc nhìn lão Kiều Duy Hải :

- Không thể để họ Kiều nghe chúng ta bàn định. Hay là...

Thốc Đầu Ông bật cười :

- Không cần thế đâu, lão Trần. Vì một kẻ có bản lĩnh và tâm cơ thủ đoạn như Tư Không Nhữ - Điền Tự Khẩu, lẽ nào không tìm hiểu và biết một cách tường tận rằng Tiên Thiên khí công của Bát tiên khi hợp nhất tám tầng sẽ thành Huyền Công Kim Cương Bát Hoại? Đến như việc hậu nhân của Câu Hồn, Quái Dao, Ma Kiếm là những ai với ai, Tư Không Nhữ cũng có cách tìm hiểu cận kề. Phải thừa nhận rằng y cũng là bậc kỳ tài trăm năm khó gặp, là đối thủ thật sự của Bát tiên chúng ta.

Lão đạo Không Không háng giọng, nhìn Hiểu Phong :

- Nếu ta không lầm, chủ ý này của ngươi là muốn cùng Tú Tú hợp nhất Quái Dao, Ma Kiếm, Câu Hồn và dung công phu Ấn Hình Chi Phong kiếm để diệt trừ Điền Tự Khẩu?

Hiểu Phong ngập ngừng :

- Cũng không thật sự cần thiết lắm. Vì vị tất lão Điền sẽ có cơ hội đắc thủ yếu quyết Câu Hồn. Và chỉ với Ma Kiếm, Quái đạo, lão Điền đâu có thể luyện Ấn Hình Chi Phong kiếm công phu.

- A di đà Phật, tiểu thí chủ xin chớ chủ quan. Vì đừng quên tiểu thí chủ có lần bị Di Tinh đại pháp khống chế. Biết đâu sau này chuyện đó tái diễn, chính tiểu thí chủ sẽ bộc lộ yếu quyết cho Điền ác ma nghe? Lúc đó hậu quả thực khó lường.

Lão Kiều Duy Hải chợt hí hửng xen vào :

- Về điều này thì vô ngại. Ác đạo Âm Sơn đã chết. Di Tinh đại pháp kẻ như không tồn tại trên giang hồ.

Lão Trần hậm hực phản bác :

- Bào là vô ngại, vậy tại sao Thất Hồn Nhân vẫn còn tồn tại? Phải có người thay Âm Sơn Ác Đạo thi triển tà pháp, bọn Huyền Thiên môn các người mới duy trì lũ Thất Hồn Nhân, đúng không?

Lão Kiều phì cười :

- Không như lão nghĩ đâu. Thất Hồn Nhân tồn tại được là nhờ Nam Cung Bạch Huệ luôn cho họ dùng được vật, duy trì mãi việc họ mất lý trí. Bằng không, Cát tiêu từ sau mấy lần dùng còi tre lấy được và phát động âm công, bọn Thất Hồn Nhân vì bị nhiễu loạn chỉ suy chút nữa đã khôi phục lý trí, Huyền Thiên môn đâu còn chỗ sơ cạy?

Thốc Đầu Ông một lần nữa gật đầu tán đồng :

- Ta cũng dò xét được chuyện này. Nam Cung Bạch Huệ nguyên là hậu nhân của Lãnh Độc Tuyệt Vương. Do nhất thời chưa luyện Hàn Âm Lãnh Độc công được thập thành, yêu phụ đã nhờ Bát Nhã động chủ nên vô tình tìm thấy di học của Huyền Thiên bà bà, cũng là một trong nhiều Động chủ Miêu Cương. Được vật yêu phụ dùng chính là một phần sở học tà môn của bà bà Huyền Thiên.

Hiểu Phong ngạc nhiên :

- Đã rõ, tiền bối tuy mang ác danh Thốc Đầu Ông nhưng chỉ là vô ngoài để tiềm nhập vào giới ác đạo. Vậy việc có liên quan đến Ngũ Sắc bà bà thì sao?

Thốc Đầu Ông mỉm cười :

- Khi thu nhận ta làm truyền nhân, chính gia sư đã có chủ ý bảo ta cứ tiếp tục ác danh Thốc Đầu Ông. Nhờ đó, ta dò xét được nhiều điều đáng ngờ, trong đó có nhân vật người vừa đề cập. Tư Không Nhữ chính là nghĩa tử của Ngũ Sắc bà bà.. Do nhiều tham vọng, lại chỉ biết nghĩ đến bản thân, sẵn sàng tuyệt tình loại bỏ những ai có thể trở thành vật cản. Tư Không Nhữ đã lập mưu sát hại nghĩa mẫu, chỉ vì Ngũ Sắc bà bà không chịu truyền thụ toàn bộ sở học cho y. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta thoát, không bị hóa được ân tòng trong kỳ trận ở Điện gia trang làm cho mất mạng.

Lão đạo Không Không chợt thở dài :

- Tư Không Nhữ đúng là hạng người đầy tham vọng và tàn tạt lương tâm. Nếu Thốc Đầu Ông không nhờ Bảo y Ngũ Sắc do Ngũ Sắc bà bà trao cho để tạ ơn Thốc Đầu Ông cứu mạng độ nào, có lẽ Bát tiên sẽ không còn đủ tám người như lúc này. Tất cả cho thấy Tư Không Nhữ và Điện Tự Khấu chính là một. Vì am hiểu hóa được và hóa khí trên đời này không ai sánh bằng Ngũ Sắc bà bà. Hạng người này muốn diệt cũng không phải dễ.

Lão Trần Thiết Phi hoài nghi :

- Có khi nào vì nghi ngờ Tuyết Hoa là một trong những hậu nhân của Bát tiên nên Tư Không Nhữ cố tình bắt giữ.

Hiếu Phong quả quyết :

- Theo văn bối thì không. Chỉ vì yếu quyết Câu Hồn, Tư Không Nhữ mới định dùng Tuyết Hoa để uy hiếp văn bối Lão tăng Giác Tuệ gạt nhẹ đầu :

- Theo lẽ, Bát tiên phải luôn giữ kín hành tung. Chuyện Tuyết Hoa nữ thí chủ bị Huyền Thiên môn sinh cầm có lẽ như Cát thí chủ vừa nhận định. Và như thế càng thêm minh chứng. A di đà Phật, Tư Không Nhữ đã biết và đang thiên phương bách kế quyết luyện cho được Ấn Hình Chi Phong kiếm thượng thừa. Chỉ hy vọng Hân Chúc Dung nữ thí chủ đừng rơi vào tay ác ma.

Lão Kiều lại xen vào :

- Nhân vật bắt giữ Hân Chúc Dung cô nương quyết không phải là người của Huyền Thiên môn. Vì kỳ thực, lúc đặt hỏa được ở khắp Nhạn Đẳng sơn, bí phổ Quái Dao ẩn tàng ở đó đã bị kẻ nào chiếm đoạt, khiến Huyền Thiên môn lần đó kẻ như trắng tay. Thêm nữa, nếu hung thủ bắt giữ Hân cô nương là người của Huyền Thiên môn có sao Kiều mỡ không biết?

Lão Trần lo ngại :

- Nếu không do Huyền Thiên môn ra tay, lẽ nào nhân vật đã luyện xong Quái Dao chỉ mới được Tư Không Nhữ thu dụng? Tình thế này càng thêm khó khăn hơn cho chúng ta.

Lão đạo Không Không chợt nhớ lại :

- Lúc ta cùng Tư Không Nhữ giao chiêu, kẻ sử dụng Quái Dao cũng một lần tìm cách chế ngự Hân Chúc Dung. Đường như song phương không hề biết nhau Nghe mọi người bàn, Hiếu Phong hoang mang :

- Văn bối không tin họ không biết nhau. Vì dường như Xuân Đào tỉ ti định cáo giác điều gì đó rất quan hệ về nhân vật sử dụng Quái Dao, chỉ tiếc Xuân Đào tỷ tuyệt khí quá sớm, không thì lúc này mọi người chúng ta đều minh bạch.

Nghe nhắc đến Xuân Đào, lão đạo Không Không chợt hỏi Hiếu Phong :

- Kể như người tình cờ trở thành truyền nhân của Bát tiên, lẽ nào Xuân Đào cho người biết rõ địa điểm này ngoài việc trao khẩu quyết Tiên Thiên cho người?

Hiếu Phong mỉm cười, lấy ra một vật từ bọc áo :

- Chính tiền bối khi giao vật này có dặn văn bối mười ngày sau đó hãy mở ra xem. Tiền bối quên rồi sao? Và khi bị A Đại phát động cơ quan, giam vào đây, do lâm vào tình thế tuyệt vọng, văn bối đành mở ra xem trước. Nhờ đó mới biết đây là địa điểm thế nào tiền bối cũng đến, lại biết Trần tiền bối cũng là một trong những hậu nhân của Bát tiên, văn bối càng tin chắc thế nào tiền bối cũng am hiểu cách phát động cơ quan khi không thấy Trần tiền bối xuất hiện.

Và Hiếu Phong cười với lão Trần :

- Chủ ý của Không Không Thượng Nhân là cũng muốn truyền thụ công phu Tiên Thiên cho văn bối. Biết rõ điều đó nên văn bối mới yên tâm chiếu theo khẩu quyết do Xuân Đào tỷ trao cho để luyện công phu Tiên Thiên, đó cũng là cách duy nhất giúp tiền bối duy trì tính mạng. Bây giờ tiền bối hiểu rồi chứ?

Chợt mọi người nghe lão đạo Không Không háng giọng :

- Để đối phó với Tư Không Nhữ và Huyền Thiên môn, quả thật ta có ý truyền công phu Tiên Thiên của ta cho Cát tiểu tử. Chư vị có cao kiến gì không?

Lão Trần lên tiếng :

- Trần mỗ kinh mạch toàn thân kể như bị phế cũng có ý trao truyền phần của Trần mỗ cho Cát tiểu tử. Ý của chư vị thế nào?

Thốc Đầu Ông thì nháy mắt với Hiểu Phong :

- Lúc ở Điền gia trang, ta cũng nợ tiểu tử nguoi lời hứa trao truyền toàn bộ sở học. Phải chăng đã đến lúc ta thực hiện lời hứa đó?

Lão Trần nói thêm :

- Theo mỗ, đó là cách duy nhất để Cát tiểu tử dừng nghĩ đến chuyện luyện công phu Câu Hồn nữa. Và khi công phu đó không còn, Tư Không Nhữ dù muốn cũng không thể luyện thành Ân Hình Chi Phong kiếm vì thiếu yếu quyết Câu Hồn.

Không ngờ lại có diễn biến này, Cát Hiểu Phong vừa mừng, vừa sợ vội tìm lời từ chối :

- Chỉ cần có đủ Bát tiên hợp lại thì một Tư Không Nhữ nếu chưa đắc thủ Ân Hình Chi Phong kiếm công phu cũng đâu đáng ngại. Việc tiếp nhận một lúc nhiều tầng võ học Tiên Thiên, vẫn bối xin có ý là hãy để sau này,. Chỉ khi nào yếu quyết Câu Hồn vì lẽ nào đó bị rơi vào tay Tư Không Nhữ, chư vị hãy bàn định lại và chọn một người để luyện Kim Cương Bất Hoại công phu. Còn việc trước mắt, vẫn bối xin lãnh phần đi tìm Tú Tú. Hy vọng có Kiều trang chủ nói vào, Tú Tú sẽ sớm nhận.

Dứt lời, Hiểu Phong nhắc lão Kiều lên, giúp lão đứng dậy và từ từ bỏ đi.

Mọi người, kể cả lão đạo Không Không, đều nhìn theo Hiểu Phong bằng ánh mắt thán phục. Hiểu Phong không tham, lại là trang thanh niên uy dũng, nghi biểu bất phàm, đúng là trụ cột cho võ lâm chính phái sau này.

Họ nhìn nhau, ngấm ngấm hội ý và như hiểu ý nhau, họ lẳng lặng gật đầu.

Đoạn, Không Không lão đạo quay lại, vừa đỡ lão Trần đứng lên vừa nhẹ giọng bảo :

- Ngươi nói không sai. Cần phải làm cho tiểu tử này hoàn toàn quên đi yếu quyết Câu Hồn. Vì luyện công phu Ân Hình gì đó vị tất đem lại kết quả tốt cho tiểu tử, đâu thể sánh bằng Tiên Thiên công phu đạo gia đầy chính khí. Để ta đưa ngươi đi. Chúng ta cần tìm chỗ khác, kín đáo hơn, ngấm ngấm gom hết những tầng công phu Tiên Thiên lại. Sau đó sẽ gọi tiểu tử đến, giao phó toàn bộ cho y. Đi nào.

Đưa lão Kiều ra bên ngoài, Hiểu Phong tỏ vẻ kinh ngạc và kêu lên :

- Theo tại hạ đoán, A Đại đã chết và thi thể chỉ ở quanh quần đây thôi. Có sao không thấy?

Lão Kiều vì bị mất hai cánh ta nên phải một lúc lâu mới quen cách đi đứng không cân xứng. Vì thế, được dịp nghỉ chân do Hiểu Phong phân vân về việc không phát hiện thi thể A Đại, lão thở dài khoan khoái :

- Được sống và lại được nhìn thấy ánh dương quang thế này, ta càng nghĩ càng cảm kích ngươi. Còn về thi thể A Đại thì ngươi đừng tìm phí công. Vì theo ta, có thể A Đại bị ngươi dung chường lực chấn nát kinh mạch, khiến y chết ngay sau khi phát động cơ quan, thì thi thể y cung có lý do để không còn ở đây.

Hiểu Phong kinh nghi nhìn lão :

- Theo khẩu khí của lão thì dường như từ lâu A Đại đã là người của Huyền Thiên môn?

Lão nhún vai :

- Ta cũng nghe phong thanh thế. Chỉ vì tin đó xuất phát từ Thiên Y đàn, khác với Nội đàn do ta chấp chường nên ta không rõ lắm. Nhưng ngươi cứ nghĩ đi. Nếu thi thể A Đại không do Huyền Thiên môn tìm thấy và đem đi thì còn ai vào đây?

Hiểu Phong bỗng có cảm giác bất an, dù chỉ là mơ hồ :

- Nếu đó là sự thật, địa điểm này ắt đã bị A Đại thông tri cho Huyền Thiên môn. Quanh đây thế nào cũng có người của Huyền Thiên môn giám sát. Lão từng là người của Huyền Thiên môn, liệu có cách nào phát hiện hành tung của họ?

Lão Kiều giật mình, vội nhìn quanh. Sau đó lão bỗng chạy về bên hữu :

- Theo ta.

Hiểu Phong theo hơn nửa dặm đường bỗng thấy lão dừng lại và lảo bảo :

- Chúng quả nhiên đã vây kín khu vực này nhưng lại bỏ đi chưa đến nửa ngày. Sao lạ vậy?

Hiểu Phong cau mày :

- Bất tiên từ lúc tìm thấy chúng ta cho đến tận lúc này thời gian cũng xấp xỉ bằng đó. Có thể nào Huyền Thiên môn cho lệnh triệt thoái vì sự xuất hiện của Bất tiên. Vì chỉ với một mình Không Không Thượng Nhân, bản lĩnh còn làm Tư Không Nhữ lo sợ, Huyền Thiên môn xuất đầu lộ diện có khác nào lửa de vào miệng cọp?

Lão Kiều bối rối :

- Suy luận của người kẻ cũng thuận tai, nhưng sao ta vẫn thấy không yên tâm, phiền người giúp ta đi nhanh hơn. Chỉ cần tìm đến địa điểm này nữa, mọi việc hư thực thế nào ắt sáng tỏ. Mau theo hướng chính Bắc.

Hiếu Phong đưa lão đi và càng lúc càng đi sâu vào một khu rừng như chưa hề có dấu chân nào qua lại.

Lão Kiều bỗng kêu lên :

- Đến rồi, dừng lại đi. Người thử tìm dưới gốc cây bên tả, xem có hiện vật lạ gì dưới đó không?

Rừng thường có nhiều cây, chỗ lão Kiều bảo Hiếu Phong dừng may sao chỉ có hai cội cây mọc sát vào nhau. Và Hiếu Phong tìm quanh gốc cây bên tả.

Không bao lâu, Hiếu Phong đưa cho lão Kiều xem một vật vuông vức bằng gỗ, có vân nhiều màu và vừa mỏng, vừa dẹt chỉ bằng nửa bàn tay.

Nhìn thấy vật đó, lão bảo :

- Người tỏ mắt hơn ta, nhìn xem mộc lệnh đó có bao nhiêu màu?

Hiếu Phong nhìn lướt qua :

- Năm màu Thanh, Hồng, Hắc, Bạch và Hoàng.

Lão biến sắc :

- Ngũ sắc mộc lệnh? Sao bỗng dừng lại truyền đạt mệnh lệnh triệt thoái hoàn toàn? Hay đã có cường địch xuất hiện như lúc này người nhận định?

Hiếu Phong nghi hoặc :

- Mộc lệnh có sự phân biệt của sắc màu sao? Lệnh triệt thoái hoàn toàn là thế nào?

Lão Kiều tự dừng run lấy bầy :

- Là lệnh cho Ngũ đàn đồng loạt triệt thoái. Dù đang tiến hành việc gì đang dở cũng phải bỏ đó, quy ẩn ngay. Trái lệnh là giết không tha.

Sắc thái của lão quá kỳ lạ khiến Hiếu Phong càng tăng thêm cảm giác bất ổn :

- Ngũ đàn là Nội đàn, Thiên Y đàn, Ngũ Độc đàn và Cái bang đàn. Đệ ngũ đàn là Đàn nào?

Lão bắt đầu lơ lảo thần sắc :

- Bốn Môn lúc khai sáng chỉ có Tam đàn là Thiên Y, Ngũ Độc và Nội đàn do ta chấp chương. Sau được Cái bang và Điện gia trang thêm vào nên thành Ngũ đàn. Chính Điện Tự Khẩu là Đàn chủ Ngũ Độc đàn.

Và lão đột ngột hỏi :

- Người mau nghĩ giúp ta, Bất tiên xuất thế liệu có phải là lý do khiến Tư Không Nhữ hoảng sợ lui đi?

Hiếu Phong bình tâm lại :

- Theo lý mà đoán thì có thể. Nhưng dựa theo tính khí của một người như Tư Không Nhữ thì không thể nào. Lão đâu dễ từ bỏ ý đồ độc bá võ lâm. Và cứ theo đó mà suy, tại hạ cho rằng đây là âm mưu tuy không phải cuối cùng nhưng chắc chắn sẽ là phần tối hậu, quyết định sự thành bại của Tư Không Nhữ. Hoặc giả lão Tư Không Nhữ muốn tạm thời thoái ẩn chờ đến khi lão luyện xong công phu thượng thừa Ân Hình Chi Phong kiếm?

Lão Kiều vẫn có thần thái hoảng sợ không hề suy giảm :

- Nếu là như vậy, người đoán tiếp xem, Tư Không Nhữ sẽ có hành động gì ngay khi luyện thành tuyệt học thượng thừa đó? Là loại bỏ hết Ngũ đàn hay lưu lại để cùng dự phần vinh hoa với y?

Vỡ lẽ, Hiếu Phong phì cười :

- Đã là người sẵn sàng tuyệt tình, dù đối với thê nhi, đương nhiên Tư Không Nhữ đâu dễ lưu lại những người đã quá hiểu biết về lão?

Lão Kiều vụt thở hắt một hơi :

- Ta cũng nghĩ như thế. Thật may là cạnh ta lúc này lại có người. Ta sẽ đưa người đi cứu Tuyết Hoa. Đổi lại, người phải hứa là tìm cách bảo toàn sinh mạng ta, không được để Tư Không Nhữ ám hại.

Hiếu Phong cũng thở hắt ra :

- Tại hạ còn muốn sớm diệt trừ Tư Không Nhữ, có hứa với lão cũng không hề gì! Tuyết Hoa bị giam ở đâu? Phải chăng ở nơi lưu ngục của Điền gia trang thờ nào?

Lão mỉm cười :

- Người chỉ đoán gần đúng thôi. Nhưng ta sẽ nói sau, một khi ta tin chắc người có đủ bản lĩnh đối đầu với Tư Không Nhữ. Còn bây giờ đi đi.

Hiếu Phong kinh ngạc :

- Đi đâu?

Lão hát hàm :

- Cũng theo hướng chính Bắc. Vượt qua khu rừng này.

Hiếu Phong đưa lão đi. Nhưng vừa vượt qua khu rừng, Hiếu Phong dừng người dừng lại.

Lão Kiều cũng thất kinh khi phát hiện bên ngoài khu rừng có vị tiểu thư xiêm y tha thướt đang tha thẩn đi qua đi lại :

- Điền Tú Tú? Á đến đây chờ chúng ta? Không lẽ Điền Tụ Khẩu cũng ở quanh đây?

Hiếu Phong bình thần lắc đầu :

- Tại hạ nghe ngóng kỹ rồi. Quanh đây không có ai ngoài nàng. Lão hãy tạm thời ẩn thân khi nào tại hạ gọi hãy ra. Điền Tú Tú có thay đổi hay không đành phải trông chờ vào lời lão.

Dứt lời, Hiếu Phong lao ra thật nhanh, đến gần nàng và chờ nàng có phản ứng của người từng luyện võ công.

Nhưng thật bất ngờ, Điền Tú Tú ngoài việc không hay biết gì còn giật mình rất thật khi nghe Hiếu Phong đột ngột gọi :

- Điền thư thư?

Tú Tú quay lại với điệu bộ ngỡ ngàng :

- Cát công tử! Ôi chào, gặp lại công tử thật là may. Bằng không đêm nay Tú Tú không biết đi về đâu?

Đã từng sống cạnh nàng ngoài ba năm, nàng thật hay giả dối, Hiếu Phong đều dễ dàng nhận ra. Vì thế, Hiếu Phong thờ ra nhẹ nhàng :

- Sao thư thư lại xuất hiện ở đây? Xuân Đào tỷ vì lo lắng, vì đi tìm thư thư nên đã mất mạng từ lâu, thư thư có biết không?

Tú Tú đưa một tay lên ngực, tay còn lại che lên miệng để đè nén tiếng kêu vẫn cứ thoát ra.

- Ôi..., Xuân Đào tỷ?!!

Hiếu Phong thật sự lo cho nàng :

- Ai đã bắt giữ thư thư? Là họ thả thư thư hay thư thư tự thoát và lạc đến đây?

Tú Tú chợt tuôn lệ buồn tủi :

- Họ định dùng Tú Tú uy hiếp gia phụ. Dường như họ đã thành công nên Tú Tú được họ đưa đến đây.

Hiếu Phong cau mày :

- Họ muốn gì ở lệnh tôn? Thư thư ắt hẳn có biết?

Nàng sụt sùi :

- Họ cần gia phụ đầu phục Huyền Thiên môn. Tự Tú Tú đã làm hại gia phụ Hiếu Phong an ủi :

- Có chuyện này để không thể không cho thư thư biết. Hy vọng thư thư đừng để quá kích động.

Nàng bán loạn nhìn vào mắt Hiếu Phong :

- Không lẽ họ đã...! Ôi... phụ thân!

Hiếu Phong cũng nhìn vào mắt nàng :

- Lệnh tôn nhất định vẫn bình an. Vì từ lâu lệnh tôn đã là người của Huyền Thiên môn. Hơn thế nữa, lệnh tôn từng là người như thế này... thế này...

(...)

Hãy cho Tú Tú biết rõ về con người Điền Tự Khấu, do Hiếu Phong thấy đây là cơ hội tốt nên tự ý nói tất cả cho Tú Tú nghe.

Và khi Hiếu Phong dứt lời, nàng có tin hay không về chuyện phụ thân nàng nhấn tâm bỏ mặc mẫu tử nàng trong chỗ hiểm họa, với chủ ý là dứt bỏ hai con người đã là nỗi thất vọng ê chề của lão. Hiếu Phong hoàn toàn không có chú ý niệm về chuyện này. Chỉ biết rằng Hiếu Phong vẫn mãi nhìn vào mắt Điền Tú Tú. Đó là một đôi mắt đen long lanh ngời sáng, đen láy và sâu thẳm, sâu đến độ cuốn hút hoàn toàn mọi chú mục của Hiếu Phong vào đó.

Điền Tú Tú cứ tiếp tục nhìn và nhẹ nhàng hỏi :

- Lời công tử nói lấy gì làm bằng? Hay chỉ là suy đoán của công tử?

Hiếu Phong đáp mà không một lần chớp mắt :

- Thử thử có biết Trang chủ Kiều gia trang?

- Tú Tú biết. Đó là Kiều Duy Hải?

Hiếu Phong không hề dời khỏi đôi mắt sau tấm của nàng :

- Lão Kiều từng là người của Huyền Thiên môn, chính lão am hiểu tường tận, kể từ lúc lệnh tôn sắp đặt mưu kế theo mệnh lệnh của Môn chủ Huyền Thiên môn, kỳ thực vị Môn chủ đó cũng là lệnh tôn.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ :

- Phải chỉ có lão ở đây. Tú Tú ắt có cơ hội dò hỏi minh bạch hơn.

Hiếu Phong bỗng có cảm giác bất ổn khi muốn quay đầu để chỉ cho nàng chỗ Kiều Duy Hải đang ẩn nhưng không thể cử động như ý :

- Lão ẩn gần đây, bên trong rừng. Nhưng lạ quá, thử thử, sao đệ không thể quay đầu?

Tú Tú chợt mỉm cười :

- Cát công tử nếu không thể cử động, cứ để Tú Tú vờ lão ra. Hãy chờ Tú Tú ở đây nha.

Nàng có cử chỉ quá nhẹ nhàng, khiến lúc Hiếu Phong nhận ra thì đã bị nàng điểm huyết.

Và vút một cái, thân hình Tú Tú đã lao mất biệt vào khu rừng, cho Hiếu Phong nhận ra không những Tú Tú biết võ công mà còn là võ công thượng thừa.

Sau đó chỉ một thoáng, Hiếu Phong chợt bàng hoàng vì nghe từ trong rừng có tiếng lão họ Kiều gào lên bi thảm :

- A...

Chỉ thoáng sau Điền Tú Tú quay lại với dáng điệu khoan thai hiền dịu, đúng là một thiên kim tiểu thư ở chốn khuê phòng không hề biết võ công dù là để phòng thân.

Nhưng Hiếu Phong đã biết rõ mọi sự thật :

- Nàng không tin không sao, đầu cần giết lão đã là người vô năng lực hoàn thủ?

Nàng thản nhiên nhìn vào mắt Hiếu Phong :

- Kế ly gián của lão, Tú Tú tin được sao? Phụ tử tình thâm, gia phụ đối với Tú Tú thế nào, tự đáy lòng Tú Tú hiểu rất rõ. Lão có chết cũng không hết tội.

Hiếu Phong phản nộ nhìn nàng :

- Giết một mạng người, nàng đành lòng thực hiện như trở bàn tay thế sao? Nàng thay đổi tính từ lúc nào? Phải chăng nàng không còn là người ta từng quen biết?

Nàng cười lạt :

- Tú Tú thay đổi hay công tử đổi thay? Tú Tú và công tử đã minh thệ thế nào? Sau ngày đầu chia tay, không có Tú Tú bên cạnh, công tử đã có ngay hai mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn làm bạn đồng hành. Là công tử buộc Tú Tú thay đổi. Đúng không?

Hiếu Phong tái mặt :

- Nàng muốn ám chỉ Tuyết Hoa - Tuyết Nghi? Nàng đổ kỵ vì có họ bên cạnh ta? Nàng không cần suy xét nguyên nhân khiến họ luôn ở cạnh ta?

Nàng lạnh giọng :

- Tú Tú đã suy xét và đã cùng Xuân Đào tỵ ngấm ngấm đi theo công tử. Và nguyên nhân khiến họ luôn ở cạnh công tử phải chăng là vì họ không thể rời xa công tử? Nhất là sau lần họ và công tử thân cận chẳng khác nào phu thê?

Hiếu Phong ngổ ngàng :

- Nàng bảo nàng luôn theo ta? Vậy hẳn nàng phải hiểu chuyện xảy ra giữa ta và họ là lúc lý trí ta bị Di Tình đại pháp khống chế? Đâu do chúng ta muốn?

Nàng lạnh lùng thừa nhận :

- Hà Từ Thanh đã bịa chuyện để che đậy sự vô dụng của gã. Và sau này, lúc cùng công tử hội diện tại Nhạn Đăng sơn, Tú Tú mới biết đã bị Hà Từ Thanh dối lừa. Nhưng dẫu sao, Tú Tú vẫn không thích họ mãi bám theo công tử. Vì đối với Tú Tú, nếu suốt đời Tú Tú chỉ biết có một mình công tử thì đối lại công tử cũng nên biết một mình Tú Tú.

Hiếu Phong bàng hoàng :

- Vì chính nàng, chính nàng đã hạ thủ, bắt giữ Chúc Dung? Nàng là kẻ đã sử dụng Quái Dao?

Nàng thẳng thắn :

- Bất ả là tuân lệnh gia phụ vì gia phụ cần sớm thoát cảnh bị Huyền Thiên môn uy hiếp nên cần thu thập đủ Câu Hồn, Ma Kiếm, Quái Dao. Chúc Dung đâu chỉ có mỗi tội mê luyến công tử?

Hiếu Phong bỗng thờ dãi :

- Nàng không tin lệnh tôn chính là Tư Không Nhữ?

Nàng đáp :

- Đương nhiên. Vì Tú Tú tin sao được một khi gia phụ dù miễn cưỡng cũng nhận lời cầu hôn của Tư Không gia? May sao, Tư Không Bạch đã chết. Môn chủ Huyền Thiên môn hết cơ hội ép uống Tú Tú. Vì lòng này từ lâu đã trao trọn cho công tử.

Hiếu Phong sững sờ :

- Nàng quả quyết lệnh tôn và Tư Không Nhữ là hai nhân vật khác nhau?

Bỗng có tràng cười của Điện Tự Khấu vang đến :

- Đương nhiên không thể là một. Vì ta là ta và còn là kẻ thù không đội trời chung với kẻ mà ngươi vừa gọi là Tư Không Nhữ.

Nhìn Điện Tự Khấu diện mạo rõ ràng, đúng là hạng người chính tâm hiệp khí, Hiếu Phong hoàn toàn ngỡ ngàng thần tình :

- Điện bá bá.

Lão phát tay giải huyệt cho Hiếu Phong :

- Mọi thảm biến trước kia ở Điện gia trang đều do ta quá xem thường Tư Không Nhữ. Ta thừa nhận vì có phần nào tham sinh úy tử nên có lỗi với song thân ngươi. Kể cả mẫu tử Tú Tú ta cũng không có cách nào cứu vãn. Ngươi có ân với Tú Tú, nếu không khinh khi Điện gia, ta sẵn sàng tác hợp Tú Tú cho ngươi.

Hiếu Phong vẫn không thoát tâm trạng ngổ ngàng vì mọi suy đoán trước đây đều sai. Hiếu Phong nhìn Tú Tú :

- Còn Tuyết Nghi, phải chăng cũng do nàng hạ thủ?

Nàng chớp mắt :

- Đúng vậy. Nhưng họ vẫn bình an. Và nếu hai ta sớm kết thành phu phụ như lời gia phụ vừa đề xuất, Tú Tú hứa sẽ phóng thích hai nàng, kể cả việc sẽ cùng công tử tìm cách giải thoát cho Tuyết Hoa.

Hiếu Phong thở dài :

- Ta không phải hạng tham sắc. Nhưng dù sao đối với họ, vì ta đã tiết mạng họ nên không biết xử sự thế nào.

Tú Tú biến sắc :

- Chúc Dung cũng tình cờ lâm vào trường hợp như Tuyết Nghi, Tuyết Hoa sao? Ngẫu nhiên thế ư?

Hiếu Phong cười gượng :

- Điều là chuyện ngoài ý muốn cả. Ta chỉ mong được nàng bao dung, đừng để ta vừa khó xử vừa làm ô uế thanh danh của Cát gia đối với giang hồ.

Điền Tự Khẩu quả là người độ lượng, thân nhiên buông tiếng cười :

- Tú Tú, phụ thân e chỉ còn cách là thuận tình theo lời y thôi. Nam nhi đại trượng phu, việc có nhiều thê thiếp cũng không có gì là sai trái.

Tú Tú nhún nhục và miễn cưỡng chấp thuận :

- Nếu đã là lệnh của phụ thân, nhi nữ không còn gì để nói. Đành phải chịu ý Cát công tử thôi.

Hiếu Phong thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Điền Tự Khẩu :

- Tiểu tể xin đa tạ nhạc phụ lão nhân gia.

Điền Tự Khẩu bật cười :

- Tạm thời cứ thế đã. Chờ khi đối phó xong Tư Không Nhữ, ta sẽ đưa cả hai quay lại Kim Lăng, chọn ngày hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Kế mạo danh cường đoạt Tiên Thiên - Mưu hóa dạng che giấu tâm độc

C hưa bao giờ Cát Hiếu Phong có tâm trạng khẩn trương như lúc này. Vì không chỉ có sinh mạng của chính Hiếu Phong, mà của nhiều người nữa, có thể là toàn thể võ lâm, đang được Hiếu Phong đặt cả vào canh bạc này. Do vậy, càng ngẫm nghĩ Hiếu Phong càng sợ. Chỉ cần một sai sót nhỏ thôi, một lần nhỏ trong cả một chuỗi toan tính và nhận định mà Hiếu Phong đã tính, đã tiến hành thì hậu quả, ôi chao, Hiếu Phong biết chắc là không thể nào lường hết.

Vì thế, cũng chưa bao giờ cước lực của Hiếu Phong được chính bản thân thi triển như lần này.

Toàn bộ công phu tu vi nội lực đều được Hiếu Phong dồn cả vào hai bàn chân, nâng hơn bảy phần nội lực lên thượng bàn, biến đôi chân thành hai chi nhẹ nhất trong tứ chi, chỉ giữ ba phần nội lực vào hai cước chân, khiến thân mình ngã chúi về phía trước, hai bàn chân thì thỉnh thoảng dẫm nhẹ trên những phương vị có thể đặt chân, cứ thế, Hiếu Phong lướt đi như tên bắn, lao vun vút vào khoảng không trước mặt, bất kể đó là đồi núi, bình nguyên hay rừng rậm hoang vu không một dấu chân người.

Không được chậm trễ, không được phí phạm dù chỉ là một sát na thời gian. Hiếu Phong vừa tận lực lao đi vừa tự nhủ như thế. Vì Hiếu Phong đâu chỉ chạy đua với thời gian, trái lại, còn đang tranh từng bước chân với tư thân.

Sẽ không ai đuổi kịp ta - Hiếu Phong đang tự trấn an - dù là Điền Tự Khẩu hoặc Tư Không Nhữ hoặc bất luận ai khác nếu có nghi ngờ và quyết tình bám theo để dò xét từng hành vi của Hiếu Phong. Vì rằng Hiếu Phong vốn có nội lực bất phàm và nội lực đó được triển khai qua khinh thân pháp với yếu quyết Âm Dương Tương Hỗ của công phu Cầu Hồn được Hiếu Phong vận dụng vào khinh công.

Dương mạnh thì dồn vào hai bàn chân, Nhu nhẹ thì điều động linh hoạt cước chân, sao cho cứ thoăn thoắt dịch chuyển để mỗi lần chạm đất thì ngay sau đó toàn bộ thân mình được tạo thêm đà cứ vun vút lao đi.

Công phu này là toàn bộ tuyệt thế của công phu Câu Hồn. Hiếu Phong tin tưởng sẽ không ai đuổi kịp, dù là Tư Không Nhữ hay ai khác.

Do vậy, khi đến nơi cần đến, Hiếu Phong không cần nhìn trước nhìn sau, cứ thân nhiên và khẩn trương lao ngay vào bí đạo nơi chỉ hai ngày trước Hiếu Phong đã chia tay với Bát tiên.

Vào đến tận trong, không còn bất kỳ ai ở đó cả, Hiểu Phong dù nghe lạnh khắp người, chỉ suýt nữa bần rùn tứ chi, vẫn cố trấn tĩnh và lao ngược trở ra ngay.

Chỉ một thoáng dừng lại ở ngay bên ngoài bí đạo để ngẫm nghĩ, Hiểu Phong tự nhủ bản thân đã đoán định không sai. Đã không ai phát động cơ quan để phong tỏa bí đạo, chứng tỏ Bát tiên thật sự đã gặp điều bất trắc. Bằng không, lão Trần Thiết Phi là người cẩn trọng, tuyệt đối lão không bao giờ bỏ mặc bí đạo thế này để rồi đi mà không phát động cơ quan phong kín lại.

Với nhận định này, Hiểu Phong một lần nữa tỏ ra khản trương, vội bật người lao đi thật nhanh.

Chợt, Hiểu Phong dừng lại, ngoặt người về phía tả, vận dụng toàn lực, lao thẳng vào một chỗ khuất lấp phía sau một cội cây. Nơi vừa phát ra một tiếng động khá nghi có phần nào mơ hồ.

Đúng như thính lực đã báo cho Hiểu Phong, sau cội cây, nằm phục dưới một bụi lùm là một hình hài khô đét với nhiều chỗ do có huyết tích nên bị ruồi nhặng vẩy vo tranh nhau bám vào.

Thoạt nhìn, Hiểu Phong có phần thất vọng. Vì chủ nhân của hình hài này dù chưa chết nhưng với thân hình đó nhất định không phải là một trong Bát tiên nên cũng không phải là đối tượng Hiểu Phong trông được thấy.

Định bỏ đi, Hiểu Phong nghe một tiếng thều thào từ hình hài đó phát ra :

- Cát tiều tử!!

Giật thót cả người, Hiểu Phong lập tức ngồi thụp xuống, vừa nhanh vừa nhẹ tìm cách lật ngửa hình hài đó lên :

- Là Không Không Thượng Nhân?!

Sau tiếng kêu kinh hoàng vừa vô tình để tuột ra miệng, Hiểu Phong lập tức đặt tay vào huyết Khí Hải của lão đạo gầy đét và nhẹ nhàng trút truyền nội lực :

- A... Ta khá hơn... khá hơn rồi, tiểu tử. Ngươi đến... ngươi đến tuy đúng hẹn nhưng ta thì... ta thì chưa có bất kỳ chủ ý nào... chủ ý nào dành cho ngươi.

Toàn thân Hiểu Phong vụt lạnh buốt. Cái lạnh cũng xộc thẳng lên đỉnh đầu làm tâm trí của Hiểu Phong chợt tê buốt giá lạnh, nguội đi hoàn toàn mọi lo lắng, mọi suy nghĩ, mọi khản trương.

Và từ lúc nào không biết, Hiểu Phong đang nói với thái độ trấn tĩnh như không hề gặp chuyện gì đáng lo :

- Sau lần bị chương thương trước đây với Tư Không Nhữ, tiền bối chưa có dịp trị thương, chưa thật phục hồi sao?

Lão Không Không quả đã khá hơn nhiều. Lão thở dài :

- Chia tay ngươi lần đó, ta gặp ngay Quái Đạo. Một Không Không Thượng Nhân như ta mà phải bỏ chạy ngươi nghĩ có nhục không? Xem ra ta không thể không xem lại và chấp thuận theo luận cứ của ngươi lần đó. Ngươi mới đến ư?

Giọng của Hiểu Phong chợt lạnh như băng :

- Mới đến hay đến đã lâu, kết quả vẫn không có gì thay đổi. Tiền bối liệu có thể chi trì sinh mạng được bao lâu? Vẫn bối cần phải đi ngay. Bằng không, tất cả sẽ quá muộn.

Lão Đạo giương ánh mắt dù yếu ớt nhưng vẫn toát lên sự kinh ngạc nhìn Hiểu Phong :

- Đã có người truyền cho ngươi khẩu quyết Tiên Thiên? Lại thêm một hậu nhân nữa của Bát tiên đã gặp bất trắc, nguy đến sinh mạng?

Hiểu Phong thở hắt ra một hơi thật dài :

- Đã thế này, có muốn khản trương cũng không được, vẫn bối đành cho tiền bối biết toàn bộ sự thật thôi. Xuân Đào tỷ, nữ nhân lần trước tiền bối phát hiện đã bị Tư Không Nhẫn xuất kỳ bất ý hạ thủ chính là một trong những hậu nhân của Bát tiên. Xuân Đào tỷ trước khi nhắm mắt xuôi tay có trao khẩu quyết Tiên Thiên cho vẫn bối.

Lão đạo gượng ngồi dậy, tự kéo lê thân mình về phía sau để tựa lưng vào cội cây :

- Đó là cơ duyên của ngươi, ta không có gì phản đối. Nhưng sao ngươi bảo phải đem hết sự thật nói cho ta nghe? Là những sự thật gì?

Hiểu Phong chưa xót nhìn lão :

- Ba ngày trước đã có một Không Không Thượng Nhân đưa bốn nhân vật đến tận đây cùng lão Trần Thiết Phi và vẫn bối hội diện. Tiền bối hiểu điều đó có nghĩa gì không?

Lão sững sờ, nhưng chỉ một thoáng là đổi sang tâm trạng thờ thẩn tuyệt vọng :

- Đã có người mạo nhận ta?! Có phải trong bốn người được kẻ giả mạo đưa đến đây thì một là Thốc Đầu Ông?

Hiếu Phong vụt vỗ lể :

- Vậy Thốc Đầu Ông tuy là một trong những hậu nhân của Bát tiên nhưng đã thay đổi tâm tính? Lão dung kẻ mạo nhận tiền bối lập mưu này là ý chiếm đoạt đủ tám tằm công phu Tiên Thiên?

Lão cười lạt :

- Không phải thay tâm đổi tính. Mà là ngựa quen đường cũ. Vậy theo người vừa nói, có lẽ cả người cũng đã giao khẩu quyết Tiên Thiên cho bọn chúng như Giác Tuệ, Thạch Hư, Vô Diệu, Trần Thiết Phi thể nào cũng phải giao?

Hiếu Phong thở dài :

- Tuy vẫn bối không giao ngay lúc đó, nhưng kẻ như cũng đã giao vì trúng phải độc thủ của Điền Tự Khẩu.

Lão cau mày :

- Dính líu gì đến họ Điền ở đây?

Hiếu Phong gượng cười :

- Điền Tự Khẩu dù nhiều phen phủ nhận nhưng ngay lúc này vẫn bối đã quyết chắc lão chính là Tư Không Nhữ. Tên thì hai nhưng người chỉ là một.

Lão lo ngại :

- Chuyện là thế nào?

Hiếu Phong kể tất cả cho lão nghe, sau đó nói thêm :

- Nhớ lại Điền Tú Tú vội vàng thi triển Quái Dao để hạ thủ lão họ Kiều, vẫn bối giờ đã rõ đây chính là nàng vì phát hiện có Điền Tự Khẩu ở quanh đó nên hạ thủ ngay để Điền Tự Khẩu khỏi sinh nghi.

Lão đạo đắm chiêu :

- Cả hai đều là phụ tử tình thâm, vì ý gì người quả quyết ả Tú Tú sợ phụ thân ả sinh nghi? Trừ phi người ám chỉ ả đã tin vào người, rằng phụ thân ả đã có lần tuyệt tình với ả và mẫu thân, để cả hai tự sinh tự diệt tại Điền gia trang độ nào.

Hiếu Phong gật đầu :

- Vẫn có câu “Hỗ Phụ Sinh Hỗ Tử” và câu “Cây độc sanh trái độc”. Lúc Tú Tú còn vương tuyệt chứng, không thể luyện võ công, tâm tính nàng chưa có cơ hội phát lộ. Nhưng sau này thì khác. Vì có tính khí giống phụ thân, chỉ nghĩ đến bản thân không nghĩ đến ai, do đó kỵ nên nàng sinh độc đoán, đã hạ thủ bắt giữ Chúc Dung, Tuyết Nghi và có thể cả Tuyết Hoa nữa. Chưa hết đâu, vì Quái Dao lọt vào tay nàng, vẫn bối quyết chắc lần đặt hỏa dược để hãm hại vẫn bối và gia phụ, lúc đó chỉ được mọi người biết đến qua danh xưng Câu Hồn, là do chính nàng gây ra. Tóm lại, cũng như phụ thân nàng từng thân nhiên tuyệt tình đến cả người thân, nàng cũng điềm nhiên tìm cách diệt trừ vẫn bối. Như muốn tỏ thái độ nếu không thể độc chiếm vẫn bối thì thà diệt đi, không thể chia xẻ vẫn bối với bất kỳ nữ nhân nào khác.

Lão đạo thở dài thườn thọt :

- Người luận việc cũng đúng. Có phải vì thế, người cố tình và đã giao yếu quyết Câu Hồn cho ả?

Hiếu Phong cười lạt :

- Dĩ độc trị độc, khẩu quyết Tiên Thiên của Xuân Đào tử, vẫn bối dùng như sính lễ, giao nạp cho lão Điền. Còn yếu quyết Câu Hồn, vừa lên giao cho Tú Tú vừa là điều kiện để Tú Tú chấp thuận giấu phụ thân, cho vẫn bối tạm ly khai một thời gian.

Lão đạo khe khẽ lắc đầu :

- Dùng thủ đoạn như người đứng là khó chấp thuận đối với một đệ tử danh gia chính phái. Nhưng riêng đối với tình huống này, a..., ta e phải thuận tình với hành động của người. Chỉ mong sao người tính đúng, cứ để phụ tử ả trở mặt với nhau, chứ đừng thêm chân cho hổ. Nhỡ như họ không trở mặt, trái lại còn thuận thảo với nhau, họa kiếp này người không đảm đương nổi đâu.

Hiếu Phong có phần lo ngại :

- Chỉ có điều, vì bị lời nói quá quả quyết của lão Điền thuyết phục, vẫn bối đã tin lão và Tư Không Nhữ là hai nhân vật hữu biệt nên mới dám giao khẩu quyết Tiên Thiên cho lão. Lúc này vì đã rõ, mười phần đủ mười Điền Tự Khẩu chính là Tư Không Nhữ hóa danh, giả như lão nhờ đắc thủ đủ tám tằm công phu Tiên Thiên và luyện thành Kim Cương Bát Hoại công phu, chỉ e Tú Tú có luyện xong Ân Hình Chi Phong kiếm tuyệt học cũng không đương

đầu nổi phụ thân nàng vốn là hạng lòng lang dạ sói, bất cặn nhân tình.

Lão chợt hỏi :

- À lúc này ở đâu?

Hiếu Phong đáp :

- Vừa lấy cố bái tế tiền nhân Cát gia, Tú Tú đã cùng vân bối đến Hứa Xương thành. Nàng đang ở đó, vân bối chỉ có ba ngày cho bao nhiêu điều cần làm

Lão đạo gật gù :

- Hi vọng ngươi tính đúng. Kể luôn Tuyết Hoa, vậy là đủ bảy người trong những hậu nhân của Bát tiên đã bị Tư Không Nhữ - Điền Tụ Khẩu lập mưu chiếm đoạt tám tầng công phu Tiên Thiên. Tú Tú thì đang khẩn trương luyện Ấn Hình Chi Phong kiếm công phu qua ba loại tuyệt học Câu Hồn, Quái Đạo, Ma Kiếm hợp lại. Ngươi cũng phải khẩn trương lên mới được.

Hiếu Phong ngỡ ngác :

- Ý tiền bối nói, khẩu quyết Tiên Thiên phần của tiền bối..

Lão ngắt lời :

- Thốc Đầu Ông đã lừa ta, đã được ta chỉ điểm khẩu quyết phần của ta từ lâu. Nhưng công phu Tiên Thiên nào chỉ có tám tầng. Hãy còn một tầng nữa may mà ta vẫn giấu kín cho đến tận lúc này.

Hiếu Phong cả mừng :

- Không đủ chín tầng thì không thể luyện thành Kim Cương Bất Hoại công phu?

Lão đáp :

- Đương nhiên. Nhưng dầu sao, với tám tầng đó, công phu Tiên Thiên cũng đạt mức lợi hại khó gì sánh bằng. Ta muốn truyền phần Tiên Thiên và khẩu quyết phần cuối cho ngươi. Ta cũng hi vọng như ngươi là lần này ta không tính lầm.

Hiếu Phong ngậy người nhìn lão :

- Là ý gì, tiền bối?

Lão cười cười :

- Là ta tin rằng người độc ác là do tâm địa ác chứ không do công phu làm cho biến tâm. Ngươi đã có một tầng từ khẩu quyết Tiên Thiên của Xuân Đào, thêm hai tầng của ta nữa, nếu ngươi mau chóng lĩnh hội, vận dụng hết ba tầng này cho công phu Câu Hồn có lẽ ngươi đủ bản lĩnh đương đầu với phụ tử Điền Tụ Khẩu - Điền Tú Tú.

Hiếu Phong phì cười :

- Đa tạ tiền bối đã vì vân bối mà thay đổi chủ kiến. Nhưng Câu Hồn Phi Liên Sách đã bị tiền bối hủy bỏ...

Lão xua tay :

- Chưa đâu. Rồi ta sẽ giao hoàn lại cho ngươi. Miễn là ngươi lập thế, sau này phải hủy bỏ hung khí, ngay khi ngươi đã diệt trừ hai phụ tử ác ma.

Hiếu Phong lập nghiêm :

- Vân bối có ý sẽ không dùng đến nữa, chỉ trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ. Vì vân bối đã thức ngộ, yếu quyết của công phu Câu Hồn dù vận dụng bằng bất kỳ hình thức nào cũng thu được kết quả lợi hại trên chỗ tường. Đó là đạo lý võ học thượng thừa, Âm Dương Tương Hỗ, Cương Nhu Tương Tác, bao hàm nguyên lý vũ trụ Căn Khôn, tất cả đều do Âm Dương mà ra.

Lão mỉm cười :

- Thật thế sao? Nếu đúng như ngươi nói, à, ta thật muốn sống thêm để một lần tận mục sở thị bậc kỳ tài cái thế của võ lâm đương đại đó là ngươi. Tốt lắm, hãy nghe ta trao truyền khẩu quyết của hai tầng Tiên Thiên.

Chờ khi Hiếu Phong hoàn toàn thấu triệt hai tầng công phu Tiên Thiên, trước ánh mắt hoài nghi của Hiếu Phong, lão đạo vén cao phần dưới đạo bào, mở xà cạp chân bên tả và lấy Câu Hồn Phi Liên Sách ra giao cho Hiếu Phong. Lão còn nói :

- Phải thừa nhận vật này dễ cất giấu và chỉ giấu ở dưới chân là tiện nhất. Cao niên như ta cũng phải học ở ngươi dù chỉ là một điều nhỏ nhặt.

Hiếu Phong bồi hồi nhận lấy di vật đã được chính phụ thân lưu lại trước kia.

Cầm hai mũi Câu Hồn Sách ở hai tay, Hiếu Phong cùng một lúc bấm nhẹ vào hai máu chốt ở phần gần cuối của hai mũi Câu Hồn.

Hai tiếng tách tách vang lên và hai mũi Câu Hồn vốn dĩ chỉ là hai mũi phi tiễn với hai đầu thuôn nhọn chợt bật ra bốn ngạnh sắc chĩa thành bốn góc cho một mũi Câu Hồn. Đó là Câu Hồn Sách với uy lực đủ gây nguy hại cho bất kỳ ai dù kẻ đó có Cang Khí Hộ Thân hay có mạng Hộ Tâm Giáp che chở ở phần trước ngực.

Nhìn thao tác của Hiếu Phong, lão đạo tự dung rùng mình :

- Ngươi vừa nói chỉ vạn bất đắc dĩ mới sử dụng hung khí này?

Hiếu Phong mỉm cười, vận lực và phá hủy tám ngạnh sắc của hai mũi Câu Hồn Sách :

- Không chỉ là vạn bất đắc dĩ, nếu đối diện phải cần đến, vẫn bởi hy vọng đối phương vừa nhìn thấy vật này là kinh tâm. Vậy là chỉ một sát na đó thôi đủ cho vạn bối đoạt phần lợi. Tiền bối yên tâm chưa?

Lão thờ phào :

- Ta sẽ chờ tin ngươi ở đây, chỉ quanh quẩn gần đây thôi. Đi đi.

Hiếu Phong cắt hung khí vào người, đứng dậy từ biệt lão :

- Văn bối sẽ y ước. Bảo trọng.

Lão phấn khích nhìn theo :

- Hi vọng ngươi không làm ta thất vọng. Bảo trọng.

Và Hiếu Phong lao đi, lại kiểm trình đến nơi cần đến.

* * * * *

Hiếu Phong bật lên tiếng cười dài :

- Thật ngẫu nhiên, tại hạ lại gặp Thốc Đầu Ông tiền bối ở đây. Mọi người còn lại ắt hẳn vẫn bình yên?

Thốc Đầu Ông cũng tỏ ra vui mừng, tiến đến gần Hiếu Phong :

- Ngươi đã là tiểu tử của lão Diên, phải chăng đây là kế của ngươi để tiếp cận và tỏ bày toàn bộ sự thật cho Diên Tú Tú biết về phụ thân ả?

Hiếu Phong vờ thờ dài :

- Văn bối đã nói tất cả cho nàng biết. Chỉ tiếc, tất cả chúng ta đều sai lầm, Diên Tự Khẩu không là Tư Không Nhữ. Trái lại, cả hai còn là tử đối đầu.

Thốc Đầu Ông cũng vờ ngạc nhiên đúng như Hiếu Phong nghĩ :

- Ngươi thật sự quả quyết như thế sao? Vậy sao lão Kiều bảo Tú Tú đã được Tư Không Nhữ nhận làm nghĩa nữ?

Hiếu Phong lắc đầu :

- Theo Diên nhạc phụ, đó chỉ là tương kế tựu kế. Nguyên ủy Tư Không Nhữ đã ngỏ lời cầu hôn Tú Tú cho Tư Không Bạch. Vì Tư Không Bạch chẳng may mất mạng nên Tư Không Nhữ chuyển sang nhận nàng làm nghĩa nữ. Đương nhiên Diên nhạc phụ không thể chối từ.

Thốc Đầu Ông chợt hỏi :

- Ngươi sao ở đây? Không phải ngươi đi cùng Tú Tú sao?

Hiếu Phong mỉm cười :

- Tính khí của nữ nhân vốn như nhau. Sắp đến hôn lễ, Tú Tú muốn tự một mình sắm sanh y phục. Cũng là cơ hội cho văn bối có thời gian đi tìm chư vị.

Thốc Đầu Ông kinh ngạc :

- Ngươi có ý gì?

Hiếu Phong nhún vai :

- Vì Điền nhạc phụ không là Tư Không Nhữ, chứ vị nên liệu phương cách khác thì tốt hơn. Có thể cùng nghị bàn với Điền nhạc phụ chăng?

Thốc Đầu Ông gật đầu :

- Ta sẽ nói với mọi người về đề xuất của ngươi. Còn gì nữa không?

Hiếu Phong giả vờ ngượng ngập :

- Cũng còn một việc nữa. Liên quan đến lời hứa trước đây của tiền bối.

Thốc Đầu Ông bật cười :

- Ngươi muốn ta truyền phần công phu Tiên Thiên của ta cho ngươi? Sao lần trước ngươi khước từ, nay lại đổi ý?

Hiếu Phong đáp ứng :

- Nếu tiền bối không thuận cũng không sao. Kể như văn bối chưa hề nói ra lời đó.

Thốc Đầu Ông lại cười :

- Ất là ngươi muốn giúp nhạc phụ? Được rồi, vì ta đã hứa, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Lúc nào thì tiện cho ngươi?

Hiếu Phong vờ bối rối :

- Ngay bây giờ, liệu có tiện cho tiền bối chăng?

Thốc Đầu Ông dễ dàng đáp ứng :

- Ta cũng đang vội đến Kim Lăng, ngay bây giờ thì tốt rồi. Hãy nghe đây, ta chỉ đọc qua một lần thôi.

Chờ Thốc Đầu Ông đọc xong phần khẩu quyết, Hiếu Phong vội vòng tay đáp tạ :

- Đa tạ tiền bối đã thành toàn.

Thốc Đầu Ông kinh nghi :

- Chỉ mới nghe qua một lượt, ngươi ghi nhớ mau đến thế ư?

Hiếu Phong gật đầu :

- Tiền bối cần nghe văn bối nhắc lại không? Là thế này đây.

Và Hiếu Phong đọc lại cho Thốc Đầu Ông nghe, không những thế có một đôi chỗ Hiếu Phong còn cố tình dẫn giải rõ thêm, khiến Thốc Đầu Ông càng nghe càng biến sắc.

Đề sau đó, Thốc Đầu Ông nghỉ ngơi nhìn Hiếu Phong chăm chăm :

- Là ngươi quá thông tuệ hay trước ta đã có người truyền thụ phần khẩu quyết đó cho ngươi?

Hiếu Phong vờ cau mày :

- Nói như tiền bối, không lẽ phần khẩu quyết này có đến hai người am tường? Người thứ hai, ngoài tiền bối là ai? Có phải là Không Không Thượng Nhân thật?

Thốc Đầu Ông chợt cười lạt :

- Thật? Không lẽ cũng có Không Không Thượng Nhân giả?

Hiếu Phong chợt cười lạt :

- Đương nhiên. Đã có thật tất có giả. Có phải thế không, lão Thốc Đầu?

Thốc Đầu Ông liền thay đổi thái độ, bật cười vang :

- Ngươi biết tất cả rồi sao? Cũng tốt, vậy là ta có cơ hội đắc thủ thêm phần khẩu quyết Tiên Thiên của ngươi, quyết không chịu kém Điền Tự Khẩu đã được ngươi nguyện ý giao cả cho y.

Và lão bật người lao thẳng vào Hiếu Phong, tung ngay một chiêu với uy lực thượng thừa.

Hiếu Phong cũng chuẩn bị sẵn cho tình huống này nên bật quát :

- Thì ra tham vọng của lão cũng không kém gì dã tâm của lão Điền. Càng dễ cho Hiếu Phong này có quyết định tối hậu. Đờ!

Tung một xoáy kinh gồm đủ hai lực đạo Âm Nhu và Dương Cương. Hiếu Phong đặc ý nhìn đối phương phải biến sắc.

Àm ì chấn động rền vang, lão Thốc Đầu bị chấn lùi, kinh hoàng nhìn Hiếu Phong :

- Bản lĩnh của ngươi lại tăng tiến? Vì sao chứ?

Hiếu Phong động sát cơ, lao ào đến với tiếng quát kinh thiên :

- Hãy đi mà hỏi lão Diêm Vương. Mau mau nạp mạng!

Lại nhìn thấy xoáy kinh quái dị lao đến, Thốc Đầu Ông học tốc quay người tháo chạy.

Hiếu Phong cất tiếng cười vang và tay cho một vật lao theo lão :

- Câu Hồn Lệnh đã xuất hiện. Lão thoát được sao? Mau quay lại nào.

Cho mũi Câu Hồn đâm xuyên qua người lão, Hiếu Phong sau đó giật mạnh tay vào dây Liên Phi, lúi ngược Thốc Đầu Ông trở lại.

Hự!

Thốc Đầu Ông ngã ngửa mặt lên trên, ngược nhìn Hiếu Phong đang đi đến bằng những bước chân từ thần.

- Câu Hồn... Liên Phi Sách? Ngươi... ngươi...

Hiếu Phong cho lão nhìn mũi Câu Hồn còn lại :

- Lão chưa dễ chết thế đâu. Vì ta đã hủy bỏ bốn ngạnh bốn bên mũi Câu Hồn. Lão phải sống để nhìn ta thay lão diệt trừ đối thủ cạnh tranh của lão là Điền Tự Khẩu. Lão không muốn thế sao?

Lão cúi đầu, nhìn một lỗ thủng nhỏ đã bị mũi Câu Hồn lao xuyên qua, đó chưa phải là vết thương chí tử như lão từng nghe về uy lực cực kỳ lợi hại của hung khí Câu Hồn Liên Phi Sách. Sau đó, tỏ ra an phận, lão đưa mắt nhìn Hiếu Phong chỉ đứng cách lão không xa :

- Được lắm. Ta cam bại. Ta sẽ cảm kích nếu ngươi cũng gây bất lợi cho lão Điền như vừa gây bất lợi cho ta. Hãy đến gần đây, ta sẽ đọc cho ngươi toàn bộ những phần khẩu quyết Tiên Thiên và lão Điền đã chiếm hữu.

Hiếu Phong mỉm cười :

- Lão tự biết như thế là tốt. Được, ta sẽ đến. Nhưng cần tắc vô ưu, đắc tội!

Dứt lời, Hiếu Phong dùng chỉ lực thần tốc điểm cách không vào huyệt đạo của Thốc Đầu Ông.

Sắc diện hoàn toàn xám ngoét, lão phản uất kêu lên với thanh âm hoàn toàn suy nhược :

- Sao ngươi... ngươi phế bỏ võ công của ta?

Hiếu Phong tiến lại gần :

- Giang san dễ dời bản tánh khó đổi. Chẳng phải lão định nhân lúc kêu ta đến gần để bắt ngờ hạ thủ ta sao? Lão nên hiểu thêm về Cát Hiếu Phong này. Ta không cần là chính nhân quân tử. Đối với ta, dùng thủ đoạn để đối phó với thủ đoạn của ác nhân là thượng sách. Có như thế mới xứng với lão, đúng không?

Lão uất ức đến trợn ngược đôi mắt :

- Ngươi sẽ chuốc quả. Tự Không Như rồi sẽ giết ngươi. Câu Hồn Liên Phi Sách của ngươi sẽ không làm gì y một khi y luyện thành Kim Cương Bất Hoại công phu.

Hiếu Phong ngồi cạnh lão :

- Điều đó đối với ta là vô ngại. Và nguyên do ta sẽ cho lão biết sau. Còn lúc này, hừ, ta cần lão trao lại cho ta phần khẩu quyết Tiên Thiên của lão. Những phần còn lại, ta sẽ hỏi ở Điền Tự Khẩu. Thế nào?

Lão bủm môi ương ngạnh :

- Cứ giết ta đi. Chớ nhiều lời vô ích.

Hiếu Phong từ tốn bảo :

- Có vô ích hay không, lão sẽ biết. Trước hết, hãy tìm khắp người lão đã. Hy vọng lão cũng như Xuân Đào tỷ, đã ghi lại toàn bộ những gì lão đắc thủ.

Hiếu Phong chưa lục tìm đã thấy lão co rúm người :

- Ngươi không được tùy tiện... tùy tiện chiếm đoạt mọi sở đắc của ta. Hành vi tiểu nhân đó, ngươi là danh gia đệ tử cũng dám thực hiện sao?

Hiếu Phong cả cười :

- Ta cũng đâu nói ta là chính nhân quân tử? Hành vi nào mà ta không dám làm. Cứ nhìn đây thì rõ.

Và Hiếu Phong đã dễ dàng tìm thấy quyển di lưu sở học lão đang cố giấu.

Mở ra xem, Hiếu Phong gật đầu :

- Tâm pháp Ngự Phong kiếm của lão Điền là lão đã lên lấy ở chỗ mẫu thân ta? Cả U Minh công phu và Quái Phong chương nữa? Lão thu thập cũng khá đầy.

Lão hoàn toàn tuyệt vọng :

- Điền Tự Khẩu là kẻ vừa độc ác vừa tuyệt tình. Ta nguyện ý cho y giam vào lần Điền gia trang gặp thảm biến, vậy mà lúc thoát ra y lại chỉ muốn loại bỏ ta, phải thu thập nhiều loại công phu như vậy là ta mong có ngày đòi món nợ y đã vay. Chỉ tiếc, ta vẫn luôn là kẻ chậm bước, cứ bị họ Điền lần lượt hết lần này đến lần khác. Kể cả bí phổ Quái Dao cũng bị y nắm trên tay. A..., ta luôn là kẻ bại trận.

Nhìn lão, Hiếu Phong khinh bỉ :

- Tranh nhau tạo ác nghiệp. Ta thật kinh tởm về cách nghĩ của lão và lão Điền. Vĩnh biệt lão, một ác nhân đáng chịu hậu quả như thế này.

Lão nẩy người lên :

- Đừng... Xin đừng giết ta! A!

Hiếu Phong đã điem vào tử huyết làm lão hồn du địa phủ.

An táng để xóa bỏ mọi dấu vết, Hiếu Phong nhìn khoảng đất bằng vừa vùi chôn kẻ ác :

- Tâm địa như lão mà được một trong Bát tiên truyền thụ công phu Tiên Thiên, chứng tỏ đâu phải mọi điều Bát tiên nhận định đều đúng? Không có võ công ác, chỉ có người luyện công phu mang tâm địa ác độc mà nói thôi. Hừ!

Hiếu Phong lao đi mất dạng.

* * * * *

Khu trang viên mới của Điền gia ở Kim Lăng thật nguy nga đồ sộ. Đã vậy, quanh trang viên còn có nhiều lớp tuần phòng, rất cẩn mật, khiến Hiếu Phong tuy đã lên đến gần nhưng không dám tháo thứ vọng động, mạo hiểm lao vào tử địa.

Phải hơn hai canh giờ sau, khi mười phần tin đủ mười là Điền Tự Khẩu và Điền Tú Tú không có ở trong trang, Cát Hiếu Phong mới dám xuất hiện, ung dung tiến đến gần trang.

Không đợi ba gã đại hán đứng tuần tra bên ngoài lên tiếng hỏi, Hiếu Phong phát thoại trước :

- Tại hạ Cát Hiếu Phong, phiên tam vị nhân huynh bẩm báo đến Đoàn sư gia, bảo tại hạ có việc khẩn cần hội diện.

Đúng như Hiếu Phong dự đoán, ba gã kia đều biết rõ nhân vật có tính danh Cát Hiếu Phong là ai.

Một gã cúi khom người :

- Nếu là việc khẩn, cung thỉnh Cô gia nhập trang. Thuộc hạ xin bẩm báo để Đoàn sư gia đến gặp Cô gia ngay.

Hiếu Phong khoát tay :

- Bẩm báo xong tại hạ đi ngay. Vì Điền tiểu thư đang nóng lòng chờ tin.

Gã nọ lập tức lãnh lịnh :

- Phiền Cô gia đợi một lúc. Thuộc hạ sẽ gọi Đoàn sư gia đến ngay.

Chờ gã nọ đi khuất, làm ra vẻ tỉnh cờ. Hiểu Phong thì thảo hỏi hai gã còn lại :

- Bọn phạm nhân thế nào rồi? Liệu Trang chủ có cơ may thu phục bọn chúng không?

Hai gã nọ thật tình bẩm báo :

- Ngoại trừ lão Trần vì quá cố chấp, đã bị Trang chủ đưa luôn về Tây phương, số còn lại đều ngoan ngoãn.

Hiểu Phong cố kềm nén cơn xúc động, hỏi tiếp :

- Muốn thu phục người cần phải khéo chịu đựng, từ từ mê hoặc họ. Liệu có ai trong bọn người nhớ dọn cho họ những thức ăn chay lạt không? Họ quen dùng chay tịnh, dầu thế ngã mặn?

Hai gã cùng phì cười :

- Cô gia nói không khác gì Trang chủ, trước lúc xuất trang, đây là điều đầu tiên Trang chủ luôn căn dặn bọn thuộc hạ. Nhờ khéo đối đãi, xem ra một tảng một đạo và một ni, bọn họ ba người đều tỏ ra ngoan ngoãn, trước sau gì cũng thuận phục thôi.

Hiểu Phong tự đoán, thế là Tuyết Nghi, Tuyết Hoa và Chúc Dung không bị giam ở đây. Vì nếu có, hai gã này đâu chỉ nói “bọn họ ba người”.

Đang định dò hỏi thêm nơi giam giữ bọn Tuyết Hoa ba người, bỗng thính lực Hiểu Phong nghe có tiếng động nhẹ nhẹ cho biết có cao thủ đang từ bên trong lẳng lặng lao ra.

Hiểu Phong vờ cau mặt :

- Đoàn sư gia sao lâu đến thế này? Điền tiểu thư đợi lâu e sốt ruột...

Quả nhiên có tiếng người đến, và người đó lập tức ứng tiếng hỏi :

- Cát công tử ở đây, dám hỏi, Điền tiểu thư đang ở đâu, sao không cùng đến với công tử?

Nhìn vẻ thần nhiên của vị sư gia họ Đoàn, tự dưng Hiểu Phong mơ hồ có cảm giác bất an.

Đã lường trước ắt sẽ gặp tình huống này, Hiểu Phong tươi cười, nhanh nhẹn tiến đến gần Đoàn sư gia :

- Vẫn nghe Điền Tú Tú bảo Đoàn sư gia là nhân vật tài trí song toàn, lần đầu gặp trước không kể, mãi đến lần gặp thứ hai này Hiểu Phong mới tin là sự thật. Điều kể của Đoàn sư gia lần trước quả cao minh, khiến tại hạ nếu không chạy nhanh e lần đó đã mất mạng. Bội phục, bội phục.

Vẫn cười vẫn nói và khi di chuyển đã dùng thân hình che khuất nên Hiểu Phong đã có cơ hội dùng chỉ lực cách không điểm vào huyệt đạo Đoàn sư gia.

Nhờ đó, lúc đến gần thật gần họ Đoàn, Hiểu Phong dùng cái vỗ vai, giải khai một phần huyệt đạo cho y chỉ chừa lại Á huyệt là không khai giải.

Đoạn, Hiểu Phong choàng tay qua vai họ Đoàn, vừa kéo y vào trong vừa thân mật bảo :

- Tại hạ nghĩ lại rồi. Cứ để Điền Tú Tú đợi một lúc cũng không hề gì. Gặp lại sư gia tại hạ không thể không nhớ đến bữa tiệc tẩy trần độ nào sư gia đã chiêu đãi tại hạ. Sao chúng ta không cùng vào trong, dùng vài chung mừng ngày hội ngộ.

Bị Hiểu Phong uy hiếp sinh mạng dù là ngấm ngầm, Đoàn sư gia nào dám không đi theo Hiểu Phong.

Đi được vài trượng, Hiểu Phong rút qua kẽ răng, chỉ cho họ Đoàn nghe :

- Các hạ tâm cơ rất mẫn tiệp, tại hạ không thể không dự phòng tình huống này. Hãy nghe đây, nếu các hạ từng biết đến Phá Nguyên chỉ lực thì đó là tuyệt học tại hạ vừa dùng khống chế các hạ. Hãy liệu mà giữ mồm giữ miệng, trừ phi các hạ không thiết sống nữa thì muốn kêu toáng lên tùy ý. Rõ chưa?

Dứt câu nói cũng là lúc Hiểu Phong giải khai Á huyệt cho họ Đoàn.

Y rất ngoan ngoãn, vẫn đi theo Hiểu Phong, miệng hỏi :

- Người muốn giải thoát cho bọn Bát tiên?

Hiểu Phong tươi cười nhưng lời nói thì vẫn lạnh như băng :

- Nào chỉ có thế? Nơi nào giam giữ Tuyết Hoa, Tuyết Nghi và Chúc Dung?

Họ Đoàn thất sắc :

- Không phải Điền tiểu thư đồng mưu với người?

Hiểu Phong khẽ gắt :

- Chớ dài dòng. Tú Tú nếu đồng mưu với ta, cần gì ta hỏi đến chỗ giam giữ Tuyết Hoa ba người? Mau nói đi?

Họ Đoàn thờ dài :

- Vậy sao người biết Bát tiên bị giam ở đây?

Hiểu Phong cười nhạt :

- Không nói ra e người không phục và sẽ còn hỏi nhiều hơn. Nói ngắn gọn thì thế này, Thốc Đầu Ông đã bị ta thuyết phục. Như thế đã đủ chưa?

Họ Đoàn chán ngán :

- Trang chủ vẫn luôn lo sợ điều này nhưng lại không tránh khỏi. Được rồi, lũ nhá đầu là do Điền tiểu thư giam riêng. Ở đâu thì người cứ hỏi thẳng Điền tiểu thư. Có hỏi thêm ta cũng vô ích.

Từ phía trước chợt có một tốp đồng nam, độ mười đứa bé, đều có niên kỷ khoảng mười một mười hai, đi về phía ngược lại. Hiểu Phong thoáng nghi ngại :

- Mụ yêu phụ Nam Cung Bạch Huệ cũng ở đây?

Y cười nhạt :

- Đã hết thò thì còn giữ chó săn làm gì? Người yên tâm, rồi đây giang hồ sẽ thái bình, Huyền Thiên môn hoàn toàn bị diệt vong. Tư Không Nhữ, Ngũ đàn Huyền Thiên môn cũng không còn. Chỉ còn mỗi một Trang chủ Điền gia trang danh chính ngôn thuận sẽ được quần hùng khắp Tam sơn Ngũ nhạc suy cử làm Minh chủ võ lâm. Đó là số phận đã dành sẵn cho mụ Bạch Huệ, hậu nhân của đại ác ma Lãnh Độc Tuyệt Vương.

Hiểu Phong cười thâm và ngoài miệng vẫn hỏi :

- Nếu yêu phụ không còn, có sao vẫn có lũ đồng nam quanh quẩn ở đây? Phải chăng lão Điền trang chủ vì quá tuyệt tình nên dồn mọi cao hứng sang lũ đồng nam này?

Họ Đoàn đáp, chỉ có một thoáng ngắc ngứ rất ngắn :

- Chúng được Trang chủ thương hại, nhận tất cả làm nghĩa tử. Tương lai của Điền gia đều kỳ vọng vào chúng. Không tin, người có dám thử cùng chúng giao đấu không?

Hiểu Phong bật cười :

- Hiểu Phong này đâu đại. Thế nào, đã đến nơi cần đến chưa sư gia?

Họ Đoàn hoàn toàn thất vọng :

- Những vọng canh ngầm là do ta tự thân sắp đặt. Người vẫn phát giác và cố tình nói lớn một câu tỏ ra thân thiện với ta, phải chăng bản lĩnh của người đã thật sự đạt mức thượng thừa?

Chờ khi vượt qua vọng canh ngầm như Hiểu Phong nhờ tính lực tinh tường nên đã phát giác, đúng với sự thừa nhận vừa có của họ Đoàn, Hiểu Phong mới đáp lời y :

- Chưa thể bảo là thượng thừa vì nào dám sánh với Kim Cương Bất Hoại công phu lão Điền đang khấn trương luyện. Khi nào đến nơi giam cầm Bát tiên?

Lại có một tốp đồng nam đi ngang và lần này có một đứa bé làm Hiểu Phong phải chú mục nhìn.

Và lúc sắp đến gần lũ trẻ, Hiểu Phong chợt bảo họ Đoàn :

- Bọn chúng được gọi như thế nào?

Họ Đoàn dù tâm cơ đến đâu cũng không thể đoán biết ý định của Hiểu Phong nên đáp :

- Chúng được gọi theo số. Như tốp trước mặt được gọi từ ngũ tử cho đến đệ thập tử.

Hiểu Phong lấy tay chỉ vào đứa bé đã mình bạch là không xa lạ :

- Người gọi đứa bé này thử xem Y gọi :

- Lục tử. Lại đây ta bảo.

Đứa bé đó dừng lại, những đứa kia có lẽ vẫn quen thấy cảnh bị gọi bất ngờ này nên cứ tiếp tục bỏ đi.

Hiếu Phong nhìn thật kỹ đứa bé :

- Thanh nhi?!

Đứa bé giật mình, ngược nhìn Hiếu Phong.

Chỉ nhiều đó cũng quá đủ cho Hiếu Phong hành động.

Hiếu Phong quắc mắt nhìn họ Đoàn :

- Lần đầu gặp Thanh nhi, ta có nhớ người đã hứa sẽ đưa Thanh nhi cùng mẫu thân hồi gia. Chuyện sau này phải giải thích thế nào đây?

Họ Đoàn có nhớ ra chuyện này thì đã muộn. Y lập tức bỏ chạy.

Hiếu Phong vụt gần giọng :

- Người liệu chạy nhanh hơn Câu Hồn Lệnh chăng? Quay lại.

Mũi Câu Hồn liền xạ đi và trường hợp như đã xảy ra cho Thốc Đầu Ông liền tái diễn.

Họ Đoàn bị mũi Câu Hồn xuyên thủng từ sau ra trước và bị Hiếu Phong giật mạnh sợi dây Liên Phi lòi về.

Y do đau đớn nên tuy bị lòi sền sệt vẫn cố dùng tay bám vào mọi nơi có thể bám.

Bất giác có tiếng Thanh nhi kêu :

- Lão vừa phát động cơ quan. Thúc thúc mau chạy đi.

Hiếu Phong thất kinh, giật mạnh Câu Hồn Liên Phi Sách về.

Nhưng quá muộn.

Ầm ầm hai tiếng, hai mảnh đá từ hai phía chọt nhô mạnh vào trong, khép kín lại không chừa một khe hở, phong tỏa hoàn toàn đường lui của Hiếu Phong.

Lúc hai mảnh đá khép lại cũng là lúc Hiếu Phong giật mạnh tay. Vì thế, ngoài Câu Hồn Liên Phi Sách đã được Hiếu Phong kịp thu hồi, nửa thân dưới của họ Đoàn do lọt qua không kịp nên đang bị hai mảnh đá khép lại nghiền nát.

Có tiếng họ Đoàn gào thê thảm ở phần bên kia hai mảnh đá, chỉ văng vẳng vang đến tai Hiếu Phong mà thôi.

Vội cắt Câu Hồn Liên Phi Sách vào người, Hiếu Phong ngồi xuống cạnh chỗ Thanh nhi đứng :

- Là lỗi của thúc thúc. Cứ ngỡ đâu Thanh nhi và mẫu thân đã bình yên hồi gia. Nào ngờ, a...

Thanh nhi bỗng xạ ra hai tia mắt oán hờn :

- Lão đâu chỉ lừa thúc thúc, Thanh nhi cũng bị lão dối lừa. Gia mẫu đã bị lão sát hại, Thanh nhi chỉ tiếc là không được tự tay giết chết để báo thù cho mẫu thân.

Hiếu Phong xoa đầu nó :

- Đi, thúc thúc sẽ đưa Thanh nhi thoát chốn ô uế này. Nhưng trước đó thúc thúc muốn giải cứu ba người. Liệu Thanh nhi có tình cớ nghe biết nơi giam phạm nhân là ở đâu chăng?

Thanh nhi gật đầu :

- Cũng sắp đến rồi. Nhưng cơ quan đã phát động, bọn họ sẽ ủa đến rất nhanh, chúng ta liệu thoát không, thúc thúc?

Hiếu Phong cười tự tin :

- Thoát. Thúc thúc quyết lần này không sai lời với Thanh nhi.

Thanh nhi tin tưởng, vội lồm thồm chạy trước.

Đến chỗ giam người, Hiểu Phong chỉ cần nhìn qua là có thể gọi :

- Giác Tuệ đại sư. Tại hạ Hiểu Phong đến để cứu chư vị đây. Chư vị ổn chứ?

Đúng như Hiểu Phong dự đoán, họ chỉ có ba người là Giác Tuệ đại sư, Thạch Hư đạo trưởng và Vô Diệu sư thái, và họ đều bị chế ngự huyết đạo.

Có tiếng Giác Tuệ yếu ớt vang từ trong ra :

- A di đà Phật! Chúng ta đều bị lừa một vố thật đau. Tiểu thí chủ có biết Không Không Thượng Nhân lần đó chỉ là...

Hiểu Phong lao nhanh vào trong chỗ giam người :

- Vì biết tỏ tường nên tại hạ mới mạo hiểm đến cứu chư vị. Cách không chế huyết đạo của chư vị là thế nào?

Vô Diệu sư thái bảo :

- Là thủ pháp độc môn. Điền Tụ Khẩu còn bảo phải từ hai người hợp lực mới mong giải khai cấm chế.

Hiểu Phong cười nhạt :

- Là thủ pháp của Ma Kiếm đầy thôi. Tại hạ có thể giải khai, nhưng để giúp chư vị khôi phục công lực mau thì không thể. Tuy vậy, chỉ cần chư vị đi đứng bình thường là đủ rồi.

Dứt lời, Hiểu Phong vận dụng công phu Tiên Thiên, tuần tự giải khai mọi cấm chế cho họ.

Được giải khai, Thạch Hư đạo trưởng thở dài :

- Vô Lượng Thọ Phật! Giờ phải nghĩ cách thu hồi những phần khẩu quyết Tiên Thiên đã bị Điền Tụ Khẩu dùng Nhiếp Hồn đại pháp cưỡng chiếm của bọn ta. Không thể để y luyện thành Kim Cương Bất Hoại công phu.

Hiểu Phong dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt giúp họ mau dễ đi lại :

- Nghe nói Trần tiền bối đã chết, Điền Tụ Khẩu vậy là vẫn còn thiếu một phần khẩu quyết Tiên Thiên, đâu thể luyện Kim Cương Bất Hoại.

Thanh nhi lên tiếng, nói xen vào :

- Có phải Trần tiền bối là lão nhân cùng bị giam một lượt với tam vị lão nhân đây? Trước khi lão chết, lão có lên giao cho Thanh nhi một vật, sau đó vật đó đã bị lão Đoàn phát hiện lấy đi và giao cho lão ác ma Trang chủ.

Hiểu Phong kinh nghi :

- Thanh nhi bảo vật đó như thế nào?

Thanh nhi bảo :

- Là một đoạn trúc nhỏ, bên trong có một mảnh giấy chi chít chữ. Thanh nhi có đọc qua, lúc này vẫn còn nhớ.

Hiểu Phong có ý mừng :

- Thanh nhi thử đọc một đoạn xem.

Chỉ cần nghe Thanh nhi đọc một đoạn ngắn, chính Giác Tuệ đại sư mừng rỡ kêu :

- Thiện tai thiện tai. Chỉ đọc qua một vài lượt đã ghi nhớ, tiểu hài nhi này là do Phật tổ soi đường dẫn lối, tình cờ trở thành truyền nhân của Trần lão thí chủ. Vậy là tốt rồi, A di đà Phật.

Thạch Hư đạo trưởng thở dài :

- Nhưng khẩu quyết đó đã rơi vào tay họ Điền, chuyện không thể ngờ vẫn xảy ra, Vô Lượng Thọ Phật.

Hiểu Phong xoa đầu Thanh nhi :

- Thanh nhi vậy là trở thành truyền nhân của Bát tiên. Tạm thời cứ biết thế là đủ. Chúng ta đi thôi.

Đi đến chỗ hai mảnh đá vẫn còn đó, Hiểu Phong dặn mọi người lùi lại :

- Cơ quan vẫn nguyên trạng, hy vọng thuộc hạ của lão Điền chưa phát giác và chưa kịp bố trí mai phục. Mọi người hãy cẩn trọng, tại hạ phải phá vỡ cơ quan này.

Hiếu Phong vận dụng chân lực đủ thập thành, quật một kinh duy nhất vào hai mảnh đá đã phong bế hoàn toàn lối đi.

Một tiếng chấn động ầm ầm kinh thế hải tục bỗng vang lên, khiến bọn Giác Tuệ ba người cũng phải kinh hãi về thần lực uy dũng của Hiếu Phong.

Hai mảnh đá chắn ngang bị vỡ vụn, mọi người chưa kịp mừng thì nghe Hiếu Phong chép miệng than :

- Lão họ Đoàn quả có đóm lược không ai sánh bằng, đã dám dùng lợi khí tiện bỏ hai chân, lê phần thân còn lại đi ra ngoài để có bố trí đối phó. Chúng ta gặp bất lợi không ít đâu. Đi thôi.

Đúng như Hiếu Phong nói, những vết máu lê dài trên nền đất ra tận bên ngoài đã cho mọi người biết Đoàn sư gia không phải hạng tầm thường.

Vì thế, thần sắc ai nấy đều hết sức khẩn trương.

Nhưng họ đi mãi vẫn không thấy có người xuất hiện ngăn lối.

Chỉ khi sắp ra đến bên ngoài, do không khí tĩnh lặng của khu Điền gia trang rộng lớn là đáng ngờ nên Hiếu Phong bảo :

- Không ai ngăn cản có nghĩa là một đại âm mưu đã được sắp đặt sẵn, chờ chúng ta. Chư vị liệu đã khôi phục bao nhiêu thành công phu?

Vô Diệu sư thái thờ dài :

- Nhiều lắm là ba thành. Tự lo thân e không phải dễ.

Hiếu Phong gọi mọi người dừng lại :

- Chúng chờ ta thì ta cũng cho chúng chờ. Chư vị nên nhân cơ hội này điều tức tọa công. Hãy yên tâm vì đã có tại hạ làm hộ pháp.

Họ làm theo. Riêng Thanh nhi thì được Hiếu Phong thì thảo, giải thích cho nó hiểu thế nào khẩu quyết của tuyệt học Tiên Thiên.

Nhưng sự tĩnh lặng đâu thể kéo dài mãi như ý muốn của Hiếu Phong.

Thanh âm của Điền Tú Tú từ ngoài vang vọng vào :

- Đoàn sư gia dám thất lễ, công tử không trừng trị, Tú Tú cũng hỏi tội y. Giết một mạng người chỉ là tiểu tiết, công tử ngại gì chưa chịu ra ngoài này gặp Tú Tú?

Hiếu Phong thờ dài, nhìn mọi người cũng vừa vận xả công cho đủ là miễn cưỡng :

- Nếu buộc phải động thủ, phiền chư vị lo lắng hộ Thanh nhi. Tú Tú quay lại sớm thế này có lẽ đã luyện xong Ấn Hình Chi Phong kiếm công phu. Khi có cơ hội, chư vị cứ tìm nẻo đào sinh, không phải lo gì tại hạ. Chúng ta đi thôi.

Hiếu Phong giữ tay Thanh nhi, dẫn đầu mọi người bước ra.

Vừa thấy Tú Tú cau mặt vì phát hiện phía sau Hiếu Phong còn có nhiều người. Hiếu Phong vội lên tiếng, vừa nói vừa dùng tay chỉ vào Thanh nhi :

- Tú Tú, nàng còn nhớ Thanh nhi? Đứa bé từng được nàng động lòng từ tâm, hồi thúc ta cứu y, ngay lần đầu chúng ta ly khai đáy vực phía sau Điền gia trang? Hi vọng nàng thuận ý, cho Thanh nhi an toàn rời khỏi nơi nhơ bẩn này?

Tú Tú chú mục nhìn Thanh nhi :

- Không phải lần đó Đoàn sư gia đã lãnh mệnh đưa Thanh nhi cùng mẫu thân hồi gia ư? Sao Thanh nhi lại xuất hiện ở đây? Hãy lại với Cô Cô nào, Thanh nhi.

Thanh nhi cũng nhận ra Tú Tú, chợt co rúm người lại :

- Cô cô thật độc ác. Thanh nhi từng lên nhìn cô cô hành hạ trước sau ba vị cô cô khác. Thanh nhi không muốn đến gần kẻ độc ác như cô cô.

Hiếu Phong thất kinh vội hỏi Thanh nhi :

- Những vị cô cô đó đều là bằng hữu của thúc thúc. Thanh nhi thấy họ bị giam ở đâu?

Chợt có tiếng Tú Tú quát :

- Thanh nhi, ngươi hãy nhìn thẳng vào mắt ta này.

Hiếu Phong lập tức kéo Thanh nhi về phía sau, dùng thân mình che Thanh nhi khỏi nhìn vào đôi mục quang ma mị Tú Tú đang cố xạ nhìn. Đồng thời, Hiếu Phong còn vận lực găm lên :

- Nàng đừng dùng Nhiếp Hồn đại pháp vô ích. Đối phó với một đứa bé, nàng dùng thủ đoạn này, không là quá độc ác sao?

Ở phía sau Hiểu Phong, Thanh nhi chợt gọi :

- Thanh nhi biết chỗ giam giữ những vị cô cô đó. Nếu thúc thúc muốn, Thanh nhi sẽ đi cứu họ.

Tú Tú cũng nghe, nên quát :

- Người không muốn sống để gặp lại mẫu thân sao, Thanh nhi?

Hiểu Phong cười gằn :

- Họ Đoàn vì tuân lệnh ai đã sát hại mẫu thân Thanh nhi? Nàng đừng bảo với ta là nàng không biết.

Tú Tú tỏ vẻ ngờ ngạc, đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn Hiểu Phong :

- Công tử sao nhẫn tâm cho Tú Tú là người dám thực hiện hành vi bất nhân đó? Chẳng phải trước kia Tú Tú từng bảo họ Đoàn cùng đưa mẫu tử Thanh nhi hồi gia đó sao? Tú Tú đâu ngờ sát hại kẻ vô tội.

Hiểu Phong ngang nhiên cùng Tú Tú đấu nhãn pháp, miệng cười dài :

- Nàng có Nhiếp Hồn đại pháp, ta có định lực dựa vào chính tâm và nhờ nội lực gần hai hoa giáp công phu. Nàng thắng được ta sao?

Tú Tú biến sắc, thu mục lực về :

- Gần hai hoa giáp? Công tử định dọa ta sao?

Hiểu Phong ngoặt tay chỉ về phía sau :

- Nàng và lệnh tôn đừng trơ tráo lừa dối ta. Nếu không có bản lĩnh đó, liệu ta dám đến tận đây giải thoát cho Bát tiên sao? Trừ phi có lệnh tôn ở đây, họa may ta còn kiêng dè thứ công phu Kim Cương Bát Hoại do lệnh tôn cường chiếm của Bát tiên. Còn Ấn Hình Chi Phong kiếm của nàng, vì yếu quyết Ma Kiếm nàng đã bắt Hân Chúc Dung cung xưng hãy còn khiếm khuyết, nàng chưa đủ bản lĩnh ngăn trở ta. Hãy ngoan ngoãn nhượng lối, ta nể tình thời gian ngoài ba năm chung sống bên cạnh nhau, sẽ không gây tổn hại cho nàng.

Sắc mặt của Tú Tú thoát đỏ bừng rồi tái lại :

- Tú Tú cũng muốn khuyên công tử như thế. Vì nể thời gian từng sống cạnh nhau, Tú Tú hứa bỏ qua cho công tử lần này. Hãy giao bọn họ cho Tú Tú, đừng gây cản ngại cho mưu đồ sắp được toại nguyện của gia phụ. Và cũng đừng để Tú Tú trở mặt, xem công tử như kẻ tử đối đầu cần loại trừ.

Hiểu Phong nhìn quanh, sau đó khe khẽ dặn mọi người ở phía sau :

- Quanh đây đều có mai phục, chớ vị liệu đủ lực đối phó chưa?

Đáp lại lời Hiểu Phong là câu niệm phận tràn trề nội lực của Giác Tuệ đại sư :

- A di đà Phật! Lúc hữu sự, Bát tiên có cách đối phó của Bát tiên. Tiểu thí chủ bất tất lo lắng, sẽ có người quan tâm đến Thanh nhi.

Hiểu Phong chợt hiểu, bật quát :

- Vậy hãy giúp tại hạ cứu người. Thanh nhi mau đưa mọi người đến nơi cần đến. Nhanh.

Và Hiểu Phong ung dung tung người lao đến Tú Tú.

Tú Tú bật cười lạnh :

- Đây là cách chọn lựa của công tử? Vậy đừng trách Tú Tú sao nữ tuyệt tình.

Dứt lời, nàng cho tay vào bọc áo và lấy ra ngọn Quái Dao, hung khí vang danh từ trăm năm trước.

Nàng xoay tay, ném mạnh ngọn Quái Dao vào Hiểu Phong :

- Ấn Hình Chi Phong kiếm có đủ uy lực hay không, Tú Tú sẽ cho công tử biết ngay bây giờ đây. Cảnh trọng!

Cùng với ngọn Quái Dao đang linh hoạt lượn quanh người Hiểu Phong, bóng nhân ảnh của Tú Tú cũng nhập nhòa nhập nhoạng, biến thành mười thành trăm bóng nhân ảnh khác mờ mờ cuồn quanh thân Hiểu Phong.

Dao kinh từ ngọn Quái Dao toát ra làm khắp người Hiểu Phong lạnh giá. Không dám chậm, Hiểu Phong vận dụng U Minh Ngọa Hồn bộ pháp để thoát

ra.

Tú Tú cười vang :

- Công tử xem thường Tú Tú thế sao? Hay nghĩ Tú Tú không am hiểu sở học thành danh U Minh Ngọa Hồn của U Minh nhị ma? Hãy xem nào.

Đúng như nàng nói, Hiểu Phong hề di chuyển đến đâu thì thanh âm của Tú Tú và nhất là ngọn Quái Dao lượn lờ cũng bám theo.

Hiểu Phong ngấm ngấm thán phục uy lực cực kỳ lợi hại của công phu này. Và sự thể càng thêm nghiêm trọng hơn, lúc Hiểu Phong nghe Tú Tú cao ngạo phát thoại :

- Nếu công tử không kíp kíp nghĩ lại, chờ đến lúc Quái Dao tự thông thạo cách dịch chuyển của công tử. Ân Hinh Chi Phong kiếm lúc đó Tú Tú không còn đủ năng lực thu hồi đâu. Đừng để quá muộn đấy.

Hiểu Phong liền quát :

- Vội tắt như nàng nói. Xem đây!

Từ song thủ của Hiểu Phong lập tức xuất hiện ngọn xoáy kinh, thoát đầu phía sau rộng dần ra và từ từ lấn dần đao phong do Quái Dao lượn lờ tạo ra. Và khi có cơ hội, Hiểu Phong bật tung người lên cao đẩy xoáy kinh phát tán quanh chỗ Hiểu Phong vừa đứng :

- Đi!

Bùng bùng hai tiếng, đao phong tắt lịm và Hiểu Phong kinh hoàng nhìn thấy Tú Tú đã thu giữ ngọn Quái Dao vào tay.

Nàng hậm hực dùng Quái Dao lao vào Hiểu Phong :

- Đó mới chỉ là đệ nhất chiêu. Công tử liệu phá được bao nhiêu trong Tam thập lục chiêu Ân Hinh Chi Phong kiếm? Đờ!

Người và đao hợp nhất, Tú Tú cuộn xả vào Hiểu Phong một luồng kinh thập phần uy lực.

Hiểu Phong vội dùng Di Hình Hoán Vị, vừa tránh phía chính diện vừa từ tả diện quật chiêu vào đao kinh :

- Chi Phong nếu gặp Quái Phong thì thế nào đây?

Lời của Hiểu Phong vừa dứt, chính Hiểu Phong cũng cảm thấy chói tai khi bất ngờ nghe Tú Tú cười một tràng dài hắc hắc :

- Công tử vẫn quá xem thường Tú Tú đến thế sao? Đừng quên, Tú Tú có đến ba năm gần gũi, những gì công tử luyện, dù không chú tâm Tú Tú vẫn ghi nhớ. Xem đây.

Đao phong liền biến đi, thay vào đó quái phong xuất hiện phía sau.

Bọn người Giác Tuệ đại sư đã đi theo sự chỉ điểm của Thanh nhi. Hoặc thành hoặc bại, họ cũng không cần quay lại do lời Hiểu Phong đã dặn lúc này. Do đó tình thế này thật khó tin nàng nói như thế là đúng hay là sai.

Nhưng qua cách nói quá tự tin của nàng, Hiểu Phong nghĩ, nên tin là có hơn là không tin.

Vì thế, Hiểu Phong động nộ, chủ động xuất thủ trước, hung hãn lao vào Tú Tú với khí thế thật uy mãnh :

- Ta cũng nghĩ lại rồi. Tâm tính nàng quá độc ác, ta không thể nhân nhượng nàng được nữa. Tiếp chiêu!

Tung một xoáy kinh với công phu Âm Dương Tương Hỗ vào nàng, Hiểu Phong cũng chờ sẵn phản ứng thế nào cũng có ở Tú Tú.

Đúng như Hiểu Phong tiên lượng, Tú Tú lập tức bật cao người lên không trung và tung một đao kinh như tia chớp, xuyên phá thẳng vào giữa cuộn xoáy kinh :

- Ngươi dám bảo ta độc ác? Vậy thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới thật sự là độc ác. Tan!

Ầm một tiếng như thiên lôi cuồng nộ giáng phủ, dư kinh làm cho Tú Tú bốc thẳng lên cao. Và từ phương vị có phần lợi thế đó, nàng rút lên lanh lảnh :

- Đệ nhất chiêu Ân Hinh. Đờ!

Quái Dao rời khỏi tay nàng, xoay tít và xé gió lao vùn vụt vào Hiểu Phong.

Giương thẳng ngón tay chỉ, Hiểu Phong lập tức phát xạ một tia chỉ kinh vào thân Quái Dao :

- Đi!

Choang một tiếng chất chứa, chỉ kinh đầy bật ngọn Quái Dao bay ào ra và tốc độ lao ngược lại còn nhanh hơn lúc bay đi thập bội.

Hiệu Phong nhìn thấy, chợt lo cho Tú Tú. Chỉ cần nàng không kịp lùi đi ắt ngọn Quái Dao của chính nàng sẽ gây tổn hại ngược lại cho nàng :

- Mau lùi lại. Đề phòng Quái Dao.

Đáp lại lòng lo lắng đó, Điền Tú Tú vừa quát mắng Hiệu Phong vừa phô diễn thân thủ ngoạn mục thượng thừa :

- Ta là hạng nữ nhân tâm địa độc ác, cần gì ngươi lo cho ta.

Nàng lẳng không đảo bộ, cũng xoay quanh như ngọn Quái Dao vừa xoay quanh vừa vùn vụt lao về phía nàng, và tiếp đó, khi bất kịp tốc độ của Quái Dao, nàng chỉ cần vươn tay là bắt gọn Quái Dao.

Chưa hết, phát hiện Hiệu Phong sau cơn lo phập phồng, lúc này cứ đứng yên nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ, Tú Tú lập tức lẳng không đập bộ, thân tốc lao ập vào Hiệu Phong với tiếng rít đầy căm phẫn :

- Ngươi quá cao ngạo, ngờ Ân Hinh Chi Phong kiếm vì khiếm khuyết yếu quyết nên không thể gây tổn hại ngươi ư? Ta sẽ cho ngươi quang khai nhãn giới. Đờ!

Văng dao kinh hiển hiện và lập tức vây bủa khắp thân hình Hiệu Phong.

Quá bất ngờ, Hiệu Phong chợt nghĩ bản thân e khó thoát văng dao kinh đang ngập tràn sát khí như thế này.

Chợt, Hiệu Phong ngỡ như nằm mơ khi nghe thanh âm của Hân Chúc Dung đột ngột vang lên như tia chớp sáng lên phá tan áng mây mù.

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Dao pháp thượng thừa: tự hủy mắt - Diệt trừ ác ma: hiệp võ lâm

Chỉ có mỗi một mình Hân Chúc Dung mới am hiểu và bất ngờ ám thị đúng tên chiêu thức cho Hiệu Phong kịp có cách hóa giải sát chiêu do Điền Tú Tú đang lạnh lùng hạ thủ :

- Độc Kiếm Thiên Ma, Cát lang, mau!

Có người điểm chỉ tên chiêu thức, lại là người bấy lâu nay vì không hiểu số phận ra sao, lập tức Hiệu Phong bừng tỉnh kịp lúc và phản ứng theo bản năng đã luyện thành thói quen.

Trên hai tay Hiệu Phong lập tức xuất hiện hai mũi Câu Hồn, dùng mũi bên hữu như một thanh đoản kiếm, Hiệu Phong bật quát lên, liền ngay sau tiếng hô hoán đề tỉnh mà Hiệu Phong biết chắc là do Hân Chúc Dung phát ra :

- Lùi mau!

Chuỗi thanh âm coong coong ngay sau đó vang lên bất tận, chỉ bị cắt đứt khi có tiếng Điền Tú Tú hừ lạnh :

- Thảo nào ngươi cứ ngông cuồng tự cao tự đại. Kỳ thực là ngươi đã hợp nhất được hai loại công phu Ma Kiếm, Câu Hồn - ngươi giỏi lắm Hiệu Phong - Nhưng nào chỉ có mỗi một mình ngươi là có vũ khí Câu Hồn. Chớ trách Tú Tú ta sao độc ác. Đờ!

Nàng xuất thủ rất nhanh, khiến Hiệu Phong dù muốn quay đầu lại nhìn, để xem có phải là Hân Chúc Dung thật sự vừa xuất hiện hay không, cũng không có cơ hội thực hiện. Vì đó là lúc trên tay Tú Tú chỉ còn lại vòn vẹn một thanh đoản kiếm. Cuối thanh đoản kiếm này cũng có một sợi dây và sợi dây đó đang vươn dài, nhắm vào phương vị Hiệu Phong với đầu bay đến của sợi dây là thanh đoản kiếm thứ hai.

Hai thanh đoản kiếm được nối kết lại bằng sợi dây dài hơn trượng. Chao ôi, Điền Tú Tú đã mô phỏng và tự chế tác một loại hung khí với hình thức và cách vận dụng như Câu Hồn Liên Phi Sách. Và điều tệ hại hơn là nàng đang dùng thứ vũ khí này để đối phó Hiệu Phong, là người từng luyện, từng chỉ điểm cho nàng toàn bộ yếu quyết Câu Hồn.

Nhìn thái độ lúc này của nàng, Hiệu Phong không biết nên giận hay là nên thương hại. Giận là vì nàng quá tuyệt tình, quyết đối phó Hiệu Phong bằng toàn bộ sở học nàng đã thu thập được, đã luyện, bất chấp sở học Câu Hồn là do ai truyền thụ. Còn thương hại là vì Hiệu Phong tự biết bản thân đã lỡ lời, gọi nàng là người độc ác, phải chăng lời nói đó vì chạm vào lòng tự tôn của nàng, khiến nàng tự mặc cảm, xem đó là lời nói thay cho hành vi Hiệu Phong muốn cắt đứt mối dây liên di giữa nàng và Hiệu Phong. Vì lòng tự ái bị tổn thương nên nàng mới có thái độ quyết liệt này, bất chấp hậu quả.

Hiếu Phong thở ra nhẹ, chỉ cần đảo người dịch bộ qua một bên là tránh được thủ pháp phi đoạn kiếm của nàng, đồng thời, do quá am hiểu công phu Câu Hồn, Hiếu Phong ngay sau đó liền chú mục vào thanh đoạn kiếm kế tiếp, thế nào nàng cũng ném từ tay bay ra :

- Trong ba loại công phu, Câu Hồn, Ma Kiếm, Quái Dao, đầu phải luyện Câu Hồn dễ như luyện hai loại còn lại. Nàng chưa đủ bản lĩnh dùng công phu này với ta, nên ngừng lại ở đây thì hơn.

Nào ngờ, Hiếu Phong chỉ nghe nàng cười đắc ý :

- Trong Câu Hồn của ngươi có Ma Kiếm, không lẽ ta không biết vận dụng chiêu thức Quái Dao vào Câu Hồn? Chính sự lăm lăm này sẽ gây hậu quả khốc liệt cho ngươi. Chết...!

Thanh đoạn kiếm trên tay nàng không hề được ném ra, đứng như thủ pháp Câu Hồn cần phải có. Trái lại, nàng vẫn giữ chặt thanh đoạn kiếm đó. Đồng thời nàng còn vận dụng nguyên cánh tay hữu, cho lực đạo truyền từ đoạn kiếm đến sợi dây, làm cho thanh đoạn kiếm đã ném ra tuy bị Hiếu Phong dụng bộ tránh thoát, nhưng lúc này đã bắt đầu quấy lộn, hóa thành ngọn Quái Dao thực thụ để bám sát, uy hiếp khắp người Hiếu Phong.

Tiếng gió rít vì vu làm cho Hiếu Phong khiếp đảm, đành dùng mũi Câu Hồn như Ma Kiếm, vũ lộng sát chiêu cùng đối địch với thanh đoạn kiếm thứ hai luôn được Tú Tú điều động một cách linh hoạt nhờ sợi dây được nối liền giữa nàng và thanh đoạn kiếm được dùng như Quái Dao.

Gọi là điều động thật linh hoạt e vẫn chưa đúng sự thật. Vì qua cách điều động của Tú Tú, ắt là do công phu Ân Hình Chi Phong kiếm mà ra, thanh đoạn kiếm đang quấy lộn như đã biến thành một linh vật. Nó tự biết tiến thoái và dễ phát hiện chỗ nào Hiếu Phong để lộ sơ hở là thanh đoạn kiếm như có mắt, lập tức lao vào công kích.

Cứ như thế, Hiếu Phong vì chưa có cơ hội xem đến thấu đáo tâm pháp Ngự Phong kiếm của lão Điền mà Hiếu Phong đã cưỡng đoạt lại từ tay Thốc Đầu Ông. Nên chỉ với một chiêu Ma Kiếm vốn vẹn, Hiếu Phong chỉ đối phó được đến chiêu thứ năm thì đã rơi vào tử cảnh.

Hân Chúc Dung quả thật đã được giải thoát, sự hiện diện của nàng ở cạnh đó cũng là sự thật. Vì thế, một lần nữa Hiếu Phong nghe thanh âm nửa lo nửa hờn trách của Chúc Dung vang lên :

- Cát lang nếu tiếp tục nương tay, e không thể đòi lại món nợ thay cho Tuyết Nghi, Tuyết Hoa đã bị chính nàng ta hành hạ khốc nghiệt. Đã vậy, mạng của Cát lang e cũng không còn nếu không vận dụng ngay tuyệt học Câu Hồn.

Lời của Chúc Dung vừa vang đến tai, ngọn Câu Hồn thứ hai liền được Hiếu Phong thần tốc phản xạ thẳng vào chỗ Tú Tú đang đứng.

Viu một tiếng, cách phản xạ Câu Hồn của Hiếu Phong làm cho Tú Tú phải dịch lùi theo bản năng. Nàng lùi thì chiều dài của đoạn dây do có giới hạn nên cũng bị kéo lùi về phía sau, khiến thanh đoạn kiếm đang uy hiếp Hiếu Phong cũng tự triệt thoái chiêu công.

Vừa thoát hiểm, vì không dám quay đầu nhìn ngang nhìn ngửa để tìm Chúc Dung, Hiếu Phong vội hỏi :

- Nàng đang ở đâu, vậy Tuyết Hoa, Tuyết Nghi đâu? Bị hành hạ khốc nghiệt là thế nào? Liệu sinh mạng có mệnh hệ gì không?

Sự quan tâm của Hiếu Phong dành cho những nữ nhân đã từng tạo sự đổ vỡ cho Tú Tú, khiến Tú Tú mắt long lên song sọc, hung hãn lao vào Hiếu Phong :

- Lũ tiện nhân chỉ bị chút đau đớn về thể xác mà ngươi đã lo cuống cuồng thế sao? Vậy ngươi có nghĩ, ta đã bị ngươi và lũ tiện nhân hành hạ về tâm não, đau đớn như thế nào không? Sao ngươi không quan tâm đến ta? Hả?

Càng cuống nộ, Tú Tú càng tung nhiều chiêu sát thủ với tất cả sở học nàng luyện thành.

Có như thế Hiếu Phong mới biết Tú Tú quả là bậc kỳ tài về võ học. Chỉ với thứ vũ khí được chế tác mô phỏng theo Câu Hồn, khi cần, nàng có thể vận dụng biến hóa, dùng nó như cây Quái Dao hay như Ma Kiếm tùy ý. Và nàng đang từng lúc, từng lúc bức dần Hiếu Phong vào thế bị động.

Một lần nữa, Chúc Dung từ chỗ nào đó không xa chợt thở dài :

- Họ vẫn toàn mạng, nhưng nhìn họ thế thảm lắm, Cát lang. Nếu Cát lang cố giữ mạng, ắt họ được khích lệ, sẽ mau chóng phục hồi nguyên trạng theo nhân dạng trước kia Cát lang từng biết.

Tuy không thể hình dung Tuyết Nghi, Tuyết Hoa như thế nào là thế thảm, nhưng Hiếu Phong biết Chúc Dung không khi nào nói quá sự thật. Họ phải thế thảm lắm Chúc Dung mới nói thế.

Uất khí đột ngột xông lên, Hiếu Phong bật gầm như tiếng thiên đình thịnh nộ :

- Vì sao chứ? Tội gì họ gặp phải thảm cảnh? Lui, lui! Không lui thì chết!

Xoay hai mũi Câu Hồn quanh thân, Hiếu Phong vận dụng Tiên Thiên khí công đẩy ra hàng loạt những xoáy kinh Âm Dương Tương Hỗ của yếu quyết Câu Hồn.

Và đứng như độ nào Hiếu Phong đã nói với Không Không Thượng Nhân, đạo lý Âm Dương chính là đạo lý tốt cùng của võ học, bao hàm vũ trụ Càn Khôn, một minh triết có thể vận dụng vào bất kỳ loại công phu nào cũng được, kể cả công phu Tiên Thiên khí công.

Vì thế, ngay khi vận dụng công phu, những xoáy kinh vừa xuất hiện liền tổng bật thanh đoạn kiếm quái ác ra ngoài, bay loạn xạ về phía chủ nhân đang điều động nó là Tú Tú.

Và ngay sau lần thoát hiểm này, Hiểu Phong không bỏ lỡ cơ hội, lập tức vận dụng kinh công và bộ pháp U Minh Ngọa Hồn, dịch chuyển thật nhanh về phía đã mấy lần có tiếng Hân Chúc Dung phát thoại.

Hiểu Phong đã đạt được ý nguyện, đang nhìn thấy những gì cần nhìn.

Và bất giác, Hiểu Phong sững người, toàn thân bất động, nhãn đình tê buốt như cũng hóa đá.

Tất cả chỉ vì chữ thâm do Chúc Dung dùng hầu như chưa đủ lột tả những gì đang bày ra trước mắt Hiểu Phong.

Và nào phải chỉ có Tuyết Nghi, Tuyết Hoa gặp thâm như Chúc Dung nói. Chính bản thân Chúc Dung cũng vậy, sợ rằng còn thâm hơn Tuyết Nghi, Tuyết Hoa bội phần.

Cả ba nàng tuy từng có dung nhan, diện mạo đẹp xấu khác nhau, nhưng nếu như trước kia dễ nhìn bao nhiêu, thì lúc này đây thật là không tưởng tượng nổi.

Đầu tóc bị cắt xén lam nham, có chỗ còn tóc, có chỗ bị nhổ đi để lộ phần máu thịt đỏ loét do da đầu không còn. Sắc diện thì tái nhợt, mặt mũi gầy gò, ốm trơ xương. Mắt miệng sưng húp tím bầm, sống mũi vẹo vọ tứ tung. Y phục nhơ bẩn, chỗ còn che kín chỗ hở da thịt.

Riêng phần hơi thở nhẹ thì dường như cả ba nàng đều như nhau và đang được Giác Tuệ thiền sư, Thanh Hư đạo trưởng cùng Vô Diệu sư thái chia nhau tiếp trợ chân khí duy trì tâm mạch.

Cảnh trạng này không còn gì thâm bằng. Vậy mà Chúc Dung vẫn lên tiếng, vẫn phát thoại.

Lo cho Hiểu Phong, Chúc Dung cố phát thoại mấy lần. Lo cho Tuyết Hoa, Tuyết Nghi hơn lo cho bản thân nên Chúc Dung chỉ cho Hiểu Phong biết tình cảnh thâm của họ. Tịnh không một lời than oán về tình trạng bản thân cho dù nàng cũng như hai nàng kia và vì cố gắng phát thoại nên nàng càng suy kiệt hơn bội phần.

Đứng cạnh sáu nhân vật này, duy nhất chỉ còn lại Thanh nhi là có đủ cơ hội để muốn nói gì thì nói, để giải thích. Vì thế, thấy Hiểu Phong cứ mãi ngây người nhìn, Thanh nhi lên tiếng :

- Thúc thúc, toàn trang bị mai phục bởi những nhân vật mà lão đại sư bảo là Lãnh Tuyết Khí Hoạt Độc Nhân. Lão đại sư còn bảo, mọi người không thể thoát nếu không nghĩ ra đối sách...

Chợt Hiểu Phong thấy Hân Chúc Dung biến sắc và hé miệng :

- Cát lang...

Vùng tĩnh lại, Hiểu Phong quay ngược về phía sau, song thủ cùng lúc nhả kinh :

- Muốn ám toán ta ư? Dễ thế sao?

Sau tiếng bùng chấn động như tiếng địa chấn bất ngờ xuất hiện, Hiểu Phong bật lùi hai bước và phát hiện kẻ ám toán chính là Điền Tú Tú chỉ bị lùi một bước.

Hiểu Phong rung động :

- Là nàng nữa ư? Khá lắm, nội lực đã cao minh, thủ đoạn của nàng còn cao minh hơn bội phần. Mau nói đi, họ đắc tội gì với nàng? Nàng nữ nào biến họ thành những người không còn nhân dạng?

Tú Tú điểm nụ cười lạt, phát thoại lạnh như băng :

- Không một ai được tranh giành người với ta. Đó là chỗ lỗi tiên nhân đã đắc tội. Ta tha thứ được sao?

Nụ cười lạt cũng xuất hiện trên môi Hiểu Phong :

- Ba ngày trước, lúc nhận ta làm tiểu tể, phụ thân nàng và chính nàng đã hứa gì với ta?

Tú Tú phá lên cười :

- Muốn đạt được mục đích phải bắt chấp thủ đoạn. Người tin ta là lỗi của người. Và mấy ngày nay ta tin người cũng là lỗi của ta. Người và ta ai trách ai được đây?

Hiểu Phong phẫn nộ :

- Ta cho nàng cơ hội cuối cùng. Hãy mau mau tỉnh ngộ, mở rộng đường cho ta và mọi người cùng đi. Đồng thời hãy tìm hiểu cho thật minh bạch, để biết phụ thân nàng là người thế nào. Bằng không, vì những gì nàng đã gây cho mọi người, đừng trách ta sao nữa nhé.

Tú Tú bật rít :

- Những lời đó đáng lý phải dành cho ta nói với ngươi. Vì kẻ háo sắc phụ nghĩa như ngươi làm gì có tư cách để nói. Không độc chiếm được ngươi, ta thà hủy hoại ngươi còn hơn. Nạp mạng!

Và nàng lao đến.

Nàng không dùng hai thanh đoản kiếm giống vũ khí Câu Hồn nữa. Có lẽ vì nàng biết công phu đó không đủ gây nguy hại cho Hiểu Phong. Nàng cũng không dùng Quái Dao có lẽ vì nguyên nhân tương tự. Nàng lao đến với hai ngọn kinh kì quái, là thứ công phu khiến Hiểu Phong bất hoảng kêu la :

- Bát Nhã thần công?!!

Vì biết rõ càn dụng lực đối kháng công phu Bát Nhã thì chỉ càn ném chân lực đối kháng vào một túi sâu không đáy, như Hiểu Phong từng gặp và như Không Không Thượng Nhân từng bị công phu này gây nguy đến tính mạng, nên Hiểu Phong lập tức lạng tránh.

Mất đối tượng tấn công, Hiểu Phong ngỡ Tú Tú sẽ bám theo, nào ngờ lại nghe nàng cười và nhìn thấy nàng lao vút qua chỗ Hiểu Phong vừa dịch tránh.

Tiếp đó chỉ chớp mắt sau, Hiểu Phong nghe Tú Tú gầm lên lồng lộng :

- Phàm những kẻ có ý đồ chiếm đoạt Hiểu Phong, là sở hữu của ta, kẻ đó phải chết.

Vụt hiểu nàng muốn sát hại tất cả, kể cả ba nữ nhân đã suy kiệt đang được ba cao nhân tiếp truyền chân khí, Hiểu Phong vừa kinh tâm vừa phẫn nộ cũng bật gầm vang :

- Dừng tay ngay! Nếu không chính nàng phải chết vì chỉ lực Phá Nguyên của Hiểu Phong này. Mau tránh!

Tiếng gió rít vi vu, và một đạo chỉ kinh cực uy mãnh đã từ tay Hiểu Phong xé gió lao ập vào hậu tâm Tú Tú.

Tiếng rít gió này dù là người ngoại cuộc có nghe thấy cũng kinh tâm động phách, nói gì đến Điền Tú Tú là người đang bị đạo chỉ kinh nhắm vào.

Vì thế, nàng càng kinh tâm động phách hơn, chợt vũ lộng và giang rộng hai tay, khiến y phục bỗng phình rộng ra và tạo một xung lực nâng người nàng lên thật cao, kịp thoát đạo chỉ kinh quá uy mãnh.

Hiểu Phong thoạt thấy liền nhận ra nguyên nhân giúp nàng thoát chết :

- Bảo pháp Thiên Y Phi Áo?!

Với bảo pháp này, Tú Tú ngay khi bình tâm vụt đảo người thành vòng và sà xuống thật nhanh, lao cắm vào người Hiểu Phong :

- Ngươi bất nghĩa thì đừng trách ta bất nhân. Xem chiêu!

Một tia đạo kinh liền xuất hiện, sả dọc vào Hiểu Phong.

Nàng lại dùng Quái Dao và có lẽ đây chính là những chiêu kỳ bí cuối cùng có uy lực rất lợi hại của Ân Hình Chi Phong kiếm công phu. Không những thế, nàng lại còn vận dụng phối hợp với tính năng kỳ quái của bảo pháp Thiên Y Phi Áo, khiến uy lực tăng lên thập phần.

Để đối phó, Hiểu Phong vận toàn lực đẩy bật lên cao một cuộn xoáy kinh Âm Dương Tương Hỗ :

- Nếu ta bất nghĩa, nàng thoát chết vì Phá Nguyên chỉ lực được sao? Mau tỉnh lại đi, Tú Tú!

Ầm một tiếng, Hiểu Phong rung mình chao đảo và Tú Tú thì bị bật đảo trở lại trên không.

Nhưng nhờ Thiên Y Phi Áo, nàng lại sà xuống với một chiêu đao còn thần tốc hơn chiêu mới rồi :

- Hoang đường! Ngươi chưa đủ tư cách nói câu tự đắc đó. Hãy xem Cửu Tuyệt Kiếm Ân Hình Chi Phong!

Hiểu Phong vụt thờ hất ra và bất ngờ cho một đạo chỉ lực xuất phát :

- Nàng không tin ư? Thì đây, cẩn trọng!

Tiếng xé gió lại vù vù xuất hiện, và trước khi Tú Tú kịp có phản ứng thì đạo chỉ lực đã xuyên phá phần y phục rộng phía bên tay hữu của nàng.

Thật lạ, thân hình nàng chợt chao qua một bên, tạt nhanh và rơi xuống về bên hữu vô tình làm cho chiêu đao của nàng cũng chệch qua một phía.

Đạo kinh vừa chạm đất, tung một tiếng và xoáy thủng một lỗ sâu chỉ cách Hiểu Phong không xa.

Và hậu quả là Tú Tú lờn lộn lên dùng thân pháp lao vào Hiểu Phong :

- Ngươi dám phá hỏng bảo pháp của ta?! Ngươi phải chết! A... a...

Mục kích thần thái này của nàng, biểu hiện nàng là hạng nữ nhân có tâm địa độc ác, chỉ có hơn chứ không thể kém phụ thân nàng là Điện Tụ Khẩu. Hiểu Phong bắt đồ vung loạn song thủ, ném ra và thu về liên tục hai mũi Câu Hồn, khiến tiếng rít gió cứ ào ào xuất hiện liên miên và làm cho nhãn quang của Tú Tú vụt rồi bời, không biết đâu là mũi Câu Hồn, đâu là dây Liên Phi.

Dù độc ác cách mấy, cảnh trạng quá kinh khiếp này cũng có tác dụng là làm cho toàn thân Tú Tú vụt đứng sựng lại.

Lúc đó, Hiểu Phong cũng vừa thu Câu Hồn Liên Phi Sách về, mặt lạnh nhìn nàng và cao giọng bảo :

- Ta không đủ nhẫn tâm hạ sát nàng. Hãy nhìn lại Thiên Y Phi Áo bảo pháp trên người nàng, lần sau, ta e chính tấm thân đầy đặn của nàng sẽ là đối tượng cho Câu Hồn Phi Liên Sách. Đừng để lần sau đó xảy ra! Hãy nhìn đi! Nhìn đi!

Nàng không thể không nhìn và phát hiện vật đã giúp nàng bay lượn như chim điêu, chính là Thiên Y Phi Áo, lúc này đã có nhiều vết thủng lỗ chỗ. Qua đó, nàng tự hiểu, thủ pháp vận dụng Câu Hồn Liên Phi Sách của Hiểu Phong đã đạt mức thu phát tùy tâm, nhanh hay chậm, chuẩn xác hay không chuẩn xác là tùy vào từng ý niệm chợt đến với Hiểu Phong. Và hệ trọng hơn là Hiểu Phong đã tha cho nàng không biết là lần thứ mấy chỉ nội trong lần đầu tiên động thủ giữa nàng và Hiểu Phong.

Nàng có thể tuyệt tình trở mặt, nhưng Hiểu Phong thì không.

Vì là con người chứ không phải gỗ đá vô tri nên Tú Tú bị chấn động, cứ đứng im lìm nhìn Hiểu Phong, không thể thốt nên lời.

Hiểu Phong chợt thờ dài :

- Nàng quá yêu, ta biết. Và ta cũng vì quá yêu nàng nên không thể xuống tay. Nhưng vì yêu mà chuyển sang hận thì không nên. Càng không nên hơn một khi ta đã nói với nàng, sự thân cận giữa ta và những nữ nhân khác đều là chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Sao nàng không bao dung, như vậy ta sẽ vì nàng khoan thứ tất thảy những gì nàng đã gây ra cho bao người thân cận ta?

Đoạn, Hiểu Phong cho tay vào bọc áo, vừa cất đi Câu Hồn Liên Phi Sách vừa lấy ra giao cho nàng một tập sách mỏng :

- Ta sẽ đưa mọi người đi. Nếu nàng nghĩ lại thì tốt, nhược bằng vẫn bất phục, muốn cùng ta khai diễn lại trận đấu như hôm nay, thì đây, tâm pháp Ma Kiếm này nguyên là của phụ thân nàng trước kia cho ta, nay ta ủy thác lại cho nàng. Mau nhận lấy đi và mở đường cho ta đi.

Nàng vẫn đứng yên, khiến Hiểu Phong chỉ còn biết khom người, đặt quyền tâm pháp Ngự Phong kiếm xuống đất, trước chỗ nàng đứng.

Lùi lại phía sau, Hiểu Phong chợt hỏi :

- Giác Tuệ đại sư, tình thế đã ra sao rồi?

Có tiếng Giác Tuệ đáp :

- Tạm thời bình ổn. Tất cả sẽ thoát, miễn đừng chạm phải những Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân đang mai phục quanh Điện gia trang.

Hiểu Phong chợt phì cười, tự tin :

- Tất cả chỉ là nghi binh, không đủ đe dọa chúng ta đâu, đại sư. Vì tại hạ đã từng nhìn thấy và biết thế nào là Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân. Đó là những người bị Lãnh Độc Công Tâm, sợ quá hóa cuồng. Tất họ sẽ chạy loạn, đâu thể an nhiên ngồi bất động một chỗ và còn có ý mai phục chúng ta?

Nhưng đáp lại lời Hiểu Phong, từ phía xa bỗng có thanh âm của Điện Tụ Khẩu vang lên ngao nghễ :

- Nếu không tin có những Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân mai phục, sao ngươi không thử bước ra ngoài? Đừng xem thường lão phu như thế, kéo lúc trả giá đắt thì có hối cũng không muộn.

Có tiếng Thạch Hư đạo trưởng hét hoảng kêu :

- Nguy tai! Không lẽ ác ma đã luyện xong Kim Cương Bát Hoại công phu?

Hiểu Phong dù biết rõ Điện Tụ Khẩu không thể luyện được công phu này - vì một nguyên nhân chỉ có Hiểu Phong và Không Không Thượng Nhân là am hiểu - nhưng sự xuất hiện vào lúc này của Điện Tụ Khẩu cũng làm cho Hiểu Phong hết hoảng.

Hiểu Phong lập tức lùi đến tận phía sau, hộ vệ cho ba cao nhân vẫn đang tiếp tục truyền lực cho ba nữ nhân có dạng hình thể thảm.

Chợt, vút một tiếng, Hiểu Phong vội đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng gió rít nhẹ thì thấy quyền tâm pháp Ngự Phong kiếm đã biến mất.

Tương tự, như Hiểu Phong tình ý nhìn, thì đây cũng là lúc Điện Tú Tú vừa thực hiện xong một cử động mơ hồ. Vậy là đủ cho Hiểu Phong đoán biết kẻ

vừa nhanh tay thu nhặt quyển tâm pháp chính là nàng. Đồng thời, Hiểu Phong cũng hiểu, nàng phải giấu giếm thái độ đó mười phần cũng là vì sự xuất hiện của phụ thân nàng. Điền Tú Tú không muốn phụ thân nàng phát giác chuyện nàng vừa có thêm phần tâm pháp Ma Kiếm nàng còn khiêm khuyết.

Đúng lúc đó, Điền Tự Khẩu xuất hiện.

Và chỉ sau một thoáng mắt nhìn quanh tình hình đương diện, phát hiện cách Thiên Y Phi Áo bảo pháp của Tú Tú bị phá hỏng, lão buông tiếng cười khẩy, vừa nói vừa gạt gù đây ngoạ mạn :

- Câu Hồn Liên Phi Sách quả có uy lực lợi hại. Nhưng lợi hại nhất là kẻ có thể sử dụng hung khí đó đến mức thượng thừa. Ngươi là hôn phu của Tú Tú, ngươi có hành động này mà không sợ Tú Tú bị nguy hại đến tính mạng sao?

Đoạn lão hát hàm về phía Giác Tuệ đại sư :

- Đoàn sư gia sao để bọn vô dụng này thoát ra? Tú Tú, Đoàn sư gia đâu? Ta đã về, sao không thấy hấn mau mắn bẩm báo như bao lần trước đây?

Thần thái của lão quá tự tin, khiến bọn Hiểu Phong tám người, kể cả Thanh nhi, đều kiêng dè e sợ, tự nhích lùi gần với nhau.

Nhân đó, Giác Tuệ đại sư vội tìm cách ám thị đối sách hành động cho Hiểu Phong am hiểu. Giác Tuệ nói thật khế :

- Tiểu thí chủ cũng từng luyện qua công phu Tiên Thiên. Hãy lắng nghe cho rõ đây...

Thính lực của lão Điền Tự Khẩu thật đáng khâm phục. Vì đã nghe nên lão thản nhiên tiếp lời Giác Tuệ nói với Hiểu Phong :

- Như ngươi chưa biết công năng diệu dụng của tám tầng công phu Tiên Thiên? Là thế này, Bát tiên mỗi khi lâm đại cường địch, buộc phải liên thủ, thì thường lập ngay trận Trường Xà, bảy người dồn lực cho một người. Vì cùng luyện công phu Tiên Thiên như nhau nên trận Trường Xà do Bát tiên lập không phân biệt đầu là đầu Xà, đầu là đuôi Xà. Địch nhân công vào bất kỳ ai trong Bát tiên, thì trận đó đều dồn lực vào duy nhất một nhân vật đang bị địch nhân tấn công. Vô hình chung địch nhân tuy đánh một nhưng lại phải đối kháng với lực đạo của cả tám người hợp lại. Ngươi hiểu rồi chứ?

Và lão cười sắc súa :

- Nếu đã hiểu thì mau mau lập trận. Bọn ngươi bốn người với bốn tầng Tiên Thiên, thử xem có chịu nổi lão phu mấy chiêu với đủ tám tầng Tiên Thiên. Nào, tiến hành ngay đi.

Bọn Giác Tuệ thì rúng động, riêng Hiểu Phong thì vẫn bình tâm. Và thừa lúc lão mới ngưng cười, Hiểu Phong lập tức lên tiếng :

- Lão không phủ nhận lão chính là Tư Không Nhữ? Đã lừa tình và chiếm đoạt tâm pháp Ma Kiếm của mẫu tử Hân Chúc Dung? Cũng là kẻ tuyệt tình, đoạt cả võ công của hậu nhân Lãnh Độc Tuyệt Vương là yêu phụ Nam Cung Bạch Huệ?

Mặt không đổi, mắt không một lần chớp, Điền Tự Khẩu trắng tráo bác bỏ :

- Hoang đường! Trên đời này ai không biết lão phu là Điền Tự Khẩu, vốn thành danh với ngoại hiệu được đồng đạo ban tặng là Nhất Tự Thiên Kim, một lời nói ra là đáng giá ngàn vàng? Tư Không Nhữ là ai, lão phu chưa hề nghe qua.

Hiểu Phong cười nhạt, vừa liếc nhìn Hân Chúc Dung vừa bảo :

- Tư Không Nhữ là người có vết sẹo dài ở khuỷu tay bên tả. Lão có dám vén cao ống tay áo bên tả cho mọi người cùng minh bạch không?

Lão bật cười :

- Hãy đặt cược đi, tiểu tử. Nếu ngươi đoán sai thì sao?

Chợt Thanh nhi đứng cạnh Hiểu Phong hét lên :

- Tay lão có vết sẹo. Chính Thanh nhi từng nhìn thấy lúc lão tự lột bỏ toàn bộ y phục.

Điền Tự Khẩu vụt xạ đôi mục quang chói ngời nhìn Thanh nhi :

- Lục tử, lão phu cảm thương ngươi, thu ngươi làm nghĩa tử. Sao ngươi nỡ đặt điều vu hại lão phu?

Hiểu Phong lập tức vỗ nhẹ tay lên Bách Hội huyệt của Thanh nhi :

- Lão thật sự lột bỏ toàn bộ y phục sao, Thanh nhi?

Thanh nhi nhờ Hiểu Phong dùng chân khí, thúc đẩy nội lực vào ngay Thiên đình nên không còn bị ma lực của Nhiếp Hồn đại pháp khống chế nữa.

- Không riêng gì Thanh nhi, mọi đứa bé ở đây đều từng thấy lão tự cởi bỏ...

Lời của Thanh nhi đột ngột bị cắt ngang do lão đã bật quát :

- Câm ngay! Ngươi chỉ là một đứa bé, lời của ngươi liệu có ai tin?

- Ta tin! Lão là Tư Không Nhữ, lão là nhân vật đời bại. Ta là thê nhi lão, không lẽ lời của ta cũng không đáng tin?

Âm thanh vang đến quá đột ngột và dường như chỉ có mỗi một mình Điền Tụ Khẩu biết đây là thanh âm do ai phát ra. Lão phẫn nộ gầm vang :

- Bạch Huệ?! Sao mụ vẫn sống cho dù chính tay ta đã giết mụ?!

Hiệu Phong đưa mắt nhìn và lập tức nhận ra nhân vật vừa xuất hiện chính là mỹ phụ thuở nào đã cùng Hiệu Phong đối chiêu để cứu Hân Chúc Dung trong lốt Ma Kiếm Bạch Nhân.

Mỹ phụ thông dong đi đến :

- Đâu phải chỉ có lão là nhiều thủ đoạn? Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng và một người dù kém thông minh cũng đâu thể bị hại hai lần bởi cùng một thủ đoạn. Đẳng này, ha... ha..., đúng như Cát tiểu tử vừa nói, lão có đến hai lần dùng một thủ đoạn như nhau, đều đoạt tình và sát hại thê nhi, một cho ả họ Hân và một cho ả họ Điền mãi đến tận bây giờ vẫn ngu muội. Lão định giết ta, đương nhiên ta đoán biết. Vậy là chỉ cần dùng ả thị tỷ thân tín thể thân vào, ta thì sống, còn lão thì, ha... ha..., phải nhận phần của lão thôi.

Vừa dứt lời, mỹ phụ lập tức đặt lên miệng một chiếc còi tre, thổi thành một chuỗi thanh âm trầm bổng réo rắt.

Tiếng còi vang lên, quanh cục trường liền xôn xao nhiều tiếng động. Cả trăm người với các đôi mắt đều lạc thần chứng tỏ họ đều là Thất Hồn Nhân đã đồng loạt xuất hiện theo hiệu lệnh của tiếng còi đầy ma lực.

Thoạt nhìn thấy cả trăm nhân vật này, Giác Tuệ đại sư chỉ biết cúi đầu niệm Phật :

- Lãnh Tuyệt Khí Hoạt Độc Nhân?! A di đà Phật.

Thấy cả trăm Thất Hồn Nhân, lại nghe Giác Tuệ đại sư lầm nhảm như thế, Cát Hiệu Phong sức vỡ lẽ.

Và không cần bất kỳ ai giải thích, mọi người cùng chột hiểu khi nghe Điền Tụ Khẩu - Tư Không Nhữ cười ngạo mạn :

- Mụ cao minh nhưng so được với Tư Không Nhữ ta sao? Được vật để khống chế bọn Hoạt Độc Nhân này, liệu của Huyền Thiên Động Chủ so với Ngũ Sắc bà bà thì được vật nào thu hiệu quả cao hơn. Hãy xem đây! A... a...

Lão đột nhiên bật rống lên, vừa cô tình che át âm thanh của tiếng còi đầy ma lực vừa đẩy âm thanh tiếng rống vào thính nhĩ, tác động thẳng đến bọn Thất Hồn Hoạt Độc Nhân.

Những Hoạt Độc Nhân, Thất Hồn Nhân này liền xao động, tản ra và từ từ lùi lại. Sau đó tất thấy đều chứng lại và đột ngột xạ những tia hung quang khiếp người nhìn và tìm kiếm phương vị đã phát ra tiếng còi. Mụ Nam Cung Bạch Huệ biến sắc, vội ném bỏ chiếc còi tre.

Vô tình chiếc còi tre rơi gần Hiệu Phong, biến Hiệu Phong và những ai ở gần chiếc còi trở thành mục tiêu cho bọn Hoạt Độc Nhân nhìn vào.

Hiệu Phong kinh tâm, lập tức phát ra một tia chỉ kính, phá vỡ chiếc còi tre đã trở thành vật bất tường cho bất kỳ ai đứng gần.

Chiếc còi vừa vỡ toang, lão ác ma họ Điền bật cười vang :

- Họ bị Thất Hồn là vì âm thanh của Tiểu Mê Sáo Loạn Khúc tác động, tạo cơ hội cho mụ Nam Cung biến họ thành Hoạt Độc Nhân. Ngươi đã phá hủy vật đó đi, khi Lãnh Tuyệt Khí được giải được chữa khỏi, liệu có tìm thấy Tiểu Mê Sáo Loạn Khúc thứ hai duy nhất còn lại để giúp họ khôi phục nguyên trạng không? Vậy là chính ngươi, không phải ai khác đã tuyệt đường sống của lũ ngu muội này, đều là danh gia đệ tử của Thất đại môn phái. Và mãi mãi họ chỉ biết tuân lệnh có một...

(mắt trang)

... phụ thật sự tuyệt tình - Nhưng dù sao vẫn làm Hiệu Phong nôn nóng.

Nhưng Hiệu Phong không thể làm gì giúp nàng nếu chưa nghĩ được cách bảo vệ vẹn toàn cho bao người thân chắc chắn sẽ chết một khi bị cả trăm Hoạt Độc Nhân Thất Hồn xông đến xuất phát toàn bộ độc khí.

Đang bối rối, Hiệu Phong chợt nghe Hân Chúc Dung gọi giật giọng :

- Ngại nhất là độc khí của họ, sao Cát lang không giúp mọi người đủ khả năng phòng độc bằng cách chích máu huyết thần hiệu của Cát lang?

Quả nhiên đó là cách hay, chỉ cần Hiệu Phong cho nhóm người Giác Tuệ mỗi người một vài giọt máu huyết của bản thân thì còn lo gì độc khí của Hoạt Độc Nhân Thất Hồn.

Nhưng thay vì thực hiện theo lời đề nghị của Chúc Dung, Hiệu Phong lại bắt ngờ tung người lao vượt qua đầu bọn Thất Hồn Hoạt Độc Nhân.

Lúc đó, Điền Tụ Khẩu đang phần nộ đến phát cuồng, đã bắt đầu tuôn từng loạt chiêu độc thủ, quyết hạ sát hai nữ nhân từng thân cận lão là Nam Cung Bạch Huệ và Điền Tú Tú. Lão không hề phát hiện hành vi đột ngột của Hiều Phong vừa thực hiện.

Chỉ một thoáng sau Hiều Phong đã quay lại với một bầu nước khá to mang kè kè trên tay.

Sau đó, Hiều Phong đột ngột rút dài và dùng khinh thân pháp đến mức tuyệt đỉnh lao đi và đập trên đầu của từng người trong bọn Thất Hồn Hoạt Độc Nhân.

Tiếng rú của Hiều Phong vang lồng lộng như tiếng phượng hoàng rít báo hiệu một thời cuộc mới đã đến.

Điều này làm cho Điền Tụ Khẩu lưu tâm. Lão đưa mắt nhìn Hiều Phong và chột gằm vang :

- Ngươi giải độc cho họ nhưng liệu họ nghe lệnh ngươi hay nghe theo lệnh ta? Tất cả tiến lên. Giết, giết tất cả!

Nghe tiếng lão gằm, hàng ngũ Thất Hồn Hoạt Độc Nhân lập tức tiến nhanh lên và làm tăng áp lực đang phủ chụp xung quanh nhóm Giác Tuệ bảy người.

Tất cả đều đứng lên, dựa lưng vào nhau và nâng song thủ ra ngoài. Họ chỉ để Thanh nhi đứng giữa và vận dụng toàn bộ lực tàn chuẩn bị cho trận đại chiến mà họ biết chắc họ sẽ không có cơ hội thoát.

Chính lúc đó, khi Hiều Phong nhờ khinh thân pháp tuyệt đỉnh đã vừa lao ngay trên đầu của từng Thất Hồn Nhân vừa vẩy nước trong bầu vào người họ, thì cũng là lúc Hiều Phong đã thực hiện xong việc giải độc cho họ.

Sau đó, Hiều Phong lao phốc vào giữa, đứng cạnh nhóm người Giác Tuệ và vội vàng lấy từ trong người ra một chiếc còi tre, giống chiếc còi đã bị Hiều Phong dùng chỉ lực phá hủy lúc này.

Chúc Dung mừng rỡ, vội vội vàng vàng hỏi thúc Hiều Phong :

- Cát lang vẫn còn giữ vật này ư? Vậy mau thổi lên, hi vọng Cát lang phát đúng âm điệu, giúp họ khôi phục thần trí.

Hiều Phong định thổi thì thấy bàn tay nhỏ bé của Thanh nhi từ giữa vòng người cổ đưa ra :

- Thanh nhi từng học biết cách điều động họ. Thúc thúc hãy đưa Tiểu Mê Sáo Loạn Khúc cho Thanh nhi.

Hiều Phong cả mừng, vừa trao còi cho Thanh nhi vừa dặn :

- Thúc thúc kỳ vọng tất cả vào Thanh nhi. Mong Thanh nhi giúp cho. Thúc thúc cần phải đi tiếp trợ cô cô, à không, là tiếp trợ Điền Tú Tú. Bảo trọng nha!

Và Hiều Phong lao vượt qua vòng người Thất Hồn, tiến thẳng đến chỗ trận ác chiến đã đến hồi kết thúc.

Lúc đó, thanh âm từ Tiểu Mê Sáo Loạn Khúc cũng đã được Thanh nhi phát lên.

Không bỏ lỡ cơ hội, Hiều Phong cố tình lên tiếng, đánh đòn cân não vào lão ác ma Điền Tụ Khẩu :

- Lão có nghe thanh âm từ Tiểu Mê Sáo Loạn Khúc thứ hai vang lên không? Nhân định không thể thắng thiên, máu huyết của ta có chứa được lực từ Vạn Niên Thạch Linh Chi đã làm Hoạt Độc Nhân thành thường nhân, còn Tiểu Mê Sáo Loạn Khúc lại biến Thất Hồn Nhân thành những cao thủ bình thường. Phen này lão chết chắc.

Do có nghe nên lão phần nộ :

- Giết! Ta phải giết tất cả! Người đầu tiên chính là tiểu nha đầu phản phúc thói tha này!

Lão dùng tận lực bình sinh quật vào Điền Tú Tú một kinh sấm sét.

Tú Tú hoàn toàn không nghĩ đến sinh mạng, cũng hăm hở quật một đạo kinh chí mạng vào kè nàng luôn xem là thân phụ :

- Tuyệt kỹ cuối cùng đây! Chết...!

Lão lo tiêu diệt Tú Tú, quên rằng cạnh lão vẫn còn mục Nam Cung.

Mục không bỏ lỡ cơ hội, tung ngay một sát thủ vào hậu tâm lão.

Sau một tiếng bùng, nếu mục bị chấn động dội về phía sau thì chấn kinh lại đẩy lão ác ma tiến thật gần Tú Tú.

Vậy là chiêu chương cật lực của lão càng có cơ hội ập thẳng và nhanh hơn vào Tú Tú.

Kịp lúc Hiều Phong đã đến gần và tung một xoáy kinh chênh chếch vào chương lực của lão ác ma.

Tiếng chấn động lập tức phát ra thật kinh hoàng, nhưng chỉ đủ làm cho Điền Tú Tú văng bật ra chứ chưa thể gây phương hại gì cho lão.

Có tiếng mụ Nam Cung bật kêu nho nhỏ :

- Chao ôi! Lão đã luyện Kim Cương Bất Hoại công phu?!

Lão quay lại nhìn mụ :

- Không sai! Mụ có biết thì đã muộn rồi. Nạp mạng mau!

Lão hất mạnh đủ cả song kinh vào thân hình đang co rúm vì khiếp đảm của nữ nhân mà lão từng gọi là phu nhân.

Hiệu Phong vì cần mụ sống để cùng nhau liên thủ gây bất lợi cho Điền ác tặc nên vội hất kinh tiếp trợ mụ.

- Ôi... Cát lang! Sao Tú Tú tự dưng hủy đi đôi mắt của nàng?

Hiệu Phong kinh hoàng, vội lùi lại và nhìn về phía Điền Tú Tú.

Không sai, nơi từng là đôi mắt của nàng giờ chỉ còn là hai lỗ sâu hoắm nhuộm đầy huyết. Trong khi đó, trên bàn tay của nàng lại chính là... đôi mắt của nàng do nàng tự móc ra.

Hiệu Phong kinh tâm chạy đến.

Vừa lúc đó, Hiệu Phong nghe tiếng mụ Nam Cung Bạch Huệ gào bi thảm :

- A... a...

Hòa lẫn vào tiếng gào của mụ là tràng cười ngạo nghễ của Điền ác ma :

- Ta đã luyện xong Kim Cương Bất Hoại công phu. Trên đời này còn ai xứng là đối thủ của ta. Thiên hạ đệ nhất công phu, ta đã là thiên hạ đệ nhất nhân.

Tiếng cười hòa lẫn tiếng gào tạo thành chuỗi âm thanh bi hài độc nhất vô nhị, khiến Hiệu Phong có một thoáng quên đi hành vi tự hủy mắt của Điền Tú Tú.

Chính lúc đó là lúc Điền Tú Tú có một phản ứng vi diệu và bất thường.

Nàng cũng cười vang và dựa theo hướng phát âm, nàng ném đôi mắt vừa móc ra về phía lão họ Điền :

- Thân hữu thì đoạn bào tuyệt giao, Tú Tú này thì hủy một phần thân thể để trả lại ơn sinh thành. Giờ là lúc ta phải báo thù cho mẫu thân. Lão cầm thú đầu, có đóm lược hãy lại đây giết ta!

Hiệu Phong rúng động, không ngờ Tú Tú là kẻ tuyệt tình giống thân phụ, lại nồng nặc nhất thời như người bất trí. Nàng thế này có khác nào tự dẫn thân vào chỗ chết.

Vì thế, Hiệu Phong vội vàng hất kinh khi thấy lão tuyệt tình quả nhiên đang hùng hổ, cố tình lao đến chỗ Tú Tú đang chờ lão.

Hiệu Phong quát :

- Lão có còn nhân tính nữa không? Hùm dữ không nỡ ăn thịt con, vậy mà lão...

Lão quát :

- Súc sinh mau cút. Ta sẽ kết liễu với ngươi sau. Đi!

Cũng là lúc Điền Tú Tú uất hận quát mắng Hiệu Phong :

- Ta không cần ngươi quan tâm. Tránh ra mau!

Và kinh của Hiệu Phong đã chạm vào chuông của lão tặc.

Với công phu Tiên Thiên gồm đến tám tầng, lão đắc ý nhìn Hiệu Phong loạng choạng mãi, thối lui mãi :

- Ngươi còn kém lắm, tiểu tử. Nhưng hãy ở đó chờ ta thành toàn xong nghiệp súc, tuần tự rồi cũng xuống Quỷ Môn Quan gặp nhau thôi. A...

Và lão như hổ đói vô mồi, thân tốc lao vào Điền Tú Tú :

- Ta đã nghĩ lại, từng có ý đào luyện ngươi thành kẻ kế thừa duy nhất của ta. Nhưng do ngươi tự chuốc họa, đừng trách ta sao nỡ nhẫn tâm như đã tuyệt tình với mẫu thân ngươi. Hãy nạp mạng cho ta!

Đúng lúc lão tung một ngọn chưởng đầy uy lực vào Tú Tú thì ngọn Quái Dao trên tay nàng chọt về lên một hình chớp cầu quái dị :

- Là lão thừa nhận cố ý như thế. Lão phải đền mạng cho mẫu thân ta. Đờ!

Thật kỳ lạ, tia chớp cầu nọ không hiểu sao lại có uy lực khác thường, tạo thành một lực hấp dẫn chiêu chưởng của lão Điền chệch qua một bên.

Ầm một tiếng long trời lở đất và bụi cát tung bay mù mịt do chưởng của lão Điền chỉ quật vào nền đất, cạnh thân Tú Tú.

Bụi cát mù mịt làm khuất lấp hình ảnh hai phụ tử huyết nhục tử chiến với nhau, khiến Hiểu Phong lo lắng khôn kể cho sinh mạng Tú Tú.

Tuy nhiên, giữa vùng bụi cát tối tăm đó vẫn lạnh lạnh vang lên tiếng quát của Tú Tú :

- Lão phải chết!

Tương tự, lão Điền càng lúc càng gầm vang :

- Nghiệt súc thật ngông cuồng! Quái Dao đâu thể làm gì công phu Kim Cương Bất Hoại của ta. Đờ!

Chợt động tâm, Hiểu Phong hô vang :

- Tú Tú, nàng yên tâm. Tiên Thiên khí công gồm chín tầng, không có chuyện với tám tầng đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại công phu.

Bụi cát càng tung bay mù mịt hơn do có thêm hàng loạt những tiếng chấn kinh từ trong đó vang ra liên miên bất tận.

Bỗng có tiếng Tú Tú gào thét bị phản :

- Lão chạy đi đâu? Người đã luyện Kim Cương Bất Hoại công phu như lão cũng khiếp sợ Quái Dao của ta sao?

Nghe nàng gào, không hề tự chủ, Hiểu Phong chọt cho tay vào người và lấy Câu Hồn Liên Phi Sách ra.

Lão họ Điền không hề bỏ chạy như Tú Tú uất ức gào thét. Trái lại, là lão tự ý tìm đến Hiểu Phong với tiếng gầm phản nộ :

- Ai bảo ngươi biết công phu Tiên Thiên còn thêm tầng thứ chín nữa? Lão Không Không chưa chết ư? Vậy thì ngươi phải chết!

Lão quật vào Hiểu Phong một lực đạo có uy lực như cả một ngọn tiểu sơn.

Hiểu Phong lập tức vùng loạn song thủ, hết tung ra lại ném về từng mũi Câu Hồn được ném nhanh như thoi đưa.

Những vật di chuyển của hàng trăm mũi Câu Hồn đi đi về về vô tình làm giảm thiểu bảy phần uy lực từ chưởng kinh của lão ma. Chỉ còn lại ba phần là lão có cơ hội lao đến tiếp cận Hiểu Phong.

Tiên Thiên công phu với tám tầng quả là thứ công phu thượng thừa. Vì chỉ với ba phần còn lại vẫn đủ lực đẩy bật Hiểu Phong lui đi.

- Hự!

Hiểu Phong càng thêm kinh hoàng khi thấy lão ào ào lao đến :

- Nạp mạng nào, tiểu tử!

Chợt ở phía sau Hiểu Phong có người đặt tay vào với một tiếng gát khê :

- Vận dụng mau công phu Tiên Thiên. Đánh!

Hiểu Phong làm theo và một luồng nội kinh ào ào như thác đổ chọt xộc thẳng vào nội thể Hiểu Phong, làm cho song thủ Hiểu Phong tự cất lên phát chiêu theo bản năng.

Đó là hợp kinh Tiên Thiên, Hiểu Phong biết như thế. Và có lẽ cũng như vài ba nhân vật đứng phía sau, đang dồn tất cả sở học Tiên Thiên vào cho một mình Hiểu Phong, thì chính bản thân Hiểu Phong cũng đang nôn nao chờ kết quả của lần chạm chiêu cùng lão Điền đã nhờ thủ đoạn thu thập đến tám tầng công phu Tiên Thiên.

Ầm một tiếng kinh thế hãi tục, lão ác ma chỉ khựng lại, còn Hiểu Phong và những người đứng sau đều khí loạn huyết trào, cùng lão đảo lúi mồi.

Đúng lúc đó, Tú Tú tuy không còn mắt để nhìn, nhưng dựa theo hướng ra chấn kinh vẫn bất ngờ tung ra một chiêu Quái Dao vào lão ma :

- Ta và lão chưa kết liễu mà? Đờ!

Lão bị Tú Tú ám mồi nên thịnh nộ lôi đình :

- Vậy thì ta kết liễu ngươi! Xem đây!

Cũng như lúc mới rồi, cách phát xuất Quái Dao của Tú Tú cũng chớp ngời lên một ánh cầu lợi hại, làm Hiểu Phong dù nhìn thấy lần này là lần thứ hai cũng lâm tâm trạng ngơ ngẩn.

Bỗng có một bàn tay đặt nhẹ lên vai Hiểu Phong :

- Cát lang, Quái Dao của Tú Tú sao bỗng dung lợi hại thế này? Có liên quan gì đến Tâm pháp Ma Kiếm lúc nãy của Cát lang cố ý giao cho nàng không?

Hiểu Phong biết đó là Chúc Dung nên đáp :

- Tuyệt đối không phải. Cũng không liên quan gì đến yếu quyết Câu Hồn, vì công phu Tú Tú đang vận dụng chỉ toàn cương và cương. Quả là thứ công phu thượng thừa ta chưa từng mục kích.

Hân Chúc Dung thu tay về, miệng lẩm bầm :

- Thượng thừa. Đạo pháp thượng thừa!

Câu nói này vì vang quá gần Hiểu Phong nên lập tức làm Hiểu Phong rung động và đến lượt Hiểu Phong lẩm nhẩm như người nói mê :

- Đạo pháp thượng thừa?! “Mục hạ vô nhân, đạo pháp thượng thừa”?! Đúng rồi, muốn mục hạ vô nhân thì chỉ có người vô mục mới dám có thái độ mục hạ vô nhân khi cùng người đối địch. Độc phần vô nhân châu? Đâu phải ngẫu nhiên trên tảng đồ bí phổ đã bị ai đó tẩm độc phần vô nhân châu vào? Đó là lời ám thị, bảo muốn luyện Đạo pháp thượng thừa phải tự biến mình thành vô mục.

Hân Chúc Dung tiến lại gần :

- Cát lang lẩm bầm gì muội nghe không hiểu?!

Hiểu Phong cười lạt, bắt đầu lẩm lẩm trở lại Câu Hồn Liên Phi Sách trên tay :

- Chỉ ta hiểu là đủ, mỗi loại công phu đều có yếu quyết mấu chốt để luyện thành thượng thừa. Ta sẽ cho lão biết sự lợi hại của công phu Câu Hồn. Nàng lùi lại đi.

Hân Chúc Dung ngờ ngàng :

- Tất cả ư? Nhưng Tuyết Hoa đang cùng tam vị cao nhân chuẩn bị truyền lực Tiên Thiên cho Cát lang? Lui hết liệu có ổn không?

Hiểu Phong thoáng cau mày, sau đó lại dần ra ngay :

- Nàng và Tuyết Nghi mau đưa Thanh nhi lùi lại. Đừng đứng gần, nguy hiểm lắm!

Đoạn Hiểu Phong gọi Giác Tuệ đại sư :

- Phiên đại sư và mọi người chuẩn bị. Nghe tại hạ phát hiệu, lập tức dồn kinh vào. Rồi chưa?

Chỉ một lúc sau đã nghe Giác Tuệ đáp ứng :

- Xong. Tiểu thí chủ có đầu pháp gì?

Hiểu Phong cười lớn :

- Dùng Câu Hồn phối hợp Quái Dao. Quyết diệt trừ ác ma dù với bất kỳ thủ đoạn gì.

Nghe thế, Hân Chúc Dung tuy đã lùi xa nhưng vẫn lảng lảng tìm cho được một thanh kiếm. Ma Kiếm cũng đã sẵn sàng.

Đúng lúc đó, phát hiện Diền Tự Khẩu đang lợi dụng thể trạng khiếm khuyết thị giác của Tú Tú để chuẩn bị thực hiện hành vi ám toán, Hiểu Phong bật hô :

- Dồn lực! Xuất chiêu!

Lập tức hai mũi Câu Hồn được Hiểu Phong luân phiên ném ra với công phu Tiên Thiên bảy tầng do năm người hợp lại làm một.

Từng tia Câu Hồn lao bắn đi như những tia chớp, khiến Diền Tự Khẩu thất kinh lo nhảy lùi.

Tú Tú bật nhanh Quái Dao :

- Chết!

Lão ác ma họ Điền động sát cơ, hất kinh đối kháng.

Lập tức Hiểu Phong hét vang :

- Tú Tú, mục hạ vô nhân, đao pháp thượng thừa. Chúng ta cùng đánh!

Và một mũi Câu Hồn liền được Hiểu Phong lập tức tung đi.

Lão Điền lập tức gầm vang :

- Bọn ngươi muốn chết!!

Lão đối đối pháp, dùng song thủ quạt ra hai đạo Bát Nhã thần công, cuốn hút Quái Đao và một mũi Câu Hồn vào chỗ sâu không đáy đầy ma lực.

Chợt có một tia chớp kiếm bật lóe lên :

- Độc Kiếm Thiên Ma đây!

Lão hoang mang lùi xa, tiện tay quạt vào tia chớp kiếm một kinh.

- Tiện tỳ tự ý tìm chết ư?

Hiểu Phong vội thu Câu Hồn về đồng thời bật lao nhanh về phái lão họ Điền :

- Chúc Dung! Lùi mau! Ác ma, hãy xem Câu Hồn Liên Phi Sách của ta!!!

Một mũi Câu Hồn xé gió lao đến. Vì thế, tuy lão ma không thật sự sợ hung khí Câu Hồn nhưng cũng phần nào kiêng dè, thu bớt chân lực về.

Vậy mà khi ngọn kinh ập đến nhân vật đã bất ngờ thì triển sát chiêu Độc Kiếm Thiên Ma, tiếng kêu đau đớn của Hân Chúc Dung vẫn cứ vang lên :

- Ôi...

Hiểu Phong vội lướt đến đỡ Chúc Dung thì nghe có tiếng Tú Tú quát :

- Không ai mượn hai người xen vào. Cút!

Một ánh đao quang vậy là được Tú Tú xạ thẳng vào Hiểu Phong đang đỡ Chúc Dung trên tay.

Hành động của Tú Tú là quá bất ngờ, khiến Hiểu Phong chỉ còn cách dùng bộ pháp U Minh Ngọa Hồn nhảy tránh.

Và lão ma đã thừa lúc đó quạt kinh vào Hiểu Phong :

- Nạp mạng!

Chưa kịp ổn định cước bộ lại lâm vào cảnh này, Hiểu Phong hoàn toàn bản loạn.

Chợt có tiếng Tuyết Hoa - Tuyết Nghi cùng kêu :

- Hiểu Phong! Ôi...

Nhưng từ phía sau lão ma bỗng có một ngọn Quái Đao âm thầm cuộn vào hậu tâm lão.

Hiểu Phong trực thấy, cứ trở mắt nhìn hậu quả đang đến với lão ma.

Đang quạt kinh vào Hiểu Phong có sắc thái kỳ dị với ánh mắt cứ nhìn đầu đó ở phía sau lão, do có tâm cơ hơn người, lão bất ngờ thu chiêu và quay lại thật nhanh.

Phát hiện Quái Đao đã cuộn đến quá gần, lão điên cuồng tung ngay một chiêu vào kẻ đang dùng Quái Đao ám toán lão :

- Tú Tú, ngươi tuyệt tình thì ta cũng tuyệt tình. Mau đi cho khuất mắt ta!

Hiểu Phong thất kinh, chỉ với một tay còn rảnh vẫn lăng lệ ném mũi Câu Hồn lao đi :

- Lão nhần tâm thế sao? Chết này!

Một chuỗi những âm thanh náo loạn liền vang lên.

Tú Tú bị chấn kinh đẩy bay, đành gào lên đau đớn.

Lão họ Điền bị Quái Dao tiện mất tả thủ, lại bị một mũi Câu Hồn xuyên thủng đầu vai bên hữu, lão cũng học lên những tiếng kêu phẫn nộ.

Lúc đó, do phát hiện lão ác ma đã bị thương tích, Giác Tuệ đại sư và rất đông người cùng ủa đến vây kín lão ma :

- Điền Tự Khẩu là kẻ đại ác ma! Hãy giết lão!

- Lão không hề có công phu Kim Cương Bát Hoại. Đừng sợ lão! Giết!!

- Phải diệt trừ đại họa cho vô lâm. Giết chết ác ma.

- Đây là cơ hội cho Thất đại phái rửa mối nhục bị lão ác ma uy hiếp sanh cầm. Giết chết lão đi!

- Giết! Giết!!

Bao nhiêu nhân vật từng là Hoại Độc Nhân hoặc Thất Hồn Nhân, do bây giờ đã khôi phục hoàn toàn nên đều dồn hết mọi phần uất vào một mình lão ma.

Lão chỉ còn một cánh tay hữu, và ở đầu vai vì bị một mũi Câu Hồn xuyên thủng nên cử động khó khăn, lão hoàn toàn là đối tượng cho cả trăm người cùng nhắm vào.

Câu mãnh hổ nan địch quần hồ thật đúng với tình cảnh lão lúc này. Lão bắt đầu khốn đốn, dù chỉ là tìm cơ hội tẩu thoát.

Trong khi đó, cạnh chỗ Tú Tú đang nằm có tất cả năm người. Một đứa bé là Thanh nhi và bốn người còn lại là Hiểu Phong, Chúc Dung, Tuyết Nghi và Tuyết Hoa.

Tú Tú đã sắp đến lúc tuyệt khí. Chúc Dung và Tuyết Hoa - Tuyết Nghi thật không nỡ lên tiếng, dù là trách mắng hay an ủi nàng. Họ im lặng, cũng như Cát Hiểu Phong đang im lặng nhìn nàng.

Cảm nhận của người sắp chết có nhiều điểm đáng phục và đáng sợ.

Tú Tú gượng lên tiếng :

- Không ai lên tiếng sao? Đừng tỏ ra thương hại ta. Kỳ thực ai trong các người cũng hể hả, trông cho ta chết đi.

Nàng thở trút ra một hơi nặng nhọc :

- Chưa đâu, ta chưa dễ chết đâu. Ta còn chờ, chờ khi nào kẻ thù sát hại mẫu thân ta bị giết. Lão phải chết trước ta, có như thế ta mới cam tâm.

Và nàng cười héo hắt :

- Mọi người đi đi. Ta là một nữ nhân ác độc, đừng ở gần ta. Đã thế, hai mắt ta không còn, ta đang là hiện thân của một kẻ bảy phần giống quỷ, chỉ có ba phần giống người. Bọn người đừng nhìn ta. Đi đi! Đi hết đi!

Chợt, có tiếng Thanh nhi khẽ vang lên :

- Cô cô, Điền Cô Cô. Vậy cô cô không biết Cát thúc thúc và ba vị cô cô này nữa, đang vì cô cô mà khóc sụt mướt đấy sao? Nỡ nào cô cô đuổi họ đi, không cho họ ở gần cô cô?

Tú Tú chấn động. Nhưng chỉ một thoáng là hết và nàng cười nhạt :

- Người nói nhảm nhí gì đấy, Thanh nhi. Người có tin ta sẽ đập chết người không?

Thanh nhi cầm lấy tay Tú Tú :

- Tay cô cô vô lực thế này Thanh nhi không sợ cô cô đập chết đâu. Và lại, trước kia chính cô cô vì thương Thanh nhi nên mới bảo Cát thúc thúc cứu Thanh nhi. Cô cô đâu độc ác?

Đúng là tay Tú Tú vô lực. Và cứ thế, Thanh nhi tuân tự đưa tay Tú Tú lên, cho chạm vào những dòng lệ thấm đang chảy dài trên khuôn mặt bốn người kia...

Quá xúc động, Hân Chúc Dung bỗng bật kêu :

- Thưa thưa! Muội biết thưa thưa đã quá yêu Hiểu Phong nên mới có những hành vi không hay, không tốt với bọn muội. Nhưng muội sẽ không trách thưa thưa nữa, thật thế, sẽ không trách nữa.

Tú Tú cố thu tay về :

- Ngươi là Chúc Dung? Ngươi đừng giả vờ tốt với ta.

Hiếu Phong vội kêu :

- Tú Tú, nàng..

Thì Tuyết Hoa - Tuyết Nghi cùng lên tiếng :

- Thư thư! Bọn muội không giả vờ đâu. Và nếu thư thư muốn, bọn muội sẽ mãi mãi xem là thư thư, sẽ không bao giờ oán trách vì những việc thư thư đã gây ra cho bọn muội.

Đúng lúc đó, tiếng gào bi thảm của Diên ác ma chợt vang lên và kéo thật dài.

Tú Tú vội mỉm cười :

- Tốt rồi. Kẻ thù của ta đã chết. Mọi thù của gia mẫu đã được báo phục. Và may sao, Tú Tú chưa đến nỗi mang tội bất hiếu vì không hề tự tay sát hại phụ thân, đoạn tuyệt tình phụ tử. Á..., hay lắm, tốt lắm.

Đột nhiên Hiếu Phong ôm chầm lấy nàng :

- Nàng nói không sai, nàng không phải là bất hiếu tử. Và cũng vì lời tác hợp của lệnh tôn, ngay bây giờ ta muốn cùng nàng bái tế thiên địa, kết hợp phu thê. Nàng sẽ mãi mãi là nương tử của ta, Tú Tú ơi!

Tú Tú rung mình vì sự đụng chạm và nàng hốt hoảng kêu lên :

- Không, không. Ta không xứng với ngươi. Tú Tú không xứng với chàng đâu, Hiếu Phong.

Hiếu Phong vẫn ôm nàng vào lòng :

- Nàng rất xứng. Vì quá yêu ta nên nàng buộc phải dùng nhiều thủ đoạn. Nhưng sẽ không ai trách nàng vì nàng vẫn chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng, chưa sát hại ai. Nàng yêu ta mà, phải không? Vậy sao không nhận lời, trở thành nương tử của ta? Sao không tỏ lượng bao dung như nàng từng nói với ta, Tú Tú?

Chúc Dung lại bảo :

- Hãy nhận lời đi, thư thư. Hay thư thư muốn chàng sẽ mãi mãi khốn khổ vì bị thư thư khước từ?

Tú Tú ngơ ngác :

- Vẫn là ngươi đấy sao, Chúc Dung? Ta là kẻ sắp chết, ngươi không ngại ý trung nhân của ngươi, Cát lang của ngươi lấy một người sắp chết làm nương tử sao?

Chúc Dung đáp :

- Đó là thành ý của muội, cũng là thành ý của Tuyết Hoa, Tuyết Nghi. Sẽ không ai trong bọn muội đổ kỵ hoặc tranh giành ngôi chính thất của thư thư. Phải thế không Tuyết Nghi tỷ, Tuyết Hoa tỷ?

Tuyết Nghi và Tuyết Hoa cùng lên tiếng đáp một lúc :

- Đúng thế, thư thư! Xin thư thư đừng để Hiếu Phong phải khốn khổ vì thư thư.

Chợt có tiếng Thanh nhi kêu :

- Mọi người đều kéo đến kìa, Cát thúc thúc.

Hiếu Phong cũng phát hiện điều này, vội đứng lên và quay lại đối diện với đủ mọi nhân vật đang do Giác Tuệ đại sư dẫn đầu đưa đến.

Thấy sắc mặt của Giác Tuệ tỏ ra nghiêm trọng, Hiếu Phong liền lên tiếng :

- Có chuyện gì thế, đại sư? Nếu là chuyện có liên qua đến hung khí Câu Hồn, thì đây.

Hiếu Phong vận lực hủy bỏ ngay hung khí Câu Hồn, và nói tiếp :

- Chính tại hạ đã lập thệ với Không Không Thượng Nhân là sẽ không bao giờ dùng đến hung khí bá đạo đó nữa. Và tại hạ vừa thực hiện xong lời hứa.

Thấy họ vẫn tỏ ra nghiêm trọng, Hiếu Phong vội quay người nhặt lấy Quái Dao. Cũng vận lực hủy bỏ xong, Hiếu Phong oang oang nói :

- Quái Dao cũng không còn. Và nếu chư vị ngại về Điền Tú Tú, hãy nghe đây. Tú Tú là nương tử của Cát Hiểu Phong này, nàng là người của Cát gia, mệnh số nàng sắp tuyệt. Ai muốn hỏi gì nàng về những điều nàng đã gây ra trước đây xin cứ hỏi ngay Cát Hiểu Phong này. Hay chư vị ngại về Ma Kiếm? Tại hạ cũng sẽ hủy bỏ Ma Kiếm. Và mọi việc có liên quan đến Hân Chúc Dung cũng là liên quan đến Cát gia. Như thế đã đủ minh bạch chưa?

Vẫn có tiếng Thanh nhi kêu :

- Thúc thúc! Điền cô cô...

Hiểu Phong kinh tâm quay lại và chỉ kịp nghe nàng kêu vốn vẹn một lời cuối cùng :

- Phu quân...

Hiểu Phong nhào đến nhưng không thể giữ hồn nàng lại. Điền Tú Tú đã trút hơi thở cuối cùng, hồn đã lìa khỏi xác.

Thanh âm của Giác Tuệ đại sư lúc này mới vang lên :

- A di đà Phật! Những lời nói, những hành vi vừa rồi của tiểu thí chủ cho dù phát ra từ sự ngộ nhận, hiểu sai về thái độ của lão nạp và mọi người, tuy nhiên...

Thanh Hư đạo trưởng chợt tiếp lời :

- Tuy nhiên, theo bản đạo nhận định, đây lại là những lời, những cử chỉ đầy thành ý của thiếu hiệp đối với toàn thể đồng đạo võ lâm. Cho thấy thiếu hiệp đúng là bậc chính nhân quân tử, quang minh lỗi lạc, tự phân biệt đúng sai, phân minh Hắc Bạch, đứng là trụ cột chống đỡ tòa nhà võ lâm sau nhiều năm dài lung lay suy sụp.

Lời của Thanh Hư đạo trưởng được hầu hết mọi người tán đồng, họ cứ luôn gật đầu, tạo cơ hội cho Vô Diệu sư thái buông tiếng niệm Phật đầy hàm ý :

- Nam mô A di đà Phật! Bậc trưởng bối duy nhất lúc này của võ lâm đương đại chính là Không Không Thượng Nhân. Chỉ cần sau này được một lời tiến cử của Thượng nhân, hy vọng tiểu thí chủ không khước từ đảm nhận trọng trách, vì võ lâm gánh vác đại cuộc, đảm đương chức vụ Minh chủ, cùng bao đồng đạo võ lâm duy trì chính nghĩa. Chẳng hay bằng hữu võ lâm có tán đồng không?

Nghe sư thái Vô Diệu hỏi, quần hùng đương nhiên đều nhất tề hò reo và có không ít lời được thốt lên, hàm ý cảm kích Hiểu Phong vừa giúp rất nhiều người thoát cảnh Hoại Độc Nhân hoặc mãi mãi là Thất Hồn Nhân.

Được suy cử thế này, Hiểu Phong dờ khóc dờ cười, nhưng với cái chết vừa đến với Điền Tú Tú, Hiểu Phong chỉ biết miễn cưỡng mỉm cười với những nỗi niềm phân khích của mọi người...

Cùng Hiểu Phong đưa Điền Tú Tú quy hồi Cát gia, Hân Chúc Dung chợt hỏi :

- Cát lang! Câu “Mục hạ vô nhân, Dao pháp thượng thừa” kỳ thực là hàm ý gì?

Dù đang đau buồn, Hiểu Phong vẫn vờ làm vui, giải thích cho Chúc Dung, Tuyết Hoa và Tuyết Nghi cùng hiểu :

- Trên bức tảng đồ ám thị nơi cất giấu bí phổ Quái Dao có ghi một câu mà ta và Tú Tú những tưởng không bao giờ hiểu. Đó là câu “Mục hạ vô nhân, dao pháp thượng thừa”. Nhưng Tú Tú thật thông tuệ, và cũng thật xúc nổi, vì hiểu nên tự hủy đi đôi mắt, biến Dao pháp từ hiển thị sang vô thị, chỉ biết phát dao chiêu mà không cần biết đối phương công thủ như thế nào. Đây gọi là lấy công làm chủ và khi thủ cũng là công. Có thể ví với hành vi liễu lĩnh Thiên địa đồng thọ. Định không chết, ta chết, và định chết, ta sống. Hoặc giả...

Tuyết Nghi gật gù :

- Hoặc giả ta và địch cùng chết. Đầu pháp này của Quái Dao, thảo nào trăm năm trước Quái Dao được kể trên Ma Kiếm, chỉ chịu kém Câu Hồn.

Hân Chúc Dung bật cười :

- Muội nào dám tranh hơn cùng Câu Hồn. Kể cả hậu nhân của Bát tiên là Tuyết Hoa tỷ, muội cũng cam phần thua.

Tuyết Hoa chợt háy mắt :

- Chúc Dung muội nói thế, không sợ Tuyết Nghi tỷ phật lòng sao? Vì Tuyết Nghi tỷ không am hiểu những loại công phu muội vừa kể.

Tuyết Nghi vờ tròn mắt :

- Không được khinh thường ta. Cho hay, ta đã nhận Thanh nhi là nghĩa tử, nếu bọn ngươi sợ ý đắc tội với ta, Thanh nhi quyết không tha.

Lây với tâm trạng vui vẻ của ba nàng, Hiểu Phong tủm tỉm cười :

- Thanh nhi còn được Giác Tuệ đại sư ưng nhận đưa về Thiếu Lâm đào luyện. Tiền đồ của Thanh nhi sau này ắt hơn hẳn Hiểu Phong ta. Vì nói thật, ta không hứng thú lắm với cương vị Minh chủ.

Cả ba nàng cùng hỏi :

- Tại sao?

Hiếu Phong vẫn tủm tỉm cười :

- Vì Minh chủ phải luôn nêu gương cho quần hùng. Ta tuy chỉ có một thê, nhưng có đến tam thiếp. Nếu ai ai cũng noi theo gương ta, vô lâm ắt gặp cảnh nữ thiếu nam đa. Và sẽ có nhiều nam nhân vì không tìm được người để kết thành phu phụ, ắt sẽ xảy ra nhiều hỗn loạn chỉ để tranh giành một nữ nhân.

Biết Hiếu Phong nói đùa, bọn Tuyết Nghi ba người cùng cười ầm lên...

Bạn đang đọc truyện *Câu Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.